ION ROMÂNUL

Ezoterism creştin

contribuţii la o înţelegere mai profundă a Evangheliilor

CUPRINSUL

PARTEA ÎNTÂI
INTRODUCERE. CADRUL GENERAL ŞI TEMATICA LUCRĂRII

Capitolul 1 - Doctrina Logosului Întrupat…….…..... 7
Capitolul 2 - Omul Iisus ca purtător al Logosului…….....17
Capitolul 3 - Tematica şi scopul lucrării prezente. Tradiţia ezotericǎ 18
Capitolul 4 - Cadrul istorico-geografic general în care s-a născut Creştinismul. Centrele de misterii 22
Capitolul 5 - Iniţierea în Mistere şi aşa numita naştere imaculată 27
Capitolul 6 - Misterul naşterii supranaturale şi a pruncului «culcat în iesle» 31

PARTEA A DOUA
O SCHIŢĂ A ISTORIEI OCULTE A LUMII

Capitolul 7 - Centrul Spiritual din Carpaţi…….....37
Capitolul 8- Începuturile Pământului din punctul de vedere al Ştiinţei Ezoterice. «Zilele Creaţiei»…….41
Capitolul 9 - Perechea primordială. Aşa numitul «păcat originar»…… ..47
Capitolul 10 - «Izgonirea din Paradis». Urmaşii lui Adam.……50
Capitolul 11 - Înmulţirea fiinţelor umane.……..54
Capitolul 12 - Primele începuturi ale civilizaţiei……60
Capitolul 13 - Imperiul prototracic. Naşterea «Mioriţei»……...64
Capitolul 14 - Decăderea civilizaţiilor antichităţii clasice…….70
Capitolul 15 - Pragul Marelui Impuls al lui Hristos…….....74

PARTEA A TREIA
MISTERELE LEGATE DE UNELE ASPECTE ALE VIEŢII PUBLICE A LUI IISUS HRISTOS

Capitolul 16 - «Naşterea în iesle». «Steaua Magilor»……. .81
Capitolul 17 - «Uciderea pruncilor». «Fuga în Egipt»……..89
Capitolul 18 - Câteva lămuriri menite să faciliteze înţelegerea lucrării prezente…94
Capitolul19 - Misterele legate de vârsta de doisprezece ani a lui Iisus 104
Capitolul 20 - Explicarea unor contradicţii aparente dintre textele Evangheliilor lui Luca şi cele ale lui Matei…….116
Capitolul 21 - Problema fraţilor lui Iisus……...127
Capitolul 22 - Momentul intrării lui Iisus în viaţa publică. Botezul în Iordan…139
Capitolul 23 - Plăsmuirea entităţii divino-umane a lui Iisus Hristos 150
Capitolul 24 - Unele lămuriri cu privire la natura divino-umană a lui Iisus Hristos 163
Capitolul 25 - Ispita lui Hristos. Problema răului în contextul evoluţiei omenirii 167
Capitolul 26 - Nunta din Cana şi misterul «transformării apei în vin». 185
Capitolul 27 - «Înmulţirea păinilor», «Mersul pe apă»……..192
Capitolu 28 - Ce înseamnă, de fapt, *minunile*?.....201
Capitolul 29 - Vindecarea fiicei femeii cananeence. Întâlnirea cu samariteanca 208
Capitolul 30 - Parabola ispravnicului necredincios……...213
Capitolul 31 - Ideea reîntrupării sufletelor şi dacă aceasta poate fi justificată pe baza unor episoade evanghelice…… 216
Capitolul 32 Problema orbului din naştere. Slăbănogul de la scăldătoarea Vitezda 228
Capitolul 33 - În ce a constat, propriu-zis, misiunea lui Hristos?. 235
Capitolul 34 - Intrarea în Ierusalim. Simbolul «încălecării măgarului» 240
Capitolul 35 - Învierea lui Lazăr ca exemplu al unui mod radical nou de iniţiere creştină…244

Capitolul 36 - Cina cea de Taină ca Supremul Mister Creştin……246
Capitolul 37 - Trădarea lui Iuda……....260
Capitolul 38 - Hristos în Grădina Getsimani……..…266
Capitolul 39 - Arestarea lui Iisus Hristos……...273
Capitolul 40 - Hristos în faţa lui Pilat…….276
Capitolul 41 - Tragedia lui Iuda plasată pe fundalul Supremului Mister Creştin…281
Capitolul 42 - Cei «treizeci de arginţi». Drama istorică a poporului evreu…291
Capitolul 43 - Incidentul Baraba. Ce înseamnă de fapt acel «Sângele Lui pe noi şi pe copiii noştri»?..... 306
Capitolul 44 - Hristos răstignit pe «Crucea lumii»……312
Capitolul 45 - Femeile de lângă cruce şi acel «Dumnezeul Meu, de ce m-ai părăsit?»…… 320
Capitolul 46 - Punerea în mormânt. Misiunea lui Iosif din Arimateea……327
Capitolul 47 - Femeile mironosiţe şi prima conştientizare a realităţii Învierii……346
Capitolul 48 - Apariţia lui Hristos în faţa apostolilor ca «începătură a învierii morţilor»… 356
Capitolul 49 - Maria Magdalena. Ce înseamnă de fapt aşa-zisa «căsătorie a lui Iisus?» Misterul Cupei Graal……365
Capitolul 50 - Ucenicul iubit şi rolul său orientat spre viitor. Unele concluzii cu privire la ceea ce s-a spus până acum.……382

PARTEA A PATRA

O ANALIZĂ, DIN PUNCT DE VEDERE SPIRITUAL, A SITUAŢIEI OMENIRII CONTEMPORANE

-MISIUNEA ROMÂNIA-

Capitolul 51 - O privire de ansamblu asupra lumii contemporane. Câteva comentarii asupra problemei răului……..390
Capitolul 52 - Cele trei atacuri radicale ale lui Antihrist în cursul ultimelor două milenii….....400
Capitolul 53 - «Apocalipsa» contemporană. Tragedia popoarelor rus şi german din prima jumătate a secolului XX…….....411
Capitolul 54 - Problema totalitarismului…….420
Capitolul 55 - Omenirea în faţa provocării supreme. Problema eshatologică…426
Capitolul 56 - Noul Ierusalim. Anticristul şi aşa numita *a doua venire a lui Hristos*……434
Capitolul 57 - Rolul poporului român în cadrul civilizaţiei contemporane. Misiunea evreilor în ansamblul omenirii actuale…….....447
Capitolul 58 - Ce înseamnă «pedepsele divine?»……..461
Capitolul 59 - Perspective de viitor. Noile tehnologii…….468
Capitolul 60 - Noi abordări ale problematicii legate de relaţiile dintre sexe şi ale raporturilor cu fondul Spiritual al Naturii……....473.
Capitolul 61 - Raportul conştiinţei umane faţă de ritualul creştin. Noile posibilităţi de Percepere a Entităţii Hristos pe plan eteric. Semnificaţia spiritual-cosmică actului împărtăşaniei……487
Capitolul 62 - Reprezentările despre iad. Lupta cu Anticristul în fiecare fiinţă umană…487
Capitolul 63 - «Separaţia oilor de capre»…….492
Capitolul 64 - Aşa numitul fenomen OZN. Fondul Spiritual al civilizaţiei tehnologice contemporane şi «războiul tuturor contra tuturor»….504
Capitolul 65 - Unele observaţii în legătură cu ideea revenirii periodice a sufletelor în lumea materială ……517
Capitolul 66 - Câteva exemple menite să atragă atenţia asupra erorilor ce pot interveni în cursul unei investigaţii oculte…….525
Capitolul 67 - Problema evoluţiei……...532
Capitolul 68 - Misiunea ezoterismului creştin……538

Capitolul 69 Câteva precizări suplimentare cu privire la natura Divino-umană a Logosului……547
Capitolul 70 - Misiunea România. Distorsiunile acestei Idei……552
Capitolul 71 - Concluzii finale…….563
Inspiraţie din Marea Invocare.....577

PARTEA ÎNTÂI
INTRODUCERE – CADRUL GENERAL ŞI TEMATICA LUCRĂRII

Capitolul 1
Doctrina Logosului Întrupat

La început a fost Cuvântul…

Această foarte scurtă şi misterioasă sentinţă reprezintă focarul care a polarizat interesul multor generaţii de gânditori, mistici, teologi din lumea creştină a ultimelor două milenii. Iar dacă Evangheliile sânt pe drept cuvânt privite ca reprezentând cele mai importante documente religioase, pe baza cărora s-a constituit şi dezvoltat întreaga spiritualitate (şi până la urmă întreaga civilizaţie creştină), cu atât mai mult în cazul Evangheliei Sf. Apostol Ioan se remarcă o caracteristică specială, prin alura de transcendenţă ce se manifestă mai pregnant, faţă de celelalte trei Evanghelii sinoptice. Ceilalţi evanghelişti (canonici) denotă un aspect mai degrabă de simplă relatare a unei succesiuni de evenimente miraculoase, care ar avea rolul (cel puţin la o privire mai superficială) doar de a transmite o veste capitală generaţiilor viitoare, cu privire la evenimentul întrupării Mântuitorului Lumii, mântuitor care s-a născut ca un om, a trăit şi s-a jertfit pentru păcatele lumii, a făptuit o serie de semne şi miracole menite să ateste caracterul său divin, minuni care au culminat cu Faptul Suprem al Învierii, al Victoriei asupra Morţii.

Este evident că acelaşi lucru se poate spune şi despre Evanghelia lui Ioan, dar întreaga ei structură compoziţională a fost de la început concepută într-o manieră mai «intelectuală», cu un mai pronunţat accent filozofico-metafizic.

Chiar de la primele cuvinte este accentuat faptul covârşitor că ceea ce urmează nu relatează viaţa unui simplu om, fie el oricât de remarcabil şi excepţional, ci este vorba de un cu totul alt nivel ontologic şi că un Principiu Superior (un Avatar, în tradiţia Orientului) s-a manifestat în planul acţiunii umane şi că această Putere care a lucrat printre oameni îşi are originea în Dumnezeu, adică în Temeiul Suprem al Lumii vizibile.

Cuvântul nu era numai la Început, **Cuvântul era la Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu.** Deja prin această sentinţă cu alură de adevăr absolut şi cu referire la o realitate supra-raţională se sugerează părerea că, în textul Evangheliei, prin termenul de *cuvânt* se înţelege ceva infinit mai mult faţă de accepţiunea curentă. De fapt în textul originar grecesc termenul utilizat este cel de Logos, iar în limbile moderne, prin denumiri precum: zoo – logie, geo – logie etc., sunt desemnate *ştiinţe* şi nu simple «cuvinte», adică înşiruiri de fapte, relatări; este implicată deci ideea unui tot raţional, adică a unui *sistem de cunoştinţe organizat raţional*.

Dacă Cuvântul (Logosul) a fost însuşi Dumnezeu care cuprindea în El Însuşi Viaţa şi Lumina, şi că tot ce s-a făcut s-a făcut prin El, atunci este clar că acel Logos exprimă un Principiu Creator Suprem, prin care a fost iniţiat procesul cosmic de plăsmuire a lumilor, acel Impuls Originar prin care a fost pusă în mişcare roata existenţei universale. Chiar la începutul primului capitol biblic, care descrie Actul Primordial al Creaţiei, ni se spune că însuşi Dumnezeu a zis (a pronunţat *cuvintele*): **Să fie Lumină,** prin care s-a produs prima separaţie în îndistincţia primordială, în acea inseparabilitate de dinainte de orice

actualizare a unor principii deosebite, de fapt, înafara procesului temporal, căci timpul însuşi a «început să curgă» odată cu primul impuls cosmic creator.

Din cele spuse rezultă deja o primă concluzie, şi anume: importanţa maximă pe care autorul Evangheliei Sf. Ioan o atribuie cuvântului (de fapt, este un fel de a spune: importanţa *cuvântului*, căci este vorba de Logos, puterea activă prin care Principiul Divin a pus în mişcare Roata Cosmosului, din actualul ciclu de manifestare universală).

Dacă stăm să luăm aminte, faptul că termenul de Logos se traduce prin noţiuni precum: cuvânt, vorbire, este chiar firesc. Dacă Omul se deosebeşte prin ceva într-adevăr radical de restul vieţuitoarelor cu care împarte sejurul pe suprafaţa planetei Pământ, atunci acel «ceva» care sare în evidenţă într-un mod radical este tocmai *graiul articulat* şi *încărcat de sens*. De fapt, dacă ar fi să privim mai adânc, acel element ar trebui să-l considerăm ca fiind *gândirea,* dar gândirea ar rămâne moartă dacă n-ar exista un mijloc de comunicare al gândurilor, şi acest mijloc este dat de cuvinte ca vehicule materiale ale noţiunilor. Toată civilizaţia noastră, toate descoperirile şi realizările fabuloase (şi toate grozăviile istoriei) n-ar fi existat dacă oamenii de la început nu s-ar fi asociat şi n-ar fi colaborat, dar pentru aceasta ei au trebuit *să vorbească*, să comunice unii cu alţii, să facă schimb de noţiuni (şi ulterior, pe măsura progresului civilizaţiei, să le fixeze în scris). Deja acest fapt era suficient ca la nivelul psihomentalului colectiv să se însereze cel puţin o presimţire cu privire la importanţa absolut covârşitoare a graiului articulat, la rolul cuvintelor în structurarea şi ierarhizarea societăţii organizate. Toate popoarele aveau credinţă în forţa magică a cuvântului (descântece, incantaţii, etc.) prin care erau vindecate boli; era conjurată bunăvoinţa divinităţilor prin rugăciuni, imnuri.

De fapt, ce este, până la urmă, *un cuvânt*? Considerat la modul cras, exterior, nu este nimic mai mult decât o vibraţie a aerului, o structură vibraţională, generată de coardele vocale ale unei fiinţe umane, într-un mod mai mult sau mai puţin convenţional (căci un acelaşi obiect este desemnat în diferite limbi prin cuvinte care n-au nici o asemănare), dar inteligenţa pune o semnificaţie în acest sunet (perceput sensibil) şi această semnificaţie este aceeaşi dacă noţiunea este aceeaşi, astfel că în mintea unui om, indiferent din ce popor ar face parte, se naşte *o aceeaşi reprezentare* corespunzătoare noţiunii. Inteligenţa (raţiunea umană) interiorizează semnificaţia, *fixează în memorie* caracterul evanescent al vibraţiei sonore, îi atribuie o semnificaţie *obiectiv – universală,* astfel încât *cuvântul* devine *un fapt* (deocamdată numai în domeniul reprezentării). Dar prin cuvinte *se poate acţiona,* se transmit sfaturi, indicaţii, ordine. Să ne amintim de efectele pe care le pot avea cuvintele unui orator talentat în ceea ce priveşte influenţarea psihologică a unor mari grupuri de oameni, nu întotdeauna în sens bun.

În accepţiunea metafizică, ceea ce pe un plan infinit superior (absolut transcendent pentru raţiunea umană) este Cuvântul Divin (faţă de care cuvintele noastre ar fi nişte umbre, sau mai degrabă umbre ale umbrelor), este totodată şi în mod nemijlocit Actul Divin. Chiar textul Evangheliei ne spune *că toate s-au făcut prin Cuvânt,* şi nimic din ceea ce s-a făcut nu s-a făcut fără aportul acelui Cuvânt Divin. Deja am putea să ne gândim că autorul Evangheliei Sf. Ioan privea acel Cuvânt Primordial ca fiind o expresie directă şi pozitivă a Divinului, ca o ipostază a Divinităţii la modul plenar şi suveran.

Cei care sânt cât de cât familiarizaţi cu literatura esoterică ar trebui să ştie că planul ontologic imediat superior celui fizic este desemnat prin termenul de *eteric.* Dintre diferitele feluri de eter este pus în evidenţă eterul *chimic sau de sunet.* Denumirea de chimic exprimă faptul că acest tip de eter mijloceşte reacţiile chimice. Existenţa mai

multor tipuri de eter n-ar trebui să surprindă dacă ne gândim că în lumea noastră propriu-zis materială există în jur de o sută de substanţe simple cu posibilităţi practic nelimitate în ceea ce priveşte numărul intercombinărilor. Faptul că acest tip de eter este numit totodată ca fiind de sunet, sugerează existenţa unei legături ontologice profunde între sunet (sau un fel de sunet) şi procesele chimice. Aceasta nu este greu de înţeles. Până la urmă chiar fizica modernă reduce, în ultimă instanţă, întreaga realitate materială la un ansamblu de vibraţii. (La începuturile sale fizica teoretică şi-a însuşit termenul de eter ca desemnând substratul purtător al undelor electromagnetice, dar ulterior s-a renunţat la o asemenea denumire, poate şi din motivul că suna un pic «mistic»). Din acest ocean de necuprins al vibraţiilor de toate tipurile şi frecvenţele imaginabile, urechea sau ochiul omului nu percepe decât o parte infinitezimală, ridicol de infimă, cu ajutorul căreia noi ne formăm reprezentarea *noastră* despre universul material. Anumite forme de vibraţii facilitează combinarea dintre două substanţe (de exemplu: creşterea temperaturii măreşte viteza de reacţie căci prin agitaţia sporită a moleculelor, acestea vin mai uşor în contact una cu cealaltă, intră în «rezonanţă»). De vreo două secole, se cunosc acele experienţe, prin care, vibraţia, de exemplu, a unor corzi de vioară determină anumite structuri vizibile într-o pulbere foarte fină ce acoperă o placă (figurile lui Chladni).

În practicile ascetice indiene se pune mare accent (pe lângă alte procedee) pe aşa numitele mantre, un fel de formule incantatorii prin care se vizează o acţiune pe planurile subtile, dar cu efecte vizibile până în fizic. Se deschideau un fel de canale prin care anumite entităţi erau mai mult sau mai puţin constrânse să acţioneze, supunându-se astfel voinţei operatorului. Bineînţeles că o condiţie esenţială consta în pronunţia perfectă a formulei, căci diferenţe insesizabile pentru urechea normală ar anula efectul. (Am discutat această chestiune mai în amănunt în lucrarea noastră anterioară: *Libertate prin cunoaştere* – Ed. Solteris, 2007).

O aserţiune centrală a metafizicii indiene susţine că însuşi actul Originar şi Absolut al Creaţiei a fost iniţiat prin generarea unui Sunet Primordial (care în măsura în care este redat în conformitate cu posibilităţile noastre de percepţie şi reprezentare, este acel AUM, o vocabulă care însoţeşte orice rugăciune indiană precum AMIN la Creştini),un «Sunet» ce reprezintă tocmai acel Cuvânt Absolut al Divinităţii, Fulgerul Vibrator ce a străbătut toate planurile de fire, scoţând Universul din Nefiinţă, i-a imprimat structura originară şi a pus în funcţiune Roata Existenţei (cu toate miliardele de miliarde de forme, fiinţe, etc.).În tradiţia creştină este acel Fiat Lux (Să fie Lumină) pe care l-a spus Dumnezeu în prima Zi a Creaţiei. Am putea gândi că prin aceste două cuvinte este desemnată acea Formă Arhetipală, pe baza căreia s-au structurat toate celelalte etape cosmice ale Procesului Creator Universal, o idee care se poate sprijini pe concluziile cele mai generale ale ştiinţei oficiale care reduce întreaga realitate materială la vibraţii şi unde. Prin întâlnirea unei particule cu antiparticula corespunzătoare se generează o cuantă de energie electromagnetică (adică de lumină) şi o cuantă de lumină produce la rândul său, în anumite condiţii, o pereche de particule *materiale*, deci ca fiind supuse legii gravitaţiei, ca posedând o *masă.*

* * *

Revenind la problema Cuvântului, aşa cum este ea înfăţişată în primele versete ale Evangheliei lui Ioan, aflăm că acest Cuvânt Primordial (Logos) nu numai că era Dumnezeu, dar cuprindea în Fiinţa Lui VIAŢA şi LUMINA, adică exprima plenitudinea care s-a manifestat ca acţiune în Creaţie. «Lumina *luminează* în întuneric» (adică, devine

prezentă *pentru conştiinţele fiinţelor umane), « dar întunericul nu a cuprins-o»,* adică nu poate sau nu vrea s-o accepte, s-o recunoască. De fapt, chiar aşa se şi precizează că «Lumina *cea adevărată* luminează *pe tot omul*…» dar că «*ai Săi*» n-au primit-o *(Ioan 1,9,11),* dar că au fost totuşi un număr de individualităţi (probabil un număr redus) care au recunoscut *Adevărul purtător de Lumină*, şi că acei care L-au primit, adică au acceptat Cuvântul lui Dumnezeu, s-au făcut Fii ai lui Dumnezeu, «*nu din sânge, nici din poftă trupească*» (*Ioan 1,13*); adică putem interpreta că s-au născut într-un fel din Dumnezeu, adică au trezit în ei nişte capacităţi deosebite oarecum ca o nouă personalitate superioară, care a licărit în profunzimile celei vechi (ca o lumină care luminează în întunericul ignoranţei).

Dar toate aceste relatări s-ar părea că nu justifică ceea ce am putea aştepta din partea unui text care pretinde statutul de document religios de o importanţă fundamentală pentru omenire, dacă n-ar urma o altă informaţie, într-adevăr radicală, şi anume: că acest Cuvânt Cosmic s-a făcut trup şi a locuit printre noi şi că *martori oculari* au putut contempla Slava Lui. Aflăm deci că Divinitatea însăşi s-a întrupat, sau cel puţin şi-a atribuit o înfăţişare umană, şi că această întrupare nu s-a făcut ca la ceilalţi oameni, căci Slava Lui nu era o slavă omenească, *ci a Celui care s-a născut din Tatăl (Ioan 1,14),* adică o manifestare covârşitoare şi vizibilă a Divinităţii.

Desigur s-ar putea ridica imediat obiecţia, că toate marile religii au legende despre întruparea unui Zeu, dar acei zei erau divinităţi mai mult sau mai puţin naţionale, în timp ce în dogmatica creştină se specifică în acest caz că este vorba de o întrupare a Divinităţii la modul absolut, prin una din Ipostazele Sale, cea a Fiului sau a Cuvântului Creator, a energiei sale dinamice în exteriorizarea acesteia.

În acelaşi timp, este foarte clar precizat cadrul istoric şi geografic în care a avut loc această întrupare.

Despre zeii întrupaţi, conform cu tradiţiile altor religii, n-ar fi greu să ne imaginăm că aici este vorba de aşa numiţii eroi civilizatori, personalităţi excepţionale a căror inteligenţă şi posibilităţi depăşeau cu mult pe cele ale membrilor marii mase care îi înconjura, şi care au acţionat ca reformatori religioşi şi sociali, impresionând puternic prin grandoarea personalităţii lor imaginaţia contemporanilor. Şi aceasta nu este o idee modernă. Chiar printre gânditorii antichităţii a existat această părere că până şi zei precum Jupiter, Apolo ar fi fost la origine regi şi eroi divinizaţi după moarte. Şi nici nu era greu să ajungi la o asemenea concluzie. Împăraţii romani erau declaraţi zei, şi nu după moarte, ci chiar în timpul vieţii. La treizeci de ani după moartea sa, lui Alexandru Macedon i se ridicau temple, exista un corp de preoţi la care veneau oameni doritori să-şi afle viitorul prin invocarea Spiritului eroului divinizat.

Evanghelia lui Ioan nu ne dă amănunte suplimentare cu privire la felul în care a avut loc, în mod concret, întruparea acelei entităţi – despre care se relatează totuşi suficient de pregnant că reprezintă un principiu cosmic-divin; dar Evanghelia lui Ioan nu este singurul document care ne relatează viaţa Fiului lui Dumnezeu. Pe lângă cele patru Evanghelii *canonice,* adică recunoscute de autoritatea Bisericii ca fiind purtătoare a revelaţiei divine, mai există un număr mult mai mare de fragmente apocrife respinse de tradiţia Creştină, dar acelea în orice caz nu intră în cadrul acestui studiu.

Spre deosebire de Evanghelia lui Ioan, cea a lui Marcu este mult mai succintă. Sântem introduşi în subiect printr-o singură aserţiune lapidară: *Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu (Marcu 1.1)...*

După cum se ştie, în greaca veche termenul de Evanghelie înseamnă o *veste bună,* adică bună vestire. Dar în propoziţia de mai sus mai intervin trei cuvinte care ne indică faptul că este vorba de *un început,* şi că acest *început* se referă la *Fiul lui Dumnezeu,* deci la o fiinţă cu totul excepţională, cu siguranţă *unică* (căci ar fi greu de presupus că s-ar găsi şi alţi candidaţi veridici la onoarea de a se numi Fii ai Divinităţii). Prin această sentinţă, aşa de concentrată, ni se atrage atenţia că ceea ce urmează reprezintă o relatare deosebită (căci altfel nu s-ar numi Evanghelie) despre o Fiinţă excepţională, iar pe de altă parte este vorba de *un început*, adică de *un nou* început, o schimbare radicală în lume, schimbare iniţiată tocmai de acel Fiu al lui Dumnezeu (căci *primul* început a avut loc într-un trecut nedeterminat prin Actul Creaţiei Originare).

Iar cu câteva versete mai jos, se afirmă: *Iisus a venit din Nazaretul Galileii şi s-a botezat în Iordan…(Marcu 1,9).*

Numele lui Iisus apare chiar din primul verset cu care începe relatarea Evangheliei lui Marcu, dar de abia aici aflăm în mod explicit că este vorba de o fiinţă propriu-zis umană, plasată într-un cadru geografic bine precizat, şi în plus intervine şi actul *botezului*, care, aşa cum este expus, ne face să credem că o asemenea acţiune a prezentat o importanţă excepţională, căci, în urma împlinirii acesteia, «*s-au deschis cerurile*» şi *s-a auzit un glas din cer*, adică s-a produs un fenomen supranatural, prin care omul care este pomenit cu două versete mai înainte este desemnat de către însuşi Dumnezeu ca fiind «*Fiul Meu cel iubit*», adică este consacrat de către Divinitate în statutul său supraomenesc. Şi pe lângă aceasta a fost sesizată *o putere* –Duhul Sfânt – care efectiv s-a lăsat peste acel OM (în chip de porumbel).

În concluzie, această persoană este identificată cu entitatea desemnată ca fiind Fiul lui Dumnezeu, din primul verset. Precum în Evanghelia lui Ioan ni se sugerează prezenţa unei Puteri covârşitoare, care a pătruns, prin mijlocirea Duhului Sfânt, în Fiinţa lui Iisus.

Este evident că o asemenea Putere care poate să confere unui om calitatea de Fiu al Lui Dumnezeu, nu putea să cuprindă decât o fiinţă umană cu totul ieşită din comun. Toate cele patru Evanghelii, amintesc de faptul botezului şi a pogorârii Duhului Sfânt peste Iisus, act prin care Iisus este confirmat într-un rol ce îl plasează într-o postură superioară oricărui alt contemporan, dar, în Evanghelia lui Ioan, Iisus este identificat cu acel Principiu Cosmic numit Logos (Cuvântul Creator). Despre acest Cuvânt pomeneşte şi Evanghelia lui Luca. Chiar din primul verset aflăm un amănunt interesant şi anume, faptul că autorul s-a hotărât să ofere o variantă personală cu privire la relatarea unor evenimente, expunere care ar avea menirea să convingă o altă persoană (numită Teofil) despre temeinicia unei anumite învăţături; şi aceste evenimente au fost transmise de martori oculari care «*le-au văzut* de la început şi au fost *slujitori ai Cuvântului*» (*Luca 1,2)*

Am putea presupune că au existat şi mai înainte individualităţi care au cunoscut doctrina Logosului şi s-au aşteptat la un eveniment excepţional, o epifanie radicală şi covârşitoare a acelui Principiu. Iar Evanghelia lui Ioan afirmă că cei care au primit Cuvântul şi *au crezut în El* au primit Putere să se facă Fii ai lui Dumnezeu şi au devenit prin aceasta beneficiarii unei avalanşe de daruri şi capacităţi.

«*Şi din plinătatea Lui, noi toţi am luat, şi har peste har*» (*Ioan 1,12,16*)

Este evident că toţi cei patru evanghelişti privesc actul botezului (şi al pogorârii Duhului Sfânt peste Iisus) ca pe un eveniment central, de o importanţă covârşitoare în cadrul vieţii şi activităţii lui Iisus din Nazaret, un moment în jurul căruia «gravitează» toate celelalte evenimente, şi fără de care nici nu s-ar putea înţelege tot ceea ce urmează.

De asemenea, toate Evangheliile canonice afirmă că acest eveniment excepţional - apariţia lui Iisus Hristos şi începutul activităţii sale publice, imediat după botez, - a fost anunţat de Ioan Botezătorul a cărui naştere a fost proorocită tatălui său, care era preot în Templul din Ierusalim, şi anume: că acel fiu care urmează să se nască va fi mare înaintea lui Dumnezeu, *ca să gătească Domnului un popor pregătit* (*Luca 1,-15,16,17*). Adică, dacă ar fi să ne exprimăm în limbaj modern, urma să fie pregătită «opinia publică» în vederea recunoaşterii şi acceptării unui eveniment deosebit, unic în istorie.

Ioan Botezătorul, după ce s-a maturizat şi a dus o viaţă de ascet, a început să boteze «în vederea pocăinţei». Aflăm deci că ritualul botezului nu s-a aplicat numai asupra unei singure persoane, (ritualul prin care Iisus a fost recunoscut în mod «public» ca Fiu al lui Dumnezeu), dar că au existat numeroase fiinţe umane care s-au supus unui fel de «iniţiere». Îl vedem pe Ioan înconjurat de o mare mulţime de oameni din toate clasele sociale, ascultând propovăduirea lui: vameşi, soldaţi, dar şi farisei care formau elita intelectuală a societăţii, iar Ioan Botezătorul era vestitorul cu privire la iminenta apariţie a lui Mesia, care urma să se manifeste ca un reformator şi judecător nemilos şi să reînnoiască radical întreaga societate, astfel încât cei care nu-L vor recunoaşte şi nu se vor smulge din viaţa păcătoasă de până atunci, vor fi loviţi de cele mai groaznice pedepse.

Dar nu numai Ioan Botezătorul îl vestea pe Mântuitorul Lumii, cel «*mai mare decât mine*, căruia *eu nu sânt vrednic să-i dezleg cureaua încălţămintelor» (Luca 3,16*), ci şi cu mult înainte, de către un număr însemnat de profeţi şi vizionari din Vechiul Testament. În Evanghelia lui Marcu acest fapt este anunţat în al doilea verset al primului capitol şi sunt amintite numele a doi dintre acei vestitori «*Precum este scris în proorocire la Maleahi şi Isaia*»...

Capitolul 2
Omul Iisus ca purtător al Logosului

Nici în Evanghelia lui Ioan, nici în cea a lui Marcu nu se spune nimic despre originea acelui om excepţional, despre cine au fost părinţii lui, unde şi cum s-a născut.

Marcu precizează doar cadrul geografic, prin indicarea că Iisus era originar dintr-o localitate numită Nazaret (sau cel puţin locuia în acel loc în momentul începerii activităţii sale publice), localitate situată într-o provincie numită Galileia. «*În zilele acelea*» atunci când s-a împlinit timpul ca să se producă acel nou *Început* (anunţat încă din primul verset): «*Iisus a venit din Nazaretul Galileii şi s-a botezat în Iordan…*» (*Marcu 1,9*)

Este evident că dorinţa şi interesul de a afla ceva, despre originea şi genealogia acestui Om, ar fi trebuit să fie foarte mare şi aceste fapte sânt expuse în celelalte Evanghelii, cărora urmează să le acordăm atenţie în cadrul studiului nostru, adică la Matei şi Luca. Din Evanghelia lui Matei aflăm că naşterea acestei Fiinţe excepţionale nu era numai aşteptată şi proorocită din timpuri străvechi, dar că această naştere n-a fost una obişnuită. O entitate unică în întreaga istorie a omenirii, nu putea să se întrupeze precum un om obişnuit, la modul «banal» (*Matei 1,22,23*).

Este adevărat că cele două Evanghelii ne povestesc despre părinţii (am putea crede) naturali ai lui Iisus, dar în acelaşi timp amândouă afirmă în mod foarte clar că această naştere a fost adumbrită de elementul supranatural, prin faptul că acea entitate venerată de noi sub numele de Iisus Hristos, ce-i drept, a avut o mamă, dar că acea mamă l-a născut în mod *imaculat*, rămânând însărcinată de la Duhul Sfânt şi fără *să cunoască*

bărbat. Dar, pe de altă parte, ambele Evanghelii ne oferă o genealogie detaliată a strămoşilor paternali ai lui Iisus. Iar Evanghelia lui Luca împinge acea linie strămoşească până la Adam, adică până la acel om primordial care este considerat ca fiind strămoşul trupesc al întregii omeniri. Adică Iisus Hristos, Logosul Întrupat, nu este numai Fiu al lui Dumnezeu prin faptul că s-a născut din Fecioara Maria, prin Duhul Sfânt, dar linia strămoşilor ar reprezenta acel «fir roşu» al neamului omenesc, care asigură legătura directă şi neîntreruptă până la acel prim fiu al lui Dumnezeu, care n-a avut mamă, fiind plăsmuit în mod nemijlocit printr-un act direct şi absolut al Divinităţii. Iisus ar fi deci Fiu al Lui Dumnezeu printr-un dublu sens, pe de o parte ca fiind zămislit printr-un act supranatural, iar pe de altă parte, oarecum asemănător ca şi orice altă fiinţă umană, prin faptul că toţi oamenii sânt fii lui Adam, Omul primordial.

Dar se ridică imediat o nedumerire radicală: dacă Iisus s-a născut supranatural din Fecioară, de ce a fost nevoie să se sugereze legătura trupească prin indicarea acelei genealogii paterne. Şi în plus aflăm că Iisus ar fi avut fraţi şi surori. Despre ce fel de fraţi este vorba? Au fost copiii născuţi *ulterior* de Maria? Dar admiţând o asemenea ipoteză rezultă ca o consecinţă inevitabilă că cea numită Fecioara Maria nu mai poate fi privită ca o «pururi fecioară». Şi mai intervin încă multe alte aspecte de care urmează să ne ocupăm ulterior. Este evident că încă de la primele începuturi ale textelor evanghelice ne lovim de mari taine. Dar odată ce am ajuns în acest punct este necesar să facem câteva precizări foarte importante şi delicate cu privire la scopul lucrării noastre.

Capitolul 3
Tematica şi scopul lucrării prezente.
Tradiţia esoterică

Rândurile care au precedat reprezintă un fel de introducere menită să fixeze cadrul general în limitele căruia urmează să ne mişcăm. Pasul următor ne va introduce propriu-zis în subiect, acel subiect care este circumscris foarte clar prin însăşi titlul acestei lucrări: „*Esoterism creştin Contribuţii în vederea unei înţelegeri mai profunde a Evangheliilor”*.

Cu privire la interpretarea Evangheliilor s-au scris biblioteci întregi. În cursul istoriei, pasiunile dezlănţuite ca urmare a disputelor teologice au depăşit orice limită a imaginaţiei. Să ne amintim de războaiele religioase, arderea pe rug a ereticilor care nu credeau în Dumnezeu sau poate credeau altfel faţă de prescripţiile dogmelor oficiale.

Orice cititor are dreptul să se întrebe: În fond, ce îşi propune autorul acestor rânduri? Să repete cu mici variaţii ceea ce au scris şi au vorbit alţii mii şi mii de dinainte? Cu toate subtilităţile intelectuale, cu toată risipa de energie nervoasă, nu s-au putut da răspunsuri care să satisfacă pe toată lumea. Disputele au rămas la fel de nerezolvate. Fiecare parte se cramponează de interpretările şi tradiţia ei. Dacă nu se mai ajunge la violenţă, aceasta poate că se datorează pur şi simplu plictiselii şi faptului că impactul emoţional al Bisericii (ca instituţie istorică) asupra sufletelor unor mari mase de oameni a scăzut considerabil.

Pe de altă parte, un număr mare de individualităţi cu aspiraţii spre spiritualitate, nu mai sânt satisfăcute de interpretările tradiţionale. Aceasta poate că explică succesul relativ pe care l-au obţinut în ultimele decenii unele grupări neoprotestante, iar pe de altă parte tendinţele, pe alocuri chiar destul de pronunţate, de orientare spre religii şi doctrine mistice orientale, care au avut şi încă mai au rostul lor, dar care nu sânt potrivite pentru structura psihospirituală profundă a europeanului.

Totuşi, întotdeauna au existat în lumea creştină spirite profunde, înzestrate cu intuiţie deosebită, şi care au sondat mai în profunzime tainele şi marile simboluri ale textelor biblice (şi în special cele ale Evangheliilor), încercând să găsească soluţii pentru nesfârşitele dispute care au sfâşiat de atâtea ori lumea creştină (începând cu diferitele mişcări sectare din primele secole ale creştinismului, apoi marea schismă dintre ortodocşi şi catolici, ulterior mişcarea protestantă, etc.).

Aproape fără excepţie aceste personalităţi rămâneau nişte iluştri necunoscuţi, trăind în modestie şi în anonimat. Doar unele legende vagi atingeau conştiinţa marii mase, de exemplu, părerea că pe undeva există grupări sau ordine secrete, care practică ritualuri ciudate şi deţin taine inaccesibile profanilor (cum ar fi acei misterioşi rozacrucieni). Biserica lupta din răsputeri împotriva acelor societăţi oculte (reale sau imaginare) iar dovedirea apartenenţei la o asemenea grupare putea însemna un paşaport pentru rug.

Să presupunem că cineva ne-ar întreba: Ce elemente originale am putea noi să aducem? Care sânt sursele noastre de inspiraţie? Ce pretenţii putem ridica cu privire la posibilitatea îndeplinirii dezideratului pe care l-am sugerat în chiar titlul lucrării noastre?

În ceea ce priveşte sursele de inspiraţie, un prim răspuns pare a fi foarte simplu. Este vorba în primul şi în primul rând de tradiţia Bisericii, aşa cum ni s-a transmis prin scris (în cele patru Evanghelii) sau pe cale orală. Nici un comentator serios al Evangheliilor, chiar dacă a încercat să ofere explicaţii mai profunde asupra unor texte, nu a contrazis nimic din dogmele de bază ale credoului creştin.

La aceasta se adaugă scrierile unor autori care nu aparţin teologiei sau filozofiei clasice creştine, ci sânt exponenţii acelui curent spiritual pe care putem să-l denumim: *esoterism creştin.* Ne vom referi în special la opera lui Rudolf Steiner (1861-1925) (austriac de origine), dar ne vom folosi şi de unele informaţii împrumutate de la Omraam Aivanhov (1900-1985) (un bulgar stabilit în Franţa). La aceasta se adaugă rezultatele unor descoperiri proprii, coroborând cu textele Evangheliilor şi cu acele informaţii din operele Maeştrilor care prezintă importanţă în vederea scopului pe care ni l-am propus. *Nu vom putea să specificăm de fiecare dată care este sursa anumitor aserţiuni.* Lăsăm la latitudinea cititorului să mai descopere câte ceva şi pe cont propriu. Până la urmă aceasta este o lucrare de esoterism (repetăm: esoterism creştin), care nu îşi propune să intre în dispută cu teologia oficială ci să adâncească înţelegerea unor aspecte ale Evangheliilor. De asemenea, studiul nostru se adresează cu precădere acelor categorii de cititori (poate chiar majoritatea tineri) care, nesatisfăcuţi de tradiţia religioasă europeană (cel puţin cum a ajuns aceasta să fie oferită în cadrul instituţionalizat), se simt atraşi de doctrinele orientale. În lucrarea noastră anterioară (*Libertate prin Cunoaştere - Yoga şi Idealismul german; Solteris, 2007)*, am analizat în profunzime unele aspecte ale metafizicii indiene. Dar până la a căuta comorile spiritului în Himalaia (ceea ce poate fi şi salutar, uneori), de ce să nu încercăm să descoperim care ar fi cele situate mult mai aproape de noi, în propria noastră ogradă, adică în Tradiţia Creştină Europeană.

Să nu uităm că Spiritualitatea Orientului reprezintă o înţelepciune a trecutului, reflexul unor vremuri depăşite chiar dacă a făcut eforturi remarcabile de a se adapta la timpurile moderne. Însă Evangheliile ascund infinite profunzimi de cunoaştere, acea Cunoaştere care a fost dată concomitent cu noile cerinţe ale evoluţiei Omenirii, atât până în momentul de faţă cât şi pentru toate timpurile viitoare. Ştiinţa Spiritului este cea care ne oferă cheia unei înţelegeri mai profunde.

* * *

Cu aceste explicaţii, putem să circumscriem mai clar scopurile propuse. Nu intenţionăm să analizăm Evangheliile în integralitatea lor. Asta ar depăşi limitele studiului de faţă şi chiar şi posibilităţile noastre. Nu intenţionăm să oferim o nouă biografie a lui Iisus, s-au scris suficient de multe până acum. Ne propunem să ne concentrăm atenţia în primul rând asupra acelor părţi pe care le considerăm a fi cele mai importante. Şi atunci se pune întrebarea: care sânt acelea?

În primul rând se impune următoarea observaţie: Chiar pentru o persoană foarte sumar familiarizată cu problemele de bază ale religiei creştine, se remarcă cel puţin două aspecte fără de care însăşi credinţa şi întreaga teologie şi filozofie creştină şi-ar pierde sensul. Acestea sânt în primul rând: *naşterea* acelei entităţi sublime venerate sub numele de Iisus Hristos, adică întruparea propriu-zisă a Logosului, naştere supranaturală (având în vedere că este vorba de o fiinţă divină), iar cel de al doilea stâlp de bază al Creştinismului istoric îl reprezintă ultima, foarte scurta perioadă din viaţa publică al lui Christos, perioadă care cuprinde patimile, moartea pe cruce şi învierea întru spirit.

Asupra acestor două puncte cardinale ne vom concentra în primul rând atenţia, bineînţeles că ne vom referi şi asupra altor aspecte legate atât de viaţa lui Iisus din Evanghelii, cât şi de anumite probleme metafizico - esoterice colaterale, care vor contribui să structurăm mai bine cadrul studiului nostru şi să circumscriem mai eficient aspectele analizate în vederea atingerii scopului propus.

Capitolul 4
Cadrul istorico-geografic general în care s-a născut Creştinismul. Centrele de misterii.

Pe măsură ce vom înainta în analizele noastre va trebui să oferim numeroase explicaţii, care poate nu au o legătură prea evidentă cu tema noastră, dar care ne vor ajuta să aprofundăm mai bine problemele, având în vedere caracterul foarte delicat şi complex al acestora. Vom relua cu completări şi precizări suplimentare unele aspecte legate de originile creştinismului, pe care le-am tratat într-o lucrare anterioară de care am mai amintit aici, dar acolo dintr-un punct de vedere strict filozofic, din perspectiva teoriei cunoaşterii şi a evoluţiei conştiinţei umane către deplina realizare a Eului, către *Conştiinţa de sine*.

Creştinismul s-a grefat pe fondul spiritual al popoarelor situate în bazinul mediteranean, în mijlocul cărora înfloreau aşa numitele religii de mistere. Nemurirea sufletului nu era sub nici o formă negată, dar era apanajul unui număr restrâns de «aleşi» (eroi, regi, vizionari, iniţiaţi), marea masă trebuia să se mulţumească cu un fel de pseudo – nemurire, o existenţă fantomatică în Hades, în împărăţia umbrelor. Obţinerea nemuririi era condiţionată de trecerea cu succes a unor probe iniţiatice, de regulă foarte periculoase, care puteau costa viaţa candidatului sau integritatea sa mentală. Dar, din tradiţia esoterică a omenirii (cât şi din puţinele relatări scrise care s-au păstrat), se ştie că în anumite centre iniţiatice de un caracter elevat se preda o doctrină secretă, sofisticată, evident numai celor care erau consideraţi demni să o primească şi care treceau cu succes probele.

Cele mai cunoscute şi importante centre de mistere din antichitatea clasică erau cele egiptene (Memphis, Teba) cât şi cele greceşti (Delfi). De notorietate mare (mai ales datorită durităţilor probelor) se bucurau şi cele ale celţilor (druizilor). Evident că acestea nu erau singurele. În tradiţia europeană se ştie că orice popor (trib) care atingea un minim

de civilizaţie îşi avea preoţii săi mai mult sau mai puţin iniţiaţi. Orice trib oricât de primitiv, îşi avea vrăjitorii şi şamanii săi, dar pe măsura ridicării nivelului de organizare socială, deveneau mai mari şi cerinţele faţă de cei care exercitau funcţia sacerdotală. Unii dintre aceştia erau instruiţi în marile centre spirituale ale lumii antice şi ulterior se întorceau în mijlocul poporului lor pentru a împrospăta în permanenţă propria lor tradiţie.

Rolul acelor lăcaşuri ale spiritului în menţinerea continuităţii în ceea ce priveşte succesiunea civilizaţiilor a fost esenţial. Se poate spune că dacă n-ar fi existat aceste izvoare de spiritualitate, însuşi progresul omenirii ar fi fost imposibil. Civilizaţiile puteau să crească şi să decadă, chiar şi centrele de iniţiere aveau şi ele perioadele lor de înflorire (când în fruntea lor se găseau personalităţi de nivel spiritual corespunzător) sau de decadenţă. Flacăra spiritului pâlpâia mai tare sau mai încet, dar în secretul sanctuarelor se păstrau anumite principii intangibile care menţineau coeziunea societăţii umane, exercitau un control mai puternic sau mai slab asupra puterii politice, asigurau garanţia menţinerii unor norme morale.

Tradiţia ocultă pomeneşte de şapte centre spirituale principale (din Egipt, Grecia, Tibet, India, China). Bineînţeles că fiecare din aceste centre majore menţinea sub influenţa sa un număr considerabil de lăcaşuri secundare răspândite peste tot unde exista un minim de civilizaţie (conform cu standardele de apreciere din acele timpuri). Din numărul celor şapte făcea parte şi Centrul din Carpaţi, despre care vom mai avea multe ocazii să pomenim.

Rarii autori, care au făcut aluzii în scrierile lor la ritualurile iniţiatice, nu-şi precupeţeau laudele cu privire la importanţa impulsurilor spirituale fără de care ar fi fost de neconceput viaţa culturală, geniul artiştilor şi al poeţilor, inspiraţia filozofilor. De iniţierea în mistere depindea posibilitatea unei individualităţi omeneşti să renască ca o personalitate ieşită din comun: ca artist, poet, preot, vindecător sau conducător de oşti, reformator social, vizionar, etc..

Dar pe măsură ce se scurgeau secolele şi omenirea progresa în dezvoltarea civilizaţiei exterioare, legăturile cu lumea spirituală se efectuau cu dificultăţi din ce în ce mai mari.

În esenţă, iniţierea consta în cufundarea candidatului într-un somn hipnotic care dura trei-patru zile (în urma unor ritualuri complicate şi pregătiri foarte dure). Se producea o detaşare a spiritului de corp, dar într-un mod mult mai pregnant faţă de cum se întâmpla aceasta într-o oarecare măsură în cazul somnului de toate zilele. De fapt se poate spune că avea loc aproape o moarte. În această situaţie, spiritul neofitului devenea capabil să perceapă conştient realităţile planurilor ontologice superioare şi după trezire să-şi amintească imaginile şi trăirile de care a avut parte.

Numai că odată cu dezvoltarea forţelor intelectului reflexiv, numărul celor capabili să se supună unor asemenea încercări devenea din ce în ce mai mic, iar riscurile acestor procedee creşteau în mod corespunzător. Noile raporturi care se stabileau, între sufletul uman individual şi marele Cosmos, impuneau metode de abordare radical diferite.

Intensificarea Conştiinţei Eului individual, conştientizarea valorii persoanei nu mai concordau cu vechile practici care implicau, într-un fel, sacrificarea persoanei proprii, pierderea de sine. Cel care trecea prin iniţiere, devenea oarecum o altă persoană. Vechiul său Eu individual «murea» în vederea câştigării unui fel de conştiinţă «impersonală». Se presupunea că maestrul fuziona cu zeul pe care îl slujea, el devenea spre exemplu un «Osiris» şi murea faţă de vechea sa personalitate.

Cei care căpătau o conştiinţă superioară cu privire la starea spirituală a lumii, ajungeau să fie conştienţi şi de necesitatea absolută a unei primeniri a omenirii. Dacă în vremurile mai vechi corpul sacerdotal reuşea mai bine sau mai puţin bine să controleze puterea politică, să stăvilească pe cât posibil abuzurile, cu timpul puterea lui de influenţă scădea mereu. În preajma epocii noi, cezarismul roman şi-a întins umbra malefică asupra lumii civilizate din jurul Mediteranei. Nimic nu mai stăvilea ambiţiile nebuneşti şi setea de sânge a noilor stăpâni ai lumii. Pe de altă parte, cu multe secole mai înainte, iniţiaţii de rang superior, cărora li se deschidea perspectiva asupra viitorului omenirii, ajungeau să contemple faptul că lumea nu va putea fi salvată decât prin intervenţia unei entităţi excepţionale, adică a unui zeu superior, care urma să se întrupeze prin mijlocirea unei fecioare şi în felul acesta să imprime omenirii un impuls în vederea unei înnoiri radicale şi profunde. În timp ce la suprafaţă se desfăşura cultul politeist cu jertfele de animale, prin care erau adorate forţele orgiastice ale Naturii, în interiorul criptelor subterane se preda unor puţini aleşi o doctrină mult mai elevată. Platon, care a trecut printr-o iniţiere egipteană (dar fără să atingă gradele superioare), şi-a expus cunoştinţele dobândite sub formă conceptuală. Până la un punct, doctrina preoţilor egipteni este filozofia lui Platon, în măsura în care el a primit îngăduinţa s-o expună. Însăşi fenomenul Platon (din sec. IV de dinainte de Hristos) este un simptom al noilor vremuri care se anunţau, al noilor forţe ale gândirii care îşi făceau simţită prezenţa în sufletele oamenilor. Dezvoltarea forţelor gândirii care marcau ieşirea omenirii din faza *mitică* prelogică, impuneau o altă abordare a raporturilor dintre Subiectul individual şi lumea obiectivă care îi stătea în faţă.

Se ştie că cei care în mod special au proorocit despre iminenţa venirii unui mântuitor erau profeţii vechiului testament. Pe de altă parte, timp de multe secole, chiar milenii, maeştrii de iniţiere (ne referim la cei din afara poporului evreu) au transmis discipolilor lor (sub pecetea jurământului tăcerii) viziunea asupra naşterii, într-un viitor neprecizat, a unui Salvator al Lumii. Acei iniţiaţi care ajungeau la gradele superioare căpătau puterea să-l contemple pe Hristosul Cosmic (indiferent sub ce nume îl desemnau), cât şi treptata apropiere a Principiului Logosului, (de-a lungul ciclurilor de evoluţie) de planul materiei.

În mod subtil, aceste idei pătrundeau în conştiinţa marii mase a restului omenirii, sub formă de basme, legende. În părţile noastre s-a născut povestea lui Făt Frumos. *Fătul* înseamnă ceva care se află *încă* în pântecul matern, care nu s-a născut, dar *urmează* să se nască. La indieni se povestea despre *Hirania garba*, copilul de aur care va apărea la sfârşitul epocii întunecate Kali Yuga şi va iniţia un nou ciclu luminos de evoluţie. În templul principal din Babilon, pe vârful piramidei, se găsea o încăpere cu un pat nupţial, despre care se spunea că o fecioară, culcându-se pe el, va fi însămânţată de un zeu. O caracteristică esenţială a tuturor acestor poveşti era că naşterea eroului aşteptat urma să se producă *imaculat,* adică dintr-o fecioară fecundată în mod supranatural (de către un tată divin).

Care este totuşi realitatea care se ascunde în spatele acelei păreri că unele fiinţe deosebite se nasc altfel decât muritorii de rând? Din tradiţia esoterică se cunoaşte că, într-o perioadă foarte veche din istoria omenirii (cu multe milenii înainte de Hristos), legătura trupească dintre bărbat şi femeie, în vederea procreării, se producea în mod inconştient, adică cei doi parteneri erau cufundaţi în somn, şi aceasta era valabil cel puţin pentru o parte mai evoluată aparţinând acelei civilizaţii care în literatura ocultă este cunoscută sub denumirea de *atlantică.*

Dar în acele vremuri foarte îndepărtate nu exista încă o conştiinţă individuală în sensul actual al acestui termen. Fiinţele umane trăiau oarecum ca «dizolvate» într-un fel de conştiinţă colectivă în care individul izolat nu făcea deosebire între Eul său particular şi sufletul sau «Eul grup» al tribului din care făcea parte. Entităţile superior evoluate acceptau sacrificiul întrupării în materie ca să poată deveni profesori şi îndrumători ai acelor grupuri de oameni care se aflau mult mai jos pe scara evoluţiei. Aceştia formau corpul sacerdotal, adică corpul mijlocitorilor care asigurau legătura dintre marea masă a indivizilor întrupaţi în corpuri materiale dense şi planurile subtile (angelice). Unirile trupeşti erau urmărite cu multă grijă astfel încât să se însoţească numai acei reprezentanţi ai celor două sexe care să formeze perechile cele mai compatibile şi să procreeze descendenţi cât mai reuşiţi. Dar, pe măsura progresului omenirii şi a trezirii primilor germeni de conştiinţă propriu-zis individuală (adică a conştiinţei Eului propriu), un număr din ce în ce mai mare de bărbaţi şi femei începeau să ignore interdicţia legăturilor trupeşti în starea de veghe şi să practice raporturi sexuale în conştiinţa lor diurnă. Cu aceasta s-a născut şi conştiinţa plăcerii senzuale, a voluptăţii, dar un efect secundar a constat în dezvoltarea unui fel de egoism legat de plăcerea unirii trupeşti. Bineînţeles că acest proces s-a desfăşurat pe *parcursul multor* milenii, iar germenele egoismului uman s-a amplificat de-alungul generaţiilor. Aceasta corespunde cu ceea ce în tradiţia creştină a fost numit păcatul cărnii ca rezultat al ispitirii luciferice (o problemă la care vom mai reveni).

Capitolul 5
Iniţierea în Mistere şi aşa-numita naştere imaculată

Pe măsura dezvoltării capacităţilor omenirii, legate de viaţa în materie şi cucerirea lumii fizice, vechile legături «naturale» cu planurile subtile slăbeau din ce în ce mai mult. În epoca atlantică, marea masă a indivizilor păstra o legătură instinctivă puternică cu nivelurile ontologice superioare (cu lumea «zeilor»). Miturile Eladei eroice reprezintă un fel de amintire, păstrată la nivelul subconştientului colectiv, a acelor vechi timpuri în care omul se simţea încă mai mult sau mai puţin un mădular al lumii zeilor. Dar, cu fiecare mileniu, numărul celor care intrau în mod natural în relaţie cu lumea spiritelor se micşora progresiv. A apărut necesitatea unor pregătiri speciale, a unor ritualuri complicate, cât şi a unor procedee care puteau fi periculoase, dar care ţinteau la trezirea facultăţilor de percepţie superioare la anumiţi indivizi, iar selecţia acestora impunea criterii din ce în ce mai riguroase. Cunoştinţele se transmiteau numai în urma prestării unui teribil jurământ (ceea ce era necesar, căci tocmai dezvoltarea conştiinţei Eului individual şi a valorii personale legate de acesta, dar şi a egoismului inerent acelei conştiinţe, ar fi dus la incalificabilele abuzuri dacă cunoaşterea iniţiatică ar fi fost oferită celor nepregătiţi moral şi intelectual). Trădarea unor secrete, aproape fără excepţie, se pedepsea cu moartea.

Ritualurile de iniţiere menite să ofere candidatului posibilitatea de a contempla şi de a menţine contactul conştient cu Lumea Spiritului, aveau şi scopul de a produce un fel de regresie temporală, de a aduce pe căutătorul spiritual oarecum la «origine», la acel stadiu de dinainte de «păcatul originar», când oamenii se reproduceau în mod «nevinovat», adică fără conştiinţa acelei plăceri egoiste.

Expediţia Argonauţilor, care a plecat în căutarea Lânii de aur, semnifica un periplu iniţiatic (importă mai puţin dacă a avut loc o deplasare în spaţiu, în sens propriu, cu o

corabie sau cu o căruţă sau pe jos). Scopul consta în *redescoperirea* a ceva din propriul suflet, a unei «rămăşiţe» pure, «de aur», adică a acelui filon originar din sufletul uman, care nu a fost atins de «greşeala originară», de excesiva scufundare a omului în materialitate.

Dar şi într-o epocă relativ mai recentă, care ţine deja de istoria scrisă, circulau numeroase legende despre eroi născuţi «imaculat». Se pune întrebarea. Ce înseamnă de fapt acest «imaculat»? Am pomenit despre rolul covârşitor al centrelor de mistere în menţinerea coeziunii societăţilor umane. Când trebuia să se nască o personalitate deosebită (un erou, un reformator religios), o pereche de tineri era aleasă cu cea mai mare grijă şi pregătită în vederea procreării unui copil ieşit din comun. Momentul, în care urma să se consume unirea trupească, era ales în funcţie de cea mai favorabilă configuraţie stelară, iar protagoniştii erau cufundaţi într-un somn hipnotic sub o strictă supraveghere a hierofantului, astfel încât zămislirea trupului care urma să primească sufletul viitorului erou să se producă în mod inconştient, adică fără să intervină trăirea conştientă a plăcerii actului sexual, acea plăcere în care se amesteca un fel de egoism rafinat. Se putea întâmpla uneori ca un preot şi o preoteasă să ajungă la concluzia că din unirea lor se va naşte un suflet superior. Dar o asemenea hotărâre era luată ca urmare a unor revelaţii primite din lumea spirituală, care erau verificate cu cea mai mare scrupulozitate, iar dacă se ajungea la unirea trupească, actul se consuma într-o perfectă detaşare şi luciditate, menţinându-se un desăvârşit control spiritual din partea ambilor parteneri. În exterior se răspândea legenda că o preoteasă a fost fecundată de un zeu.

Existau colegii de preotese, din care unele aveau rolul de iniţiatoare în arta iubirii şi de pregătire a cuplurilor în vederea vieţii conjugale. Bineînţeles, nu era vorba de ceea ce ar fi tentaţi unii să înţeleagă. Chiar dacă *în cazuri excepţionale* se putea ajunge la o unire trupească, actul în sine se consuma (*dacă* se consuma) cu o perfectă detaşare şi cu conştiinţa unei necesităţi spirituale.

Pe măsură ce viaţa spirituală a omenirii se degrada, s-a degenerat şi această instituţie a iniţierii în arta iubirii. S-a ajuns la aşa-zisa prostituţie «sacră», în care preotesele templului se ofereau oricui doritor, ca să obţină venituri suplimentare pentru respectivul locaş de cult. În unele comunităţi orice femeie (indiferent de rangul social) era obligată să se prostitueze într-o anumită zi a anului, în ziua sărbătorii închinate zeiţei iubirii. Dar în timp ce un mic grup de spirite evoluate venerau Iubirea Cosmică, zămislitoare de lumi, marea masă a oamenilor comuni, cât şi o parte însemnată din preoţimea degenerată, se complăceau în cultele orgiastice ale fecundităţii. S-ar putea spune că, având în vedere nivelul general decăzut al conştiinţei omenirii, acea practică pomenită mai sus (a unei prostituări obligatorii) avea un sens. Prin faptul că toate femeile (tinere sau relativ tinere) erau nevoite să-şi ofere trupul oricărui solicitant, în cursul zilei comemorării, chiar şi o femeie din nobilime era pusă pe acelaşi nivel cu o oarecare femeie de stradă, şi astfel era evitată prezumţia unei false excelenţe.

În legătură cu cele expuse, este cu atât mai remarcabil noul aspect al Creştinismului. În locul venerării Naturii Mamă (de multe ori sub forma unei Maternităţi orgiastice, ca o exaltare a instinctului de procreare în aspectele sale cele mai de jos) a fost introdus cultul Fecioarei Mame; a Maternităţii Virginale, **Demnitatea Maternităţii în aspectul ei Spiritual a fost restabilită**. Iar în ceea ce priveşte individualitatea care a intrat în tradiţia religioasă a Creştinismului sub numele de Maria Magdalena, într-adevăr, ea a făcut parte dintr-un nucleu care practica acea iniţiere în misterele iubirii *Spirituale,* aşa că numai o

stranie deformare intelectuală a putut să-i atribuie statutul de practicantă a *celei mai vechi meserii din lume*. Vom mai oferi unele amănunte despre această chestiune spre sfârşitul lucrării.

Iar dacă contemplăm Spectacolul Naturii (al acelei Naturi - Mamă care deocamdată continuă să ne asigure hrana trupurilor şi să ne suporte perversiunile), nu putem să nu fim cuprinşi de înfiorare în faţa acelui proces grandios *şi sacru* al reproducerii Vieţii ca atare (flori, gâze,păsări, animale). Pe cât de indiferentă este Natura faţă de indivizii izolaţi, pe atât de grijulie este ea faţă de specii, faţă de Viaţă la modul general.

Cât de jalnice par ambiţiile şi egoismele omeneşti faţă de majestatea şi *sacralitatea* Fenomenului Cosmic!

Întregul raport faţă de problema erotismului a fost răsturnat cu capul în jos în civilizaţia modernă. În vremurile foarte vechi (cel puţin în cadrul grupurilor de indivizi umani mai evoluaţi) nici o unire trupească nu se putea realiza fără ca un preot iniţiat (aparţinând aşa numitelor *oracole*) să confirme legătura *spirituală* stabilită între cei doi parteneri de sexe opuse. Numai datorită afinităţii spirituale putea să apară simpatia reciprocă, legătura afectivă a Sufletelor, adică aşa numita «voce a inimii» şi ca *o încununare* se producea unirea trupurilor, care la rândul ei avea ca rezultat *naşterea unei noi fiinţe umane.*

Capitolul 6
Misterul naşterii supranaturale şi a pruncului «culcat în iesle»

Am explicat mai sus ce înseamnă *naşterea imaculată* (din punctul de vedere al concepţiilor lumii antice). Se ridică însă o întrebare foarte delicată: În cazul lui Iisus şi-a imaculatei sale concepţiuni mai este valabilă aceeaşi explicaţie? Problema este extrem de profundă şi trebuie abordată cu maximă prudenţă şi cu toată deferenţa acordată Lumii Spirituale, având în vedere numeroasele prejudecăţi şi sensibilităţi legate de întreaga această temă (mai ales că în ultima vreme au apărut o serie de lucrări care oferă «explicaţii» raţionalist – naturale ale relatărilor evanghelice cu privire la faptul că Iosif vroia s-o lase pe logodnica sa când a aflat că este însărcinată, sau în legătură cu miracolul învierii, etc.).

Vom încerca cu toată delicateţea şi în limitele posibilităţilor noastre să aducem unele precizări cu privire la acest mister. În ambele Evanghelii (ale lui Luca şi Matei) ni se spune că o Fecioară pe nume Maria a zămislit prin intervenţia suprafirească a Duhului Sfânt, *fără să cunoască de bărbat* şi că logodnicul ei se chema Iosif. Lăsând la o parte anumite inadvertenţe de ordin cronologic dintre cele două relatări, se remarcă modul diferit de abordare a problemei în cele două versiuni, dacă privim dintr-un punct de vedere de ansamblu. Evanghelia lui Luca povesteşte că o Entitate însăşi din Marele Cosmos şi anume: Arhanghelul Gabriel a fost trimis la o fecioară din casa lui David, cu vestea colosală că ea urmează să nască un mântuitor al Lumii şi că pruncul va fi zămislit în pântecele ei prin acţiunea supranaturală a Divinităţii (în una din cele trei ipostaze ale sale, conform cu învăţătura teologică creştină). Despre Iosif nu se pomeneşte decât că el era logodnicul Mariei şi atât.

În Evanghelia lui Matei, tocmai Maria este cea care este trecută oarecum pe planul al doilea al relatării. Povestea începe cu Iosif care, aflând că logodnica sa era însărcinată,

era hotărât s-o repudieze într-un mod discret, dar că, în vis, i s-a arătat un înger al Domnului care i-a revelat situaţia excepţională, fără precedent în istoria Spirituală a omenirii, că logodnica sa a zămislit «de la Duhul Sfânt» şi că din aceasta se va naşte Mântuitorul Lumii.

Tot Iosif este cel care primeşte înştiinţarea că Irod vrea să ia viaţa pruncului şi că din această cauză el trebuie, cu întreaga lui familie, să se ascundă, să plece în Egipt (o temă foarte frecventă în tradiţia iconografică creştină. A rămas clasică imaginea înduioşătoare a Mariei cu pruncul în braţe, călare pe un măgăruş condus de Iosif).

Ne putem întreba: de ce tocmai în Egipt? În Evanghelia lui Luca ni se spune clar că părinţii lui Iisus locuiau *în Galileia, în cetatea Nazaret,* aflată în afara ariei în care se exercita autoritatea lui Irod, căci din punct de vedere administrativ, Galileia era o provincie, separată de Iudeea, în cadrul Imperiului Roman.

Poate (ar putea gândi cineva) Egiptul prezenta o mai mare siguranţă, căci Galileia era prea aproape de mâna lungă a lui Irod, iar în Egipt existau comunităţi de evrei, unele grupuri fiind legate de acei misterioşi esenieni despre care vom mai vorbi.

Dar pe de altă parte aflăm că Iisus s-a născut la Betleem, printr-o conjunctură oarecum întâmplătoare, căci părinţii lui au trebuit să se deplaseze în acea localitate în vederea unui *recensământ,* şi această călătorie a coincis cu momentul naşterii lui Iisus; ca şi cum Iisus a trebuit să se nască anume la Betleem (căci aşa a fost proorocit), şi că dacă ar fi fost născut undeva în altă parte nu s-ar mai fi putut împlini opera de mântuire a lui Israel.

Dar şi de acel «recensământ» se leagă o nedumerire. De ce trebuia ca fiecare să se înscrie în cetatea de baştină, adică a spiţei sale genealogice. Din punct de vedere administrativ ar fi fost mult mai simplu să se numere locuitorii din fiecare localitate, adică toţi cei care locuiau mai mult sau mai puţin permanent în acele localităţi şi să se centralizeze rezultatele. Ce treabă aveau autorităţile romane cu complicatele genealogii ale familiilor evreieşti?

Chiar relatarea acelei fugi în Egipt prezintă numeroase inadvertenţe. Evanghelia lui Luca nu pomeneşte nici un cuvânt, iar din lectura textului evanghelic (în felul cum a fost redactat) nici nu rezultă că acea «fugă» ar fi avut loc cu adevărat, cel puţin nu la modul exterior, ca o deplasare în spaţiu.

Ni se spune că după ce s-au împlinit zilele curăţirii (ceea ce în tradiţia bisericească corespunde la un interval de vreo patruzeci de zile), părinţii lui Iisus au dus pruncul la Templu, în vederea unui ritual de consacrare, ocazie cu care a avut loc şi întâlnirea cu înţeleptul Simeon, iar *«după ce au săvârşit toate s-au întors în cetatea lor Nazaret»* (*Luca 2,39*), ceea ce era şi firesc având în vedere că ei erau originari din acel loc (fără să se amintească nimic despre o fugă precipitată într-o ţară străină).

Am putea presupune că fuga a avut loc după ce Sfânta Familie a ajuns în Nazaret, ceea ce dintr-un punct de vedere omenesc, pragmatic, ar fi ridicat probleme mult mai dificile. Distanţa parcursă ar fi trebuit să fie mult mai mare, ei ar fi fost nevoiţi să străbată întreaga Iudee (unde puteau fi interceptaţi de agenţii lui Irod) sau, eventual, să călătorească pe mare.

Evanghelia lui Matei este foarte explicită în această privinţă. Aflăm despre magi că, odată ajunşi la Ierusalim, ei l-au abordat personal pe Irod ca să afle unde s-a născut pruncul, iar Irod, întrebând pe înţelepţi, a aflat că Mesia, conform cu proorocirile, urmează să se nască la Betleem, şi chiar Irod i-a trimis pe Magi în acel loc (pretextând că

el însuşi vrea să se închine viitorului Mântuitor al Lumii); iar Magii fiind conduşi de acea misterioasă Stea au descoperit locul unde se găsea pruncul, şi i s-au închinat aducând totodată şi darurile (aurul, tămâia şi smirna). Iar în continuare textul foarte lapidar ne spune că *după plecarea Magilor de la casa Mariei* (deci probabil după scurt timp), Îngerul Domnului i-a dat poruncă lui Iosif să fugă cu toată familia sa în Egipt, ca să salveze viaţa pruncului de furia lui Irod, iar după moartea lui Irod, lui Iosif i-a fost frică să se întoarcă în Iudeea (căci în Iudeea domnea un fiu al lui Irod), şi că tot ca urmare a unei porunci în vis, s-a dus în Galileia şi s-a stabilit în cetatea Nazaret (ca să se împlinească ceea ce a fost scris). Dar ce sens ar fi fost din partea Îngerului să-i indice lui Iosif să se ducă în Galileea, când el oricum locuia acolo de mai înainte şi putem presupune că era foarte nerăbdător să se întoarcă acasă unde o fi avut rude, prieteni, şi de ce trebuia să se ducă în Iudeea dacă nu avea casa în acele părţi?

Toate aceste chestiuni au fost sau pur şi simplu ignorate de teologi , sau explicaţiile ce se dădeau erau cu totul nesatisfăcătoare.

* * *

Dar să ne întoarcem la problema naşterii propriu-zise care este descrisă mai pe larg în Evanghelia lui Luca. Una din cele mai agreabile şi populare imagini din iconografia creştină este cea a pruncului Iisus, culcat în fânul dintr-o hrănitoare de animale în mijlocul unui grajd, între oi şi vaci. Dar dacă ne bazăm exclusiv pe informaţia transmisă de Evanghelie, ar fi prea puţine elemente care să justifice o asemenea viziune. Textul propriu-zis nu ne spune decât că ajungând la Betleem, i-a venit vremea Mariei să nască, dar fiindcă *«nu era loc în han»* mama pruncului nou născut a fost nevoită *«să-l culce într-o iesle»,* şi asta-i tot. Este adevărat că o anumită tradiţie a transmis peste generaţii faptul că părinţii lui Iisus, negăsind loc de găzduire la Betleem (din cauza recensământului, am putea presupune) au ieşit din cetate şi s-au adăpostit într-un fel de peşteră, posibil o cavitate săpată într-o coastă de deal şi folosită pentru adăpostirea animalelor pe timp de iarnă. Această tradiţie este coroborată de o relatare ulterioară, că nişte păstori aflaţi cu turmele lor noaptea pe câmp, au avut o viziune de îngeri care le-a comunicat că s-a născut un mântuitor al lumii în «cetatea lui David» (deci, posibil în *incinta cetăţii*). Dar şi această situaţie considerată *ad literam* este puţin probabilă, dacă acceptăm tradiţia că Iisus s-a născut pe 25 Decembrie, când nu prea aveau ce căuta păstorii pe câmp şi mai ales noaptea, căci ar fi fost mai logic ca turmele să fie adăpostite, căci chiar şi în acele locuri în miez de iarnă temperatura putea coborî sub punctul de îngheţ.

Iar după plecarea îngerilor, ei s-au hotărât să se ducă *la Betleem* (deci să intre în cetate) ca să-l găsească pe pruncul *culcat în iesle* (conform cu anunţul primit din partea îngerului) şi s-au bucurat, începând *să povestească şi altora* despre minunea la care au fost martori.

Tot aşa de bine am putea imagina situaţia, că părinţii lui Iisus, chiar dacă n-au găsit loc în han, n-ar fi fost obligaţi să iasă din cetate, noaptea şi pe timp de iarnă, mai ales că era vorba de cetatea de baştină a spiţei neamului lui Iosif (şi al Mariei, căci Maria era tot o fecioară din spiţa neamului lui David, deci un fel de rubedenie mai îndepărtată), şi or fi rămas ceva cunoştinţe, rude, chiar dacă Iosif şi Maria locuiau de mai mult timp în Nazaret. În cel mai rău caz ei ar fi putut fi adăpostiţi în sala de mese a unui han şi să li se pună la dispoziţie nişte saltele (mai ales că putem presupune că n-au fost singuri în această situaţie). Iar dacă Mariei i-a venit vremea să nască, s-au găsit câteva femei s-o ajute, iar în lipsă de leagăn cineva a adus o iesle din grajd.

Oricum, elementul de bază al Credoului Creştin este faptul că Mama lui Iisus *l-a conceput* în mod supranatural (o idee care se întâlneşte destul de des în mitologia şi tradiţiile civilizaţiilor antice), şi această concepţie supranaturală reprezintă temeiul pe care s-a clădit cultul creştin al Maicii Domnului ca fiind «pururi fecioară». Dar s-au găsit unii care să ridice obiecţia următoare: dacă Maria *a născut* un copil, fie el conceput la modul suprafiresc, dar totuşi *l-a născut,* mai poate fi numită fecioară? (în treacăt fie spus, starea de *feciorie,* în sens profund spiritual, depinde de nişte modificări pur exterioare ale organismului)?

Tradiţia Bisericii rezolvă această problemă afirmând că nu numai conceperea *ci şi naşterea* pruncului s-a produs la modul supranatural, ceea ce este exprimat prin formula liturgică «*încuietorile pântecului nestricându-se».* Este evident că, admiţând naşterea miraculoasă ca un fapt real, atunci nu mai putem concepe că un asemenea miracol ar fi putut să se întâmple într-un loc public (de exemplu în sala de mese a unui han), ci, în orice caz, într-un loc ferit de privirile profanilor.

Dar ca să se complice şi mai mult lucrurile, ni se pomeneşte despre fraţii şi surorile lui Iisus. Evanghelia lui Matei ne transmite chiar şi numele celor patru fraţi: Iacov, Iosif, Simon şi Iuda la care se adaugă un număr neprecizat de surori *(Matei 13,55)*.

Aici intervine un foarte serios prilej de dispute teologice. Anumite culte neoprotestante se folosesc de această informaţie ca să justifice refuzul lor de a accepta cultul Maicii Domnului, căci dacă femeia pe care noi o numim Fecioara Maria a născut normal alţi copii (presupunând că a trăit ca orice altă femeie cu soţul ei), nu mai poate fi venerată ca fiind «*pururi fecioară*». (Vom vedea mai încolo ce e cu aşa-zişii fraţi).

Cu siguranţă, în anumite cercuri există indivizi care cultivă imaginea clasică a lui Iisus, *Omul Simplu din Nazaret* şi a Mamei Lui, desigur de o puritate excepţională, dar o femeie ca oricare alta, indivizi cărora le-ar conveni s-o privească pe cea care este venerată sub numele de *pururi fecioară,* ca născând normal, precum orice altă femeie, umblând cu pântecul umflat şi gâfâind în durerile facerii. Dar lucrurile nu stau tocmai aşa. Tot ce este legat de Mântuitorul Lumii *nu poate fi tranşat aşa de simplu*.

PARTEA A DOUA
O SCHIŢĂ A ISTORIEI OCULTE A LUMII

Capitolul 7
Centrul Spiritual din Carpaţi

Odată ce am ajuns în acest punct, pentru a putea continua va trebui să ne lansăm într-o expunere mai lungă, în anumite domenii care aparent n-au legătură (cel puţin nu una directă) cu tema noastră. Urmează să prezentăm, în mod schematic evoluţia, (din punct de vedere ocult) a planetei Pământ (şi a omenirii) ceea ce este foarte important în vederea înţelegerii cadrului în care s-a petrecut acel eveniment unic, al întrupării Logosului în Istorie. Vom încerca să sugerăm cititorului acea realitate majoră şi anume: ceea ce în limbaj esoteric este desemnat prin expresia *Misterul de pe Golgota* reprezintă punctul culminant al unei evoluţii care s-a desfăşurat pe parcursul multor milenii.

Am amintit, într-un capitol anterior, despre rolul pe care l-au jucat, în organizarea civilizaţiei exterioare, comunităţile spiritual – religioase grupate în jurul marilor

sanctuare precum Teba, Delfi, etc. Dintre cele şapte centre spirituale principale ale lumii antice, unul se găsea în spaţiul Carpato - Dunărean, dar, adăugăm imediat o observaţie *foarte importantă:* rolul acestui centru nu a constat în organizarea unei structuri statale exterioare (să zicem a unui imperiu), ci în a influenţa şi a dirija discret «din umbră» marile civilizaţii ale bazinului Mediteranean.

Aici veneau să se iniţieze aceia care la rândul lor urmau să devină profesori în marile centre de mistere ale antichităţii. Dacă se poate vorbi de un «imperiu», atunci Centrul din Carpaţi reprezenta «capitala» unui «imperiu», spiritual şi NU politic (accentuăm acest amănunt extrem de important), un nucleu de forţă *extrem de discret,* dar care în mod profund a condus timp de multe milenii destinele popoarelor din jurul Mediteranei, şi chiar cu ramificaţii în alte ţinuturi mai îndepărtate.

Tradiţia esoterică occidentală (vorbim despre cea onestă) recunoaşte rolul şi influenţa deosebită pe care l-a avut acest Spaţiu Carpatic în evoluţia spiritual - ocultă a omenirii (asta în măsura în care numeroase mărturii nu au fost *intenţionat* eliminate). Chiar despre o epocă mult mai recentă şi în legătură cu o problemă mult mai «nevinovată», cum ar fi cea a civilizaţiei dacilor (şi în general a tracilor), şi a războaielor daco-romane, un număr mare de relatări ale scriitorilor antichităţii s-au pierdut în mod misterios (de ce tocmai în legătură cu această temă?).

Ca un indiciu exterior în sprijinul celor afirmate mai sus, am putea pomeni faptul că, dacă, în general, era îndeobşte admis de către istorici că originea civilizaţiei propriu-zis europene se află în marile stepe de la nordul Caucazului, acum sânt destui care înclină să plaseze această zonă mai spre vest, adică spre nordul sau nord-vestul Mării Negre. Se apreciază că vatra neolitică a Europei (şi principalul rezervor demografic) ar cuprinde un spaţiu ce include nordul Peninsulei Balcanice, o parte a fostei Yugoslavii, teritoriul actual al României, al Ungariei, poate chiar al Cehiei şi Slovaciei, o parte a Ucrainei actuale. De asemenea au fost câţiva istorici cercetători din Apus, ce-i drept puţini la număr, care au exprimat părerea că (chiar dacă nu există dovezi directe) până la urmă înflorirea civilizaţiei clasice greco-romane nu poate fi explicată dacă nu se admite o influenţă subtilă şi profundă provenită dintr-un centru misterios de la nordul Dunării. Toată mitologia greacă plasează originea unui număr însemnat din eroii ei în Tracia, în orice caz la nord de Dunăre.

Care a fost cauza profundă care a determinat acel efort militar deosebit al Romanilor de a cuceri Dacia? (într-o perioadă în care germenele descompunerii iremediabile a început să muşte din substanţa biologică a vechilor romani). Şi de ce au dispărut atâtea relatări despre campaniile romanilor şi mai ales despre ce *au găsit* ei în aceste locuri?

Era mai normal ca, din punct de vedere strategic, efortul Statului Roman să se concentreze asupra apărării unui teritoriu întins, care deja depăşea posibilităţile lui demografice.

Pe lângă interesul economic (care bineînţeles nu era de loc de neglijat), de a acapara tezaurul dacilor, a acţionat poate un impuls obscur de *întoarcere la origini*, de a accede la «sursa de viaţă» primordială, o încercare disperată de a obţine regenerarea, din Centrul Suprem de Spiritualitate (*dar care la acea dată începuse deja să se oculteze progresiv)*.

Vechile legende povestesc că romanii proveneau dintr-un grup de troieni refugiaţi în peninsula Italică, după distrugerea cetăţii lor de către vechii greci, iar troienii la rândul lor se zice că îşi trag originea dintr-un trib tracic emigrat în Asia Mică. Astfel, prin cucerirea Daciei, s-a închis un ciclu istoric.

O nouă epocă radical diferită urmează să înceapă.

În legătură cu aceste probleme am putea indica o lucrare voluminoasă şi care a devenit aproape o legendă în spaţiul spiritualităţii româneşti. Este vorba de *Dacia Preistorică* a lui Nicolae Densuşianu. Elaborarea acestui studiu (monumental în felul său) a avut loc înainte de primul război mondial. Din câte cunoaştem, autorul a murit înainte de a-şi vedea tipărite toate volumele, cine ştie, poate de inimă rea, şi din necazul de a se lovi de o crasă neînţelegere, chiar de batjocură din partea contemporanilor.

Ce-i drept, autorul a mai şi exagerat pe alocuri şi a forţat multe interpretări (poate dintr-un exces de patriotism justificat pe vremea aceea); modul de prezentare şi exprimare ar putea părea depăşit cititorilor actuali, dar tot ce putem afirma, pe baza concluziilor proprii, este că marea majoritate a informaţiilor sânt *în esenţă* corecte.

* * *

Ne este cunoscut faptul că o anumită literatură, care a înflorit în spaţiul românesc după 1990, şi-a propus să reliefeze rolul deosebit jucat de un anume Centru Spiritual din Spaţiul Carpato-danubian în istoria ocultă a omenirii.

Fără a nega valabilitatea principială a anumitor idei exprimate cu diferite ocazii, atragem atenţia că nu rare ori modul de prezentare este de-a dreptul catastrofal. Cineva ar putea trage concluzia (*bineînţeles într-un mod simplist*), că toate civilizaţiile Pământului, de la maiaşi până la chinezi îşi trag originea de aici. Asemenea prezumţii nu sânt numai naive, chiar ridicole, dar pot fi uneori periculoase.

Am amintit mai înainte despre rolul spiritual jucat de Centrul din Carpaţi. Dar acest Centru nu poate fi localizat spaţial în sensul propriu al Cuvântului. «Centrul» nu se află şi nu s-a aflat niciodată în planul materiei. Este vorba de un *Centru de Forţă* de natură *exclusiv spirituală,* de pe un plan ontologic superior şi care corespunde cu o anumită zonă din sud-estul european pe care o desemnăm în sens larg prin termenul de Spaţiul Carpato-dunărean.

Cele spuse în rândurile de mai sus constituie motivul care ne-a determinat ca, pe lângă tema noastră principală, să acordăm un spaţiu larg, în cadrul prezentei lucrări, în vederea dezbaterii acestor probleme, pentru a evita unele neînţelegeri jenante, sau cel puţin reprezentări naive, care nu contribuie cu nimic la edificarea spirituală, ba dimpotrivă. Prin aceasta vom contribui ca, din înţelegerea profundă a influenţei spirituale pe care a exercitat-o acest spaţiu în cursul istoriei omenirii, cât şi a rolului esenţial jucat de iniţiaţii din Carpaţi în pregătirea acelui eveniment colosal şi unic din Istoria Pământului, care poate fi numit Marele Impuls al lui Hristos şi Misterul de pe Golgota, să rezulte o nouă lumină asupra sensului profund al Evangheliilor.

Capitolul 8
Începuturile Pământului din punctul de vedere al Ştiinţei Esoterice. «Zilele Creaţiei»

Mai întâi să analizăm părerea celor care s-au hazardat să afirme că totul ar proveni de «aici».

Să încercăm să lămurim: *ce înseamnă acest «aici».* Pentru aceasta ar trebui să ne întoarcem cu foarte mult timp în urmă şi să explorăm unele domenii colaterale faţă de scopul lucrării noastre. Va trebui să începem cu o epocă foarte veche din istoria

Pământului, de fapt cu începuturile ei, în acel «timp» când nu exista timp. Pământul ar fi apărut în faţa privirii unui observator ipotetic înzestrat cu organele actuale de simţ ca un nucleu relativ solid, un fel de «foc solid», înconjurat de o masă de substanţă semilichidă, semigazoasă, un fel de vapori fierbinţi şi foarte denşi, ceva ca o «ceaţă de foc».

Şi această ceaţă era plină de germenii eterici ai viitoarelor fiinţe propriu-zis umane şi nu numai umane. Este vorba de acea epocă pe care Eminescu o exprima în una dintre poveştile sale în proză prin cuvintele «*pe când noi oamenii cei de azi eram încă în germenii viitorului*».

Ierarhiile cosmic spirituale îşi trimiteau prelungirile în masa semilichidă a Pământului lucrând asupra germenilor fiinţelor protoumane, structurând viitoarele corpuri omeneşti complexe. Sântem în pragul acelei perioade arhaice din istoria Pământului cunoscută în literatura esoterică sub numele de *lemuriană,* situată într-un trecut foarte îndepărtat faţă de epoca noastră prezentă.

Dacă cineva ne-ar cere să precizăm cu cât timp în urmă poate fi situată această epocă, ţinem să facem următoarea observaţie importantă.

Vârsta Pământului nu este o noţiune reprezentabilă.

Pământul nu are vârstă la fel cum într-un fel nu are vârstă nici Sufletul omului. Cel care calculează cum arăta Pământul acum cincizeci de milioane de ani sau cum va arăta el peste alte milioane de ani, s-ar asemăna cu cineva care ar măsura cu cât creşte un copil, într-un anume interval de timp, de ex: între doisprezece şi paisprezece ani, şi ar aprecia după aceea la ce înălţime va ajunge acel copil după o mie de ani.

În matematică există anumite operaţii prin care se calculează derivata sau integrala unei funcţii, dar înainte de a aplica formulele de calcul trebuie să ne asigurăm că funcţia respectivă există (este definită) pe un anume domeniu. De ex: funcţia care constă în extragerea rădăcinii pătrate (a radicalului) dintr-un număr x, nu există dacă x este un număr negativ, căci operaţia de extragere a radicalului nu are sens în cazul numerelor negative. La fel funcţia definită prin expresia $Y=1:X_{,}$ nu există dacă X=0, căci împărţirea unui număr la zero este o operaţie matematică imposibilă. Dar dacă am încerca să calculăm integrala funcţiei fără să ţinem seama de condiţiile problemei (de anumite puncte în care funcţia nu este definită) vom obţine rezultate aberante.

Cam aşa stau lucrurile cu privire la aprecierea «duratei» anumitor epoci geologice, prin extrapolarea vitezei de desfăşurare a anumitor procese fizice valabile doar pentru epoca noastră actuală (să zicem pentru ultimii şapte mii de «ani biblici»).

În prima noastră lucrare am aplicat anumite metode de abordare filozofică asupra procesului de iniţiere Spirituală şi totodată am elaborat un studiu comparativ cu privire la unele aspecte ale spiritualităţii orientală şi occidentală (din punctul de vedere al unor noţiuni filozofice). Am ales ca obiect al studiului nostru filozofia şi practica Yoga datorită caracterului accesibil al informaţiilor şi a spectaculozităţii unor demonstraţii realizate în prezenţa a numeroşi martori oculari. Se pune întrebarea: dacă o asemenea iniţiere sau ceva asemănător a existat sau există şi acum în Europa? Dacă a existat se poate răspunde cu certitudine că da. Dar o precizare se impune: această iniţiere care în tradiţia ocultă europeană a primit numele de rozicrucianism, a fost extrem de discretă în tot cursul evului mediu, căci o prea îndrăzneaţă manifestare putea garanta o expediere urgentă pe rug.

Vrem să dăm un exemplu sugestiv adresat în special acelor categorii de cititori cărora li se va părea că unele din aserţiunile pe care le-am făcut şi care urmează să le

facem, ar fi prea neobişnuite, poate chiar şocante, sau că se află într-o contradicţie flagrantă cu anumite concepţii «oficiale» sau păreri general acceptate etc... Acest exemplu sperăm să sugereze un fel de «cheie» cu privire la modul general de abordare a problematicii lucrării de faţă.

Am pomenit ceva mai sus despre calculele care se fac în vederea stabilirii duratei epocilor geologice pe baza valorii constantei de dezintegrare a anumitor substanţe radioactive. Acum să încercăm următorul experiment mental: Să ne imaginăm un om de ştiinţă contemporan înzestrat cu cel mai modern laborator, înarmat cu întregul arsenal al celor mai sofisticate mijloace de investigaţie. Şi acum să-l plasăm pe acest savant ipotetic cu laboratorul său, să zicem, cu douăzeci de mii de ani în urmă, adică în mijlocul acelei epoci care în ocultism este cunoscută sub numele de *epocă atlantică.* Atunci acest cercetător n-ar fi putut descoperi nici un fel de substanţă radioactivă şi nici un fel de cod genetic.

Despre ce se ascunde de fapt în spatele aşa-zisului cod genetic, vom vorbi mai spre sfârşit.

* * *

Dar să revenim la subiect. Sântem deci în zorii istoriei planetei Pământ (nu precizăm timpul căci «atunci» nu exista timp, mai degrabă s-ar putea vorbi de un fel de *simultaneitate*).

«Duhul lui Dumnezeu» se purta deasupra apelor» adică deasupra «oceanului» eteric. De o parte se configura, apărând treptat din bezna cosmică, giganticul glob al Soarelui, la început ca un glob eteric, mai târziu ca o masă de gaz luminos extrem de rarefiat, de cealaltă parte nucleul viitorului Pământ. Germenii fiinţelor umane (lipsite de orice fel de individualitate) pluteau în atmosfera densă şi fierbinte a Pământului.

Putem să le imaginăm, bineînţeles că într-un mod foarte aproximativ, ca pe nişte roiuri de «meduze» luminiscente, structuri diafane cu forme aflate într-o permanentă schimbare, alcătuite dintr-o substanţă extrem de rarefiată.

Marile Cicluri Cosmice se derulau în ritmul lor prestabilit în Arcanele de nepătruns ale Divinităţii .Viaţa Divină îşi are «etapele» ei care depăşesc orice posibilitate de abordare în categorii intelectuale omeneşti

Pe măsura evoluţiei şi metamorfozei acelei mase gazoase care urma să devină Pământul actual, se producea şi o densificare a materiei: o separaţie a «apelor» de «ape». «Apele» de dedesubt, mai dense au format materia propriu-zis fizică, cele de deasupra alcătuiau «oceanul» eteric. Se succedau «zilele» creaţiei, adică «serile» şi «dimineţile». Sânt cam ciudate aceste «zile» care încep cu o «seară» şi se termină cu o «dimineaţă» (într-un fel ar putea fi numite «nopţi»).

De fapt este vorba de activitatea a două categorii de entităţi spirituale: Spiritele «zilei», ale «dimineţii», ale Luminii şi cele de «seară» ale crepusculului, ale materialităţii, În esenţă întregul proces, aşa cum este el descris în primul capitol al Genezei, s-a desfăşurat în planul arhetipurilor. Ceea ce era conceput în profunzimile insondabile ale Spiritului Divin, era prelucrat şi dezvoltat de entităţile «dimineţii» şi ulterior «fixat» pe un plan ontologic inferior în vederea transpunerii în materialitatea propriu-zisă.

Aşa cum am mai arătat, nici nu se potrivesc termenii precum «început» şi «sfârşit» sau anterior şi posterior, dar suntem nevoiţi să ne folosim de noţiuni temporale pentru a încerca cât de cât să sugerăm desfăşurarea unui proces Spiritual de cel mai înalt nivel.

Un ciclu al Creaţiei, «o zi» începea cu consolidarea, cu un fel de «plasticizare» a ceea ce a fost conceput şi dezvoltat de către Ierarhia Luminii în Sânurile Spiritului cosmic. Se desfăşura activitatea entităţilor crepusculare, iar pe baza «experienţei» acumulate, Spiritele «dimineţii» puneau bazele viitoarei evoluţii cu care urmează să înceapă «ziua» următoare.

Ar fi aproape inutil să mai precizăm că nici un ochi *material* n-ar fi putut să perceapă o asemenea Lucrare Cosmică.

Este imposibil de apreciat câţi *eoni* au trebuit să se consume ca să se finalizeze o asemenea Lucrare a Divinităţii, să se «scurgă» o singură «zi» a lui Dumnezeu.

Mult mai târziu, atunci când deja s-a densificat Pământul şi s-au alcătuit civilizaţiile, un fel de «rezidum» cosmic lăsat în urmă, ca rezultat al activităţii acelor spirite ale «materialităţii», un rejeton abject amestecat cu produsele cele mai degradate ale subconştientului colectiv al omenirii a generat acea entitate bizară, un *egregor* monstruos, numit Diavol sau Satan în lumea creştină, a cărui «individualitate» se plăsmuieşte şi subzistă în măsura în care clipă de clipă este alimentat cu emanaţiile egoismului şi ale răutăţii omeneşti. Cele spuse au legătură cu problema răului despre care vom mai avea ocazie să discutăm în cursul studiului nostru.

Pe măsura densificării materiei, devenea din ce în ce mai greu pentru germenii spirituali ai viitorilor oameni să se întrupeze în sens propriu în materia planetară. Bineînţeles că în acele timpuri substanţa fizică era mult mai subtilă decât cea actuală, dar deja devenise mult prea densă pentru germenii «virgini» ai sufletelor umane. Pământul ca atare a ajuns să se «dezgolească» de suflete, cu excepţia unei singure perechi care a format ceva ce s-ar putea numi «perechea arhetipală» a omenirii (şi chiar şi acea pereche a putut să coboare în planul fizic pentru că anumite substanţe grosiere, care mai târziu au format Luna, au părăsit masa originară a Pământului).

Acea pereche originară a fost numită în tradiţia iudaică cu numele de Adam şi Eva. După cum ştim, din Geneza Biblică, Eva înseamnă Viaţă şi reprezintă aspectul feminin al acelei entităţi primordiale, Adam Kadmon, *androginul originar* despre care textul biblic spune că a fost creat de Dumnezeu ca Bărbat - Femeie şi nu ca bărbat *şi* femeie aşa cum s-a încetăţenit obiceiul să se traducă.

Acest Adam Kadmon nu este chiar Adam-ul biblic, de acum şapte mii de ani şi care dintr-un punct de vedere poate fi privit ca fiind strămoşul poporului evreu actual.

De fapt, întregul capitol prim al Genezei se referă exclusiv la procese care s-au desfăşurat în planul arhetipurilor. De abia cu cel de al doilea capitol, care aparent reia expunerea de la începutul creaţiei, (*«când pe câmp nu se afla nici un copăcel»)*, se spune că Dumnezeu a luat ţărână şi *l-a făcut pe om*, după care a început ciclul generaţiilor.

Cu aceasta am ajuns deja la mijlocul epocii Lemuriane. Globul de foc al Pământului a căpătat deja o oarecare consistenţă (în sens fizic actual). Pe ici pe acolo au început să apară insule de materie relativ solidă, au început să se cristalizeze cele trei stări de agregare ale substanţei aşa cum o cunoaştem astăzi, adică: solid, lichid şi gazos.

Au apărut primele formaţii ale lumii animale, sub forma monştrilor preistorici ca nişte materializări ale unui fel de «coşmaruri» vieţuite de unele categorii de entităţi aflate pe o treaptă de evoluţie superioară Omului, şi care în felul acesta s-au eliberat de anumite energii malefice, de care simţeau nevoia să se descarce. Dar prin faptul că nişte forţe negative s-au materializat, s-au depus sub forma unui fel de «precipitat» cosmic, prin

aceasta s-a eliberat terenul pentru evoluţia entităţilor umane care au fost capabile să-şi alcătuiască trupuri propriu-zis materiale.

Am pomenit acest amănunt ca pe o paranteză, căci evoluţia regnurilor diferite de cel uman nu intră în tema noastră. Ca o concluzie putem spune că nu omul a provenit din regnul animal, dar că regnul animal este un fel de rejeton al fiinţelor umane originare, căci în felul acesta acei protooameni s-au eliberat de forţele şi substanţele grosiere care împiedicau propria lor evoluţie. Iar o indicaţie cu privire la cele spuse se poate găsi chiar în Biblie, căci Dumnezeu l-a creat pe Om atunci când Pământul era încă gol, şi de abia după aceea, în grădina Edenului, lui Adam i-au fost prezentate toate felurile de animale, astfel încât acesta să le poată da nume.

Capitolul 9
Perechea primordială. Aşa numitul «păcat originar»

Biblia ne spune că Adam şi Eva au avut *urmaşi.* La primele generaţii nici nu se poate vorbi de individualizare în sensul propriu al cuvântului. De abia cu a patra generaţie, cu *Enos* a avut loc propriu-zis o întrupare în sens fizic, şi de abia cu *Noe* s-a ajuns mai mult sau mai puţin la individualitate proprie, la fixarea Eului în nucleul cel mai lăuntric al fiinţei umane (în centrul dintre sprâncene). Acest eveniment este simbolizat prin fixarea Arcei pe muntele Ararat şi chiar cuvântul Arcă prezintă o asonanţă cu termenul de *Arcan* care ar însemna *secret.* Arca însăşi fiind un fel de «incintă» tainică în care urmau să se păstreze şi să se salveze germenii viitoarei umanităţi, în epoca de mari tulburări şi metamorfoze dureroase ale tuturor substanţelor şi entităţilor care populau planeta într-un anume moment al evoluţiei, «moment» care reprezenta un fel de «interregnum» dintre cicluri.

Însăşi *începutul* Creaţiei nu s-a desfăşurat fără drame majore. Adam şi Eva au fost «izgoniţi din Paradis», adică corporalitatea lor a început să se îmbibe cu substanţele mai grosiere ale Pământului în timp ce întreaga masă a sufletelor umane «planau» în sfere concentrice în jurul globului pământesc. Întreaga «atmosferă» sufletească a Pământului s-a detaşat oarecum de globul central şi a format un fel de aură cosmică (care nu cuprindea numai sufletele umane) şi din care s-au «condensat» celelalte sfere planetare. Tot atunci s-a despărţit şi Luna de Pământ şi *mult mai târziu* s-a concentrat până a forma actuala Lună, cea pe care o vedem, cu ochii trupeşti, navigând printre stele.

Ca un fel de «pecete» pe faţa globului terestru, rămasă de pe urma retragerii unor substanţe din masa Pământului, avem groapa Oceanului Pacific. Odată cu «plecarea» Lunii, au părăsit spaţiul pământesc acele forţe şi substanţe subtile care, fiind purtătoare ale unui principiu al rigidizării, dacă ar fi rămas în continuare unite cu Pământul, ar fi făcut imposibilă evoluţia normală a fiinţelor umane.

Dar «izgonirea din Paradis» a primilor oameni «căzuţi în păcat»n-a fost singura nenorocire, căci *Păcatul* a tras după sine crima. Cain l-a omorât din invidie pe fratele său Abel, fiindcă jertfa lui Cain adresată Divinităţii n-a fost primită. Textul biblic nu ne explică ce motiv a avut Dumnezeu să se supere pe Cain şi să nu-i primească jertfa. Ni se spune doar că Abel era păstor iar Cain a început să lucreze pământul.

În perspectiva istoriei civilizaţiilor, Cain poate fi privit ca fiind reprezentantul unui mod de viaţă progresist, adică legat de cultura pământului şi organizarea de comunităţi sedentare, iar Abel ca exponent al unor populaţii nomade de păstori. Ne putem întreba:

Dumnezeu avea «interesul» să-l menţină pe om într-o formă arhaică de conştiinţă? Să nu uităm că textul biblic a fost conceput în sânul vechilor evrei în care sentimentul consangvinităţii şi amintirea vechiului mod de viaţă nomad sau seminomad, era foarte puternică

Ne lovim de aceeaşi dialectică ca în cazul «păcatului» lui Adam. Dumnezeu i-a poruncit lui Adam să nu facă ceva (să nu «mănânce» dintr-un anume «pom») dar nu l-a împiedicat să calce porunca şi ca urmare a păcatului să «cadă» (adică să se scufunde mai adânc în materialitate). Aceasta era o cădere din starea «paradiziacă», din starea de spiritualitate lipsită de conştiinţa individualităţii proprii, (căci de abia *după* «cădere», Adam şi Eva *au cunoscut* că sânt goi), dar omul ca să devină propriu-zis Om a trebuit să facă experienţa vieţii şi a luptei în materie. Putem concepe că anumite categorii de entităţi, aparţinând ierarhiilor cosmice, să fi acţionat în sensul «frânării» tendinţei naturale a Omului spre evoluţia materială, să fi favorizat forme vechi de conştiinţă legate de acea clarvedere instinctivă, adică o trăire într-un fel de comuniune impersonală cu puterile Naturii, dar necesitatea spiritual cosmică împingea fiinţele umane la o tot mai radicală desprindere din acea indistincţie originară, din «paradis» şi spre dezvoltarea intelectului şi a Conştiinţei Eului individual.

În fond, n-a fost vorba de nici un fel de crimă în sens exterior, fiindcă nici n-au existat individualităţi în sensul propriu al cuvântului, atâta timp cât ne plasăm în acea epocă primordială a evoluţiei omenirii.

Prin Cain şi Abel, ca şi prin alte nume, sânt simbolizate energiile active ale acelui cuplu arhetipal, factori dinamizatori ai fiinţei adamice. Abel trebuia să fie «ucis», de fapt a fost un sacrificiu liber asumat. Prin numele Abel era desemnată acea clar-vedere instinctivă impersonală care vieţuia într-o permanentă răpire de sine, într-o contemplare inconştientă a Spiritului. De aceea nici nu-i de mirare că Dumnezeu «*a căutat spre* jertfa lui Abel, şi «n-a căutat» spre darurile lui Cain. (*Gen.4;4,5*). Căci Abel era o parte din însăşi fiinţa adamică (adică corespundea părţii superioare din fiinţa umană, parte aflată în tangenţă cu Spiritul Divin), iar între Cain şi Dumnezeu s-a interpus deja o barieră.

Numele lui Cain semnifică *principiul individualităţii*; «urmaşii» săi au devenit purtătorii unui anume principiu spiritual ce s-a coborât prin generaţii (căci am văzut că nu este vorba de o individualitate întrupată în sens propriu). Acei urmaşi au fost, conform cu spusa Bibliei, cei ce au construit primele cetăţi. Şi din această cauză trebuiau «ucise» forţele spirituale inconştiente care menţineau individualitatea umană într-un fel de uniune panteistă cu Cosmosul.

Pe măsură ce se consolida conştiinţa Eului propriu (de-a lungul multor epoci), forţele spiritualităţii originare se retrăgeau din ce în ce mai mult în straturile cele mai profunde ale subconştientului. «Abel» devenea din ce în ce mai «mort», şi ar fi murit până la urmă iremediabil, la modul absolut, dacă n-ar fi fost impulsul radical generat prin jertfa lui Iisus Hristos, şi astfel s-a creat posibilitatea pentru om de a recâştiga acea spiritualitate originară, de a-l «învia» pe Abel în propriul său for interior, dar păstrându-şi întreaga achiziţie intelectuală şi conştiinţa personalităţii proprii (a acelei părţi «cainite»).

Capitolul 10
«Izgonirea din Paradis». Urmaşii lui Adam

Ştim din Biblie că Adam şi Eva au avut urmaşi; asta conform cu porunca divină: înmulţiţi-vă! Nenumărate monade protoumane încep să coboare din sferele planetare (unde se retrăseseră ca urmare a densificării Pământului) şi să însufleţească noile trupuri.

Din textul Genezei am putea concluziona că această binecuvântare cu privire la sporirea numărului fiinţelor umane a avut loc înainte de greşeala capitală al cărei efect a fost pierderea «paradisului». Ne putem întreba: Dacă n-ar fi avut loc acea «cădere» cum s-ar fi desfăşurat reproducerea fiinţelor umane? De fapt răspunsul rezultă din ceea ce am descris în paragrafele anterioare. În timpurile începuturilor, germenii protoumani se reproduceau cu totul inconştient, în mod «pur», precum plantele actuale. Dar şi într-o epocă mult mai târzie, când s-a configurat forma corpului uman, unirea trupească între indivizi de sexe opuse avea loc într-un fel de somn, adică în lipsa acelui element egoist, însă pe măsura progresului omenirii, însăşi actul acuplării a devenit un factor de trezire şi de concentrare a conştienţei, adică tocmai actul sexual a contribuit la trezirea Eului individual (a cunoaşterii *de sine* prin unirea *cu propriul său opus*, ceea ce este simbolizat în Geneză prin expresia că Adam *a cunoscut-o* pe femeia sa).

În lumina celor expuse mai devreme, am putea să ne punem problema cu privire la «patria» originară a omenirii. Înţelegem, printr-un asemenea termen, o anumită zonă, localizabilă spaţial, în care s-au plăsmuit primele forme umane având deja o structură care poate fi numită oarecum materială. Cu alte cuvinte, unde s-ar putea plasa, pe suprafaţa Pământului actual, acea regiune unde au trăit primii oameni după «izgonirea din Paradis», adică acele fiinţe umane care coborâseră deja suficient de adânc în lumea fizică, o regiune despre care putem presupune că păstra încă o legătură strânsă cu planurile superioare, cu «paradisul» supra-fizic. Este evident că la început numărul de fiinţe propriu-zis umane era foarte redus. Aproape că ar fi inutil să mai specificăm că în acele vremuri Pământul nu semăna de loc cu ceea ce înţelegem noi astăzi prin Pământ. «Substanţa»spirituală primordială s-a condensat deja până la un stadiu care poate fi numit «fizic», dar fizicul era incomparabil mai subtil, era un «fizic» eterizat. Au trebuit să treacă nenumărate cicluri de evoluţie până când globul terestru să capete consistenţa celui actual. Corpurile umane reprezentau un fel de «schiţe» ale celor actuale, chiar dacă aveau deja încorporat elementul teluric (acea «ţărână» pe care a luat-o Dumnezeu când l-a făcut pe om, conform cu Geneza 2,7).

Pe măsură ce fiinţele protoumane se înmulţeau, mari grupuri migrau spre alte regiuni ale Pământului. Pământul căpăta încet-încet o consistenţă comparabilă cu cea actuală şi pe măsură ce se forma germenele conştiinţei individuale, oamenii se «trezeau» în propriile trupuri dense ca bărbaţi şi femei. În paralel se desfăşura evoluţia celorlalte regnuri (animal, vegetal).

Repetăm că nu facem aprecieri temporale (decât cel mult într-un mod foarte vag) căci, aşa cum am spus, «atunci» nu exista timp. Tot ce depăşeşte cei şapte mii de ani biblici ne cam «scapă printre degete». Timpul nostru istoric, timpul propriu-zis, trece în «timp» eonic, iar acela la rându-i se «varsă» în Marea Veşniciei, a «instantaneităţii», a Eternului Prezent. Putem spune că o aşa-zisă «epocă geologică» a durat un milion de ani sau un miliard de ani. Şi care este diferenţa?

Dar după această paranteză să revenim la întrebarea noastră: Unde se găsea acea «patrie» originară aparţinând omenirii primordiale? Localizarea «geografică» nu este aşa de simplă. Nu numai că scoarţa Pământului a suferit între timp numeroase transformări (continente întregi s-au format şi au dispărut), dar la acele *începuturi* pur şi simplu era vorba de o cu totul altfel de «geografie». Nu exista o departajare clară între fizic şi eteric, precum în epocile de mai târziu. Însă, pe măsura condensării masei planetare, s-a format o regiune în care s-a menţinut la un nivel superior şi până într-o epocă mai târzie legătura cu acel «paradis» originar. Această zonă cuprindea un spaţiu relativ întins, al cărui corespondent actual ar putea fi echivalat, în mod aproximativ, cu bazinul Dunării şi Munţii Carpaţi (nu numai cei româneşti).

Geologii afirmă că în urmă cu multe «milioane» de ani teritoriul actual al României era un fund de mare. De fapt, indiciile geologice cu privire la existenţa acelei «mări» reprezintă «peceţile spaţiului eteric», care au fost imprimate în lumea fizică, adică a acelui «spaţiu» eteric în care s-au desfăşurat evenimentele genezei. Un impuls eteric s-a condensat până a deveni acea masă de lichid care apare pe harta lumii ca fiind Marea Neagră.

Cineva ar putea să ne dea o replică că mai toate neamurile Pământului se consideră a fi Centrul Lumii şi că ar fi descendenţii primilor oameni. *Şi nu este adevărat?* Nu se trag toţi din acel nucleu *adamic* originar?

Grandioasele imagini biblice au căpătat în conştiinţa oamenilor un aspect grosier materialist. Desigur, unora le-ar plăcea să-l imagineze pe Adam şi cu Eva lui ca pe doi oameni care se plimbau în pielea goală, ţinându-se de mână, printr-o grădină mirifică, de dimineaţă până seara (oare nu se plictiseau?), iar Dumnezeu (un moş care uneori poate fi destul de urâcios) le-a zis: «Vedeţi că acolo se găseşte un pom cu fructe tare bune la gust. Să nu cumva să mâncaţi că o păţiţi». Iar după ce Eva a fost ispitită să guste şi i-a dat bărbatului ei, acel Moş s-a înfuriat aşa de tare încât a blestemat pe toţi urmaşii acelui cuplu, toate miliardele de suflete nenăscute dar care s-au născut în cursul istoriei.

Prin tradiţie acel «fruct oprit» este identificat cu mărul, cu *banalul* măr.

Ca o paranteză putem face o trimitere pentru eventualii cititori interesaţi la unele studii ale lui Vasile Lovinescu cu privire la nişte legende originare din Ţara Vrancei şi care, printre altele, povestesc despre originea mărului şi a seminţelor de măr.

Primul «măr» era un pom aşa de frumos, încât «fructele» lui nu erau de mâncat, ci de admirat, iar *contemplarea* unui asemenea arbore ţinea de foame şi de sete, adică de «foame spirituală», satisfăcea nevoia de cunoaştere spirituală. Fără să vrei te întrebi dacă acel «măr» primordial din Ţara Vrancei poate fi identificat cu Pomul Cunoaşterii.

Dar după ce oamenii s-au înrăit şi au pierdut capacitatea de contemplare, acel arbore miraculos s-a banalizat şi el, a devenit un simplu pom fructifer, iar seminţele sale s-au răspândit ulterior în toată lumea .

De fapt Biblia ne povesteşte că Dumnezeu l-a luat pe *«omul pe care îl făcuse»* şi l-a aşezat în Grădina Edenului «c*a s-o lucreze şi s-o păzească» (Gen.2,15).*

Deci, există o activitate chiar şi în rai, dar ne întrebăm: de ce era nevoie să fie *lucrată* acea grădină a raiului, grădină care oricum oferea tot ce era necesar traiului?

Bineînţeles că nu era vorba de a lucra efectiv Pământul, ci de o activitate spirituală. Şi faţă de cine trebuia «păzit» raiul, având în vedere că nu existau alţi oameni pe faţa Pământului? Poate faţă de şarpele care a ispitit-o pe Eva. Deci a fost o «gardă spirituală» care a cedat. Omul s-a lăsat vrăjit de atracţia materiei fizice care se condensa treptat, cu

tot jocul ei multicolor şi voluptuos. Aceasta este ceea ce se cheamă *Maia*, adică Marea Iluzie a Indienilor (despre care am discutat pe larg într-o lucrare anterior amintită aici).

Capitolul 11
Înmulţirea fiinţelor umane

Evoluţia Pământului îşi urmează cursul stabilit de dinainte de veci în Sânurile Divinităţii. Am ajuns la faza în care substanţa terestră capătă o consistenţă care permite ca un număr suficient de mare de suflete să poată subzista în trupuri fizice relativ dense (chiar dacă ele erau alcătuite dintr-o materie mult mai subtilă decât cea actuală). Fizicul era încă «îmbibat» cu o «substanţă» eterică concentrată. Deja au început să se configureze structuri geografice mai mult sau mai puţin asemănătoare cu cele actuale.

În acea zonă a Pământului oarecum corespunzătoare acelui Eden originar, s-a format o civilizaţie alcătuită din indivizi mai evoluaţi decât restul omenirii şi care s-a păstrat în legende sub numele de hiperboreană.

A început un nou ciclu major de evoluţie a Pământului şi a fiinţelor umane care într-un fel a repetat pe un plan ontologic inferior punctele nodale ale ciclului precedent. Avea loc deja un proces pronunţat de individualizare a monadelor umane. Marea majoritate a sufletelor se afla încă în stadiul de germene, erau suflete «virgine» care coborau pentru prima dată în întrupare.

Ajunşi în acest stadiu al expunerii noastre, este cazul să facem o observaţie foarte importantă.

Mulţi gânditori cu înclinaţii spre mistică şi teologie au fost puşi în faţa unor dificultăţi majore în măsura în care încercau să pătrundă misterele textelor sacre. (în cazul nostru al Bibliei). Pe de o parte bunul simţ şi raţiunea ne obligă să abordăm textul la modul simbolic, pe de altă parte ne lovim de caracterul foarte concret al descrierilor cu localizări precise în timp. Explicaţia constă în faptul că Biblia condensează într-un număr redus de cuvinte evenimente care s-au petrecut în intervale de timp incomparabil mai lungi. De exemplu chiar şi într-o epocă mult mai recentă (când ni se povesteşte despre naşterea poporului evreu) am fi tentaţi să credem că prin numele lui Abrahaam, ale lui Isaac şi Iacov se desemnează doar trei generaţii. În realitate sub fiecare din aceste nume se cuprinde un lanţ de generaţii.

Aşa cum am spus, fiecare nou ciclu reprezintă într-un fel o repetare pe alte nivele şi sub alţi parametrii spirituali, al celui anterior. Se poate vorbi de patru cicluri de creaţie majore, să zicem aşa, patru cicluri «adamice» fiecare cu «paradisul» său, Drama cunoaşterii, a izgonirii din paradis, a uciderii fratelui.

Până la urmă, nimic nu este în sens propriu simbolic în Biblie. Fiecare cuvânt exprimă ceva foarte precis şi *Spiritual Concret.* Totul e să înţelegem ce înseamnă *de fapt* acel cuvânt. Dar în cursul atâtor milenii sensul unor cuvinte s-a modificat, uneori mai puţin, alteori radical, astfel că nu de puţine ori nu mai ştim care a fost sensul propriu al unui anume cuvânt.

Ca să dăm un exemplu. Se vorbeşte de învierea morţilor şi judecata cea de pe urmă. Dar ce înseamnă această «înviere»? Efectiv să se deschidă mormintele şi să se aşeze os cu os, la modul exterior sensibil? Şi ce a mai rămas de la oasele de acum câteva mii de ani! După cum am spus, aici nu este vorba de un simbol în sens comun. Învierea morţilor înseamnă o altfel de «înviere», adică amintirea conştientă la sfârşitul evoluţiei pământeşti

a tuturor întrupărilor unui suflet individual. Dar despre această temă vom mai avea ocazia să discutăm.

Pe măsura progresului omenirii, din alt punct de vedere se producea un regres, o scufundare din ce în ce mai accentuată în materie: anumite evenimente care iniţial s-au petrecut la nivelul arhetipal se repetă într-un mod mult mai grosier pe nivelele inferioare. Când am pomenit de uciderea lui Abel de către Cain, am arătat că nu era vorba de o crimă reală ci de o jertfă liber asumată, o retragere din planul de manifestare a unui principiu superior pentru a asigura condiţiile în vederea evoluţiei materiale a omenirii.

Dar ulterior de-a lungul ciclurilor istorice şi a atâtor conflicte dintre triburile nomade de păstori (urmaşii lui «Abel») şi populaţiile sedentare închise în interiorul cetăţilor (descendenţii lui «Cain»), oare câţi fraţi s-a întâmplat să cadă ucişi de mâna unui alt frate?

* * *

În acea epocă cunoscută sub numele de hiperboreană, corpurile şi în general întreaga structură a fiinţelor omeneşti era extrem de maleabilă. Entităţile superioare coborau în sufletele acelor fiinţe umane ale începuturilor, inspirându-le, călăuzindu-le, acţionând ca un fel de ghizi spirituali, astfel că sufletul «virgin», să zicem aşa, al unui om individual devenea purtătorul unei entităţi superioare, care până la un punct se întrupa în fiinţa acelui om, dar coborându-se numai până la nivelul sufletesc, astfel încât se alcătuia un fel de simbioză.

Unele din acele categorii de entităţi care au ghidat omenirea în copilăria ei sânt cunoscute în literatura esoterică sub numele de *luciferice.* Rugăm pe cititor să nu lege deocamdată nici o semnificaţie specială de acest cuvânt. Vom trata mai pe larg subiectul în cauză când vom analiza problema răului, a ispitelor la care a fost supus Hristos şi când vom discuta deosebirile dintre acele fiinţe spirituale pe care le numim *luciferice* şi acele entităţi ale «umbrei», ale materialităţii, numite *ahrimanice* şi care sânt reprezentanţii în sens propriu ai forţei răului. Deocamdată vom preciza numai că acele Spirite luciferice prin acţiunea lor au împins fiinţele protoumane mai adânc în materie faţă de «intenţiile» originare ale ierarhiilor, dar totodată au imprimat un impuls radical în direcţia dezvoltării intelectualităţii. În aceasta constă ispita «şarpelui», tentaţia materialităţii, adică a *cunoaşterii,* dar a unei cunoaşteri îndreptată *spre lumea exterioară* cu întreaga gamă a plăcerilor legate de viaţa în materie.

În tot cursul acestor cicluri, mari grupuri de oameni migrau în permanenţă, din marea «vatră originară» din «sânul matern» îndreptându-se către diferitele zone ale Pământului sub conducerea ghizilor lor spirituali.

Cei care sânt familiarizaţi cu literatura esoterică se poate să aibă cunoştinţă că Rudolf Steiner denumeşte o epocă foarte veche din istoria Pământului (cu mult mai înainte de acel prim Adam de care am pomenit anterior), cu numele de hiperboreană. Hiperboreea de care este vorba în lucrarea de faţă şi de care am pomenit mai înainte, constituie o «replică» mai recentă şi ceva mai materială a acelei prime hiperborei astrale, cereşti, şi dintr-un punct de vedere îşi are corespondenţa în acel spaţiu geografic actual ce cuprinde bazinul Dunării şi arcul Carpatic.

O asemenea aserţiune este justificată prin faptul că regiunea sus - amintită s-a menţinut un timp îndelungat într-o stare *mult mai subtilă decât restul planetei,* jucând rolul unui fel de «coordonator» discret, din «umbră» faţă de restul suprafeţei globului.

Încetul cu încetul se configurau continentele, cel Lemurian îşi continua evoluţia în zona corespunzătoare Oceanului Indian actual, în Pacific s-a format continentul Mu cât şi «clasica» Atlantida în oceanul Atlantic. Zeii din mitologia greacă erau acei ghizi hiperboreeni care au sădit în sufletele oamenilor impulsul către cunoaşterea lumii fizice, dar şi impulsul spre creaţia artistică. Însuşi Apolo, principalul mentor al civilizaţiei clasice elene, era numit Apolo hiperboreanul.

În acea epocă oamenii aproape în exclusivitate se găseau la stadiul de conştiinţă de grup. Unele individualităţi evoluate erau pătrunse, aşa cum am spus mai înainte, de spiritele zeilor, ele se simţeau inspirate şi conduse de un principiu superior, devenind prin aceasta conducătorii clanurilor, triburilor, încorporând în fiinţa lor elementul sufletului de grup,al tribului respectiv.

Dacă ne-am pune problema cu privire la modul cum se efectuau acele migraţii, răspunsul este că nu era nevoie de nici un fel de vehicule. Substanţa corpurilor acelor fiinţe protoumane era incomparabil mai plastică. Nu erau formate încă organele de simţ, aşa cum le cunoaştem astăzi (decât poate că într-o formă foarte incipientă). Dar nici nu ar fi avut ce face cu ele căci atmosfera pământească nu căpătase încă transparenţă, iar pe de altă parte ei posedau o clarvedere naturală, adică capacitatea de a percepe direct formaţiile lumii eterice, şi chiar dacă nu vedeau cu ochii trupeşti (aşa cum vedem noi astăzi), ei îi percepeau pe zeii lor conducători şi pe ceilalţi semeni la fel de clar cum vedem noi obiectele lumii exterioare. Şi în acelaşi timp posibilităţile lor de deplasare prin exercitarea voinţei asupra propriei lor corporalităţi ar fi părut chiar supranaturale din punctul de vedere actual. Nu era nici o problemă să migreze de la un capăt la altul al Pământului.

Corpurile fizice ale acelor prime generaţii de oameni erau încă foarte puţin asemănătoare cu cele actuale, nu existau nici un fel de meserii şi nici unelte, dar nici mâini adecvate pentru a apuca uneltele.

Dar corpurile eterice ajunseseră deja la un înalt rafinament (cel puţin la o parte mai evoluată a omenirii), căci corpul eteric reprezintă o anticipare a formelor fizice frumoase de mai târziu, a acelui ideal de frumuseţe întruchipat în marmură de către artiştii Eladei.

Statuile lui Apolo sau ale Venerei, spre exemplu, sânt un fel de «amintiri» ale sufletului întipărite la nivelul psihomentalului colectiv şi personalizate de către artişti inspiraţi.

Bineînţeles că atunci (adică în epoca hiperboreană veche) nu exista nici un fel de îmbrăcăminte, dar nici nu era nimic de acoperit, căci oamenii în quasitotalitatea lor încă nu «aflaseră că sunt goi».

La majoritatea fiinţelor umane s-a produs deja diferenţierea pe sexe, dar împreunarea avea loc inconştient («nevinovat»). Se poate spune că întreaga viaţă a oamenilor era un continuu extaz, o stare de permanenţă răpire în sânul ierarhiilor, şi doar în momentul unirii trupeşti se producea trezirea unui germen al sentimentului individualităţii şi chiar actul acuplării se efectua mai «curat», adică prin fecundarea elementului feminin cu nişte fluide subtile.

De abia mult mai târziu, adică *spre mijlocul epocii atlantice,* s-a ajuns la o formă omenească destul de asemănătoare cu cea actuală, înzestrată cu membre capabile să apuce, cu ochi care să vadă obiectele lumii materiale. De fapt, se poate spune că procesul de «solidificare» a Omului s-a desfăşurat concomitent cu solidificarea Pământului.

Atunci când diferitele grupuri de oameni migraţi pe diferite continente se trezeau la conştiinţa individuală, ei se percepeau în formele lor fizice ca şi cum ar fi trăit de când lumea pe acel teritoriu, cu întreg corpul de amintiri care alcătuiau mitologia lor, ca şi cum ei şi numai ei ar fi fost fiinţele umane «originare»; şi de fapt fiecare grup avea într-un fel dreptate să gândească într-un asemenea mod, căci fiecare clan, seminţie, popor purta pecetea acelui impuls originar adamic. Până la urmă «axul lumii» trece prin fiecare gospodărie ţărănească, prin fiecare vatră.

Din cauza faptului că puterea inconştientă a voinţei avea o înrâurire mult mai mare asupra corporalităţii omeneşti, faţă de cum putem să ne reprezentăm noi cei de astăzi, formele corpurilor umane se modelau în funcţie de anumite predispoziţii profunde ale sufletelor. Astfel s-au format un număr mare de rase şi grupuri umane de aspect fizic foarte diferit: rase de uriaşi de câţiva metri înălţime, rase de pitici, sau oameni propriu-zişi de statură şi formă deja asemănătoare cu cea actuală dar cu cele mai diferite nuanţe în ceea ce priveşte culoarea pielii: de la alb, trecând prin galben, măsliniu, arămiu, cafeniu, până la negrul de abanos.

Evident, numeroase conflicte izbucneau între diferitele grupuri rivale (mai ales dacă acestea aparţineau unor rase diferite) şi în cursul acestor nesfârşite dispute (mai paşnice sau mai violente) se plăsmuia încetul cu încetul germenele conştiinţei de sine individuale. Se dezvolta agilitatea, braţele deveneau mai îndemânatice, picioarele mai sprintene. Mari grupuri de oameni trăiau exclusiv din vânătoare, (vechile mijloace de deplasare rapidă prin acţiunea elementului voliţional s-au stins încetul cu încetul).

Au început şi primele construcţii, primele nevoi conştiente de hrană, adăpost, îmbrăcăminte, pentru a proteja corpul de frigul sau de căldura excesivă, de Soarele prea puternic, şi implicit au început să se dezvolte ceea ce înţelegem noi prin meserii. Este evident că toată această evoluţie s-a desfăşurat de-a lungul unor perioade foarte lungi de timp, dar încă ne aflam într-o fază în care «timpul» nu era timp. Existau mari diferenţe în ceea ce priveşte nivelul de dezvoltare mentală şi fizică a diferitelor grupe de oameni. Ciclurile de evoluţie se întrepătrundeau, căci unele grupuri devansau evoluţia, altele rămâneau în urmă. Şi, încetul cu încetul, se pierdea amintirea «paradisului», a Epocii de aur în care omul trăia într-o perfectă intimitate şi armonie cu zeii, şi doar vechile legende pomeneau de acea fericire pierdută.

Anumite grupuri *degenerate* de fiinţe protoumane s-au impregnat peste limita normală cu un element rigid teluric, ceea ce a avut ca efect conservarea unor resturi osoase pentru perioade foarte lungi de timp. Astfel au putut să se plăsmuiască teoriile ciudate cu privire la originea omului din maimuţă, iar pe de altă parte la o uriaşă risipă de eforturi intelectuale şi materiale în vederea descoperirii acelei misterioase specii de maimuţă (azi dispărută) din care ar fi provenit neamul omenesc.

Capitolul 12
Primele începuturi ale civilizaţiei

Am ajuns la începutul celui de al treilea mare ciclu de evoluţie al omenirii; (*al celui de-al 3-lea ciclu Adamic).*

A început să se configureze ceea ce, *din punctul actual de vedere,* poate fi numit un început al civilizaţiei. Acea zonă originară, *Vatra hiperboreenilor* a ajuns de asemenea să se consolideze cât de cât în aspectul ei actual (Dunărea-Carpaţii- Marea Neagră). Putem

să facem o apreciere temporală aproximativă (asta din punctul de vedere al felului *nostru* de a percepe timpul, adică din punctul de vedere al timpului propriu-zis, cel istoric). Am putea plasa acest nou început cam cu vreo douăzeci – douăzeci şi cinci de mii de ani în urmă. Continentul European a căpătat, mai mult sau mai puţin, contururile sale actuale, şi în tot acest decurs al evoluţiei şi al metamorfozelor au fost puse bazele a numeroase alte centre de conducere spirituală (În India, China, Tibet, Egipt, etc.). Tot cam pe atunci s-au înălţat Piramidele Egiptene, Sfinxul din Bucegi. Bineînţeles că Centrul din Carpaţi a continuat să joace un rol esenţial (cel puţin în spaţiul bazinului Mediteranean), transmiţând marile impulsuri care au dus la dezvoltarea civilizaţiilor din jurul Mării Mediterane.

Primii germeni de abstractizare şi geometrizare ale simbolurilor sacre s-au concretizat în modelele costumelor populare româneşti.

Şi în tot acest timp, a continuat să se mărească numărul locuitorilor pământului. Vatra originară avea cel mai mare spor de populaţie, grupuri de oameni migrau mereu spre alte părţi ale suprafeţei terestre, unde se amestecau cu alte populaţii venite mult mai devreme şi care *s-au trezit* pe acele meleaguri de la începuturile vieţii conştiente. S-au alcătuit cele mai diverse etnii de toate nuanţele şi aspectele faciale şi cromatice, dar a început să se manifeste din ce în ce mai pregnant şi tendinţa contrară, de uniformizare a tipului de oameni. S-a configurat o statură medie şi o expresie facială asemănătoare cu cea actuală.

Pe un anumit teritoriu situat la vest, nord şi nord-est de Marea Neagră s-a consolidat o structură socio-politică a cărei amintire s-a păstrat în cadrul unei tradiţii mai mult sau mai puţin legendare sub numele de imperiul pelasg. Pe acest teritoriu a trăit o populaţie al cărei nivel de evoluţie era sensibil superior faţă de restul etniilor mişcătoare din jurul Mediteranei. Grupuri de pelasgi aflate sub presiunea demografică emigrau spre alte meleaguri şi impresionau, prin cunoştinţele şi nivelul lor de organizare, populaţiile rămase în urmă. Bineînţeles că aveau loc cele mai diverse deplasări de triburi; grupuri de emigranţi din Atlantida părăseau locurile lor de baştină pe măsură ce porţiuni mari de uscat erau acoperite de ape, iar civilizaţia Atlanţilor se degenera iremediabil

Diferite influenţe şi impulsuri sufleteşti-spirituale se amestecau în cele mai variate moduri. În Valea Nilului se alcătuiau primele structuri ale viitoarei civilizaţii Egiptene clasice care purta în sânul ei elemente atlantice (din cele rămase nealterate) cât şi influenţe pelasge.

Entităţi aflate pe un nivel de evoluţie incomparabil superior marii mase a fiinţelor umane (adică pe undeva între regnul uman propriu-zis şi cel numit îngeresc, conform cu terminologia creştină) coborau în trupuri materiale, atât din nevoile legate de evoluţia personală cât şi datorită tentaţiei de a vieţui senzaţiile puternice şi experienţa vieţii în materie. Ele erau purtătoarele unui element «îngeresc» în sensul de suprauman dar posedau şi un filon destul de pronunţat care ar putea fi numit *demonic.* Mitologia greacă povesteşte cu atâta fantezie şi farmec isprăvile (nu întotdeauna morale) ale acestor eroi şi semizei, dar care au transmis impulsuri puternice menite să civilizeze puzderie de etnii şi triburi mişcătoare. Textul Vechiului Testament (cel canonic) nu face decât o vagă aluzie când spune că Fiii lui Dumnezeu (mai corect ar fi *fiii zeilor*) au văzut că *fiicele oamenilor* sunt frumoase şi s-au însoţit cu ele. (*Gen. 6,2)*

Primele începuturi ale trezirii şi consolidării Eului individual în nucleul lăuntric al fiinţei umane s-au însoţit de teribile impulsuri de egoism. Puterile inconştiente pe care le

posedau oamenii de atunci (în special Atlanţii) puteau fi folosite în scopul influenţării proceselor Naturii, dar abuzul lor a generat *magia neagră.* Acele capacităţi psihice, care sânt numite printr-un termen modern *paranormale* (dar la un nivel mult superior, şi pe care mulţi indivizi le posedau. să zicem aşa, în mod «natural») au fost folosite în scopul subjugării unor mari mase de oameni, în transformarea lor în sclavi îndobitociţi, lipsiţi de voinţă. Bineînţeles că au avut loc multe revolte şi conflicte sângeroase şi pe lângă aceasta a urmat contralovitura teribilă a Puterilor Fireşti ale Naturii. Un şir de catastrofe au avut ca rezultat final distrugerea totală a continentului Atlantic. În mitologia Greacă acest eveniment este simbolizat de povestea copiilor Niobei (şapte băieţi şi şapte fete) care s-au răzvrătit împotriva zeilor (au încercat să se pună mai presus de zei) şi au fost nimiciţi până la ultimul. Toate aceste bulversări naturale şi spirituale sânt pomenite în Geneză prin sintagma *Potopul lui Noe.* (De fapt fiecare ciclu major îşi are la un moment dat «potopul» său). Au rezistat cei care au reuşit să elaboreze un «câmp de protecţie», «o arcă» în faţa asalturilor puterilor retrograde, şi în acelaşi timp să-şi găsească un *punct de fixaţie,* în *propriul lor interior,* (căci multe religii şi tradiţii vechi se prăbuşeau), adică în *conştiinţa independentă a Eului propriu.* Asta înseamnă fixarea Arcei lui Noe pe *«stânca* Araratului», adică în nucleul personalităţii proprii. La început numărul celor la care s-a trezit Conştiinţa Eu-lui individual era relativ foarte redus, de aceea nici numărul celor «salvaţi pe Arcă» în prima fază nu putea fi prea mare, dar ei au constituit nucleul care a impulsionat un nou mod de civilizaţie. S-a pus primul germen al viitoarelor civilizaţii indoeuropene.

De pe atunci datează şi povestea românească (relatată cu atâta farmec de Ion Creangă) a lui Harap Alb, Iniţiatul din Carpaţi care a fost trimis într-o misiune imposibilă, ca să salveze ce se mai putea salva din rămăşiţele civilizaţiei atlante (este firesc că basmul ca atare care s-a transmis prin atâtea generaţii şi a fost actualizat de către Creangă, a păstrat toate atributele specifice unei poveşti depănate la gura sobei, în lungile seri de iarnă, şi corespunzător nivelului de înţelegere şi receptare al ascultătorilor cărora era adresat). Rezultatul acelei misiuni a fost aducerea fetei Împăratului Roş pe meleagurile mioritice. (Împăratul Roş fiind Conducătorul rasei roşii; dar a cărei civilizaţie a ajuns la ultimul stadiu de degradare şi în pragul dispariţiei totale). Fecioara războinică, care sacrifica prizonieri pe altarele zeilor-demoni, a fost metamorfozată până în străfundul sufletului de exemplul personal şi capacităţile supraomeneşti ale Iniţiatului Solar. Preoteasa sângeroasă a devenit *soţie şi mamă,* preoteasă a *vetrei strămoşeşti* şi iniţiatoare a *propriilor copii.*

Capitolul 13
Imperiul prototracic. Naşterea «Mioriţei»

Vechile legende şi tradiţii sânt nevoite să se adapteze la noile condiţii. Mentalităţile şi obiceiurile ancestrale se prelungeau şi se amestecau cu alte impulsuri. Dezvoltarea intelectului şi a vieţii sedentare impuneau readaptarea vechilor viziuni la noile cerinţe. La început, numărul celor care trăiau mai mult sau mai puţin legaţi de un teritoriu limitat era redus. În vechea Atlantidă, aceştia erau grupaţi în jurul aşa numitelor *oracole:* saturnian, marţian, etc. Acestea erau centre de influenţă spirituală aflate sub conducerea entităţilor legate de o anumită planetă. Cei aflaţi sub conducerea directă a unui *oracol* se găseau la un nivel de evoluţie superior restului populaţiei care trăia exclusiv din vânătoare. Ei

practicau deja meserii rudimentare. Dar quasitotalitatea membrilor acelor comunităţi nu posedau încă Eu individual, ei erau ca şi dizolvaţi în «substanţa» sufletului grup. Dacă purtau un nume vorbeau despre sine la persoana a treia. Deja începuse să se dezvolte graiul articulat.

Legenda noastră, „Mioriţa", datează din acele vremi (adică de pe vremea atlanţilor şi a pelasgilor originari). Ca şi în alte situaţii, vechile simboluri şi mituri au trebuit, pe măsura succesiunii secolelor şi mileniilor, să se adapteze la noile condiţii de viaţă. La început, păstorii (ciobanii) nu erau tocmai păstori, era vorba de preoţi (păstori de suflete). Oile erau discipolii şi (cel puţin la primele începuturi) nu se punea problema unei uciderи în sens propriu. În cazul ciobanului nostru mioritic, a fost o jertfă voluntar asumată şi aceasta nu implica neapărat sacrificiul vieţii. Este posibil că sub acest simbol al uciderii păstorului mioritic se ascunde un proces de ocultare a *tradiţiei hiperboreene originare.* Ceilalţi doi «păstori» făceau parte din sacerdoţiul atlant cu intenţii destul de echivoce. La fel se întâmpla şi cu copiii jertfiţi anumitor zei. În primele timpuri, aceştia erau preluaţi şi educaţi în temple, în vederea dezvoltării unor calităţi deosebite. Dar în epocile de degenerescenţă spirituală, ei erau efectiv jertfiţi şi aruncaţi în foc în faţa ochilor propriilor lor părinţi.

Am spus, mai înainte, că marile evenimente spirituale se repetau oarecum pe noile nivele de evoluţie, încât se poate presupune că, într-o epocă mai recentă, «păstorul» mioritic, cu mare influenţă asupra discipolilor săi, a fost efectiv asasinat de reprezentanţii unui sacerdoţiu degenerat.

Pe măsură ce potenţialul spiritual legat de vechile forme de viaţă se epuiza şi degenera, noi impulsuri radicale dădeau un nou avânt evoluţiei. Unele părţi ale uscatului dispăreau sub apă, altele se ridicau deasupra apei. Se simţea nevoia unei noi infuzii de energii, o nouă transformare spirituală radicală. Am ajuns în pragul celor şapte mii de ani biblici, adică la începutul *istoriei, în sens propriu al cuvântului.* **Un nou impuls spiritual major a generat lanţul civilizaţiilor indo-europene.** Pe vechiul teritoriu al hiperboreenilor, deja configurat în actuala înfăţişare geografică, s-a constituit centrul unei noi civilizaţii. A început cea de-a patra epocă principală în evoluţia omenirii, epoca trezirii pe scară largă a conştiinţei individuale, epoca celui de-al 4-lea ciclu adamic. Dar o dată cu aceasta a început să crească vertiginos sentimentul egoităţii proprii, al egoismului.

Puterile spirituale nu mai puteau fi acordate oricărui doritor, chiar dacă candidatul prezenta potenţial capacităţile necesare, căci forţele egoismului necenzurate de tradiţie (acea tradiţie care lucra la nivelul sufletului grup) izbucneau din străfundurile fiinţei ca lava unui vulcan şi duceau la cele mai îngrozitoare abuzuri. Dezvoltarea forţelor magiei negre au avut ca rezultat final fragmentarea şi ulterior scufundarea pământului Atlantic. Este evident că noi rezumăm în câteva fraze procese care au durat multe secole şi milenii.

Pe teritoriul vechiului imperiu pelasg s-au format alte structuri corespunzătoare noilor cerinţe ale evoluţiei şi care au constituit «imperiul» tracic, sau *prototracic.* În tot acest timp grupuri de atlanţi, neatinşi de procesul de degenerescenţă, migrau către Asia (pe măsură ce pământurile lor erau acoperite de ape). Unii au trecut prin nordul Africii, impulsionând civilizaţia egipteană (care atunci se găsea în stadiul pre-faraonic), alţii au trecut prin Spaţiul Carpatic, unde au preluat elementele tradiţiei vechii hiperborei şi, ulterior, au format o colonie foarte importantă în Tibet *(care pe vremea aceea nu avea altitudinea pe care o are astăzi).* Reprezentanţii acelei colonii tibetane au fost trimişi ca învăţători, în cursul secolelor şi mileniilor următoare, spre diferite zone ale Pământului

(Iran, India, etc.) şi, în cursul acestor procese, Centrul din Carpaţi a continuat să-şi exercite influenţa discretă dar covârşitoare. În această zonă s-a păstrat tradiţia hiperboreană nealterată, am putea zice *revelaţia originară paradisiacă.* Celelalte tradiţii au derivat din acea revelaţie primordială, adaptându-se structurilor psihospirituale profunde ale neamurilor de pe diferitele meleaguri.

Spiritele Superioare, învăţătorii omenirii acceptau sacrificiul de a se întrupa în corpuri omeneşti pentru a da câte un nou impuls care să revigoreze ritualurile obosite, tradiţii care şi-au pierdut vigoarea. Uneori, asemenea învăţători nu ajungeau până la întrupare fizică, în sens propriu, dar ei deveneau inspiratorii unor individualităţi umane a căror inteligenţă şi posibilităţi depăşeau cu mult pe cele ale celorlalţi membri ai comunităţii. Aveau loc un fel de «conlocuiri» sau «co-întrupări». Dar, după câteva generaţii, tradiţiile degenerau din nou. Pe de o parte, prescripţiile stabilite într-o anumită conjunctură socio-istorică îşi pierdeau eficienţa după un anumit număr de generaţii, deveneau literă moartă, ritualuri exercitate mecanic; şi între timp alte neamuri veneau de pe aiurea şi se amestecau cu băştinaşii mai vechi. Oamenii se simţeau mai degrabă atraşi de cultele orgiastice ale fecundităţii, ale zeităţilor feminine.

La un moment dat istoric (*când a venit timpul*), un grup de individualităţi evoluate purtătoare a unui principiu spiritual superior au plecat din vechea Hiperboree, spre teritoriul Mesopotamiei. În acea regiune a actualului Irak s-a păstrat un timp mai îndelungat o stare «paradisiacă», o natură fabuloasă, cu o populaţie mai puţin decăzută care îşi păstra parţial acea clarvedere a vechilor atlanţi; un fel de «Arcadie», acel «paradis» clasic al tradiţiei exterioare a Bibliei, care cuprinde cei şapte mii de ani ai istoriei propriu-zise.

Acel grup de emigranţi păstrători ai tradiţiei hiperboreene poate fi privit dintr-un punct de vedere ca formând nucleul strămoşesc din care s-a format ulterior poporul evreu. Sântem într-o perioadă a istoriei omenirii care constituie ceea ce s-ar putea numi cel de al patrulea «ciclu adamic» (adică un nou nucleu «adamic» a determinat o nouă «origine» şi a generat impulsul unei noi evoluţii) şi care începe cu acel Adam de acum şapte mii de ani. De fapt cele mai vechi documente şi urme ale civilizaţiei datează cam de cinci mii de ani de dinainte de Hristos.

Şi de abia acum putem vorbi propriu-zis de timp, adică *timpul ca atare* a căpătat «parametri» corespunzători modului nostru actual de a-l percepe, de a-l *prelua în conştiinţă.* Orice apreciere temporală care depăşeşte timpul empiric al Bibliei, trebuie privită cu rezerve din ce în ce mai mari direct proporţionale cu lungimea intervalului considerat. Ce-i drept, mai înainte am «împins» evaluarea începutului primilor germeni ai civilizaţiilor cu vreo douăzeci şi cinci de mii de ani în urmă, în funcţie de modul de percepţie legat de conştiinţa *actuală* a timpului dar despre ceea ce a avut loc *«înainte»,* chiar că nu mai are sens să «măsurăm» cât timp a trecut. Cei care au citit lucrarea noastră, („Libertate prin cunoaştere-yoga şi filosofia clasică germană”- Ed. Solteris, 2007), au putut să înţeleagă că la nivelul psihomentalului colectiv se «impune» un anume mod de «curgere a timpului» (acele cunoscute constante de dezintegrare radioactivă), cât şi modul de percepţie empirică a timpului din fiecare conştiinţă individuală luată în parte.

«Râul Timpului» trece în «timp» *eonic,*în acea lume de dinainte de Istorie, în care îşi au originea legendele, basmele, în lumea zmeilor, a feţilor frumoşi, a zânelor, şi totul se disipă treptat în Marea Veşniciei, a Eternului Prezent. Dar ca *un contraexemplu* a ceea ce am afirmat în rândurile de mai sus, am putea aminti tendinţa manifestă în mitologia

indiană de dilatare fabuloasă a perioadelor istorice. Se vorbeşte de mii sau zeci de mii de ani de domnie a unui singur rege, de avataruri de zei care se petrec la intervale de milioane de ani (din acest punct de vedere omul ar putea fi privit ca fiind contemporan cu dinozaurii din tratatele de paleontologie), de cicluri cosmice (manvantare) de multe miliarde(!) de ani. *Ştiinţa actuală* ar putea găsi confirmări ale propriilor sale aserţiuni (chiar dacă exprimate într-o formă poetic-mitologică)

Acolo s-a manifestat tendinţa sufletului indian de a «evada» în Marele Cosmos, de a se dizolva în infinitate, în uniune cu Impersonalul Brahman. Dar această infinitate exclusiv cantitativă (miliardele de ani ale evoluţiei Pământului sau *milioanele de ani lumină ale distanţelor cosmice*!), exprimă acea infinitate *rea* (exprimat în limbajul lui Hegel), infinitatea oarbă, *fără împlinire*, care desfiinţează persoana umană.

În orice caz, rândurile anterioare nu infirmă, ci *confirmă* de fapt ceea ce am afirmat mai înainte şi anume că, nu are sens să «*numeri*», să «măsori» manifestările Spiritului. În marile tradiţii religioase şi mitologii intervine o altfel de «aritmetică», ceea ce este bineînţeles valabil şi în cazul Bibliei.

Dar să revenim la firul expunerii. Precum în ciclurile anterioare, nucleul noii omeniri care se forma a trebuit din nou să recapituleze întreaga dramă a creaţiei (ispita «şarpelui», «căderea»), ca urmare a asimilării cunoaşterii Binelui şi a Răului, adică a unui nou tip de percepere a realităţii corespunzător noii etape de evoluţie, «uciderea fratelui mai bun» (Abel), adică pierderea unor capacităţi de contemplare de dragul cunoaşterii intelectuale şi a dezvoltării civilizaţiei exterioare.

Ca o consecinţă a uciderii unui principiu superior şi a scufundării omului în materialitate, în lume a pătruns *păcatul* în sens banal, tendinţa de a acapara, a face rău, aşa că s-a ajuns la conflicte, la faptul că oamenii au început să se omoare unii pe alţii (şi chiar fratele pe frate).

Textul biblic în sensul lui profund, transcendent, nu se referă la asemenea evenimente exterioare. Tainele evoluţiei omenirii erau aşa de înalte, aşa de necuprins în minte, încât ele trebuiau să fie încifrate sub masca unor cuvinte banale. Noi cei de astăzi încercăm să facem primii paşi în desluşirea acestor adevăruri, fiind înarmaţi cu întreaga achiziţie culturală a omenirii.

Iniţiaţii de atunci cunoşteau semnificaţia simbolurilor, dar cum era să le transmită marii mase a conştiinţelor oamenilor comuni? *Forma* în care este transmisă revelaţia trebuie să cuprindă posibilităţile de percepţie şi înţelegere ale acelor fiinţe umane cărora le este adresată, din intervalul istoric corespunzător, adică pe undeva să corespundă cu ceea ce ei «doreau» să audă, căci altfel nu puteau înţelege. Când s-au redactat textele vechi testamentare s-au folosit termeni împrumutaţi din realitatea crudă exterioară (realitatea unei omeniri care deja căzuse destul de jos, în care eliminarea fizică a unui adversar era considerată ca ceva de la sine înţeles), căci numai în felul acesta se reuşea ca ceva să pătrundă cel puţin în subconştientul celor care formau o anumită comunitate grupată în jurul unui sacerdoţiu. Interveneau multe alte aspecte asupra cărora nu ne putem întinde, precum un anume fel de pronunţie, etc. Structura psihică şi modul de receptare ale omenirii de atunci erau cu totul diferite.

Se pot da multe exemple asemănătoare din textul biblic şi nu numai. Nenumărate legende şi poveşti relatează despre uciderea unui frate sau companion mai bun, de către alţii mai răi.

Vom mai avea ocazia să analizăm aceste probleme când vom pătrunde în miezul unor exemple evanghelice.

Capitolul 14
Decăderea civilizaţiilor antichităţii clasice

Progresul omenirii continuă, cu eşecuri, cu întoarceri înapoi, cu abateri de pe calea cea dreaptă. Multe din triburile şi neamurile relativ efemere au dispărut, s-au degenerat şi au fost înghiţite de popoare mai numeroase şi mai robuste. Au dispărut uriaşii şi piticii ca şi acele reptile de mari dimensiuni, din rândul cărora s-a întâmplat ca unele exemplare să supravieţuiască până în timpuri mai recente, oarecum istorice. De fapt, *despre cea mai mare parte* a acelor aşa - zişi dinozauri preistorici s-ar putea spune ceea ce s-a indicat cu privire la procesele supra-fizice, dar care prezintă doar o legătură superficială cu planul materiei. Formaţiuni subtile eterice, un fel de avortoni ai evoluţiei nici nu ajungeau la existenţa materială în sens actual. Ceea ce s-a păstrat în straturile geologice reprezintă un fel de «scheme», schelete care ar sugera faptul că unii din acei monştri ar fi păşit efectiv pe un pământ având consistenţa celui actual. Pe ici pe acolo, s-a mai păstrat câte o legendă, povestind despre un fel de şarpe monstruos înaripat, păstrat într-o peşteră şi hrănit cu carne de om de către un vrăjitor demonizat.

Rămăşiţele vechilor rase se amestecau cu proaspeţii apăruţi pe scena lumii şi se formau noi popoare. Dar, pe măsură ce continua progresul în ceea ce priveşte conştientizarea Eului individual, legăturile cu planurile subtile se realizau din ce în ce mai greu pentru un număr tot mai mare de indivizi. Se dezvolta elementul intelectual grefat pe fondul de egoitate inerent fiinţelor umane, acea egoitate fără de care nu se poate concepe însăşi procesul de individualizare al oamenilor şi trezirea conştiinţei propriului Eu. Numai un număr relativ restrâns de individualităţi evoluate, care au păstrat mai mult sau mai puţin nealterat fondul moral originar ,au putut menţine legătura cu «zeii»».

În acele vremuri corespunzătoare vechii atlantide şi «imperiului» pelasg, nu exista nimic din ceea ce se înţelege astăzi prin «învăţământ», adică profesori care să predea în săli de curs, etc. Cunoştinţele se transmiteau într-un mod am putea zice «magic» de la un suflet la alt suflet (cu condiţia ca «receptorul» să posede sensibilitatea necesară şi dorinţa de a învăţa).

Începuse să se dezvolte graiul articulat la un nivel încă foarte primitiv, în comparaţie cu caracterul sofisticat al limbajului actual, dar puterile psihice «paranormale» erau încă foarte mari. Piramidele egiptene au fost construite cu asistenţa «tehnică» atlantă.

Altfel cum ne-am putea explica deplasarea atâtor milioane de blocuri uriaşe de piatră, o problemă care chiar pentru tehnica actuală nu e chiar aşa de simplă. Elementele cele mai avansate ale civilizaţiei atlante ajunseseră să-şi dezvolte capacităţi remarcabile; cu observaţia că aşa-zisa «tehnologie», era mai degrabă o magie. Iniţiaţii atlanţi manipulau la un nivel foarte înalt anumite forţe eterice (*nu fizico-mecanice*). Dar condiţiile materiale din acele timpuri erau foarte diferite faţă de cele de astăzi. O navă aeriană a atlanţilor n-ar fi putut zbura în atmosfera actuală a Pământului, tot aşa cum un avion contemporan, proiectat în conformitate cu legile aerodinamice valabile în prezent, n-ar fi putut zbura atunci.

Odată cu maxima dezvoltare a unor puteri de acţiune asupra mediului ambiant, s-au introdus germenii descompunerii fatale, premizele celor mai îngrozitoare abuzuri şi ale unor mari conflicte «internaţionale».

Din această cauză, elementele iniţierii, adică ale *cunoaşterii* şi ale *puterii* nu mai puteau fi acordate decât unui număr din ce în ce mai redus de indivizi care dovedeau că posedă suficiente calităţi psihointelectuale şi morale (mai ales morale!). Candidaţii la iniţiere erau supuşi unor probe din ce în ce mai dure. Eşecul, însemna pierderea minţii sau a vieţii. Cei «reuşiţi la examene» erau obligaţi prin teribile jurăminte să păstreze o tăcere absolută asupra celor învăţate teoretic sau practic.

În vechiul Egipt s-a reuşit o îmbinare fericită între anumite filoane nealterate ale civilizaţiei atlante şi influenţele tradiţiei originare hiperboreene venite din nord. De aceea Egiptul antic s-a putut menţine timp de mai multe milenii în postura de păstrător al marilor principii ale cosmogoniei, ale organizării de stat, ale moralei. Au intervenit şi unele perioade de decadenţă, de «eclipsare», dar în general puterile sacerdotală şi regală se echilibrau şi se controlau reciproc.

Celor interesaţi putem recomanda cartea lui Edouard Schuré, *„Marii iniţiaţi*", (tradusă în limba română după 1989), în care printre altele se descrie foarte sugestiv şi dramatic iniţierea egipteană. Partea teoretică a acelei învăţături secrete şi-a găsit în filozofia lui Platon şi în formă conceptuală, expresia adecvată noilor cerinţe din epoca intelectului şi a raţiunii.

Şi totuşi, vechiul fond spiritual originar al omenirii se epuiza implacabil. Civilizaţia asiro- babiloneană, sora celei egiptene, despre care s-a spus că a fost chiar inspiratoarea celei egiptene (din punctul de vedere al unor cunoaşteri esoterice), a ajuns sub stăpânirea tiranilor Asiriei, a căror cruzime a îngrozit lumea, chiar acea lume care prin majoritatea covârşitoare a reprezentanţilor săi nu prea înclina spre acte de caritate. Grecia antică, mirifica şi eroica Eladă, cu templele ei, cu şirurile de statui imaculate, cu cetele ei de adolescenţi goi râzând în soare, acea Eladă a strălucit ca dâra unui meteor pe firmament, dar a decăzut şi mai repede, s-a stins ca un vis frumos al omenirii.

Lupoaica romană şi-a întins stăpânirea asupra bazinului mediteranean, vatra atâtor civilizaţii. Desigur, aportul romanilor la dezvoltarea *exterioară* a civilizaţiei în ceea ce priveşte organizarea juridică a statului a fost covârşitor. Inginerii romani au făcut minuni, ţinând seama de mijloacele relativ primitive de care dispuneau (vechea magie a atlanţilor dispăruse de mult).

Principiul iniţierii individuale a fost aproape ucis. S-a păstrat într-o măsură mai mare în India, dar în conformitate cu vechile ei tradiţii inaplicabile în Occident. Speriată de ceea ce contempla ca viitor posibil, lumea Indiei se retrăgea în sine, se scufunda în somnul din Kali Yuga, adică: epoca *de fier*, epoca viitorilor monştri de fier. Chiar şi câteva secole după Cristos, în Egipt s-a păstrat o tradiţie iniţiatică, legată de vechile temple, dar *revelaţia* nu mai putea coborî în vechile forme depăşite.

Din punct de vedere spiritual, omenirea ajunsese într-un impas radical, într-un fund de sac absolut fără ieşire.

Tot acest proces s-a desfăşurat ca o fatalitate cosmică. Structurile profunde psihospirituale ale omului, raportul dintre Sufletul uman şi marele cosmos s-a modificat în profunzime, vechile forme de legătură cu planurile superioare nu mai corespundeau. Sufletele umane s-au scufundat prea mult în materialitate, astfel că pentru marea majoritate a individualităţilor întrupate, porţile de acces către planurile subtile s-au închis

iremediabil. Prin fiecare revenire în lumea fizică, un suflet individual îşi risipea potenţialul său într-o multitudine de personalităţi iluzorii care nu-şi mai puteau descoperi şi conştientiza nucleul lor originar (nucleul lăuntric al propriului Sine). După moarte, conştiinţa individuală se întuneca şi se risipea în Macrocosm, se reducea la un fel de «conştiinţă de umbră», astfel încât s-a ajuns la afirmaţia: «*E mai bine să fii cerşetor pe Pământ decât rege în împărăţia umbrelor*».

Desigur, prin iniţiere se putea salva ceva din propria individualitate, adică se asigura, mai mult sau mai puţin, continuitatea de conştiinţă după moartea trupului, dar aşa cum am arătat mai devreme, iniţierea se efectua cu riscuri din ce în ce mai mari, şi numărul candidaţilor potenţiali devenea din ce în ce mai redus. De cealaltă parte avem orgiile şi abuzurile monstruoase ale împăraţilor romani care, ca o replică satanică a iniţierii spirituale, pretindeau să li se acorde onoruri divine şi îi obligau pe supuşii lor să-i adore ca pe nişte zei întrupaţi.

Capitolul 15
Pragul Marelui Impuls al lui Hristos

În toată această lungă digresiune, am prezentat (evident într-un mod foarte schematic), evoluţia spirituală a omenirii, de la primele începuturi până în pragul erei creştine (adică până la începutul acelei epoci în care şi-au făcut apariţia forţele intelectului legate de abordarea raţională a lumii înconjurătoare). Se impunea o transformare atotcuprinzătoare, care să schimbe din temelii întregul mod de abordare a Vieţii din partea fiinţei umane individuale.

Şi din acest punct de vedere trebuie înţelese cuvintele atribuite lui Ioan Botezătorul: «Pocăiţi-vă, căci Împărăţia Cerurilor este aproape!», adică schimbaţi-vă structura conştiinţei. «Împărăţia Cerurilor», Lumea Spiritului se apropie de Eul omenesc *individual*. Acel Eu, care se smulgea din legăturile tradiţionale ale clanurilor, triburilor, popoarelor, se plasa *independent* în faţa Spiritului. Răspunderea individuală capătă proporţii care nu puteau fi ignorate. Nimeni nu se mai putea ascunde în spatele tradiţiei, a obiceiurilor Pământului. El devenea răspunzător pentru faptele sale, *ca persoană morală*, în faţa Divinităţii.

Prin botez, adică prin cufundare în apă, unii dintre cei ce se supuneau ritualului iniţiat de Ioan Botezătorul, erau transpuşi pentru un timp într-o stare asemănătoare cu cea originară, de pe vremea când fiinţele umane erau alcătuite dintr-o materie mult mai subtilă (din «apă» şi din «aer»), astfel încât ei puteau să conştientizeze în forul lor interior acea schimbare a relaţiei dintre sufletul individual şi Lumea Spirituală. Sufletul se simţea smuls din dispozitivul psihospiritual al poporului de care aparţinea persoana respectivă, el se simţea complet izolat, însingurat, într-un fel de gol interior. Şi atunci vocea propriei sale conştiinţe devenea «glasul celui care strigă în pustie».

Şi acel Impuls Major de Evoluţie, pe care întreaga omenire îl aştepta cu înfrigurare (majoritatea covârşitoare în mod inconştient), urma să fie dat de către Entitatea Sublimă pe care noi o venerăm sub numele de Hristos. Am revenit deci la acel punct de la care am început expunerea noastră, adică **Taina Supremă a Întrupării Cuvântului**, pe care de abia acum urmează s-o abordăm în sens propriu, şi să încercăm cu modestele noastre posibilităţi să clarificăm unele aspecte generatoare de confuzie.

Sântem deci în momentul naşterii miraculoase a pruncului Iisus care, conform cu tradiţia creştină, urma să devină purtătorul Principiului Divin al Logosului.

* * *

Câtă cerneală s-a cheltuit în două mii de ani de teologie ca să împace toate nepotrivirile dintre textele evanghelice, asta chiar dacă ne rezumăm la cele canonice, fără a mai pomeni de numeroasele fragmente apocrife (între care unul fiind atribuit lui însuşi Iuda Iscarioteanul!), fragmente care au fost de la început respinse ca nefiind inspirate de Duhul Sfânt. Nu este de mirare că s-a ajuns chiar până la negarea istoricităţii lui Iisus din Nazaret, în special datorită numărului mare de contradicţii dintre texte. Dar s-a spus că tocmai contradicţiile pledează împotriva unei asemenea păreri, căci în ipoteza că toată povestea lui Iisus a fost pur şi simplu inventată, autorii unei asemenea mistificări grandioase ar fi avut grijă să-şi pună de acord versiunile. Dacă considerăm că relatările evanghelice s-au bazat pe compilarea diferitelor tradiţii transmise oral din mai multe surse, atunci nu-i de mirare că au apărut atâtea inadvertenţe, căci s-au creat confuzii cu privire la succesiunea exactă a unor evenimente, sau despre anumite aserţiuni atribuite lui Iisus. Dar, pe de altă parte, cum ne împăcăm cu afirmaţia că Evangheliştii au scris sub inspiraţia nemijlocită a Duhului Sfânt, ca fiind una din ipostazele Divinităţii?

Oare Duhul Sfânt nu putea să-i inspire identic pe mesagerii săi, ca să nu creeze confuzii?

Se ştie că textul propriu-zis al Evangheliilor canonice a fost redactat în varianta actuală într-o epocă mai târzie, cel puţin la o sută de ani după crucificare, şi că timp de două - trei generaţii relatarea evenimentelor s-a transmis oral, din om în om, iar cei care le-au transcris efectiv pe pergament au justificat veridicitatea acestora (aşa cum era şi firesc), pe baza tradiţiei, ce îşi trage originea de la acele persoane care au stat nemijlocit în preajma lui Iisus.

Într-o asemenea situaţie cineva ar putea gândi că nu-i de mirare că de-a lungul timpului s-au strecurat şi inexactităţi sau greşeli în transmiterea informaţiilor despre acele evenimente în care a fost implicat Iisus, sau poate chiar invenţii sau, în orice caz, exagerări grosolane.

Dar, pe de altă parte, aserţiunea că Duhul Sfânt i-a inspirat pe Evanghelişti implică consecinţe importante. Cel puţin doi dintre Evanghelişti au stat în imediata apropiere a lui Iisus (Matei şi Ioan). În orice caz, ei au fost martori oculari. Atunci ce semnificaţie poate avea faptul că ei au fost inspiraţi? Avea Duhul Sfânt «interesul» să scoată în relief unele evenimente şi să le treacă sub tăcere pe altele?

În realitate, tocmai datorită faptului că Evangheliştii au fost inspiraţi de la cel mai înalt nivel imaginabil, ei nici n-au fost preocupaţi să ofere o succesiune cronologică a evenimentelor, ci să scoată în primul rând în evidenţă aspectul spiritual – moral al diferitelor momente din activitatea publică a lui Iisus, şi datorită diferenţelor în ceea ce priveşte capacităţile şi modul de contemplare au apărut şi acele contradicţii aparente dintre textele Evangheliilor. (Folosind termenii utilizaţi în literatura esoterică, putem spune că cei trei sinoptici au relatat evenimentele bazându-se în special pe contemplarea *imaginativă*, iar apostolul Ioan – ucenicul cel iubit! – s-a ridicat la un nivel superior *inspirativ-intuitiv*).

Am atras atenţia şi vom mai avea destule ocazii să exemplificăm, că marile procese *spiritual-cosmice* prezintă o tangenţă destul de superficială cu planul fizic propriu-zis, iar

evenimentele care s-au petrecut efectiv la modul exterior-vizibil *pot fi foarte deconcertante*.

Am amintit rolul marilor centre de iniţiere Spirituală în dirijarea evoluţiei omenirii şi despre rolul *foarte discret*, dar covârşitor pe care l-a jucat Centrul din Carpaţi, care pregătea iniţiaţi care la rândul lor întemeiau alte şcoli de iniţiere. Se pune întrebarea legitimă. Acest Centru a avut şi un rol în pregătirea acelui eveniment unic din Istoria Pământului, al Întrupării Logosului în Istorie? Răspunsul este afirmativ şi acest rol a fost covârşitor.

Am afirmat mai înainte că cei şapte mii de ani biblici constituie cel de al patrulea ciclu major de evoluţie al omenirii, adică ceea ce corespunde deja timpului propriu-zis istoric, *al istoriei exterioare a omenirii,* timp în care s-au dezvoltat masiv forţele intelectului şi s-a concretizat conştiinţa independentă a Eului individual.

Cel puţin în prima fază a acestui ciclu au continuat să emigreze grupuri de oameni , originari din vatra hiperboreană, grupuri care erau purtătorii unor impulsuri Spirituale superioare şi care se stabileau în diferite zone mai ales în Europa şi în Orientul Mijlociu, cu scopul să impulsioneze evoluţia acelor regiuni.

Astfel un grup de protolatini s-a stabilit într-o anumită parte a Italiei (amestecându-se cu populaţia care deja exista pe acele locuri), în acea parte în care s-a constituit mai târziu nucleul Imperiului Roman. Un alt grup a întemeiat Cetatea Troia din Asia Mică, alte grupuri au colonizat diferite regiuni în care a înflorit civilizaţia Eladei. Despre Romulus şi Remus legenda spune că ei au fost alăptaţi de o lupoaică (o imposibilitate fiziologică!); în realitate este vorba de o femeie (o doică) adusă din Dacia şi se ştie că iniţiaţii daci de un anume grad erau numiţi *lupi*.

Un alt grup a emigrat spre regiunea Irakului actual, şi acel grup a constituit nucleul noii omeniri (corespunzător celui de al patrulea nivel fundamental de evoluţie), adică acel nucleu grupat în jurul Adam-ului propriu-zis istoric, iar nişte urmaşi mai îndepărtaţi ai acelor oameni au migrat mai departe spre «Ţara Făgăduinţei». În Biblie se zice că Abraham era originar din Ur-ul Caldeii, adică dintr-un loc aparţinând nucleului *originar* al poporului caldeean.

În limba germană modernă, prefixul *ur* desemnează vechimea (urwald = pădure virgină foarte bătrână; urman =strămoş). Este adevărat că despre acea regiune se poate spune ceea ce am afirmat despre regiunea Carpaţilor şi anume, că pe acele locuri s-a păstrat până în epoci mai recente o populaţie mai pură, mai puţin afectată de materialitate; dar fiecare ciclu major trebuie să recapituleze jaloanele esenţiale ale evoluţiei pe noul nivel: «ispita şarpelui» adică atracţia din ce în ce mai puternică a materialităţii, ispita cunoaşterii premature, conflictele care rezultă din aceasta, «uciderea fratelui». Căci în asta consta menirea omenirii, să cucerească materia şi să facă toate experienţele imaginabile în bine şi în rău… şi în felul acesta, învăţând din greşeli şi evoluând, să recâştige «paradisul pierdut».

Sântem conştienţi că pentru anumiţi cititori multe aserţiuni din cursul expunerii noastre de până acum pot părea cel puţin neobişnuite, dacă nu chiar şocante.

Repetăm (şi nu vom obosi să repetăm) că noi stabilim nişte *fapte obiective*. Uneori faptele pot părea incomode (pentru unii!), dar sperăm să demonstrăm, până la sfârşitul lucrării noastre, că tot ce urmează să relatăm nu are până la urmă nimic şocant sau anormal, ci se încadrează în mod firesc în cursul lumii şi, ceea ce este cel mai important, nu contrazice nimic din tradiţia Bisericii.

De asemenea, vom ilustra un aspect foarte important şi puţin cunoscut şi anume: cum s-a raportat nucleul înaltelor Spirite din Carpaţi la Evenimentul Capital al naşterii Mântuitorului, cum a acţionat în vederea «pregătirii terenului».

Totul este cum te raportezi la anumite fapte şi evenimente şi CUM LE ÎNŢELEGI.

În pragul erei creştine, decadenţa Spirituală generală a afectat grav toate centrele tradiţionale de mistere din jurul Mediteranei. De fapt, civilizaţia intelectual juridică a Romei a ucis principiul iniţierii individuale.

În unele locaşuri cu o tradiţie foarte puternică, precum cele din Egipt, Grecia (Memphis, Eleusis) impulsul spiritual s-a mai menţinut câteva secole, dar ceremonialul degenera progresiv către un ritual mort. Marea Revelaţie nu mai cobora în vechile temple.

Se poate întreba: Templul din Carpaţi a făcut excepţie de la regulă? Şi a doua întrebare ar fi: unde a fost localizat acel Templu? Să încercăm să răspundem mai întâi la a doua întrebare. Răspunsul este că, este imposibil să precizăm un «loc». «Templul» nu se găsea în planul fizic, sau «locul» în care putea fi găsit (din planul astral) îşi avea ca echivalent fizic, în general vorbind, însăşi Spaţiul Carpatic. Şi în orice caz, chiar dacă a existat vreodată şi un templu material, acesta de mult nu mai putea fi perceput de ochii profanilor.

Pe plan exterior, în anumite locuri existau unele construcţii primitive (poate asemănătoare cu acele concentrări megalitice din apusul Europei). În acele puncte se deschideau canale de legătură, porţi de acces către planurile subtile. Asemenea zone se aflau în Bucegi, Rarău, Retezat, etc., dar prin aceste «porţi» se stabilea contactul cu un alt plan, caracterizat printr-o altfel de «geografie».În basmele şi legendele româneşti se vorbeşte despre anumite locuri, în care eroul odată ajuns, trecea pe «celălalt tărâm». Bineînţeles că o asemenea posibilitate exista în multe alte zone ale Europei, dar în Carpaţi aceasta s-a păstrat la un nivel superior şi într-o manieră mult mai pură.

Egoismul omenesc acumulat în suflete altera puternic calitatea comunicării. Oamenii (chiar cei cu deschidere către planurile superioare de fire) percepeau într-o măsură din ce în ce mai mare, ceea ce convenea subconştientului lor să «vadă» sau să «audă».

Iniţiaţii din Carpaţi purtau numele de Ramani (adică Oamenii Luminii sau Oamenii Albi. Ra = zeul egiptean al Soarelui); Se foloseşte şi denumirea de Blajini. În tradiţia poporului român s-a păstrat şi o sărbătoare neoficială sub numele de Paştele Blajinilor (celebrată şi acum în Basarabia, spre exemplu - *n.ed.*). Aceşti Ramani se găseau deja la un nivel foarte ridicat de evoluţie. Ei parcurseseră ciclul lor propriu-zis uman în epoci anterioare (atlantică, hiperboreană) aşa că nu mai aveau nevoie să se întrupeze în vederea propriei lor evoluţii. Fiinţa Spirituală a unui Om al Luminii se putea coborî până în personalitatea unui individ suficient de pur, care în felul acesta devenea purtătorul unui principiu superior. Vechea personalitate se retrăgea într-o oarecare măsură, iar ceea ce rămânea devenea un «potir» care se umplea cu conţinutul unui Eu superior. O asemenea fiinţă «pătrunsă» de către o entitate mult mai elevată căpăta posibilităţi incomparabil mai mari faţă de nivelul comun, iar autoritatea acesteia asupra celorlalţi membri ai comunităţii creştea în mod spectaculos.

Credem că în lumina celor arătate se poate da un răspuns satisfăcător la prima din cele două întrebări formulate mai înainte, şi anume: dacă Centrul din Carpaţi şi-a păstrat puritatea şi forţa spirituală originară şi, legat de aceasta, de ce tocmai *acest* loc a fost ales?

Pentru că în această zonă s-a păstrat un număr suficient de mare de fiinţe umane care nu au cedat nici un pic forţelor egoismului, putând avea astfel acces la tainele

supreme ale Universului. Devine inteligibil că grupul de entităţi care patronau din astral Spaţiul Carpatic, au primit misiunea formidabilă de a supraveghea acel proces de o necuprinsă măreţie, adică Întruparea Cuvântului în Istorie.

PARTEA A TREIA
MISTERELE LEGATE DE UNELE ASPECTE ALE VIEŢII PUBLICE A LUI IISUS HRISTOS

Capitolul 16
«Naşterea în iesle». «Steaua Magilor»

Am ajuns în situaţia de a putea încerca să lămurim unele dintre contradicţiile care abundă în textul Evangheliilor (din punctul de vedere al logicii obişnuite).

Câtă energie s-a consumat pentru a oferi diferite răspunsuri. Până la urmă se face apel la caracterul simbolic al relatării, la eventualele greşeli de redactare; la modul imperfect de transmitere a unor informaţii prin tradiţia orală. Dar dacă admitem teza că Evangheliile au fost inspirate de Duhul Sfânt, atunci nici un cuvânt nu poate fi în plus, sau plasat doar de dragul unui simbolism superficial.

Este adevărat că în cursul atâtor secole s-au mai strecurat şi unele greşeli (neesenţiale), sensul unor cuvinte s-a mai schimbat şi acesta este un factor care s-a adăugat la dificultăţile de interpretare. Atunci nu e de mirare că, datorită problemelor care par de nesurmontat, s-au creat atâtea mişcări sectante, atâtea curente care se bazează pe diferitele metode de interpretare.

Una dintre problemele nerezolvate de istoricii religioşi este stabilirea datei exacte a naşterii lui Iisus. S-a constatat că, dacă am admite că Iisus s-a născut în anul «zero», apar contradicţii faţă de alte evenimente, despre a căror dată există o siguranţă mult mai mare. Se presupune că momentul cel mai probabil al naşterii lui Iisus ar fi anul patru înaintea erei noastre, dar şi această dată prezintă dificultate de corelare cu alte evenimente.

S-au făcut numeroase speculaţii cu privire la «steaua» care i-a călăuzit pe magi; că era vorba de o cometă sau de conjuncţia planetelor Saturn şi Jupiter, etc.

De fapt nici nu se poate vorbi de un moment precis în timp empiric, al naşterii lui Iisus. Însăşi această *naştere* s-a desfăşurat pe un plan superior de fire la care nu mulţi, chiar şi printre iniţiaţi, puteau să aibă acces. Şi cum ar fi putut să fie altfel? *«Lumina luminează în întuneric, dar întunericul n-a cuprins-o, (n-a primit-o)».* La «han» nu mai era loc, adică la «hanul omenirii», căci deja toate «locurile» erau ocupate; materia densă a Pământului nu mai putea primi acel Suflet Divin. Pruncul Iisus a fost pus într-o *iesle*. Dar ce este ieslea? Un fel de copaie folosită ca hrănitor pentru *animale.* Tradiţia spune că Iisus s-a născut într-o peşteră. Ca să se împace diferite variante s-a spus că era vorba de o peşteră folosită ca adăpost pentru animale. Evident că peştera şi ieslea reprezintă ceva care este mai mult decât o peşteră şi mai mult decât o iesle. De fapt este vorba de o «incintă» cosmică foarte bine protejată. Întregul cerc zodiacal era aplecat asupra Pruncului Divin. Dar ce este de fapt Zodiacul? Este Cercul *Animalelor* (în limba germană Tier-Kreis, Tier = animal). Este acea «regiune» din Cosmosul Spiritual, care cuprinde Giganticele Entităţi plăsmuitoare ale formelor animale. Înţelegem prin «forme animale» nu numai aspectul exterior al unui animal, pasăre, etc., ci şi organele care asigură

subzistenţa unui corp viu în materie, organele de simţ sau cele interne, deci şi organele corpului uman în măsura în care omul este o fiinţă coborâtă în materia fizică.

Atunci cine erau Magii? Evanghelia nu ne spune câţi au fost, dar conform cu tradiţia ar fi fost trei reprezentanţi ai celor trei rase principale ale omenirii (rămăşiţele a mult mai numeroaselor şi variatelor rase atlantice). De fapt este vorba de reprezentanţii Sfintei Treimi care s-au aplecat asupra pruncului, adică exponenţii celor trei principii superioare ale Spiritului care în esoterism sânt desemnate cu termenii: Manas, Budi, Atma. Magii au adus daruri: aur, tămâie şi smirnă. Se pune întrebarea: ce să facă Iisus cu aurul? Doar să-l fi pus părinţii săi în bancă, cu dobândă, astfel încât la maturitate Iisus să poată începe o afacere?...

Aurul este prin excelenţă metalul solar, al Luminii, şi în această calitate el simbolizează Cunoaşterea, *Forţa Gândirii*, fiind legat de Principiul Manas, al Sfântului Duh. *Tămâia* corespunde simţirii, evlaviei şi în general Vieţii, Principiul Fiului, iar *smirna* exprimă Forţa Voinţei, Principiul Tatălui, aşa cum se reflectă acesta în fiinţa umană individuală (adică Atma).

Şi în acest context *Steaua* nu putea reprezenta nimic exterior fizic sensibil. A fost un fel de «ochi» Spiritual - cosmic, o «rază» emanând din Ochiul Divinităţii, pe care «s-au coborât» Magii ca să se aplece în adoraţie asupra «bobocului» acelei Fiinţe care urma să fie preluată de către Logosul Cosmic în vederea mântuirii omenirii.

Evanghelia ne spune că Magii au văzut Steaua la «răsărit» (Matei 2.2). Dar aici intervine o inadvertenţă. Căci ştim că Magii au fost cei veniţi de la *răsărit*. Deci dacă ar fi să judecăm în termeni geografici, ei ar fi trebuit să vadă *Steaua* la apus, astfel încât aceasta să le poată indica direcţia în care urma să se deplaseze. Şi mai putem întreba. Ce au căutat Magii la Irod? Un tiran care a rămas de pomină din cauza cruzimilor de care a dat dovadă şi despre care Împăratul August s-a exprimat că e preferabil să fii porcul lui decât fiul lui. Iar din textul Evangheliei, aflăm că Irod a convocat pe Înţelepţi şi a aflat de la ei că Hristosul urmează să se nască la Betleem, astfel încât Magii au fost îndrumaţi într-acolo chiar de către Irod, sub pretextul să se poată închina şi el la acel prunc divin. Iar Steaua care i-a condus până la Ierusalim a apărut iarăşi misterios în faţa lor, şi s-a oprit deasupra «locului» unde se găsea pruncul. Oare Steaua nu putea să-i conducă de la început spre prunc fără să mai fie nevoie să-l zgândărească pe tiran? Judecând în termeni de logică omenească, Magii au procedat foarte naiv. Oare ei nu ştiau ce fel de poamă este acel Irod, căci i s-a dus vestea la mari distanţe, dincolo de teritoriul asupra căruia îşi exercita autoritatea. E adevărat, se spune mai departe, că ei au primit înştiinţare în vis să nu se mai ducă la Irod, dar ar fi putut să fie de la început mai prudenţi şi atunci Irod n-ar fi ştiut nimic, nici n-ar mai fi avut loc acea ucidere de prunci şi nici Sfânta familie n-ar mai fi fost nevoită să fugă în toiul nopţii spre Ţara Egiptului. Mai ales dacă ne gândim că, în Evanghelia lui Luca, e vorba de un grup de păstori care au fost anunţaţi de îngeri că s-a născut Mântuitorul, iar ei l-au descoperit fără probleme şi fără să aibă nevoie de nici o îndrumare în afară de vestirea îngerului.

Iarăşi parcă ne lovim cu capul de zid. De ce a trebuit ca opera de mântuire a omenirii (pregătită cu maximă precauţie timp de milenii) să fie însoţită de la primul ei început de o crimă abominabilă, neobişnuită chiar pentru acele vremuri, care nu prea ştiau ce este mila şi iubirea aproapelui. Ca şi cum acei prunci (după tradiţie ar fi fost paisprezece mii) au fost sacrificaţi ca să potolească nevoia de sânge a unui monstruos zeu păgân, *şi să poată fi salvat Iisus;* aşa cum într-adevăr în anumite ritualuri degenerate erau sacrificaţi copii,

dar chiar şi atunci în cazuri de forţă majoră: ca să satisfacă pofta de sânge a zeului, iar în felul acesta să obţină victoria într-o bătălie de al cărei rezultat depindea însăşi existenţa cetăţii.

* * *

Să încercăm să descifrăm această ţesătură de simboluri. Într-adevăr, este vorba de un fel de «simboluri» dar în spatele acestora se ascund realităţi *covârşitoare*. În lumina a tot ce am spus despre naşterea lui Iisus, care nici nu poate fi privită ca petrecându-se propriu - zis în materie, totul începe să devină mai inteligibil.

Entităţile «magilor» au fost cele care au venit de la «răsărit», adică din Sferele Superioare ale Spiritului, îndreptându-se spre apus (către planul materiei). Atunci când Zaharia îi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru naşterea fiului său, adică a lui Ioan Botezătorul, el se adresează Spiritului prin cuvintele: *Răsăritul cel de Sus* (*Luca 1,78*).

Magii au venit cu adevărat la «Ierusalim», adică s-au coborât până la «Ierusalimul» terestru, adică până în planul instinctelor umane comune (căci noul «Ierusalim» va cuprinde firea umană purificată şi transfigurată prin Spirit). Şi atunci acei «Magi» au fost nevoiţi şi chiar *au dorit* (indiferent de riscuri) să-l contacteze pe «Irod», adică pe «regele» care domnea peste natura inferioară a omului, şi cu care ei trebuiau să se întâlnească, am putea spune, *în mod fatal*; căci, să ne amintim că însuşi Mântuitorul Lumii s-a coborât într-un corp fizic, ca să mântuiască (*să Spiritualizeze*) acea natură «căzută» a omenirii.

Dacă Numele lui Dumnezeu în ebraică (Jahve sau Iehova) se scrie cu patru litere (Jod, He Vau, He), numele lui Iisus (Josua) se scrie cu aceleaşi patru litere, dar în plus se intercalează o a cincia literă (Şin), care corespunde elementului teluric. Astfel însăşi Numele Mântuitorului Lumii ascunde în «vibraţia» sa intimă, taina supremă a Dumnezeului coborât în materie.

În realitate, magii care îl căutau pe Iisus, nu îl căutau în lumea materială, ci în «spaţiul» infinitei subiectivităţi a sufletului uman în genere, ei îl căutau pe *Cristul interior*, pe acel Fiu al Omului, care urmează să se nască în nucleul cel mai lăuntric al fiecărui suflet omenesc în parte. Însăşi expresia Betleemul Iudeii semnifică acel «templu»interior. Betleem înseamnă Casa Pâinii.

De fapt, prin «Irod» evangheliştii au simbolizat acea forţă retrogradă care trăia în fiecare om şi care încerca să sugrume în faşă noile înţelegeri. Magii nu puteau să nu ajungă în contact cu acea putere întunecată. Unul dintre principiile iniţierii spirituale afirmă că nimănui, nici celui mai mizerabil individ nu i se poate refuza ajutorul, *dacă el o cere*. Textul Evangheliei spune că Irod i-a solicitat pe magi să-l conducă la pruncul divin ca să i se închine.

Poate că, chiar şi în «Irod» a existat pentru o clipă un impuls pozitiv, o aspiraţie inconştientă spre spiritualitate, dar totul a degenerat într-o furie distructivă. Partea retrogradă din sufletele unor individualităţi a sugrumat germenele noilor înţelegeri care se năşteau şi dintr-un punct de vedere nici nu-i de mirare, dacă ţinem seama că procesul Spiritual Cosmic, care conducea către naşterea Mântuitorului, a răscolit la maximum acele puteri infernale ce s-au coalizat cu disperare ca să blocheze în faşă deschiderea către noua Spiritualitate. Aşa că, în această perspectivă, mulţi «prunci» au fost ucişi şi nu numai în Palestina, şi nu numai în acel timp. Numărul imens de avorturi care se produc în

lume exprimă reflexul în planul materiei a «uciderii pruncilor», adică a unor germeni spirituali din sufletul Omului.

* * *

Dar atunci cine erau Păstorii care au venit să se închine la «ieslea» lui Iisus? (şi l-au descoperit foarte uşor fără a avea nevoie de ghid).

N-ar fi aşa de greu de dat un răspuns dacă ne-am aminti că, în genere, ghizii spirituali (preoţii) sunt numiţi păstori. Însuşi Iisus este prin excelenţă Bunul Păstor. La fel ca în cazul Magilor, «Păstorii» erau sacerdoţi, acei preoţi care şi-au păstrat puritatea sentimentelor şi, legat de aceasta, puritatea capacităţilor clarvăzătoare. De aceea ei au putut contempla acea oaste de îngeri, pe timp de noapte, *adică în afara corpului fizic*, şi după aceea l-au găsit repede pe pruncul culcat în «ieslea» cosmică.

«Păstorii», în sens înalt, au fost acei iniţiaţi atlantici care şi-au încheiat ciclul evoluţiei pământeşti şi deveniseră ghizi spirituali şi inspiratori ai acelor individualităţi umane care îndeplineau rolul de preoţi, adică păzitori ai tradiţiilor sacre şi «păstori ai turmelor» adică ale marilor mulţimi de oameni obişnuiţi.

Aici este cazul să facem o precizare importantă. În tradiţia esoterică se vorbeşte de două curente fundamentale din cadrul evoluţiei spirituale a omenirii, aşa numitul curent «Cainit» şi cel «Abelian».

Curentul Abelian era propriu-zis cel iniţiatic, sacerdotal, contemplativ, mistic. Pe cealaltă cale, cea a lui «Cain» păşeau cu precădere oamenii de acţiune: exploratori, descoperitori de noi pământuri, inventatori, conducători de oşti. În antichitate erau cei care au format «rasa» eroilor civilizatori. Desigur că şi din rândul abelienilor se putea ridica un organizator pe plan social, iar din rândul cainiţilor un iniţiat în sens propriu, căci nu exista o «linie de demarcaţie» bătută în cuie. Iniţiaţii de rang cel mai înalt: *Magii* (adică maeştrii superiori) îmbinau în fiinţa lor în mod armonios ambele curente.

În prima parte a lucrării de faţă am prezentat o schiţă a evoluţiei spirituale a omenirii subliniind anumite particularităţi specifice acelei zone geografice care în epoca noastră istorică cuprinde mai mult sau mai puţin sud-estul European (adică bazinul Dunării şi lanţul Carpaţilor). Am afirmat şi continuăm să afirmăm rolul «Templului» din Carpaţi, fiindcă este un *fapt obiectiv*, un fapt de natură *Spirituală* (cu remarcă esenţială că acel rol spiritual al Centrului Carpatic nu are legătură *–cel puţin nu una directă* - cu organismele politico-statale exterioare şi schimbătoare de-a lungul vremurilor). Modul prin care Maeştrii Invizibili dirijau din umbră evoluţia lumii, bineînţeles, sub inspiraţia Ierarhiilor Divine, *nu suportă nici cea mai vagă comparaţie,* cu ceea ce înţelegem noi azi prin politică.

Este adevărat că, până la urmă, impulsurile care îşi aveau originea în marile centre spirituale ajungeau la concretizare, la anumite organizări exterioare. Templul lui Solomon a fost o replică *în plan fizic* a adevăratului Templu, Templul Ramanilor invizibil pentru ochii profanilor. Pe de altă parte, modul de alcătuire a organismelor statale, puzderia de conflicte şi jocuri de interese, aranjamentul mereu schimbător al frontierelor, sunt rezultatul împletirii dintre Providenţa Divină şi Libertatea Umană. Aici intervin anumite imprevizibilităţi care depăşesc nu numai pe oameni dar şi cele mai înalte ierarhii.

Tema pe care am abordat-o, şi pe care urmează s-o dezvoltăm în continuare, reprezintă un aspect puţin cunoscut din istoria Spirituală a Lumii.

Cu două mii de ani în urmă, Centrul Carpatic reprezenta un nucleu de Maeştri, *care erau ultimii* din cei ce mai puteau să-şi asume formidabila sarcină de a pregăti terenul în

vederea acelui eveniment capital unic în istoria omenirii, adică Întruparea Logosului. Şi acest fapt a fost posibil pentru că pe aceste meleaguri s-a păstrat un timp mai îndelungat tradiţia Hiperboreană nealterată, acea tradiţie originară, «paradisiacă» din care au derivat toate celelalte.

Însă atragem din nou atenţia. Despre ce fel de Templu şi ce fel de Carpaţi este vorba de fapt? «Templul» despre care am pomenit mai sus nu era material. Până la urmă «Templul» era constituit din totalitatea individualităţilor Ramanilor (Oamenilor Albi), adică era un «templu» *în primul rând* interior. (Acelaşi lucru se poate spune de exemplu şi despre *Betleemul* în care s-a născut Iisus). Dar, tocmai din motivul expus mai sus, Ramanii au putut să-şi exercite influenţa lor covârşitoare. Toate celelalte mari structuri *exterioare* (din Grecia, Egipt, Palestina), căzute în ispita bogăţiei şi a puterii politice, erau deja în mod fatal atinse de germenele descompunerii iremediabile.

Iar în ceea ce priveşte pe cei pe care i-am numit Ramani sau Oameni Albi, zona lor de influenţă nu cuprindea numai Carpaţii, ci până la urmă întregul Pământ, căci sub această denumire de oameni ai Luminii (în sens larg) se cuprind toate acele entităţi care şi-au încheiat evoluţia propriu-zis materială şi formează corpul ghizilor spirituali ai omenirii. Dar într-adevăr, «Centrul» se găseşte în acea «regiune» a Astralului, a cărui echivalent geografic îl constituie Arcul Carpatic (în treacăt fie spus Carpaţii nu se găsesc numai pe teritoriul actual al României).

Şi totodată lanţul Carpatin nu reprezintă decât o catenă dintr-o structură mult mai vastă care se întinde până-n Himalaia. Este firesc să acceptăm că un iniţiat de rang superior din Carpaţi nu avea probleme să contacteze pe unul din Himalaia. În planurile ontologice superioare distanţele nu se măsoară în kilometri (sau în *ani lumină*!). Acolo intervine o altfel de «geografie».

Capitolul 17
«Uciderea pruncilor». «Fuga în Egipt»

În spaţiul Carpato-dunărean de acum două mii de ani s-a păstrat o populaţie care, din punctul de vedere al organizării *exterioare*, părea să se găsească la un nivel inferior, chiar semi barbar dacă privim din punctul de vedere al unui roman infatuat.

(Lăsăm la o parte acea scurtă perioadă de pe vremea lui Decebal când statul dac ajunsese la o organizare militară remarcabilă care a dat mult de furcă romanilor).

Pe de altă parte, în această regiune mioritică s-a păstrat un număr relativ mare de individualităţi care încă mai păstrau un rest de clar-vedere originară, am putea spune un rest de conştiinţă «paradisiacă» nealterată de «binefacerile» civilizaţiei, mai ales cum s-au dezvoltat acestea în marile centre urbane ale Imperiului Roman.

(Nu poţi să nu te gândeşti la «binefacerile» vieţii din megalopolisurile secolului XXI)…

Aşa că atunci când «păstorii» cu «turmele» lor s-au dus să se închine Pruncului Iisus, putem să ne închipuim că au fost şi câteva «oiţe» care au intrat efectiv în «staul» şi care, în mod curat, cu inima dacă nu cu mintea, l-au văzut pe Pruncul Divin şi au putut să contemple ceva din grandoarea, de necuprins cu nici o raţiune umană, a momentului cosmic.

Au fost şi câteva individualităţi foarte evoluate de pe alte meleaguri care s-au deplasat fizic până în anumite locuri ale Carpaţilor tocmai din motivele expuse mai sus:

pentru că în această zonă a Europei încă se mai puteau deschide *canale de legătură foarte puternice* care să permită contemplarea lucrării divine de zămislire a Germenului menit să devină Mântuitorul Lumii.

Tradiţia Bisericii pomeneşte numele a trei personalităţi (Gaspar, Melchior şi Baltazar) care ar fi călătorit până la Ierusalim ca să-l contacteze pe Irod –cel istoric. Fără să vrei te întrebi: era oare necesar ca reprezentanţii celei mai înalte iniţieri să stea de vorbă cu un tiran ordinar? Dar Irod, oricât de rău ar fi fost, totuşi era rege peste poporul iudeu, în sânul căruia urma să se producă evenimentul capital al Întrupării Cuvântului. Indiferent cât de ticălos a fost în stare să fie Irod, el trebuia (în calitate de rege al evreilor)să fie informat despre evenimentul care deja s-a produs în sânul poporului pe care îl conducea, eveniment care urma să schimbe întregul curs al evoluţiei omenirii. Partea proastă este că el tot neştiutor a murit. N-a înţeles nimic cu privire la ceea ce s-a întâmplat şi urma să se mai întâmple. Rezultatul întâlnirii lui cu Magii a fost o panică dementă care a cuprins sufletul său înnegurat de păcate. Iar despre moartea lui se povesteşte că el a fost atins de o boală ciudată de pe urma căreia efectiv a putrezit de viu, iar corpul lui a ajuns să răspândească un asemenea miros, încât rudele şi servitorii săi (acei puţini care încă mai aveau capul pe umeri) nu mai puteau să se apropie de el.

Din punct de vedere exterior n-a avut loc o ucidere (în sens propriu) de prunci. Nu că Irod n-ar fi fost în stare să dea un asemenea ordin (căci a făcut destule), dar este îndoielnic că s-ar fi putut duce la îndeplinire (chiar şi în condiţiile de atunci din Palestina). Ţara lui Irod se afla practic sub ocupaţie romană, el însuşi nu era mai mult decât o marionetă a Romei, care oricând putea fi înlocuită. O acţiune care consta în uciderea de copii în masă (chiar dacă s-ar fi găsit indivizi s-o execute) ar fi îngrozit chiar şi autorităţile de ocupaţie romane, de care Irod nu putea să nu ţină seama, şi în plus s-ar fi putut ajunge la o revoltă generală a populaţiei în rândul căreia aşteptările mesianice atinseseră cote paroxistice, o populaţie electrizată de orice zvon, oricât de absurd, despre posibila apariţie a unui Salvator.

Realitatea este că prin aşa - zisa ucidere de prunci se indica o lucrare de magie neagră de un nivel foarte ridicat. În spatele lui Irod s-a format o grupare a Slujitorilor Umbrei care s-au coalizat într-un efort disperat să împiedice înmugurirea noilor vlăstare, a noului impuls spiritual. A avut loc o răscolire a unor puteri infernale, a căror efecte se resimt până în zilele noastre, şi care aveau menirea să perpetueze (din partea unor cercuri interesate) dominarea asupra sufletelor (în primul rând a evreilor, dar nu numai). Şi într-adevăr mulţi «prunci» au fost ucişi. Prin măsurile de contracarare pe care le-au luat acei iniţiaţi ai întunericului, a devenit şi mai dificilă acceptarea noului impuls spiritual de către un număr de suflete întrupate în poporul evreu, căci germenii noii înţelegeri, «pruncii», au fost ucişi în faşă. Iar «seminţele» răului, sădite la nivelul psihomentalului colectiv, dau «roade» peste secole, milenii.

Să ne amintim de numărul foarte mare de avorturi care se practică în civilizaţia contemporană. Una din cauze este tot imposibilitatea de a înţelege unele realităţi. Care mamă ar fi în stare să-şi omoare copilul din pântece dacă ar fi conştientă că este vorba de un *suflet viu*, care deja a trecut printr-o evoluţie şi a cărei evoluţie *viitoare* poate fi grav afectată de o asemenea faptă. *Aşadar, «Irod» continuă să ucidă prunci pe scară largă şi în clipa de faţă...*

O mare parte din Sufletele care formau poporul evreu de acum două milenii a fost împinsă mai puternic şi în mod deliberat spre planul teluric. Dar cu atât mai pregnant a

devenit rolul acelui mic grup de iniţiaţi esenieni grupaţi în jurul Sfintei Familii. Ei erau *«lumina care luminează în întuneric»* şi cu atât mai intensă a devenit strălucirea lor (pentru cei care aveau ochi să vadă) pe fundalul întunericului spiritual.

* * *

Şi ca urmare a acestei întâlniri dintre Irod şi Magi, Sfânta Familie a trebuit să se refugieze în Egipt. Ca şi în alte cazuri analizate aici, «Egiptul» nu înseamnă Egiptul geografic. Dintr-un punct de vedere această fugă în Egipt înseamnă o refugiere în propriul interior, în vederea descoperirii forţelor necesare pentru a putea contracara atacurile puterilor întunericului.

De fapt, Iosif, Maria şi Pruncul au fost retraşi din lumina vizibilă şi deplasaţi într-o dimensiune paralelă. Dacă ei s-ar fi refugiat în Egiptul geografic şi ar fi locuit la una dintre comunităţile de evrei, mâna lungă a acelui grup de Magicieni Negri din spatele lui Irod i-ar fi putut depista, căci aceştia deja aveau agenţi în tot locul.

Dar prin această «fugă» Sfânta Familie a ajuns sub protecţia unui centru în care acţionau forţele legate de Spiritualitatea Egiptului. În felul acesta Fiinţa lui Iisus a fost pătrunsă de o veche iniţiere egipteană, dar care urma să fie transpusă pe un plan superior conform cu noua fază de evoluţie a omenirii.

Iar după moartea lui Irod, adică după ce s-a mai potolit agitaţia puterilor ostile, Iosif şi familia sa au putut «ieşi din Egipt» şi să se reîntoarcă în lumea vizibilă.

* * *

Mereu trebuie să reamintim că în acest domeniu al interpretărilor esoterice ne lovim de dificultatea majoră în stabilirea corespondenţei între procesele spirituale şi «camuflajul» acestora din lumea vizibilă. Desigur dacă tot textul biblic (şi mai ales cel al Evangheliilor) ar relata evenimente care s-ar fi petrecut ca atare în forma materială exterioară, n-ar fi fost vorba de nici un fel de explicaţii ezoterice, dar atunci cum să împăcăm nenumăratele contradicţii imposibil de rezolvat şi care au contribuit decisiv la răspândirea concepţiilor materialiste.

Să mai dăm un exemplu în sprijinul afirmaţiei de mai sus. Biblia ne povesteşte despre plecarea evreilor în Egipt sub conducerea lui Iacov, tatăl lui Iosif, acel Iosif care a ajuns la mari demnităţi la curtea faraonului, apoi despre fuga lor din Egipt sub conducerea lui Moise. «Strămutarea» evreilor în Egipt înseamnă plasarea lor sub incidenţa unui centru de Spiritualitate egipteană care era oricum superior faţă de religia tribală ce se practica la populaţiile protoevreeşti.

Dar atunci când s-a «împlinit vremea» ei au trebuit să fie smulşi de sub influenţa politeismului egiptean deja atins de decadenţă, pentru a putea deveni purtătorii unui principiu superior, menit să pregătească viitoarea religie universală. Evident că «Faraonul», Şeful centrului spiritual, s-a opus cu îndârjire, căci pierdea controlul asupra unui număr însemnat de suflete şi de aici a rezultat conflictul şi «plăgile» care i-au lovit pe cei care se opuneau progresului spiritual. «Fiica Faraonului» a fost o preoteasă care a găsit «pruncul în coşul de răchită», adică cu intuiţia ei feminină a sesizat just începutul noii spiritualităţi reprezentată de Moise (pruncul în coş).

Astfel se explică de ce istoria n-a putut stabili cine a fost de fapt Faraonul exodului. Nu s-au putut descoperi nici un fel de documente. Este foarte posibil că au fost mai multe «strămutări în Egipt» sau «exoduri». Căci în cursul istoriei de nenumărate ori grupuri de evrei sau protoevrei, fiind supuşi la presiunea altor neamuri, îşi părăseau teritoriile; Unii dintre ei s-au pus sub protecţia Statului egiptean superior organizat, şi nu e greu să ne

închipuim că din când în când câte un grup de sclavi (poate chiar evrei) se răzvrăteau şi fugeau de la stăpân, rătăceau un timp prin deşert şi eventual reuşeau să-şi facă un rost pe alte meleaguri, să treacă la viaţa sedentară bazată pe agricultură, în «ţara făgăduinţei». Şi nu este imposibil că la un moment dat liderul unui asemenea grup s-a numit Moise, aşa că acel Moise, mare legislator şi profet, a fost plasat şi în rolul de conducător al unui grup de răzvrătiţi prin deşertul Sinaiului. Tot aşa, ceea ce am afirmat mai înainte despre «păstorii» ce s-au închinat Pruncului Divin, nu exclude faptul că, la un moment dat, efectiv un grup de ciobani să se fi găsit pe câmp în preajma Betleemului şi acel grup de individualităţi cu o puritate sufletească deosebită a receptat un mesaj din Lumea Spirituală, cu privire la Naşterea Mântuitorului Lumii, o veste pe care a transmis-o şi altora.

Lucrările Spiritului se învăluie, în cadrul tradiţiei, într-o ţesătură de elemente de multe ori grosiere, împrumutate din realitatea banală. Evenimente eşalonate pe mai multe generaţii se concentrează într-o relatare unică atribuită unui personaj singular.

Şi cum de au rătăcit evreii patruzeci de ani prin Sinai? Legaţi la ochi să fi fost şi tot ar fi ajuns unde aveau de gând să ajungă. Ca şi cu alte ocazii aici este vorba de o perioadă de tribulaţiuni spirituale, de «rătăciri» între două forme de Spiritualitate. Când ne străduim să descoperim urmele spiritului în încâlceala vieţii materiale, putem să facem comparaţia cu încercarea la care a fost supus Harap Alb, din basmul lui I. Creangă, de fapt o probă iniţiatică de nivel superior simbolizată în basm prin obligaţia eroului de a separa seminţele de mac de firele de nisip, având în faţă o cantitate de nisip şi mac amestecat, cât să cuprindă vreo zece baniţe.

Marile impulsuri spirituale se împletesc precum macul şi nisipul în haosul vieţii istorice, ajungând sub incidenţa tuturor imprevizibilităţilor inerente fiinţelor umane. Dar până la urmă acestea nu sânt relevante. *Spiritul îşi atinge ţinta indiferent după câte zigzaguri, sinuozităţi şi reveniri din drum.*

Capitolul 18
Câteva lămuriri menite să faciliteze înţelegerea lucrării prezente

Din punct de vedere teologic, una din cele mai delicate chestiuni este aceea legată de problema aşa - zişilor fraţi ai lui Iisus, o adevărată piatră de poticnire, căci pentru o serie de grupări neoprotestante aceasta ar reprezenta un argument decisiv împotriva Cultului Mariei ca Pururi Fecioară. Tradiţia bisericească a încercat să rezolve această dilemă prin fel de fel de subterfugii, că aceşti fraţi ar fi fost de fapt nişte veri sau copii ai lui Iosif dintr-o altă căsătorie, că Iosif (Protectorul legal al Fecioarei) avea optzeci de ani când s-a logodit cu ea. De fapt din textul Evangheliei luat ca atare n-ar fi motive să atribuim o asemenea vârstă respectabilă lui Iosif.

În primul rând rămâne o problemă dramatică şi covârşitoare, cea pe care am abordat-o mai devreme, dar de abia acum vom încerca să intrăm în miezul ei, şi anume: cea a *genealogiei lui Iisus*. Nu este vorba de câţiva strămoşi mai mult sau mai puţin obscuri, ci de un şir care cuprinde *mai multe zeci de generaţii* (şaptezeci şi şapte conform cu Evanghelia lui Luca) şi care străbate ca un fir roşu întreaga istorie a omenirii şi ajunge până la primele începuturi, adică până la crearea lui Adam. Se stabileşte o filiaţie pe linie ereditară până la Tatăl Ceresc şi în ultimul reprezentant, pe linie descendentă, în punctul

«suprem» al acestor genealogii se încarnează însuşi Verbul Cosmic, adică una din ipostazele Divinităţii.

Ca o paranteză putem aminti că expresia Fiu a lui Dumnezeu desemna în antichitate un grad foarte înalt de evoluţie spirituală la care foarte puţini ajungeau. Cei care atingeau un asemenea nivel erau numiţi Fii ai lui Dumnezeu pentru că ei reuşeau să încorporeze şi să manipuleze o «fărâmă» din acel Principiu Superior, numit Budi în literatura Teozofică (adică Principiul creator al Vieţii). Dar Iisus Hristos este **Fiul lui Dumnezeu la modul absolut**, adică este însuşi Principiul Vieţii Universale care a coborât în materie („Fiul care are viaţă în Sine)".

Am putea spune că însuşi Dumnezeu s-a întrupat în propriul său urmaş. Şi toată această atenţie acordată descendenţei divine, care a culminat cu Iisus ar avea doar rolul să-l indice pe Iosif, ca *protector* al Fecioarei. Atunci tot acest merit de a se trage din Adam ar reveni de fapt lui Iosif şi nu lui Iisus. Şi de ce trebuia să se accentueze aşa de mult această descendenţă? Se putea ca orice bărbat modest, cinstit şi evlavios să îndeplinească rolul unui fel de tutore (sau protector) faţă de o fată nemăritată. Şi ca să fie dificultatea şi mai mare există o diferenţă considerabilă între genealogiile de pe linia lui Luca şi Matei, fapt de regulă pur şi simplu ignorat de exegeţi.

Pentru moment ne vom opri aici cu întrebările incomode şi ca să nu fim bănuiţi din partea unei anume categorii de cititori că sântem pe punctul să lunecăm pe panta cine ştie cărei erezii, afirmăm (ca o anticipare a ceea ce urmează să explicăm) *că sub nici o formă nu se poate concepe o legătură trupească* (precum la orice pereche de oameni obişnuiţi) între Iosif şi Maria.

Dar înainte de a continua expunerea, intenţionăm să facem o paranteză mai lungă, care aparent n-are legătură cu lucrarea de faţă, dar care, după părerea noastră reprezintă un exemplu sugestiv cu privire la dificultăţile majore care stau în faţa celor ce se încumetă să abordeze problematica Evangheliilor şi, în general, a textelor sacre.

Să încercăm să ne transpunem mental în Roma antică cu două mii de ani în urmă şi să presupunem că am asista la o eclipsă de soare. Am fi putut primi explicaţii amănunţite despre felul cum se mişcă Luna şi Soarele, astfel încât, când aceste corpuri cereşti ajung în linie cu Pământul, noi nimerim în conul de umbră al Lunii care maschează Soarele. N-ar fi fost exclus să auzim părerea că de fapt Pământul este cel care se mişcă în jurul Soarelui. O asemenea idee nu era chiar complet străină unor spirite luminate, dar marea majoritate a cetăţenilor cultivaţi o priveau ca pe o ipoteză aşa de neverosimilă încât nu merita să-i acorzi atenţie. (*Dar în templele de iniţiere se ştia acest lucru!)*

Să presupunem că ne-am fi întâlnit cu un reprezentant al unui trib germanic şi l-am fi întrebat ce părere are. Interlocutorul nostru ipotetic ar fi dat din umeri şi ar fi răspuns următoarele (mai ales dacă el ar fi beneficiat de o iniţiere inferioară şamanică, aşa cum se practica în populaţiile germanice): «Este posibil ca aceste explicaţii să aibă o doză de adevăr. Poate că într-adevăr Soarele şi Luna se mişcă în jurul Pământului sau Pământul în jurul Soarelui, sau poate în jurul Lunii, dar pe noi nu ne interesează aceasta, *fiindcă este irelevant*. Noi ştim că întunecarea Soarelui se «explică» prin faptul că un Lup gigantic îl mănâncă».

În rândul triburilor numite de romani *barbare*, care îşi duceau traiul în necuprinsele păduri al spaţiului actual germanic, încă se mai găseau un număr suficient de mare de suflete care posedau o clarvedere instinctivă atavică, de nivel inferior, o rămăşiţă a unor vechi stări de conştiinţă. Atunci când se detaşau de planul fizic, aceste fiinţe vedeau

efectiv un «lup» care înghiţea Soarele. În realitate acel «lup» era o reprezentare născută din psihomentalul colectiv, un *egregor* de care am pomenit mai înainte, adică o formaţiune astrală fără individualitate proprie, dar care se hrăneşte din coşmarurile, obsesiile, egoismele unui mare număr de indivizi care formează o colectivitate.

De fapt nu-i nici de mirare că vechii germani au imaginat o forţă cosmică malefică sub forma unui lup, căci pentru acele triburi războinice care depindeau în mare măsură de vânătoare, lupul era un simbol al curajului, dar şi al cruzimii, al forţei distructive.

Să încercăm să traducem această reprezentare a vechilor germani în termenii ştiinţei spirituale moderne. În spatele acelui «lup» pe care îl percepeau anumiţi reprezentanţi ai triburilor barbare se desfăşura un proces cosmic-spiritual foarte real. Anumite entităţi care pot fi numite «retardare», adică ostile evoluţiei pământeşti, «profitau de ocazie» şi deturnau, spre folosul lor, energiile care se revarsă în permanenţă de la Soare spre Pământ, dar care erau mascate pentru scurt timp de corpul opac al Lunii.

Bineînţeles că, chiar şi noi cei de astăzi, cu tot caracterul sofisticat al limbajului, suntem nevoiţi să utilizăm termeni împrumutaţi din realitatea materială pentru a sugera cât de cât grandioasele fenomene spirituale. Adăugăm că din punctul de vedere al unei *conştiinţe clarvăzătoare de nivel superior,* acel proces descris mai sus, simbolizat prin «lupul» care mănâncă soarele, apare chiar mai real decât fenomenul material exterior (proiecţia umbrei pe suprafaţa opacă a Pământului) ,căci aşa cum se ştie tot ce ţine de lumea fizică este desemnat conform cu concepţia orientală, ca aparţinând de Marea Iluzie, de *Marele Vis Cosmic al Divinităţii.*

Numai că atunci când ultimele resturi ale vechii clarvederi au dispărut şi unii oameni au ajuns să-şi reprezinte că un lup *material* devorează un Soare *material*, aceasta a devenit cea mai stupidă şi ridicolă superstiţie.

* * *

Scopul acestei divagaţii care a precedat constă în a face mai intuitivă ideea că toate problemele survin pentru că *se confundă planurile*. Întregul cortegiu de tragedii care a însoţit evoluţia lumii creştine, nenumăratele mişcări sectare, războaiele religioase îşi au sorgintea în materializarea reprezentărilor religioase, în transpunerea proceselor şi fenomenelor, exclusiv suprasensibile în corsetul noţiunilor împrumutate din realităţile planului fizic. Din acest punct de vedere, acele individualităţi care au trăit în primele secole ale Creştinismului erau mai avantajate. Era încă activ Cuvântul Viu al lui Hristos, care se transmitea din om în om. Chiar dacă predicatorii se adresau unor oameni simpli, lipsiţi de cultură şi se foloseau de termeni precum «casă de oaspeţi», «iesle» sau «păstori», totuşi Forţa Spiritului lucra asupra sufletelor naive ale ascultătorilor şi îi făcea să intuiască, într-o oarecare măsură, ceva din profunzimea procesului Spiritual.

În lumina celor explicate, credem că am reuşit să facem să nu mai existe nici un dubiu că afirmaţia despre o posibilă legătură trupească între Iosif şi Maria precum în cazul unei perechi de oameni comuni, reprezintă **cel puţin o gravă impietate**.

Dar, pe de altă parte, legătura care s-a stabilit între cele două entităţi (care sunt venerate ca sfinţi în lumea creştină) depăşeşte tot ce poate să-şi reprezinte o minte omenească comună, în legătură cu relaţia între bărbat şi femeie (între elementul Yang şi Yin). Bineînţeles că cele afirmate nu anulează nici o fărâmă din dogma creştină care afirmă că ceea ce s-a zămislit în Fecioară provine de la Duhul Sfânt.

Elementul Etern - Masculinului şi cel al Etern - Femininului s-au contopit prin mijlocirea celor două entităţi, pe un nivel ontologic foarte înalt *(şi sub adumbrirea*

Duhului Sfânt!) ca să se poată alcătui germenele acelei corporalităţi în care să se întrupeze Fiul lui Dumnezeu; şi acel germen al viitorului corp material al lui Iisus nu a fost coborât pe plan fizic, în aşa fel încât să poată fi efectiv văzut de orice ochi profan. De aceea nici nu se poate stabili o zi *(adică un moment plasat în timpul empiric)* despre care să se poată afirma că este propriu-zis ziua în care s-a născut Iisus.

Evenimentele spirituale legate nu numai de naştere dar şi de întreaga viaţă pământească a lui Iisus au fost înserate treptat în cronologia omenească.

Înainte de a continua am dori să sfătuim pe acei cititori care totuşi manifestă anumite scrupule de ordin religios, ca, înainte de a pronunţa o eventuală judecată asupra celor afirmate mai sus, să încerce să se plaseze într-o poziţie cât mai imparţială şi detaşată, adică în punctul de vedere al unei persoane complet indiferentă faţă de religie sau eventual aparţinând unei alte religii (necreştine) şi să-şi pună următoarea problemă: admiţând totuşi valabilitatea celor expuse, *concepţia şi naşterea imaculată a lui Iisus este oare prin aceasta mai puţin imaculată?*

Şi atunci şi acele diferenţe jenante dintre genealogiile lui Iisus, aşa cum apar acestea în Evangheliile lui Matei şi Luca devin mult mai inteligibile, dacă le abordăm de pe poziţia *Ştiinţei Spiritului.* Cele două ramuri genealogice reprezintă curentul Cainit (cel regal de pe linia Solomonică, din Evanghelia lui Matei, adică curentul acţiunii şi organizării exterioare), cât şi curentul Abelian (cel sacerdotal, contemplativ, interiorizat). Cele două principii care la origine constituiau o singură acţiune, au ajuns să se despartă în cursul istoriei şi să ajungă mai mult sau mai puţin în conflict, dar ele s-au contopit din nou la modul plenar în Personalitatea gigantică a lui Iisus. Voinţa suverană şi perfectă dedicată servirii semenilor s-a unit în modul cel mai fericit cu cea mai pură contemplare spirituală. Esenţa lăuntrică a poporului evreu, extractul tuturor puterilor spirituale s-a scurs prin sângele generaţiilor, s-a concentrat în cei doi protagonişti (Sf. Iosif şi Fecioara Maria), şi s-a vărsat în acel germen, un fel de «cristal» divin din care s-a întruchipat corpul celui care a fost Iisus din Nazaret.

Şi în aceasta consta măreţia şi destinul tragic al poporului evreu. Toată *esenţa* acestui neam s-a focalizat, am putea spune, *într-un singur punct*, iar restul, marea masă, a rămas într-un fel de «vid» spiritual, a fost împinsă în mod radical în elementul teluric, a fost incapabilă să înţeleagă semnificaţia cosmică a ceea ce s-a desfăşurat în propriul ei sân. Şi partea cea mai gravă a fost că tocmai înţelepţii poporului iudaic, cărturarii, iniţiaţii, cu foarte puţine excepţii nu au realizat ceea ce se întâmpla. S-a degenerat însăşi Ideea Mântuitorului. Se aştepta un Mesia *politic,* care urma să instaureze o împărăţie exterioară.

Pe de altă parte, felul în care a fost concepută şi s-a zămislit fiinţa lui Iisus, reprezintă o anticipare (cu multe milenii în avans), a unei stări la care mai devreme sau mai târziu urmează să ajungă toate fiinţele umane care vor fi primit în lăuntricul lor Spiritul Cristic. Naşterea Copilului Divin, şi toată simbolistica legată de aceasta, se plasează în faţa noastră ca un Ideal, către care urmează să tindă omenirea, de-a lungul ciclurilor viitoare.

S-a susţinut părerea (din partea unor cercuri care au preluat superficial Spiritul Creştin şi s-au orientat în funcţie de anumite fenomene deviate) că anume Creştinismul preconizează uciderea maternităţii. De fapt, nimic nu este mai fals decât o asemenea părere. Misiunea Creştinismului are scopul ca vechea maternitate naturală (şi modul de reproducere a fiinţei umane legat de aceasta) să fie încet, încet înlocuite cu o cu totul altfel de maternitate; întreaga problematică legată de raporturile dintre sexe urmează să

fie radical modificată, transpusă pe planuri existenţiale din ce în ce mai elevate. Adoraţia Fecioarei – Mamă a înlocuit cultele acelor zeităţi care patronau fecunditatea orgiastică a Naturii (Isis, Cibele, etc). şi de atunci Chipul Fecioarei a fost plasat în faţa Lumii ca un simbol al unui nou mod de zămislire a pruncilor, lipsit de acel ghimpe al egoismului şi al voluptăţii păcătoase care a însoţit omenirea de la începuturile sale şi a împins pe Om din ce în ce mai adânc în beţia simţurilor, în abisul materialităţii.

În acest context putem înţelege cuvintele lui Iisus despre Ioan Botezătorul, ca fiind *«cel mai mare născut din femeie»*. Ioan Botezătorul a fost ultimul mare iniţiat Iudaic, în care anumite capacităţi s-au transmis prin sânge, adică de la tată la fiu. Cristos a adus în lume ceva cu totul diferit: *o conştiinţă complet independentă de legăturile ereditare (de «glasul» sângelui)*.

Deja Ioan avea această conştiinţă: sentimentul izolării, de a fi rupt din sânul mediului social în care a văzut lumina zilei, trăirea unei extreme însingurări interioare. Acesta este «glasul care strigă în pustie».

* * *

Este evident că la o Lucrare Divină de asemenea proporţii au participat la modul plenar întreaga Ierarhie Cosmică(cum de altfel se întâmplă întotdeauna). Dar cea mai mare taină, cu care se confrunta cugetul omenesc când încearcă să contemple lucrarea Providenţei Divine, este faptul că tot ce se face, nu se face fără Dumnezeu, dar se face prin oameni (sau, *şi prin lucrare omenească*), prin *libertatea* umană. Dumnezeu dă ploaie, transmite forţele de viaţă care fac să germineze seminţele, dar omul ară, *pune seminţe în pământ*, prăşeşte, culege, etc.

În preajma Marelui Eveniment al Întrupării Logosului, singurii care mai posedau puterea spirituală de a monitoriza un asemenea proces, erau acei Oameni Albi din Carpaţi. Şi atunci nu este chiar foarte firesc că Sfânta Familie a fost pusă sub oblăduirea acelora care aveau capacitatea să-şi asume sarcina *sublimă* de a proteja naşterea Pruncului Divin?

În folclorul românesc se păstrează o legendă ciudată. Se zice că Maica Domnului cu Pruncul în braţe, ca să scape de urmărirea soldaţilor lui Irod, ar fi ajuns pe meleagurile noastre («soldaţii» fiind slujitorii acelei puteri a Întunericului care căuta să distrugă noul impuls spiritual). Fecioara a cerut găzduire la un moşier pe nume Crăciun (care, precum toţi moşierii, era lacom, rău, îşi bătea joc de slugi). Bineînţeles că acel Crăciun a refuzat să ajute o femeie sărmană cu un copil nou născut, dar soţia lui Crăciun i-a oferit găzduire pe ascuns călcând voinţa soţului. Atunci Stăpânul cel rău, furios la culme, a retezat braţele propriei sale soţii, dar Maica Domnului i le-a pus la loc şi braţele s-au prins în mod miraculos de parcă nici n-ar fi fost tăiate. Şi în faţa unei asemenea minuni, Crăciun s-a prosternat în faţa Fecioarei, cerându-şi iertare şi recunoscând noua autoritate spirituală.

Dacă am lua aceste poveşti adliteram, am putea să ne întrebăm: chiar dacă ne-am imagina pe Crăciun atât de monstruos de hain, încât să fie în stare s-o lipsească de mâini pe propria sa soţie, ce s-ar fi făcut el mai târziu cu o nevastă fără mâini (cum mai gătea, cum mai conducea gospodăria?). Iar dacă Maica Domnului era capabilă să producă o astfel de minune, precum lipirea braţelor tăiate, de ce trebuia să fugă din calea unei cete de soldaţi. Putea să-i nimicească cu un singur cuvânt, sau cel puţin să-i neutralizeze într-un fel.

De fapt, acel Crăciun a fost şeful unei confrerii iniţiatice, şi unul dintre cei care s-au opus cu îndârjire noului impuls, iar rezultatul a fost o paralizie a energiilor sale spirituale («Tăierea braţelor»), «soţia» simbolizând proiecţia în planul fizic a elementului voliţional.

Într-un fel se poate spune că el singur şi-a «tăiat mâinile», căci tentativa de a se opune unui impuls spiritual radical a rezultat într-o autoparalizie. Iar Fecioara Maria nu numai că l-a iertat, dar i-a redat puterile paralizate, aşa că acea individualitate care deja ajunsese sub incidenţa unor influenţe malefice, a fost câştigată pentru cauza creştinismului. Şi în felul acesta răul moşier Crăciun a devenit bunul Moş Crăciun (din tradiţia folclorică) care aduce cadouri copiilor cuminţi, spre comemorarea acelui Mare Impuls care a fost iniţiat acum două mii de ani la solstiţiul de iarnă (iar «darurile» sânt de fapt acordate părinţilor, adică sănătate şi putere de muncă, ca să aibă cu ce cumpăra cadouri copiilor).

* * *

Să încercăm să mai ridicăm un pic vălul care adumbreşte tot ce este legat de Sfânta Familie şi naşterea Mântuitorului.

Amintim că pe lângă cele două «partide» clasice ale evreilor din Palestina, din pragul erei creştine, adică Fariseii şi Saducheii, a mai existat o grupare selectă cu reguli de viaţă riguros respectate, numită *Eseniană*, ai cărei membri trăiau în general în comunităţi izolate şi încă mai păstrau, mai mult sau mai puţin, principiile vechii înţelepciuni şi iniţieri rabinice. Dar chiar şi acel ordin al esenienilor a fost atins de implacabila decadenţă a vechii iniţieri care se practica în bazinul mediteranean; majoritatea membrilor se ancora în rigida tradiţie iudaică, care timp de multe secole, totuşi a prezervat *puritatea doctrinei* şi a practicilor.

Nucleul conducător al ordinului mai păstra conştiinţa misiunii poporului evreu şi s-a ocupat prin reprezentanţii săi cei mai de seamă, (şi cu sprijinul Maeştrilor Invizibili), de educaţia Fecioarei Maria şi mai apoi de cea a lui Iisus (Tradiţia creştină ne aminteşte de un sejur al Fecioarei Maria în «Templu» începând de la vârsta de trei ani). Şi nu este normal că Iosif, de frica «Iudeilor», a celor care apărau cu disperare vechile forme împietrite ale tradiţiei evreieşti, a trebuit să se refugieze într-un fel de incintă de protecţie (în Nazaret)? Se ştie că termenul de Nazareeni, în Vechiul Testament, îi desemna pe cei închinaţi Domnului, adică pe cei meniţi unei vieţi contemplative şi religioase.

Cuvântul Nazaret cuprinde în structura sa vocabula *aret* (citit invers = tera!), iar *ereţ* în ebraică înseamnă pământ, ţară (evreii moderni pronunţă numele ţării lor, transcris aproximativ cu caractere latine: Ereţ Israel). Nazaretul ar fi deci Pământul lui Dumnezeu, pământul celor închinaţi Domnului, de fapt *un centru spiritual*. Iar faptul că lui Iosif i s-a atribuit meseria de dulgher, aceasta are legătură cu reprezentarea Divinităţii (în anumite mitologii), ca un fel de «dulgher cosmic», ca Arhitect al Universului care a organizat şi structurat substanţa lumii.

Fecioara Maria şi Iosif făceau parte din acel nucleu iniţiatic de cel mai înalt nivel, care cuprindea partea cea mai selectă a ordinului esenian. Este firesc să presupunem că fiecare din membrii marcanţi cu rol decizional avea discipolii săi preferaţi, iar Iosif şi Maria se găseau prin excelenţă în aceeaşi situaţie. Copiii lor spirituali erau fraţii şi surorile întru iniţiere a lui Iisus.

Dar noul impuls adus de Iisus Cristos a fost de o asemenea covârşitoare putere şi aşa de greu de asimilat chiar de cei pregătiţi, încât aflăm că, chiar şi fraţii Lui, cei care pe plan spiritual erau cei mai evoluaţi din rândul esenienilor, erau descumpăniţi.

După arestare, apostolii L-au părăsit. Doar despre Fecioara Maria, Maria Magdalena şi Ioan ştim sigur că au stat «sub cruce». Despre fraţi nu ni se mai spune nimic şi tocmai ei ar fi fost cei mai îndrituiţi să-L sprijine, să-L compătimească.

Capitolul 19
Misterele legate de vârsta de doisprezece ani a lui Iisus

Prin naşterea lui Iisus s-a consumat primul act al Marelui Impuls în vederea regenerării Lumii. Textul Evangheliei lui Luca nu mai adaugă nimic esenţial, doar ne spune că «*după ce s-au săvârşit toate*» părinţii lui Iisus s-au întors acasă, iar copilul creştea şi se întărea cu duhul. De cealaltă parte nici Evanghelia lui Matei nu pomeneşte nimic despre copilăria lui Iisus şi sare direct la începutul propovăduirii lui Ioan Botezătorul prin care se anunţa iminenţa venirii Mântuitorului, a Celui care urmează să judece omenirea închistată în păcate, astfel încât aflăm doar că Iisus a venit din Galileea la Ioan în vederea botezului. Matei nu ne spune vârsta lui Iisus de la începutul activităţii Sale publice. Numai Evanghelia lui Luca face referire la cei treizeci de ani pe care Iisus îi avea în momentul botezului. S-au făcut multe speculaţii despre ce a făcut Iisus până la împlinirea acelei vârste, la care El a putut să se manifeste ca Profet şi Reformator radical; doar în Evanghelia lui Luca este intercalat *un singur episod* din copilăria lui Iisus şi anume: cunoscuta scenă din Templu de la vârsta de doisprezece ani. Ca şi toate celelalte relatări evanghelice şi aceasta cuprinde o încrengătură de simboluri şi trimiteri spre planuri superioare de fire. Aici este cazul să ne amintim de cuvintele apostolului Pavel, cu privire la propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu care nu sta în «înduplecarea înţelepciunii omeneşti», iar «lucrările duhovniceşti» trebuie lămurite «oamenilor duhovniceşti» şi în general «lucrările lui Dumnezeu» trebuiesc «judecate duhovniceşte» (*1 Corinteni 4,13,14*).

Pare ciudat chiar şi faptul că atunci când părinţii lui Iisus *s-au suit* la Ierusalim la Sărbătoarea Paştilor, fiul lor a rămas în urmă iar ei nu prea au luat aminte. La aceasta s-ar putea răspunde: dar de ce ar fi aşa de greu de conceput o asemenea situaţie? Mai ales că din versetul următor aflăm că ei credeau că Iisus era în «ceata călătorilor de drum» *(Luca 2.44*). El ar fi putut să se alipească de nişte cunoştinţe sau rude ale părinţilor săi. Da, dar aici este vorba totuşi de Iisus, viitorul Mântuitor, iar părinţii lui nu erau oameni obişnuiţi; şi ei ştiau *cine este* feciorul lor. Ar fi trebuit să dea dovadă de o atenţie înzecită pentru a-L supraveghea, având în vedere că teribile forţe ostile stăteau la pândă gata să profite de cea mai mică greşeală, de orice neatenţie. Doar după trei zile Sfinţii Părinţi L-au aflat în Templu, întreţinându-se cu cei mai de seamă înţelepţi care erau uimiţi de evoluţia Sa spirituală. Şi atunci Fecioara Maria îl întreabă pe propriul ei Fiu, cu o urmă de dojană: «Fiule, *de ce ne-ai făcut nouă aşa. Iată, tatăl tău şi eu Te-am căutat îngrijoraţi» (Luca 2,48)*. Şi la o asemenea întrebare îngrijorată răspunsul lui Iisus este cel puţin ciudat: «*De ce era să mă căutaţi? Oare nu ştiaţi că în cele ale Tatălui meu trebuie să fiu?»* (sau în altă variantă: «…în *casa* Tatălui Meu trebuie să fiu»). Considerat stricto senso, acesta este un răspuns ce pare straniu chiar şi pentru un viitor Mesia. Ce avea de gând adolescentul Iisus? Să nu se mai întoarcă deloc acasă, împreună cu părinţii lui? Am putea deduce din textul respectiv că El era mirat că părinţii săi *n-au ştiut* de la început că El se afla în Casa Tatălui. Dar după consumarea acestui dialog, Iisus *s-a coborât* cu părinţii Săi şi «le-a fost supus» *(Luca 2.51)*.

Un asemenea episod nu poate fi abordat decât cu mijloace «duhovniceşti». Ştim că Iisus a locuit în Nazaret, adică în pământul *nazaritenilor*, a învăţătorilor. La fel ca şi cu alte ocazii, este mai puţin importantă localizarea regiunii geografice care corespunde

acelui «Nazaret», sau faptul că în Palestina actuală există şi o localitate numită Nazaret în care conform cu tradiţia ar fi petrecut Sfânta Familie.

Aici suntem pe punctul de a atinge cele mai grandioase mistere cosmice, pentru care, din păcate, nici nu avem termeni potriviţi. Din acest punct de vedere limbile vechi erau mai avantajate, chiar dacă erau mai sărace în ceea ce priveşte mulţimea nuanţelor şi a sinonimelor.

Privit la modul exterior, Evangheliile sânt pline de contradicţii insurmontabile dacă încercăm să le rezolvăm doar cu ajutorul înţelepciunii lumeşti. Diferitele tradiţii au încercat să reconcilieze, fiecare în felul său, numeroasele inadvertenţe, dar tot în acord cu modul de înţelegere omenesc comun. Au venit alte timpuri, cu alţi oameni care nu au fost satisfăcuţi de acele explicaţii şi au căutat altele care li se păreau mai bune, însă fără să poată depăşi limitele înţelegerii exterioare. De aceea au rezultat atâtea curente, fiecare pretinzând că reprezintă «adevăratul» creştinism.

Dar toate aceste contradicţii se pot rezolva armonios dacă le privim de pe un plan superior. Foarte puţini oameni în Europa au fost cunoscători ale celor mai adânci mistere încifrate în textul Evangheliilor. Ei constituiau nucleul superior al misteriosului şi semi-legendarului ordin al rozicrucienilor. Unii creatori de artă au fost în mod subtil influenţaţi de acel centru ocult păstrător al esoterismului creştin, astfel că unii pictori, înfăţişând Sfânta Familie, au reuşit în mod discret să sugereze ceva din partea ocultă care se ascunde sub învelişul cuvintelor banale. Este mai mult decât evident că anumite taine nu puteau fi sub nici o formă dezvăluite atunci. De abia după anul 1900 s-au creat condiţii în Europa care să permită primele începuturi cu privire la transpunerea în concepte şi într-un limbaj pe înţelesul tuturor, ale celor mai adânci mistere legate de viaţa şi opera lui Iisus Hristos.

* * *

În primul rând, facem următoarea precizare foarte importantă fără de care nu se poate înţelege ceea ce urmează. Până la vârsta de doisprezece ani, entitatea Iisus nici nu putea fi văzută ca atare, adică percepută de ochii unui profan. Aşa cum am arătat, zămislirea şi formarea lui Iisus nici nu s-au desfăşurat în mod vizibil exterior. Ar fi fost prea mulţi din rândul acelora care se opuneau noului curent şi care ar fi încercat să-L elimine. Este oare aşa de greu de conceput ceea ce am afirmat în rândurile de mai sus? Din comunicările Maestrului Rudolf Steiner rezultă că în Iisus s-a întruchipat o entitate deosebit de evoluată. Este vorba de spiritul celui care a fost Marele Zaratustra, legendarul întemeietor al civilizaţiei persane originare (care, conform cu părerea istoricilor, ar reprezenta prima civilizaţie în sens propriu al cuvântului, adică în ceea ce priveşte organizarea complexă şi pe scară largă a vieţii sociale, căci pe vremea aceea, vechii indieni trăiau cufundaţi în contemplarea planurilor subtile şi dispreţuiau munca în materie pe care o priveau ca pe Marea Iluzie).

O asemenea entitate aflată la un nivel foarte ridicat de evoluţie în comparaţie cu marea majoritate a contemporanilor săi, nu se întrupează ca orice om obişnuit, ci de regulă preia un corp care deja a atins un anumit nivel de maturitate (vechea personalitate care ocupa acel corp, acceptă de bună voie să se retragă şi printr-un asemenea sacrificiu evoluţia ei este de asemenea puternic impulsionată). Dar în cazul lui Iisus, pregătirea care a necesitat a fost cu totul deosebită şi pe măsura misiunii unice pe care urma s-o împlinească acea entitate. De aceea se specifică în mod expres că ceea ce s-a zămislit a fost o lucrare a Duhului Sfânt. Evanghelia lui Matei se referă la Spiritul lui Zaratustra

care şi-a plăsmuit corporalitatea de la acea pereche de părinţi despre care vorbeşte textul respectiv.

Repetăm că modul în care s-a produs *concepţia* a fost *pur spiritual*. După aceea ni se povesteşte despre fuga în Egipt, despre care am văzut că a fost o retragere în afara posibilităţii de percepţie a ochilor unui om obişnuit. Dar în Evanghelia lui Luca nu se spune nimic despre *fugă* ci doar că, după naşterea lui Iisus, şi după ce s-au îndeplinit toate cele trebuincioase, părinţii lui s-au întors cu pruncul în *cetatea Nazaret* (cetatea în care locuiau), *ca şi cum nimic n-ar fi putut ameninţa viaţa copilului divin.* Nici un cuvânt despre un eventual avertisment din partea îngerului. Este adevărat că atât Luca cât şi Matei sânt de acord că Iisus s-a născut la Betleem (Casa Pâinii), dar Luca aminteşte că părinţii lui Iisus au ajuns în locul respectiv ca urmare a unui misterios recensământ (deci oarecum ca printr-o întâmplare). Iar din Evanghelia lui Matei mai aflăm că lui Iosif i-a fost frică să se întoarcă în Iudeea, *(Matei 2,22),* adică în mijlocul unor indivizi ancoraţi în tradiţie osificată şi din rândul cărora s-ar fi putut găsi destui amatori să meargă până la auto-sacrificiu ca să împiedice acel impuls radical menit să dărâme din temelii întregul edificiu comod al vechilor concepţii. S-ar putea trage concluzia din textul lui Matei că Sfânta Familie a locuit de dinainte în Betleem (sau pe aproape) şi din cauza ostilităţii mediului au căutat o zonă mai protejată, o «incintă de protecţie», şi care s-a dovedit a fi «Nazaretul».

Toate aceste inadvertenţe se rezolvă de la sine dacă le privim de pe un plan de fire superior. Pruncul divin despre care ne povesteşte Evanghelia lui Luca reprezintă, prin Fiinţa Sa, o «rămăşiţă» din Entitatea Adamică originară, acea parte din sufletul primordial al Omului Arhetipal, care a rămas neatinsă de păcatul strămoşesc, adică a evitat scufundarea în materie, în vârtejul generaţiilor şi a fost păstrat timp de eoni întregi într-o incintă foarte bine protejată.

(Legendele căutării Lânii de Aur se referă la anumite călătorii sau pelerinaje iniţiatice în acele lăcaşuri de mistere în care exista posibilitatea cufundării mistice – de regulă foarte periculoasă – în vederea descoperirii elementului rămas pur, a «filonului de aur» din propriul suflet).

Dar în felul acesta putem să înţelegem de ce perechea din Evanghelia lui Luca n-a mai avut nevoie să se ascundă. Întregul proces s-a petrecut pe un plan aşa de ridicat, aşa de inaccesibil conştiinţei comune, abordabil doar poate pentru iniţiaţii de cel mai înalt grad, încât nu s-a mai pus problema căutării protecţiei. Ei de la bun început au fost foarte protejaţi. «Cetatea» lor de baştină a fost de la început «Nazaretul».

Evanghelia lui *Luca (cap.2,2,21)* mai pomeneşte că după trecerea zilelor de «curăţire», părinţii lui Iisus au dus pruncul la Ierusalim ca *«să-l pună înaintea Domnului*». Iată încă un prilej pentru anumite cercuri să nu recunoască statutul excepţional al Fecioarei. Dacă chiar Biblia spune că a fost nevoie de o *curăţire*, precum la orice femeie normală după naştere. Până la urmă, alegem din textul evanghelic numai ce convine unei anume concepţii?

De fapt aici ne lovim de mari taine legate de zămislirea fiinţelor umane, de naşterea din «păcat». Dacă privim actul unirii trupeşti luat ca atare, (din punct de vedere *strict biologic*), acesta nu are nimic păcătos în el, la fel şi sămânţa bărbatului (sau în general a masculului) nu poartă în ea nimic malefic. Ba dimpotrivă, există o sacralitate în procesul general de reproducere a vieţii ca atare.

Dar în cazul fiinţelor umane, intervine ceva infinit mai mult. Se produce şi un proces spiritual. Uniunea dintre cele două principii polare yang- yin, implică trăiri de o excepţională elevanţă, (sau aşa ar trebui să fie!), dar subtile procese psihospirituale, ce vizează principiile constitutive superioare ale fiinţei umane, sânt aduse, coborâte oarecum forţat în planul materialităţii, şi în felul acesta sânt, să zicem aşa, «impregnate» cu«ghimpele» otrăvit al unui anume fel de egoism foarte subtil. Este acel ceva legat de aşa-zisul «păcat originar», de acea impregnare a fiinţelor umane cu elementul teluric, fapt care l-a făcut pe Dumnezeu să se adreseze primilor oameni cu cuvinte de genul:blestemat va fi pământul pentru tine, sau *în dureri vei naşte copii.*

Din cauza acelui element «păcătos», distructiv, purtător de moarte, era necesar ritualul de curăţire la care se supunea femeia după naşterea unui copil. Dar în lumina a tot ce am explicat despre felul cum s-a zămislit şi născut Iisus, este mai mult decât evident că în cazul Fecioarei Maria numai de *curăţire* la modul banal nu putea fi vorba. Ca în multe locuri, cuvinte dezarmante prin banalitatea lor vizează taine spirituale. Tot aşa cum Hristos a preluat un corp omenesc, s-a unit ipostatic cu natura umană şi a ispăşit pe cruce păcatul general al omenirii, la fel se poate spune despre Maica Domnului că, stând «sub cruce» a suportat în fiinţa ei toată durerea a tuturor mamelor care au trăit sau vor mai trăi pe Pământ (când nasc copii, când tremură de grija dacă se îmbolnăveşte un copil, când pierde un copil şi aşa mai departe), şi în general toată suferinţa *naturii feminine înjosite.* Aşa că acel termen de curăţire din Evanghelia lui Luca vizează o acţiune spirituală profundă cu referiri la *natura feminină în genere*, iar pe de altă parte am indicat la ce nivel cosmic – spiritual s-a zămislit Pruncul Divin. În cursul «zilelor de curăţire» s-a desfăşurat un proces de adaptare, de fapt de coborâre pe nivele ontologice inferioare. Astfel că Pruncul să poată fi «pus înaintea Domnului» adică să fie preluat de «profesorii» din Astral în vederea formidabilei lui misiuni de mai târziu. Ar fi inutil să mai adăugăm că şi Simeon a fost unul din acei Oameni Albi care îl aştepta pe Mântuitor. Evident că au fost câţiva iniţiaţi întrupaţi fizic în Iudeea care au colaborat la nivel foarte înalt, dar numărul lor devenea tot mai mic, posibilităţile lor de influenţare a politicii se reducea corespunzător. Fatalitatea istorică îşi urma cursul. Dovadă că nu s-a putut împiedica «uciderea pruncilor» din partea lui Irod.

* * *

Sântem deci în pragul vârstei de doisprezece ani a lui Iisus. În acea corporalitate era întrupată o entitate care deja acumulase prin numeroase întrupări pământeşti o experienţă uriaşă. Asemenea individualităţi super evoluate nici nu se mai încorporează în sens comun, născându-se la modul cunoscut, adică prin mijlocirea trupului unei femei şi începând dezvoltarea lor de la «zero», adică de la inconştienţa pruncului nou născut.

În cazul pe care îl discutăm şi care reprezintă evenimentul unic din întreaga istorie a Omenirii, pregătirile în vederea desfăşurării bătăliei finale împotriva Principiului Morţii trebuiau să fie cu totul ieşite din comun. Cele două genealogii, eşalonate pe un interval de timp care cuprinde secole, milenii, constituie un argument serios în sprijinul afirmaţiei de mai sus. Chiar şi cele mai înalte entităţi, în măsura în care se îmbracă într-o corporalitate, oricât de subtilă şi purificată, tot sânt în mod fatal atinşi de elementul teluric, sânt supuse unei anumite condiţionări din partea anturajului, a mediului social de care aparţin, adică de limitele corespunzătoare unei anumite trepte a dezvoltării istorice a omenirii. Maestrul Rudolf Steiner chiar face la un moment dat următoarea afirmaţie: n-a existat niciodată şi nici nu poate exista o entitate întrupată într-un corp omenesc condiţionat de legile

materialităţii, şi care să poată fi privită ca infailibilă. Nici chiar Iisus până la vârsta de treizeci de ani nu face excepţie. În istoria lumii există doar un singur caz de fiinţă întrupată în corp fizic şi căreia să i se poată atribui caracterul infailibilităţii, şi acesta este Cuvântul care s-a făcut trup.

Până la vârsta de doisprezece ani, copilul Iisus s-a aflat sub directa supraveghere şi protecţie a Oamenilor Albi. Nici un ochi profan n-ar fi putut să-l vadă, să zicem aşa, la modul exterior. Bineînţeles că, la fel ca şi în alte locuri ale Evangheliilor, aceşti doisprezece ani nu înseamnă neapărat (sau nu înseamnă *numai*) doisprezece ani care s-au scurs în timpul exterior empiric. Precum în cazul naşterii în «staul», este vorba de o influenţă cumulată a întregului zodiac. S-ar putea pune problema: Dacă părinţii lui Iisus făceau parte din rândul conducătorilor esenienilor, acel ordin nu putea să asigure «educaţia» Copilului Divin? La aceasta răspundem că, chiar şi din rândul esenienilor numai o foarte mică parte (părinţii lui Iisus, fraţii lui, şi chiar discipoli foarte apropiaţi) beneficiau de evoluţia necesară pentru a putea fi primii care să primească acel formidabil impuls cosmic ce s-a vărsat prin entitatea Cristos şi chiar şi unii din acei foarte puţini au avut probleme.

În Evanghelia lui *Ioan (cap.2*) chiar se spune că la început nici fraţii lui Iisus nu credeau în El. Majoritatea membrilor de rând şi chiar a conducătorilor esenienilor cădeau din ce în ce mai mult sub incidenţa spiritului lumesc a naţionalismului Iudaic, dovadă că după crucificarea lui Hristos şi distrugerea Ierusalimului de către romani, ordinul esenienilor a dispărut din istorie.

Rudolf Steiner ne transmite o informaţie interesantă despre Iisus, care, înainte de botez, a avut o experienţă foarte dureroasă cu privire la gruparea din care făcea şi El parte. Iisus a contemplat în Spirit procesul fatal de decadenţă a ordinului esenian. Acesta a devenit o castă rigidă şi orgolioasă ce practica un exclusivism spiritual izolându-se de lume, şi astfel făcea jocul puterilor potrivnice, luciferice şi ahrimanice, acestea căpătând o ascendenţă şi mai pregnantă asupra sufletelor «oamenilor comuni», a celor ce nu beneficiau de iniţiere.

Acel moment al vârstei de doisprezece ani reprezintă, după momentul Naşterii, a doua etapă crucială în formarea entităţii care a devenit Iisus Hristos. Se poate spune că într-un fel Iisus «s-a născut» la vârsta de doisprezece ani, adică a căpătat o corporalitate vizibilă (dar nici atunci nu chiar pentru orice ochi). Dar această naştere a trebuit să fie însoţită de un fel de «moarte» şi ca întotdeauna o «moarte» înseamnă *o naştere* pe un nivel ontologic superior. Chiar aflându-se pe o aşa de înaltă treaptă de evoluţie, şi necoborât pe de-a întregul în materia fizică, acel Iisus de care vorbeşte Evanghelia lui Matei, tot a trebuit să se debaraseze, să depună un rest teluric, ca să poată asimila un principiu şi mai înalt. Şi acest principiu mai înalt era întruchipat de acel Prunc Divin pe care îl descrie Evanghelia lui Luca. Sub chipul acelui copil din relatarea Sf. Luca este înfăţişat germenele Sufletului Primordial al Omenirii, un filon care n-a fost atins de «păcat», de egoismul inerent cufundării în materialitatea densă şi care a rămas «retras» în Sânurile Cosmice după «căderea» Adamică. De fapt a fost o rămăşiţă din sufletul originar «adamic» care a fost salvată de la «cădere» şi s-a păstrat neîntinată.

În acel moment descris prin scena din Templu, cea mai înaltă înţelepciune umană imaginabilă s-a unit cu cea mai desăvârşită puritate sufletească.

* * *

Se spune că, la vârsta de doisprezece ani a lui Iisus, părinţii săi *s-au suit* la Ierusalim. Ce sens are cuvântul *s-au suit*? Presupunând că Iosif şi Maria s-au deplasat efectiv din locul geografic numit Nazaret spre Ierusalim, nu aveau unde *să se suie*, căci Ierusalimul nu se găseşte la o altitudine mai înaltă deasupra nivelului mării. De fapt chiar termenul acesta sugerează un pelerinaj spiritual. S-a împlinit vremea formării depline a acelei corporalităţi în care să se întrupeze Cuvântul. Dar după ce entitatea Iisus a căpătat o anumită consistenţă corporală, a dispărut din nou (chiar faţă de ochii părinţilor săi, căci numai părinţii lui şi câţiva iniţiaţi esenieni de rang înalt puteau să-l vadă înainte de cei doisprezece ani). Părinţii l-au căutat în ceata «călătorilor de drum», adică printre entităţile din planul astral care erau «tovarăşii» lor, adică ceata spiritelor protectoare şi călăuzitoare, dar nu l-au găsit. O anumită „nevoie imperioasă" îl determinase pe Iisus să se întoarcă, să-şi ia un fel de rămas bun de la învăţătorii săi, şi să le comunice ceva din marea înţelepciune pe care deja o avea, să tragă nişte concluzii finale. De aceea şi părinţii lui au trebuit să se înalţe pe un nivel ontologic mai înalt, ca să-l poată descoperi în «Templu». Dar chiar şi *Oamenii Albi* erau uimiţi de capacităţile celui care urma să devină purtătorul Logosului, căci El le-a transmis unele revelaţii de pe un nivel la care ei înşişi nu aveau acces. Şi atunci cuvintele puţin dojenitoare ale Fecioarei adresate Fiului Ei, capătă sens. Este posibil că a fost o clipă când chiar Iosif şi Maria au crezut că totul e pierdut şi că întruparea deplină a celui care era Fiul lor, nu mai este posibilă. Şi la fel, devine inteligibil şi răspunsul dat de Iisus: «De ce m-aţi căutat? Nu ştiaţi că trebuie să fiu în casa Tatălui meu?» adică: aţi fi putut să vă daţi seama de la început şi să nu pierdeţi timpul căutându-mă pe nivele inferioare.

Ca o observaţie putem adăuga că şi acel aşa numit «recensământ» la care s-au dus părinţii lui Iisus a fost de fapt un fel de «conclav» al entităţilor care au participat la organizarea cadrului ce urma să-l primească pe Iisus. Normal că nu s-au mai găsit locuri în «casa de oaspeţi» căci nu se găsea nici un loc pe întreaga suprafaţă materială a planetei Pământ care să poată suporta o asemenea infuzie de spiritualitate şi la un asemenea nivel. A trebuit o pregătire de treizeci de ani ca, în momentul botezului în Iordan, să se producă, în sens propriu al cuvântului, coborârea Logosului într-un corp material (dar vom discuta mai pe larg această temă la momentul potrivit).

S-ar putea pune întrebarea dacă a existat şi un recensământ la modul exterior, mai ales că în textul Evangheliei găsim informaţia că însuşi împăratul August l-a ordonat. Dar aceasta poate fi o aluzie la faptul implicării în proces a geniului protector al împăratului. Mărturisim că nu cunoaştem răspunsul la o asemenea întrebare, ar trebui întrebat un specialist în istoria Imperiului Roman, dar aşa cum am mai spus, *este irelevant*. Eventualele evenimente exterioare reprezintă doar camuflajul adevăratelor fapte ale Spiritului (*Tot ce-i vremelnic e numai simbol – conform cu spusa lui Goethe).*

Iar în finalul scenei din Templu se spune că Iisus *s-a coborât* cu părinţii săi la Nazaret şi *le-a fost supus*. (*Luca 2,51*), adică s-a integrat treptat în dispozitivul social în vederea extraordinarei lui misiuni de mai târziu.

* * *

Evident că se ridică şi unele nedumeriri, căci astfel este făcută mintea omenească, să se frământe mereu. Dacă la acei doisprezece ani, Iisus avea un asemenea nivel spiritual încât a putut să fie El însuşi învăţătorul învăţătorilor din Astral (al Oamenilor Albi), ne întrebăm: Mai era nevoie ca Iisus să coboare în materia densă, sau cum a fost posibilă o asemenea coborâre, având în vedere că ceea ce am expus mai sus ar reprezenta mai

degrabă o uriaşă înălţare? La aceasta răspundem că tocmai aceasta a fost misiunea Celui pe care noi îl numim Iisus Hristos: să coboare până în ultimele straturi ale materiei şi ale *suferinţei umane*, pentru că altfel nu se putea realiza opera de mântuire a Omului. Şi în al doilea rând, o asemenea scufundare în abisul suferinţelor şi patimilor umane presupunea dezvoltarea unei forţe spirituale cu atât mai mari, cu cât mai adâncă era acea coborâre. În virtutea unităţii dialectice a contrariilor, orice proces de evoluţie a Spiritului este însoţit pe «cealaltă parte a medaliei» de un contra proces de involuţie, de plăsmuire a structurilor materiale, de plasticizare a Conceptului în formaţiile Naturii şi ale Societăţii Umane. Şi prin faptul că Fiinţa lui Iisus s-a unit cu acea parte a sufletului uman rămasă neatinsă de «cădere», El a putut să coboare propriu-zis pe Pământ, să capete Forţa Supremă, să suporte materialitatea densă, şi în felul acesta să imprime impulsul radical în vederea transfigurării şi spiritualizării Lumii materiale.

Aşa cum am arătat mai înainte, a avut loc şi un fel de «moarte». O lepădare a unor elemente relativ inferioare din fiinţa lui Iisus a fost vieţuită de acesta ca o desprindere de o formă de corporalitate. Adică până la doisprezece ani a avut loc o anume evoluţie a celui care se pregătea să devină purtătorul lui Hristos, dar în Templu a intervenit o «schimbare de macaz». Unele elemente au trebuit să fie abandonate ca să poată fi încorporat un principiu şi mai înalt şi în felul acesta s-a creat acea corporalitate de o excepţională unică spiritualitate, şi care să fie totodată capabilă să suporte cumplita presiune a materiei. Vom vedea că la Botezul în Iordan s-a întâmplat ceva asemănător, dar la nivelul cosmic suprem.

Evenimentul din Templu a reprezentat un moment crucial şi pentru acea entitate care a intrat în conştiinţa religioasă a Lumii Creştine ca fiind Născătoarea de Dumnezeu.

Capitolul 20
Explicarea unor contradicţii aparente dintre textele din Luca şi cele ale lui Matei

În acest punct al expunerii noastre, este cazul să ne întoarcem puţin pentru a oferi o serie de explicaţii suplimentare, care credem noi ar fi esenţiale în vederea înţelegerii mai bine atât a celor relatate până în acest moment, cât mai ales a ceea ce urmează. Ne adresăm în special acelei categorii de cititori care cunosc explicaţiile lui Rudolf Steiner, cu privire la Evangheliile lui Matei şi Luca, legate de diferenţele celor două genealogii şi în general de întreaga problematica referitoare la Sfânta Familie.

Înainte de a continua expunerea dorim să facem unele precizări foarte importante. În prima noastră lucrare amintită aici, am analizat unele aspecte ale înţelepciunii orientale, legate şi de performanţele care se atribuie maeştrilor spirituali ai Asiei (în special yoghinii indieni). Evident am coroborat rezultatele studiului nostru cu problematica creştină aşa cum s-a dezvoltat aceasta în Spaţiul spiritualităţii Europene. Am ales fenomenul Yoga datorită caracterului popular pe care l-au căpătat aceste practici în cadrul lumii creştine, mai ales în ultima jumătate de secol, cât şi a spectaculozităţii demonstraţiilor practice. Am accentuat faptul că toate performanţele care par supranaturale atribuite maeştrilor spirituali ai Indiei, nu sânt superioare miracolelor despre care se povesteşte că ar fi fost făptuite de Sfinţii creştini. S-a scris la timpul său o întreagă literatură despre faptele spirituale ale celor care au format coloana vertebrală a Creştinismului în primele secole ale erei creştine, cât şi în cursul evului mediu. Asta s-a

petrecut demult şi intelectul modern poate foarte uşor să taxeze toate acele relatări drept halucinaţii, fenomene de isterie colectivă sau pur şi simplu invenţii care să prostească o populaţie credulă. Şi nu-i de mirare, având în vedere că dezvoltarea forţelor intelectului legat de simţurile fizice a dus la cucerirea Naturii Materiale (*de fapt la mutilarea acesteia*!), dar cu preţul pierderii în quasitotalitate a vechilor capacităţi spirituale. Atunci când europenii au început să pătrundă masiv în orient (începând cam de pe la 1750-1800) şi au luat cunoştinţă pe o scară largă cu performanţele spirituale ale asiaticilor, atunci când mii de martori au asistat la demonstraţii uluitoare, efectuate la lumina zilei şi *fotografiate*, ulterior *filmate*, n-a mai fost aşa de simplu să le declari drept halucinaţii sau trucuri ale Spiritului Răului menite să zăpăcească bietele suflete de creştini.

Am încercat să demonstrăm că toate aceste «miracole» pot fi raţionalizate cu ajutorul categoriilor filosofice europene. Forţa gândirii conceptuale, dacă este just mânuită, străpunge aura de teamă, neîncredere şi fascinaţie care în general a învăluit toată problematica aşa numitului paranormal. De fapt în ultimele două decenii s-a produs o asemenea invazie de fenomene insolite, şi cu toată literatura care le însoţeşte, încât aproape se poate spune că ele chiar au început să se banalizeze, au început să pătrundă în cotidian.

În lucrarea anterioară amintită, am discutat unele probleme legate de înţelepciunea orientală, acum ne ocupăm de cea creştină. Dar aici ne lovim de anumite dificultăţi într-un fel mult mai mari decât în primul caz. Toată problematica legată de Întruparea Fiului lui Dumnezeu, se referă la un nivel aşa de înalt, având sorgintea în Arcanele Ultime ale Spiritului Divin, încât *aceasta* se sustrage oricărei încercări de raţionalizare. Un Maestru de talia lui Rudolf Steiner a reuşit să ridice un pic vălul care acoperă covârşitoarele taine încifrate în Evanghelii. Despre Rudolf Steiner cineva s-a exprimat că toată viaţa sa a fost o continuă crucificare interioară pentru a putea exprima inexprimabilul, dar chiar şi un vizionar şi iniţiat de cel mai înalt grad, atunci când încearcă să-şi expună rezultatele contemplării spirituale, este condiţionat de capacitatea de înţelegere şi receptare a auditoriului său şi în general de nivelul general de evoluţie al societăţii în mijlocul căreia el este nevoit să trăiască şi să-şi desfăşoare activitatea. Rudolf Steiner chiar a vorbit o dată despre un fel de disperare ce cuprinde sufletul unui cercetător în sfera invizibilului atunci când el se străduieşte să introducă rezultatele contemplării sale în «corsetul» noţiunilor, împrumutate din realitatea umană, noţiuni care sânt adaptate exclusiv pentru descrierea lumii materiale. Şi să nu uităm că Rudolf Steiner a conferenţiat în primele două decenii ale secolului XX, când cunoştinţele esoterice erau mult mai puţin răspândite în mijlocul publicului european şi multe secrete foarte şocante au fost revelate pentru prima dată.

Într-un apocrif atribuit Apostolului Toma (cel care vroia să pună degetul în rănile Mântuitorului), se povesteşte că, atunci când, după Învierea lui Hristos, el îşi desfăşura activitatea misionară în fruntea unui grup de discipoli, aceştia l-au întrebat: de ce nu ne spui tot ce vezi şi tot ce ţi se revelează? Răspunsul a fost: dacă v-aşi spune tot ce văd , voi aţi arunca cu pietre în mine. Şi din acest punct de vedere, limbile vechi prezentau avantaje mult mai mari decât cele moderne.

Aşa că, în perspectiva a tot ce am expus în rândurile de mai sus, lucrarea noastră anterioară în care am analizat, din punct de vedere filosofic, problematica paranormalului şi în general a puterilor obţinute ca urmare a iniţierii spirituale, ar avea rolul mai degrabă să pună într-o lumină şi mai pregnantă tocmai imposibilitatea (sau aproape

imposibilitatea) de abordare a Tainelor Creştine cu ajutorul banalei filosofii. În faţa Luminii Spirituale care se degaja din spatele textului evanghelic, text redactat cu ajutorul unor cuvinte aşa de năucitor de banale, toată logica, toată raţiunea, tot arsenalul filosofic par ca flacăra unei lumânări în faţa Soarelui de amiază. Noi suntem totuşi nevoiţi să ne folosim de cuvinte (Până la urmă toată teologia în ultimele două milenii ce a făcut?). Termenii trebuie aleşi cu multă grijă, folosiţi cu prudenţă şi în mod flexibil, mai degrabă în mod aluziv, decât într-un fel prea direct. Explicaţiile au menirea mai degrabă să-l ajute pe cititor să-şi descopere în propriul său interior, acele «flaşuri» menite să faciliteze o iluminare, o înţelegere superioară. Atunci devine inteligibilă nevoia Bisericii de a fixa anumite formule dogmatice şi să le menţină într-o rigiditate absolută timp de două mii de ani. Unele adevăruri, pur şi simplu nu puteau fi exprimate altfel. Ele au fost introduse sub formă de dogme în psihomentalul colectiv al popoarelor Europene. Orice fel de raţionalizare ar fi făcut mai mult rău decât bine. Totuşi, cu sau fără voia noastră vine timpul ca vechile probleme, de care depinde statutul ontologic al Omului cât şi menirea sa ultimă, să fie abordate în conformitate cu noile cerinţe şi pretenţii corespunzătoare nivelului de evoluţie atins de marea majoritate a membrilor colectivităţii umane.

* * *

Multe întrebări şi obiecţii se pot formula pe marginea celor expuse: de exemplu: cineva ar putea să-şi închipuie că la un moment dat s-ar fi putut vedea *cu ochii trupeşti* doi prunci (sau doi copii), adică un Iisus în două exemplare, şi eventual două Marii, adică însăşi Sfânta Familie în dublu exemplar.

Dar tocmai aşa ceva ar fi fost cu totul imposibil. Considerată la modul *exterior sensibil*, o asemenea aserţiune sună pe drept cuvânt ca o aberaţie. Afirmăm faptul că nu poate fi vorba decât de o *singură entitate* care o reprezintă pe Aceea pe care noi o venerăm ca Maică a Domnului şi Împărătească a Cerului. Toate contradicţiile(aparente) şi dificultăţile de interpretare au drept cauză faptul că cei doi Evanghelişti, Luca şi Matei, au descris un acelaşi eveniment, adică Naşterea Mântuitorului Lumii privind de pe *planuri ontologice diferite*. Atunci toate contradicţiile (aparente) dintre Evanghelii se rezolva într-o majestoasă sinteză. Teologia tradiţională, atunci când îşi epuizează posibilităţile, apelează la presupunerea că până la urmă evangheliştii nici n-au urmărit să reproducă o ordine cronologică strictă. Dar ne putem întreba: De ce n-ar fi urmărit să ne ofere un text mai inteligibil din punctul de vedere al intelectului uman? Şi cum rămâne cu afirmaţia că totuşi Mesajul Evanghelic (cel puţin textele canonice clasice) emană direct de la Duhul Sfânt (adică de la una din ipostazele Sfintei Treimi). Este *Mângâietorul* pe care Hristos l-a promis apostolilor, pentru vremea când ei nu vor mai putea să-L vadă. De fapt evangheliştii n-au urmărit o ordine cronologică fiindcă o asemenea ordine *nici nu exista,* din punctul lor de vedere. În prima noastră lucrare am tratat filosofic problema timpului şi a unor paradoxuri legate de aceasta. Ceea ce poate fi perceput pe un anume nivel ca derulându-se într-o anumită succesiune, pe un plan superior, apare ca *inversat*. Marile Impulsuri care emanau din Sânurile Tatălui Ceresc nici nu pot fi propriu-zis localizate în timp empiric căci Divinitatea nu cunoaşte timp. Din textul Evangheliilor care descriu activitatea publică a lui Hristos este imposibil de stabilit o succesiune logică a evenimentelor, o ordine cronologică corespunzătoare posibilităţilor de percepţie a conştiinţei empirice.

Aşa cum am arătat mai devreme, pruncul Iisus din Evanghelia lui Luca reprezenta acel filon «de aur» din Sufletul arhetipal al omenirii, neatins de materialitate, iar scena

din Templu (de la doisprezece ani) descrie momentul în care Iisus (cel prezentat de Matei) şi-a încorporat în propria fiinţă acest principiu superior şi în felul acesta a realizat un salt ontologic astfel încât i-a uimit până şi pe Învăţătorii din Astral. Repetăm că întreaga scenă s-a desfăşurat cu totul în afara posibilităţilor de percepere a unei fiinţe umane comune. Şi bineînţeles că Ierusalimul la care «s-au suit» părinţii lui Iisus nu era tocmai acel Ierusalim geografic din Palestina. La fel Fecioara Maria pe care o descrie Sfântul Evanghelist Luca întruchipează Eul superior, sau partea *pur spirituală* a acelei entităţi care apare sub numele de Maria în Evanghelia lui Matei. Acelaşi lucru se poate spune şi despre entitatea Iosif. Ca o observaţie putem adăuga că în cazul lui Matei se manifesta totuşi o tangenţă mai pronunţată cu planul propriu-zis omenesc.

Atunci cineva poate să ne dea replica: Din cele afirmate mai înainte ar rezulta că Sfânta Familie a călcat efectiv cu picioarele pe plaiurile noastre mioritice, poate chiar îmbrăcată în costume naţionale româneşti (adică costume de daci). La aceasta răspundem: Este chiar aşa de imposibil de conceput? Nu, dar cu remarca *esenţială* că «plaiurile mioritice» ale noastre reprezentau «verticala plaiurilor echivalente» din Palestina *geografică*. Sfânta Familie «a umblat» în multe locuri, membrii ei au fost foarte «ocupaţi».

Atunci când a avut loc «conflictul» între Sfânta Familie şi acel Crăciun din legenda românească, nu este imposibil ca în Ierusalim (în cel terestru) să poată fi văzut un bărbat (eventual arătând ca fiind bătrân) însoţit de o fată tânără, care putea să arate ca o adolescentă de cincisprezece – şaisprezece ani, şi poate cu un prunc în braţe *(asta pentru cine avea ochi de văzut!)* sau poate, mai târziu, în tovărăşia unui băiat de doisprezece ani. Faptul că Iosif şi Maria au călătorit în «Ierusalimul» ceresc, nu anulează faptul că ei s-au deplasat până în Ierusalimul terestru şi au respectat cu stricteţe tradiţia poporului lor. Chiar şi Iisus, nu a îndeplinit El toate riturile iudaice? Căci altfel, nici nu putea să facă accesibil mesajul adresat conaţionalilor săi. El vorbea în primul rând în sinagogi.

La fel, faptul că lui Iosif i se atribuie meseria de dulgher, aceasta are legătură cu o foarte veche reprezentare din anumite mitologii în care Divinitatea este desemnată prin sintagma Marele Dulgher al Universului, dar nu este exclus ca Iosif , efectiv a pus mâna şi a executat mese şi scaune pentru sine sau pentru vecinii săi.

Bine, bine, ar fi să zică cineva, înseamnă asta că Sfânta Familie putea fi văzută simultan în două locuri diferite? Este mai uşor de pus o asemenea întrebare decât de răspuns. Un răspuns posibil ar fi: *poate că mai mult decât numai în două locuri diferite*.

Într-o altă lucrare am analizat din punct de vedere filosofic toată panoplia de fenomene psihospirituale, uneori extrem de spectaculoase care constituie acel domeniu al paranormalului. În cazul lui Iisus, suntem puşi în faţa unor realităţi grandioase care nu se pot compara cu nimic, în întreaga istorie. Am putea folosi expresia de: *trăire simultană pe nivele ontologice diferite.* «Momentul» din Templu a însemnat un punct de răscruce nu numai pentru Iisus cât şi pentru părinţii lui «naturali». O dată cu alcătuirea într-o «formă definitivă» a corporalităţii lui Iisus, misiunea lui Iosif se terminase.

Fantastica aspiraţie a Puterilor Spirituale Cosmice a făcut ca acea individualitate (pe care chiar Fecioara Maria l-a numit «tatăl tău», atunci când s-a adresat Fiului Ei) să fie retrasă în planurile superioare ale Universului, relativ la scurt timp (chiar şi câţiva ani nu au importanţă) după consumarea evenimentului din Templu.

Dar şi individualitatea Fecioarei Maria a suferit o transformare importantă. Am indicat mai înainte că Fecioara Maria din Evanghelia lui Luca ar putea fi privită ca o

«replică» de pe un plan superior de fire a individualităţii corespunzătoare din Evanghelia lui Matei.

Această parte superioară a Maicii lui Iisus prezintă la un moment dat aparenţa unei corporalităţi distincte (ca fiind ceea ce în esoterism este desemnat cu numele de bilocaţie) căci, repetăm, în ultimă instanţă este o singură entitate. Ne putem aminti de vizita Mariei la Elisabeta (din Evanghelia lui Luca) în care a avut loc tot un proces de iniţiere spirituală în care iniţiatorul era însuşi Spiritul Superior al Fecioarei. Atunci când Iisus a trecut prin transformarea radicală din Templu, prezenţa într-o formă relativ materializată a Entităţii pe care Evanghelistul Luca o numeşte Maria, nu mai era necesară. Fecioara din Evanghelia lui Luca a fost transpusă pe un nivel Cosmic şi mai înalt. Dar în virtutea acelei unităţi a contrariilor, din orice proces spiritual - dialectic, orice înălţare către Spirit, pe cealaltă parte reprezintă o coborâre *jertfitoare*, o adumbrire a unei entităţi mai coborâte de către un principiu superior. Prin faptul că Fecioara şi-a pierdut «dublura» ei eterică, care stătea ca o formă vizibilă în faţa propriilor ei ochi (bineînţeles nu pentru ochii comuni), tocmai prin aceasta Ea s-a putut uni în mod plenar cu propria ei esenţă spirituală superioară şi în felul acesta propriile ei posibilităţi au crescut în mod dramatic. Energiile divine care acţionau prin fiinţa propriului ei Fiu au putut căpăta o valorificare superioară prin prezenţa Maicii Domnului. S-a alcătuit o colaborare deosebit de fericită între Principiul Etern Femininului al cărui purtător era Fecioara şi cel etern masculin reprezentat de Iisus, o colaborare care a atins punctul culminant în episodul Nunţii din Cana (dar despre asta mai încolo).

Singurul lucru care ne mai rămâne să adăugăm, ca o concluzie, este că, după consumarea tuturor acestor procese, Iisus s-a aflat în pragul formării sale ca personalitate propriu-zis terestră.

Instrucţia sa în Templu se terminase (a ajuns El însuşi să-i înveţe pe profesorii săi…), astfel încât Mama şi-a luat Fiul şi a «coborât» cu El la Nazaret.

Iar ca o completare la cele spuse în ultimul capitol, dorim să mai analizăm un exemplu evanghelic menit să ilustreze dificultăţile de interpretare, dacă nu ţinem seama că unele episoade se referă la fapte şi acţiuni ce vizează *simultan* diferite planuri de fire. Este vorba de ungerea lui Iisus din Betania. Scena care s-ar fi petrecut în localitatea Betania este descrisă de Marcu (*cap. 14*), Matei (*cap. 26*) şi Ioan (*cap. 12*). Conform cu primii doi, evenimentul s-a petrecut *cu două* zile înainte de Paştele evreilor, în casa unui om numit Simon Leprosul. O femeie (al cărui nume nu este dat) a turnat un vas cu mir pe *capul* lui Iisus în timp ce El şedea la masă. În faţa nemulţumirii celor prezenţi (şi chiar a ucenicilor) din cauza risipei, căci mirul costa scump, Iisus reacţionează nu numai aprobând întru totul ceea ce a făcut femeia, dar cerând în mod expres ca fapta ei să fie povestită oriunde în lume şi în orice loc în care se va propovădui Evanghelia, ceea ce înseamnă că Însuşi Hristos a acordat o importanţă deosebită unui asemenea gest.

Dar în Ioan se relatează o versiune diferită a ungerii. Se spune că Iisus s-a oprit cu şase zile înainte de Paşti în casa celor două surori Marta şi Maria, al căror frate a fost scos din moarte (din mormânt) în mod foarte spectaculos prin intervenţia directă a Fiului lui Dumnezeu.

(Se poate deduce din textul evanghelic că evenimentul a avut loc cu *o zi înainte* de Intrarea triumfală în Ierusalim). Maria a fost cea care a turnat mirul, dar nu pe cap ci pe *picioarele* lui Iisus, după care le-a şters cu părul capului ei.

Dar şi Evanghelistul Luca (*cap. 7*) descrie o scenă a ungerii, numai că într-un context complet diferit şi în orice caz, cu mult înainte de Intrarea în Ierusalim. Se spune că în cursul unei călătorii, Iisus a poposit într-o cetate, în casa unui fariseu, care se chema tot Simon, şi o femeie despre care se spune în mod explicit că era o păcătoasă, s-a apropiat de Iisus, I-a uns picioarele cu mir, şi le-a şters plângând, cu părul capului ei (precum Maria, sora lui Lazăr, din versiunea lui Ioan). Iar Iisus i-a iertat păcatele, pe motiv că *celui care iubeşte mult i se iartă mult.*

În realitate, dintre cele trei versiuni ale ungerii cu mir, numai cea din Luca s-a produs la modul exterior vizibil. De fapt, se poate vorbi de trei planuri de fire, cel propriu-zis material şi două niveluri spirituale. Maria, sora lui Lazăr s-a atins cu «părul capului» ei de «picioarele» lui Iisus, deci este vorba de un plan oarecum limitrof celui fizic (şi actul s-a consumat *înainte* de Intrarea în Ierusalim şi începutul bătăliei finale cu puterile ostile), iar conform cu Marcu şi Matei, «mirul» a fost turnat pe «capul» lui Iisus, cu *două zile* înainte de crucificare, când deja tensiunea spirituală atinsese paroxismul, ceea ce sugerează că acţiunea s-a desfăşurat la nivelul psihomentalului poporului iudaic.

Şi în acest context poate fi interpretată în mod corespunzător şi reacţia de indignare a apostolilor *(Matei 26,8)*, dar care ar fi totuşi nefirească dacă ar fi s-o privim doar la modul exterior. Din punctul lor de vedere a avut loc o deturnare a unor forţe spirituale, un fel de sacrificiu aparent inutil, care ar fi lovit în interesele naţionaliste ale neamului lui Israel, căci şi cei mai apropiaţi discipoli ai lui Hristos tot nu se eliberaseră complet de ideea unui mesianism politic.

* * *

Au fost foarte puţini oameni în Europa, în cursul secolelor trecute, care s-au aflat în posesia acelor informaţii a căror dezvăluire a devenit posibilă doar cu începutul secolului XX, şi bineînţeles chiar şi în condiţiile actuale asemenea comunicări trebuie să se desfăşoare cu mult tact şi flexibilitate. Şi cu toate acestea, există numeroase aluzii încifrate în operele unor artişti ai Renaşterii. Credem că ar fi oportun ca un argument în sprijinul a ceea ce am expus mai înainte, să oferim un exemplu foarte sugestiv (pentru cel care ştie să-l privească cum trebuie).

Ne referim la un tablou foarte cunoscut atribuit lui Leonardo da Vinci ,numit Fecioara între stânci, în care sânt reprezentate două femei cu doi prunci. Bineînţeles că se poate presupune (aşa cum şi este cazul în multe alte reprezentări picturale) că una din cele două ar fi Fecioara Maria iar cealaltă Elisabeta cu Ioan Botezătorul.

Dar se ştie că Elisabeta l-a născut pe fiul ei la o vârstă mai înaintată (conform cu relatarea evanghelică), iar cele două femei sânt înfăţişate ca fiind foarte tinere. De obicei, Ioan Botezătorul, chiar copil fiind, poartă un fel de toiag, o vergea cu un simulacru de cruce; are o blană înfăşurată în jurul şoldurilor, ca să poată fi recunoscut că nu el este Iisus, dar aceste atribute lipsesc din tabloul lui Leonardo. Ceea ce frapează în primul rând este poziţia celor patru personaje cât şi gesturile în care sânt ele surprinse.

Amândouă femeile au câte un copilaş alături de ele. Una dintre ele poartă o mantie albastru închis (ceea ce ar sugera caracterul sacerdotal contemplativ, de pe linia Natanică, conform cu genealogia din Evanghelia lui Luca), cealaltă are o mantie roşie (aceasta ar simboliza caracterul regal, de pe linia Solomonică, din Evanghelia lui Matei). Pruncul de lângă Femeia în Albastru este îngenuncheat, are mâinile împreunate ca şi cum s-ar ruga la celălalt copil, aşezat lângă Femeia în manta roşie, iar acela îl binecuvântează pe primul, cu degetele de la mâna dreaptă. Dar curioase sânt şi gesturile celor două femei. Prima

(cea cu mantaua albastră) pare că ar fi cufundată în contemplarea copilului său, cel cu mâinile împreunate în rugăciune; faţa ei este concentrată, ochii par a fi închişi. Cu o mână ea îl ţine după umeri pe copilul de alături, dar cealaltă mână este întinsă cu un gest de binecuvântare către creştetul celuilalt copilaş, cel care este aşezat lângă Femeia în roşu. Şi în acelaşi timp Femeia care poartă pe umeri culoarea regalităţii are o faţă deschisă, privirea îndreptată înainte, iar cu mâna dreaptă ea îl indică pe primul prunc (ca şi cum acela ar fi Iisus), dar care are mâinile împreunate în adoraţie către copilul aşezat lângă ea.

Printr-o simbolistică complexă şi subtilă sânt sugerate raporturile dintre personajele din cele două Evanghelii ale lui Luca şi Matei. Cineva chiar ar putea să se întrebe: Dar cum arată pruncul Iisus? Efectiv aşa cum poate fi văzut orice copil nou născut? Lăsăm răspunsul la latitudinea cititorului.

Unul dintre misterele ce au obsedat o anumită categorie de teologi îl reprezintă perioada cuprinsă între vârsta de doisprezece şi treizeci de ani ai lui Iisus. Ce a făcut El în tot acest timp ? Pe unde a umblat ? Există unele legende obscure despre o călătorie a lui Iisus în India. Mărturisim că nu avem informaţii cu privire la locurile pe care a călcat Fiul lui Dumnezeu cu picioarele Sale, până la începutul vieţii Sale publice, dar tot ce putem afirma, este că El a fost foarte ocupat. Iisus deja asimilase înţelepciunea să zicem «cosmică» până la cei «doisprezece ani», dar El a trebuit să asimileze întreaga tradiţie esoterică a omenirii, să ia legătura cu toţi Maeştrii, dintre acei puţini care mai puteau să colaboreze în vederea grandioaselor evenimente care se pregăteau. În intervalul de treizeci de ani entitatea Iisus a recapitulat la modul plenar întreaga evoluţie pe care a parcurs-o în cursul ciclurilor precedente. În unele locuri s-a pregătit terenul pe care urma să se dezvolte viitoarea religie Universală, s-au pus «răsadurile» viitoarelor revelaţii. Şi bineînţeles, în primul şi în primul rând Iisus a păstrat o legătură foarte strânsă cu Mentorii Săi din Spaţiul Carpatic. Iar în ceea ce priveşte posibilităţile sale de deplasare şi de influenţare a sufletelor umane, acestea au depăşit tot ce s-ar putea spune despre puterile celor mai mari Maeştri. Şi în plus a fost prezenţa Maicii lui Iisus care a valorificat din plin energiile superioare care se revărsau prin mijlocirea Fiului Ei.

Din ceea ce am afirmat mai înainte nu putem concluziona că acei ani au fost comozi pentru tânărul Iisus. Dimpotrivă, au fost extrem de împovărători. Iisus nu numai că a trebuit să asimileze întreaga înţelepciune a Lumii, dar a fost nevoit *în mod fatal* să cunoască şi *întreaga durere a Lumii*, şi s-o suporte în propriul Său suflet.

Capitolul 21
Problema fraţilor lui Iisus

Exista o temă în ansamblul mesajului Evanghelic care este pe drept cuvânt privită ca fiind cea mai incomodă, şi pe care mulţi preferă pur şi simplu s-o ignore. Şi cu siguranţă unii n-au putut să nu se întrebe: oare de ce a mai lăsat Dumnezeu un asemenea «ghimpe» tulburător? Este vorba de problema fraţilor lui Iisus. Am avut ocazia să ascultăm o serie de discuţii în legătură cu tema respectivă din partea unor reprezentanţi ai cultelor neoprotestante. Nici acolo nu există o unanimitate în ceea ce priveşte soluţia dilemei: dacă aceşti fraţi au fost copiii lui Iosif, dintr-o altă căsătorie (din câte ştim există un text apocrif în care se face o asemenea aluzie), sau că erau veri, rude apropiate, sau au fost născuţi efectiv de perechea Iosif-Maria după naşterea lui Iisus, sau numai unii au fost copiii lui Iosif, iar ceilalţi ai Mariei şi ai lui Iosif.

Concluzia la care se ajungea era că, indiferent care era realitatea, cel puţin prin faptul că Maria L-a născut pe Iisus, nu mai poate fi numită *pururea fecioară* şi că, (dacă nu sigur, totuşi foarte posibil) este chiar firesc ca, după consumarea Supremei Misiuni, a Naşterii Mântuitorului, ea să fi trăit normal, ca orice femeie, cu soţul ei, şi deci nu s-ar justifica sub nici o formă cultul Fecioarei Mamă aşa cum este practicat la catolici şi ortodocşi. Într-adevăr problema este puţin zis complicată. Vom încerca, cu toată seriozitatea şi cu maximă deferenţă şi în deplină conştiinţă a limitei posibilităţilor umane, să aruncăm o lumină asupra acestei chestiuni.

În primul rând remarcăm că despre fraţii lui Iisus se pomeneşte în multe locuri în cuprinsul Evangheliilor, şi chiar în Fapte sau în Epistole, şi într-un mod chiar foarte categoric, fără a lăsa «portiţe» în vederea unor eventuale interpretări alternative. În *Matei 13,55* şi în *Marcu 6,3* chiar ni se indică foarte pregnant că atunci când Hristos a început să propovăduiască noile adevăruri, ascultătorii Lui se mirau că astfel de vorbe ieşeau din gura celuia care era privit de semenii săi ca un om mai mult sau mai puţin obişnuit, ca *fiul teslarului*.«*Nu este acesta fiul Mariei, şi a lui Iosif, etc. Şi nu sunt oare fraţii şi surorile lui aici?* sau *nu se numeşte mama lui Maria? Şi surorile lui nu sânt toate la noi?»*

Un aspect şi mai interesant transpare din unele versete care ar sugera că au existat neînţelegeri între Iisus şi proprii săi fraţi cum ar fi în Evanghelia după Matei *12.46*, Marcu 3,31-33 sau Luca 8,19. Atunci când Mama şi fraţii Săi au încercat să-L abordeze, în timp ce Iisus vorbea *mulţimilor,* din text ar rezulta că El I-a neglijat sau cel puţin nu le-a acordat atenţia la care se aşteptau. Evanghelia lui Ioan este şi mai tranşantă. În aceasta (*Ioan 2,5*) se spune pe şleau că *nici fraţii nu credeau în El.*

Explicaţia care se dă cu privire la aceşti fraţi se referă la faptul că echivalentul din greacă pentru *fraţi* este traducerea unui cuvânt din ebraică care avea un sens mai larg: fraţi, veri sau în general rude apropiate, limba ebraică posedând un vocabular mai redus. Da, dar limba lui Platon şi Aristotel era mult mai sofisticată şi putea face deosebirea dintre fraţi şi rude în general.

Mai devreme când am atins această temă am spus că prin fraţi se înţeleg în primul rând discipoli sau fraţi întru iniţiere, ceea ce este foarte adevărat (chiar Hristos foloseşte expresia «fraţii mei» când vorbeşte despre ucenicii Lui), dar în cazul fraţilor lui Iisus mai intervin şi alte aspecte, *greu de lămurit* cu noţiunile noastre omeneşti. În unele locuri din Noul Testament se face o deosebire foarte clară între *discipoli* şi *fraţi*.

În (*Ioan 2,12*) se spune că Mama, *fraţii şi ucenicii* s-au coborât în Capernaum. Iar în Fapte *(1,14*) scrie că apostolii împreună cu «*Maria* şi cu *fraţii* lui Iisus, stăruiau în rugăciune». În alt verset (Cor.9,5) iarăşi se face deosebirea dintre apostoli şi *fraţii Domnului*. Şi nu e normal să fie aşa? În Evanghelia lui *Ioan* (7,3), *fraţii* lui Iisus îl roagă să-i facă pe *ucenicii* lui să vadă minunile pe care le face El. Iată o exprimare chiar ciudată, mai ales că puţin mai încolo (*la versetul 5*) aflăm că «fraţii nu credeau în El».

Dacă acei fraţi ar fi fost identificaţi cu discipolii, în momentul când n-ar mai fi crezut în El, ei ar fi încetat să mai fie discipoli, sau nici măcar n-ar fi încercat să-L abordeze. De fapt se şi spune că unii dintre discipoli L-au părăsit neputând să asimileze noile învăţături (*Ioan 6,66*). Dar fraţii nu puteau să înceteze să fie fraţi indiferent dacă ei credeau sau nu credeau.

Înainte de a încerca să lămurim problema pe care am îndrăznit s-o abordăm, vom face câteva paranteze cu privire la unele chestiuni colaterale.

Să încercăm să acordăm o concesie (provizorie) punctului de vedere care susţine că Maica Domnului, după ce a dat naştere lui Iisus, ar fi trăit ca orice femeie cu soţul ei şi a născut pe ceilalţi fraţi şi surori ai primului ei fiu. Repetăm că nu împărtăşim asemenea opinie, dar să vedem ce consecinţe ar rezulta de aici dacă am admite măcar teoretic o astfel de situaţie.

Cineva ar putea gândi de exemplu aşa. Sfânta Fecioară după ce l-a născut pe Domnul Vieţii a căpătat un asemenea nivel de elevare spirituală şi de sfinţenie încât chiar dacă a mai născut copii, tot *pururea Fecioară* a rămas, căci, privit în *sens profund spiritual*, fecioria nu ţine de anumite modificări *neesenţiale* ale trupului (ca de exemplu creşterea sânilor, etc.). Am putea să ne întrebăm: Un asemenea mod de a gândi ar reprezenta o impietate?

Numai că un asemenea argument nu stă în picioare, dintr-un motiv care ar părea chiar şocant în banalitatea sa. Chiar dacă o astfel de părere de la prima vedere pare logică, privită mai în profunzime ea nu este de loc logică şi firească,(asta apropo de posibilitatea de a aborda problemele Teologice cu logica omenească). Dacă am admite că Fecioara, după ce i-a dat viaţă copilului divin (*şi am văzut cum s-au petrecut de fapt lucrurile),* deci dacă am gândi posibilitatea ca Ea să nască copii la modul comun, aceasta ar reprezenta un enorm regres din punctul de vedere spiritual. Tot ce putem spune este că *nu se poate concepe* ca Entitatea pe care noi o venerăm sub numele de Pururea Fecioară, să poată fi redusă la dimensiunile unei femei ca oricare alta.

Am văzut ce pregătire excepţională a fost necesară prin cele de trei ori paisprezece generaţii de la Abraham până la Iosif. Dar chiar la o privire superficială asupra acestei genealogii ne frapează modul de exprimare, aşa cum este acesta utilizat începând cu primele versete ale primului capitol al Evangheliei lui Matei şi anume:«Cartea neamului lui Iisus Hristos, *fiul lui David, fiul lui Avraam*». (Este accentuat faptul că *totuşi* Iisus este fiul lui David, că face parte din *linia ereditară a poporului evreu*). Iar în versetul al doilea al primului capitol urmează: *Avraam a născut pe Isaac. Isaac a născut pe Iacov, etc*.

Se subliniază în mod explicit că este vorba de trei ori paisprezece generaţii (*Matei 1,17*), ca şi cum toată această pregătire deosebită s-a desfăşurat de-a lungul a trei etape istorice, care ar fi trei etape radicale de evoluţie a poporului evreu ca atare (de la Avraam până la David, de la David până la strămutarea în Babilon şi de la captivitatea babiloneană până la Hristos).

Dar ne întrebăm, ce înseamnă acest *Avraam a născut pe Isaac,* etc. Bărbaţii *nu nasc*. Desigur s-ar putea replica că acesta era un mod curent de exprimare pe vremea aceea, dar s-ar fi putut folosi expresia de: *a zămisli* sau *a conceput*. În Evanghelia lui Luca se spune că Iisus era fiul lui Iosif, care la rândul său era fiul lui Eli, fiul lui Matat, etc.

De fapt, ca şi cu multe alte ocazii, suntem puşi în faţa unor confuzii de planuri, ceea ce a generat întotdeauna încurcături jenante, explicaţii forţate, neconvingătoare, conflicte de opinii din cauza diferenţelor de interpretare.

Toată această genealogie s-a desfăşurat pe un plan de fire superior, la nivelul arhetipal. Şi atunci şi diferenţa dintre genealogii devine explicabilă. (Luca s-a referit la linia Natanică, sacerdotală deci, corespunzătoare unui nivel şi mai elevat, chiar dacă termenii utilizaţi sânt şi mai banal omeneşti decât la Matei precum: păstori, iesle, etc.).

Acele nume înşiruite în cursul genealogiei precum Abraham, Isaac, Iacov, etc. nici nu desemnează persoane propriu-zis pământeşti, ci *modelele lor arhetipale*.

Ele formau ceea ce în anumite cercuri esoterice este desemnat prin termenul de «discuri» adică unitate Yin – Yang, ale masculinului şi femininului. (De aceea Abrahaam *l-a născut* pe Iacov, etc., adică l-a zămislit tot la nivel *spiritual*). Bineînţeles că au existat şi reprezentanţi întrupaţi efectiv. Dar nu era obligatoriu ca un nume din «cer» să corespundă cu unul singur din planul materiei. La o legătură gen «tată-fiu» din Spirit, pe pământ puteau să se scurgă câteva generaţii.

Nu toate numele arhetipale au un echivalent material. Uneori filiaţia cerească corespunde cu cea fizică, alteori nu, aşa că toată genealogia este «punctată» doar din loc în loc de persoane efectiv întrupate pe Pământ.

Atunci când ajungem la penultima verigă a lanţului, textul spune că Iacov l-a născut pe Iosif, *logodnicul* Mariei, din care s-a născut Iisus (nu se spune că Iosif l-a născut pe Iisus). (În Luca, Iisus este indicat totuşi în mod propriu-zis ca fiind fiul lui Iosif). Dar chiar dacă ne-am rezuma la genealogia lui Matei, tot apare o contradicţie, *căci în primul verset al primului capitol*, Iisus este numit explicit prin expresia *fiul lui David*.

De fapt, atunci când trecem de la Iosif la Iisus, sântem puşi în faţa unui *salt ontologic radical.* Toată esenţa profundă a poporului vechi iudaic s-a concentrat într-un fel de *nucleu superior* în individualitatea lui Iosif.

Sufletul poporului Iudaic şi-a jertfit esenţa, a concentrat-o *pe o singură linie*, şi acest «cristal» care a cuprins în el filonul de aur al spiritualităţii iudaice, **a fost preluat de Duhul Sfânt şi vărsat în Fiinţa Fecioarei.** Totul s-a desfăşurat pe un plan hiperînalt. În felul acesta pe undeva poporul evreu «s-a golit» de forţa sa spirituală superioară. Şi în aceasta constă atât tragedia cât şi măreţia destinului evreilor. Tocmai această supremă concentrare a energiilor într-un singur punct a făcut imposibilă pentru marea majoritate a sufletelor întrupate în poporul iudaic, înţelegerea evenimentului capital care s-a petrecut în istoria omenirii. Atunci când fariseii l-au somat pe Hristos să le ofere «un semn», o dovadă radicală că El este Mesia cel aşteptat, răspunsul a fost: Orice aşi face şi orice semn v-aş arăta tot n-o să credeţi. Voi nu puteţi să înţelegeţi decât *«semnul lui Iona».* (*Luca 11*), adică voi nu puteţi avea acces decât la principiul vechii iniţieri şi înţelepciuni, care se baza oarecum pe sacrificarea personalităţii proprii, prin scufundarea candidatului timp de trei zile într-un somn hipnotic, ceea ce este simbolizat prin aventura lui Iona. După cum se ştie, el a petrecut trei zile claustrat în pântecele unui monstru acvatic, adică în propriul său interior atins de întregul păcat şi egoism al rasei umane.

Dar să revenim la ideea de la care am plecat şi pe care am anunţat că vrem s-o lămurim şi anume, cea a fraţilor lui Iisus. Nu mai avem de ales. Trebuie să avem curajul unor afirmaţii radicale. Iisus nu a fost singurul personaj care poate fi numit fiul lui Iosif şi al Mariei. Au existat şi fraţi sau poate mai bine zis *un fel* de fraţi. Numai că aceşti fraţi nici ei nu s-au zămislit şi nu s-au născut chiar ca ceilalţi oameni.

Am văzut ce pregătire colosală a fost necesară, ce forţe au intrat în joc ca să se plăsmuiască corporalitatea celui care a fost Iisus.(Omul simplu din Nazaret!). Ceva asemănător s-a petrecut şi cu fraţii lui Iisus, *dar pe un nivel ontologic inferior*. La o anumită «vârstă» ei au fost aduşi în planul fizic, au devenit perceptibili cu ochi trupeşti.

Dar se mai ridică o întrebare interesantă. Admiţând valabilitatea celor afirmate mai sus, se pune problema când s-au plăsmuit aceşti fraţi şi surori: înainte sau după naşterea lui Iisus? Problema este mult mai serioasă decât pare la prima vedere. S-ar putea spune că dacă am admite că fraţii lui Iisus s-au întrupat după ce s-a alcătuit fiinţa lui Iisus, aceasta ar reprezenta un fel de regres din punct de vedere al perechii Iosif-Maria.

Atenţie: problematica pe care am îndrăznit s-o atingem este extrem de profundă şi importantă. În primul rând, repetăm ceea ce am mai afirmat: *sub nici o formă* nu poate fi vorba de o legătură trupească în sens comun între cei doi protagonişti, care sânt veneraţi ca părinţi ai Mântuitorului Lumii. Însă procesul grandios care a avut ca rezultat Întruparea Logosului a necesitat unele etape pregătitoare.

Totul s-a desfăşurat într-un «spaţiu» inaccesibil profanilor, la nivelul *proiecţiilor astrale*. Energiile masculine (yang) s-au unit în mod subtil cu cele feminine (yin) şi astfel s-au plăsmuit germenii viitoarelor corpuri, la început sub formă eterică, dar care încet încet s-au îmbibat cu elemente mai dense astfel încât să poată să capete o consistenţă materială. Un asemenea proces a necesitat atât supravegherea strictă din partea unor iniţiaţi de rang înalt, efectiv întrupaţi, cât şi ajutorul entităţilor de pe planurile superioare de fire.

Şi mai adăugăm observaţia că prin aceste zămisliri a avut loc o evoluţie a perechii Iosif-Maria, o creştere a puterilor de care dispunea, în vederea Actului Suprem prin care s-a întruchipat Cuvântul lui Dumnezeu, numai că acest Act Unic s-a consumat efectiv sub directa intervenţie a Divinităţii (a Duhului Sfânt).

Şi în lumina a ceea ce am afirmat mai înainte, nu este greu de conceput că, pe măsură ce se înmulţea numărul membrilor săi, Sfânta Familie nu pierdea nimic din sfinţenie, ci continua să se pregătească în vederea Lucrării Divine, iar Fecioara Maria devenea prin această evoluţie tot mai sfântă, mai «fecioară». Şi această sfinţire şi spiritualizare a atins punctul culminant în momentul botezului în Iordan. În clipa în care Fulgerul Divinităţii a străpuns planurile de fire şi a penetrat fiinţa lui Iisus, în acea clipă s-a împlinit transfigurarea completă a întregii fiinţe a Fecioarei, adică s-a plăsmuit la modul plenar Fiinţa Celei pe care noi o numim Împărăteasa Cerurilor şi Maica Domnului, dar care a mai avut de îndeplinit misiunea colosală de a rămâne în lume, alături de Fiul său, şi în Clipa Supremă a Universului să stea «sub cruce», să preia asupra propriei ei fiinţe o parte din Durerea Lumii, durere ce s-a prăbuşit peste umerii Fiului Răstignit.

Mai adăugăm observaţia că Evanghelia îl numeşte pe Iosif, totuşi, logodnicul şi nu soţul Mariei. *O nuntă*, în sensul *plenar* al cuvântului, adică acea unire ipostatică între elementul masculin şi feminin, va avea loc poate doar atunci când se va serba Nunta Fiului de Împărat (conform cu Matei 22), în stadiul numit Noul Ierusalim.

Şi atunci din punctul de vedere al acestor explicaţii, multe versete obscure devin mai inteligibile. De exemplu faptul că, chiar şi fraţii lui Iisus n-au crezut în El de la început sau acel sfat care ar veni din partea fraţilor lui Iisus, în (*Ioan 7, 3-4) «Pleacă de aici şi du-te în Iudeea pentru ca şi ucenicii Tăi să vadă lucrurile pe care Tu le faci». Dacă faci acestea arată-Te pe Tine lumii,* iar în versetul următor se arată că *«nici fraţii* nu credeau în El».

În primul rând trebuie să specificăm că termenii precum Galileea şi Iudeea desemnează anumite nivele spirituale. Iisus cu fraţii săi se găseau în «Galileea» şi aceştia îl sfătuiesc să se ducă în «Iudeea» ca şi ucenicii *să poată vedea*, adică să se coboare pe un nivel spiritual inferior, accesibil şi entităţilor mai puţin evoluate. Este cel puţin ciudată această asociere de afirmaţii: pe de o parte fraţii lui Iisus îl sfătuiesc să se arate lumii iar pe de altă parte ei nu credeau în El. Dar dacă privim lucrurile aşa cum se «văd» ele, dacă citim în «spatele» rândurilor, totul se clarifică.

De abia din aceste versete contradictorii putem înţelege uriaşa putere pe care o exercita Spiritul Cosmic întrupat în corporalitatea lui Iisus din Nazaret. Chiar şi fraţii

«după trup» ai Domnului erau striviţi de presiunea informaţională care emana din prezenţa Logosului. De aceea nici nu puteau să creadă, adică să cuprindă în fiinţa lor noua realitate covârşitoare (căci poţi să crezi ceea ce cât de cât pot să percepi, să înţelegi). Ei l-au rugat să se coboare pe un nivel inferior, să devină mai accesibil, tocmai ca să poată crede, ca să aibă ce să creadă. Şi am văzut că şi fraţii lui Iisus n-au fost «născuţi» chiar la fel precum ceilalţi membri ai *marii turme,* dar tocmai de aceea ei se aflau într-o maximă intimitate cu Fiinţa Logosului, suportau la modul plenar şocul energiilor divine.

Într-adevăr, problematica pe care ne-am încumetat s-o abordăm în prezentul capitol a fost complet ignorată de teologia oficială şi nici în textele esoterice nu am găsit explicaţii satisfăcătoare care să corespundă noilor cerinţe ale omenirii contemporane. Este clar că era mai mult decât imposibil ca anumite informaţii să fie făcute accesibile publicului larg în epoca de început a creştinismului. Cu privire la unele teme nu aveai nici *ce* să spui dar nici *cui* să spui (decât poate cu excepţia câtorva înţelepţi al căror număr corespundea degetelor unei singure mâini).

Aşa cum am spus, dificultatea principală cu care se confruntă un cercetător în domeniul invizibilului (*acolo unde nu pătrunde nici un aparat creat de om*) constă în faptul că textul succint şi criptic al Evangheliilor exprimă procese şi evenimente care s-au petrecut *simultan pe mai multe nivele existenţiale.* Nu numai *fiecare* verset din Evanghelie, dar am putea spune că *fiecare cuvânt* trimite *dincolo* de ceea ce exprimă el la modul nemijlocit.

De cele mai multe ori este aproape de limita imposibilului de a stabili ce s-a întâmplat de fapt pe planul exterior, pur material, *astfel încât să poată fi văzut de orice ochi profan.* Tot ce putem spune este că au existat nişte oameni vii în trupuri materiale care au circulat, au vorbit şi evident că aveau nevoie de hrană, îmbrăcăminte, adăpost.

De abia acum, în zilele noastre ni s-a deschis într-o oarecare măsură posibilitatea de a ridica cât de cât vălul ce ascunde acele covârşitoare taine mascate de cuvintele aşa de comune ale textelor evanghelice, de înduioşătoarele reprezentaţii de crăciun. Cele mai spectaculoase performanţe ale Maeştrilor Spirituali de cel mai înalt nivel (aşa cum le-am prezentat într-o lucrare anterioară) pălesc precum lumânarea în faţa Soarelui de amiază, dacă le confruntăm cu tainele şi giganticele fenomene spiritual-cosmice legate de procesul Întrupării Cuvântului, *Taina Supremă a Universului.*

Revenind la problema legăturii dintre Iosif şi Maria ţinem să adăugăm un element pe care îl considerăm a fi extrem de important. Tot ce am afirmat în prezentul capitol, cu privire la felul în care au fost concepuţi fraţii lui Iisus (culminând cu naşterea lui Iisus) reprezintă un fel de *anticipare*, ceva ce devansează cu *mii de ani* evoluţia restului omenirii. Atunci, pe scena istorică a Palestinei, a fost trasat un ideal al *relaţiei bărbat-femeie*; sub toate aspectele imaginabile, ideal la care este chemată să ajungă întreaga omenire. Până la urmă toate fiinţele umane au menirea ca în cursul evoluţiei pământeşti să devină capabile să se reproducă la modul *imaculat*.

În tot acest timp cât s-a dezvoltat şi a crescut familia lui Iosif, am putea să ne imaginăm pe Fecioara Maria arătând din ce în ce mai tânără, aşa că atunci când Iisus era la doisprezece ani nu este imposibil că mama lui părea o adolescentă de cincisprezece - şaisprezece ani, Iosif putea să arate mult mai în vârstă (ca bărbat!). O tradiţie spune că Iosif era foarte înaintat în vârstă când a preluat rolul de «protector» legal al Fecioarei, dar să nu uităm că în tradiţia evanghelică unele cuvinte semnifică de fapt altceva: *bătrân* înseamnă *foarte înţelept*, la fel cum termenul de *noapte* indică o anume stare spirituală

(capacitate de a ieşi din corpul fizic sau în orice caz de a percepe suprasensibilul, căci noaptea simţurile fizice sânt adormite). Astfel Iosif a fugit «noaptea» în Egipt, iar Nicodim a venit «noaptea» la Iisus.

Până la urmă putem să ne imaginăm o familie (a unui modest dulgher) care locuia la Nazaret, alături de o soţie (care poate că părea a fi mult mai tânără ca el) şi înconjurat de o droaie de copii: cinci băieţi şi (probabil) două fete. Iar printre aceşti băieţi s-a remarcat un adolescent de doisprezece-treisprezece ani, de o delicateţe deosebită a trăsăturilor, cu o faţă spiritualizată, ochi mari meditativi, cu plete castanii căzând pe umeri şi care foarte cuminte şi supus îl ajuta răbdător pe tatăl lui să facă mese şi scaune pentru consătenii săi.

Şi să avem în vedere că în acel moment istoric din Palestina aşteptările mesianice atinseseră paroxismul. Cele mai mici zvonuri se răspândeau ca focul de paie, căpătând proporţii uriaşe.

Aşa că, în perspectiva expusă în capitolele anterioare, nu mai suntem nevoiţi să ne facem că nu există sau să scoatem explicaţii din deget dacă sântem puşi în faţa unor versete oarecum incomode, precum cele din *Luca 4,22* «*Nu este oare acesta fiul lui Iosif*!?» sau *Ioan 6,42*: «*Au nu este acesta Iisus, fiul lui Iosif şi nu ştim noi pe Tatăl Său şi pe Mama Sa*!?» întrebări cu mirare care reflectă consternarea celor care ascultau cuvintele celui care din punct de vedere social părea a fi fiul unui dulgher oarecare.

Acum, după toată această disertaţie, am dori să răspundem la eventualele obiecţii din partea unor cititori. Cineva, după ce a parcurs ultimul nostru capitol, ar putea să exclame: Dar oare este nevoie de toate aceste explicaţii! La ce ajută ele?

Chiar admiţând că sânt adevărate, mai degrabă încurcă. E suficient doar să crezi. În fond nu degeaba s-a spus: crede şi nu cerceta şi ai să fii mântuit. Nu este totuşi mai comod să ne ţinem de reprezentările clasice, precum: copilaşul divin culcat în paie, Fecioara Maria călare pe măgăruş, Bunul Păstor Iisus ducând în braţe un miel, etc.; toate aceste imagini sublime menite să sădească primii germeni ai fiorului religios în sufletele copiilor. Răspundem: *aceste imagini iconografice îşi păstrează deplina valabilitate,* dar a venit vremea să mai desluşim ceva în plus. Pe măsura progresului omenirii se măresc şi posibilităţile de înţelegere. Putem aminti de o reprezentare iconografică paleocreştină, pe care am văzut-o pe undeva înfăţişând-o pe Maica Domnului dându-i lui Iisus să sugă la sân. Oare Fecioara s-a simţit jignită că a fost înfăţişată într-o asemenea ipostază? Am putea concepe pe Fiul lui Dumnezeu efectiv sugând la sânul unei mame ca orice prunc obişnuit? Iar dacă cineva ar zice «Şi de ce nu?» răspundem: *Da, dar depinde cu ce nivel de conştiinţă ne reprezentăm anumite lucruri*. Noile explicaţii oferite pe marginea tainelor încifrate în Evanghelii nu afectează acele reprezentări, să zicem, naive, *ci le completează*, tot aşa cum cele mai complicate ecuaţii diferenţiale nu anulează operaţiile cu fracţii, ci chiar se pot folosi de ele.

Capitolul 22
Momentul intrării lui Iisus în viaţa publică. Botezul în Iordan

După ce am interpretat pe multiple laturi diferitele aspecte legate de naşterea şi copilăria lui Iisus, să facem saltul către acel moment crucial de la care a început viaţa publică şi misiunea exterioară a lui Iisus Hristos. *Este momentul celor treizeci de ani.*

Aşteptările mesianice atinseseră paroxismul. Un om numit Ioan Botezătorul oficia un ciudat ritual de scufundare în apă, cu scopul de a pregăti «opinia publică» în vederea

apariţiei iminente a salvatorului aşteptat de multe secole. Suntem iarăşi puşi în faţa unor probleme delicate menite să stârnească susceptibilitate. În primul rând, să amintim ceea ce am spus încă de la începutul studiului nostru şi anume: faptul că toate cele patru Evanghelii, fără excepţie, acordă o *importanţă deosebită* ritualului practicat de Ioan, ca fiind *indispensabil* în vederea înţelegerii de către marea masă a populaţiei a evenimentelor ce se anunţau iminente.

Am arătat că Ioan de fapt oficia un ritual de iniţiere. Vechea înţelepciune rabinică nu mai corespundea noilor raporturi spirituale între sufletul individual şi Marele Cosmos. La acest fapt se refereau şi cuvintele lui Ioan Botezătorul adresate fariseilor: *Să nu credeţi că puteţi zice în voi înşivă: Părinte avem pe Avraam* (*Matei 3,91*), adică să nu vă mai ascundeţi în spatele tradiţiei! Răspunderea fiecărui suflet individual în faţa Spiritului nu mai poate fi absolvită prin apelul la tradiţie.

Primii discipoli ai lui Hristos au făcut parte din ceata lui Ioan. Unul dintre ei a fost Andrei, *primul chemat*, care l-a contactat pe Petru, au urmat Filip, Natanael. (*Ioan cap.1*)

Prin iniţierea practicată de Ioan, unii din cei care se supuneau ritualului, realmente ajungeau să perceapă în Spirit modificarea radicală a legăturilor cu lumea Spirituală, apropierea «împărăţiei cerurilor», iminenta venire a lui Mesia. Şi de aceea nici nu le-a fost greu să-L recunoască pe Hristos, când s-au întâlnit efectiv cu El.

Din acest punct de vedere, iniţierea lui Ioan a reprezentat o verigă de legătură crucială dintre vechea formă de spiritualitate şi noua înţelepciune cristică care era pe punctul să intre în Lume.

Dar fiindcă veni vorba despre ucenicii lui Hristos, este cazul să facem o paranteză asupra unor paradoxuri aparente ale relatării evanghelice. Evanghelia lui Ioan, care este cea mai «filozofică», prezintă totuşi dificultăţi mai mici de interpretare, pentru că din acest punct de vedere sânt mai uşor de stabilit raporturile dintre planurile subtile şi lumea fizică. Ceilalţi evanghelişti s-au folosit de un limbaj pe de o parte mai simbolic, pe de altă parte cu termeni deconcertanţi prin caracterul lor senzitiv. Astfel când Ioan ne relatează recrutarea primilor ucenici, putem presupune că a avut loc o întâlnire în sens propriu al cuvântului, căci apostolii erau oameni vii în carne şi oase, şi Hristos însuşi era Logosul coborât într-o formă umană, într-un trup care prezenta o anumită consistenţă, putea fi, să zicem aşa, atins cu mâna. Evangheliile lui Marcu şi Luca oferă o altă versiune cu privire la recrutarea primilor discipoli. În Evanghelia lui *Marcu (1,16-20*), Iisus mergând pe lângă lacul Galileii i-a văzut pe Simon şi Andrei aruncând mrejele şi i-a chemat la apostolat, iar ei abandonând activitatea lor de pescari L-au urmat imediat. Iar puţin mai încolo Hristos îi întâlneşte pe Iacov şi Ioan care îşi *dregeau mrejele* şi care iarăşi s-au dus de îndată după El.

(Se poate cineva întreba, chiar aşa de repede au lăsat totul baltă şi s-au dus după cineva pe care nu-l văzuseră mai înainte, abandonându-şi meseria din care îşi asigurau subzistenţa?)

Iar în Evanghelia după *Luca (5,1-11*), Hristos însuşi s-a urcat în corabie în timp ce pescarii spălau mrejele (Corabia fiind a lui Simon), şi după ce *s-au «îndepărtat de ţărm şi au aruncat mrejele mai adânc*», au prins o aşa de mare cantitate de peşte încât erau gata, gata *să se scufunde*. Pare totuşi ciudată reacţia lui Simon Petru care, căzând în genunchi în faţa lui Hristos, a pronunţat cuvintele: *Ieşi de la mine Doamne…* căci «*spaima îi cuprinsese pe el şi cei care erau împreună cu el»* din cauza acestei pescuiri minunate *(Luca 5,9)*. Dar ne întrebăm, un năvod plin cu peşte ar justifica o asemenea

tulburare sufletească, care l-a făcut pe viitorul apostol Petru aproape să renunţe la misiunea lui, şi să-l roage pe Hristos să plece?

Este mai mult decât evident că aici marea nu e mare, corăbiile nu sânt corăbii, peştii nu sânt tocmai peşti, ci suflete de oameni (care poate nici nu se născuseră încă). Simon, Andrei şi ceilalţi fiind discipolii apropiaţi a lui Ioan Botezătorul se ocupau cu recrutarea de alţi oameni, dar nu mai aveau succesul scontat. Chiar şi învăţătura lui Ioan era puternic marcată de vechea tradiţie rabinică deja obosită. Oricât de mult şi-ar fi «dres» sau «spălat» năvoadele, nu mai puteau atrage suflete noi. A trebuit să intervină Forţa Cristică care să schimbe radical situaţia. Chiar Petru mărturiseşte că ei au «pescuit» *toată noaptea (Luca 5,5)* dar n-au prins nimic. Iarăşi ne lovim de acel cuvânt care intervine deseori, adică: *noaptea*. Vechea iniţiere de «noapte», adică bazată pe ieşirea din corp şi «*înnegurarea*» simţurilor, transpunerea într-o stare «*nocturnă*», nu mai dădea rezultate.

Nici «corăbiile» nu mai corespundeau ca «vehicule» pentru sufletele ce aspirau spre spiritualitate. De aceea au fost gata să se «scufunde» sub presiunea acelor mulţimi de entităţi umane care tindeau spre întruparea fizică, în noul Univers Creştin care începuse să se formeze. E adevărat că Hristos s-a urcat la început în «corabie» şi s-a adresat mulţimilor, căci era necesară o perioadă de adaptare dintre vechi şi nou, dar după aceea corăbiile au fost *trase la ţărm şi abandonate.* Viitorii apostoli au lăsat totul (*Luca 5.11) şi au mers după El* - s-a produs o totală rupere de trecut.

* * *

Aşa cum am arătat cu alte ocazii, suntem puşi în faţa sarcinii de a găsi corespondenţele dintre procesul Spiritual şi unele întâmplări sensibile care îi corespund. Am arătat că, toate cele patru Evanghelii acordă o importanţă deosebită predicii lui Ioan Botezătorul ca fiind o acţiune indispensabilă în vederea pregătirii conştiinţelor pentru Marea Schimbare. La fel ca şi în toate celelalte cazuri analizate ne lovim de inadvertenţe din motivele pe care credem că le-am expus mai înainte şi anume: amestecul planurilor care se produce în conştiinţa acelor persoane care nu mai posedau intuiţia spirituală ce se mai păstra la contemporanii lui Iisus.

În primul rând, ne putem întreba: De ce era nevoie de un asemenea act din partea lui Iisus. Oare opera de mântuire a omenirii nu putea reuşi dacă nu ar fi avut loc acel gest din partea lui Ioan: aplecarea, luarea apei în pumni şi turnarea pe creştetul Mântuitorului? Desigur, am putea căuta o «explicaţie» bazată pe elemente ale realităţii exterioare şi considerente pragmatice legate oarecum de un scop politic. Ioan Botezătorul devenise liderul unui curent spiritual cu mare influenţă în rândurile intelectualităţii iudaice şi în general printre căutătorii de Spirit (cei «săraci cu duhul», care erau conştienţi că le lipsea ceva, se simţeau «săraci» şi căutau o sursă de «îmbogăţire» întru spirit). Mulţi dintre cei care s-au supus ritualului botezului au suferit o transformare radicală în străfundurile fiinţei lor, au perceput inevitabilitatea unor schimbări radicale în aura planetei Pământ.

Şi această influenţă exercitată de Ioan a ajuns suficient de puternică încât să deranjeze autorităţile într-o asemenea măsură încât s-a dispus arestarea lui.

Am putea presupune că Iisus a apelat la acest act al botezului în mod public ca să câştige un anume prestigiu în rândul discipolilor lui Ioan, să-şi creeze o platformă socială de la care să-şi înceapă propria lui activitate de predicator al Împărăţiei Cerurilor şi să recruteze adepţi. Toate acestea sânt aspecte cu totul secundare şi exterioare. Cu adevărat important este fenomenul pogorârii Duhului Sfânt, consacrarea lui Iisus în misiunea Sa

de către însuşi Tatăl Ceresc, şi «glasul» ce s-a auzit din Cer prin care Iisus este plasat în statutul de Fiu al lui Dumnezeu.

Chiar Ioan spune că el nu-l cunoştea pe Cel ce va să vină, dar că a primit o revelaţie prin care i s-a dat un semn de recunoaştere: *Mântuitorul va fi acel asupra căruia se va coborî Duhul (Ioan 1,33),* iar actul botezului ca atare era necesar ca Salvatorul *să poată fi arătat lui Israel* (*Ioan 1,31),* ceea ce este foarte adevărat căci unii dintre discipolii lui Ioan, dintre cei mai avansaţi au ajuns să contemple în spirit acea apropiere extremă de planul fizic al Noului Principiu Spiritual.

În Evanghelia după *Ioan (1,46*), unul dintre viitorii discipoli s-a mirat auzind că Mesia deja a venit şi că este originar din Nazaret. «*Din Nazaret poate fi ceva bun?»*

Ştim că Nazaret înseamnă un loc închinat lui Dumnezeu, adică un loc de iniţiere (chiar dacă există şi o localitate exterioară care purta un asemenea nume). Dar aceste cuvinte dovedesc că deja se pierduse încrederea în eficienţa vechilor metode de iniţiere spirituală, şi se impunea o schimbare radicală.

Din textul Evangheliilor sinoptice ar rezulta că arestarea lui Ioan s-a produs la scurt timp după săvârşirea botezului lui Iisus. În Evanghelia după Marcu, imediat după ce se termină cele 40 de zile ale lui Iisus în pustie, urmează versetul: «*după ce Ioan a fost prins, Iisus a venit în Galileea*», şi a început recrutarea discipolilor. *(cap.1,14).* În Evanghelia lui Luca, textul prezintă chiar o inadvertenţă cronologică. În cap.3 *versetul 19*, se aminteşte arestarea lui Ioan de către Irod Tetrarhul, iar în *versetul 21* se spune: «*după ce s-a botezat tot poporul, botezându-se şi Iisus şi rugându-se s-a deschis cerul»*.

Am putea trage concluzia că botezul lui Iisus s-ar fi petrecut *după* ce Ioan a fost arestat, şi în orice caz este evident că o dată cu împlinirea Actului Suprem prin care s-a botezat Iisus şi a fost consacrat în vederea misiunii Sale publice, rolul lui Ioan se terminase. În realitate, în spatele arestării lui Ioan se află un conflict între două curente spirituale.

Ioan Botezătorul reprezenta un progres, de aceea a rezultat conflictul cu autoritatea conservatoare. Activitatea lui Ioan constituia o fază de tranziţie, de adaptare faţă de ceea ce urmează să vină. Astfel putem înţelege acele cuvinte pe care Hristos le adresează discipolilor: «*Voi aţi trimis la Ioan şi el a mărturisit adevărul*» *(Ioan 5,33). Acela era făclia care arde şi luminează iar voi aţi voit să vă veseliţi* o clipă *în lumina ei*».De fapt chiar din textul primului capitol al Evangheliei lui Ioan am putea trage concluzia că însuşi Ioan Botezătorul propovăduia doctrina Logosului, (cel puţin într-o formă simplificată), şi a iminentei sale întrupări în corp omenesc, căci se spune în mod explicit în versetele *6,7,15,19* că a fost un om trimis de la Dumnezeu ca să mărturisească despre Lumina care era cuprinsă în Fiinţa Cuvântului lui Dumnezeu.

De cealaltă parte, Irodiada cât şi fiica ei Salomeea reprezentau un fel de sacerdoţiu feminin degenerat legat de cultul puterilor orgiastice ale naturii, ceea ce n-ar fi aşa de greu de înţeles dacă ţinem seama de decadenţa care pătrunsese în societatea iudaică şi influenţele puternice ale lumii păgâne şi cosmopolite romane. Uneltirile Irodiadei au dus la arestarea lui Ioan şi interzicerea activităţii ordinului al cărui conducător era el.

Totuşi am putea concluziona că l-a început cel puţin condiţiile de detenţie ale lui Ioan au fost foarte blânde. Era vorba mai degrabă de un fel de domiciliu forţat pentru că atât în Evanghelia lui *Luca 7,19,20* cât şi în cea a lui *Matei 11,2-6,* se spune că Ioan, auzind în închisoare despre succesul propovăduirii lui Hristos şi de minunile care s-au săvârşit, a trimis pe doi dintre ucenicii săi ca să obţină o nouă mărturie că acel Iisus care

s-a botezat este într-adevăr Hristosul, adică Mesia cel aşteptat. Iar de la Marcu mai aflăm că Irod se temea de Ioan *(6,20),* «*…şi-l ocrotea, şi ascultându-l multe făcea şi cu drag îl asculta».* Dar această afirmaţie (că Irod îl asculta *cu drag* pe Ioan) vine în contradicţie cu *Matei 14,4-5* în care se zice că Irod vroia să-l ucidă şi numai frica de o posibilă răscoală populară îl oprea.

După ce lui Ioan i s-a tăiat capul, evangheliştii arată că ucenicii lui i-au luat trupul şi l-au pus în mormânt *(Marcu 6,29); (Matei 14,12).*

Era oare acesta un amănunt aşa de important încât să merite să fie specificat în Evanghelie? Nu era oare normal ca un om care a murit să fie înmormântat? Chiar dacă era ultimul criminal, trupul său era oricum dat pământului căci evreii nu obişnuiau să-şi ardă morţii.

Ca şi în toate celelalte cazuri, suntem puşi în faţa unei urzeli de simboluri dar a căror semnificaţie este mascată de utilizarea unor termeni împrumutaţi din realitatea sensibilă. Anume în cazul analizat de noi, tăierea capului însemna încetarea oricărei activităţi a şcolii lui Ioan, sfârşitul (moartea) vechii metode de iniţiere pe care o aplica el asupra ucenicilor săi. Iar «*punerea în mormânt*» a trupului lui Ioan are menirea să accentueze dramatic realitatea că o veche spiritualitate *a murit iremediabil* şi a fost înmormântată.

De fapt, prin această desfiinţare a lui Ioan şi a şcolii lui, Irodiada n-a câştigat nimic, căci marea majoritate a foştilor ucenici ai lui Ioan au îngroşat rândurile celor care îl urmau pe Hristos.

Este de remarcat că în Evangheliile lui Matei şi Marcu (unde se vorbeşte mai pe larg despre tăierea capului lui Ioan Botezătorul şi prezentarea acestuia pe o tipsie Irodiadei) se spune că, auzind Iisus despre aceasta, s-a dus cu «corabia» *în loc pustiu*, iar mulţimile au venit după El, iar lui Iisus *i s-a făcut milă de ei.* (*Matei 14, 13-14*, *Marcu 6,34*). De fapt prezenţa lui Hristos a trebuit să se oculteze pentru scurt timp ţinând seama de pasiunile dezlănţuite din cauza conflictului dintre Ioan şi Irodiada. Capul lui Ioan a fost predat femeii lui Irod. Se pune întrebarea: Ce a făcut ea cu el? L-a îmbălsămat şi l-a păstrat în propriul ei iatac ca să-şi savureze zilnic triumful?

La fel în Evanghelia lui Marcu (*6.34*); după uciderea lui Ioan şi retragerea lui Iisus în loc pustiu, atunci când El a văzut mulţimile care îl căutau, i s-a făcut milă de acei oameni căci erau ca *nişte oi fără păstor*. Vechea spiritualitate se stingea. Raporturile dintre Sufletul individual şi planurile Spirituale s-au modificat radical. Ultimul foc al vechii înţelepciuni reprezentat prin Ioan s-a stins. «Păstorul» a murit şi «oile» au început să caute cu disperare un nou Învăţător. Chiar Hristos a indicat clar această nouă stare de lucruri când le-a spus celor din preajma sa: «*împărăţia cerurilor se ia* prin *străduinţă* şi cei ce se silesc *pun mâna pe ea»* (*Matei 11,12).*

În acest context, putem aminti şi episodul când cei doi fraţi, Ioan şi Iacob, îl roagă pe Hristos să li se confere supremul privilegiu de a fi aşezaţi de-a dreapta şi de-a stânga Mântuitorului, atunci când El va sta în Slava Sa, având în vedere că ei erau conştienţi de puterea de a suferi în rând cu Hristos; de «a bea paharul» şi a se boteza cu botezul cu care se va boteza Domnul (*Marcu cap.10*).

Hristos le răspunde că acestea nu sânt suficiente. Nici măcar martiriul, luat ca atare, nu poate conferi o asemenea cinste, căci nivelul spiritual suprem este rezultatul evoluţiei individuale, (a celor pentru care «*s-a pregătit*» (*Marcu 10,40*; sau *Matei 20,23*). Hristos prin jertfa Sa a anihilat impedimentele *obiective* care blocau evoluţia sufletelor spre spiritualitate. Restul depinde de efortul şi răbdarea individuală a fiecăruia.

Nu se mai pune problema unor daruri spirituale obţinute oarecum natural, prin ereditate, prin talente moştenite sau prin simpla apartenenţă la un anume grup etnic.

Începe să primeze *efortul şi meritul personal* în afara oricărei condiţionări biologice sau sociale. De fapt, aceasta are legătură chiar cu cuvintele lui Ioan când s-a adresat fariseilor: *Nu vă bazaţi pe faptul că îl aveţi ca strămoş pe Avraam*!, adică vechile reguli nu mai au valoare.

Dar totuşi putem şi este firesc să ne întrebăm: Lui Ioan i s-a tăiat capul cu adevărat? Sântem puşi în faţa «prăpastiei» care se cască dintre procesul spiritual aşa cum a fost el redat simbolic de către evanghelişti şi eventuale evenimente care s-au desfăşurat în mod sensibil. La fel ca în toate celelalte situaţii, este aproape irelevant dacă Ioan a fost efectiv decapitat sau a murit undeva retras într-o peşteră a esenienilor. Misiunea lui s-a împlinit odată cu botezul lui Iisus. Chiar tradiţia creştină-bisericească care plasează naşterea lui Ioan Botezătorul la solstiţiul de vară iar cele două evenimente capitale legate de Iisus (adică naşterea şi botezul) la solstiţiul de iarnă, (respectiv 25 decembrie şi 6 ianuarie) simbolizează o realitate spirituală profundă: Ioan reprezenta piscul unei vechi înţelepciuni, dar care îşi încheiase rolul (după solstiţiul de vară zilele încep să se scurteze) în timp ce Iisus, chiar dacă s-a născut în miez de iarnă, era purtătorul unui grandios impuls spiritual, dar care necesita mult timp să ajungă la maturitate. Oricum, după un maxim de întuneric, zilele încep să crească, la început insesizabil, dar apoi mai repede.

Este interesant de observat că tocmai Evanghelia lui Ioan, care dintr-un punct de vedere este cea mai profundă şi atinge cele mai adânci taine, nu pomeneşte nimic despre soarta lui Ioan după săvârşirea actului botezului, adică despre arestarea şi decapitarea acestuia. Evanghelia lui Luca, care relatează de asemenea despre botez, reproduce doar indirect gândurile lui Irod cu privire la uciderea lui Ioan atunci când acesta se miră şi este cuprins de frică la auzul minunilor ce se atribuiau lui Iisus (*Luca 9,9*). Iar Ioan Evanghelistul, care descrie pe larg predica şi ritualul practicat de Ioan Botezătorul, nu exprimă în mod explicit momentul botezului lui Iisus. (De fapt, din textul luat ca atare, al lui Ioan Evanghelistul, nici nu rezultă că Iisus s-ar fi supus efectiv, *în mod exterior*, la un asemenea ritual). Se spune doar că Ioan l-a recunoscut pe Hristos ca fiind Mesia cel promis prin faptul că a văzut cu ochii spiritului Duhul Divin coborându-se peste creştetul acestuia.

Din textul lui Ioan Evanghelistul, am putea deduce că întreaga activitate a Botezătorului reprezenta o pregătire a momentului suprem când Iisus urma să fie prezentat poporului. («*A doua zi a văzut Ioan pe Iisus venind către El şi a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu Cel ce ridică păcatele lumii*» (*Ioan 1.29*).

La fel ca şi atunci când am analizat semnificaţia evenimentelor legate de naşterea lui Iisus, suntem puşi în faţa unui măreţ eveniment spiritual şi încercăm să descoperim care a fost imaginea sa sensibilă. Am mai spus că de multe ori acest lucru este aproape imposibil, sau cel puţin foarte greu, dar *din fericire* este până la un punct irelevant; ceea ce are *cu adevărat* importanţă *esenţială* este fenomenul *spiritual-cosmic*, impulsul de putere spirituală ce se revarsă peste lume şi mai puţin forma exterioară în care se manifestă.

La fel ca şi celelalte evenimente radicale din viaţa lui Iisus, şi în legătură cu Botezul s-a păstrat acea imagine iconografică clasică în care Iisus este înfăţişat stând în picioare în apa Iordanului iar Ioan turnându-i apă pe creştet. S-ar putea pune întrebarea: oare

întreaga operă de mântuire a omenirii depindea în acel moment de gestul Botezătorului; care s-a aplecat, a luat apă în pumni şi a turnat-o pe capul lui Iisus?

Aşa cum am spus, Ioan Evanghelistul nici nu descrie la modul exterior acest moment. Dar despre Evanghelia lui Ioan se poate face o observaţie interesantă. Chiar dacă din punctul de vedere al alcătuirii sale aceasta prezintă un aspect, oarecum mai intelectual, pe de altă parte simbolistica utilizată este mai transparentă, adică mai uşor abordabilă decât în cazul sinopticilor. Şi aceasta se datorează faptului că, exprimat în limbaj esoteric, Ioan a fost un «inspirat» sau preponderent «inspirat», iar ceilalţi trei evanghelişti au fost preponderent «imaginativi». Ei s-au folosit de elemente „banale" împrumutate din realitatea exterioară pentru a asigura un «veşmânt» covârşitoarelor realităţi spirituale pe care le-au contemplat. Bineînţeles de aici nu se poate trage nici o concluzie că una dintre Evanghelii ar fi mai importantă sau mai valoroasă, căci toate patru se armonizează una cu cealaltă ca să realizeze ansamblul. În general se poate afirma că Evangheliile se adresau cu precădere unor mari mase de ascultători lipsiţi de cultură, şi trebuiau să se folosească de un limbaj foarte simplu, adaptat nivelului de înţelegere al ascultătorilor potenţiali, dar aşa cum am mai spus, intervenea ceva «suprarațional» care îi făcea pe cei vizaţi să intuiască oarecum, cu inima, dacă nu cu mintea, ceva din măreţia cosmică a evenimentului şi acest fenomen s-a menţinut timp de câteva generaţii după crucificare. Pe de altă parte, Ioan Evanghelistul vizează oarecum pe «intelectuali», pe cei care au avut cât de cât tangenţă cu filozofia greacă, şi, paradoxal, tocmai Evanghelia lui Ioan stă «cu picioarele mai pe pământ», în sensul că textul ca atare prezintă o mai mare tangenţă cu *evenimentele exterioare care puteau fi efectiv percepute sensibil*, cum ar fi faptul că Ioan Botezătorul îl arată pe Iisus la doi dintre ucenicii săi, sau întâlnirea lui Iisus cu femeia samariteană, etc.

Nu este aşa de greu să descoperi semnificaţiile *spirituale* ale preceptelor evanghelice în măsura în care beneficiezi de deschiderile corespunzătoare, dar este incomparabil mai greu să răspunzi la întrebarea: *care a fost totuşi realitatea sensibilă?* Adică, ce au putut vedea ochii unui martor ocular oarecare, aparţinând oamenilor obişnuiţi?

Am spus mai înainte că prin «tăierea capului» se înţelege desfiinţarea unui centru spiritual, care îşi împlinise rolul, şi despre care se poate afirma că dacă ar fi continuat să activeze, ar fi reprezentat un obstacol în calea noului impuls. Ioan Botezătorul a avut un rol de tranziţie între vechea înţelepciune rabinică şi noul impuls Cristic. Este adevărat că reprezentările Evanghelice, în felul cum sânt desfăşurate, împing fatal spre interpretări sensibile. Se vorbeşte de un «dans» al unei fete (de fapt o preoteasă a unui cult feminin degenerat), de un cap tăiat şi prezentat pe o tipsie, etc.

Iar faptul că Salomeii i s-a prezentat un cap pe o tipsie înseamnă ceea ce am spus mai înainte, şi anume: curentul spiritual reprezentat de Ioan Botezătorul a fost desfiinţat iar Salomeea a rămas (sau a devenit) «capul» unui fel de «iniţiere» orgiastică, degenerată.

Oricum, rolul lui Ioan se terminase odată cu Botezul. Tot ce putem constata este că personalitatea sa dispare din planul fizic odată cu consumarea Actului Crucificării.

Capitolul 23
Plăsmuirea entităţii divino-umane a lui Iisus Hristos

Să ne întoarcem la problema botezului. Este evident că Iisus s-a botezat în Iordan, dar se pune întrebarea:care Iordan! Căci există Iordanul terestru, un râu de dimensiuni modeste dar mai intervine şi «Iordanul» ceresc. Şi acest act al botezului a implicat participarea plenară a unei alte individualităţi numită Ioan Botezătorul.

În lumina a ceea ce am explicat până acum, este mai puţin important locul şi momentul când s-a botezat Iisus, dacă în sens propriu şi-a înmuiat picioarele în apa Iordanului terestru, căci totul s-a petrecut în primul şi în primul rând în spirit, iar în cazul evenimentelor spirituale nu mai există o corespondenţă aşa de directă cu momentele timpului empiric. Botezul putea să aibă loc chiar şi după arestarea lui Ioan, căci aşa cum rezultă din Evanghelii, cel puţin în prima fază, Ioan se bucura de o relativă libertate, putea să primească vizitatori. Şi aşa cum vom vedea nici nu era aşa necesară apropierea între cei doi protagonişti ai Actului Botezului.

Să încercăm deci pătrunderea în semnificaţia transcedentală a ceea ce se cheamă Botezul Domnului.

La vârsta de treizeci de ani, entitatea pe care putem s-o numim Iisus Omul a atins măsura supremă în ceea ce priveşte înţelepciunea şi experienţa omenească. Practic, întreaga înţelepciune a lumii s-a concentrat în această gigantică personalitate. Dar toată această pregătire unică în întreaga istorie spirituală a omenirii a culminat cu momentul Botezului, care reprezintă cel de-al treilea şi supremul punct în viaţa propriu-zis omenească a lui Iisus, *(alături de naştere şi evenimentul din Templu*), momentul în care Cerul s-a unit cu Pământul (sau mai degrabă a început procesul de reunire după o despărţire de o foarte lungă perioadă de timp).

Momentul Botezului a însemnat suprema jertfă a celei mai elevate personalităţi care a călcat vreodată cu picioarele sale pe Pământ. **A avut loc o totală predare a lui Iisus Omul către Hristos Logosul** sau, exprimat mai explicit: entitatea Iisus şi-a oferit propriile sale învelişuri corporale (adică în limbaj esoteric fizicul, eterul şi astralul), astfel încât acestea au putut fi preluate la propriu de către Spiritul Cristic.

Pe un nivel mai omenesc, un asemenea fenomen nu era necunoscut în societăţile iniţiatice. În anumite cazuri excepţionale, entităţi superioare (pentru care nu se mai punea problema unei întrupări la modul «clasic», adică prin pântecul unei femei) se foloseau de Eul unei individualităţi întrupate ca de un vehicul şi îl înlocuiau până la un punct, dar vechea personalitate putea să se păstreze într-o oarecare măsură. Asemenea fenomene prezintă numeroase nuanţe; pot fi numite proiecţii, conlocuiri, etc.

În ceea ce priveşte însă pe Iisus jertfa a fost totală. În acel moment unic suprema jertfă a Omului a venit în întâmpinarea supremei jertfe divine, căci însăşi una din Ipostazele Divinităţii, Principiul Fiului (sau al Logosului) s-a unit cu Fiinţa Omului şi în general cu Pământul. Dacă în conformitate cu ceea ce am explicat în legătură cu scena din Templu, la cei doisprezece ani ai lui Iisus, se poate spune că atunci «s-a născut» Iisus, căci acela a fost momentul în timp empiric când corporalitatea acestuia a căpătat propriu-zis o formă capabilă să se manifeste şi, în general, să trăiască în materia densă, ca orice altă fiinţă omenească, la fel putem să riscăm afirmaţia paradoxală că Hristos «s-a născut» la vârsta de treizeci de ani.

În toate cele trei Evanghelii sinoptice se spune că în timp ce Duhul se pogora peste Iisus, s-a auzit un Glas din Cer: «*Acesta este Fiul meu prea iubit întru care am binevoit*». Conform cu afirmaţia lui Rudolf Steiner, sensul real al cuvintelor este: Acesta este Fiul meu prea iubit pe care *l-am zămislit* (l-am generat). O asemenea interpretare stă în picioare dacă ţinem seama că momentul Botezului a fost cel în care Hristos a preluat corporalitatea lui Iisus, adică «s-a născut».

În această perspectivă, botezul lui Ioan, aşa cum era aplicat asupra celor care doreau să devină discipolii săi, reprezintă doar un palid reflex, un fel de simbol al Botezului suprem, prin care Spiritul Divin s-a coborât în materie şi totodată o pregătire în vederea înţelegerii Marelui Eveniment care se apropia.

Discipolii lui Ioan Botezătorul se recrutau dintre acei care simţeau în mod acut insuficienţa vechii spiritualităţi în cadrul noilor raporturi care se stabileau între sufletul individual şi Lumea Spiritului. Ei erau cei care începeau să-şi dezvolte acea conştiinţă a Eului individual, necondiţionat de legăturile de popor, de rasă, etc., să sesizeze în forul lor cel mai lăuntric *nucleul* propriei lor personalităţi, adică *valoarea* şi *unicitatea* persoanei individuale. Aşa cum am spus, acest proces spiritual intim era însoţit de multe ori de un îngrozitor sentiment de *singurătate*, de vieţuirea de a fi rupt de legăturile consangvine cu propriul popor, familie, etc. La aceasta se referă şi cuvintele evanghelice că Ioan boteza *în pustie*. (*Matei 3,1); (Marcu 1,4).*Iar în Evanghelia după Luca se spune că cuvântul Domnului a fost către Ioan, *în pustie* (*Luca 3,2*).

Pe de altă parte, în toate Evangheliile se spune explicit că Ioan boteza *în Iordan* şi că mari mulţimi veneau să se boteze sau cel puţin să-l asculte cum predică. De fapt nici nu putea fi vorba de «pustie» în sensul de deşert, în regiunea în care boteza Ioan, căci din câte se cunoaşte din istorie, întreaga regiune a Iudeii, Samariei şi Galileii cuprinsă între Marea Mediterană şi Iordan era intens populată, iar în deşert nu s-ar fi găsit apă pentru botez. *«Pustia Iudeii»* în care propovăduia Ioan era golul spiritual, dar care urma să fie umplut de noul impuls a lui Hristos. De cealaltă parte, Galileia cuprindea o populaţie mai amestecată , mai puţin ancorată în tradiţii rigide, mai deschisă către nou. De aceea şi apostolii erau «galileeni», iar după Înviere, Îngerul Domnului se adresează femeilor mironosiţe cu cuvintele:…Spuneţi ucenicilor Lui că s-a sculat din moarte şi că va merge *înaintea voastră în Galileea*. (*Matei 28,7*).

Termeni precum «Iudeea», «Galileea» semnificau nivele de evoluţie spirituală, având şi o relativă corespondenţă geografică. Samaria ocupa o zonă intermediară .

De fapt unii dintre discipolii lui Ioan chiar au contemplat această iminentă penetrare a Spiritului Cristic în materie, de aceea l-au şi putut recunoaşte aşa de uşor. Am văzut ce pregătire excepţională a necesitat un asemenea eveniment (cele patruzeci şi două de generaţii din Matei, sau chiar cele şaptezeci şi şapte de generaţii din Luca). Se poate spune că acea apropiere treptată a lui Hristos de planul fizic a început o dată cu primele începuturi ale evoluţiei omenirii, o dată cu acea *cădere* originară a lui Adam. Toată evoluţia Lumii pe care am schiţat-o în prima parte a lucrării noastre, exprimă o progresivă scufundare a Omului în materie, evoluţia Fiinţei Umane în vederea cuceririi lumii fizice, dar totodată şi involuţia Spiritului în Materie. Odată cu căderea Omului a început să se desfăşoare şi planul de mântuire al omenirii, şi pe măsură ce fiinţele umane se scufundau din ce în ce mai mult în materialitate în aceeaşi măsură se intensificau, pregătirile în vederea împlinirii operei de Salvare a Omului.

În acel moment, când s-a desfăşurat Marea Dramă a Întrupării Cuvântului, Sufletele omeneşti erau îmbibate într-o asemenea măsură de materialitate, încât efectiv nu mai puteau să conceapă Divinitatea decât într-o formă material-umană. Vechile religii păgâne ale bazinului mediteranean ajunseseră la cea mai crasă idolatrie. A fost necesar ca Însuşi Dumnezeu să se facă Om ca să poată fi privit de către sufletele umane, conştiinţe care nu mai puteau înţelege spiritul dacă acesta nu-şi asuma o înfăţişare omenească.

Într-o altă lucrare a noastră amintită mai înainte, am analizat fenomenul din punct de vedere filozofic, şi am arătat cum acest aspect exprimă un moment necesar în dialectica spiritului, un punct culminant al Evoluţiei în care Conceptul Divin îşi atribuie sieşi întruchiparea conştiinţei umane. Artiştii Eladei au înfăţişat chipul Spiritului sub forma unor corpuri foarte frumoase de bărbaţi şi femei care reprezentau panteonul lor divin, dar de cealaltă parte, ca o replică satanică la întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, Cezarii Romei pretindeau din partea supuşilor lor ca ei, împăraţii, să fie veneraţi ca nişte zei în carne şi oase.

* * *

Să ne aducem din nou în reprezentare imaginea iconografică clasică în care Ioan Botezătorul toarnă apă pe creştetul lui Iisus. Apa este prin excelenţă un condensator de forţe eterice şi pe vremea aceea forţele Pământului erau încă mai proaspete. În acel moment, putem imagina că s-a creat un fel de «pâlnie» în eterul cosmic, deasupra capului lui Iisus, astfel că Logosul a putut intra efectiv într-o corporalitate omenească.

Fulgerul Spiritului a străpuns vălul opac al materiei şi din acea clipă cosmică a început re-îndumnezeirea fiinţei umane, şi în general a întregii firi pământeşti.

Dar cineva ar putea să se întrebe: de ce a fost nevoie în general de ritualul botezului, de ce a fost necesară mijlocirea unei personalităţi terestre în vederea întrupării propriu-zise a Logosului?

Pentru a răspunde la o asemenea întrebare să luăm în consideraţie cu mai multă atenţie cine a fost Ioan Botezătorul? Despre Botezător, Hristos spune că el a fost cel mai mare născut din femeie (*Matei 11,11*), adică era ultimul mare profet al poporului evreu, care a preluat darul profeţiei, pe linie ereditară, din sângele ce a curs prin generaţii. Dintr-un punct de vedere se poate spune că Ioan era purtătorul sufletului poporului Iudaic. De fapt, *esenţa* vechiului popor evreu s-a concentrat în cele două personalităţi gigantice: o parte mai «terestră», în fiinţa lui Ioan, iar partea superioară, «cristalul» cel mai lăuntric al Spiritului Iudaic s-a concentrat în Iosif şi prin mijlocirea Duhului Sfânt Şi a Fecioarei s-a vărsat în corporalitatea lui Iisus. Într-un fel, poporul iudaic a fost pătruns în modul cel mai pregnant de un anumit element teluric; şi tocmai în acest mediu a trebuit să coboare Logosul în vederea operei de mântuire a Lumii.

Să aruncăm o privire pe harta fizică a Lumii ca să luăm aminte la poziţia geografică a Palestinei, situată în regiunea de confluenţă a două continente şi două mări unde s-au amestecat toate rasele imaginabile ale bazinului Mediteranean, ale Mării Roşii, Africii, Arabiei, Asiei Mici. Şi în mijlocul acestui bazar etnic, poporul fiilor lui Israel avea menirea să-şi păstreze puritatea rasei şi să devină purtătorul Principiului Universal al Tatălui.

Dar tocmai fiindcă toată esenţa superioară a poporului evreu a fost jertfită în scopul alcătuirii prototipului uman perfect, pe de altă parte sufletul iudaic a rămas oarecum «gol», evreii au devenit prin excelenţă poporul teluric, şi acest «gol» s-a umplut cu toată înţelepciunea pământească.

Poporul evreu s-a impregnat într-un mod deosebit cu un fel de înţelepciune lumească, cu un fel specific de pragmatism. Ceea ce am afirmat nu exclude bineînţeles că orice popor îşi are înţelepciunea şi pragmatismul său, dar evreii prezintă o nuanţă specială, un «specific» unic. Datorită caracterului unic al destinului acestui neam, se poate spune că evoluţia istorică a evreilor s-a plasat exclusiv sub incidenţa *Principiului Suprem al Tatălui*, (din acest punct de vedere este justificat orgoliul lor de a fi poporul lui Dumnezeu). Ei au reprezentat vârful de lance al unei civilizaţii menite să cucerească şi să prelucreze planul materialităţii.

(Afirmaţiile noastre de mai sus n-ar fi aşa de greu de înţeles de cel care cunoaşte cât de cât istoria evreilor. Nu există domeniu al culturii mondiale în care evreii să nu fi adus o contribuţie remarcabilă. Nenumărate istorioare hazlii denotă acea tulburătoare înţelepciune rabinică şi, în general, fantastica capacitate a evreilor de a se descurca în situaţii mai mult decât imposibile; modul în care cele mai tragice situaţii sânt tratate cu umor).

Am indicat în prima parte a lucrării noaste prezente cum, încă de la începutul desfăşurării ultimului mare ciclu al omenirii, strămoşii evreilor actuali s-au plăsmuit în acea «vatră originară» a civilizaţiilor Europene, ulterior au migrat către Ur-ul Caldeii, şi din acea nouă vatră a Caldeii s-au deplasat ulterior spre Palestina, ducând cu ei un nucleu, un fel de extract din tradiţia hiperboreană originară, din revelaţia primordială paradisiacă.

Dar în cursul secolelor, mileniilor, acea înţelepciune originară a decăzut, s-a impregnat din ce în ce mai mult cu elemente telurice. Şi în această «substanţă» sufletească a Iudeilor, impregnată, ce-i drept de o înaltă înţelepciune dar şi de puternice forţe ale materialităţii, Entitatea Iisus şi-a plăsmuit fiinţa sa corporală. (Amintim ceea ce am spus mai înainte că însuşi numele lui Iisus-Ioşua- sugerează în structura lui vibraţională acea pătrundere a spiritului în materie).(«Tăierea împrejur» şi «Întâmpinarea Domnului» reprezintă nişte etape în această progresivă integrare a lui Iisus în dispozitivul Spiritual al Iudaismului).

Şi acum putem privi într-o nouă lumină Întruparea lui Iisus şi apoi a Logosului în sânul poporului evreu. Este unirea Spiritului Cristic, a Fiului lui Dumnezeu cu acel «fir roşu» care a străbătut întreaga istorie a omenirii (în ultimii şapte mii de ani biblici). Poporul evreu care dintr-un punct de vedere se impregnase cel mai puternic cu Spiritul lumesc, a avut menirea să permită coborârea Logosului prin mijlocirea lui Iisus, care în acel moment era reprezentantul suprem al Spiritului Iudaic (şi nu numai).

Şi în felul acesta putem obţine o nouă înţelegere a rolului lui Ioan Botezătorul în care era concentrată esenţa telurică a Iudaismului, *dar în aspectul ei superior, purificat.* În momentul acela unic al Botezului Cosmic, *Cerul s-a unit cu Pământul*, Spiritul cu Materia.

Misiunea lui Ioan a însemnat încheierea unui ciclu. Conştiinţa lui era *singulară* în acel moment (Glasul din pustie). Chiar şi discipolii săi botezaţi «în pustie, dincolo de Iordan» erau cei «singulari», cei desprinşi din sufletul colectiv al poporului. Prin actul mijlocit de Ioan s-au închis «porţile Lumii vechi», dar s-au deschis «porţile» Lumii Noi. El era conştient de acest fapt cel puţin la nivelul Spiritului său superior când afirmă: Că «după mine vine cineva *mai mare decât mine* căruia nu sânt vrednic să-i dezleg cureaua încălţămintei», o declaraţie care se repetă fără excepţie în toate cele patru Evanghelii canonice. Este exprimată conştiinţa incontestabilei dispariţii a unei vechi spiritualităţi şi zorii unui nou şi grandios Început, dar care urmează să se dezvolte şi să crească în cursul

epocilor viitoare până-n Eternitate.*(Cerurile şi Pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece).(Marcu 13,31; Matei 24,35).*

Iar ca să înfăţişăm cele spuse într-o nouă lumină, să ne amintim că anume chiar textul Evanghelic accentuează legătura foarte intimă care s-a creat încă de dinainte de naşterea fizică dintre cele două entităţi, respectiv Iisus şi Ioan. În Luca 1,36, Fecioara Maria nu este înştiinţată numai de faptul că Ea va naşte un Fiu de la Duhul Sfânt dar că şi ruda ei Elisabeta a zămislit şi că se găseşte în a şasea lună de sarcină, şi ca urmare a acestei veşti, Fecioara «*s-a dus în grabă*» în cetatea Elisabetei ca s-o salute. A urmat un dialog între cele două femei, de fapt o laudă către Dumnezeu care s-a ridicat din sufletele lor, iar ulterior se spune că Maria a rămas în casa Elisabetei cam trei luni, adică restul de timp până-n momentul naşterii propriu-zise. În realitate s-a desfăşurat un proces de iniţiere a Elisabetei în care Maestrul de Iniţiere era reprezentat de însuşi Spiritul Superior al celei pe care noi o venerăm sub numele de Maica Domnului. Dar nu este vorba numai de aceasta, căci din versetul 41 din cap.1 din Luca aflăm o informaţie esenţială în vederea înţelegerii acelei legături (am putea spune transcedentale) dintre Ioan şi Iisus. Când Elisabeta a auzit salutul Mariei, pruncul Ioan a săltat în pântecele ei, adică Spiritul lui Ioan *l-a recunoscut* pe viitorul său Maestru încă pe când se afla în trupul mamei sale.

Şi atunci capătă o nouă înţelegere faptul că tocmai Ioan (cel care a concentrat esenţa telurică a Iudaismului, *cel mai mare născut din femeie*, a fost desemnat să mijlocească coborârea Logosului în Fiinţa lui Iisus prin botez şi astfel *Sufletul Iudaismului*, prăbuşit în materialitate, s-a unit cu Spiritul Cristic. Prin actul realizat de Ioan, căci el însuşi era purtătorul Sufletului Iudaic, evreii cu sau fără voia lor l-au primit pe Cristos în «substanţa» poporului, dar pe cealaltă parte s-a produs răzvrătirea puterilor infernale (legate de aspectul teluric inferior) care a culminat cu urletul fiarei apocalipsului: *Răstigniţi-l*!

De fapt misiunea lui Ioan se terminase o dată cu Actul Suprem al Botezului, al Pătrunderii Cuvântului în Fiinţa lui Iisus. Acest lucru este tranşat şi mai clar în *Ioan 3,26-31* în care el adresându-se ucenicilor săi pune punctul pe i asupra întregii sale opere.

Ioan repetă afirmaţia pe care a mai făcut-o: *Nu sânt Eu Hristosul,* eu sânt doar «prietenul Mirelui» care se bucură de bucuria lui. *Acela trebuie să crească iar eu să mă micşorez* (căci vechea înţelepciune intrase în amurgul final) *(idem 3,30)*. Cel ce vine din Cer este *deasupra tuturor* dar cel de pe pământ nu poate grăi decât cu cuvinte pământeşti căci ceea ce este de pe pământ *pământesc* este şi de pe pământ grăieşte *(idem 3,31)*.

Din Evangheliile sinoptice s-ar putea trage concluzia că Ioan a fost arestat foarte repede după botezul Domnului, şi că îngrijorat de această măsură represivă, Iisus s-a retras repede în părţile Galileii (*unde n-a fost primit prea bine de apropiaţii săi, de cei care îl priveau doar ca pe fiul tâmplarului Iosif)*. Evanghelia lui Marcu chiar zice (după ce relatează despre botez) că «după ce Ioan a fost prins, Iisus a venit în Galileea» *(cap. 1,14)* iar în *Matei 4,12* se sugerează aceeaşi situaţie, că după botez (şi după trecerea celor patruzeci de zile de recluziune în deşert), Iisus *aflând că Ioan a fost prins*, a plecat în Galileea. Dar Ioan Evanghelistul se pare că oferă o altă versiune. Am putea trage concluzia că Iisus a plecat în Galileea imediat după botez (unde a participat la nunta din Cana), iar după aceea s-a reîntors în Iudeea având deja format în jurul său grupul de discipoli, umblând din loc în loc şi botezând (deci făcând oarecum concurenţă lui Ioan Botezătorul) *(Ioan 3,12)*. Despre Ioan Botezătorul, Evanghelia lui Ioan nu pomeneşte decât în treacăt că el nu fusese *încă arestat (Ioan 3,24),* ceea ce ar fi o dovadă în plus că

această «arestare» a lui Ioan, cel puţin în prima ei fază, s-a rezumat mai degrabă la o măsură administrativă de limitare a activităţii sale, în calitate de şef al unei confrerii iniţiatice.

Din versetul 23 (acelaşi capitol) aflăm că Ioan a continuat să boteze un timp în Enom, unde erau «ape multe» adică într-un loc caracterizat printr-o mare concentrare de forţe eterice.

De fapt toate aceste inadvertenţe şi contradicţii se rezolvă foarte simplu dacă ţinem seama de ceea ce am avut de multe ori ocazia să subliniem: anume că toate relatările evanghelice se referă *în primul şi în primul rând* la fapte *spirituale*. «Iudeea» simboliza un nivel inferior de conştiinţă, «Galileea» un alt nivel spiritual, superior. De aceea şi îngerul care le anunţă pe femeile Mironosiţe că Hristos a Înviat, le zice să se ducă şi să-i anunţe pe ucenici că El va merge *înaintea lor* în Galileea, *şi acolo va putea fi văzut*. (*Matei 28,7*).

Dar pe de altă parte din alte Evanghelii ştim că Iisus a apărut în faţa discipolilor pe când aceştia se mai aflau în mod fizic la Ierusalim, chiar în Duminica Învierii. Iar în Matei 26,32 Hristos anunţa profetic Învierea Sa în faţa apostolilor, spunându-le că «*va merge înaintea lor în Galileea*».

Şi chiar numeroasele exprimări mai neobişnuite în textul evanghelic precum *a doua zi, a treia zi* denotă nişte etape în cadrul unei lucrări spirituale.

A doua zi a văzut Ioan pe Iisus venind către El. (Ioan *1,29*)…

A doua zi iarăşi stătea Ioan – idem (*1,35*)…

A doua zi (Iisus) vroia să plece în Galileea…(*1,43*) iar *a treia zi s-a făcut nuntă* în Cana Galileii.

Distanţa fizică între regiunea Ierusalimului şi localitatea corespunzătoare din Galileea este considerabilă şi în nici un caz nu putea fi străbătută într-o singură zi.

Evident că au avut loc numeroase deplasări dintr-un loc în altul a lui Hristos şi a apostolilor, dar atunci când Evanghelia ne spune că Hristos cu ceata lui de discipoli s-a dus «la munte». (în Palestina nici nu există în sens propriu munţi ci doar nişte dealuri stâncoase); sau atunci când s-a dus «la mare» (nu existau nici cea mai mică indicaţie ca Hristos şi apostolii ar fi călcat efectiv pe nisipul unei plaje de la Mediterană), sau când a intrat «în casă», toate aceste mişcări se referă la anumite *raporturi spirituale* ale Entităţii Hristos faţă de mediul ambiant cât şi faţă de persoanele cu care se întreţinea. «Marea» indică o stare de conştiinţă imaginativă, «muntele» una mai degrabă inspirată, «a fi în casă» înseamnă o ambianţă intimă rezervată unor persoane mai apropiate dar totodată o anume deschidere către ambientalul social, dovadă că atunci când se află că Hristos «este în casă», năvăleau mulţimile cu numeroşi bolnavi, încercând să forţeze intimitatea, să «pătrundă prin efracţie», aşa că la un moment dat au desfăcut chiar şi acoperişul.

Dar acum putem privi cu alţi ochi şi acele contradicţii din textele evanghelice care privesc raportul dintre Iisus şi Hristos. Pe de o parte Iisus este numit în multe locuri Fiul lui Iosif (sau al lui David) şi am văzut că o asemenea exprimare este corectă.

(Chiar Fecioara Maria se adresează Fiului ei cu cuvintele: Eu şi tatăl tău)… dar lucrurile se schimbă radical când vorbim de Hristos, de Principiul Logosului.

Şi atunci devine inteligibil faptul că pe de o parte concetăţenii lui Iisus îl priveau ca pe fiul lui Iosif mirându-se de cuvintele şi *puterea* care emanau din fiul dulgherului (Nu este oare acesta Fiul lui Iosif? *Luca 4.22* şi în alte locuri) iar pe de altă parte Hristos îi pune la punct pe acei farisei care îl desemnau ca fiind Fiul lui David, căci în cazul lui

Hristos a intervenit un factor radical diferit care nu mai prezenta nici o legătură cu ereditatea fizică (chiar privit în lumina a ceea ce am explicat mai înainte cu privire la genealogia lui Iisus).

În *Matei 22,41-45*, sau *Luca 20,41-44* este relatată o convorbire între Hristos şi farisei, în care El le atrage atenţia asupra unor cuvinte profetice ale lui David cu privire la Hristosul care trebuie să vină.

«Deci dacă David îl numeşte pe El Domn (adică pe Hristos) atunci nu poate fi Hristos fiu al lui David»

Ca o completare la cele ce au precedat, adăugăm că această unire dintre Spiritul Cristic şi Sufletul poporului iudaic nu s-a produs numai în acel punct culminant al Botezului. Acest proces s-a desfăşurat progresiv începând cu chiar «momentul» Naşterii pruncului divin. Şi a continuat evident şi după Botez, până la Actul Suprem al Morţii şi Învierii.

În relatarea evanghelică se subliniază aspectul că Hristos a respectat cu cea mai mare stricteţe Legea veche testamentară a poporului evreu. «Eu n-am venit să schimb Legea ci s-o împlinesc» sau «Nici o literă din Lege nu trebuie să se schimbe», spune însuşi Hristos ascultătorilor Săi (*Matei 5,17; Luca !6,17*).

Chiar în «zilele» de după naştere se arată că au fost îndeplinite fără nici o reţinere obiceiurile iudaice legate de naşterea copiilor de sex masculin.

După opt zile, pruncul Iisus a fost tăiat împrejur (*Luca 2,21*).

Desigur, s-ar putea interpreta acest episod ca o dovadă în plus a caracterului foarte omenesc al Mântuitorului, a perfectei respectări a Legii, a tradiţiilor vechi evreieşti.

Dar în lumina a tot ce am explicat despre cum s-a desfăşurat acea Naştere, lucrurile capătă semnificaţii mult mai adânci.

După spusa Bibliei, Avraam a primit poruncă din partea lui Dumnezeu să se taie împrejur (el împreună cu toate rudele de sex masculin şi toţi robii bărbaţi).

Era vorba de un ritual exterior care afecta organul de reproducere, dar pe plan spiritual semnifica un act prin care era subliniat caracterul aparte al poporului vechi evreu, menţinerea lui într-o stare de izolare faţă de neamurile înconjurătoare, tocmai pentru a asigura puritatea unui anume fond ereditar, chiar şi amănuntul că actul s-a petrecut după *opt zile*, denotă că au fost necesare nişte trepte de pregătire. *Al optulea* nivel cosmic depăşea chiar şi sfera lui Saturn care reprezenta nivelul Spiritual de grad şapte. Dar în cazul lui Iisus ca şi în toate celelalte acte legate de naşterea Pruncului Divin, aceasta capătă valenţe şi semnificaţii infinit mai vaste.

(Ar fi aproape inutil să mai adăugăm că nu a fost vorba de o «operaţie» la modul material).

De fapt prin «tăierea împrejur» a lui Iisus s-a creat un câmp de protecţie în jurul său, din partea celor mai înalte entităţi care patronează evoluţia spirituală a omenirii, tocmai ca El să se poată integra cu succes în dispozitivul spiritual Iudaic şi nu numai, adică să reziste în faţa formidabilei presiuni pe care o genera câmpul psihomental al poporului Vechiului Testament, să-l străpungă şi să-i biruie colosala lui rezistenţă şi inerţie.

Iisus a fost ultimul descendent de pe linia sa genealogică care a împlinit actul «tăierii împrejur», a pus punctul pe i şi în felul acesta **s-a împlinit Legea**, adică misiunea poporului evreu a fost virtual încheiată. Opera pentru care a fost menit neamul evreilor s-a încheiat atunci în trăsăturile ei esenţiale. Restul de două mii de ani au reprezentat unele «cizelări»şi «retuşuri», dezvoltări ale unor «elemente particulare».

Dar actul botezului n-a reprezentat numai, «naşterea» lui Hristos, ci a însemnat un moment de o importanţă radicală în viaţa şi evoluţia acelei entităţi pe care noi o numim Maica Domnului.

Am arătat cum viaţa lui Iisus este punctată de anumite salturi existenţiale, dar care s-au repercutat asupra fiinţei Mamei Sale. Începând cu vârsta de doisprezece ani, Fecioara a căpătat posibilităţi superioare în valorificarea energiilor divine care se vărsau prin mijlocirea Fiului său şi această putere s-a împlinit, a atins un punct culminant în momentul botezului. S-a produs un nou salt ontologic prin care Fiinţa Fecioarei a eliminat ultimele resturi ale elementului teluric, s-a unit pe deplin cu Principiul Etern Femininului şi astfel s-a plăsmuit Fiinţa Celei care a devenit Împărăteasa Cerului.

Capitolul 24
Unele lămuriri cu privire la natura divino-umană a lui Iisus Hristos

În acest stadiu al expunerii noastre este necesar să oferim unele explicaţii pentru a veni în întâmpinarea unor susceptibilităţi şi a evita o serie de grave neînţelegeri.

Una dintre dogmele de bază ale credoului creştin afirmă natura teandrică (adică divino-umană) a celui care este venerat sub numele de Iisus Hristos.

În mărturisirea de credinţă a oricărui creştin, în rugăciunea Crezului Apostolic este afirmată credinţa într-un Dumnezeu care *«s-a făcut Om»*. Dar se pare că tocmai aceste trei cuvinte au reprezentat principala piatră de poticnire care a făcut imposibilă convertirea evreilor. Să nu uităm că poporul evreu a avut acea misiune istorică de afirmare a Principiului Absolut al Dumnezeului unic şi să păstreze de-alungul secolelor puritatea acestui Principiu în mijlocul unui conglomerat de neamuri idolatre. Pentru evrei era mai mult decât de neconceput că un om poate fi adorat ca un Dumnezeu, sau că Dumnezeu s-a făcut om (adică la modul obişnuit, trecând prin pântecul unei femei). Se poate reprezenta un Dumnezeu sugând la sânul unei mame?

De asemenea vedem cum după trecerea a şase-şapte secole de creştinism începe să se răspândească în anumite regiuni din Asia de apus şi în nordul Africii o nouă religie şi anume: Islamul, religie iniţiată de un om care era convins că este inspirat de Dumnezeu şi i-a convins pe foarte mulţi din anturajul său de acest fapt, dovadă că a reuşit să întemeieze o religie mondială, de o excepţională vigoare spirituală, care durează până-n zilele noastre, şi nu dă deloc semne că ar avea de gând să cedeze poziţiile.

Pentru mulţi, doctrina propovăduită de Mahomed a apărut ca un creştinism simplificat, mai «pragmatic», mai cu picioarele pe pământ, ca o dogmatică mai simplă, adică cu reguli mai uşor de îndeplinit. Noua religie s-a răspândit fulgerător pe arii extinse aparţinând Imperiului Bizantin, locuite de populaţii de origine arabă, adică aparţinând de cealaltă ramură principală a semiţilor. Fenomenul n-ar părea aşa de ciudat dacă ne gândim că, în faza de evoluţie la care se găsea Spiritul creştin în acea perioadă, acesta viza, prin forţele spirituale pe care le-a pus în joc, în primul rând popoarele europene (latine, germanice, ulterior cele slave). Iar pe de altă parte ce putea oferi creştinismul oficial popoarelor din Arabia şi nordul Africii, dacă ţinem seama de aspectul pe care l-a căpătat doctrina şi instituţia religioasă creştină în ochii acelor neamuri, şi din punctul de vedere al conştiinţei marii mase a oamenilor comuni. Pe de o parte o teologie foarte sofisticată, de neînţeles pentru marea majoritate a populaţiei, dar pe de altă parte nesfârşite dispute teologice sterile cu subtilităţi greu de sesizat chiar şi de cei care

posedau o cultură filozofică, dispute care nu rareori degenerau până la vărsări de sânge. Pe de o parte, o morală sublimă dar practic inaplicabilă, (dacă cineva îţi dă o palmă pe obraz întoarce-l şi pe celălalt). (De fapt sensul real al acestor cuvinte atribuite lui Hristos este următorul: dacă cineva te agresează fizic, nu răspunde tot cu violenţă şi «întoarce-o pe *cealaltă*» adică contracarează cu *forţa spiritului*).

Iar pe de altă parte, făţărnicia flagrantă a numeroşi reprezentanţi ai clerului, nesfârşitele intrigi la nivelul superior de conducere a Bisericii, amestecul brutal al puterii politice în viaţa religioasă, şi pe lângă toate acestea un comerţ înfloritor cu «relicve»; Lemnul din Sfânta Cruce, spre exemplu, s-a vândut în asemenea cantităţi industriale încât cineva chiar s-a exprimat la un moment dat: „Probabil că mântuitorul nostru nu s-a răstignit pe o cruce ci pe o întreagă pădure”...

Şi în faţa acestei lumi în care cea mai subtilă teologie se amesteca cu cea mai grosolană superstiţie, chiar idolatrie (nemărturisită), arabii aduceau o concepţie întrucâtva mai comodă, mai «digerabilă». Un Unic Dumnezeu, stăpân absolut al Universului, distribuitor suveran al vieţii şi al morţii, aflat într-o infinită transcendenţă faţă de conştiinţa umană individuală, şi care la anumite momente istorice se adresează supuşilor săi prin glasul unor personalităţi excepţionale (profeţii); fără toate acele nefireşti explicaţii despre raporturile dintre persoanele Sfintei Treimi, dintre Tată şi Fiu etc. Nu-i de mirare că regiuni întregi de populaţii s-au convertit în masă la Islamism.

Bineînţeles că ceea ce am afirmat în rândurile de mai sus nu se referă la esenţa profundă a creştinismului ca religie mondială, ci la unul dintre aspectele din prima sa fază evolutivă, un aspect legat de un spaţiu geografic particular şi de o anumită conjunctură istorică.

Nu trebuie să uităm că în prima sa fază mesajul creştin se adresa cu precădere unor populaţii aflate pe un nivel cultural şi de civilizaţie foarte scăzut. Chiar atunci când noua religie s-a răspândit în spaţiul civilizat al Imperiului Roman, cei care l-au îmbrăţişat la început au fost în principal sclavi sau mari mase de proletari ai oraşelor. Este evident că cei care erau răspunzători de destinele Bisericii în formare, trebuiau să descopere formule cât mai concentrate, cât mai simple cu putinţă pentru a le imprima în conştiinţa marii mase de indivizi (deja convertiţi sau care urmau să fie creştinaţi) şi în felul acesta să asigure consolidarea autorităţii bisericeşti pentru un viitor care cuprindea multe secole. Şi aspectul cel mai remarcabil este că Părinţii Bisericii au reuşit să descopere asemenea expresii care să sintetizeze cele mai înalte adevăruri imaginabile şi totodată să-şi păstreze eficacitatea lucrativă indiferent de către cine erau pronunţate, de cea mai elevată sau cea mai necultivată conştiinţă.

Una dintre aserţiunile de bază ale dogmaticei creştine susţine dubla natură a Mântuitorului, cea umană şi cea divină

Dogma de bază a Creştinismului afirmă că cele două naturi ale lui Iisus Hristos sânt unite *nedespărţit* dar *neconfundabil*. Şi este foarte adevărat, cu observaţia că această dublă natură s-a plăsmuit pe deplin odată cu momentul botezului şi a unirii ipostatice a Logosului cu fiinţa materială a lui Iisus din Nazaret.

Am arătat cum cea mai sublimă jertfă a unei fiinţe umane excepţional de evoluate s-a unit cu jertfa de răspuns a Divinităţii. Hristos a preluat învelişurile corporale ale lui Iisus din Nazaret. *De fapt întreaga genealogie a lui Iisus prin cele şaptezeci şi şapte de generaţii exprimă această progresivă coborâre a Spiritului în întâmpinarea condiţiei umane căzute.*

Şi în felul acesta a avut loc Marea Operă a lui Dumnezeu de restaurare a Omului.

Prin învierea lui Hristos a fost restabilită acea *structură originară a Fiinţei Umane* conform cu modelul iniţial, născut de dinainte de veci în Sânurile de nepătruns ale Tatălui Ceresc. Această operă s-a pregătit timp de milenii. Entitatea Iisus a lucrat timp de treizeci de ani (în timp empiric) asupra propriei Sale corporalităţi. După Botez, Logosul Cosmic, Fiul lui Dumnezeu a continuat lucrarea şi a dus-o *la suprema desăvârşire*, care transcede orice condiţie umană. S-a creat Corpul de Slavă sau Corpul Învierii şi a fost plasat ca un ideal în faţa Omenirii, ideal la care urmează să ajungă toate fiinţele umane (în măsura în care îşi asimilează în propria lor fiinţă Impulsul lui Hristos).

Dar prin coborârea lui Hristos în corporalitatea lui Iisus, *aspectul uman* al lucrării Divine nu a fost anulat, (Cel puţin prin faptul însuşi că Spiritul Divin a coborât într-un corp omenesc). Aspectul uman şi cel divin au continuat să colaboreze în modul cel mai intim. În fond, Hristos n-a umblat *printre oameni,* n-a stat la masă împreună cu toţi păcătoşii, nu s-a lăsat atins de femeile căzute? Nu este imposibil de conceput că El putea să simtă foame şi sete ca orice om. Într-adevăr, cele două naturi (umană şi divină) s-au unit nedespărţit dar fără să se confunde, căci dacă s-ar fi confundat, atunci umanul s-ar fi «dizolvat» până la dispariţie în Divin. Dar tocmai asta nu trebuia să se întâmple. Natura umană în care sălăşluia *Omul Iisus* trebuia să fie îndumnezeită, ridicată până la suprema desăvârşire, *dar fără să înceteze să fie umană*, căci în felul acesta *toate fiinţele umane*, fără excepţie, sânt *principial* menite ca, în ultimă instanţă, să atingă aceeaşi desăvârşire

Capitolul 25
Ispita lui Hristos. Problema răului în contextul evoluţiei omenirii

După consumarea actului botezului, aflăm că Iisus Hristos s-a aflat o perioadă de timp în izolare după care a fost ispitit de diavol. Se pune întrebarea: Oare o entitate de calibrul lui Hristos mai putea fi supusă ispitei?

Înainte de a încerca să abordăm această problemă este cazul să facem o paranteză mai largă în care să analizăm problema răului. Pentru aceasta ne vom folosi în principal de informaţiile oferite de Rudolf Steiner. Din punct de vedere al esoterismului creştin, răul prezintă două aspecte; pe unul îl desemnăm prin termenul de «luciferic», pe celălalt prin cel de «ahrimanic». În general modul de acţiune şi de influenţă al spiritelor luciferice asupra fiinţei umane este foarte contradictoriu şi greu de intuit. Ele pot fi numite entităţi *parţial* căzute. Însuşi termenul de «Lucifer» înseamnă purtător de lumină. Entităţile Luciferice se manifestă în lumina fizică şi din acest punct de vedere nici nu pot fi numite propriu-zis spirite ale răului.

(Dar, atenţie, aici este vorba de lumina *materială* fizic vizibilă care nu are legătură cu ceea ce în teologie se numeşte lumina necreată, *lumina taborică*).

Aceste entităţi prezintă o mare varietate în ceea ce priveşte nivelul de evoluţie şi modul particular de manifestare. Despre Spiritele Luciferice de nivel superior cel puţin se poate spune că nu au intenţii rele faţă de fiinţa umană. «Interesul» lor constă în a impulsiona cunoaşterea omului, de a-i acorda o cunoaştere *prematură*, de a canaliza evoluţia umană într-o anumită direcţie din care să rezulte un profit pentru ele.

(Repetăm că suntem nevoiţi să ne folosim de termeni împrumutaţi din realitatea umană fizică pentru a exprima realităţi supraomeneşti, suprasensibile).

Ispita de care vorbeşte Geneza biblică a fost provocată de Lucifer. Adam a căzut din cauza unei cunoaşteri premature pentru care nu a fost suficient pregătit. Tocmai pentru că aceste spirite şi-au păstrat (în parte) caracterul luminos, dar amestecat cu elemente subtile de materialitate, ele prezintă de multe ori o excepţională forţă de seducţie. Şi tocmai în aceasta consta pericolul «contactării» unor asemenea fiinţe pentru un suflet uman insuficient maturizat şi mai ales «neblindat» din punct de vedere moral.

Partea cea mai delicată şi greu de înţeles *în mod just* cu privire la raportul dintre sufletul uman şi impulsul Luciferic, constă în faptul că în ştiinţa ezoterică se accentuează faptul că Lucifer a contribuit totuşi în mod esenţial şi *în mod pozitiv* la evoluţia Omului (cele afirmate se referă la acea fază a evoluţiei umane de la primele începuturi). Exprimat mai direct, se afirmă că Lucifer a acordat Omului conştiinţa independentă a Eului (atenţie! Aici nu este vorba de Eul în sine, de principiul spiritual suprem al fiinţei umane, «de scânteia divină» din nucleul cel mai lăuntric al Sufletului, ci de conştiinţa *independenţei* acelui Eu). Fără influenţa Luciferică, Omul ar fi evoluat în sânurile ierarhiilor, ar fi ajuns înţelept, dar lipsit de voinţă independentă, de conştiinţa libertăţii individuale, de posibilitatea *de a alege* între Bine şi Rău.

Cele spuse pot fi înţelese dacă ne amintim că, în urma ispitei, Adam şi Eva *au cunoscut* că sânt goi, adică s-a trezit conştiinţa de sine, individuală şi o dată cu aceasta şi *sentimentul pudorii*, specific fiinţei umane. Căci Omul poate fi numit propriu-zis Om odată cu momentul trezirii Conştiinţei de Sine. Din acest punct de vedere, nici nu mai are importanţă originea biologică a speciei umane, în aspectul ei exterior «animalic».

«Povara» asumată s-a dovedit prea grea pentru primii oameni, sarcina «de pe umerii lor» i-a împins mai adânc în materialitate faţă de intenţiile originare ale Ierarhiilor. Şi odată cu «deschiderea ochilor» aflăm că Adam şi Eva s-au ruşinat de goliciunea lor, aşa că ei şi-au făcut «şorţuri de frunze», ca să-şi acopere părţile ruşinoase. Faţă de cine s-au ruşinat ei dacă ei erau, să zicem, soţ şi soţie, şi erau singuri în grădina Edenului. De fapt ei s-au ruşinat de însuşi Dumnezeu, căci s-au trezit *goi de har*.

Odată cu materializarea mai accentuată a fiinţei umane, s-a produs o deteriorare a corporalităţii originare, şi această «stricăciune» a atins în primul rând acea parte care dintr-un anumit punct de vedere prezintă cea mai mare importanţă, adică organele de reproducere. Şi de aceea apare sentimentul ruşinii ca efect al conştientizării unei discrepanţe dintre ceea ce *trebuie să fie,* şi ceea ce *este de fapt*.

Tot acest proces (exprimat simbolic şi foarte concentrat în textul biblic) s-a desfăşurat de-a lungul a nenumărate cicluri timp de «milioane» de ani, dar aşa cum am arătat, aprecierile temporale *(în timp empiric actual)* pur şi simplu nu au sens.

Dacă Lucifer a conferit Omului *Conştiinţa* Libertăţii proprii, împreună cu aceasta s-a introdus şi egoismul, ulterior mentalitatea de posedant, adică impulsul spre acumulare excesivă de bunuri materiale, iar «poarta» prin care egoismul a pătruns în modul cel mai perfid în fiinţa umană a fost senzualitatea (să ne amintim de expresiile precum: a *cunoaşte* o femeie, sau a *poseda* o femeie).

Entităţile Luciferice în aspectul lor *cel mai elevat*, sânt spiritele genialităţii. Ele sânt prin excelenţă inspiratorii creaţiei artistice (**dar şi a orgoliului!).** Dar, aşa cum am spus, intervine o ierarhizare foarte pregnantă. Spiritele de nivel inferior acţionează în elementul senzualităţii, al pasiunilor, al ambiţiilor *deşarte*, al jurămintelor de dragoste eternă care se termină după câteva luni cu un divorţ scandalos, sau chiar în domeniul instinctelor sexuale josnice, perverse.

Întreaga civilizaţie a antichităţii clasice a stat sub semnul lui Lucifer, a cărui influenţă într-o anumită conjunctură istorică a fost corectă dintr-un punct de vedere şi până la un punct (vom aborda această temă mai încolo)!

Însă consecinţa ispitei Luciferice s-a manifestat printr-o *întunecare a corpului astral*, o concentrare excesivă a Eului înlăuntrul individualităţii, chiar dacă în primele faze procesul a fost mai mult sau mai puţin inconştient. Şi această evoluţie (ce s-a desfăşurat de-a lungul a numeroase generaţii) a fost însoţită, în paralel, de un alt proces şi anume, de plăsmuire a corporalităţii umane, de dezvoltarea organelor de simţ fizice, de dobândire a abilităţilor necesare în vederea muncii în materie, a exercitării diferitelor meserii menite să asigure subzistenţa şi necesităţile din ce în ce mai mari ale oamenilor.

* * *

Pe măsura acestor materializări progresive a fiinţei umane, omul ajungea tot mai mult sub incidenţa malefică a celeilalte categorii de entităţi, numite ahrimanice. Densificarea corpului astral, opacizarea aceluia, a dus la pierderea progresivă a vechilor posibilităţi de contemplare şi aceasta a avut ca efect o rătăcire tot mai accentuată a fiinţelor umane în labirintul lumii materiale, cu toate greşelile şi devierile care au rezultat din aceasta.

Atunci creştea şi influenţa lui Ahriman asupra Omului. Ahriman este stăpânul de drept al planului fizic, mai bine zis al aspectului *mineral* al planului fizic. În planul cosmic ,această ierarhie corespunde «întunericului» şi se plasează în opoziţie cu entităţile Luminii (normal evoluate) şi acest Spirit Ahrimanic este mai mult sau mai puţin echivalent cu Diavolul tradiţiei creştine. El este Stăpânul Morţii, a tot ce ţine de procesele de osificare, mineralizare, rigidizare, îngheţare, etc. Spiritele ahrimanice se «hrănesc» din durerea şi suferinţa omenească. Un război, un conflict armat între popoare, reprezintă pentru ele o adevărată sărbătoare. Rudolf Steiner chiar a folosit la un moment dat expresia: «*Ahriman câştigă războaiele*» Şi în acelaşi timp aceste entităţi sânt prin excelenţă Spiritele minciunii. Această afirmaţie nu e greu de acceptat dacă ne amintim ce am spus mai înainte şi anume că aceste fiinţe sânt stăpânii materiei exterioare, iar *materia* însăşi este foarte «mincinoasă», prin faptul că maschează *adevărata* viaţă a Spiritului, că încearcă să convingă fiinţele umane că ea ar reprezenta unica realitate şi că nu mai există nimic dincolo de domeniul accesibil celor cinci simţuri clasice. Materia este Marea Iluzie, Marea Aparenţă Sensibilă conform cu definiţia acordată acesteia de către Înţelepciunea Orientală.

Dar în plan cosmic, *nimeni şi nimic* nu poate fi, *în ultimă instanţă*, adversarul lui Dumnezeu, căci dacă am putea imagina o asemenea posibilitate, întregul Univers ar trebui să intre în conflict cu sine însuşi şi să se prăbuşească în haos. Numai că este cazul să operăm foarte prudent cu asemenea idei. Să dăm un exemplu sugestiv. Pe Pământ avem alternanţa zilelor şi nopţilor şi aceste două stări sânt foarte bine delimitate în aspectul lor sensibil. Din punctul de vedere al Soarelui se mai poate vorbi de zi şi noapte? Deocamdată, totuşi, *noi ca oameni sântem întrupaţi pe Pământ* şi pentru noi ziua este zi, noaptea este noapte. Binele este bine şi Răul este rău, şi nu de puţine ori este chiar *foarte rău.*

Din acest punct de vedere, se poate spune că Dumnezeu (Principiul Coordonator Suprem) i-a conferit lui Lucifer «misiunea» să ispitească pe om, ca acesta să poată câştiga conştiinţa Libertăţii proprii. În mod similar, Ahriman are «sarcina» să creeze cât mai multe obstacole în calea evoluţiei spirituale a Omului, căci numai ceea ce se câştigă

prin lupte îndelungate, cu răbdare şi efort susţinut, capătă o valoare capabilă să reziste timpului, să se prelungească în eternitate.

Se pune întrebarea: Ce legătură există între cele spuse şi diavolul «clasic» din tradiţia creştină? Am arătat mai devreme că acel diavol este o entitate plăsmuită din psihomentalul colectiv al unei părţi a omenirii, a cărui «individualitate» se hrăneşte din instinctele josnice, impulsurile de ură care plutesc ca nişte nori în aura astrală a Pământului. Dar ierarhia «umbrei» a cărei activitate ţinteşte să împiedice evoluţia spirituală a omenirii, a avut tot interesul să «pună umărul» la plăsmuirea acelei formaţiuni astrale numită Diavol sau Satan, la «densificarea» acesteia, astfel încât să se ajungă chiar la un fel de «quasimaterialitate».

Am spus mai înainte că nu se poate concepe o putere în Univers care să fie, în sens propriu şi la *modul absolut*, adversarul lui Dumnezeu.

Dacă Lucifer a conferit Omului conştiinţa independentă a Eului, Ahriman a densificat materia. Ceea ce se concepea pe planul ideaţiei divine era preluat de ierarhiile de rang inferior care îi imprimau o anume consistenţă. Este aceeaşi alternanţă între «serile» şi «dimineţile» din «zilele» Creaţiei. Spiritele ahrimanice au împins această densificare mai departe faţă de planurile originare plăsmuite în Arcanele Supreme ale Divinităţii, dar ele au putut să-şi exercite activitatea tot pentru că li s-a îngăduit din partea Centrului Suprem de Conducere al Universului. Rezultatul a fost crearea Pământului mineral, aşa cum arată el în prezent. *Dar tocmai crusta solidă a Pământului reprezintă substratul pe care au evoluat regnurile vegetal, animal şi uman.*

Prin munca în materie se cucereşte Spiritul.

Numai că şi în cazul entităţilor ahrimanice este prezent un aspect, să zicem aşa, mai «stilat», mai «civilizat». Dacă Lucifer, în aspectul său (relativ) luminos, a inspirat pe creatorii de artă, de cealaltă parte, Principiul Ahrimanic, prin reprezentanţii săi mai evoluaţi, i-a inspirat pe inventatorii din domeniul tehnicii. Întreaga civilizaţie fabuloasă modernă, bazată pe tehnică, este prin excelenţă «cadoul» lui Ahriman oferit omenirii, ceea ce n-ar fi de mirare dacă ţinem seama de ceea ce am afirmat mai înainte, anume că Ahriman este stăpânul de drept al părţii pur materiale a lumii. «Interesul» lui este să lege sufletele umane cât mai mult de materie, să le facă să uite într-o cât mai mare măsură că mai există şi o lume spirituală. Şi spiritele ahrimanice reuşesc într-o mare măsură să-şi atingă scopul prin faptul că inoculează frica în sufletele oamenilor, de fapt *un fel* de frică faţă de lumea spirituală, faţă de anumite revelaţii care au menirea să deranjeze conceptele comode, să zdruncine complexe de prejudecăţi în care unele suflete umane se simt foarte bine. Şi această «frică» (evident inconştientă) este principala cauză care îi împiedică pe oameni să accepte de multe ori chiar Ideea unei lumi spirituale, un fenomen ce se poate manifesta foarte puternic tocmai la acei indivizi care sânt priviţi ca oameni puternici, foarte descurcăreţi, care au reuşit bine în viaţă.

O asemenea aserţiune nu este greu de înţeles, dacă ne amintim ce am afirmat mai sus, anume că Ahriman este inspiratorul tehnicii şi acele individualităţi care sânt foarte bine adaptate structurilor tehnicizate ale societăţii moderne, care se simt în cadrul acestor structuri precum «peştele în apă», de regulă nu sânt deloc inspirate pentru partea spirituală a lucrurilor. De fapt, privind la modul separat, influenţa spiritului Luciferic sau a celui Ahrimanic n-ar fi aşa de nefastă, dar efectele lor distructive apar când aceste două puteri ajung să colaboreze, să se întâlnească în spaţiul subiectivităţii umane.

Evident că influenţele ispititoare se manifestă într-o infinitate de nuanţe, dar în esenţă există două căi de atac principale prin care puterile potrivnice asaltează porţile sufletului uman. Spiritele luciferice exacerbează sentimentele negative ale omului (invidie, gelozie, frustrare, ură), «toarnă gaz» peste focul pasiunilor, fiindcă acele entităţi se «hrănesc» din emanaţiile otrăvitoare de natură astrală pe care le răspândeşte în jur un suflet cuprins de pasiuni josnice. Şi atunci intervine celălalt ispititor, care începe să «şoptească» la urechea celui dispus să asculte de sfaturile sale: «acum e momentul unic să-ţi distrugi duşmanul, altul n-o să mai existe. Loveşte şi nimeni nu va şti nimic. Vom avea noi grijă ca nici un coşmar să nu-ţi tulbure somnul». Cea mai «delicioasă hrană» pentru anumite spirite degenerate din «iadul» astral este asigurată de emanaţiile sângelui vărsat prin violenţă.

Evident, rândurile de mai sus prezintă problema într-un mod foarte schematic, având menirea să ofere doar o indicaţie generală despre modul cum se naşte răul, cum un om poate fi împins până la crimă.

* * *

Dar să revenim la momentul tentaţiei la care a fost supus Hristos. După botez, Fiul lui Dumnezeu este ispitit de Diavol. Ce înseamnă acest fapt: Şi anume că Dumnezeu însuşi (în una din ipostazele sale) este ispitit? Putem să ne imaginăm un moment de slăbiciune din partea Divinităţii? Aici ne lovim de o mare taină şi anume: *taina corporalităţii umane şi a formei corpului omenesc.* Corpul uman reprezintă culmea creaţiei divine. Rudolf Steiner foloseşte expresia: «*Forma corpului omenesc este Idealul Zeilor*». Evident că omenirea actuală este încă foarte departe de acest ideal.

În momentul când însuşi Spiritul Divin a pătruns în învelişurile unui corp uman, se poate spune că Dumnezeu însuşi s-a «autolimitat» într-un fel, adică s-a supus legilor sub incidenţa cărora se află orice formaţie materială a Lumii fizice (precum legea gravitaţiei).

Dar din cele expuse anterior a rezultat că Iisus (adică aspectul propriu-zis uman al acelei entităţi pe care noi o numim Iisus Hristos) atinsese un asemenea grad de perfecţiune încât depăşea pe al oricărui alt iniţiat sau profet de dinaintea sa. Deja la doisprezece ani Iisus a ajuns la un nivel de spiritualitate greu de reprezentat pentru conştiinţa comună. Şi cu cât este mai puternic un spirit, cu atât mai mult el poate suporta o coborâre pe nivele ontologice inferioare.

În tradiţia Bisericii, se spune despre Hristos că El a coborât *până la Iad,* de unde a scos un număr de suflete aparţinând unor personalităţi din vechiul testament.

Chiar evoluţia entităţii Iisus până la vârsta de treizeci de ani, care a însemnat dobândirea celei mai înalte înţelepciuni şi perfecţiuni imaginabile, a constat într-o asimilare şi transformare progresivă a elementelor materiale inerente corporalităţii omeneşti. Deja în momentul botezului corpul lui Iisus atinsese un nivel foarte înalt de spiritualizare şi, ulterior, Spiritul Divin al lui Hristos a continuat să lucreze asupra învelişului material al lui Iisus. Dacă până la Botez lupta cu puterile răului infiltrate în fiinţa umană s-a dus cu mijloace totuşi omeneşti, după aceea au intervenit *principii cosmice*. Scopul coborârii lui Hristos până în planul fizic consta în *mântuirea Omului*, adică în salvarea fiinţelor umane de la o totală corupere de către puterile luciferice şi ahrimanice, adică smulgerea omului de sub incidenţa Principiului Morţii. Până la Hristos nici un înţelept, nici un iniţiat indiferent de rang nu putea să se sustragă puterii Morţii. Iniţiaţii de rang superior reuşeau cel mult să învingă moartea pe plan eteric, adică să-şi asigure continuitatea conştiinţei personale după inevitabila depunere a corpului fizic. Dar

Entitatea Hristos a realizat pătrunderea până la ultimele străfunduri ale materiei, până la care nici un iniţiat n-a avut niciodată acces. (Asta înseamnă coborârea în «iad» a lui Hristos).

Lupta contra principiului Morţii s-a desfăşurat pe plan fizic.

Moartea a trebuit să fie atacată şi învinsă în propria ei ogradă; Nu exista nici o fiinţă umană care să poată împlini o asemenea performanţă dacă n-ar fi avut loc intervenţia lui Hristos. Ne putem întreba cel puţin teoretic: ce s-ar fi întâmplat dacă Hristos n-ar fi intervenit în evoluţia omenească. Răspunsul pe care l-a oferit Rudolf Steiner este următorul: o mică parte din entităţile umane ar fi ajuns la un fel de «mântuire», în sensul că s-ar fi spiritualizat, dar într-o direcţie greşită. Ele ar fi format un fel de ceată a lui Lucifer, dar cu preţul smulgerii din evoluţia ierarhiilor normale. Iar marea majoritate a sufletelor oamenilor s-ar fi scufundat implacabil şi fără întoarcere în materialitate şi ar fi căzut complet sub stăpânirea Principiului Ahrimanic. Până la urmă, corpurile omeneşti ar fi căpătat un aspect asemănător cu imaginile dracilor zugrăviţi pe zidurile unor biserici.

* * *

Am afirmat mai înainte că Spiritele Luciferice au impulsionat prin inspiraţiile lor dezvoltarea *exterioară* a civilizaţiilor. (cu observaţia că afirmaţia de mai sus nu se aplică în acea zonă din spaţiul carpatic unde s-a păstrat tradiţia hiperboreană pură, *revelaţia paradisiacă originară*! De fapt în acest ţinut nici nu s-a dezvoltat o civilizaţie exterioară *spectaculoasă*, adică cu piramide şi temple gigantice menite să sugereze forţa statului, să inspire teama dacă nu respectul).

O particularitate deosebită o prezintă vechiul popor grec. Despre poporul Eladei eroice se poate spune că era prin excelenţă poporul luciferic. Anumite entităţi luciferice din ceata celor mai elevate, au condus o anumită perioadă istorică destinele şi evoluţia spirituală a poporului grec. Dar, atenţie: ceea ce am spus reprezintă *o excepţie* în istoria spirituală a omenirii, valabilă într-o perioadă istorică limitată şi pentru o anumită categorie de suflete întrupate în corpuri de greci şi într-o ambianţă geografică potrivită. Pentru o anumită perioadă de timp influenţa ghizilor spirituali ai poporului vechi grec a fost într-adevăr *preponderent pozitivă.* Dovada este arta minunată a grecilor, poezia mitologiei, jocurile sportive, cultul corporalităţii frumoase, a nudităţii eroice.

Dar a existat bineînţeles şi un revers al medaliei. Cei care posedă o cunoştinţă generală despre vechile mituri ale Eladei pot remarca faptul că mulţi dintre eroii antici au sfârşit prost, ca urmare a unor ambiţii nemăsurate, a unor orgolii care scăpau controlului conştient. Să nu uităm că entităţile luciferice sânt prin excelenţă Spiritele Orgoliului. Ele nu şi-au pierdut complet caracterul originar luminos. De aceea unele dintre aceste entităţi doreau să preia corpuri umane pentru ca prin experienţa vieţii în materie, prin lupta şi suferinţa specific omenească, să poată să compenseze măcar în parte vina lor de a se fi «răzvrătit» împotriva unei anumite ordini cosmice. Posibilităţile lor depăşeau cu mult pe cele ale oamenilor de rând, dar de regulă ele erau condamnate să sucombe în faţa unor puteri pe care nu le mai puteau controla. Vechii greci aveau termenul de *hibris,* care desemna o stare de furie distructivă, de fapt un fel de nebunie furioasă de care era cuprinsă din când în când câte una din personalităţile lor deosebite şi care ajungea până la urmă să-l distrugă pe cel posedat de aceasta. Nu degeaba Biserica creştină a afirmat dintotdeauna că cel mai mare păcat este păcatul mândriei (al orgoliului luciferic).

* * *

Dacă influenţa luciferică ar fi continuat nestingherită, rezultatul ar fi fost catastrofal pentru Sufletele Omeneşti. Am spus mai înainte că (în conformitate cu Taina de nepătruns a planurilor divine), Lucifer a avut această «misiune», să inoculeze în fiinţa umană conştiinţa *independentă* a libertăţii proprii. Dar s-a ajuns la acel stadiu în evoluţia spirituală a omenirii în care raporturile sufletului uman, faţă de întreaga ambianţă cosmică, s-au schimbat în mod radical.

Cât timp fiinţa umană individuală era încadrată în ansamblul Spiritelor de familie, a tribului, a poporului, influenţa luciferică era mai puţin periculoasă. Dar pe măsură ce (sub influenţa luciferică) un număr din ce în ce mai mare de suflete se emancipau, ca urmare a mersului implacabil al evoluţiei, de sub incidenţa forţelor legate de spiritualitatea colectivă, a legăturilor de sânge, puterile luciferice acţionau din ce în ce mai distructiv asupra sufletelor insuficient de maturizate. Se producea o hipertrofiere a Eului, o exacerbare a sentimentului individualităţii proprii lipsite de iubire, o monstruoasă dezvoltare a egoismului.

Lucifer nu este capabil de iubire în sens creştin. Cel mult poate induce în fiinţa Omului o patimă carnală. Spiritele luciferice nu înţeleg ce înseamnă iubirea *dezinteresată* (acea dragoste despre care vorbeşte apostolul Pavel din foarte cunoscutul pasaj din Cor.13). Iar în ceea ce priveşte pe Ahriman, acolo nu mai intervine nici măcar atracţia (totuşi firească) între sexe opuse. «Iubirea» în cazul ahrimanic capătă aspecte de-a dreptul caricaturale, precum însoţirile dintre persoane de acelaşi sex.

Am afirmat mai înainte că Lucifer se poate «scuza» că nu are intenţii rele faţă de sufletul uman ca atare (cel puţin nu la modul direct). Sub influenţa luciferică răul rezultă oarecum ca un efect secundar. Dar hipertrofierea egoismului împinge oamenii din ce în ce mai mult spre materialitate, spre căutarea disperată a plăcerilor senzuale şi în felul acesta ei ajung sub dominaţia Principiului Ahrimanic, al cărui «interes» direct este să împingă fiinţele umane spre rău, să le lege exclusiv de materialitate (de aici şi avalanşa invenţiilor tehnice), dar pe de altă parte să împingă oamenii la conflicte (atât pe plan individual cât şi colectiv). Căci prin moartea violentă a unui număr mare de fiinţe umane, forţe şi energii neconsumate sânt deturnate în beneficiul unor entităţi distructive. Dacă nimic n-ar fi intervenit ca să schimbe lunecarea spre rău a Omului, omenirea ar fi ajuns să se nimicească într-un război general al tuturor împotriva tuturor.

Menţionăm că în paragrafele precedente, caracterizarea celor două puteri care se opun evoluţiei normale a Omului a fost făcută foarte sumar, atâta cât era necesar în vederea înţelegerii unor aspecte legate de aşa numita Ispită a Domnului. Un cititor interesat poate găsi numeroase amănunte în cadrul operei lui Rudolf Steiner.

Din tot ce am explicat până acum, este evident că, sub nici o formă, nu poate fi vorba de o ispită în sens omenesc comun, cu privire la Entitatea Hristos. De fapt este prima bătălie pe care Hristos a purtat-o împotriva principiilor ostile (Luciferic şi Ahrimanic), terenul de luptă fiind însăşi corporalitatea omenească, dar ca şi în numeroase alte exemple, modul în care este înfăţişată această confruntare a căpătat aspectul unor tentaţii «omeneşti». Nici o putere omenească (oricât de evoluată am imagina-o, precum în cazul lui Iisus), nu putea să împingă lupta până la *ultimele* straturi ale materialităţii, adică să înfrunte principiul Morţii în propria lui «casă», adică pe teritoriul care îi aparţine de drept (domeniul fizico-mineral). De fapt conştiinţa morţii este ceva specific uman. În cazul omului moartea apare ca o tragedie, ca ceva cu totul inexplicabil, ca o intervenţie brutală şi iraţională a unei puteri ostile. Mineralul este «mort» în mod natural, o plantă chiar dacă

se vestejeşte şi se usucă, i s-ar potrivi mai degrabă termenul de metamorfoză decât cel de moarte (există oare moartea din punctul de vedere, spre exemplu, al unei păduri?).

Un animal moare în sensul propriu al cuvântului, *în mod natural*. De aceea animalul se fereşte de moarte, este înzestrat cu instinctul de conservare, dar nici în cazul animalelor nu se manifestă acea conştiinţă specific omenească a morţii. Chiar la o considerare superficială a Fiinţei Umane, aspectul acesta al morţii, al sfârşitului inevitabil al individualităţii, pare ca un accident, ca o bătaie de joc a unei puteri demonice. Omul are *conştiinţă de sine individuală,* în esenţa sa profundă este Spirit, iar Spiritul nu poate fi conceput decât ca veşnic şi indestructibil.

Dar acesta a fost destinul cosmic al Omului: să nu poată dobândi conştiinţa superioară de Sine şi a Libertăţii Sale unice decât prin muncă şi luptă în materie; în materie a trebuit să cunoască moartea şi până la urmă s-o învingă. Această luptă ar fi fost de la bun început pierdută de către Om dacă Spiritul Divin nu s-ar fi coborât în învelişurile corporale ale unei Fiinţe umane excepţionale, a cărei corporalitate a fost pregătită într-un mod fără precedent în întreaga istorie spirituală a omenirii, astfel că Forma Corpului Omenesc a putut fi smulsă de sub puterea morţii. Am arătat mai înainte cum jertfa supremă a Omului s-a însoţit cu jertfa supremă a Divinităţii, fără de care fiinţele umane s-ar fi îndepărtat din ce în ce mai mult şi fără putinţă de întoarcere, de izvorul Vieţii Universale.

* * *

Prin această intrare a lui Hristos în materialitate, întreaga problematică legată de omenire în genere a căpătat valenţe infinit mai complexe. S-a produs o agitaţie în tot cosmosul. Fiecare nivel ontologic îşi are sarcinile şi «ispitele» sale. Bineînţeles că nici un om nu-şi putea închipui (oricât de iniţiat ar fi fost) că ar fi putut pe cont propriu să contracareze atacul combinat al acelor puteri pe care tradiţia creştină le numeşte Diavol sau Satan. Dar nici nu i se cerea. Oricum, majoritatea covârşitoare a reprezentanţilor omenirii de atunci, în măsura în care ducea o viaţă normală şi respecta de bine de rău principiile morale proprii dispozitivului spiritual în care era încadrată, beneficia de o protecţie suficientă din partea spiritelor de popor, de rasă, etc.

Hristos era un spirit de dimensiuni cosmice (şi chiar supra-cosmice, ca fiind purtătorul uneia din ipostazele sfintei Treimi), de aceea acele puteri numite Lucifer şi Ahriman, care aveau cunoştinţa formidabilelor lor posibilităţi, s-au simţit ameninţate în forul lor cel mai interior. Ele au intervenit cu toată forţa de care erau capabile împotriva unui adversar care era însăşi Logosul întrupat. O expresie ezoterică afirmă că Dumnezeu Tatăl a împărţit Puterea cu Ahriman şi Înţelepciunea cu Lucifer, *Iubirea însă şi-a păstrat-o integral pentru sine.* O asemenea exprimare n-ar trebui să pară şocantă dacă ne-am aminti ceea ce spune Apostolul Pavel despre Iubire în Epistola către Corinteni. De aceea Dumnezeu n-a avut probleme în a le conferi puterilor potrivnice o parte din Puterea şi Înţelepciunea Sa (puteri care, în *ultimă instanţă,* îşi au originea tot în Dumnezeu!), atâta timp cât întreaga putere şi întreaga înţelepciune imaginabilă nu reprezintă nimic mai mult decât neantul în măsura în care sânt lipsite de Iubire. Iar Hristos este acea Iubire Cosmică care s-a făcut trup ca să proclame triumful Ei absolut.

Scena Ispitei lui Hristos din Evanghelie înfăţişează un fel de bătălie Cosmică. Puterile potrivnice evoluţiei normale a omului au acţionat în primul rând asupra unor nevoi oarecum naturale ale corporalităţii lui Iisus, căci oricât de evoluată ar fi fost acea corporalitate tot era condiţionată de necesităţile vieţii în materie. Şi să nu uităm ceea cea

am afirmat mai înainte, că evoluţia spirituală a Entităţii Iisus era însoţită, dintr-un punct de vedere, de o accentuată pătrundere în straturile materiei fizice. În aceasta a constat şi Scopul Suprem al intervenţiei lui Hristos în Lume, să pregătească premisele în vederea spiritualizării materiei (şi implicit a Omului!), dar această transformare ontologică a materiei era condiţionată de scufundarea divinului până la ultimele profunzimi ale materialităţii.

* * *

Evanghelia ne relatează despre trei ispite radicale legate de trei nivele ontologice fundamentale ale Fiinţei Umane.

Prima este legată de «hrana cea de toate zilele», de problema Pâinii, adică de asigurarea nevoilor primare ale subzistenţei trupului material. Diavolul îl ispiteşte pe Hristos ca să-şi demonstreze puterea supranaturală transformând pietrele în Pâine. Răspunsul lui Hristos a fost că Omul nu trăieşte *numai* cu pâine, ci şi cu Cuvântul lui Dumnezeu (adică cu hrană spirituală).

A doua ispită atinge o problematică mai complexă şi subtilă implicând oarecum raportul fiinţei umane faţă de Marele Cosmos; intervine tentaţia de a sustrage propria fiinţă condiţionării impuse de caracterul material al corpului (cum ar fi dependenţa faţă de propria greutate). Evanghelia ne transmite că Diavolul l-a ispitit pe Hristos să se arunce de pe acoperişul Templului fiindcă oricum Fiului lui Dumnezeu nu i se poate întâmpla nimic. Răspunsul prin care Hristos l-a respins pe reprezentantul răului a fost: «Nu ispiti pe Dumnezeul tău!». Asta ar putea fi echivalent cu: Nu-i cere lui Dumnezeu să calce legile naturii (pe care tot El le-a conceput!). Aici intervine o mare dificultate căci există o mulţime de relatări despre manifestările miraculoase a numeroşi sfinţi care păreau că se plasează deasupra limitelor impuse de materialitatea corpului (cum ar fi levitaţia, etc.).

Putem privi ansamblul coerent a ceea ce noi numim legi ale Naturii ca fiind expresia plasticizată a Voinţei Principiului Universal al Tatălui. Dacă ne-am putea imagina (măcar pentru o clipă) pe Hristos oferind un «spectacol» care să ateste capacităţile sale supranaturale, prin sfidarea legilor fizice, asta ar însemna că s-a produs un fel de conflict între Fiul şi Tatăl. Chiar dacă toată activitatea publică a lui Iisus Hristos (din Evanghelii) stă sub semnul minunilor săvârşite de Hristos, aceste fapte miraculoase trebuie abordate în alt context. Cristos zicea celor pe care i-a vindecat: *Credinţa ta te-a vindecat sau Mare este Credinţa ta.* Nu este vorba de minuni în sensul conştiinţei comune, adică nişte evenimente spectaculoase menite să şocheze pe spectatori.

Iar a treia ispită poate fi numită: tentaţia Puterii. Diavolul îi oferă lui Hristos stăpânirea exterioară asupra întregului Pământ, în postura unui fel de Monarh Universal, în schimbul închinării. În mod paradoxal aceasta este un aspect ce ţine de problema *persoanei*. Creştinismul prin excelenţă poate fi numit religia *personalismului,* religia *libertăţii* personale, afirmarea valabilităţii absolute a persoanei. Nemurirea individuală nu mai constituia privilegiul unui mic grup de aleşi, ci e promisă tuturor, chiar şi ultimului sclav. Pe de altă parte, în timp ce Divinitatea în una din ipostazele sale şi-a asumat o formă omenească, atribuindu-şi chipul celei mai mari smerenii, de cealaltă parte, în inima lumii civilizate de atunci, Cezarii Romei, beţi de vinul orgiilor şi de sângele crimelor, domneau în mijlocul unei omeniri slugarnice care îi adora ca pe nişte zei coborâţi pe Pământ.

S-a alcătuit o caricatură satanică a întrupării Logosului. Unii au încercat să mai atenueze absurdul situaţiei care s-a creat prin acordarea onorurilor divine persoanei împăratului, privit ca un stăpân al lumii, folosindu-se de unele subterfugii intelectuale, că de fapt nu este vorba de adorarea persoanei fizice ca atare, ci a *numenul-ui* împăratului, adică un fel de geniu inspirator a cărui proiecţie în plan material constituia o anumită personalitate. În realitate, era vorba de un fel de luptă care ţintea la afirmarea «Persoanei» unice, absolute. În timp ce Hristos promitea supravieţuirea personală pentru toţi care cred în El, de cealaltă parte puterile întunericului se concentrau într-o unică «persoană», un fel de replică demonizată a Persoanei Divine, faţă de care toate celelalte persoane umane urmau să fie reduse la zero ca o turmă de sclavi depersonalizaţi. (Aceasta n-a fost o problemă numai a contemporanilor lui Hristos. Putem să ne amintim de anumite regimuri totalitare ale secolului XX).

S-ar putea trage concluzia că în momentul când Mântuitorul Lumii se găsea în pragul activităţii sale publice, în faţa Lui a fost pusă o teribilă dilemă. Era tentaţia supremă de a smulge Omenirea din mizerie printr-un fel de şoc cosmic, prin folosirea puterilor supranaturale. Dar astfel s-ar fi acordat satisfacţie «interesului» Marelui Ispititor, care în felul acesta ar fi obţinut o victorie radicală împotriva principiului libertăţii umane.

În Evanghelie se spune că atunci când Hristos atârna pe Cruce, unii dintre privitori îşi băteau joc de El, zicându-i «Coboară de pe cruce ca să credem în Tine». Lăsăm la o parte discuţia dacă Fiul lui Dumnezeu putea sau nu coborî de pe cruce. Tot ce putem spune deocamdată este că Hristos a venit *să moară* pe cruce căci acesta era «preţul» mântuirii Lumii *prin libertatea individuală a fiecăruia*. Să încercăm să ne imaginăm ce s-ar fi întâmplat dacă Hristos realmente ar fi coborât de pe cruce. Atunci toţi s-ar fi prosternat în faţa Lui şi L-ar fi recunoscut ca Mântuitor al Lumii, dar aceasta ar fi fost o minune exterioară care ar fi impus *forţat* un punct de vedere şi o convingere. Nu s-ar mai fi putut naşte, în profunzimile sufletului şi *în mod liber*, Christul interior, care este rezultatul Faptei libere a fiecărei individualităţi umane în parte, are loc trezirea Conştiinţei Superioare în Spaţiul infinitei Subiectivităţi Umane.

Conform cu explicaţiile lui Rudolf Steiner, prima ispită, cea a Pâinii, a venit din partea Spiritului Ahrimanic care, după cum am spus, este stăpânul materiei *exterioare* în aspectul ei mineral, iar pâinea este legată de subzistenţa materială a corpului.

Prin cea de a doua ispită (a împărăţiei lumeşti - Luca, *cap. 4*) a fost reprezentat atacul luciferic. S-a acţionat asupra orgoliului inerent fiinţei umane, a ambiţiilor fără limite care tind spre cucerirea lumii, spre crearea Împărăţiei Universale.

Iar atunci când a fost vorba de a sfida legile naturii (anume: gravitaţia), a intervenit o dublă ispită, pe de o parte cea a orgoliului, de a obţine o ascendenţă asupra semenilor, prin folosirea unor puteri supranaturale (un fel de magie de show), iar pe de altă parte acea putere magică de natură luciferică urma să se manifeste prin forţarea legilor naturii (a firescului), ceea ce necesita ajutorul lui Ahriman, stăpânul materialităţii.

De fapt, «ispitele» n-au fost numai tentaţiile unei fiinţe particulare (fie ea şi pătrunsă de un Spirit Divin). Aceasta reprezenta o problemă cu care se confrunta orice suflet uman luat la modul individual, cât şi întreaga omenire considerată în ansamblul ei. Aici este vorba de tentaţia «raiului» pământesc, al unui «imperiu» al fericirii coercitive, a unei ordini şi armonii sociale impuse cu forţa, fără spirit, bazate exclusiv pe o bunăstare materială. Mai ales secolul XX al istoriei omenirii de după Hristos a fost deosebit de puternic marcat de acest aspect, cu rezultatele care se cunosc.

Iar în ceea ce priveşte prima ispită *(a pâinii*), intervine un aspect ocult care nu rezultă explicit din textul evanghelic dar pe care este cazul să-l amintim. Însuşi răspunsul dat de Hristos ispititorului: că omul nu trăieşte numai cu pâine, poate naşte ceva ca o nedumerire sau insatisfacţie. Problema pâinii este totuşi mult prea importantă ca să fie tranşată doar cu cinci-şase cuvinte.

Conform cu explicaţia lui Rudolf Steiner, Hristos a reuşit să «echilibreze» cele două influenţe ispititoare, să le neutralizeze reciproc efectele. El l-a învins complet pe Lucifer, atunci când acesta a acţionat asupra elementului orgoliului, ceea ce este indicat în Evanghelie prin cuvintele: «Mergi înapoia mea, Satano!…» (Luca 4.8), dar nu a mers până la capăt în ceea ce priveşte ispita lui Ahriman cu privire la *pâine*. A intervenit un fel de «dialog» pe nivele cosmice între Hristos şi Ahriman.

Când Hristos a răspuns Spiritului Răului că omul nu trăieşte numai cu pâine ci cu *«orice cuvânt al lui Dumnezeu» (Luca 4.4),* acela i-a dat «replica» conştiinţei comune: *dar până una alta omul trebuie să mănânce!* Aşa că dacă Tu nu vrei sau nu poţi să acţionezi asupra materiei ca să câştigi sufletele umane, *asta o voi face eu*. Eu *pot* să fac din «piatră» pâine. Şi prin acest răspuns Diavolul a făcut o aluzie la covârşitoarea putere a *banului.* În planul existenţei umane, metalul (din care se fac banii) se transformă în pâine. Ca să obţii pâine trebuie s-o cumperi pe bani. În acel moment a intervenit un fel de «compromis» (temporar!) între Hristos şi Ahriman. Am putea folosi termenul de «armistiţiu». Din raţiuni cosmice, Fiul lui Dumnezeu l-a lăsat un timp pe Diavol să-şi facă de cap, fapt care este sugerat în Evanghelie prin cuvintele: *«Şi diavolul, terminând toată ispita, s-a îndepărtat de El până la o vreme» (Luca 4.13)*.

Atragem atenţia cititorului în mod special să nu tragă concluzii pripite din cele spuse în rândurile de mai sus. Vom reveni cu explicaţii suplimentare, în legătură cu această problemă, când vom discuta despre patimile Domnului de dinaintea crucificării.

Capitolul 26
Nunta din Cana şi misterul «transformării apei în vin»

Am ajuns în pragul acelei perioade din misiunea lui Hristos care corespunde propriu-zis vieţii sale publice.

Dacă aruncăm o privire de ansamblu asupra acestei epoci putem să sesizăm două aspecte de bază.

O învăţătură morală foarte pură care a fost predată cu diferite ocazii unor grupuri mai mari sau mai mici, în mod public sau numai discipolilor apropiaţi, în aer liber sau în interior; şi toată această învăţătură a fost expusă în principal sub formă de pilde, parabole, adică mici istorioare cu conţinut didactic – moralizator.

De cealaltă parte avem aspectul, am putea zice, operativ al activităţii lui Hristos, adică toate acele fapte atribuite Fiului lui Dumnezeu, care pot fi grupate în categoria «minunilor», acţiuni publice menite să adeverească divinitatea Celui care le făptuieşte.

Câtă cerneală, câţi kilometri de hârtie s-au consumat în scopul explicării diferitelor pasaje, a comentării expresiilor obscure ! Cât sânge s-a vărsat ca urmare a războaielor religioase, din cauza neînţelegerilor şi a subtilelor diferenţe de interpretare, cu privire la anumite precepte evanghelice atribuite Celui care prin însăşi esenţa sa era conceput ca Dumnezeul Supremei Iubiri?

Seria minunilor atribuite lui Hristos începe (conform cu tradiţia creştină) cu acea faimoasă transformare a apei în vin de la nunta din Cana. Ceea ce se remarcă în primul moment este că aceasta este prima şi singura faptă miraculoasă a lui Iisus Hristos, în care este implicată direct Maica Domnului.

Este foarte important că prima acţiune publică a Fiului lui Dumnezeu este legată de o nuntă (sau de *Simbolul Nunţii*); căci dintre cele trei momente capitale ce marchează drumul pământesc al unui suflet, adică naşterea (ceremonia botezului), căsătoria şi moartea (ritualul înmormântării), căsătoria este cea care este asumată de fiinţa umană la modul conştient, în deplină responsabilitate (sau cel puţin aşa ar trebui să fie).

Nunta este prin excelenţă simbolul Vieţii, actul prin care este consemnată însoţirea a două persoane de sexe opuse în vederea perpetuării vieţii, iar Hristos este în primul rând Domnul Vieţii. El a venit pe Pământ ca să aducă tuturor Viaţa Veşnică.

Faptul că Hristos a fost invitat la o nuntă n-ar fi ceva neobişnuit, mai ales că se răspândise zvonul că acesta este Mesia cel aşteptat, dar intervine acel episod ciudat al transformării apei în vin. Oare Divinitatea Fiului lui Dumnezeu se cerea să fie adeverită printr-un fel de «alchimie» alimentară? Luat stricto senso aceasta ar sugera chiar un iz vrăjitoresc. Repetăm că, aşa precum în toate celelalte cazuri, sântem puşi în faţa confuziei dintre planuri. Ca peste tot ne lovim de aceeaşi problemă, dificultatea de a discerne între anumite fenomene care s-au petrecut propriu-zis la modul sensibil în faţa ochilor privitorilor şi caracterul lor transcedental spiritual. Chiar dacă Hristos a fost prezent la o ceremonie nupţială, evanghelistul care a descris scena n-a prezentat un anume moment al timpului empiric, ci *Arhetipul spiritual,* aşa cum a putut el să-l contemple.

În primul rând trebuie să vedem care a fost rolul vinului în cursul evoluţiei umane, mai ales că în timpul Ultimei Cine, Hristos a acordat elementului *vin* atributul de «sânge al Domnului» adică, l-a transpus pe un plan de fire superior.

Conform cu tradiţia veche testamentară, primul care a sădit viţa de vie şi a consumat sucul *fermentat* al strugurilor a fost Noe, iar rezultatul a constat într-un fel de turmentare de care a fost cuprins spiritul său, prilej pentru unul dintre fiii săi, să-şi bată joc de el.

Vinul prin esenţa sa interioară a avut un rol decisiv în dezvoltarea Eului omenesc, în concentrarea personalităţii proprii în lăuntricul cel mai profund al Omului. Ancorarea *Arcei lui Noe* pe stânca Araratului, înseamnă fixarea definitivă a Eului în corpul fizic, trezirea primului germen în sens propriu al personalităţii umane. Nu este întâmplător faptul că Noe a fost primul reprezentant al Omenirii care a băut vin, căci însuşi numele său trimite la cuvântul de origine greacă, *noesic,* adică ceva legat de *minte,* de conştiinţa *individuală.*

Numai că prin materializarea excesivă a fiinţelor umane, a fost trasă în jos întreaga Natură şi implicit a fost afectată şi entitatea vinului. A fost alterată puritatea lui originară prin încorporarea unui element ameţitor, de tulburare a conştiinţei, reprezentat în plan fizic de către *alcool*. Rezultatul a fost o exacerbare a egoismului uman, peste limitele normale.

De fapt atunci când Hristos a călcat cu picioarele Sale pământul, rolul vinului era deja terminat, din punctul de vedere al capacităţii sale de a influenţa pozitiv evoluţia omenirii.

Este cazul să precizăm că tocmai această *primă* acţiune publică a Fiului lui Dumnezeu reprezintă unul dintre episoadele cele mai dificile, dacă nu chiar cel mai greu de interpretat din întregul cuprins al Evangheliilor. *Nunta,* prin excelenţă, exprimă un

punct de cotitură în viaţa unei individualităţi umane, un moment menit să asigure *continuitatea vieţii*. Cu atât mai mult, *Nunta Evanghelică* constituie un fel de *nod* în care se împletesc în modul cel mai intim un complex de elemente aparţinând vechii epoci, cu germenii noii lumi care deja începuse să se formeze. Dificultatea de cuprindere a semnificaţiei momentului constă în caracterul său «crepuscular», de îngemănare a nopţii cu ziua. A intervenit ceva ca o «pendulare» subtilă între planuri de fire diferite, între trecut şi viitor. Spiritele nuntaşilor aveau deja privirea îndreptată spre viitor, spre zorii noii epoci, totuşi forţele trecutului erau încă active în personalităţile lor şi îşi cereau drepturile. Vechile puteri atavice se împleteau subtil cu noile impulsuri spirituale, care începuseră deja să-şi facă simţite prezenţa. Participanţii la Nuntă încă simţeau nevoia de vin, dar vremea lui a trecut. *Vinul se sfârşise*, adică s-a terminat rolul său. Şi în această situaţie de echilibru precar între două stări de conştiinţă radical diferite, Hristos a intervenit cu un fel de «compromis», a făcut ca apa să capete *gust de vin*. Era necesar să aibă loc o trecere mai puţin bruscă între vechi şi nou, să se evite pe cât posibil şocurile spirituale, să se asigure o continuitate, un transfer de forţe dinspre trecut spre viitor.

Dar în relatarea episodului Nunţii mai intervine un aspect insolit care plasează intervenţia lui Hristos într-o lumină mai specială. Este vorba de rolul Mamei Sale.

Conform cu textul evanghelic, însăşi Fecioara a apelat la Fiul Său informându-L că lipseşte vinul. Urmează replica bizară a lui Hristos: «*Ce ne priveşte pe Mine şi pe tine*?» sau «*Ce ţi-e ţie şi ce mi-e Mie*», sau mai radical «*Ce am a face Eu cu tine*?», în funcţie de diferitele variante de interpretare a originalului.

Luate ca atare asemenea cuvinte pot însemna refuzul Fiului de a se implica într-o problemă care, privită la modul exterior, ar fi chiar puţin zis trivială, anume de a suplini lipsa vinului din cadrul unei petreceri. Şi cu toate acestea, Fecioara, imediat după aceea, în mod foarte firesc, se adresează slujitorilor cu porunca: «*Faceţi orice vă va cere*».

Pentru a înţelege acest moment este cazul să facem o mică paranteză şi să ne amintim de ceea ce am spus înainte cu privire la puterile cu care a fost înzestrată Maica Domnului. Fecioara a manipulat acele energii spirituale deosebite, care s-au actualizat prin Fiinţa Fiului ei. Se poate spune că ea a asimilat într-o măsură considerabilă însuşi Spiritul Vieţii inerent Logosului întrupat şi de aceea a putut deveni coparticipantă la miracolul Nunţii din Cana (am putea s-o privim chiar ca o hierogamie în sacralitatea ei profundă).

Conform cu explicaţia lui Rudolf Steiner în cuvintele prin care Hristos s-a adresat Mamei Sale *nu intervine nici un fel de interogaţie*. A avut loc o greşeală de transcriere ce s-a transmis timp de două mii de ani (intenţionat sau nu, asta-i o altă problemă). Hristos n-a spus «*Ce ne priveşte pe Mine şi pe tine*?» (o exprimare care ar putea părea chiar jignitoare în contextul dat), ci exact invers: «*Aceasta ne priveşte pe Mine şi pe tine*», adică: *noi amândoi* suntem implicaţi.

Amintim ce am afirmat mai devreme. Ambientalul social în care Hristos era pe punctul să acţioneze, se găsea într-un moment de mare cumpănă, într-un fel de «punct de inflexiune». Nunta la care a fost invitat Însuşi Logosul Solar a înfăţişat o primă anticipare a viitoarei Nunţi Cosmice de la sfârşitul Apocalipsei între Mireasă (omenirea transfigurată) şi Mire (Spiritul Cristic). Dar spiritele *nuntaşilor* (adică a *contemporanilor* lui Hristos) nu erau încă pregătite să suporte întreaga desfăşurare a Puterii Cristice. Căci *vremea nu sosise încă*. De aceea imediat după cuvintele adresate Mamei Sale (*Ioan 2,4*), Hristos adaugă: *Încă nu a venit ceasul meu.*

Era necesară mijlocirea puterilor *feminine* ale Fecioarei, legate de aspectul plastic al Vieţii Naturale (al cărei simbol este reprezentat de *viţa de vie*), pentru a atenua şocul, ceva care să acţioneze ca un fel de «tampon» între Fiinţa Logosului şi covârşitorul dispozitiv spiritual al Iudaismului, puternic ancorat în fondul *teluric* al Lumii. Iar prin acele cuvinte adresate Fecioarei (Aceasta *ne implică*, sau aceasta *trece de la Mine la tine*, adică, o parte din *puterea Mea* trece la tine), Fiul ei a adeverit **statutul spiritual excepţional** al Celei pe care noi o venerăm sub numele de Fecioara Maria, Împărăteasa Cerului.

Dar să încercăm să privim toată această problemă puţin sub un alt punct de vedere. An de an, apa absorbită prin rădăcinile viţei de vie se transformă în suc în boabele de struguri şi ulterior în vin. De fapt, prin miracolul de la Nuntă, prin aşa numita «transformare a apei în vin», Hristos a transpus pe un plan spiritual superior ceea ce se întâmplă în permanenţă în Natură. Acea *aparentă* concesie faţă de vechea spiritualitate (apa care a căpătat gust de vin) a alcătuit primul impuls către transfigurarea întregii naturi (a celei umane şi nu numai). *Vinul* (produsul *viţei de viaţă*) a fost reinstaurat în starea sa originară, de «nefermentaţie», de dinainte de materializarea excesivă a Fiinţei Umane. Am putea afirma că vinul a căpătat (deocamdată la modul potenţial) calităţile apei de izvor, în sensul că a fost reînzestrat cu puritatea naturii primordiale. *Simbolul apei* este bine ancorat în ansamblul Evangheliilor. Iisus s-a botezat cu apă. Omul, ca să recâştige statutul său originar, trebuie să renască din apă (conform cu cuvintele adresate de Iisus lui Nicodim). Apa, fiind un condensator de forţe eterice (forţe de viaţă), când dispare apa, dispare şi viaţa. Să ne amintim de numeroasele legende şi poveşti legate de *apa vie*, cea care îl readuce pe erou de la moarte la viaţă.

Este remarcabil faptul că întreaga viaţă publică a lui Hristos s-a desfăşurat între cele două acţiuni capitale de «alchimie» cosmică, La *început* a avut loc «transformarea apei în vin», iar la *sfârşit*, Lucrarea Divină a culminat cu «prefacerea vinului în sânge», în cursul ultimei Cine. Se ştie că, din punct de vedere esoteric, sângele este expresia *materială* a Eului. Pierderea de sânge care depăşeşte o anumită limită, provoacă moartea, adică Eul părăseşte corpul fizic, în lipsa substratului material care îi asigură menţinerea într-o anume formă corporală. Prin ultimul act al vieţii Sale publice, Hristos a refăcut legătura pozitivă a vinului cu Eul Omului. Elementul tulburător, *ostil* Eului, încorporat în substanţa vinului ca urmare a egoismului, a fost îndepărtat. Vinul a devenit vin de *împărtăşanie*, ceea ce este deja altceva. Lucrarea Divină săvârşită, am putea spune, la modul *virtual,* urmează *să se împlinească*, pentru întreaga omenire, de-a lungul întregii evoluţii pământeşti. Fapta lui Hristos, ce s-a petrecut, *la început*, la nivelul *arhetipal*, este actualizată şi *potenţată* în permanenţă, prin *acţiune omenească*, capătă *existenţă obiectivă în fapt,* în decursul Liturghiei. În felul acesta trebuie înţeleasă formula sacramentală că prefacerea darurilor în *trup* şi *sânge* se produce în mod *substanţial* şi *real* (vom mai reveni asupra acestei probleme în cursul prezentei lucrări).

* * *

Până la urmă, care este concluzia explicaţiilor care au precedat? Logosul nu s-a întrupat pe Pământ ca să facă demonstraţii publice de magie, precum vedem şi astăzi pe unii scoţând iepuri din joben. Dacă Hristos ar fi transformat efectiv apa în vin, la modul, să zicem aşa, cras, ca să satisfacă papilele gustative ale unor cheflii, atunci de ce nu a

transformat şi pietrele în pâine, la sugestia Celui Rău, şi în felul acesta să-şi adeverească puterea divină?

O legendă românească (relatată de Vasile Lovinescu) povesteşte că însăşi Maica Domnului în timp ce a peregrinat pe meleagurile noastre (ca să se ascundă de «soldaţii» lui Irod, adică de acele puteri ale întunericului care căutau să sugrume în faşă noul început al Vieţii) *a sfinţit Viţa de Vie*, adică i-a consacrat o misiune deosebită, ca răsplată pentru protecţia acordată Sfintei Familii. Chiar această legendă dovedeşte marea vechime a simbolurilor legate de *vin* şi *viţa de vie.* Şi este remarcabil faptul că în limba română însăşi denumirea de *viţă de vie,* indică legătura esenţială a acesteia cu procesul Vieţii ca atare. Atunci nu-i de mirare că sucul de struguri are într-adevăr o menire deosebită: să devină mai mult decât sucul unui fruct oarecare, să capete caracterul unui fel de sânge, să devină la propriu purtătorul Vieţii.

În spatele Viţei de Vie planează o entitate foarte înaltă aflată într-o intimă legătură cu întreaga evoluţie a omenirii. La origini «vinul» adică sucul viţei (sucul de «viaţă») nu avea nimic ameţitor (în sens rău) dar putem înţelege că tocmai acea legătură profundă între rodul viţei şi esenţa anumitor procese subtile din fiinţa umană a făcut ca decăderea omului din statutul său originar, să aibă ca rezultat şi *tulburarea* sucului viţei.

Vinul cel vechi şi-a jucat rolul decisiv în fixarea Eului omenesc în materialitate, în plăsmuirea *vechiului Adam*. Dar Hristos a «transformat apa în vin», a pus bazele unui *vin nou,* care, aşa cum am văzut, a fost la rândul său transformat în «sânge», în felul acesta devenind purtătorul unui *Eu nou*, al Eului superior, al *noului Adam*.

Pe măsura evoluţiei şi a respiritualizării fiinţei umane, adică a plăsmuirii noii fiinţe adamice, se vor produce efecte salutare asupra proceselor Naturii. Transformarea Omului va trage către Spirit şi restul Naturii, şi va determina modificări importante în desfăşurarea unor fenomene (evident nu prea curând).

Capitolul 27
«Înmulţirea Pâinilor», «Mersul pe apă»

Episodul analizat în capitolul anterior reprezintă începutul acelui grandios proces pe care noi îl numim IMPULSUL LUI HRISTOS. Nunta din Cana a fost un fel de episod de adaptare. De acum încolo Puterea Divină începe să se manifeste la modul Plenar prin corporalitatea lui Iisus din Nazaret. Aceasta implică din partea Spiritului Cristic o şi mai puternică penetrare până-n ultimele nivele ale materialităţii (şi până la urmă, până la ultimele straturi ale mizeriei şi a suferinţei umane), într-un mod pe care nici un iniţiat (oricât de evoluat) n-ar putea să-l realizeze. Începe seria, se poate spune, a Marilor Miracole, adică a *marilor impulsuri de energii cosmice.*

În această fază, conştiinţa umană comună dar care a depăşit stadiul, să zicem aşa, al credinţei naive, se găseşte în faţa unor mari dileme. Se pune întrebarea: Dacă Hristos a înfăptuit cu adevărat tot ce i se atribuie, ar fi fost normal ca întreaga omenire (sau la început, întregul Izrael) să-l recunoască ca Mesia. Se zice că Hristos a mers pe apă, a hrănit mii de oameni cu câteva pâini, etc. Orice minte omenească ar trebui să vadă în El pe Fiul lui Dumnezeu.

Să privim din alt punct de vedere problema «minunilor» şi în general a fenomenelor care se încadrează în categoria celor aşa - zis *paranormale.* S-au scris biblioteci întregi pe tema asta. În mai multe locuri din Evanghelii se spune că Iisus străbătea regiunile

Palestinei, *mari mulţimi* veneau să-l asculte şi *toţi cei ce sufereau de boli* se vindecau. Cât de mari puteau fi acele mulţimi? Câţi oameni puteau să se strângă într-un anume loc ca să-l poată asculta pe Hristos? Dar, aşa cum am mai spus, fiecare cuvânt din Evanghelie trebuie considerat ca vizând simultan mai multe planuri de fire. Puterea lui Hristos (şi implicit Cuvintele Lui) nu-i atingeau doar pe cei efectiv prezenţi ci şi acele suflete care părăsiseră deja corpurile, cât şi pe cei nenăscuţi (care se pregăteau să intre în întrupare), şi atunci într-adevăr «mulţimile» erau foarte mari, chiar *nenumărate*. Şi toţi bolnavii se vindecau. De fapt mai toţi erau bolnavi mai mult sau mai puţin. Toată omenirea era atinsă deja de boală (dar nu la toţi se manifesta ca o suferinţă acută resimţită conştient).

Pe de altă parte, Evangheliile accentuează anumite cazuri singulare de vindecări spectaculoase şi despre care putem presupune că au izbit puternic imaginaţia martorilor oculari. Asemenea cazuri totuşi nu sânt numeroase. Iarăşi trebuie să specificăm că nu se pune problema să apreciem care a fost numărul bolnavilor efectiv vindecaţi de Iisus Hristos. Evangheliile chiar se contrazic în această privinţă. Vindecările care sânt nominalizate în Evanghelii ca şi alte fenomene, precum înmulţirea pâinilor, etc., marchează nişte momente esenţiale în desfăşurarea operei de mântuire a omenirii de către Hristos. Acestea se referă la anumite impulsuri care nu priveau numai acele persoane singulare vindecate de Hristos ci, în ultimă instanţă, vizau întreaga omenire.

Amintim faptul că lumea antică era mult mai obişnuită cu miracolele, cu fenomene de vindecare printr-un fel de «magnetism», faţă de cum se crede de obicei. Nu era de loc ceva neobişnuit ca să se producă vindecări prin punerea mâinilor mai ales dacă cel în cauză era privit ca un profet, sau iniţiat de rang superior. Asemenea cazuri se răriseră pe vremea lui Iisus, dar încă erau relativ frecvente. Într-o epocă mai veche nici nu se putea concepe o vindecare de boală care să nu fie realizată prin invocarea unor puteri superioare. Cu două mii de ani mai înainte de Hristos, dacă un medic egiptean i-ar fi dat unui bolnav o pilulă, un asemenea doctor ar fi fost privit ca un nebun.

S-ar mai putea pune întrebarea: Cum şi-a adeverit Hristos statutul de Mântuitor al Lumii ? Mergând pe apă? Dar asta o face orice fachir începător din India. Sau organizând spectacole de iluzionism precum înmulţirea pâinilor şi a peştilor?

Şi dacă Hristos a hrănit cinci mii sau patru mii de oameni cu cinci pâini sau cu şapte pâini, de ce n-a asigurat hrana pentru întreaga omenire? Fiul lui Dumnezeu ar fi fost capabil şi de o asemenea performanţă. Dar asta ar corespunde acelei tentaţii ahrimanice care este înfăţişată în scena ispitei «*Fă din piatră pâine*», tentaţie pe care Hristos a respins-o.

În fond, ce înseamnă înmulţirea pâinilor? De fapt, Hristos chiar a hrănit cu cele «cinci pâini» *întreaga omenire*. Căci a avut loc o revărsare a propriei sale substanţe în sufletele oamenilor (în măsura în care aceştia puteau s-o asimileze). Numărul de cinci mii (adică de cinci urmat de trei zerouri) la fel ca şi cel de patru mii sau şapte mii se referea la anumite categorii de entităţi aflate pe diferite niveluri de evoluţie spirituală. Prin cele cinci sau şapte pâini se indica o corespondenţă cu forţele ce emanau din anumite constelaţii zodiacale (la fel ca în cazul coşurilor de fărâmituri). După ce acei cinci mii de bărbaţi au mâncat din cele cinci pâini şi doi peşti au rămas *douăsprezece* coşuri de fărâmituri. Este oare aşa de important ca în textul ce relatează viaţa Fiului lui Dumnezeu să se indice în mod expres cantitatea de fărâmituri care au rămas de pe urma unui ospăţ? (*Matei 14,20*), (*Marcu 6,43*), *(Luca 9,17*).Ceata celor patru mii se referea la acele individualităţi umane a căror evoluţie corespundea cu totul nivelului general al epocii, dar

cei cinci mii erau purtătorii unor germeni potenţiali ai evoluţiilor viitoare. Şi formau o verigă de legătură între trecut şi viitor. De aceea au rămas douăsprezece «coşuri cu fărâmituri», căci s-au manifestat raporturi mai complexe şi multilaterale cu puterile întregului zodiac (12 constelaţii).

Aşa cum am spus mai înainte, în cei treizeci şi trei de ani care reprezintă vârsta «clasică» a lui Hristos, au fost sădite foarte multe «seminţe» (evident ca în majoritatea cazurilor cu totul inconştient pentru cei implicaţi), dar aceste «seminţe» aveau menirea să germineze şi să dea roade după perioade lungi de timp. Multe nici acum n-au început să încolţească căci încă nu le-a venit ceasul. În multe locuri din cadrul textelor sacre cuvinte sau expresii greu interpretabile, aparent foarte banale şi fără nici o importanţă din cadrul relatării Evangheliei, de fapt trimit la nebănuite taine spirituale.

Un exemplu ar fi afirmaţia (din *Ioan 6,10*) că pe locul unde s-a înfăptuit minunea înmulţirii pâinilor era *iarbă multă*. Dar de ce trebuia evanghelistul să ne transmită un asemenea amănunt? Ce legătură are *iarba* cu hrănirea a cinci mii de oameni? Doar n-o fi având de gând Hristos să-i facă pe cei prezenţi să mănânce iarbă şi să li se pară că ei mănâncă pâine şi peşte? De fapt, «iarba» era aceeaşi «iarbă» care a crescut pe Pământ în cursul «zilei a treia» a Creaţiei, adică înainte de crearea Soarelui, atunci când «Pământul» era din punct de vedere fizic într-o formă pur *eterică*, «Creşterea ierbii» însemna activitatea forţelor eterice, adică a forţelor *plăsmuitoare de viaţă*. La fel «iarba» din *Ioan 6,16* exprimă faptul că pe locul acela s-au concentrat excepţionale forţe de viaţă prin simpla prezenţă a lui Hristos. El şi-a revărsat puterea asupra celor prezenţi aşa că ei efectiv au «mâncat» acea «iarbă» şi n-au mai avut nevoie de nici un fel de altă hrană materială (cel puţin în cursul acelei zile).

Iar în ceea ce priveşte *mersul pe apă*, situaţia se prezintă astfel: Apa este prin excelenţă un condensator de forţe eterice. Oare câte afecţiuni nu se tratează prin băi calde sau reci? La orice lovitură sau inflamare se pun comprese ude. *Viaţa se naşte din Apă* şi când dispare apa dispare şi viaţa.

Atunci când apostolii L-au văzut pe Hristos mergând pe apă, ei L-au contemplat la modul anticipat pe Hristos-ul eteric, adică pe **Hristos cel Înviat,** şi nu pe cel care şi-a asumat chipul de rob. Aflăm că apostolul Petru a cerut şi el acest privilegiu să «meargă pe apă», adică să ajungă la intimitatea supremă cu Hristos, dar că s-a speriat şi a început să se înece. Pare ciudat, căci conform cu tradiţia Petru era pescar şi atunci… nu ştia să înoate?

Dar, conform cu Ioan, după minunea hrănirii celor cinci mii de bărbaţi cu cinci pâini, şi după ce Hristos a traversat în mod miraculos lacul Ghenizaret, mulţimea care a participat la actul înmulţirii pâinilor s-a urcat pe corăbii şi l-a căutat pe «cealaltă parte» a lacului. Hristos însă i-a apostrofat pe motiv că râvna acelor oameni se datora doar faptului că ei au mâncat din «pâinea» pe care le-a oferit-o El. Iar sfatul Domnului a fost să nu lucreze pentru *mâncarea pieritoare (Ioan 6,27)* şi că *adevărata minune* este credinţa în Fiul lui Dumnezeu. După aceea însă, cei implicaţi îl întreabă pe Hristos: «*Şi care este minunea în care să credem?»* Ca şi cum înmulţirea miraculoasă a pâinilor şi a peştilor n-ar fi fost de ajuns ca tot Israelul (sau cel puţin cei direct implicaţi) să se prosterneze în faţa lui Mesia cel mult aşteptat şi care în sfârşit a păşit cu picioarele Sale pe pământul Făgăduinţei. Aceasta reprezintă încă o dovadă că toate neînţelegerile şi tulburările se produc din cauza confundării planurilor. De aceea avem o mulţime de denominaţiuni creştine, fiecare pretinzând că ei (şi numai ei!) interpretează corect

Cuvântul Domnului. De fapt fiecare verset din mesajul Evanghelic exprimă o subtilă împletire între fizic şi spiritual. Fiul lui Dumnezeu a acţionat la nivelul mentalului colectiv şi această acţiune nu a fost (dar nici n-a putut fi) conştientizată în acel moment de marea majoritate a celor implicaţi, adică de cei care nu se puteau ridica peste nivelul conştiinţei obişnuite. Da, dar sămânţa pusă urmează să dea roade peste secole, milenii.

Am putea să ne întrebăm dacă oamenii aceia au mâncat ceva cu adevărat? Am avut ocazia să citim o interpretare a minunii înmulţirii pâinilor, în sensul că exemplul lui Iisus a fost aşa de puternic încât toţi cei prezenţi au început să împartă mâncarea unii cu alţii, iar cei ce aveau în plus i-au săturat pe cei ce nu aveau. Şi nu este imposibil să se fi întâmplat şi aşa ceva.

Este interesant că, în toate Evangheliile, după înmulţirea pâinilor urmează relatarea cu privire la mersul lui Hristos pe apă, dar în Marcu vedem că apostolii s-au tulburat puternic, *căci nu pricepuseră nimic din minunea înmulţirii pâinilor,* care s-a petrecut cu puţin timp mai înainte.

Dar ce legătură exista între «pâini» şi păşirea lui Hristos pe apă? De asemenea intervine şi o potolire a «vântului» (adică a tulburării *interioare*), căci Hristos a mers pe «apă» către apostoli, căci i-a văzut chinuindu-se şi vâslind împotriva «vântului». Şi ce trebuiau apropiaţii lui Hristos să înţeleagă din hrănirea a patru mii sau a cinci mii de oameni cât şi din numărul «coşurilor de fărâmituri» care au rămas după ospăţ? Şi chiar Hristos îi mustră pe ucenici că ei nu au luat aminte la acel număr (oare era aşa de important?).

Dar dacă ţinem seama că din punct de vedere ezoteric apa este un simbol al etericului (adică a forţelor *susţinătoare ale vieţii*), iar Hristos a «înmulţit pâinile», (pâinea fiind elementul de bază ce menţine *viaţa materială*), adică a avut loc o revărsare majoră de puteri plăsmuitoare de viaţă, care, prin mijlocirea Fiinţei lui Hristos, au penetrat în aura Pământului, atunci devine inteligibilă şi legătura transcedentală foarte profundă, dintre diferitele aspecte ale relatării evanghelice. În urma «înmulţirii pâinilor» apostolii au căpătat puterea să-L vadă pe Hristos «mergând pe apă»; de fapt a avut loc o contemplare oarecum profetică a viitorului corp de slavă al lui Hristos, ce s-a plăsmuit la modul plenar după Înviere.

Legat de «înmulţirea pâinilor» mai exista un episod evanghelic în care însuşi Hristos le atrage atenţia discipolilor să nu se pripească cu anumite judecăţi şi să nu interpreteze simplist faptele Spiritului. La un moment dat ucenicii au trecut pe «celălalt ţărm» şi precum în episoadele ce relatează înmulţirea pâinilor, au constatat iarăşi *lipsa pâinii*. Numai că de data asta Hristos nu face nici o minune, ci doar îi admonestează pe discipolii Săi cu cuvintele: *«feriţi-vă de aluatul saducheilor şi fariseilor» (Matei 16,6).*

Apostolii n-au înţeles în primul moment şi atunci Hristos le aminteşte de cele două înmulţiri anterioare şi de numărul mare de «coşuri de firimituri», adică de efectele pe termen lung ale acelei «hrăniri» şi de legăturile cu anumite constelaţii şi cicluri zodiacale. După care Hristos adaugă: «*Ce cugetaţi în voi înşivă că n-aţi luat pâine? Cum nu înţelegeţi că* **nu despre pâini v-am zis?»**

Şi atunci apostolii au înţeles că Mântuitorul le-a spus să se ferească **de învăţătura fariseilor** (*Matei 6,8,11,12*), adică să se ferească de influenţele subtile, perfide şi foarte puternice ale dispozitivului spiritual Iudaic. Atunci când Hristos a hrănit ceata celor «patru mii» sau a celor «cinci mii» era vorba de o altfel de pâine care nu putea fi afectată de «aluatul fariseilor», dar apostolii tot mai puteau eventual să ducă dorul vechii «pâini»,

a vechii înţelepciuni, dar care nu mai avea ce căuta pe «celălalt ţărm», adică în *noua spiritualitate*.

Dacă ne-am crampona de imaginea lui Hristos efectuând la modul *material* exterior o multiplicare de substanţă, aceasta n-ar fi nimic altceva decât un spectacol de vrăjitorie, o temă de care a ajuns să se preocupe intens un anume gen de literatură contemporană.

Problema este mult mai serioasă decât pare la prima vedere, este ceva ce priveşte chiar viitorul Omenirii, căci cu tot aspectul său transcendent, prezintă şi un caracter obiectiv, sau mai bine zis, *spiritual-obiectiv*.

Nu putem şti până la ce limite, în ceea ce priveşte manipularea puterilor Spiritului, poate ajunge un Maestru de rang Superior. Nu spune chiar Hristos, adresându-se apostolilor, că cei care cred în El vor fi capabili să facă lucruri şi mai mari decât cele pe care le-au văzut ochii discipolilor Săi? Dar, pe de altă parte, nu există un impediment principial care să blocheze posibilitatea ca un Maestru, la un moment dat, să se folosească de anumite puteri ca să facă rău, adică să devină un magician negru. Căci aici intervine taina liberului arbitru al Omului, iar cu cât este mai sus cu atât şi ispitele cresc în «progresie geometrică». Vom mai avea ocazia, pe parcursul lucrării prezente, să discutăm această temă. Deocamdată, ca să lămurim mai bine lucrurile, să luam în consideraţie nişte exemple din Evanghelie.

În *Luca 9,49-50*, unul din ucenici îi zice lui Iisus că există un om care scoate demoni în numele lui Hristos şi că acela a fost oprit să mai facă asta. Hristos însă l-a certat pe acel ucenic zicându-i: «*Cine nu este împotriva noastră este cu noi*»

Dar, în altă parte, *Matei 7,21,22,* tot Hristos spune: «*Nu oricine îmi zice Doamne - Doamne va intra în împărăţia cerurilor… Mulţi îmi vor zice în ziua aceea… Nu în numele Tău am scos demoni şi nu în numele Tău minuni multe am făcut?»…* «*Şi atunci voi mărturisi lor… Depărtaţi-vă de la Mine cei ce lucraţi fărădelegea*»

A scoate demoni în numele lui Hristos este o fărădelege? Luat stricto senso tot pasajul este o absurditate. Teologii au ieşit din încurcătură interpretând că prin aceste cuvinte Hristos se referă la sectanţi (neoprotestanţi). Bineînţeles că aşa - zişii sectanţi afirmă acelaşi lucru despre catolici şi ortodocşi.

Realitatea este că aici ne lovim de nişte aspecte foarte profunde şi subtile. La fel cum te poţi folosi de forţe pur fizice (aburul, electricitatea, etc.) pentru satisfacerea nevoilor materiale ale Omului, sau pentru distrugere, la fel, la un moment dat, unii vor ajunge să manipuleze energii mult mai subtile, atât pentru edificarea spirituală sau invers, în scopul dominării.

Totul este cu ce conştiinţă le foloseşti (chiar dacă nu le utilizezi să faci rău în sens direct). Poţi să faci «minuni», să obţii nişte vindecări spectaculoase, dar să fii cu conştiinţa în fond orientată spre teluric, în sensul unui egoism suprarafinat (de ex. să câştigi cât mai mulţi prozeliţi pentru o anumită doctrină care să atenteze în mod subtil la libertatea de decizie a persoanei umane).

Unii din Marii Iniţiaţi ai antichităţii clasice, Hierofanţii conducători ai şcolilor de mistere, erau capabili să dirijeze energii deosebite, dar asemenea Magi, de un rang foarte înalt, aproape că nu mai existau pe vremea lui Hristos, iar puţinii care mai erau în posesia unor cunoştinţe şi puteri erau aproape toţi cu conştiinţa orientată spre interese pământeşti. De aceea ei nici nu au fost capabili (decât cu foarte puţine excepţii) să înţeleagă fenomenele legate de activitatea publică a lui Hristos cât şi importanţa cosmică a Misterului de pe Golgota.

Prin Fiinţa lui Hristos s-au revărsat asemenea Puteri Divine încât nu se mai pot compara cu nimic din ceea ce se atribuie chiar şi celor mai înalţi Maeştrii Spirituali.

Nici nu putem să ne folosim de termeni precum obiectiv-subiectiv sau personal-impersonal, etc. Aici este vorba pur şi simplu de una din Ipostazele Divinităţii coborâtă în Lume, care transcede orice calificative şi comparaţii imaginabile.

În ultimul capitol al Evangheliei lui Ioan se povesteşte că apostolii se găseau *în barcă* pe lac, (adică în spaţiul *eteric*), în timp ce Hristos se găsea *pe ţărm*, deci pe pământ. Dar Hristos era deja Cel Înviat (cu trupul), adică însăşi substanţa materială a corporalităţii Lui a fost îndumnezeită (fizicul a fost eterizat) aşa că Hristos a străpuns simultan toate planurile de fire (din cer până-n iad). Spiritul cosmic al lui Hristos cuprindea şi străbătea toate nivelele ontologice (de la Principiul Suprem al Tatălui până în fizicul propriu-zis). Iar Petru când L-a văzut pe Hristos s-a încins cu haina căci «*era gol*» *(Ioan 4,7)* şi s-a aruncat în apă ca să ajungă mai repede la ţărm. Dacă am lua textul la modul exterior putem să ne întrebăm: cât de gol putea fi Petru? Nu avea măcar o pânză în jurul şoldurilor? Şi după cât ştim, nu era obiceiul evreilor să stea dezbrăcaţi (chiar dacă erau numai bărbaţi prezenţi). Nu sântem în Grecia sau Egipt unde puteai vedea bărbaţi şi (chiar femei) mult mai sumar îmbrăcaţi. Şi apoi este bizar gestul să te încingi cu haina ca să te arunci în apă.

De fapt, apostolul Petru n-a mai repetat greşeala pe care o săvârşise la prima lui viziune a lui Hristos «mergând pe apă», când a fost pe punctul să se «înece», adică nemaiputând suporta formidabila presiune asupra Spiritului său generată de însăşi actul Contemplării Spiritului Divin. El «s-a încins cu haina», adică şi-a creat un câmp de protecţie şi după aceea a «înotat spre ţărm».

Ceilalţi apostoli rămaşi în barcă au trebuit să vâslească, să depună eforturi poate mai dureroase ca să-şi atingă ţinta. În realitate o barcă împinsă de vâsle se mişcă mult mai repede decât un înotător, dar barca tracta o «plasă plină cu peşte», adică cu sufletele aduse la lumină de către Hristos, suflete dintre care multe poate că în acel moment nici nu erau întrupate fizic, dar care prin jertfa Mântuitorului au fost capabile să primească Lumina cea Mare, cel puţin în germen, şi care urmează să crească în Eternitate în cursul ciclurilor de evoluţie viitoare.

Capitolul 28
Ce înseamnă, de fapt, *minunile*?

S-ar putea pune problema şi în felul următor. Care au fost până la urmă minunile aşa de colosale pe care le-ar fi făcut Iisus? Evangheliile relatează numeroase vindecări. Dar vindecările prin mijloace psihice nu erau ceva neobişnuit în lumea antică. Este clar că tradiţia creştină a păstrat memoria cazurilor celor mai remarcabile care au izbit imaginaţia contemporanilor.

De fapt este mai corect să spunem că Hristos n-a făcut nici o minune în sens comun, pentru că ceea ce a făcut Hristos a depăşit tot ce am putea *noi* desemna prin termenul de miracol, în accepţie curentă.

În acest context credem că n-ar fi inutil să pomenim de o individualitate ieşită din comun mai ales că aceasta are o anumită legătură cu originile creştinismului. Este vorba de Apolonius din Tiana care a fost, în timpul vieţii sale terestre, un personaj mult mai popular decât Iisus şi căruia i se atribuie un număr incomparabil mai mare de minuni şi fel de fel de fenomene spectaculoase, decât lui Iisus Hristos, (asta privit din punct de vedere istoric).

Apolonius din Tiana a fost ultimul mare înţelept şi mag al antichităţii clasice. Ca şi despre alţi eroi, se povesteşte că el s-a născut prin faptul că mama lui a fost fecundată de un zeu. În calitate de iniţiat de rang superior, el nu putea să nu cunoască toate profeţiile cu privire la apariţia iminentă a unui Mântuitor al Lumii, dar când acel Mântuitor a venit în mod efectiv, nimeni sau aproape nimeni din cei cu adevărat iniţiaţi nu L-au recunoscut şi, după cum vom vedea până la urmă, era chiar greu de recunoscut.

Am vorbit mai devreme despre procesul de degradare şi materializare a misterelor. O excepţie a reprezentat Centrul din Carpaţi, dar acela nu mai era manifest în planul fizic şi păstra un contact doar superficial cu lumea materială.

Exemplul personal covârşitor al celui care a fost Apolonius din Tiana a avut o influenţă considerabilă asupra societăţii din vremea sa. El a strâns în jurul său un număr însemnat de discipoli împreună cu care cutreiera regiuni întinse din cadrul Imperiului Roman şi în mod fatal a ajuns să intre în contact cu primele grupuri de creştini care se înfiripau. Ca înţelept cu viziune largă, el nu putea să nu se intereseze de această nouă doctrină şi să nu fie impresionat de exemplele de martiraj. O legendă despre Apolonius relatează că el s-ar fi întâlnit în Insula Patmos cu Ioan Evanghelistul şi a avut cu acesta o dispută în urma căreia s-a recunoscut învins, adică a înţeles că acel Iisus răstignit a fost Salvatorul aşteptat. Oricum, după ce misiunea sa terestră s-a încheiat, Spiritul lui s-a pus în serviciul lui Hristos.

Cu sau fără voia sa, Apolonius a ajutat să se înfiripeze primii germeni ale noii lumi creştine care se zbătea să învingă adversitatea societăţii păgâne. El a reuşit să introducă un oarecare suflu de înviorare în lumea antichităţii clasice care deja se afla în ultimul stadiu al bolii. S-a produs cât de cât o îmbunătăţire în ceea ce priveşte moralitatea, tratamentul sclavilor s-a umanizat într-o oarecare măsură, a urmat o perioadă de linişte în timpul căreia în fruntea Imperiului s-au perindat câţiva împăraţi mai cumsecade. A fost ca o ultimă licărire de pe tivul norilor a Soarelui care apune, după care procesul de descompunere a reizbucnit cu o şi mai mare intensitate. Dar cel puţin indirect, relaxarea situaţiei generale în Spaţiul Imperiului Roman, pentru o perioadă de vre-un secol, a redus din furia persecuţiilor îndreptate contra creştinilor. Nu le-a anulat cu totul dar le-a micşorat într-o mare măsură. Dacă represaliile teribile iniţiate de împăratul Nero ar fi continuat în acelaşi ritm infernal, atunci creştinismul ar fi fost sugrumat în faşă. Se zice despre împăratul Traian că, deşi i-a oprimat pe creştini în timpul tinereţii sale, după aceea el a devenit din ce în ce mai interesat de această nouă doctrină, a ajuns chiar să-i admire şi s-a transmis o legendă că el s-ar fi botezat în secret în ultima zi a vieţii sale (fără ştirea apropiaţilor săi, probabil ca să nu provoace dispute şi conflicte la vârful societăţii romane).Dar în perioada aceea de relativă acalmie, germenii creştinismului au avut timp să se consolideze suficient ca să reziste în faţa unui nou val de persecuţii teribile care au urmat, după ce s-a epuizat influenţa exemplului lui Apolonius, şi să se impună ca religie mondială.

* * *

Activitatea publică a lui Iisus Hristos nu s-a rezumat numai la o serie de fenomene şi vindecări spectaculoase. Partea cea mai importantă (ca volum) din textul Evangheliilor cuprinde învăţătura sa morală şi în general relatarea convorbirilor şi a pildelor pe care Hristos le-a pronunţat cu ocazia diferitelor întâlniri cu fariseii, cu reprezentanţii diferitelor categorii sociale. Expresiile nu rareori aparent bizare care se atribuie lui Hristos, unele aspecte pur şi simplu de neînţeles au făcut să curgă multă cerneală, iar

disputele ajungeau să se rezolve cu ajutorul armelor când se epuizau argumentele de ambele părţi.

Am avut cândva ocazia să citim comentariul unui teolog, de altfel foarte judicios conceput, care încerca să explice unele bizarerii şi pasaje tulburătoare, prin faptul că Hristos chiar intenţiona în permanenţă să şocheze, să provoace «scandal», căci altfel n-ar fi putut să producă acea formidabilă zguduire de conştiinţă astfel încât să se deschidă canalele de receptare ale unei noi doctrine spiritual-revoluţionare.

Dar fără să vrem ne întrebăm: O religie mondială cu bătaie în eternitate se întemeiază ca urmare a unei serii de scandaluri publice? Nu negăm faptul că multe din acţiunile lui Hristos au scandalizat pe anumiţi reprezentanţi ai iudaismului oficial; faptul că a vindecat în zilele de sâmbătă, că nu a respectat cu stricteţe unele prevederi absurde ale Legii Mozaice care în orice caz nu-şi mai aveau rostul în noile timpuri, că a intrat în casele ultimilor păcătoşi şi chiar s-a exprimat că multe din învăţăturile Legii sânt de fapt «porunci ale oamenilor» nu ale Divinităţii (*Matei 15,9*). Chiar în Evanghelie scrie textual că Fariseii «s-au scandalizat» (*Matei 15,12*), însă *numai* cu ajutorul «scandalului» nu se întemeiază o religie.

Sântem iarăşi puşi în faţa aceleiaşi probleme care ne-a însoţit şi ne va însoţi în continuare pe parcursul studiului nostru asupra Evangheliilor şi anume că termenii utilizaţi în textele sacre, aşa cum sânt ei traduşi în limbile moderne, capătă un aspect exclusiv materialist.

La un moment dat Hristos spune că nu poate fi un bun discipol al Său cel care nu îşi va urî pe fraţii şi părinţii săi *(Luca 14,26)*. Luat *ad-literam* aceasta este o aberaţie, dar în perspectiva misiunii cosmice a lui Hristos lucrurile se schimbă. *Cuvântul întrupat* a pus bazele la cu totul altfel de legături între oameni decât cele care au fost valabile până atunci. Până la Hristos iubirea apărea ca un dat natural, ca rezultat al legăturilor de sânge. Chiar şi iubirea dintre bărbat şi femeie apărea când exista o rudenie mai îndepărtată. Căsătoriile dintre veri erau frecvente şi corespundeau necesităţilor spirituale ale epocii (mai ales în cadrul structurii psihospirituale particulare a poporului evreu în care se punea un accent deosebit pe păstrarea purităţii sângelui). Dar Hristos a intervenit ca un factor de separaţie care desfăcea vechile legături organice (de familie, clan, etc.). Evident că acesta este un proces care se desfăşoară progresiv de-a lungul întregii evoluţii a Pământului timp în care nu dispare rolul, să zicem clasic, al familiei.

Atunci, prin Hristos a fost sădit în omenire germenul iubirii spirituale, astfel încât iubirea apare între două individualităţi ca urmare a unor afinităţi de un rang superior, independent de legăturile consangvine. Şi se poate întâmpla ca însăşi iubirea naturală (de sânge) să fie repudiată de dragul spiritului.

Oare câte cazuri nu s-au păstrat în tradiţia creştină despre băieţii şi fetele din familiile romane (uneori chiar din familii nobile) care îmbrăţişau noua credinţă şi aproape fără excepţie sfârşeau ca martiri? Şi câtă disperare lăsau în urma lor? Poate că ei erau priviţi ca indivizi care prin faptul că sânt capabili de asemenea jertfe, realmente îşi urăsc familiile (fraţii şi părinţii) şi poate chiar pe ei înşişi (dacă acceptau cu atâta *aparentă* uşurinţă un fel de sinucidere, privit din punctul de vedere al conştiinţei comune). De fapt Hristos spune: «*cine nu-şi urăşte sufletul său însuşi; nu poate să fie ucenicul Meu*» (*Luca 14,26)*.

Din acest punct de vedere, trebuie înţeleasă acea afirmaţie a lui Hristos că cel care va încerca să-şi salveze sufletul (sau viaţa) (şi nu este foarte firesc?) de fapt îl va pierde, iar

cel care îl va pierde (adică îl va jertfi pentru Hristos) îl va câştiga, adică se va integra în Eul său superior, în adevăratul său sine. (*Matei 16,25; Luca 9,24; Marcu 8,35)*. Dar dacă cineva va cere unele indicaţii mai concrete cu privire la cum urmează să fie atins un asemenea deziderat, răspundem că tocmai aici este cuiul problemei. La un moment dat, nici un fel de cuvinte nu mai ajută. Fiecare trebuie să realizeze în propriul său for un fel de «salt existenţial», să devină conştient de trezirea Cristului interior, dar asta nu se poate «explica», să zicem aşa, din exterior. Pur şi simplu devii conştient că ceea ce înainte se numea propria ta personalitate, legată de o anume familie, statut social, sex, etc. este, o iluzie, un fel de «vis» a ceva mult mai profund, care reprezintă adevăratul Eu, sau Eul superior, adică Spiritul etern din nucleul cel mai interior al persoanei umane, în timp ce vechiul Eu este conştientizat ca o iluzie, ca fiind doar unul dintre numeroasele aspecte iluzorii din roata fără sfârşit a existenţelor.

Sufletul vechi trebuie într-un fel să moară, trebuie să se debaraseze de vechea zgură ca să primească noul Spirit (să se lepede de tot ce are: (*Luca 14,33*), chiar *de sine însuşi* (*Matei 16,24*). Dar această lepădare de Sine este totuşi altceva faţă de acel sacrificiu al propriei personalităţi care se cerea iniţiatului în vechile mistere. Noua iniţiere adusă de Hristos se desfăşoară în Eul conştient de sine, în conştiinţa diurnă. S-a pus în evidenţă la modul plenar valoarea persoanei umane individuale (*această* persoană de *aici* şi de *acum*). Eul trebuia purificat şi această purificare nu de puţine ori cerea sacrificii dureroase, dar *persoana* ca atare nu era sacrificată (sau cel puţin îndepărtată, împinsă în arierplanul unei conştiinţe superioare oarecum «impersonale»). Persoana umană individuală (a omului celui mai comun), urmează să fie transfigurată, integrată într-un principiu ontologic superior, dar fără a sacrifica nici o fărâmă din individualitatea proprie. Fiecare este chemat să treacă printr-o «schimbare la faţă».

Nemurirea individuală este promisă oricui, ultimului sclav, ultimului păcătos, cu condiţia s-o dorească sincer şi să creadă în Hristos. Şi astfel putem înţelege şi semnificaţia cuvintelor lui Hristos spuse cu diferite ocazii, că acest neam nu poate pricepe decât «semnul lui Iona» ca de exemplu, (*Luca 11,29),* adică simbolul vechii iniţieri, şi că nu va putea (cel puţin în acea fază) să se pătrundă de noul mers al vremurilor.

Revenind la cele spuse mai sus, se poate afirma că acei primi creştini martirizaţi îşi iubeau fraţii şi părinţii într-o măsură mult mai mare decât putea să facă un necreştin, dar pe Hristos îl iubeau şi mai mult. Impulsul lui Hristos sfărâma (aparent în mod crud) vechile legături şi introducea în omenire legături cu totul noi. (*Am venit să despart pe fiu de tatăl, pe fiică de mamă pe noră de soacră*! *Matei 10.35*). Dar tot Hristos adaugă: Nu este nimeni care să nu-şi fi lăsat casă, fraţi, surori, ţarine, etc. «*şi să nu i-a însutit case şi fraţi şi surori şi mame şi copii şi ţarine*» (*Marcu 10.29-30*), căci legăturile naturale sânt limitate (o pereche de părinţi, câţiva fraţi, veri, unchi, mătuşi) *dar legăturile spiritului sânt nelimitate*. Nu există nici o limită în ceea ce priveşte lărgirea conştiinţei şi stabilirea de relaţii cu un număr oricât de mare de alte suflete.

Ca un exemplu referitor la cele spuse în rândurile de mai sus, putem aminti un episod cunoscut din activitatea publică a lui Hristos, legat de vindecarea femeii bolnave de doisprezece ani care avea scurgere de sânge. În Marcu (*cap. 5*) şi în Luca (*cap. 8*): în timp ce Iisus mergea prin mulţime, o femeie s-a atins de El *pe la spate*. Amănuntul remarcabil este că Hristos *a întrebat*: Cine este cel ce s-a atins de mine, iar după aceea specifică: *am simţit o putere care a ieşit din Mine* (*Luca 5,46*).

Ne putem întreba: Oare Hristos n-a ştiut efectiv cine s-a atins de El? Textele evanghelice abundă în exemple în care Logosul Întrupat, posedând conştiinţa absolută a Divinităţii, afla instantaneu toate gândurile ascunse ale celor care încercau să-L abordeze cu intenţii echivoce. Dintr-un punct de vedere interpretarea este simplă. Această întrebare prezintă un aspect retoric (la fel când şi în alte ocazii, Hristos îi întreba pe discipolii săi de ce nutresc gânduri de îndoială, sau ce zic oamenii despre El?).

Întrebarea a vizat de fapt conştiinţele celor prezenţi în apropierea Sa, cât şi pe femeia care s-a atins de haina Sa pe la spate, adică a încercat oarecum «să fure» ceva din puterea lui Hristos, n-a avut curajul să-L abordeze direct, să formuleze o cerere şi eventual să recunoască unele greşeli şi păcate personale. De aceea, în *Luca 8,47*, se spune că «*femeia, văzându-se vădită*» nu a mai avut de ales decât să-şi ia inima în dinţi şi să se apropie de Mântuitor, să capete curajul de a-şi asuma răspunderea unei *acţiuni spirituale* şi să mărturisească de faţă cu tot poporul, motivul pentru care a procedat în acest fel.

Dar în Matei (*cap.9*), aceeaşi scenă (a femeii bolnave de doisprezece ani) este prezentată oarecum diferit, Textul mai concis *(cap. 9,20-22)* nu spune decât că o femeie s-a atins de haina lui Hristos, iar El «s-a întors» recunoscând-o imediat şi i-a spus doar atât: «**Îndrăzneşte**, **credinţa ta te-a mântuit»,** o replică care într-un anume context, poate fi interpretată chiar ca un fel de reproş. Femeia în cauză n-a îndrăznit să-L abordeze direct, a încercat să se apropie de spiritul Cristic oarecum prin «uşa din dos», era prea prinsă în vechiul sistem spiritual iudaic. Evident că pe un nivel ontologic superior, n-a fost nici un fel de întrebare, căci Hristos nu avea nevoie să *întrebe* pe o fiinţă umană ceea ce dorea să ştie. Spiritul Cristic «s-a întors» către sufletul acelei femei, a obligat-o să-L privească în ochi, să găsească forţa ca să-L abordeze cu ajutorul Eului individual «pe faţă», conform noilor cerinţe ale epocii şi nu «în secret» după modelul vechilor iniţieri.

Pasajul pe care l-am analizat mai devreme (al femeii bolnave)prezintă şi un aspect mult mai subtil şi profund, dar despre asta vom discuta spre sfârşitul lucrării.

Capitolul 29
Vindecarea fiicei femeii cananeence. Întâlnirea cu samariteanca

Un aspect interesant din activitatea socială a lui Hristos este cel în care este vindecată fiica femeii cananeence. Scena este relatată în Matei (*cap. 15*) şi în Marcu (*cap. 7*). Este vorba de singurul caz din activitatea publică a Mântuitorului, când El pare că refuză în primul moment să acorde ajutorul unui solicitant, pe motiv că acela (adică femeia cananeeancă) n-ar fi iudeu. Dar atunci când un sutaş (despre care se spune că nu era evreu, dar totuşi îi simpatiza), l-a rugat să-şi folosească puterea ca să vindece pe unul din slujitorii săi credincioşi, Hristos n-a stat o clipă la îndoială. Şi sutaşul făcea parte din rândul autorităţilor de ocupaţie romane (*Luca 7, Matei 8*). Pe de altă parte ştim că Iisus vindeca pe oricine a cărui soartă bună îl făcea să ajungă în preajma Sa. În *Marcu 3,8,* se spune că mulţimi mari veneau la El, nu numai din Iudeea ci şi din preajma Tirului şi Sidonului, care erau cetăţi feniciene, şi putem presupune că erau destui nevoiaşi printre aceia.

În cazul femeii cananeence, aflăm atât în Matei cât şi în Marcu cum, în urma unei convorbiri dure cu fariseii, El s-a hotărât aparent brusc să plece în părţile Tirului şi Sidonului, unde a intervenit episodul cu femeia (nu se mai spune ce a mai făcut Hristos în

acea regiune). Ca şi cum El ştia ce o să se întâmple şi a plecat special în vederea acelei întâlniri.

Femeia feniciană era păgână şi atunci când ea i-a cerut ajutorul lui Hristos pentru fiica sa, El i-a dat acel răspuns ciudat: «nu se cade să iei pâinea copiilor şi s-o dai câinilor» (copiii fiind fiii lui Izrael, iar prin termenul degradant de câini erau desemnaţi păgânii).Oare faţă de puterea supranaturală a lui Hristos, opera de mântuire faţă de poporul Iudeu, care în cea mai mare parte îl respingea, ar fi avut de suferit dacă El i-ar fi acordat o fărâmă din Puterea Sa acelei femei?

Hristos spune: Eu am venit *în primul rând* pentru «oile pierdute ale casei lui Israel» şi nu este încă momentul ca şi ceilalţi (neevrei păgâni) să beneficieze de roadele lucrării mele («*Lasă întâi să se sature copiii*» (*Marcu 7,27*).

Dar şi răspunsul femeii a fost surprinzător: *Da*, *dar şi câinii* **sub masă** *mănâncă din firimiturile copiilor*, ceea ce dacă ar fi să traducem în limbaj explicit, acesta ar suna cam aşa.

«În actuala mea întrupare eu n-am să pot să fiu de partea Ta (cel puţin nu pe faţă). Nu-mi rămâne decât să continui să-mi fac datoria faţă de poporul meu, faţă de grupul social de care aparţin. **Dar totuşi Te recunosc şi Te rog să mă ajuţi!**

În realitate acea femeie nu era chiar o femeie de rând. Era o preoteasă de rang înalt dintr-un templu păgân. Era o iniţiată dar vechile puteri legate de iniţierea antică acţionau deja distructiv asupra sufletului uman. Spiritul acelei femei a fost atins de un fel de tulburare, care s-a scurs în jos şi a lovit-o pe propria ei fiică.

În *Marcu (7,26)* şi în (*Matei 15,22)*, se spune explicit că demonii au intrat în fiinţa fiicei ei. Ca iniţiată ea ştia de iminenţa întrupării Mântuitorului Lumii. Spiritul ei a găsit puterea să se smulgă pentru o clipă din lanţurile care au încolăcit-o şi să se ducă să-l întâlnească pe Hristos, să-L recunoască ca Mântuitor (dovadă că s-a închinat Lui), şi să suporte prezenţa Puterii Sale.

Şi atunci cuvintele lui Hristos capătă sens, reprezentând răspunsul unui Spirit Divin acordat unei iniţiate.

«Puterea Mea nu poate fi utilizată chiar oricum, adică nu poate fi beneficiarul ei un solicitant care este deja atins de o forţă demonică».

«*Lasă întâi să se sature copiii*» (*Marcu 7.27*). Adică, Eu am venit pentru cei puri, care, chiar dacă sânt căzuţi, în somnul Spiritual, cel puţin nu slujesc ca voi, în mod conştient nişte puteri întunecate.

Replica preotesei a fost însă pe măsură: Nici nu e nevoie de Puterea Ta, doar o «fărâmitură căzută sub masă», adică un reflex al Acelei puteri va fi suficient să mă vindece pe mine şi pe fiica mea, un răspuns ce pare că L-a surprins pe însuşi Mântuitorul Lumii. «*Mare este credinţa ta» (Matei 15,28).*

Şi atunci capătă sens şi replica finală a lui Hristos «Pentru acest cuvânt, mergi!» (*Marcu 7,29*) adică dorinţa ţi-a fost îndeplinită.

De fapt, noi avem de-a face în exemplul de mai sus cu un limbaj *simbolico- iniţiatic*, care aşa cum am spus în mai multe ocazii devine complet neinteligibil dacă nu se conştientizează adevărurile transcedentale. Ne mai lovim de o asemenea situaţie în cazul unei alte întâlniri memorabile dintre Hristos şi femeia din Samaria. Samaria era o regiune situată geografic între Iudeea şi Galileea, cu o populaţie deja mai amestecată, dispreţuită de Iudeii cu «sânge pur», dar ceva mai deschisă noilor impulsuri spirituale, dovadă că mulţi au crezut în Hristos (*Ioan 4,41*).

De la început ne surprinde faptul că Hristos oprindu-se lângă o fântână, cere să bea de la o femeie. El era cu adevărat «însetat», după *înţelegerea* care lipsea în sufletele umane, era într-un fel disperat din cauza opacităţii oamenilor. Urmează un dialog iniţiatic. Femeia pe drept cuvânt se miră că un Iudeu îi cere să bea, din cauza ostilităţii care domnea între iudei şi samariteni. De unde ştia ea că are de a face cu un iudeu? Poate că a sesizat elementul iudaic care în mod fatal plana în aura din jurul corporalităţii lui Iisus. Dar Hristos îi răspunde în mod ciudat că ea ar trebui să-i ceară Lui de băut din «apa vie». Femeia se mira pe drept cuvânt. Asemenea cuvinte puteau să fie pronunţate doar de un iniţiat de grad superior. Normal că ea îi răspunde: Fântâna (*cu apa vieţii*) e adâncă (*Ioan 4,11*), nu oricine are acces la această apă. Atunci Hristos o convinge că El este capabil să-i dea această apă (*versetele 13-14*) şi atunci când femeia Îl roagă să-i ofere posibilitatea de a avea acces la apa vieţii, Hristos o trimite să-l aducă pe bărbatul ei. Urmează nişte replici foarte ciudate. Femeia îi zice că nu are bărbat iar Hristos îi răspunde: Bine *ai zis, căci cinci bărbaţi ai avut şi cel pe care îl ai acum nu-ţi este bărbat* (*Ioan 4,17-18).*

Ce putem înţelege dintr-o asemenea afirmaţie dacă ar fi s-o privim doar la modul literar? Că femeia era o depravată care a trăit cu cinci bărbaţi şi acum trăieşte cu al şaselea? Sau a fost de cinci ori căsătorită cu bărbaţi care au murit sau au părăsit-o, sau a fost căsătorită de patru ori şi cu al cincilea trăieşte în concubinaj?

Privit de pe latura Spiritului, cei cinci «bărbaţi» se referă la anumite energii subtile legate de cele cinci simţuri, cele cinci modalităţi de a lua cunoştinţă despre lumea obiectivă. În cursul evoluţiei anterioare a sufletului acelei femei, ea a parcurs cu succes cinci etape de evoluţie, spiritul ei «s-a rotunjit» frumos, astfel că ea se găsea în pragul unui eveniment crucial care urma să predetermine calea ei din întrupările viitoare, adică individualitatea samaritencei a atins punctul în care să poată primi conştient Impulsul lui Hristos.

Ce înseamnă acel ultim «bărbat» care de fapt *nu* îi *este bărbat?* În limbaj iniţiatic, «bărbatul» unui spirit întrupat ca femeie semnifică partea masculină necoborâtă în fizic, acea parte care rămânea învăluită în sânul spiritului bază. Aşa că atunci când Hristos o trimite pe samariteancă după bărbatul ei, aceasta înseamnă: *apelează la Eul tău superior.* Dar femeia îi răspunde că nu are «bărbat». De fapt sufletul ei era deja mai evoluat decât restul membrilor comunităţii din care făcea parte. Ea asimilase la modul plenar rezultatele a patru cicluri anterioare şi se simţea oarecum smulsă din dispozitivul Spiritual al poporului său, sufletul ei anticipa o epocă viitoare, la care ea nu avea încă acces într-un mod pe deplin conştient. Fiinţa ei tânjea cu disperare către spiritualitate, se simţea însă într-un fel o «orfană», de aceea şi I-a răspuns Mântuitorului că nu are bărbat, iar Hristos îi confirmă presimţirea cu cuvintele că al cincilea nu-i este încă bărbat; adică ea nu a ajuns la posesiunea deplină a noilor calităţi despre care să se poată spune că sânt propriu-zis *ale sale.* Cel de al cincilea «bărbat» nu a fost încă «cucerit» pe deplin, era oarecum o prelungire anticipativă către o epocă viitoare. Dar convorbirea cu Hristos a grăbit trezirea noilor forţe sufleteşti ale femeii samaritence, căci aflăm din Evanghelie că mulţi au crezut din cauza cuvântului ei (*Ioan 4,39*). Spiritul ei căpătase puterea de a-i trezi şi pe alţii la realitate.

Capitolul 30
Parabola ispravnicului necredincios

Una din cele mai stranii povestiri din întregul cuprins al celor patru Evanghelii canonice este parabola ispravnicului necredincios *(Luca 16*). Aceasta ne prezintă situaţia unui administrator de moşie care temându-se că stăpânul său îl va concedia, i-a iertat pe datornicii aceluia ca să poată profita de recunoştinţa lor după ce îşi va pierde slujba. Partea cea mai ciudată este că stăpânul moşiei nu a părut deloc deranjat de fapta administratorului său, ba dimpotrivă l-a lăudat pentru perspicacitatea sa. Avem de a face cu un patron bizar care se bucură că a fost înşelat de angajatul său.

Orice patron sau stăpân de moşie l-ar fi concediat imediat pe un asemenea ispravnic, sau mai degrabă l-ar fi dat pe mâna justiţiei, şi în orice caz, din punct de vedere legal această scutire de datorii hotărâtă de un administrator ar fi fost nulă, căci nu ispravnicul putea hotărî anularea unor datorii ale debitorilor stăpânului său. Judecând din punct de vedere strict omenesc, am putea trage concluzia că Hristos face apologia fraudei.

Întotdeauna în cazul unor pasaje incomode teologii de formaţie tradiţională, sau pur şi simplu ignoră nepotrivirile, sau sânt nevoiţi să apeleze la subtilităţi intelectuale de regulă stângace şi neconvingătoare, sau fac apel la tradiţie care iarăşi, nu concordă întotdeauna cu litera Evangheliei. Ca şi în exemplele anterioare,nu putem înţelege până ce nu avem îndrăzneala să abordăm o interpretare în spiritul ezoterismului. Menţionăm că am preluat explicaţia care urmează dintr-o lucrare a Maestrului Aivanhov.

În primul rând, afirmăm următoarele: Aici nu este vorba de un singur stăpân. Stăpânul ai cărui datornici au fost scutiţi de datorii nu este aceeaşi entitate care l-a lăudat pe ispravnic. «Ispravnicul» este o personalitate legată de un anume corp fizic, trupul fiind stăpânul cel nesăţios care cere de mâncare în fiecare zi, şi care mai devreme sau mai târziu urmează să-l concedieze pe ocupantul său, căci nu mai poate menţine un suflet întrupat, adică moare. Datoriile sânt nişte energii subtile pe care anumite entităţi din planurile ontologice superioare sânt nevoite să le cheltuiască pentru a menţine funcţionarea la parametrii normali a acelui corp.

Dacă un suflet nu foarte evoluat, mai este şi lacom şi abuzează de mâncare bună, cafea, tutun, alcool, etc. aceasta duce la o uzură prematură a organismului şi ca urmare la o «concediere» înainte de vreme, iar situaţia sufletului detaşat de corp devine grea. Sufletul unui asemenea om suferă «chinurile iadului», fiindcă nu îşi mai poate satisface poftele pentru care nu are organele corespunzătoare. «Datornicii», adică acele entităţi care se îngrijesc de funcţionarea corpului fizic sânt supuse la eforturi mai mari pentru a livra energiile necesare compensării uzurii corpului datorată abuzurilor şi a vieţii dezordonate. Prin «iertarea datoriilor», prin reducerea consumului de carne, alcool, etc., adică printr-un mod de viaţă mai cumpătat, se produce o uşurare a sarcinii acelor «îngeri păzitori». Normal că ei sânt satisfăcuţi şi devin după moarte prieteni, adică nişte prieteni care au fost câştigaţi cu ajutorul bogăţiilor aşa zis «nedrepte» (*Luca 16,9*), legate de plăcerile inferioare ale trupului.

Atunci cine este stăpânul care l-a lăudat pe ispravnic? Acesta este Eul superior - partea eternă a fiinţei umane care trece din întrupare în întrupare (şi care dintr-un punct de vedere poate fi echivalat cu ceea ce în tradiţia creştină este numit *îngerul păzitor,*) şi este normal că acel Eu superior s-a bucurat căci «ispravnicul», adică una dintre «faţetele» pe care Individualitatea superioară şi-a asumat-o în încarnarea respectivă, a găsit puterea

sa interioară să se smulgă dintr-o viaţă de plăceri josnice, astfel încât după despărţirea inevitabilă de învelişul trupesc, acea personalitate se va integra mai uşor în Principiul Spiritual, şi în felul acesta Eul superior se îmbogăţeşte şi îşi împlineşte menirea în largul cosmosului.

În *Luca 16,11*, Hristos spune*: Dacă n-aţi fost credincioşi în bogăţia nedreaptă, cine vă va încredinţa pe cea adevărată?* Şi mai departe în versetul 13 se adaugă: «*Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni»*. Este foarte just, dar în versetul 9 al aceluiaşi capitol se zice: «*Faceţi-vă prieteni cu bogăţia nedreaptă ca atunci* când veţi părăsi viaţa *să vă primească în corturile cele veşnice».*

Dacă nu admitem explicaţia de mai sus, atunci nu ne rămâne decât să credem că Hristos a spus: Fiţi necinstiţi ca să puteţi ajunge în rai!? Dar în versetul imediat anterior mai intervine o vorbă ciudată: «*fiii veacului acestuia sânt mai înţelepţi în neamul lor decât fiii luminii»* (*Luca 16,8*). Ce legătură au fiii luminii cu toată povestea ispravnicului? Prin termenul de fii ai luminii se desemnau cei care au trecut printr-o iniţiere. Dar am văzut că iniţierea, aşa cum se practică în lumea antichităţii clasice (*semnul lui Iona!),* a ajuns să devină din ce în ce mai problematică. Se putea întâmpla chiar ca un suflet, care pe de o parte aspira spre cunoaştere, dar nefiind suficient de maturizat, să fie copleşit de anumite puteri pe care nu le mai putea controla. Rezultatul putea să fie o izbucnire cu o mare furie a unor dorinţe legate de plăcerile carnale, o tulburare a minţii, chiar nebunia. (Să ne amintim de cazul femeii cananeence de care am discutat mai înainte). Din acest punct de vedere, oamenii comuni («ispravnicii», executanţii, *fiii veacului acestuia),* erau pe undeva mai bine plasaţi în perspectiva primirii noilor forţe necesare căilor de evoluţie ce se deschideau în faţa sufletelor umane. Un suflet cobora pe pământ ca să facă şcoala aspră a muncii în materie. Este normal că el trebuia să înveţe să fie credincios în puţin ca să poată să ajungă credincios în mult (*Luca 16,10*), să fie credincios cu bogăţia nedreaptă, adică cu cea materială (ceea ce din punct de vedere al plăcerilor inferioare ale simţurilor înseamnă ca până la urmă să fie capabil să devină *necredincios* faţă de ele), ca să ţi se poată încredinţa *adevărata* bogăţie, adică cea spirituală.

Sufletul trebuia să înveţe *modestia* şi, în felul acesta, căpăta un ascendent faţă de unii din cei ce puteau fi, dintr-un punct de vedere, numiţi fii ai luminii, dar care deja deviau de pe calea *normală* a evoluţiei.

Într-o lucrare a lui Emil Bock, un colaborator al lui Rudolf Steiner, se face următoarea afirmaţie despre parabola ispravnicului necredincios, şi anume, că această pildă nu poate fi înţeleasă decât dacă considerăm că vorbele lui Hristos cu privire la necesitatea de a-ţi face *prieteni cu bogăţiile nedrepte*, ca să poţi fi primit în lumea spirituală, se referă la transmutarea unor energii şi capacităţi exterioare *în interior,* în munca de meditaţie. Luată ca atare explicaţia este prea succintă şi de aceea nu foarte convingătoare. Dar dacă o coroborăm cu ceea ce am explicat în rândurile de mai sus lucrurile devin mai inteligibile. Am explicat mai înainte ce înseamnă expresia: a-ţi face prieteni cu bogăţiile „nedrepte", adică materiale. În lumina celor spuse mai putem adăuga că cei care şi-au „făcut prieteni" cu bogăţiile nedrepte sunt cei care „s-au descurcat bine", dar care totuşi au trăit just în mijlocul acestor „bogăţii", adică în lumea materiei, dar acest lucru se pare că nu ar fi suficient. Ca să fii primit până la urmă în „corturile cele veşnice", trebuie să transpui capacităţile câştigate prin munca în materie (şi deci într-o lume plină de nedreptăţi), în forul *interior,* că acelea să fie transmutate în forţe de *contemplare.* Trebuie să fii credincios în puţin, (adică să fii capabil să ierţi unele „datorii") să fii de fapt

„necredincios" faţă de unele puteri tiranice ale timpului, ca să poţi primi bogăţia cea adevărată, adică a *Spiritului*, iar dacă eşti necredincios în puţin (adică „credincios" faţă de cine nu este cazul), ai să fii necredincios şi în mult, adică în ceea ce priveşte adevărata bogăţie şi adevăratele valori.

Toate contradicţiile aparent insurmontabile se armonizează în mod foarte firesc dacă stăm să le abordăm în felul indicat în rândurile anterioare.

Capitolul 31
Ideea reîntrupării sufletelor şi dacă aceasta poate fi justificată pe baza unor episoade evanghelice

Cititorul care a avut răbdarea să ajungă până aici nu putea să nu remarce că în analizele ezoterice nu putem scăpa de o problemă spinoasă şi anume:cea legată de revenirea periodică a sufletelor în lumea materială. De regulă teologii, în majoritate covârşitoare, întră în panică când sânt confruntaţi cu această chestiune.

Reîntruparea sufletelor a fost acceptată ca ceva de la sine înţeles de către popoarele orientului, (chiar de populaţiile Africii negre). Este adevărat că la vechii greci şi romani această credinţă s-a estompat într-o mare măsură (s-a păstrat în cadrul unor ordine iniţiatice precum orfismul). Mai exista la vechii traci şi implicit la daco-geţi. Vechii evrei nu o aveau, cel puţin n-o acceptau ca pe ceva sigur, dar nici n-o respingeau categoric. Dovadă că se menţinea credinţa în poporul iudaic despre o posibilă revenire în corpuri materiale a vechilor profeţi. Acelaşi lucru se poate afirma şi despre viitoarea religie islamică.

Noua religie creştină a respins însă de la început şi în mod radical această idee, ca nefiind în conformitate cu spiritul timpurilor. A fost o necesitate pentru evoluţia spirituală a popoarelor Europei.

În lucrarea noastră anterioară amintită, am analizat pe larg acest aspect, indicând cauzele spirituale profunde care au determinat o asemenea atitudine generală. Aici vom aduce unele precizări.

Platon a fost cel care în cadrul lumii greco-romane a discutat ideea reîntrupării sufletelor în unul din dialogurile sale (Republica). El a trecut printr-o iniţiere egipteană (fără să ajungă la gradele superioare). Filosofia lui Platon este tocmai misterioasa învăţătură secretă a preoţilor egipteni, dar transpusă în concepte, în conformitate cu noile posibilităţi de receptare şi înţelegere ale contemporanilor săi.

Totuşi, limbajul folosit de Platon cât şi întreaga lui manieră de prezentare sânt susceptibile de o interpretare oarecum simbolică, ca fiind mai degrabă un proces mito-poetic, o plăsmuire de mituri în vederea reliefării ideilor sale filosofice, în cazul nostru teoria reminiscenţei. Conform cu concepţia lui Platon, cunoaşterea este în general posibilă prin faptul că sufletele întrupate îşi reamintesc Ideile pe care le-au contemplat în viaţa prenatală. De aici nu era aşa de greu să faci trecerea către ideea unei reveniri periodice a sufletelor în corpuri noi.

Însă cel care a încercat primul în istoria modernă a Europei să justifice filosofic ideea reîntrupării sufletelor a fost gânditorul german Lesing în lucrarea sa „Educaţia neamului omenesc" (apărută pe la 1780). Pornind de la constatarea acelei imense acumulări de nedreptăţi în societatea omenească, concluzia autorului ar fi că este imposibil să te împaci cu Dumnezeu dacă nu admiţi reîntoarcerea periodică a sufletelor

umane în viaţa materială. Câţi copii mureau (pe vremea aceea) în stadiul de pruncie înainte de a deveni conştienţi? (Şi câţi copii sânt avortaţi, am putea adăuga noi, cei din ziua de azi?). Câţi oameni suferă nedreptăţi fără număr până-n ultima zi a vieţii lor? Şi chiar făcând abstracţie de toate aceste nedreptăţi putem să ne întrebăm: unde sânt sufletele care au trăit acum trei mii de ani, sau acum cinci mii de ani? Nu este conform cu dreptatea lui Dumnezeu ca aceia care au suferit, şi au luptat, şi au contribuit la progresul civilizaţiei umane (căci totuşi omenirea progresează de bine de rău), să poată profita de roadele de care ne bucurăm noi cei de astăzi? Aceste idei i-au parvenit lui Lesing în urma unei mari tragedii personale. Soţia lui a murit în durerile facerii iar copilul s-a născut mort. S-ar putea spune: Dumnezeu putea să facă să nu-i moară nevasta şi copilul şi atunci este foarte posibil că el n-ar fi ajuns niciodată să gândească şi să scrie în felul pe care l-am indicat mai sus.

În ultimul timp au avut loc numeroase discuţii dacă din textul Evangheliilor poate să fie confirmată sau, invers, infirmată ideea reîntrupării sufletelor. Există o afirmaţie a lui Hristos care se aduce ca argument că o asemenea concepţie (a reîntrupării) poate fi justificată. Atunci când Hristos îi întreabă pe apostoli ce cred oamenii despre El, apostolii îi răspund: *unii zic că Tu ai fi Ilie* (Exista credinţa în posibila revenire a unor sfinţi din vechime): (*Matei 16,13-14* şi în alte locuri). S-au încercat diverse subterfugii pentru a interpreta aceste cuvinte în sensul că Hristos n-ar fi avut propriu-zis intenţia să afirme că ar fi vorba de o reincarnare a lui Ilie, ci de o personalitate (cea a lui Ioan Botezătorul) care a acţionat oarecum sub inspiraţia lui Ilie. Când arhanghelul Gabriel l-a anunţat pe Zaharia că i se va naşte un fiu (viitorul Ioan Botezătorul), se spune (*Luca 1,17*) că acela va merge înaintea Domnului cu «*duhul şi puterea lui Ilie*». Dar la fel ca şi în multe ocazii unele argumente pot fi întoarse cu 180 de grade şi folosite într-un scop diametral opus faţă de cel intenţionat. Chiar expresia: *a merge cu duhul lui Ilie*, ce înseamnă asta de fapt? A poseda *duhul* cuiva, sau a fi inspirat, sau adumbrit de acel duh. Dar dacă înţelegem cuvintele: «a merge cu duhul» în sensul de a avea efectiv acel duh în propriul tău interior, această expresie poate foarte uşor să fie interpretată ca o reîntrupare efectivă a duhului, adică a Spiritului lui Ilie în noua personalitate.

În orice caz, cuvintele lui Hristos sânt foarte explicite. La întrebarea apostolilor (*Marcu 9,11*) cu privire la iminenta venire a lui Ilie, răspunsul a fost: *Iar Eu vă zic că Ilie a şi venit şi i-au făcut toate câte au voit precum s-a scris despre el* (*idem 9,13*), iar în Matei exprimarea este şi mai tranşantă. La cuvintele lui Hristos că Ilie de fapt a venit şi s-au împlinit de fapt proorocirile despre el, se adaugă în versetul următor că ucenicii «*au înţeles că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul»* (*Matei 17,13*), iar în *Matei 11, 13-15* se spune pe şleau: «*Toţi proorocii au proorocit despre Ioan şi dacă voiţi să înţelegeţi el este Ilie, cel ce va să vină.* **Cine are urechi de auzit să audă».**

De regulă aceste versete sânt pur şi simplu ignorate de comentatori. Chiar dacă am face abstracţie de pasajele controversate cu privire la Ilie şi ne-am rezuma la restul conţinutului Evangheliilor, tot ne lovim de un număr considerabil de versete care chiar dacă nu reprezintă o dovadă în sens propriu, în sprijinul ideii reîntrupării, conţinutul lor devine mult mai inteligibil şi mai rezonabil dacă le interpretăm în lumina acelei ipoteze.

Sântem puşi în faţa unei situaţii care poate fi oarecum comparată cu cea în care se găseau astronomii din Evul Mediu şi care nu puteau oferi o explicaţie satisfăcătoare mişcării aparente a astrelor pe bolta cerească, atâta timp cât se cramponau de ideea că

Pământul stă nemişcat în centrul Universului. Ochii Omului îi spuneau că întregul firmament se roteşte în decurs de douăzeci şi patru de ore în jurul Pământului.

În antichitate astronomii au încercat să aprecieze cu mijloace foarte modeste distanţele de la Pământ până la Lună şi Soare (în funcţie de mărimea umbrei Lunii din timpul eclipselor) şi chiar dacă n-au reuşit mare lucru şi-au dat seama că aceste distanţe trebuie să fie enorme faţă de mărimea Pământului ca atare. Lungimea ecuatorului şi implicit diametrul Pământului erau cunoscute pe vremea aceea cu o aproximaţie destul de bună (dar aceste cunoştinţe s-au uitat în cursul nopţii medievale)

De aici rezultă că Soarele trebuie să fie mult mai mare decât Pământul şi era greu de presupus că masa enormă a Soarelui se mişcă efectiv în jurul unui Pământ *nemişcat*. La aceasta s-au adăugat dificultăţile de nedepăşit de a explica mişcarea aparent retrogradă a unor planete pe firmament, dacă am imagina bolta cerului ca fiind formată din nişte trasee «rigide» de-a lungul cărora se mişcă astrele. A trebuit să apară un Copernic care să aibă curajul să afirme că Pământul este cel care se mişcă în jurul Soarelui şi atunci întregul eşafodaj al Sistemului Solar a devenit mult mai simplu şi mai logic organizat.

Este adevărat că atunci când a fost întrebat, Ioan Botezătorul a negat orice legătură dintre persoana sa şi cea a lui Ilie *(Ioan 1.21*). În legătură cu aceasta adăugăm următoarea explicaţie. Conform cu afirmaţia lui Rudolf Steiner, Ilie (în sens de *Spirit*) nici nu a fost propriuzis întrupat în persoană fizică. « Proiecţia »în plan material a lui Ilie, adică purtătorul (până la o limită) al *duhului* lui Ilie, a fost personajul numitî Biblie Nabot *(3 Regi, 21)* care a fost executat în urma unui proces înscenat. Ilie poate fi privit ca un spirit gigantic al cărui domeniu de activitate cuprindea evoluţia *întregii omeniri*, depăşind cu nult cadrul strâmt al iudaismului clasic. Despre Ioan Botezătorul noi am afirmat că în el s-a concentrat toată esenţa vechiului popor iudaic (*Cel mai mare născut dintre femei).* Evident că Ioan era pătruns de entitatea numită Ilie, numai că o asemenea entitate depăşea cu mult « dimensiunile » unei individualităţi chiar aşa de elevate precum cea al Botezătorului. Atunci când Ioan a refuzat să-şi atribuie rolul unui nou Ilie, cea care a negat a fost, să zicem aşa, partea « mai evreiască » a lui Ioan, a cărei misiune era limitată la cadrul mai strâmt al societăţii iudaice, având rolul să pregătească terenul *(căile Domnului)* în vederea începerii lucrării publice a lui Hristos şi să formeze acel nucleu de individualităţi al căror destin a constat în alcătuirea *primei comunităţi de creştini.*

Despre Ilie se spune că el va vesti « a doua venire » a lui Hristos. De fapt, aceasta o face el în clipa de faţă. Entitatea numită Ilie în Biblie ajută sufetele să se înalţe ca să-L poată percepe pe Hristos aşa cum se manifestă El în lumea eterică. Dar acesta este un proces de lungă durată, eşalonat pe mai multe generaţii.

Dar să revenim la problema noastră. Hristos spune la un moment dat: (*Matei 5,25 – 26*) «*Împacă-te cu pirâsul tău degrabă, până* eşti *cu el* pe cale», ca nu cumva pârâşul să te dea judecătorului… şi să fii aruncat în temniţă. Adevărat grăiesc: *nu vei ieşi de acolo până ce nu vei fi dat cel din urmă ban.*

Aceleaşi cerinţe se spun şi în (Luca 12,59) «Nu vei ieşi de acolo până ce nu vei plăti şi cel din urmă ban».

Dar cum să dai banii dacă eşti în temniţă? Poţi să trimiţi vorbă să plătească alţii, dar dacă nu-i ai poţi să stai mult şi bine în închisoare. Şi ce înseamnă cuvintele «*cât timp eşti pe cale?*» «Calea» înseamnă decursul vieţii pământeşti şi este cazul să te împaci cu duşmanii tăi (eventual cedând în limite rezonabile, de aceea Hristos spune să ierţi jignirile

şi alte rele) căci după moarte ajungi pe mâna «judecătorului» şi datoriile karmice neplătite se transmit într-o nouă viaţă pământească unde pot genera efecte mai grave.

S-au întâmplat numeroase tragedii precum aceasta: Doi oameni turmentaţi se iau la harţă, apoi la bătaie, se scot cuţitele. Se ajunge la moarte de om. Unul din cei doi se duce în pământ, celălalt la ocnă. Două familii rămân nenorocite, aruncate pe drumuri. Se poate întâmpla că cei doi indivizi nici nu s-au cunoscut mai înainte, dar între ei a existat o legătură karmică nefastă şi la beţie se ridică din străfundurile subconştientului unele forţe malefice nerezolvate.

Să mai dăm un exemplu din multe posibile. Un om acuză dureri în piept. Toate analizele şi radiografiile dovedesc că el este perfect sănătos. Dar durerile persistă, devin insuportabile. În asemenea situaţii se practică aşa numita regresie temporală. Dacă acea individualitate a fost într-un corp care a fost ucis cândva cu o lovitură de pumnal, şi a murit blestemând pe ucigaşul său, iar sufletul lui nu a fost capabil să ierte, această stare de spirit se transmite într-o nouă formă trupească şi se manifestă ca o amintire a vechii dureri ce se imprimă în noul trup. Prin regresie temporală şi retrăirea acelui eveniment se ridică forţa de a ierta şi dispare durerea. În ultimul timp s-au publicat în lume foarte multe materiale pe această temă.

Chiar există o vorbă ciudată atribuită lui Hristos: «*Dacă mâna sau piciorul tău te sminteşte taie-l şi aruncă-l de la tine, căci este bine pentru tine* să intri în viaţă *ciung sau şchiop, decât, să fii aruncat în gheena focului*» sau: «*Dacă ochiul tău te sminteşte, scoate-l şi aruncă-l de la tine, căci este bine pentru tine* să intri în viaţă *cu un singur ochi, decât având amândoi ochii să fii aruncat în gheena focului*» (*Matei 18,8-9*).

Aceste două versete se repetă practic identic în *(Marcu 9, 43-47)* Dar poţi să-ţi tai mâna sau să-ţi scoţi ochiul înainte de a *intra în viaţă*, adică înainte de a te naşte? Oare când să-ţi tai mâna? Fiind în pântecul mamei?

De fapt aici se face aluzie la o problematică extrem de delicată şi complexă legată de destinele pe care şi le asumă unele suflete. Constatăm că în jurul nostru se întâlnesc numeroşi indivizi cu handicapuri fizice. Unii se nasc nevăzători sau cu malformaţii. Alţii ajung invalizi în urma unor accidente. Este tentant (pentru unii) să atribuie asemenea evenimente unor efecte karmice foarte grave provenind dintr-o existenţă pământească anterioară, şi într-adevăr în multe cazuri aceasta corespunde realităţii. *Dar nu întotdeauna*.

Pot să existe situaţii când un suflet îşi alege o soartă grea (de exemplu să se nască cu un handicap) nu atât ca un efect inexorabil al unei fapte foarte grave cât ca *să evite o agravare a karmei*, şi printr-o suferinţă nu numai să compenseze eventualele greşeli, ci *să realizeze un salt major în propria evoluţie.* De aceea dacă în anumite părţi ale corporalităţii zac nişte forţe care pot scăpa controlului conştient şi să genereze efecte eventual cu caracter infracţional, într-adevăr este mai bine «să-ţi smulgi un ochi sau o mână».

Nu este relevant dacă cineva se naşte cu un handicap sau se alege cu o invaliditate ca urmare a unei boli sau a unui accident. De asemenea, sânt cazuri de suflete care realmente acceptă suferinţa neavând nici o vină, ci ca să preia, într-un fel, karma altor persoane, şi în felul acesta să ajute indirect evoluţia acelora (de exemplu un copil faţă de părinţii săi care sânt nevoiţi să se chinuie cu el toată viaţa).

Am atins în treacăt aceste chestiuni care depăşesc cadrul lucrării noastre. În cazul unor asemenea situaţii nu ne rămâne decât să urmăm recomandarea Maestrului Rudolf Steiner şi anume: *o tăcere plină de înfiorare în faţa tainei fiinţei umane*.

De fapt, exemplul de mai sus se referă nu atât la problema reîntrupării sufletelor ci mai degrabă la preexistenţa sufletelor înainte de naşterea propriu-tisă. Şi în orice caz, acele versete reprezintă o indicaţie clară că un suflet (în sens larg) este mai mult decât o anumită personalitate, legată de un anume loc şi timp, de o anume familie sau popor, de o anumită statură, sex, capacităţi, etc.

* * *

În altă parte *(Matei 18)* Hristos dă următoarea pildă. Un împărat a iertat datoria unui om, în valoare de zece mii de talanţi, o sumă cu totul fabuloasă pe atunci, dar acel om căruia i s-a iertat această datorie fantastică (căci el şi familia lui trebuiau să fie vânduţi ca sclavi) a refuzat să ierte o datorie de o sută de dinari unuia din datornicii săi.

Atunci stăpânul, furios, l-a dat pe acel nerecunoscător pe mâna chinuitorilor până ce nu va plăti toată datoria. Ca şi în toate celelalte cazuri textul luat ad literam pare absurd căci dacă omul nu are de unde plăti, toate strădaniile chinuitorilor vor fi inutile, căci de unde nu e, nici Dumnezeu nu poate cere.

Aici intervine principiul compensării karmice. Este adevărat că legea karmei stipulează că datoriile trebuie plătite până la ultimul bănuţ. Fiecare trebuie să-şi poarte crucea la modul individual dar totodată creştinismul cheamă pe fiecare ca, pe cât posibil, să intervină pentru a uşura sarcina semenului său. Chiar textul evanghelic relatează că Hristos, pe când era dus la răstignire, n-a mai putut să-şi ducă crucea şi atunci un om, Simon din Cirene, a fost pus să ducă crucea pe care urma să fie răstignit Fiul lui Dumnezeu. Ca şi cum însuşi Dumnezeu are nevoie de ajutorul omenesc. Aici intervine acel paradox suprem care însoţeşte toată viaţa şi evoluţia Lumii, împletirea între Providenţă şi Libertate. Căci dacă susţinem teza că nimic nu se poate întâmpla fără voia lui Dumnezeu, totul se întâmplă totodată prin Libertatea Umană. Are loc aceeaşi antinomie ca şi în alte aserţiuni dogmatice creştine precum teza că Dumnezeu este Unul în Fiinţă dar Trei în Persoană ,căci din punct de vedere logic Sfera noţiunii de Fiinţă este mai cuprinzătoare decât cea a Persoanei, dar conţinutul noţiunii persoană cuprinde pe cel al fiinţei, astfel că orice persoană este o fiinţă, dar nu *o* fiinţă cu mai multe persoane.

Dogma de bază a creştinismului susţine că Hristos s-a lăsat crucificat ca să preia asupra Lui păcatele lumii, deci să compenseze karma rea a oamenilor.

Din punct de vedere ezoteric, prin întruparea Cuvântului a fost arsă partea *obiectivă* a karmei, căci dacă Hristos nu s-ar fi jertfit ar fi avut loc o asemenea degradare a omenirii şi nu numai a oamenilor ci şi a întregii planete, încât Pământul n-ar mai fi putut asigura condiţii de subzistenţă trupurilor umane, şi întreaga evoluţie a omenirii ar fi fost dată peste cap. Exprimat în limbaj teologic, asta înseamnă că nimeni nu s-ar fi putut mântui. Dar aceasta nu exclude ca fiecare să-şi ducă crucea, adică să plătească datoriile subiective ale karmei: răul făcut semenilor săi, neglijenţa în ceea ce priveşte propria evoluţie; dar pe de altă parte karma poate să se distribuie căci, cauza moral-spirituală a răului comis de anumiţi indivizi se impută până la urmă societăţii rele.

În exemplul evanghelic individul acela avea o datorie de zece mii de talanţi faţă de stăpânul său. Dacă ţinem seama că un talant reprezenta cam vreo 34-35 de kg de aur şi dacă am imagina că această datorie ar fi fost exprimată valoric în aur sau argint, asta înseamnă că era vorba de vreo trei sute cincizeci de tone de metal. Nici în întregul

imperiu roman probabil că nu se găsea o asemenea cantitate de metal preţios. Dar exemplul de mai sus sugerează nivelul deosebit de ridicat al karmei rele pe care a acumulat-o individualitatea respectivă. Da, dar acelaşi exemplu dovedeşte şi altceva şi anume: *nu există greşeală sau rău, oricât de mare le-am închipui, care să nu poată fi până la urmă reparate.* Individualitatea din parabola evanghelică s-a aruncat la picioarele Împăratului şi s-a rugat să i se ierte imensa datorie, care poate că din punct de vedere individual omenesc ar fi de nesuportat *(Matei 18,26*).

Este posibil să ne închipuim că acea individualitate a fost cândva un tiran sângeros care a tăiat, a spânzurat şi a făcut foarte mult rău la mulţi dintre semenii săi. Dar el a promis să se îndrepte, să-şi dedice viaţa unor opere de binefacere, şi atunci cea mai mare parte a karmei sale ar fi putut să fie preluată de către societate şi arsă (evident, într-un mod nedureros). Dar el şi-a uitat promisiunea atunci când a intrat efectiv în viaţa materială; firea lui profund negativă şi-a spus cuvântul. Omul acela a refuzat să ierte o vină minoră de «o sută de dinari» (de exemplu un cuvânt jignitor scăpat într-un moment de mânie din partea unui vecin). El s-a izolat de societatea care putea să-i uşureze radical situaţia karmică, astfel că a ajuns pe mâna «chinuitorilor» Oare câte manvantare o să-i trebuiască ca să plătească toate fărădelegile acumulate de-a lungul a mai multor cicluri de evoluţie (zece mii de talanţi)?

Am putea adăuga, ca un comentariu la exemplul de mai sus, că nimic nu este bătut în cuie. Destinul nu este ceva absolut inflexibil. Ar fi oportun să pomenim, în acest context, de o legendă esoterică despre Hristos. Se zice că Hristos mergând pe cale cu discipolii săi, devreme dimineaţa, a trecut pe lângă un ţăran tânăr care se pregătea să se ducă la munca câmpului. Hristos ar fi zis ucenicilor săi: Priviţi la acest bărbat tânăr şi plin de viaţă. El nu ştie că va muri în cursul zilei de azi şi nu va apuca să-şi vadă familia. Dar la apusul Soarelui, când grupul se întorcea pe acelaşi drum, ei l-au putut vedea pe acelaşi ţăran cum îşi îmbrăţişează soţia şi copiii. Şi atunci unul din discipoli a îndrăznit să-i amintească Mântuitorului cuvintele Sale spuse dimineaţă. Hristos a dat următorul răspuns: Este adevărat că în cartea sorţii acelui om «scria» că el trebuie să moară în acea zi a vieţii lui, zi care deja a trecut, şi aceasta s-ar fi întâmplat fiindcă în traista lui cu mâncare s-a strecurat un şarpe foarte veninos care l-ar fi muşcat atunci când ţăranul băga mâna în traistă. Dar el a întâlnit o bătrână sărmană care i-a cerut de mâncare. Din cauza frigului de dimineaţă şarpele era amorţit. Omul a băgat mâna, a dat de şarpe şi l-a aruncat afară. Şi în felul acesta printr-un gest de caritate minor, s-a produs o modificare radicală de destin.

Să luăm în consideraţie un alt exemplu foarte cunoscut şi anume: pilda cu talanţii (*Matei 25).* Se spune că din cei trei servitori ai unui stăpân care au primit câte o sumă importantă de bani în vederea «plasării în afaceri», unul de frică a ascuns talantul şi nu l-a valorificat. Iar stăpânul furios că nu a obţinut nici un câştig i-a confiscat «talantul» şi l-a dat celui întreprinzător.

«*Căci tot celui ce are i se va mai da şi va prisosi, iar de la cel ce n-are şi ce are i se va lua*» *(Matei 25,29)*, iar în versetul următor sluga netrebnică a fost aruncată la porunca stăpânului în întunericul din afară în «scrâşnetul dinţilor», în virtutea principiilor clasice ale nemiloasei concurenţe capitaliste. Câştigătorul ia totul, perdanţii sânt zvârliţi pe drumuri unde nu le rămâne decât să plângă şi eventual să «scrâşnească din dinţi».

Evident că se poate interpreta această pildă în sensul că «talanţii» reprezintă nişte daruri spirituale, talente, şi într-adevăr aşa şi este. Dar ne putem întreba:de ce acel act de

cruzime de a lua omului şi puţinul pe care îl mai are, pe care însă l-a păstrat nealterat şi totuşi nu l-a folosit în scopuri rele.

Răspunsul este următorul: dacă anumite calităţi spirituale se anchilozează, sânt neglijate de-a lungul a mai multor cicluri de viaţă, la un anume nivel de evoluţie istorică, calităţile şi aptitudinile valabile cu multe milenii înainte, nu numai că nu mai sânt funcţionale în noile condiţii de viaţă, dar se transformă într-un handicap; pot deveni chiar o forţă distructivă.

O asemenea individualitate întârziată (sau un grup de individualităţi) ajunge în conflict cu societatea. De aceea dacă stăpânul a confiscat talantul acelei slugi căreia i-a fost frică să-l valorifice, aceasta a fost necesar până la urmă tot pentru binele persoanei în cauză, căci acel «talant» a devenit o povară care i-a blocat evoluţia, nefiind valorificat la timpul potrivit.

Există speranţa că sluga fricoasă a învăţat lecţia şi a primit un nou ajutor ca în noile condiţii să se poată angaja pe direcţia normală a evoluţiei, dar a trebuit să se întoarcă din drum, să înceapă oarecum de la zero drumul ascensiunii spirituale. Ceva asemănător s-a întâmplat cu cele cinci fecioare nebune *(din Matei 25*), care au neglijat să se aprovizioneze cu ulei pentru candelele lor. Până când să facă rost de ulei a venit mirele şi s-a închis uşa, iar fecioarele neînţelepte au rămas pe dinafară.

Ele au încercat să intre, dar *mirele* nu le-a mai recunoscut şi ele au rămas în «întunericul de la miezul nopţii». Prin termenul de fecioară este desemnat de regulă, în tradiţia esoterică, sufletul omului. Anumite suflete, din cauza propriilor neglijenţe, cumulate timp de mai multe cicluri de viaţă, au ajuns la o asemenea discrepanţă faţă de noile cerinţe, încât nici nu mai puteau suporta contactul cu energiile superioare. De aceea este explicabilă şi «cruzimea» mirelui care nu vrea să le recunoască. El nu le recunoaşte *fiindcă ele n-au fost capabile să-L recunoască la vremea potrivită,* fiindcă le-au lipsit organele corespunzătoare. Aceste individualităţi oricum n-ar fi putut intra în «cămara de nuntă» fiindcă ar fi fost oarbe faţă de realităţile superioare ale Spiritului. Ele au trebuit să se întoarcă în «întunericul» materiei ca să recupereze întârzierile în propria lor evoluţie.

Însă nici situaţia celor rămaşi în urmă nu este chiar atât de neagră. Există o parabolă (*Matei 20*) care ne prezintă cazul unor lucrători tocmiţi la vie, şi care au ajuns abia în ceasul al unsprezecelea la lucru, dar care au primit aceeaşi plată ca şi cei veniţi de dimineaţă. Pe de o parte avem un Stăpân al Cerului necruţător, de o rigurozitate inumană, care pentru păcatele părinţilor îi pedepseşte pe urmaşi până la al şaptelea neam, şi care, în conformitate cu mentalitatea slugii fricoase din parabola talanţilor, *seceră de unde n-a semănat*. Aici ne lovim de o taină cosmică. În virtutea aceleaşi legi a Compensaţiei Universale,(în măsura în care putem s-o exprimăm cu cuvintele noastre umane), în timp ce unele spirite *evoluează,* altele *involuează* (ca şi cum trebuie să se menţină un fel de echilibru cosmic).

Menţionăm în mod expres că nu putem vorbi de predestinare. Nimeni nu este obligat să rămână în urmă dacă nu vrea; dar nu ne rămâne decât să constatăm faptul că unii progresează, alţii întârzie, se împiedică, se întorc din drum (tot aşa cum într-o clasă de elevi, există premianţi şi repetenţi). Şi la fel cum binele aparent nesemnificativ poate avea efecte disproporţionate (să ne amintim de ţăranul care a evitat muşcătura şarpelui), la fel germenele răului odată sădit, începe să crească prin generaţii. Dumnezeu nu pedepseşte prunci nevinovaţi pentru păcatele părinţilor, dar sufletele rele sânt atrase în virtutea karmei lor negative să se întruchipeze în condiţii de viaţă inferioare.

Pe de altă parte, constatăm o surprinzătoare generozitate din partea Stăpânului care îi recompensează la fel şi pe ultimii veniţi. Şi aici intervine o taină. Dintr-un punct de vedere hiperînalt se poate spune că cei rămaşi în urmă, «cei căzuţi» îşi asumă un sacrificiu (evident nu în mod conştient, ci la nivel de «spirite bază»), prin care celorlalţi (celor «buni», «înţelepţi», «ascultători») li se deschid posibilităţi noi de evoluţie, căci în *ultimă instanţă* cine este bun sau rău în faţa Dumnezeului Absolut? De aceea devin inteligibile acele cuvinte ale lui Hristos prin care el l-a dojenit pe un admirator ce s-a adresat lui prin apelativul de «Bunule Învăţător»: «De ce-mi spui Mie bun, căci numai Dumnezeu din Cer este bun» *(Matei 19,16), (Marcu 10,18), (Luca 18,19)*

Tot ce putem afirma ca o concluzie în lumina celor spuse, este că, oricât de îngrozitoare poate fi căderea unor suflete, dacă ştim să citim textele sacre aşa cum trebuie, verdictele nu sânt chiar aşa lipsite de drept de apel. Ele vor avea încă foarte multe ocazii de evoluţie, şi la noile reveniri în planul fizic vor găsi o omenire mult mai evoluată şi cu infinit mai multe posibilităţi să ajute pe cei întârziaţi. De aceea chiar şi cei veniţi în ceasul al unsprezecelea au putut să prindă «trenul evoluţiei».

Capitolul 32
Problema orbului din naştere. Slăbănogul de la scăldătoarea Vitezda

În Evanghelie, mai există o pildă foarte cunoscută şi care a suscitat multe comentarii, mai ales că a fost folosită pentru a obţine o confirmare sau invers, o infirmare a ideii reîntrupării sufletelor. Este vorba de cazul vindecării orbului din naştere, aşa cum este el relatat de către Ioan Evanghelistul. Credem că această relatare, foarte importantă, merită un comentariu mai amplu. Despre vindecări de orbi pomenesc toate cele patru Evanghelii. În Evanghelia lui *Marcu cap.10*, se spune despre un orb pe nume Bartimeu, care cerea pomană în faţa porţilor cetăţii Ierihon, şi care, auzind că Iisus mergea pe cale, a strigat cu disperare să fie ajutat. Hristos i-a deschis ochii, iar el *şi-a lepădat haina* şi l-a urmat pe Mântuitor. Aceeaşi relatare o avem şi în Evanghelia lui Luca*(cap.18).* Dar în Evanghelia lui Ioan, întreaga poveste capătă conotaţii mai profunde. Nu se pomeneşte de numele celui orb şi nici de numele localităţii în care s-a petrecut fenomenul miraculos, dar de fapt este vorba de aceeaşi persoană. Are loc un fel de «progres» în ceea ce priveşte relaţia între orbul din naştere şi Hristos.

Chiar din primul verset al capitolului 9 se arată că acel nevăzător era orb din naştere (un amănunt foarte important), căci la Luca şi Marcu se povesteşte doar de un cerşetor orb fără să se specifice că el aşa s-a născut.

Aflăm imediat după aceea că Hristos, i-a redat orbului vederea. Dar mai încolo se spune că acest miracol a provocat o mare vâlvă printre farisei, o adevărată consternare, căci până atunci nu se cunoştea nici un caz, ca un vindecător (oricât de mare) să fie capabil să redea vederea unui orb din naştere. Ulterior, atunci când Iisus a aflat că a izbucnit o dispută între cel vindecat şi fruntaşii sinagogii, El personal l-a căutat pe acela şi i-a descoperit că El este Hristosul cel aşteptat, iar cel vindecat I s-a închinat şi L-a recunoscut ca Mântuitor al Lumii.

Este clar că Hristos n-a redat vederea doar ochilor trupeşti ai orbului, ci a deschis şi altfel de «ochi», prin care acela a putut să-L recunoască.

Evanghelia lui Marcu redă amănuntul că cel vindecat *şi-a lepădat haina* (de ce a trebuit el să-şi lase haina, ca să se apropie de Hristos, i-a fost ruşine că era prea zdrenţăroasă, dar fiind orb din naştere, el nici nu prea putea să facă asemenea aprecieri). Este evident, că prin contactul cu Fiinţa Cristică, s-a produs o transformare radicală a învelişurilor subtile, a corporalităţii sale, el şi-a lepădat ceva din propria aură, care nu mai concorda cu noul său statut, astfel că el a putut să-l recunoască pe adevăratul Mesia.

După cum am spus mai înainte, din primul verset aflăm că este vorba de un om *născut* nevăzător, iar în versetul al doilea se spune că ucenicii lui Iisus l-au întrebat de ce acela s-a născut lipsit de vedere. *A păcătuit el* sau *părinţii lui*? În jurul acestei întrebări s-au purtat multe discuţii. Dacă omul a fost orb din naştere, când a apucat el să păcătuiască aşa de grav încât Dumnezeu să-i dea o pedeapsă aşa de aspră precum pierderea vederii? Doar nu în pântecele mamei sale? (lăsăm la o parte întrebarea dacă Dumnezeu poate pedepsi prunci nevinovaţi pentru păcatele părinţilor).

Atunci este firesc că unii s-au gândit la următoarea interpretare. Cel, sau cei care au pus o asemenea întrebare implicit au presupus că acel păcat a fost comis de acea individualitate, într-o existenţă pământească anterioară. La care alţii (reprezentanţi ai teologiei oficiale) s-au grăbit să replice că de fapt prin răspunsul său, Hristos ar fi infirmat o asemenea ipoteză. Să privim textul mai cu atenţie. Versetul din *Ioan 9,1* spune doar atât: «*Şi trecând Iisus, a văzut un om orb din naştere*». Răspunsul lui Hristos la întrebarea pusă de discipolii săi, a fost cât se poate de simplu: «*Nici el, nici părinţii lui n-au păcătuit*». Luat ca atare, acest răspuns nu are absolut nici o tangenţă cu problema reîncarnării. Este un răspuns simplu la o întrebare la fel de simplă, care nici nu confirmă nici nu infirmă.

Dar să privim lucrurile puţin altfel. Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu la modul absolut, cunoştea tot ce se ascunde în inimile şi în gândurile cele mai secrete ale oamenilor şi posedând omniscienţă divină nu putea să nu aibă conştiinţa că acel om s-a născut orb. Doar textul Evangheliilor abundă în exemple în care se spune explicit că Hristos a cunoscut cugetul celor care veneau la el cu intenţii necinstite, s-au cel puţin echivoce. Putem presupune că, având în vedere că Iisus cu însoţitorii lui se deplasau mereu dintr-un loc în altul, cel care a pus întrebarea nu ştia că în faţa lui se afla un om care s-a născut orb. Atunci, aşa cum am spus, o asemenea întrebare este normală şi răspunsul nu implică mai mult decât spune textul. Dar dacă întrebătorul ştia că acel om este orb din naştere, atunci, făcând abstracţie de ipoteza reîncarnării, o asemenea întrebare este pur şi simplu stupidă şi asta înseamnă că Hristos a dat un răspuns aiurit la o întrebare aiurită. Dacă însă alegem varianta că cel care a întrebat, s-a gândit la ipoteza că individualitatea respectivă suporta consecinţele faptelor sale din alte vieţi pământeşti, atunci răspunsul lui Hristos în nici un caz nu poate fi privit ca o infirmare, mai degrabă ca o confirmare tacită. Dacă Hristos ar fi vrut să infirme, ar fi trebuit să răspundă: *Păi bine, când putea el să păcătuiască dacă s-a născut orb?*

Partea mai ciudată a acestei povestiri, este că în nici un alt exemplu nu se spune că o faptă a lui Iisus, să fi provocat o asemenea emoţie, atât printre oamenii de rând, cât şi printre farisei şi rabini, mai ales, având în vedere că foarte mulţi oameni au fost vindecaţi de noul Profet. Am putea interpreta această reacţie prin faptul că deja Iisus Hristos devenise foarte cunoscut şi activitatea sa deranja din ce în ce mai mult autorităţile religioase iudaice. Dar, pe de altă parte, vindecările prin punerea mâinilor, nu erau ceva aşa de neobişnuit pe vremea aceea. Lui Apolonius din Tiana i se atribuie de asemenea

foarte multe vindecări miraculoase. Este adevărat că în Evanghelia lui Ioan este specificat că niciodată nu s-a pomenit o asemenea performanţă: ca unui om născut orb să i se poată reda vederea. Asta explică şi agitaţia printre fruntaşii sinagogii. Unii dintre rabinii învăţaţi aveau conştiinţa revenirii sufletelor în planul fizic şi au trebuit să fie foarte impresionaţi de fapta acestui profet ciudat, despre care se zicea că este chiar Mesia, cel aşteptat de milenii, dar care nu corespundea cu speranţele lor politice.

Orbirea din naştere, trebuia să fi fost cauzată de o karmă foarte grea, ca rezultat al unor cumulări de păcate, din cele mai grave, poate chiar în decursul mai multor vieţi. Şi de aceea nici un vindecător nu putea depăşi un asemenea handicap. Trebuia ştearsă karma şi cine putea s-o facă dacă nu însuşi Dumnezeu, căci nici un iniţiat, oricât de evoluat ar fi, nu putea să anuleze efectele karmice (adică să ierte păcatele). Aceasta nu este greu de acceptat dacă îl considerăm pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, Cuvântul întrupat, dar fariseii şi arhiereii (cu foarte puţine excepţii) nu vroiau să admită aceasta.

Cuvintele atribuite lui Hristos (ca răspuns la întrebarea discipolilor), că în cazul acelui orb nu este vorba de păcatele nici ale lui personale, nici ale părinţilor săi, au menirea să ne sugereze cât de complicate pot fi uneori urzelile destinului. Dacă un spirit întrupat suferă sau acceptă să-şi asume o înfăţişare umilă (chipul abjecţiei), aceasta nu se întâmplă întotdeauna din cauza karmei, ci din motive care aproape întotdeauna depăşesc posibilităţile omeneşti de apreciere. Să ne amintim despre toţi aceia care au suferit nevinovaţi, fiind prinşi în mijlocul unor conflicte armate sau ca victime ale unor regimuri represive.

În cazul nostru special, Hristos precizează în mod expres faptul că orbirea acelui om, s-a petrecut ca să «vădească în el Lucrarea lui Dumnezeu». Este vorba de un suflet care a acceptat încă din viaţa prenatală un handicap temporar, umilinţa extremă a statutului de cerşetor, pentru a câştiga pe de altă parte ceva infinit mai important. Dovadă că el nu numai că şi-a recâştigat vederea ochilor trupeşti, dar a devenit un clarvăzător şi un discipol apropiat a lui Hristos.

În legătură cu problemele discutate, amintim şi episodul vindecării slăbănogului de la scăldătoarea Vitezda, relatat în Ioan (*cap. 5*). Nu ni se spune că omul acela s-a născut cu handicap, dar avem informaţia că el era bolnav de treizeci şi opt de ani, o perioadă suficient de lungă, ca să putem presupune că infirmitatea lui s-a instalat în copilărie sau adolescenţă (textul evanghelic nu precizează în mod explicit că el ar fi fost bătrân, şi în vremurile acelea la cincizeci de ani deja erai privit ca un bătrân).

După ce l-a vindecat, Hristos îl sfătuieşte în mod foarte ferm să nu mai păcătuiască, ca să nu i se întâmple *ceva şi mai rău.* Dar cât de mare putea fi greşeala acelui om, încât Dumnezeu să-i aplice o asemenea pedeapsă radicală (dovada unei karme negative foarte grele), mai ales că se putea lua în consideraţie «circumstanţa atenuantă» a comiterii unor fapte reprobabile la o vârstă tânără, necoaptă. (Din câte ştim există un apocrif în care se specifică faptul că acel om era infirm *din naştere*).

Dar nu aceasta reprezintă partea relevantă, ci cu totul altceva. Se spune că un înger tulbura din timp în timp apa din bazin; şi un bolnav se putea vindeca numai dacă reuşea să intre în scăldătoare imediat după acea tulburare, *şi înaintea celorlalţi (Ioan 5,4).* O foarte ciudată practică a concurenţei dintre schilozi şi orbi, instaurată de Dumnezeu, în vederea vindecării de o neputinţă fizică. Iar omul nostru era bolnav de treizeci şi opt de ani, şi atunci când Hristos îl întreabă dacă vrea să se vindece (ca şi cum Hristos s-a mirat că bolnavul n-a reuşit să prindă momentul propice) acela îi răspunde: «*Doamne***, nu am**

om, *ca să mă arunce în scăldătoare când se tulbură apa, că până vin, un altul se coboară înaintea mea* ». Oare în treizeci şi opt de ani nu s-a găsit un suflet milos ca să-l arunce în apă la momentul potrivit, mai ales că ne putem întreba: dar ce a mâncat acel om timp de treizeci şi opt de ani? Cineva i-a dat de pomană. Deja acest amănunt exprimă o indicaţie suficient de clară că aici nu este vorba de o scăldătoare în sensul propriu al cuvântului şi nici de o apă materială. Se vindeca cel care reuşea să prindă momentul deschiderii unui fel de «canal de legătură» prin care sufletul accedea la un nivel ontologic superior în vederea obţinerii acelor puteri necesare vindecării unor neputinţe psihice sau fizice. Dar bolnavul nostru *nu avea om*, adică însuşi Eul său superior era atins de un fel de paralizie, ceea ce denotă o situaţie karmică foarte gravă, ca rezultat al acumulării unor greşeli timp de mai multe existenţe pământeşti. A fost necesară intervenţia entităţii Hristos care să-i anuleze karma negativă şi să-l repună pe făgaşul normal al evoluţiei.

Dar după vindecare Hristos îi spune: «*…ia-ţi patul tău şi umblă*» (*Ioan 5,8*). Dar mai era necesar ca cineva să i se adreseze celui tocmai vindecat cu îndemnul *să umble*? Este firesc că omul era foarte fericit să poată din nou să se deplaseze normal după o suferinţă de o viaţă, ca să mai aibă nevoie de un asemenea îndemn. Şi de ce trebuia să-şi care patul? Poate din recunoştinţă faţă de acel obiect de care a fost ţintuit timp de câteva decenii. Mai ales că se adaugă în versetul următor că bolnavul vindecat efectiv *şi-a luat patul* şi umbla. Este interesant că expresia «i-aţi patul şi umblă» mai este folosită şi cu alte ocazii, cum ar fi, în cazul vindecării slăbănogului despre care ni se spune că cei care îl cărau n-au putut să intre *în casă* din cauza mulţimilor şi au desfăcut acoperişul ca să aşeze patul în faţa lui Iisus. (*Matei 9; Marcu 2; Luca5*). A fost chiar spart un acoperiş la propriu? Ca să poată fi abordat Hristos, cei în cauză au trebuit să se ridice la un nivel spiritual mult mai ridicat faţă de cel comun, (echivalent «acoperişului casei») căci căile normale de acces erau blocate de mulţimea sufletelor ce se îngrămădeau în jurul entităţii Hristos auzind «*glasul Fiului lui Dumnezeu*».

Patul pe care zace un bolnav incurabil este simbolul extremei neputinţei, *expresia materializată a karmei negative*. Hristos îl îndeamnă pe slăbănogul de la Vitezda cât şi pe celălalt «*să-şi ia patul şi să umble*». Ce-i drept Hristos a anulat partea *exterioară, obiectivă* a karmei, atât la nivel individual cât şi colectiv, căci altfel acumulările karmei negative ar fi atins un asemenea nivel încât nici o posibilitate de evoluţie n-ar mai fi fost posibilă pentru fiinţele umane, dar aceasta nu exclude munca şi străduinţa fiecăruia de a-şi compensa *printr-o activitate susţinută* karma negativă individuală.

Hristos a anulat neputinţa exterioară a bolnavului de la Vitezda (adică, infirmitatea fizică), dar omul a trebuit *să-şi ia patul şi să umble*, adică să înceapă munca compensării datoriilor karmice. Şi în acest context devin foarte inteligibile cuvintele de avertisment adresate de Hristos celui vindecat: «*Să nu mai păcătuieşti ca să nu-ţi fie ceva mai rău*» (*Ioan 5,14*), adică să ai grijă *să nu cazi şi mai jos faţă de starea în care te afli în clipa de faţă* (căci aşa cum am spus, cel vindecat avea în faţa sa munca lungă de reparare a «stricăciunilor» acumulate de-a lungul a nu se ştie câte cicluri de viaţă, căci Hristos l-a ajutat în mod covârşitor repunându-l în integralitatea facultăţilor fizice şi psihice, dar nu i-a anulat obligaţia compensării greşelilor sale personale, căci *ultimul ban trebuie plătit*).

Puţin mai încolo aflăm că Iudeii căutau să-L omoare pe Iisus pe motiv că El a vindecat oameni sâmbăta (mai există şi alte cazuri de vindecări în zi de sâmbătă precum orbul din naştere - *Ioan 9* sau omul cu mâna uscată - *Matei 12*). Oare chiar se putea găsi un om aşa de monstruos de pervers ca să condamne un doctor pentru că acela a vindecat

pe cineva în ziua de Sâmbătă? Nu putea oare cineva dintre Iudei, la un moment dat să fie pus într-o situaţie asemănătoare, sau cineva drag din propria lui familie? În realitate aici este vorba de ceva incomparabil mai profund.

Sâmbăta era ziua lui Saturn. *Vindecarea în ziua Sâmbetei* însemna capacitatea de a manipula forţele legate de principiul Saturn, ceea ce nu putea fi realizat decât de iniţiaţii de cel mai înalt grad. (Planeta Saturn care poate fi observată pe firmament este expresia exterioară vizibilă a puterilor spirituale legate de sfera astrală a lui Saturn). Acei câţiva iniţiaţi din rândul rabinatului nu puteau să nu recunoască în Iisus un maestru de prim rang, dar totodată ei aveau în faţa ochilor rezultatul practic al activităţii publice a lui Iisus Hristos, anume faptul că un număr din ce în ce mai mare de suflete se sustrăgeau controlului lor spiritual. Şi atunci devine de înţeles tulburarea de care erau cuprinşi fariseii când Hristos ierta păcatele, căci *iertarea păcatelor* însemna puterea de a şterge până la un punct datoriile karmice, adică de a smulge sufletele de sub puterea implacabilă a destinului.

Capitolul 33
În ce a constat propriu-zis misiunea lui Hristos?

Bineînţeles că ar mai fi multe de spus despre viaţa publică a lui Iisus, despre miracole şi parabole, dar noi vom aborda punctul culminant al Misiunii lui Hristos, adică propria Lui Crucificare, Moarte şi Înviere. Înainte de a încerca să pătrundem în intimitatea acestui Mister central, va trebui să acordăm atenţie unui aspect care pare de la sine înţeles, şi tocmai de aceea nu l-am exprimat până acum în mod explicit. Iar problema în cauză este cuprinsă într-o întrebare care ar putea să sune cel puţin straniu în urechile marii majorităţi a celor care se consideră creştini şi anume: În ce a constat în fond misiunea lui Hristos?

Desigur, răspunsul pare a fi arhicunoscut. Hristos a răscumpărat prin jertfa Sa păcatele lumii. Şi aceasta este foarte adevărat, dar nu mai este suficient pentru nevoile spirituale ale omenirii contemporane. Sau mai bine zis, sânt necesare unele precizări în plus. Lăsăm la o parte întrebarea: «de ce trebuie însuşi Fiul lui Dumnezeu să se răstignească, ca să-l împace pe Tatăl Ceresc cu propria sa Creaţie, şi în general de ce a trebuit să sufere un nevinovat» (fie El chiar Fiul lui Dumnezeu) pentru păcatele altora?

Se ştie că promisiunea oricărei religii (şi a celor antice, «păgâne») constă în primul rând în asigurarea supravieţuirii sufletului după moartea învelişului material. Numai că această nemurire a căpătat în conştiinţa marii majorităţi a fiinţelor umane, un aspect de umbră, mai puţin decât un vis. Cât de cât o nemurire individuală, în sens propriu, nu se putea obţine decât printr-o iniţiere în mistere. Dar vechile procedee se aplicau din ce în ce mai greu, căci pe măsura progresului civilizaţiei, tot mai multă importanţă capătă conştiinţa Eului individual, *a personalităţii proprii*, care se emancipa de sub tutela spiritelor de familie, popor, etc.

Un candidat la iniţiere era cufundat timp de trei, patru zile într-un somn hipnotic, asemănător morţii (un procedeu utilizat uneori consta în legarea aceluia pe un fel de cruce). El trebuia să treacă *efectiv* prin experienţa morţii, să trăiască experienţa sufletului care părăseşte corpul în clipa morţii, şi ulterior, la revenirea în corp, să-şi amintească conştient de aceste trăiri. Atunci când Eul individual a ajuns prea puternic legat de corporalitate, aplicarea unor asemenea metode a devenit practic imposibilă.

Scopul iniţierii consta în victoria asupra morţii. Cel iniţiat căpăta certitudinea că sufletul individual rămâne conştient de sine după desprinderea corpului fizic, că, de fapt, nu există moarte. Însă, cu fiecare generaţie, rezultatele practice deveneau din ce în ce mai echivoce.

Asta explică faptul că la apariţia în plan fizic a Mântuitorului Lumii, aproape că n-au mai fost iniţiaţi care să-L recunoască (decât cu foarte puţine excepţii). Însuşi Apostolul Pavel, care poate fi numit un iniţiat, a fost pe punctul să-şi rateze misiunea sa crucială, fiindcă deja nu mai avea forţa discernământului de care trebuia să dea dovadă un Maestru de rang superior. A trebuit să se producă acea intervenţie a Spiritului Cristic, pe drumul Damascului, ca să-l repună pe «linia de plutire». Nici chiar un înţelept de talia lui Apolonius din Tiana n-a înţeles la început importanţa cosmică a noii mişcări.

Atunci când cărturarii iudei i-au cerut lui Hristos să le dea un semn cu adevărat decisiv, ca să poată crede în El, răspunsul a fost: Voi nu puteţi înţelege nimic altceva decât semnul lui Iona. Adică, cu alte cuvinte: *voi nu mai puteţi înţelege taina persoanei umane* (oricât de multe semne v-aşi da).

Noua iniţiere nu se mai realizează în întunericul criptelor subterane, în «pântecele Chitului», ci la «*lumina zilei*», în stare de veghe, *în Eul conştient individual*, şi tocmai acest aspect nu-l puteau înţelege cărturarii iudeilor.

Se poate afirma că până la Hristos omenirea înainta oarecum «cu spatele» având «faţa» îndreptată spre trecut, spre sursa originară a revelaţiei primordiale «paradisiace».Toate metodele de iniţiere ţinteau tocmai spre aceasta, spre trezirea în străfundurile sufletului uman a amintirilor de dinainte de «păcatul adamic». Dar Hristos a realizat o întoarcere cu 180 de grade a îndreptat «faţa» Omului *spre viitor*, spre o nouă Înţelepciune, către noua Lume a Spiritului.

Şi în lumina celor spuse, putem aborda cu o altă înţelegere toate miracolele atribuite lui Iisus. Pe lângă minunile «clasice» care sânt tratate cu de-amănuntul în textele evanghelice, existau *multe locuri* în care se spune că mari mulţimi de oameni veneau să asculte cuvintele lui Hristos, şi că El vindeca toată boala din popor, ca de exemplu: …adunându-se mulţimi *de mii şi mii* de oameni… (*Luca 12,1)*. Ne putem întreba: Cât de mari puteau fi aceste mulţimi? La câţi oameni se putea adresa Hristos (cu voce omenească!) ca să poată fi auzit de cei din spate. Desigur, se poate răspunde că Logosul Întrupat putea face cuvintele lui să fie percepute şi de cei aflaţi la mare distanţă, la care nu ajungea o voce omenească normală, dar nu aceasta reprezintă esenţialul. Printre acele mulţimi de oameni care îl ascultau, erau şi entităţi neîntrupate, şi tocmai acelea reprezentau marea majoritate, şi de asemenea şi cei aflaţi în afara corpurilor fizice puteau percepe (în felul lor specific) Marele Impuls a lui Hristos, să se vindece de «neputinţele» acumulate de-alungul ciclurilor de evoluţie, să se pregătească pentru viitoarele lor misiuni terestre.

Am putea pune problema şi în felul următor. Dacă am lua ad literam textul evanghelic, am putea trage concluzia că numărul vindecărilor săvârşite de Hristos a fost enorm, că *nenumăraţi* bolnavi s-au atins de hainele sale şi s-au vindecat; ar fi trebuit ca orice boală şi orice infirmitate să dispară, cel puţin de pe teritoriul geografic al Palestinei. Ar fi fost imposibil ca întregul Israel, în frunte cu Sanhedrinul său, să nu-L recunoască ca Salvator şi să nu se prosterne în faţa Lui. Dacă Hristos ar fi hrănit la propriu în mod exterior cinci mii de oameni cu cinci pâini, o asemenea minune ar fi făcut înconjurul lumii civilizate de atunci (adică a bazinului Mediteranian).

În Luca 7,21, se spune că mulţi orbi au *recăpătat vederea*. Dacă Hristos a dăruit vederea la *mulţi orbi*, şi aceasta s-a petrecut într-un interval scurt de timp (textul spune explicit că în acel ceas, *El a vindecat* pe mulţi de boli şi de răni…), atunci de ce o vindecare a unui singur orb (precum cea relatată de Ioan) a putut provoca o asemenea agitaţie a spiritelor? Dar aici este vorba de altfel de orbi, căci toţi oamenii erau în acel timp «orbi spiritual», şi Hristos le-a deschis altfel de «ochi». Iar în versetul următor, Hristos adaugă: (cap. 7.22), adresându-se trimişilor lui Ioan Botezătorul care au venit să-L întrebe dacă El este Mesia cel promis: «*Mergeţi şi spuneţi lui Ioan cele ce aţi văzut…Orbii văd, şchiopii umblă, leproşii se curăţesc, surzii aud*, morţii înviază *şi săracilor li se binevesteşte*».

Aici Hristos face o aluzie clară la ştergerea unor datorii karmice, ceea ce permite unor suflete (mai ales celor *săraci,* celor care au conştiinţa faptului că sânt «săraci», adică le lipseşte hrana spirituală), să-şi deschidă *simţurile spirituale*. Ceea ce este *mort*, se trezeşte la viaţă, iar germenii spirituali sădiţi de Hristos în sufletele omeneşti de pe vremea aceea, de abia acum (în pragul epocii Vărsătorului) încep să germineze şi să se manifeste ca un fenomen pe scară largă.

Înţelepţii iudaici de atunci nu mai puteau înţelege că adevăratele miracole se produc în intimitatea profundă a Eului omenesc, prin naşterea Cristului interior, a Fiului Omului. Atunci când vindeca, Hristos spunea: «Credinţa ta te-a vindecat», sau «Mare este Credinţa ta».

De fapt, dacă ar fi să rezumăm într-o formulă concentrată esenţialul misiunii Cristice, aceasta ar fi: faptul că Hristos a scos iniţierea la lumina zilei prin propria lui Persoană Divină, a făcut-o fapt istoric absolut, *adică a plasat-o efectiv în faţa Eului omenesc individual pentru oricine o doreşte.*

Cu alte cuvinte: dacă în practicile vechii iniţieri intervenea o moarte şi o iniţiere simbolică, (petrecută în cel mai mare secret), Hristos a murit în, mod *real* şi a înviat în mod *real*. A avut loc un fel de *iniţiere cosmică* şi aceasta s-a petrecut ca *fapt istoric*, ca exemplu suprem pentru întreaga omenire şi pentru toate timpurile viitoare.

În felul acesta orice om, *cel mai umil*, ultimul sclav, era potenţial chemat la Iniţiere, şi la *Iniţierea Supremă în Hristos*. Nu era nevoie nici de talente speciale, nici de riscul propriei vieţi în anumite încercări în criptele subterane. Ultimului nemernic, celui mai mare păcătos, i se promitea nemurirea. Era nevoie doar de recunoaşterea caracterului divin al Fiului lui Dumnezeu, întruchipat în persoana celui care era privit ca fiind fiul dulgherului din Nazaret. În schimb, întreaga iniţiere şi cunoaştere, a fost concentrată în mod exclusiv în Persoana Absolută a Fiului lui Dumnezeu, al cărui corp mistic era şi este reprezentat de instituţia Bisericii. *Credinţa* a învăluit *Cunoaşterea* până la dispariţia acesteia. Biserica (ca instituţie istorică) a devenit singura posesoare şi distribuitoare a Harului Divin.

Membrii Sanhedrinului nu puteau să nu înţeleagă că în spatele cuvintelor şi faptelor acelui Om, se ascunde un Iniţiat de cel mai înalt ordin, dar ei nu puteau să meargă cu mintea mai departe. Ei au ajuns să-l perceapă pe Hristos ca pe un iniţiat dezaxat, care, pe de o parte, pretinde că ar fi Mesia cel promis, iar pe de altă parte, în loc să întemeieze împărăţia politică, expune în faţa mulţimilor cele mai mari taine ale Iniţierii Spirituale (cum ar fi, de exemplu, rugăciunea Tatăl Nostru, care era cunoscută numai de iniţiaţii în mistere şi era transmisă din om în om sub prestarea jurământului).

Acesta a fost de fapt *motivul real* al arestării şi condamnării lui Iisus. Motivul invocat de Caiafa că activitatea lui Iisus ar crea un pericol pentru stat, că ar fi avut loc incitări la răscoală, era un pretext pentru a justifica în faţa «opiniei publice» condamnarea Sa. Era greu de presupus că vorbele lui Iisus puteau să îndemne la nesupunere civilă; căci nu se pomenea decât de exemple morale, de necesitatea de a plăti impozitele cuvenite către Stat. (Daţi Cezarului ce este al Cezarului şi Lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!), iar dacă cineva îţi dă o palmă pe obraz, trebuie să-l întorci şi pe celălalt, etc.

Capitolul 34
Intrarea în Ierusalim.
Simbolul «încălecării măgarului»

Ne apropiem de finalul acelei Drame Cosmice care poate fi numită Viaţa Pământească a lui Iisus din Nazaret. Sântem în pragul acelei perioade de timp (foarte scurte, conform cu tradiţia bisericească), care este cunoscută sub numele de Săptămâna Patimilor. (Ca întotdeauna nu are importanţă dacă este vorba efectiv de şapte zile calendaristice, sau mai degrabă toată viaţa publică a lui Hristos a fost o continuă «săptămână a patimilor» şi care se continuă şi în clipa de faţă). Cele «şapte zile» de dinainte de Crucificare au reprezentat *şapte etape cosmice* pe care Logosul întrupat în Istorie le-a efectuat în vederea Jertfei Supreme.

«Săptămâna» începe aparent cu un triumf: Intrarea lui Hristos în Ierusalim, călare pe un măgar. O mare mulţime cuprinsă de delir îl saluta pe Mesia mult aşteptat. Dar cât de trecătoare este recunoştinţa omenească! N-a trecut nici o săptămână şi (aparent) aceeaşi oameni au strigat «Răstigniţi-L!». Chiar aşa de repede a căzut popularitatea lui Iisus?

În întreaga relatare a Patimilor (ca nicăieri în altă parte), suntem puşi în faţa unei împletiri de evenimente Spiritual-cosmice de o măreţie de necuprins, bineînţeles având corespondenţe în fizic, dar care de regulă sânt foarte deconcertante. Putem presupune că oamenii care L-au întâmpinat pe Mesia cu ramuri de palmier nu erau aceeaşi care au cerut răstignirea Lui. Foarte adevărat. Dar cei care L-au întâmpinat, în marea lor majoritate, *nici nu erau născuţi*. Erau acele suflete rămase «copii», cărora li s-a descoperit ceea ce nu s-a revelat cărturarilor şi înţelepţilor, care au rămas mai puţin corupţi de civilizaţie şi care «s-au trezit» sub şocul energiilor divine ce s-au revărsat prin Fiinţa lui Hristos. Intrarea lui Hristos în Ierusalim prefigurează viitoarea intrare în Celălalt Ierusalim, în care sânt chemaţi să intre toţi cei ce îl vor fi primit pe Hristos.

Iisus a intrat în Ierusalim călare pe măgar. Este un simbol în spatele căruia se ascunde o mare taină. În Matei 21, se zice că Iisus a trimis doi ucenici înaintea Sa să caute într-un sat o asină cu mânzul ei, să-i dezlege şi să i le aducă. Iar după ce ucenicii au procedat întocmai, textul continuă: *«Au adus asina şi mânzul şi deasupra lor şi-au pus veşmintele*, *iar El a şezut peste ele*». Ce vrea să spună o asemenea formulare: Că Iisus a călărit pe doi măgari deodată? În celelalte trei Evanghelii se spune că Iisus a călărit pe «mânz sau pe un asin tânăr». Dar pentru a explica acest simbol trebuie să apelăm la cunoştinţe esoterice. Ca şi în alte locuri, textul Evangheliei ne spune că nici chiar ucenicii lui Iisus n-au înţeles semnificaţia gestului de a «călări pe asin» *(Ioan 12.16)*.

În prima parte a lucrării am oferit o schiţă a evoluţiei oculte a omenirii, astfel încât Întruparea Logosului apare ca fiind Evenimentul Central al Întregii Evoluţii a Planetei Pământ. Acum este cazul să facem unele precizări suplimentare. Dacă privim evoluţia

omenirii în legătură cu cea a regnului animal, sântem puşi în faţa unui profund şi misterios proces cosmic-spiritual (evident că nu avem nici o treabă cu aşa zisa teorie a evoluţiei aşa cum este ea oferită conştiinţelor omenirii contemporane, începând de la Darwin).

A fost nevoie de o mare jertfă cosmică pentru a facilita naşterea regnului propriu-zis uman. Anumite elemente de natură inferioară cuprinse în acea omenire arhetipală (de dinainte de întruparea fizică a primilor oameni), au fost sacrificate, căci altfel ar fi fost imposibilă evoluţia omenirii ca atare. Aceste entităţi sacrificate, au format regnul animal. Ceea ce am afirmat, este valabil în cazul animalelor cu sânge cald. Iniţial au existat câteva forme arhetipale de bază: «leu», «taur», «vultur», care ulterior au avut evoluţia lor şi s-au diversificat în mii şi mii de specii. Dar această jertfă asumată de elementul animalic, desprins din trunchiul omenirii arhetipale, şi-a găsit o expresie pregnantă mai ales în cazul speciei *cal* (şi în aspectul ei mai «degradat», cel măgăresc). Un adevăr cosmic ocult poate fi exprimat aforistic prin cuvintele: «Caii au fugit» şi această «fugă» cosmică s-a continuat pe necuprinsele preerii, în mijlocul oceanelor de iarbă din adolescenţa Planetei Pământ. Ulterior ei au acceptat să-i poarte pe oameni pe spinările lor, i-au ajutat să învingă distanţele, să facă istorie. Caii «au făcut istorie». Măgarii s-au ţinut mai deoparte şi au «meditat» asupra ei (evident la nivel de suflet - specie). Măgarii s-au integrat în omenire ca simbol al răbdării, umilinţei, dar şi al încăpăţânării, insolenţei.

Prin această desprindere a regnului animal de cel omenesc propriu-zis, sufletele-specie au luat cu ele şi un fond de înţelepciune primordială, acea înţelepciune care stă la baza funcţionării Naturii, şi care a rămas inabordabilă pentru fiinţele umane, manifestându-se la exterior sub forma minunatei urzeli a instinctelor. (În multe legende se povesteşte cum eroul, în urma unor probe iniţiatice, ajunge să cunoască graiul animalelor, să primească informaţii şi ajutor de la reprezentanţii unor specii de necuvântătoare). Prin «încălecarea măgarului», Hristos şi-a apropiat acea Putere şi Înţelepciune Secretă a Naturii Primordiale care a fost sustrasă de sub incidenţa posibilităţilor umane.

Jertfa cosmică a unor suflete specie aparţinând regnului animal, jertfă care a permis deschiderea căilor de evoluţie pentru sufletele propriu-zis umane, s-a prelungit până în momentul când s-a unit cu cealaltă jertfă, Cea a însuşi Mântuitorului Lumii, astfel că Hristos a sacralizat întreaga putere a firii.

Cultul calului care s-a manifestat la multe popoare ale antichităţii, dar chiar şi în epoci mai recente (precum la arabi), este legat de acele tulburătoare raporturi spirituale dintre fiinţa umană şi sufletul speciei cal, căci încă se mai păstra intuiţia asupra unor mari taine cosmice.

Impulsul lui Hristos s-a revărsat până la urmă nu numai asupra fiinţelor umane, ci *şi asupra întregii firi.* S-a pus *germenele* unui Cer nou şi a unui Pământ nou.

Repetăm din nou că nu importă dacă la un moment dat Fiul lui Dumnezeu a călărit efectiv pe un măgar. Aici, este vorba de «o asină» şi de *mânzul* ei, sau de un asin tânăr *(Ioan 12,14).* Puterea germinativă a Naturii Mamă a produs un vlăstar nou, prin care s-au revărsat noile energii menite să regenereze firea.

Capitolul 35
Învierea lui Lazăr ca exemplu al unui mod radical nou de iniţiere creştină

Înainte de începutul acelei săptămâni fatidice, a mai avut loc un eveniment spectaculos săvârşit de Fiul lui Dumnezeu, care a provocat o zguduire majoră în mediile rabinice şi despre care se poate zice că a pecetluit soarta lui Iisus. Este vorba de Învierea lui Lazăr *(Ioan cap.11)*, în urma căreia cărturarii şi arhiereii din Sanhedrin, au luat hotărârea eliminării fizice a acestui profet bizar, care pe de o parte tulbura în mod profund conştiinţele, iar pe de altă parte nu corespundea speranţelor politico-mesianice ale unor cercuri, ba dimpotrivă mai degrabă lucra împotriva unor asemenea aşteptări *(Ioan11,47-53)*.

De fapt Evanghelia mai pomeneşte de două învieri, a Fiicei lui Iair *(Luca 8),* sau a fiului văduvei din Nain *(Luca 7),* dar s-ar putea interpreta că în acele cazuri a avut loc un leşin prelungit care nu de puţine ori pe vremea aceea era confundat cu moartea.

În ceea ce priveşte pe Lazăr, s-ar zice că era vorba de o moarte în sens propriu, învierea lui Lazăr fiind un fel de prefigurare a Învierii Domnului Însuşi. *Capitolul 11 din Ioan*, începe cu înştiinţarea că *un oarecare Lazăr* era bolnav şi că avea două surori (dintre care una se chema Maria). Când Iisus a auzit că Lazăr era bolnav, în mod curios, a mai zăbovit două zile în locul unde se găsea de parcă ar fi aşteptat să moară tocmai cel pe care, se spune expres că îl iubea (*cap.11,3*).

Practic vorbind, ar fi fost mai normal ca să se grăbească şi să-l scoale pe prietenul Său din boală, înainte de deznodământul fatal. De fapt, la fel ca şi în cazul Nunţii din Cana, (dar la un nivel şi mai înalt), sântem puşi în faţa unei fapte a lui Hristos care reprezenta un fel de «pendulare» dintre două lumi, la limita de trecere dintre *epoci*, cele două epoci fundamentale ale omenirii *de dinainte* şi *de după* Hristos.

Am spus că Hristos a adus în lume un principiu spiritual fundamental diferit, dar într-un punct critic de cotitură, era necesară oarecum o împletire a metodelor, trebuia făcută trecerea de la vechea la noua formă de iniţiere. Hristos Însuşi a fost cel care l-a supus pe Lazăr unui proces iniţiatic, dar s-a menţinut oarecum forma vechii iniţieri, adică petrecerea timp de trei, patru zile într-o criptă într-o stare asemănătoare morţii.

Aici ne lovim de întrebarea, cum era perceput Hristos de cei care puteau să-l vadă cu ochii trupului. La suprafaţă, El era Omul din Nazaret, ceea ce este foarte adevărat, dar pe lângă aceasta El era *infinit mai mult.* Anumiţi cărturari iniţiaţi nu puteau să nu recunoască sub chipul *omului simplu*, un iniţiat de rangul cel mai înalt. Dar ceea ce a contat din punct de vedere politic, a fost faptul că cei din fruntea Sanhedrinului au simţit în mod foarte serios ameninţarea poziţiilor lor. Ei au înţeles că în spatele zvonurilor cu privire la învierea lui Lazăr a avut loc o iniţiere de nivel superior. Hristos chiar a spus: «*boala lui Lazăr nu este spre moarte, ci pentru Slava lui Dumnezeu şi prin ea Fiul lui Dumnezeu să se slăvească» (Ioan 11,4).* Din punctul lor de vedere, aceasta însemna o acţiune nebunească, care dovedeşte un deranjament psihic. În locul reinstaurării împărăţiei politice, avea loc o dezvăluire publică a secretelor iniţierii. Ei nu mai puteau concepe întruparea Logosului, iar ceea ce percepeau şi judecau cu mintea lor pătrunsă deja de reprezentări materialiste, era că în faţa lor se află un fel de profet care şi-a pierdut minţile. Eventualele simpatii iniţiale legate de speranţele de natură politică, s-au transformat într-

o *ură de moarte (Luca 11.53),* dovadă strigătul: Răstigniţi-L!, pălmuirile, batjocurile adresate Celui care atârna pe cruce.

Dar tocmai pentru asta a venit Hristos, pentru ca principiul iniţierii să devină accesibil pentru toţi. (chiar pentru ultimul criminal care se căieşte, ca dovadă exemplul tâlharului de pe cruce). Scoaterea lui Lazăr din mormânt a fost o demonstraţie publică (oarecum legată de «Semnul lui Iona», căci altcumva marea masă a iudeilor nu putea să înţeleagă). Şi această Înviere (iniţiere) a lui Lazăr, prefigura Adevărata Înviere, adică cea a lui Hristos, căci nici Lazăr n-a murit de fapt (a fost o stare cunoscută sub numele de transă cataleptică), dar prin răstignire a avut loc o *moarte adevărată,* de aceea şi Învierea lui Hristos este *singura adevărată*.

Fiinţa lui Hristos a devenit personificarea iniţierii. Era suficient doar să-ţi afirmi credinţa în Fiul lui Dumnezeu. Germenele morţii care pătrunsese în cele mai adânci straturi ale fiinţei umane, trebuia să fie învins în propria sa vizuină. Pentru aceasta era necesară intervenţia unei Entităţi Cosmice. Scânteia Eului Divin a străpuns toate nivelele materialităţii, a pătruns până în fundul «iadului» şi în felul acesta a «dezvrăjit» Spiritul adormit din om, a dat fiecăruia posibilitatea să pornească conştient pe calea progresului spiritual. Deja omenirea (sau cel puţin o parte mai evoluată a ei) ajunsese potenţial la nivelul în care Eul individual treaz să poată suporta, în deplină conştiinţă, Revelaţia Spiritului.

A început trezirea germenului propriu-zis spiritual al Fiului Omului în sufletele individuale. Evident că la acea vreme aceasta s-a înfăptuit pentru un număr relativ redus de individualităţi, dar poarta a fost deschisă şi calea arătată.

Capitolul 36
Cina cea de Taină - Supremul Mister Creştin
Semnificaţia spirituală a «frângerii pâinii»

Cele câteva zile pe care Hristos le-a petrecut în Ierusalim (conform cu tradiţia evanghelică), cuprinse în intervalul de timp dintre intrarea Sa triumfală şi arestare, au reprezentat confruntarea finală între Spiritul (anchilozat) al Iudaismului tradiţional şi Noul Impuls dat de Cuvântul ce se făcuse trup. Hristos n-a mai manifestat nici o reţinere căci momentul supremei încercări şi supremului triumf se apropia cu paşi repezi. Trecem peste dialogurile şi pildele pe care le-a pronunţat Iisus în timpul scurtului său sejur în Ierusalim - a căror analiză nu intră în cadrul acestei lucrări - şi abordăm acel eveniment care marchează ultima seară petrecută de Hristos în compania discipolilor săi, cei mai apropiaţi. Importanţa acelei ultime convorbiri dintre Hristos şi Apostoli se revelează prin faptul că în acel moment a fost întemeiată în sens propriu comunitatea creştină. A avut loc ultima lucrare socială a lui Hristos, lucrare care a fost pecetluită câteva săptămâni mai târziu prin Pogorârea Duhului Sfânt.

Dar acea ultimă Cină petrecută împreună cu apostolii a însemnat şi punctul culminant al Dramei Divine, căci aflăm că, chiar în momentul maximei comuniuni între Hristos şi discipolii săi iubiţi, unul dintre ei L-a trădat, astfel că a fost posibilă arestarea Lui, după care au urmat o condamnare printr-o judecată foarte sumară şi crucificarea.

Din toate cele patru Evanghelii fără excepţie, aflăm că Hristos i-a anunţat dinainte pe discipoli că unul dintre ei îl va trăda. În mod fatal se ridică întrebarea dramatică: dacă Hristos ştia *dinainte* că va avea loc trădarea, de ce l-a ales tocmai pe Iuda? Ne lovim de o

problemă asemănătoare cu cea pe care am analizat-o în prima noastră lucrare. Dumnezeu ştia că Omul va greşi şi a privit impasibil cum acesta se prăbuşeşte în abis.

Am lămurit că la o asemenea întrebare nu se poate răspunde (poate că nici ierarhiile angelice nu ştiu să răspundă), dar putem da un fel de răspuns şi anume: chiar dacă Dumnezeu nu l-a împiedicat pe Om să greşească, i-a acordat totuşi *foarte multe* ocazii să-şi repare greşeala, dar aceasta este o altă problemă care n-are legătură cu ceea ce vrem să comentăm.

Evident că se poate replica faptul că Iuda a fost liber, el putea să nu trădeze, şi ar fi rămas la latitudinea Divinităţii să rezolve altfel «problema» salvării neamului omenesc căzut, dar tot aşa de bine s-ar putea spune că de la început Hristos putea să nu-l cheme pe Iuda în ceata Sa şi să conceapă o altfel de soluţie în vederea împlinirii misiunii Sale. Am putea gândi că El a avut de la început intenţia să-l piardă pe Iuda, dacă ştia dinainte că acela nu va putea rezista ispitei extreme. Se poate compara o asemenea acţiune cu fapta unui om care ar sugera cuiva că acela este capabil de o performanţă deosebită, (de ex: să escaladeze un perete de stâncă), dar fiind totodată convins că individul respectiv nu va rezista şi se va prăbuşi inevitabil în abis.

După cum spune o anumită tradiţie, Hristos l-a acceptat pe Iuda din milă, căci se zicea că Iuda deja făcuse o groază de rele, fusese alungat din comunitatea de care aparţinea, şi a găsit adăpost în rândul cetei lui Iisus. Dar atunci de ce Iisus l-a făcut pe Iuda *apostol*, adică l-a primit în rândul discipolilor *celor mai intimi*, când avea întreaga preştiinţă a destinului acelei individualităţi)?

«*Oare nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece*»?

Şi unul dintre voi este diavol *(Ioan 6,70)*.

Dumnezeu avea la dispoziţie un milion de soluţii să împiedice trădarea. Putea să-l mustre pe Iuda atunci când el avea doar intenţia de a trăda, înainte de a trece la fapte, sau atunci când Iuda totuşi s-a dus la arhierei să-şi primească plata (cei treizeci de arginţi), el putea să sufere un accident (de ex. să lunece pe nişte trepte şi să-şi scrântească un picior).

Dar să lăsăm la o parte aceste speculaţii pe care oricine le-ar putea califica drept neserioase (sau cel puţin inutile) şi să vedem *la modul concret* ce se ascunde *de fapt* în spatele acelei Cine, a frângerii pâinii, a celor treizeci de arginţi, etc.

Două momente capitale marchează desfăşurarea Cinei. Frângerea Pâinii prin care Hristos afirmă că pâinea devine propriul său trup, iar pe de altă parte înştiinţarea că unul dintre discipoli îl va trăda. Este interesant că Evangheliile sinoptice amintesc de gestul *frângerii pâinii* (prin care se instituie taina împărtăşaniei), în timp ce Evanghelia lui Ioan nu pomeneşte nimic despre aceasta.

În schimb în *(Ioan cap. 6),* este relatată o discuţie a lui Hristos cu un grup de iudei prin care El se defineşte pe sine ca fiind «*pâinea vieţii*» *(Ioan 6,48),* şi că «pâinea», oferită pentru viaţa Lumii, este propriul său trup *(6,51),* iar cei care vor mânca din acel «trup» şi vor bea «sângele» Domnului (simbolizat aici de cupa cu vin oferită din mână în mână –n. ed.), vor avea viaţă în veci *(Ioan 6,52-58),* afirmaţie despre care se spune mai încolo, nu numai că a provocat consternare printre ascultători, dar că mulţi dintre ucenicii săi iniţiali l-au părăsit.

Aici sântem în atingere cu Misterul suprem al Întrupării Cuvântului. Dintr-un punct de vedere strict omenesc, putem să ne întrebăm: de ce a fost necesar ca întemeierea Creştinismului să fie însoţită de un act de cea mai gravă trădare? Dar aşa cum am mai spus, nu ne pierdem vremea cu întrebări sterile, ci încercăm să înţelegem cum stau

lucrurile, în limitele posibilităţilor umane şi conform cu *necesităţile spirituale* ale epocii contemporane.

Să urmărim în amănunt textul evanghelic. În *(Matei 26,21),* Hristos le zice apostolilor, în timp ce ei mâncau: «*Adevărat grăiesc vouă, că unul dintre voi mă va vinde».* Reacţia apostolilor este cel puţin ciudată. Fiecare a început să-L întrebe: «*Nu cumva sânt eu, Doamne*»? *(26,22).* Cum putem interpreta o asemenea atitudine? Că fiecare din cei doisprezece se gândea în sinea lui, la o posibilă trădare? Asta în caz că se îngroaşă gluma şi ei vor avea de a face cu autorităţile, puşi sub acuzaţia de tulburare a ordinii publice şi incitare la revoltă.

În versetul următor, Hristos răspunde: «*Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela mă va vinde».* Şi atunci intervine Iuda şi pune aceeaşi întrebare: «*Nu cumva sânt eu…*», iar Hristos îi răspunde: «*Tu ai zis*». Este aceeaşi replică ciudată care i s-a dat şi lui Pilat atunci când Hristos a fost întrebat dacă El este Mesia.

Întrebarea lui Iuda este cu atât mai bizară, fiindcă cu câteva versete mai înainte, (*Matei 26,14,15*), se spune că Iuda s-a dus la arhierei şi s-a oferit să-L vândă pe Iisus, primind ca plată treizeci de arginţi (dacă stăm să ne gândim, o sumă derizorie, având în vedere importanţa pe care o acordau arhiereii eliminării unui oponent aşa de periculos, *din punctul lor de vedere!).* Oare Iuda a uitat ce a făcut poate chiar în aceeaşi zi cu câteva ore mai înainte? *Nu era sigur dacă mai era hotărât să trădeze?* Iar dacă Iuda primise deja banii putea să-i bage în buzunar şi să nu-şi mai ţină promisiunea faţă de arhierei.

Aceeaşi scenă se repetă aproape identic în Evanghelia lui Marcu. Hristos anunţă trădarea şi chiar indică pe trădător «…cel care întinge cu Mine în Blid» (*Marcu 14,20),* (adică trădătorul mânca în acel moment din aceeaşi farfurie cu Hristos!).

Şi din Evanghelia lui Luca, atunci când Hristos anunţă trădarea iminentă, apostolii au început să se întrebe unul pe altul, care ar fi acela (*Luca 22.23*), iar în versetul imediat următor se spune (ca şi cum ar fi o consecinţă a disputei anterioare, cu privire la identitatea trădătorului), că s-a iscat o neînţelegere între apostoli în ceea ce priveşte întâietatea în rândul lor.

Asta era preocuparea lor esenţială, cine este dintre ei mai mare, atunci când însuşi Învăţătorul Suprem şi Profetul i-a avertizat în mod expres cu privire la iminenţa unei trădări, cu consecinţe care puteau fi foarte grave pentru ei toţi?

Dar cea mai interesantă relatare rămâne cea a Evangheliei lui Ioan. Unul dintre discipoli (acel ucenic misterios pe care îl iubea Iisus, oare nu-i iubea la fel pe toţi?), căzând la pieptul Învăţătorului îi cere să fie demascat imediat trădătorul. *(Ioan 13,25)*

Ceea ce urmează nu prea se împacă cu raţiunea umană. Hristos răspunde: Celui căruia îi voi da bucăţica, acela este, iar imediat după aceea Mântuitorul moaie o bucăţică de pâine în farfurie şi i-o dă lui Iuda, care în mod foarte firesc o primeşte şi o mănâncă, ca şi cum nu-i păsa că este descoperit. Şi ce au făcut apostolii? Au sărit cu toţii pe trădătorul demascat şi l-au legat fedeleş cum ar fi fost normal? Exact pe dos, ei au rămas impasibili. Dar ceea ce urmează este şi mai şi.

Aflăm că prin însuşi faptul că Iuda a primit îmbucătura din mâna lui Iisus (adică, am putea spune: sfânta împărtăşanie), Satana a intrat în el, iar Hristos îl îndeamnă *să se grăbească*! **Ceea ce faci, fă mai curând** *(Ioan 13,27).* Iuda iese să-şi ducă la îndeplinire intenţia criminală, iar toţi ceilalţi apostoli au înţeles că Hristos îl trimite pe Iuda să aducă *ceva de mâncare* (asta după ce El îl indicase ca fiind trădătorul). Versetul 30 din acelaşi capitol, spune simplu: «*după ce a luat acea bucăţică de pâine, a ieşit numaidecât.* **Şi era**

noapte». Ce fel de mâncare poţi cumpăra la miez de noapte? Era aceeaşi «noapte» ca şi cea în cursul căreia Iosif a fugit cu familia în «Egipt».

Şi după ce a plecat Iuda (la îndemnul lui Hristos însuşi!) şi s-a dus să trădeze, începe lungul discurs de despărţire a lui Hristos (care ţine în jur de 125 de versete) cu cuvintele:

Acum este proslăvit Fiul Omului şi Dumnezeu a fost proslăvit întru El. *(Ioan 13,31)* (Oare această proslăvire a fost condiţionată de trădare şi altfel n-ar mai fi avut loc?).

Toate aceste cuvinte şi gesturi ar putea să pară aberante dacă le privim din punctul de vedere al logicii omeneşti, dar considerate din perspectivă ocultă, ele îşi revelează înţelesul transcendental. Am văzut cât de complicată este interpretarea justă a acelor evenimente legate de naşterea lui Iisus, de scena din Templu de la vârsta de doisprezece ani şi aşa mai departe. O grandioasă şi absolut unică drama cosmică este redată prin cuvinte omeneşti împrumutate din realitatea cotidiană.

Dar în lumina a tot ce am expus până în acest punct, rezultă suficient de clar că efectiv nici nu există o altă posibilitate. Nici un limbaj filozofic n-ar putea exprima în mod adecvat dimensiunile proceselor cosmic-divine.

Putem presupune că unii ar dori ca şi Cel pe care noi îl numim Iisus Hristos să fie redus la statutul Omului Simplu din Nazaret, care era capabil să sufere de foame şi de sete la propriu, să mănânce şi să bea , să doarmă ca orice om, care a plâns când a aflat de moartea prietenului său, sau poate chiar a jertfit cu mâna sa mielul pascal. Este interesant că, chiar Hristos foloseşte unele cuvinte care pot fi interpretate în sensul că El mânca normal şi bea vin (Luca 7.33.34:

«*A venit Fiul Omului mâncând şi bând şi ziceţi: Iată un om mâncăcios şi băutor de vin*, *prieten al vameşilor şi al păcătoşilor!»...).*

Şi ar fi oare imposibil să ni-L imaginăm pe Hristos că a mâncat şi a băut cu adevărat, în sensul că a stat la masă cu ultimii păcătoşi (căci în primul rând pentru ei a venit pe Pământ), iar ochii celor prezenţi îl puteau vedea întinzând mâna, apucând o bucată de pâine şi mestecând-o? Tot aşa, cineva ar fi putut vedea o lacrimă prelingându-se pe obrazul lui Iisus, în faţa mormântului lui Lazăr…

* * *

Dar să revenim la firul expunerii. În acel moment culminant al acţiunii publice a lui Hristos, (adică al Cinei), s-a desfăşurat SUPREMUL MISTER CREŞTIN, fără precedent în întreaga istorie spirituală a Omenirii. Se precizează, în mod explicit, că *«era noapte*». De fiecare dată când în cuprinsul Evangheliei este folosit cuvântul *noapte*, asta înseamnă că se întâmpla ceva care nu poate fi perceput cu simţurile fizice (în cursul nopţii în mod normal simţurile şi conştiinţa sânt adormite). Iosif a fugit în Egipt «noaptea», tot în cursul «nopţii» a venit Nicodim la Hristos.

Întregul decurs al Cinei trebuie reprezentat ca petrecându-se pe un plan ontologic superior. Altfel devine de neînţeles. A avut loc *manifestarea* **Tainei Eului Macrocosmic** al lui Hristos, acea absolută comuniune dintre EU şi TU, fuzionarea conştiinţelor în Spirit, dar fără pierderea individualităţii proprii. Poate că o asemenea comuniune a avut loc între Iosif şi Maria în Duhul Sfânt, când s-a zămislit germenele Fiinţei ce urma să devină viitorul Mântuitor. Nu numai că noi nu avem cuvinte în limbile contemporane prin care să putem conceptualiza un asemenea proces, dar nici nu suntem capabili să intuim în sens propriu dimensiunea unui asemenea Act Divin. Posibil că doar

câţiva sfinţi creştini, din cei mai de seamă, au ajuns să trăiască la modul plenar acea supremă unitate cu Marele Cosmos.

O oarecare indicaţie am putea găsi în rugăciunea arhierească a lui Iisus, care cuprinde un întreg capitol din cele patru capitole şi jumătate ce conţin discursul de despărţire a lui Hristos din Evanghelia lui Ioan, ceea ce reprezintă un fel de punct pe i final al Misiunii lui Hristos. Ultima parte a acelei cerinţe supreme adresate *Tatălui* din partea *Fiului*, ar reprezenta un fel de strigăt de disperare a întregii omeniri, a unei omeniri care s-a trezit ca o societate de «orfani» înghesuită pe o «navă cosmică», adică pe planeta Pământ…

…(Ioan 17,21-24) «*Ca toţi să fie una, după cum Tu Părinte întru Mine şi Eu întru Tine, aşa şi acestea în Noi să fie una…».*

«Şi slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor ca să fie una, precum Noi una sântem».

«Eu întru ei şi Tu întru Mine, ca să fie desăvârşiţi pentru unime…»

«Părinte, voiesc ca unde sânt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat…»

«Şi le-am făcut cunoscut numele Tău… ca iubirea cu care M-ai iubit să fie în ei şi Eu în ei» (Ioan 17,26).

Ajunşi în acest punct, este cazul să facem o paranteză pentru a putea înţelege ceea ce urmează. Apostolii au fost purtătorii unor Spirite gigantice cunoscute în literatura esoterică sub numele de Bodişatvi, formând coroana de douăsprezece entităţi din jurul Cristului Cosmic. Dar un asemenea Spirit, nu se putea întrupa integral într-o personalitate omenească, oricât de evoluată ar fi fost aceasta. Până la urmă, chiar şi apostolii posedau corpuri materiale care aveau nevoie de hrană, somn, etc., ei chiar exercitau anumite meserii care le asigurau o anumită poziţie socială, unii din ei puteau fi chiar pescari (asta până la întâlnirea cu Hristos, când ei au lăsat toate celelalte activităţi şi L-au urmat devenind «pescari de oameni»). Faptul că ei erau (sau cel puţin erau numiţi pescari), nu este întâmplător, căci pe vremea aceea punctul echinocţial era în pragul erei *Peştilor*, tot aşa cum în clipa de faţă ne-am apropiat de *Vărsător*!

Atunci când Hristos le transmitea discipolilor cele mai înalte taine, ei erau «răpiţi în duh», spiritele lor se înălţau până la cele mai înalte nivele spirituale, dar ei nu puteau să se menţină tot timpul la un asemenea grad de elevanţă. Hristos era singurul care fiind în permanent contact cu Tatăl Ceresc, era totodată coborât până la ultimele limite ale materialităţii, în mijlocul *maximei neputinţe umane.*

S-ar putea ridica o nedumerire, în legătură cu cele afirmate mai sus, şi anume: oricât de evoluate erau unele personalităţi, ele nu puteau să cuprindă în integralitatea lui Spiritul Cosmic. Dar atunci care era situaţia în cazul lui Hristos? Aici sântem întrucâtva puşi în faţa celui mai înalt mister. *Logosul Cosmic* s-a coborât la modul absolut într-un înveliş uman (exprimat în categorii filozofice, spunem că Ideea Absolută şi-a asumat chipul uman în mod fizic sensibil).

Am văzut ce pregătiri, *(eşalonate pe mai multe milenii!),* au fost necesare în vederea acestui eveniment şi însuşi momentul Suprem al Botezului a însemnat cea mai sublimă jertfă care se putea cere unei fiinţe umane.

Am insistat să atragem atenţia asupra posibilităţilor (supraumane) de care dispunea Iisus (până la vârsta de 30 de ani) şi în general Sfânta Familie. Dar aceste puteri au fost preluate de Spiritul Cosmic şi ridicate la nivele care depăşesc orice reprezentare (doar că

ele nu s-au manifestat chiar aşa, la modul exterior *materialist*, cum le-ar plăcea unora să creadă, ca de exemplu: mersul pe apă, o performanţă demnă de un vrăjitor de mâna a doua).

În această perspectivă, putem înţelege şi unele slăbiciuni omeneşti de care au dat dovadă chiar şi apostolii (şi nu numai ei). Atunci când ei reveneau în planul fizic în urma unor excepţionale trăiri spirituale, corpurile lor materiale nici n-ar fi putut suporta o asemenea formidabilă presiune a Spiritului Cosmic. În măsura în care ei îşi aminteau de contemplările lor, acestea le apăreau în memorie oarecum sub forma *unor fel de vise*, într-o formă atenuată, chiar tulburată până la un punct.

De aceea în timpul Schimbării la faţă, textul *(Luca 9,31,33),* spune că Petru şi cei ce erau cu el, erau «*îngreuiaţi de somn*», iar atunci când el i-a adresat anumite cuvinte lui Hristos, «*nu ştia ce zice*». Iar atunci când Hristos a spălat picioarele apostolilor (conform cu Ioan 13), Petru exclamă: «Doamne nu-mi vei spăla picioarele în veac», ca şi cum el ar fi fost cuprins de teamă, sau cel puţin de sfială, în faţa gestului ce simboliza deplina aplecare a Spiritului Divin către propriile sale creaturi, maxima *intimitate* cu Logosul Întrupat şi totodată cel mai desăvârşit exemplu de servire a semenilor, căci Hristos zice: «Ceea ce fac Eu tu nu ştii acum, dar vei înţelege după aceasta» (Ioan 13,7).

Chiar şi fraţii lui Iisus la un moment dat «n-au crezut în El» (şi am văzut că ei nu erau tocmai oameni ca toţi ceilalţi), părinţii lui Iisus în Templu, la vârsta de doisprezece ani n-au înţeles cuvintele Fiului lor. Ioan Botezătorul a negat că ar fi Ilie, iar despre Iosif *(Matei 1,18-20)* se spune că aflând că logodnica sa este însărcinată, el a vrut pe ascuns s-o lase.

A fost un moment în care până şi spiritele supraevoluate ale unor individualităţi precum Iosif şi Maria au fost cuprinse de şovăială. Această ultimă afirmaţie nu anulează ceea ce am spus mai înainte cu privire la fraţii lui Iisus. Viaţa celor doi protagonişti principali ai lucrării de zămislire a corporalităţii în care s-a întrupat Logosul, a alternat între perioade de răpire în duh (precum scena din Templu la cei doisprezece ani ai lui Iisus) şi acţiuni desfăşurate propriu-zis în fizic.

Momentul Maxim al Istoriei (întruparea Cuvântului) a impus o asemenea implicare, la modul plenar, a fiinţei lui Iosif (şi a Mariei) încât, în faţa Grandioasei Misiuni, a fost o clipă în care însuşi Iosif aproape că a clacat; a încercat să se eschiveze. Individualitatea numită Iosif, pregătită în mod special, n-a mai suportat întreaga presiune a procesului spiritual cosmic în care a fost implicată fiinţa sa lăuntrică. S-a produs o tulburare a Spiritului său, aşa că a fost necesară intervenţia unei entităţi de pe un nivel ontologic superior ca să-i insufle încrederea în forţele proprii şi să-l repună pe făgaşul misiunii sale excepţionale.

Apariţia îngerului s-a produs în «vis», ceea ce justifică afirmaţia noastră de mai sus cu privire la modul oarecum *oniric* de manifestare a Spiritului, într-un fel de *răpire*, căci altfel fiinţa umană n-ar fi putut suporta contactul cu Spiritul Divin. În «vis» a primit Iosif înştiinţarea să fugă în Egipt, apoi să se întoarcă din Egipt. Magii au fost şi ei anunţaţi în «vis» să nu se mai întâlnească cu Irod.

Aceeaşi *bună vestire*, în măsura în care o implică pe Fecioara Maria (conform cu Luca), s-a desfăşurat fără probleme. Dar să nu uităm că Fecioara din Evanghelia lui Luca reprezintă oarecum partea «cosmică» a celei pe care noi o numim Maica Domnului. Însă chiar şi ea când a fost anunţată de arhanghel că va naşte un fiu în mod supranatural, s-a mirat la început, răspunzând că ea n-a cunoscut bărbat. De fapt acest amănunt justifică

ceea ce am afirmat mai înainte, şi anume, că o asemenea lucrare (zămislirea viitorului trup al Logosului) implica la modul suprem *întreaga fiinţă* a celor în cauză, pe *toate planurile de fire*, până la nivelul conştiinţei empirice care a fost capabilă să se îndoiască sau să se mire la modul omenesc. Fulgerul Spiritului străpunge toate nivelurile până la conştiinţa diurnă.

De data aceasta însă nu mai este vorba de o apariţie «în vis», ci de ceva incomparabil superior. A fost un dialog faţă către faţă. A trebuit ca îngerul să explice Fecioarei că naşterea va fi de la Duhul Sfânt, că în nici un caz nu poate fi vorba de o naştere precum la oamenii obişnuiţi.

Este interesant de remarcat că Fecioara nu s-a mirat de prezenţa îngerului, ea s-a mirat de caracterul insolit al veştii primite. Aceasta dovedeşte că asemenea contacte cu entităţile din planurile superioare nu erau ceva neobişnuit pentru ea. Am putea face comparaţie cu o scenă, pe care tot Luca o prezintă cu câteva versete mai înainte (în cuprinsul primului capitol).

Acelaşi înger (Gabriel) a apărut în faţa lui Zaharia (tatăl lui Ioan Botezătorul) pe când acesta slujea în Templu şi l-a anunţat că soţia sa a zămislit la bătrâneţe şi va naşte un fiu care se va numi Ioan. Zaharia s-a mirat şi s-a îndoit şi atunci îngerul a trebuit să se prezinte: «Eu sânt Gavril, cel ce stă înaintea lui Dumnezeu…» *(Luca 1,19)*. Din ceea ce urmează, ar rezulta că Arhanghelul s-a simţit chiar jignit (în măsura în care un înger poate fi jignit în sens omenesc), pentru motivul că nu a fost recunoscut, căci din partea unui mare preot care oficia în locul cel mai sacru, ne-am fi putut aştepta la un mai dezvoltat simţ al discernământului spiritual. Zaharia nu s-a îndoit de faptul că soţia sa va naşte la bătrâneţe (căci la Dumnezeu nimic nu-i cu neputinţă), ci de valabilitatea ca atare a viziunii sale, motiv pentru care a trebuit să fie corectat. El a fost nevoit să suporte o sancţiune, să rămână mut până-n momentul naşterii fiului său.

Tot ce am relatat în rândurile anterioare capătă o semnificaţie mult mai dramatică în legătură cu trădarea lui Iuda. Dar despre asta, vom vorbi în cele ce urmează.

* * *

Înainte de a termina investigaţia în Cel mai Sublim Mister Creştin, să aruncăm o scurtă privire de ansamblu asupra misiunii lui Hristos. Cei treizeci de ani a lui Iisus au fost o perioadă de pregătire pentru cei *trei ani* decisivi (trei ani în care s-a concentrat toată istoria Pământului, cea care a trecut şi cea care urma să se desfăşoare).

Şi chiar în aceşti trei ani s-au făcut atâtea încât să ne amintim de vorba evanghelistului: Tot Pământul n-ar putea cuprinde cărţile care ar trebui să fie scrise. Coborârea Spiritului Cristic a însemnat ridicarea pe culmile de necuprins cu mintea a substanţelor şi forţelor conţinute în corporalitatea lui Iisus dar, (în virtutea acelei unităţi a contrariilor, a unităţii dialectice dintre opuşi), totodată, o şi mai profundă scufundare în Natura Umană căzută, o şi mai accentuată «asimilare a acestei naturi». Spiritul Divin a pătruns până la cele mai adânci nivele ale materialităţii (şi a condiţiei umane!). Momentul culminant al acestei fuzionări a Logosului cu Materia a fost atins prin crucificarea propriu-zisă. Atunci Hristos (*prin sângele care s-a scurs din răni*!), s-a unit cu Substanţa ca atare a Planetei, a devenit într-un fel *Conştiinţa de Sine a Pământului însuşi*.

Şi acest întreg proces a fost simbolizat de Hristos prin gestul frângerii Pâinii.

Dacă privim descrierea acestei scene, aşa cum este ea redată de cei trei evanghelişti sinoptici, am putea concluziona că Hristos a avut doar intenţia să-i determine pe apostoli

să nu-L uite şi să-L pomenească la fiecare comemorare a morţii sale (ceva asemănător cu parastasele în timpul cărora se organizează mese comune în amintirea celor dragi).

Se spune doar că Hristos a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o şi a dat-o ucenicilor. La fel a luat cupa şi le-a dat-o zicându-le: «*Beţi dintru acesta toţi*, *că acesta este sângele meu…*» *(Matei 26,27,28); (Marcu 14,22,23). Aceasta să faceţi* **spre pomenirea mea.** *(Luca 22,19).*

Pare totuşi ciudată acea metamorfoză pe care a suferit-o gestul simplu, chiar banal al lui Hristos, până la ritualul complicat al Liturghiei, care ar trebui să producă acea alchimie cosmică ce are menirea să transmute materia unei bucăţi de pâine şi a unei înghiţituri de vin.

Dacă privim întregul proces de pe plan cosmic, atunci acest gest al frângerii pâinii exprimă impulsul spiritual pe care îl primise planeta Pământ. În substanţa Pământului s-a infuzat un fel de «informaţie» divină, care a imprimat un impuls de evoluţie nu numai oamenilor ci tuturor regnurilor Naturii. Şi în mod special roadele esenţiale ale Pământului, *pâinea şi vinul* (adică grâul şi viţa de vie), s-au pătruns (deocamdată la modul potenţial) cu acel «element» al corporalităţii lui Hristos. Dar cu atât mai mult, în punctul culminant al slujbei de Liturghie, se deschid canalele de legătură ale planurilor superioare de fire, încât energiile spiritual - cosmice se coboară peste pâinea şi vinul de pe masa altarului, acea bucată de pâine concentrează (chiar dacă în cantitate homeopatică) o anume «informaţie» corespunzătoare modelului arhetipal al Fiinţei Umane, model care s-a degradat în cursul ciclurilor istorice, prin materializare excesivă şi acumulări karmice negative.

Bineînţeles că are mare importanţă şi conştiinţa cu care este primită o anumită «bucată de pâine».

Dar această prefacere a vinului în «sânge», ne trimite cu gândul la o altă transformare, cea în care de fapt a început activitatea publică a Logosului, adică schimbarea apei în vin de la nunta din Cana. Întregul decurs al Lucrării Divine se cuprinde între aceste două jaloane, două fenomene radicale de «alchimie spirituală»; un interval de trei ani măsuraţi în conformitate cu perceperea omenească a timpului, dar care circumscriu întreaga evoluţie trecută şi viitoare a omenirii, de la mineral (de la elementul apă), până la Conştiinţa Supremă..

Apa *condiţionează* orice viaţă. Apa se transformă în *suc de struguri*, în «vin», iar prin acţiunea spiritului Cristic, vinul devine «sânge». Apa ca atare trece în suc vital, în seva viţei de vie, (a viţei de «viaţă»), iar la rândul său «vinul» se ridică la Spirit.

În esoterism sângele este considerat ca fiind expresia *materializată* a Eului omenesc. De aceea şi Reprezentantul Forţei Răului îi cere lui Faust, ca zălog al pactului încheiat, să semneze cu *sânge* (adică să garanteze cu cel mai lăuntric aspect al propriei sale fiinţe).

Întreaga evoluţie a omenirii către Spirit, şi în general întregul proces de transformare a substanţei Pământeşti, este marcat de cele două momente capitale: începând de la aspectul elementar (apă), până la Conştientizarea şi transpunerea Spiritului în Act (sub forma «sângelui»)

Capitolul 37
Trădarea lui Iuda

De la început se ridică întrebarea: de ce avea nevoie Caiafa de trădarea lui Iuda? Din Evanghelia lui Ioan, aflăm că după ultima acţiune spectaculoasă a lui Hristos (învierea lui Lazăr), conducătorii spirituali ai evreilor (Sanhedrinul) au luat hotărârea eliminării fizice a acestui profet nonconformist. Având în vedere posibilitatea venirii lui Iisus şi a discipolilor săi la Ierusalim, cu ocazia Sărbătorii Paştelui, arhiereii Templului au alertat pe toţi agenţii lor, ca să pândească orice informaţie care să indice locul unde se ascunde Hristos *(Ioan 11,57).*

Este cunoscut «argumentul» fariseic a lui Caiafa că este mai bine să moară un singur om (adică Iisus) decât tot neamul, din cauza faptului că activitatea lui Iisus ar putea genera o răscoală cu consecinţe catastrofale pentru poporul iudeilor.

Ce treabă puteau avea autorităţile romane cu un predicator care îi îndemna pe adepţii Săi să întoarcă obrazul celălalt când primesc o palmă? Cea mai bună dovadă este că însuşi guvernatorul Pilat, care nu a dat dovadă de prea multe scrupule când era vorba să potolească o răscoală, nu a găsit nici o vină lui Iisus, în urma convorbirii cu El.

Cea mai mare ironie a Istoriei este că, prin sacrificarea lui Iisus, nu s-a reuşit să se evite tocmai lucrul de care se temea Caiafa. Iisus a murit pe cruce (după aceea a înviat!), însă după încă vreo patruzeci de ani Ierusalimul a fost practic distrus în întregime de oştile romane, iar neamul evreilor împrăştiat în toată lumea (pentru următorii două mii de ani).

Dacă problema, pusă în faţa autorităţilor iudaice sau romane, consta numai în a aresta un om (o persoană în carne şi oase), ei puteau oricând s-o facă. Hristos a intrat pe faţă în Ierusalim, se adresa mulţimilor în plină zi, pe când se afla în incinta Templului. Putem presupune că exista teama faţă de o posibilă răscoală, (cum de fapt se şi spune în Evanghelie), dar oare autorităţile nu dispuneau de o armată de agenţi care să-l urmărească pe Iisus pas cu pas (mai ales că El nici nu se ascundea) şi să-l încolţească într-un loc mai discret, ferit de privirile a prea mulţi martori? Iar Hristos care poseda o conştiinţă cosmică anticipa toate mişcările duşmanului, doar chiar Evanghelia ne spune că nici un individ nu putea să se apropie de Fiul lui Dumnezeu cu un gând ascuns, fără ca să fie imediat dovedit în intenţiile sale echivoce. După învierea lui Lazăr, Hristos a stat un timp ascuns într-o cetate împreună cu discipolii săi cei mai apropiaţi, tocmai fiindcă a ştiut că membrii Sanhedrinului au luat în serios posibilitatea unei acţiuni radicale contra Lui, iar atunci când s-a împlinit Momentul Cosmic Suprem *(Ioan 11,54),* s-a îndreptat de bună voie spre Ierusalim în întâmpinarea Misiunii Sale.

Conform cu tradiţia evanghelică, Iuda s-a oferit să-l arate pe Iisus celor care urmau să-l aresteze, dar cum de nu ştiau autorităţile cine este Iisus, dacă el vorbea zilnic în faţa unui mare număr de oameni? Şi dacă într-adevăr nu ştiau, ar fi fost simplu pentru ei să aresteze întreaga ceată şi ar fi avut ei suficiente metode să afle cine este capul care incită la nesupunere.

De fapt, nu se punea problema în sens banal, a arestării unui om, sau chiar a unui grup de persoane, sub acuzaţia de agitaţie politică şi provocare de tulburări. Caiafa nu era aşa de prost să nu ştie că nu se pot pune cătuşe pe mâinile Fiului lui Dumnezeu. Dar chiar dacă el nu credea sau nu putea să conceapă că adversarul său este Logosul ce s-a

făcut trup, el nu putea să nu fie conştient de puterile cu totul excepţionale ale acestui profet (de o anvergură cum nu s-a mai pomenit de la facerea Lumii). În mai multe locuri din cuprinsul Evangheliilor se spune că anumiţi indivizi scandalizaţi de ideile ciudate ale noului Profet, încercau să-l captureze sau puneau mâna pe pietre ca să-l lapideze, dar El trecea printre atacatori fără să fie atins *(Luca 4,29); (Ioan 7,30*). Şi cum poţi să arunci cu pietre în Fiul lui Dumnezeu sau chiar să-l atingi cu mâna dacă *El nu acceptă să fie atins?*

Iar când în grădina Ghetsimani Hristos a fost înconjurat de soldaţi, El s-a predat de bună voie, căci atunci când soldaţii i-au somat pe apostoli să-L predea pe Iisus din Nazaret, El singur a ieşit în faţă şi s-a predat şi chiar i-a întrebat pe cei care au venit să-L aresteze parcă cu o urmă de dojană în glas: «*În fiecare zi eram cu voi în templu învăţând şi nu m-aţi prins*». *(Matei 26,55); (Marcu 14, 49); (Luca 22, 53),* adică aşa de jos aţi ajuns să cădeţi că nu mai sânteţi în stare să recunoaşteţi nici o manifestare a Spiritului.

Oricât de ciudat s-ar părea, arhiereii Templului cu adevărat nu ştiau cine este Iisus Hristos. Sântem din nou în faţa unei taine încifrate în textul Evangheliilor legate de cea mai intensă comuniune a apostolilor cu Spiritul Cristic. Hristos îi cuprindea pe toţi apostolii în Eul Său Cosmic. Atunci când vorbea şi predica, Spiritul lui Hristos se manifesta când prin unul, când prin celălalt. Cei prezenţi auzeau vocea, vedeau buzele mişcându-se la cel care vorbea. Pentru moment toţi credeau că cel care vorbeşte este Hristos (ceea ce era de fapt adevărat), dar după aceea nimeni nu mai putea să spună cine a vorbit de fapt. Cine este Hristos dintre discipoli? Cel pătruns de Puterea lui Hristos, se transfigura (putea deveni de nerecunoscut), dar în altă zi venea rândul altui apostol. Să ne amintim de rugăciunea arhierească a lui Hristos (de care am pomenit mai înainte), şi de rugămintea adresată Tatălui ca toţi să fie în unul şi unul în toţi.

În lumina a ceea ce am explicat despre întrepătrunderea intimă a Spiritului lui Hristos, cu Apostolii, cineva ar putea să se întrebe: *Dar Hristos Însuşi cum arăta*? Ce ar fi văzut o pereche de ochi profani care i-ar fi privit chipul? Credem că o asemenea întrebare este legitimă dar răspunsul nu poate fi unul banal. Într-un fel este chiar imposibil. Când unul din cei apropiaţi lui Hristos era penetrat de Spiritul Divin, cuvintele sale căpătau o forţă covârşitoare, înfăţişarea sa devenea impunătoare, ochii păreau că aruncă flăcări. Dar există şi un *al treisprezecelea* care cuprindea conştiinţa tuturor celorlalţi în Spiritul Său.

Din acest punct de vedere s-ar putea spune că *chipul* lui Hristos, la un moment dat, putea să semene cu oricine din contemporanii Săi, sau care a trăit cândva pe Pământ, sau care va trăi vreodată. Cel care asculta vorbind pe cineva pătruns de Spiritul Cristic, *îl vedea pe Iisus Hristos*. Înfăţişarea lui Hristos putea să pară într-un anume context foarte banală, smerită. Nu era El omul simplu din Nazaret? Foarte adevărat. Totodată El era infinit mai mult decât numai acel «om simplu».

Deci Iuda, fiind unul din cei doisprezece, ştia cine este al treisprezecelea, căci totuşi exista un corp fizic vizibil prin care se manifesta Hristos; şi de aceea a putut chiar să-L indice. Din textul Evangheliilor, rezultă că hotărârea arestării lui Iisus a fost luată înainte de trădarea lui Iuda.

Caiafa şi cei din jurul său aveau nevoie de o *trădare*. Ei nu erau aşa de naivi încât să creadă că Hristos poate fi arestat ca orice om obişnuit. Despre Apolonius din Tiana se povesteşte că atunci când un grup de soldaţi au încercat să-l aresteze la ordinul împăratului, el pur şi simplu s-a făcut nevăzut şi a dispărut din mijlocul lor (despre acele

puteri ale Marilor Maeştri. precum posibilitatea de a deveni invizibili, am discutat într-o altă lucrare).

Apolonius era totuşi un om (chiar dacă un iniţiat de grad înalt), dar aici avem de-a face cu însuşi Fiul lui Dumnezeu, la modul absolut. Şi aşa cum am mai spus, nu era vorba de a aresta *un* om (sau chiar un grup de agitatori politici). Asta explică de ce a fost arestat numai Iisus, nu şi ceilalţi apostoli.

Chiar dacă unii au fost efectiv în preajma Mântuitorului, ei nu prezentau interes din punctul de vedere al lui Caiafa (şi al arhiereilor). Nu era vorba de o arestare cu un scop politic, *ci de ceva infinit mai profund şi mai tragic.* Dacă ar fi existat un interes propriu-zis politic, atunci ar fi fost capturată întreaga ceată, căci dacă discipolii cei mai apropiaţi ai lui Hristos ar fi rămas liberi, ei ar fi continuat agitaţia şi ar fi existat riscul să provoace o răscoală în speranţa eliberării conducătorului lor. Dar apostolii nu erau oameni să provoace o revoltă armată şi Caiafa ştia foarte bine acest lucru. Şi totuşi această operaţie aşa de simplă în aparenţă (arestarea unui profet ciudat şi în orice caz foarte paşnic, care s-a comportat precum un miel dus la înjunghiere), nu se putea efectua fără un fel de «trădare» şi era nevoie ca această *trădare* să vină de la un nivel foarte înalt, din imediata apropiere a Învăţătorului, căci altfel arestarea ar fi fost de neconceput.

Cine ar fi putut să se apropie de Fiul lui Dumnezeu, să pună mâna pe El, să-l lege cu frânghii? Trebuia să fie creată o breşă în «câmpul de protecţie» din jurul lui Hristos, care ar fi fost absolut impenetrabil pentru orice putere omenească cât timp Hristos şi apostolii formau un monolit spiritual. Dovadă că atunci când oştenii au întrebat cine este Hristos şi El a zis *Eu sânt*, ei au căzut cu faţa la pământ În acel moment ei s-au confruntat cu forţa Eului, cu principiul lui Eu Sânt (şi au fost pentru o clipă striviţi).

A trebuit ca însuşi Hristos să se coboare la nivelul lor, ca să se lase legat. Dar străpungerea barierei de protecţie din jurul lui Hristos a fost posibilă în acel moment căci în cursul lumii a trebuit să fie şi un «ceas al stăpânirii întunericului» *(Luca 22,53)*.

În toate cele patru Evanghelii se pomeneşte de un straniu incident: Petru, în pofida poruncii de a nu reacţiona, a tras sabia şi a tăiat urechea uneia din slugile arhiereului. Oare Petru chiar purta o sabie, mai ales că tradiţia ne spune că el era cel mai bătrân dintre toţi. Şi dacă el ar fi lovit cu sabia la propriu, reacţia soldaţilor ar fi fost imediată şi necruţătoare. Ei ar fi putut să-i ucidă pe toţi cei prezenţi, din jurul lui Hristos.

Ca şi în multe alte locuri, nu este vorba de o acţiune pe plan fizic. Pe de altă parte, se pune întrebarea: faptul că într-o încăierare a fost tăiată urechea unei slugi (fie şi a arhiereului) a reprezentat un eveniment aşa de important încât să fie pomenit în Evanghelie? Evanghelia lui Ioan chiar ne indică numele acelei persoane care a avut privilegiul să-i fie tăiată urechea de sabia mânuită de însuşi apostolul Petru. Se pot da exemple despre alte persoane mai importante şi al căror nume nu este pomenit (cel puţin nu în textul evanghelic) şi care au fost în contact mult mai apropiat cu Hristos.

Aici avem de a face cu un *simbol ocult*, pe care ca să-l descifrăm vom apela la informaţii împrumutate de la Rudolf Steiner. Prin episodul cu tăierea urechii, se face referire la acele entităţi de care am vorbit mai înainte şi care sânt numite luciferice. Una din caracteristicele lor constă în tendinţa de a asculta cât mai mult (din cele care nu trebuie să fie ascultate). Ele ar vrea să «asculte» tot ce se întâmplă în univers, să aibă acces la informaţiile cele mai «confidenţiale».

Din acest punct de vedere, acel om putea fi privit ca o «iscoadă ocultă», care poate a avut un rol în facilitarea apropierii soldaţilor de Iisus. Petru a «contraatacat» şi i-a

paralizat facultatea pe care el a folosit-o în scop de «spionaj spiritual», dar Hristos l-a vindecat imediat, adică l-a restabilit în facultăţile sale integrale, dar de data asta la modul corect, l-a repus pe calea cea dreaptă.

Trebuie să ţinem seama mereu că fiecare verset din Evanghelie reprezintă o îmbinare foarte subtilă *şi complexă* dintre procesele spirituale şi cele care s-au petrecut efectiv la modul exterior sensibil. Şi fiindcă a fost vorba de o «lovitură cu sabia», ar fi cazul să amintim de un episod pomenit în *Luca: 22,36,38.* Hristos îi sfătuieşte pe apostoli *să-şi vândă hainele şi să cumpere săbii*. I s-a răspuns că sânt două săbii şi El zice: sânt de ajuns. Dar ce avea Hristos de gând? Să opună efectiv rezistenţă cu ajutorul a două săbii împotriva unui detaşament de soldaţi încercaţi care ar fi venit să-l aresteze? Şi de ce trebuie să vinzi haina? Oricum o sabie costa mai mult decât o haină. Evident că nu este vorba de săbii materiale, la fel cum nici Apostolul Petru nu a lovit cu o sabie materială.

Vremurile de tensiune extremă, care se anunţau, făceau ca mijloacele normale de protecţie spirituală («hainele»), să nu mai fie suficiente. Era nevoie de «săbii», atât pentru partea fizică cât şi pentru cea *spirituală*.

Cineva s-ar putea gândi că ar fi fost suficientă «o armură de fier», dar armura este un instrument pasiv, era necesar un mijloc de contraatac la asalturile puterilor întunericului, dar acest contraatac nu implică, sub nici o formă, folosirea forţei fizice.

Nici un Sfânt creştin nu opunea rezistenţă când era arestat. Sufletele şi trupurile lor, pătrunse de Spiritul Cristic, căpătau o asemenea rezistenţă supranaturală, încât suportau cu zâmbetul pe buze cele mai groaznice schingiuiri, şi poate că chiar îi binecuvântau pe torţionarii lor. Hristos însuşi l-a dojenit pe Petru când el a «tras sabia» (şi nu era vorba de o acţiune fizică): «*Oare nu pot să rog pe Tatăl meu să-mi trimită douăsprezece legiuni de îngeri? (Matei 26,53).*

Capitolul 38
Hristos în Grădina Getsimani

În cursul şederii lui Iisus în grădina Ghetsimani, după săvârşirea Cinei, ni se spune că El a început să se roage şi broboane de «sudoare şi sânge» curgeau pe pământ. Este explicabil dacă ţinem seama de fantastica presiune a momentului cosmic pe care îl trăia Pământul în întregul său. Dar mai ciudate sânt cuvintele din cadrul rugăciunii lui Iisus: «Doamne ia de la mine acest pahar…».

Putem crede că Fiului lui Dumnezeu i s-a făcut frică? Mai ales că se pot da atâtea exemple în care Iisus anunţă inevitabilitatea botezului sângelui şi a jertfei prin care urmează El să treacă.

«*Acum Sufletul Meu e tulburat, şi ce voi zice? Părinte izbăveşte-mă de ceasul acesta*. **Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta**» *(Ioan 12,77)…*

sau: «*Foc am venit să arunc pe pământ… şi cu botez am a Mă boteza*, şi **câtă nerăbdare am până ce se va îndeplini!»** *(Luca 12,49,50)…*

sau: «*Pune-ţi în urechile voastre cuvintele acestea*: **Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor**» *(Luca 9,44).*

În realitate Hristos nu se ruga ca eventual să fie scutit de crucificare, ci *tocmai invers*: ca nu cumva să se întâmple ceva care să facă să nu fie crucificat. Pentru a lămuri acest paradox care poate părea tulburător pentru unii, trebuie să facem o paranteză şi să ne întoarcem la momentul ispitei.

Am afirmat că puterile răului care l-au asaltat pe Hristos prezintă două aspecte numite: luciferic şi ahrimanic. (Un cititor interesat poate găsi foarte multe informaţii în opera lui Rudolf Steiner cu privire la modul de manifestare a acestor puteri, dar aici ne rezumăm la strictul necesar în vederea scopului nostru).

Aşa cum am arătat mai înainte, pericolul adevărat apare atunci când aceste puteri exercită o acţiune *simultană şi combinată* asupra Sufletului uman, atunci are loc ispita irezistibilă. Hristos a respins toate ispitele care pot acţiona asupra corporalităţii unui suflet întrupat. Aceasta s-a petrecut pe plan cosmic spiritual, adică la modul virtual pentru marea masă a fiinţelor umane, dar Victoria lui Hristos reprezintă garanţia că până la urmă nimeni nu va fi lăsat de izbelişte. Am spus despre confruntarea Între Hristos şi Ahriman care a rămas oarecum nedecisă, ca şi cum Hristos n-a mers până la capăt (vom mai reveni asupra acestei probleme). Iar după aceea textul ne mai transmite o informaţie ciudată: că diavolul L-a lăsat până la o vreme.

Acum în momentul decisiv cele două principii ostile şi-au reluat atacul disperat. Am afirmat că în vechile iniţieri, chiar şi adepţii de cel mai înalt rang (şi care din punct de vedere numeric au fost foarte puţini în istoria omenirii), nu puteau lupta cu succes împotriva morţii, decât cel mult în plan eteric. Dar Moartea trebuia învinsă în fizic, în propriul ei bârlog, de aceea Hristos s-a coborât până în trup material omenesc; aşa că toată formidabila presiune a spiritelor cosmice ostile ţintea să smulgă Spiritul Cristic din învelişurile corporale.

Să încercăm să ne punem întrebarea (din punct de vedere strict teoretic): Ce s-ar fi întâmplat dacă aceste puteri întunecate ar fi avut câştig de cauză? Răspunsul la prima vedere pare chiar năucitor. Hristos ar fi apărut în toată Slava Sa în faţa apostolilor şi n-ar mai fi avut loc nici un fel de crucificare. Dar aici ne lovim de suprema Taină. **Căci tocmai asta nu trebuia să se întâmple!**

Hristos trebuia să fie crucificat în vederea mântuirii neamului omenesc. Dacă s-ar fi împlinit ceea ce am spus mai sus, aceasta ar fi însemnat de fapt victoria lui Antihrist. Fiul s-ar fi întors la Tatăl. Dar omenirea ar fi rămas nemântuită, căci numai **prin moartea pe cruce** a Fiului lui Dumnezeu putea fi obţinută victoria totală asupra Morţii, adică prin faptul că Fiul lui Dumnezeu a trebuit să suporte moartea la modul *omenesc,* El a căpătat puterea de a smulge de sub incidenţa principiului morţii tot restul sufletelor umane.

Dar nu afirmă tocmai acest lucru imnul care răsună de două mii de ani la fiecare slujbă de Înviere? «Hristos a înviat din morţi, *Cu moartea pre moarte călcând*», (adică prin *moartea Sa* a învins moartea *tuturor* celorlalţi).

Iar motivele de îngrijorare ale lui Hristos erau foarte întemeiate. De trei ori El a apelat la sprijinul apostolilor şi i-a găsit dormind (iarăşi o foarte stranie atitudine din partea unor individualităţi cu o pregătire spirituală superioară şi care aşteptau ca din clipă în clipă să se producă nişte bulversări cosmice). De fapt «somnul» apostolilor însemna imposibilitatea de a suporta conştient semnificaţia momentului cosmic, presiunea puterilor care acţionau asupra omenirii întregi (evident la modul inconştient pentru quasitotalitatea sufletelor întrupate). Şi de fapt se poate spune că este foarte bine, dintr-un punct de vedere, că apostolii «dormeau», căci altfel spiritele lor riscau să se pulverizeze, să fie strivite de fantastica presiune spirituală (aşa cum s-a întâmplat de fapt cu Iuda), de acea apăsare a păcatului omenirii pe care Hristos a fost nevoit s-o suporte absolut singur. Iarăşi, dintr-un anume punct de vedere, singurul «treaz» era Iuda, dar el avea altă treabă. Şi tocmai datorită acelei sciziuni care s-a produs în spiritul lui Iuda, şi la un nivel foarte

înalt, a fost posibilă intrarea Satanei, a Puterilor Întunericului în fiinţa lui, şi având în vedere că Spiritul lui era prăbuşit într-un fel de colaps, ceea ce a rămas a fost un simulacru de personalitate, un corp mişcat oarecum din exterior, care a acţionat ca un somnambul.

Aşa cum am mai spus, puterile cosmice reunite ale celor două entităţi desemnate prin numele de Lucifer şi Ahriman, s-au năpustit asupra Fiinţei lui Hristos căutând s-o smulgă din corporalitate.

În Evanghelia lui Ioan, cu un capitol înainte de relatarea ultimei Cine, există un paragraf mai greu de explicat *(Ioan 12, 28-31)*. Hristos se adresează Tatălui Ceresc: «*Părinte, preaslăveşte-ţi numele*», iar tatăl răspunde: «*L-am proslăvit şi iarăşi îl voi proslăvi*» încât cei care îl ascultau pe Hristos au crezut că s-a auzit un tunet (ca o observaţie adăugăm că nu orice ureche a putut auzi acel «tunet»). Imediat după aceea, Hristos se adresează ascultătorilor săi cu cuvintele:«*Acum este judecata acestei lumi. Acum stăpânitorul acestei lumi va fi aruncat afară*».

Explicaţia esoterică a acestui episod afirmă că în acel moment Hristos a obţinut o victorie decisivă asupra principiului Luciferic şi Ahrimanic; corporalitatea lui Iisus din Nazaret a fost complet eliberată de aceste influenţe. Se poate pune problema dacă o entitate precum Iisus se mai putea găsi sub asemenea influenţe, dar am mai spus că nici o entitate propriu-zis umană, oricât de evoluată, nu se putea sustrage complet de sub umbra celor două puteri ostile evoluţiei.

Dar (o observaţie foarte importantă), aici nu e vorba numai de corporalitatea celui care a fost Iisus din Nazaret, ci de întreaga omenire şi în ultimă instanţă de întregul Pământ.

Pe măsura progresului spiritual al lui Iisus (adică a lui Iisus Omul în decursul celor treizeci de ani), această evoluţie s-a însoţit *într-un fel*, cu un proces invers, adică în sensul că se producea o tot mai puternică fuziune cu elementul materialităţii dense. Evident, că fiinţa lui Iisus se spiritualiza din ce în ce mai mult, dar pe cealaltă latură se scufunda tot mai mult în materie (căci aceasta era misiunea lui, pentru aceasta a venit pe Pământ). O fiinţă precum Iisus atinsese deja un asemenea grad de evoluţie încât ar fi putut să nu-şi mai asume un trup material dens, dar întruparea lui Iisus a fost un *act absolut liber*, din dragoste pentru omenirea căzută, şi nu rezultatul unei necesităţi karmice. Iar începând cu momentul Botezului, şi a supremei jertfe de care a fost capabilă vreodată o fiinţă umană, acel proces de mântuire a omenirii (prin mijlocirea corporalităţii lui Iisus), a fost preluat propriu-zis de Logosul Cosmic, pe nivele care nu mai sânt abordabile în categorii filozofice curente şi în felul acesta puterile cosmic - divine penetrau întreaga masă a Pământului. Chiar şi părinţii lui Iisus au participat la acest proces, Iosif, până la o vârstă neprecizată, la câţiva ani după scena din Templu, iar Fecioara Maria a valorificat energiile superioare care acţionau prin mijlocirea Fiului Său, ceea ce a culminat, aşa cum am arătat mai înainte, la nunta din Cana Galileei, în care s-a produs spiritualizarea elementului *vin*.

Şi în tot acest timp corporalitatea ca atare a lui Iisus se pătrundea de Spiritul Pământului, adică Elementul Teluric *era tras în sus*, se pătrundea de forţele Cristice.

Spiritul Pământului fuziona progresiv cu Spiritul Cristic, adică Cerul se unea cu Pământul, deocamdată la modul oarecum potenţial, (într-un stadiu incipient), dar care urmează să se finalizeze în stadiul numit Noul Ierusalim.

* * *

Putem înţelege că forţele ostile Noului Impuls a lui Hristos au dat un asalt disperat pentru a smulge sufletul uman de sub incidenţa acelei Puteri care se pregătea să le înlocuiască. Întregul Cosmos părea că a amuţit într-o aşteptare plină de nesiguranţă în faţa Momentului de Cumpănă, care urma să decidă soarta definitivă a Omenirii. Nici un spirit uman (fie chiar al apostolilor) nu putea rezista acelei fantastice presiuni generate de Confruntarea Principiilor Cosmice (de aceea s-au prăbuşit într-un fel de inconştienţă).

Mai înainte am încercat să abordăm problema dacă s-ar putea concepe măcar teoretic situaţia ca Hristos să fi pierdut lupta cu puterile ostile şi am încercat să formulăm un fel de răspuns la o astfel de întrebare, un răspuns în orice caz parţial just; dar dacă, forţând nota, am împinge concluziile până la ultimele consecinţe ale unei asemenea ipoteze, atunci rezultatul ar fi fost că *Pământul* n-ar fi putut suporta o astfel de stare. Planeta ca atare s-ar fi dezintegrat şi s-ar fi împrăştiat în spaţiu sub forma unui gigantic nor de meteoriţi (aşa cum de fapt exista precedentul în sistemul solar. Este vorba de acea fostă planetă ale cărei resturi mineralizate plutesc în spaţiu între orbita lui Marte şi cea a lui Jupiter. Dar acel eveniment, care s-a petrecut în timpuri imemoriale, a implicat o ierarhie de entităţi neumane şi nu intră în tematica lucrării prezente).

Şi în acea Clipă, când întregul Univers părea că a amuţit, când Sublimele Puteri Zodiacale priveau cu «sufletul la gură» la agonia Cuvântului Întrupat (în timp ce broboanele de sânge de pe fruntea lui Iisus cădeau pe pământ) şi se întrebau: «Ce va urma în secunda următoare?», în acel moment a apărut Iuda cu ostaşii şi slujitorii Templului.

Dacă ar fi să exprimăm în cuvinte omeneşti ceea ce este în fond inexprimabil, am putea risca următoarea formulare:

Spiritul Ahrimanic, exasperat că nu reuşeşte să-l nimicească pe Hristos (la nivel Spiritual), a acţionat pe planul materiei prin mijlocirea lui Iuda. Ceea ce s-a întâmplat de fapt este că Hristos l-a întors pe Ahriman contra lui Lucifer, i-a despărţit astfel încât să nu mai poată să acţioneze concertat asupra sufletului uman. Pe planurile cosmice hiperînalte, acele puteri se încadrează în eşafodajul Universului, dar din motive care ţin de acea Taină a Libertăţii Originare cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om, sufletul uman intră în *raporturi incorecte* cu acele puteri, şi datorită egoismului şi perversiunii inerente fiinţelor omeneşti, rezultă tot ceea ce se înţelege prin termenul generic de *Rău*. Maestrul Rudolf Steiner a sculptat cu mâna lui un grup statuar din lemn, înalt de nouă metri, care îl înfăţişează pe *Reprezentantul Omenirii* (adică pe Hristos) ţinând în echilibru, cu un braţ ridicat şi cu altul coborât, cele două principii: Luciferic şi Ahrimanic. Spiritul lui Hristos le ţine despărţite şi totodată asigură echilibrul cosmic.

Şi datorită lui Iuda (evident că el nu era conştient de ceea ce se întâmplă), această separaţie a devenit un fapt real. Exprimat în termeni omeneşti, Ahriman a încercat să-i smulgă «prada» lui Lucifer şi s-a folosit de mâna lui Iuda, adică de o personalitate fizică efectiv întrupată, ca să-şi poată atinge scopul.

Caiafa, Marele Preot. ajunsese un prelat al banului şi al bunăstării. Chiar dacă el nu ştia mare lucru, în spatele lui se găseau un grup de indivizi care deveniseră, într-un mod mai mult sau mai puţin conştient, Servitorii Umbrei.

Noul impuls spiritual adus de Hristos le strica planurile de perspectivă în ceea ce priveşte dominarea asupra sufletelor. Ei aveau nevoie disperată de Iuda, căci fără ajutorul lui nu s-ar fi putut apropia de Hristos, n-ar fi putut să străpungă câmpul de forţe spirituale care-L proteja. Era nevoie de o «defecţiune spirituală» din partea unuia aflat în imediata apropiere a lui Hristos. Dar chiar şi aşa, atunci când soldaţii au întrebat: Cine este Iisus

din Nazaret? iar Învăţătorul le-a răspuns: Eu sânt acela, toţi oştenii şi slujitorii templului au căzut cu faţa la pământ; şi a trebuit ca Hristos însuşi să se apropie de ei, şi am putea zice, aproape să-i «ajute» ca să-L lege.

Şi atunci ce putem să spunem ca o concluzie a tot ceea ce a precedat? Că dacă n-ar fi fost Iuda, Hristos ar fi eşuat sau în cel mai bun caz n-ar fi ajuns la îndeplinirea plenară a Misiunii Sale? Cine ar îndrăzni să formuleze un răspuns? Cu acelaşi succes l-am putea imagina pe măgarul ce l-a purtat pe Iisus în cursul intrării în Ierusalim, înzestrat cu judecată şi conştient că are în mână (adică pe spinare) Soarta Creştinismului

Suntem puşi în faţa a *ceva* pentru care chiar că nu avem nume, şi nu ne rămâne decât **tăcerea.**

Ar fi tot aşa de absurd să-l prezentăm pe Iuda ca pe un fel de «erou» sau ca pe un martir care a acceptat (de bunăvoie?) să-şi asume blestemul lumii şi veşnica condamnare **(din partea oamenilor!),** ca să asigure triumful şi veşnica Slavă a Numelui lui Hristos, pe cât de imposibil ar fi să plasăm acţiunea lui sub incidenţa practicii justiţiare umane (chiar Hristos l-a îndemnat să facă *mai repede* ceea ce avea de făcut). Desigur, condamnarea *morală* şi judecata *omenească* îşi are eficacitatea *pe planul fizic*! (şi eventual în zona imediat adiacentă acestuia), dar în ceea ce priveşte «judecăţile» ierarhiilor, de pe planurile propriu-zis divine, despre aceasta este cazul să urmăm sfatul de mai înainte, *adică să ne abţinem de la comentarii.*

Taina de nepătruns a legăturii dintre Libertatea umană şi Providenţa Divină depăşeşte nu numai pe oameni ci şi pe cele mai înalte Ierarhii Îngereşti.

Aşa cum am spus, nu se poate vorbi de *predestinare*, fiindcă aşa ceva nu există în Univers. În Univers domneşte Principiul Absolut al Libertăţii, pentru toate fiinţele *conştiente de sine*. Iuda nu a fost *predestinat* să-l trădeze pe Hristos, tot aşa cum nici Hitler nu a fost *predestinat* să facă război.

Capitolul 39
Arestarea lui Iisus Hristos

Aşa cum se ştie, în primele două, trei generaţii Cuvântul Domnului s-a transmis prin viu grai din om în om, dar atunci când s-a simţit nevoia ca Vestea cea Bună (adică Evanghelia) să fie trecută în scris, cuvintele deja se banalizaseră, pierzându-şi forţa lor originară. Au intervenit şi greşeli precum acea ciudată interogaţie adresată de Hristos Fecioarei la nunta din Cana. Încet, încet s-a pierdut discernământul necesar deosebirii proceselor spirituale de evenimentele care s-au produs la modul fizic - sensibil.

Tot ce putem spune este că în analizele noastre am atins acea etapă din viaţa lui Iisus în care aspectul *pur spiritual* devine din ce în ce mai covârşitor, iar evenimentele care se desfăşoară (arestarea, interogarea, crucificarea) ating din ce în ce mai superficial planul fizic.

În explicaţia ce urmează ne-am folosit de informaţiile preluate din opera lui Rudolf Steiner.

Dintre toate cele patru Evanghelii, doar Marcu ne spune în mod explicit că în momentul arestării lui Iisus Hristos, «*lăsându-L, au fugit toţi*» (*Marcu 14,50*). Iar în următoarele două versete este relatat un incident aparent anodin, despre care ceilalţi sinoptici nu pomenesc nimic, şi nici Ioan. Este vorba de un tânăr, «*înfăşurat într-un*

giulgiu pe trupul gol», care s-a ţinut după soldaţi, iar când aceştia au încercat să-l prindă, el «*lăsând giulgiul, a fugit gol*» (*Marcu 14,51-52).*

Pare totuşi curios că soldaţii n-au reuşit să reţină un tânăr neînarmat, care ar fi putut oferi informaţii importante. Aceasta dovedeşte că nu a fost vorba de o arestare în sensul banal politic. Ca peste tot bănuim că aici se ascunde o taină. S-a încercat identificarea «tânărului gol» cu unul dintre discipolii lui Hristos, al cărui nume nu a fost transmis (poate că era vorba chiar de autorul *Evangheliei lui Marcu*, având în vedere că Marcu este singurul care pomeneşte un asemenea incident).

Prin trădarea lui Iuda s-a creat o «spărtură» pe plan spiritual-superior în dispozitivul spiritual format de Hristos şi de ceata apostolilor. A fost un atac pe plan fizic, combinat cu o acţiune de magie neagră foarte puternică, *fără precedent*. Dovadă că apostolii care cu o clipă mai înainte afirmau că erau gata să moară pentru Domnul şi Învăţătorul lor, l-au părăsit foarte repede.

În definitiv, putea să fi existat şi un tânăr în carne şi oase care s-a ţinut după Hristos, dar nu despre asta este vorba în fond. Tânărul *gol, înfăşurat în pânză*, simbolizează, în relatarea lui Marcu, *însuşi Spiritul Cristic,* căci deja începuse detaşarea finală a Spiritului lui Hristos de corpul lui Iisus din Nazaret.

Acest proces, adică inevitabila despărţire a Spiritului Cristic de ultimele resturi ale corporalităţii materiale, s-ar fi produs oricum, în virtutea Marilor Legi ale Cosmosului, legi ce îşi au originea, în Profunzimile Ultime ale Tatălui Ceresc, şi care depăşesc puterea de pătrundere ale celor mai înalte ierarhii angelice. Dar atunci Hristos nici nu ar fi murit în sens propriu omenesc şi, aşa cum am afirmat mai înainte, Fiinţa Lui s-ar fi îmbrăcat direct cu Slava Cerească. Numai că asta ar fi însemnat, *de fapt*, victoria Puterilor Potrivnice.

Hristos trebuia să fie crucificat.

Orice comentariu trebuie să înceteze, căci suntem în faţa unei taine care transcede orice raţiune (umană sau angelică). Tot ce putem afirma este că, numai prin confruntarea cu întreaga *răutate* şi *perversiune* a sufletului uman în genere, răutate care s-a manifestat la modul *material* prin trădare, arestare, interogatoriu, biciuire, etc., prin faptul că Logosul Întrupat a fost efectiv *omorât* de mâini omeneşti şi a suferit experienţa *omenească* a Morţii, prin coborârea în Iad (adică în Iadul din profunzimile Sufletului uman), prin toate acestea s-a obţinut Victoria Plenară asupra Morţii («cu moartea pre moarte călcând»).

Prin arestarea lui Iisus, condamnarea la moarte şi crucificare s-au creat premizele *exterioare*, care au reprezentat cadrul de desfăşurare a bătăliei finale împotriva Morţii, în urma căreia Hristos a obţinut Victoria Absolută împotriva acesteia, astfel încât a devenit posibilă restaurarea *arhetipului uman originar*.

* * *

Chiar textele evangheliştilor ne oferă numeroase indicaţii cu privire la acest dublu proces, sensibil şi spiritual, ce caracterizează toate evenimentele legate de viaţa şi activitatea lui Iisus.

În *Luca 22,52,* se spune că Iisus s-a adresat către «*arhiereii, căpeteniile templului şi bătrânii care veniseră asupra Lui».* Oare arhiereii şi bătrânii au participat efectiv la arestarea unui agitator? (o acţiune care eventual putea prezenta şi riscuri, mai ales se zice că s-a tras sabia şi o ureche a fost tăiată, dacă ar fi să luăm textul la modul exterior-material).

În *Ioan 18,3,* relatarea este mai prozaică (mai cu picioarele pe pământ): Iuda luând oaste(adică soldaţi) şi slujitori de la arhierei, a venit cu felinare, făclii şi arme (deci nu se spune că înşişi conducătorii Templului ar fi fost prezenţi în persoană, şi nici n-ar fi fost cazul).

La fel şi Marcu zice că *Iuda a venit* cu săbii şi ciomege, dar la Matei apare un amănunt în plus: după ce Iisus i-a poruncit lui Petru «*să bage sabia în teacă*» (şi am văzut că nu este vorba propriu-zis de o sabie materială), «*în ceasul acela Iisus s-a adresat mulţimilor*»: «*Ca la un tâlhar aţi ieşit cu săbii» (Matei 26,55).*

Cât de mari au putut să fie acele mulţimi care au venit să-l aresteze pe Fiul lui Dumnezeu? (chiar dacă s-ar fi strâns întreaga populaţie a Pământului şi tot n-ar fi putut să captureze Cuvântul ce s-a făcut trup dacă Acela nu s-ar fi lăsat prins). Dar este foarte adevărat că acele cuvinte pe care Hristos le-a adresat «mulţimilor» (mulţimilor de entităţi, fie cele întrupate sau în afara planului fizic), au răsunat în largul lumilor spirituale. Unii dintre arhiereii Templului erau iniţiaţi cu adevărat, care aveau puteri spirituale, dar ei erau deja aşa de puternic ancoraţi în «sângele neamului» încât pentru ei nu mai exista nici o posibilitate să înţeleagă trezirea Eului individual şi independent. (Glasul care strigă în pustie).

Capitolul 40
Hristos în faţa lui Pilat

Următorul moment din drama cosmică care s-a desfăşurat în acele vremuri la Ierusalim, a constat în confruntarea dintre Hristos şi anchetatorii săi (Caiafa sau Pilat). De la început ne frapează un aspect ciudat: Hristos nu numai că nu a încercat să se apere în mod eficient de acuzaţiile aduse, dar nici măcar n-a răspuns la numeroasele întrebări care i s-au pus. În realitate, Hristos n-a răspuns la întrebări pentru că de fapt *nu mai avea cine să răspundă*. Am văzut că Spiritul lui Hristos s-a retras deja din corporalitatea lui Iisus (fuga tânărului gol). Am arătat cum personalitatea omenească a lui Iisus a părăsit mai înainte (în momentul Botezului) învelişurile materiale.

Pe de altă parte, tocmai această retragere a lui Hristos din corporalitatea fizică a însemnat punctul culminant al unirii Spiritului Cristic cu materialitatea Pământului ca atare. De aceea soldaţii au putut să-l atingă cu mâinile şi să-L lege, căci Spiritul ca atare nu poate fi nici legat, nici arestat. Toate încercările anterioare de prindere a lui Iisus au eşuat căci nu sosise încă «clipa ceasului întunericului». Atunci când mâinile lui Hristos se atingeau de ochii unui orb, acela se vindeca. Este adevărat că Hristos zice: *Credinţa ta* te-a vindecat, dar dacă cineva ar fi încercat să-L atingă cu gânduri necurate, cu siguranţă că ar fi căzut fulgerat de energiile divine. (Există chiar o legendă despre un individ care în bătaie de joc ar fi încercat să răstoarne racla cu corpul Maicii Domnului, atunci când apostolii o duceau la înmormântare, iar braţele aceluia s-au desprins de umeri şi au rămas lipite de raclă).

Atunci se ridică o altă întrebare: După arestare şi ulterior în timpul crucificării, ce umplea de fapt învelişurile corporale ale lui Iisus? Este însuşi «Spiritul Pământului» cu care s-a îmbibat materialitatea corpului lui Iisus din Nazaret. Pe măsura desfăşurării lucrării divine, nivelul «vibraţional» al învelişurilor corporale ale lui Iisus era ridicat pe trepte din ce în ce mai elevate, dar prin aceasta Spiritul Pământului era absorbit de către

Fiinţa Cristică. În acelaşi timp, Hristos însuşi ca Spirit Divin se integra din ce în ce mai mult în Substanţa Pământului.

În paralel cu acest proces divin şi pe măsură ce substanţa corpului lui Iisus devenea din ce în ce mai spiritualizată, ceea ce rămânea (adică ceea ce putea fi perceput cu ochii trupeşti) căpăta un aspect tot mai decrepit, mai neputincios. Puterea Morţii căuta cu disperare să păstreze în stăpânirea sa ceva din substanţa materială a corpului lui Iisus.

Lupta se desfăşura pe nivele din ce în ce mai profunde (din punctul de vedere al spiritului), dar în timp ce Spiritul lui Hristos se înălţa pe nivele cosmic –divine, substanţa materială a corpului lui Iisus se îmbiba cu aceste energii divine şi prin mijlocirea acestei corporalităţi reînnoite, însăşi Planeta Pământ primea Spiritul în sânul ei.

Se plăsmuia viitorul corp de slavă, Corpul Învierii, cel care a apărut în faţa apostolilor, după crucificare, dar ceea ce percepeau ochii trupeşti ai celor prezenţi, părea a fi o rapidă degradare din punct de vedere al aspectului exterior al Celui din partea căruia se aştepta să restabilească împărăţia (politică) a lui Israel.

Am spus că, în operele marilor maeştri ai picturii medievale şi renascentiste, au fost sugerate (cu sau fără voia lor), unele din aspectele esoterice legate de viaţa şi moartea lui Iisus Hristos. Pe uşile altarului bisericii din Isenheim, spre exemplu, pictat de Grünewald, există o scenă a crucificării. Dar corpul atârnat pe cruce nu seamănă deloc cu reprezentarea clasică a Celui răstignit. Avem în faţa noastră, un corp contorsionat într-o cumplită agonie prezentând chiar semnele descompunerii (însăşi agonia Pământului este prinsă în acea imagine).

Foarte multe lucruri nu au putut fi explicate publicului larg la începutul erei creştine. Scenele legate de interogatoriul lui Iisus prezintă aceleaşi ciudăţenii cu care ne-am întâlnit mereu în abordarea problemelor evanghelice. La întrebările încrucişate ale lui Caiafa, ale bătrânilor, ale lui Irod tetrarhul, în sfârşit ale lui Pilat, Iisus nu răspunde nimic, sau aproape nimic, ceea ce provoacă mirarea lui Pilat, mai ales că el îl considera pe Iisus nevinovat.

Iar pe de altă parte există multe replici foarte ciudate din partea lui Iisus, cum ar fi acel: *Tu zici,* care luat ca atare, ar părea a fi un răspuns absurd la o întrebare normală. La întrebarea lui Pilat: *Eşti Tu regele Iudeilor*? *(Matei 27,11),* Iisus răspunde: *Tu zici*. Acelaşi răspuns este dat în *Marcu 15,2; în Luca 23,3,* iar în Evanghelia lui *Ioan 18,33* la aceeaşi întrebare a lui Pilat, Iisus răspunde în mod bizar cu o contra-întrebare, şi anume dacă Pilat a gândit singur că Acela din faţa lui ar putea fi regele sau a auzit de la alţii, iar apoi la o nouă întrebare a procuratorului, răspunde: *Împărăţia mea nu este din lumea aceasta (Ioan 18,36),* ceea ce pare a fi o confirmare la întrebarea lui Pilat, cu privire la statutul de (potenţial) rege a lui Iisus, dar totodată se indică faptul că acel «rege» nu este totuşi un monarh pământesc. Iar atunci când Pilat (probabil foarte contrariat) îl întreabă din nou: *Aşadar eşti Tu împărat?* Urmează acelaşi răspuns bizar «Tu zici *că eu sânt Împărat*» *(Ioan 18,37)*.

Există doar un singur loc în Evanghelia lui Marcu în care la întrebarea directă a Arhiereului: «*Eşti Tu Hristosul*…?», Iisus răspunde simplu: «Eu sânt (şi apoi adaugă: «şi veţi *vedea pe Fiul Omului şezând de-a dreapta Celui Atotputernic*…» *(Marcu 14,61,62*), iar acest răspuns a venit după mai multe întrebări în care Iisus n-a răspuns nimic la acuzaţii aşa că exasperat Caiafa I s-a adresat pe de-a dreptul, pronunţând acel cuvânt de care se temea, căci ei aşteptau un altfel de Mesia. Mai degrabă asemenea afirmaţii reprezintă excepţii. Mai sânt două cazuri în cuprinsul Evangheliilor, în care Hristos se

indică pe Sine Însuşi ca fiind Mesia, în timpul convorbirii cu femeia samariteană şi atunci când s-a adresat acelui orb din naştere pe care l-a vindecat, fapt care a provocat o aşa agitaţie (conform cu Evanghelia lui Ioan).

În general, atunci când pomeneşte despre Fiul Omului (sau Fiul lui Dumnezeu), Hristos vorbeşte la persoana a treia, referindu-se la proorocirile profeţilor din Vechiul Testament.

Atunci când Hristos îi întreabă pe apostoli, cu privire la felul cum îl privesc ei pe El, Petru îi răspunde: «*Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui Viu*» *(Matei 16,16)* şi atunci Hristos îl laudă: «*Fericit eşti că nu trupul ci Tatăl Meu ţi-au descoperit ţie acestea*», dar surprinzător, în momentul următor El le interzice cu străşnicie ucenicilor Săi să spună oamenilor că El este Hristosul *(Matei 16,20)*.

Iar în *Luca 22,67,70* când arhiereii l-au somat pe Hristos să-şi afirme statutul de Mântuitor, El le răspunde: «*Chiar dacă vă voi spune, nu veţi crede, iar dacă vă voi întreba: nu-mi veţi răspunde»* iar la repetarea întrebării: «*Aşadar Tu eşti Fiul lui Dumnezeu*,» urmează aceeaşi replică: «**Voi ziceţi că Eu sânt**».

Toate aceste dialoguri tulburătoare ar fi cu totul neinteligibile dacă nu citim «în spatele» rândurilor; adică la modul corespunzător semnificaţiei spirituale. În realitate nu a avut loc nici un fel de dialog în sens exterior (adică ca între anchetator şi inculpat), căci am văzut că efectiv nu mai era cineva care să răspundă. Mai degrabă s-a produs o confruntare în interiorul conştiinţei lui Pilat (un dialog cu sine însuşi) sau a lui Caiafa, sau a altor arhierei din preajma sa.

Acea fiinţă umană care stătea în faţa lui Pilat nu mai putea deschide gura, dar Spiritul Cristic vorbea din înălţimile cereşti, iar cuvintele răsunau dureros ca un ghimpe în conştiinţa lui Pilat, a lui Caiafa şi a celorlalţi. *Fiecare verset, fiecare cuvânt* din Evanghelie exprimă întrepătrunderea intimă între spiritual şi material, între Divin şi uman; aşa că este posibil ca unele din acele replici ale lui Hristos să fi putut fi percepute şi de o ureche materială, căci atunci când Spiritul lui Hristos răsuna din înălţimi, (acel Spirit care este reprezentat în Marcu de tânărul «gol»), cuvintele răsunau *şi din afară*. Era ceva ca un dialog cu însuşi *Pământul* (cu «Spiritul» Pământului, care s-a identificat, l-a primit în sânul său pe Hristos).

Iar în ceea ce priveşte acea replică obsesivă *Tu zici* sau *Voi ziceţi*; aceasta înseamnă următoarele:

Eu niciodată n-am să pot afirma aşa ceva despre Mine, voi trebuie să recunoaşteţi prezenţa Spiritului şi să vă afirmaţi convingerea. Iar dacă totuşi întrebaţi, asta dovedeşte că de fapt *deja ştiţi*, deja sânteţi convinşi în cel mai adânc for al fiinţei voastre, dar strania orbire, obtuzitatea conştiinţei, ancorarea disperată în tradiţia moartă, frica de nou, dorinţa de a menţine puterea lumească şi dominarea asupra sufletelor, toate acestea vă împiedică să recunoaşteţi pe faţă ceea ce deja a pătruns în străfundurile conştiinţei voastre, şi în fiinţa pământului însuşi.

Şi atunci devine de înţeles de ce Hristos le-a spus discipolilor să nu spună că El este Cel aşteptat. Fiecare la *modul individual* trebuia să realizeze acest Adevăr în propriul său for interior. Şi la fel, devine inteligibil de ce arhiereul şi cei din anturajul său şi-au *sfâşiat hainele* atunci când au auzit confirmarea faptului că în faţa lor se găseşte însuşi Mesia, adică tocmai cel pe care îl aşteptau. Dar la fel şi în cazul femeii samaritene sau a orbului din naştere, trebuie să înţelegem că aceste cuvinte au «explodat» în interiorul profund al conştiinţei lui Caiafa. S-a produs o *sfâşiere interioară*. La nivel de Spirit Bază el nu putea

să nu-L recunoască pe Fiul lui Dumnezeu, dar în conştiinţa sa empirică el aştepta un altfel de Mesia decât cel care se afla în acel moment în faţa sa. Şi pe lângă acestea, ochii trupeşti ai bătrânilor Templului percepeau o fiinţă umană ajunsă într-o stare în care numai Mântuitor al Lumii nu părea a fi.

Capitolul 41
Tragedia lui Iuda plasată pe fundalul Supremului Mister Creştin

Să încercăm să ne transpunem în mintea şi în sufletul apostolilor. În acele personalităţi trăiau spirite uriaşe care trecuseră printr-o evoluţie lungă (din punct de vedere exterior ei ocupau poziţii sociale modeste). Dar nici chiar apostolii nu puteau să se menţină *tot timpul* în acea stare de maximă elevanţă şi *tensiune* spirituală; ei posedau trupuri care aveau nevoie de hrană, somn, adăpost şi, în acelaşi timp, ei erau *copiii neamului lor* şi ai epocii în care erau întrupaţi şi s-au format intelectual. De fapt ei ajunseseră într-o stare de «turmentare a spiritului» sub uriaşa presiune a Energiilor Divine care hotărau în acel moment cosmic soarta lumii pentru toate timpurile viitoare. Şi atunci nu-i de mirare că atunci când Hristos le spune că unul din ei Îl va trăda, ei pe de o parte încep să se întrebe: Oare nu sânt eu acela, iar pe de altă parte se ceartă cu privire la întâietăţi,şi când Hristos îl trimite pe Iuda în misiunea lui infernală, ei cred că este vorba de achiziţionarea de alimente*; imediat după ce însuşi Domnul şi Învăţătorul lor l-a indicat pe Iuda ca fiind trădătorul*. Atunci devine foarte clar «somnul» apostolilor, la fel cum au fost cuprinşi de «somn» şi cei dintre apostoli care au asistat la schimbarea la faţă, căci prin acea metamorfoză ei au contemplat viitoarele patimi şi transfigurarea finală a Spiritului Cristic (ca o anticipare a învierii). Iar conştiinţa lor pământeană tot mai păstra o urmă a speranţelor politico-mesianice cultivate în sânul poporului iudaic.

Şi acum ţinând seama de tot ce am explicat, să încercăm să privim într-o altă perspectivă Taina Ultimei Cine cât şi întreaga tragedie a poporului evreu (şi în particular a lui Iuda). Tensiunea cosmică ajunsese la paroxism. Apostolii aşteptau ca din clipă în clipă să se restaureze Împărăţia lui Israel. Şi ce vedeau ei de fapt cu ochii trupeşti? Un corp omenesc care era cuprins de o decrepitudine din ce în ce mai pronunţată. În paralel se desfăşura un proces grandios în sens invers de plăsmuire a Corpului de Slavă, dar ei nu puteau percepe aceasta, cel puţin cât timp se aflau în conştiinţa lor empirică (până la urmă, un asemenea proces pe o scară mult redusă, se desfăşoară cu orice fiinţă umană care îmbătrâneşte şi se apropie de moarte, căci n-a coborât Fiul lui Dumnezeu pe Pământ, tocmai în acest scop: să facă experienţa omenească a decrepitudinii şi a morţii şi în felul acesta să restaureze entitatea umană în integralitatea ei originară?). Şi în tot acest timp discipolii lui Hristos primeau o învăţătură despre Fiul Omului care urmează să fie predat în mâinile oamenilor, să pătimească, să fie crucificat şi să se scoale din mormânt a treia zi după scripturi.

Toate aceste informaţii ei le asimilau la nivel de Eu Superior (Spirit bază), dar nu ajungeau să «digere» corespunzător. În limbaj esoteric, «alimentele» despre care se zice că apostolii au crezut că urmează să fie achiziţionate de către Iuda, înseamnă obţinerea de puteri spirituale (deci un fel de misiune spirituală), şi care ar urma să fie «date săracilor», adică să fie distribuite în beneficiul spiritului poporului Iudaic, oarecum în sens tradiţional.

De fapt, în acele momente culminante, cei mai apropiaţi discipoli ai lui Hristos, aproape că ajunseseră în pragul nebuniei. Iar în ce priveşte persoana trădătorului, există în Evanghelia lui *Matei (26,24),* o vorbă foarte dură a lui Hristos. («*Vai însă acelui om prin care Fiul Omului se va vinde. Bine era de omul acela dacă nu se năştea*»).

Dar ce înseamnă *în acest context*, acea expresie: mai *bine era dacă nu se năştea*. Dacă un om nu se naşte, din punct de vedere al conştiinţei umane el pur şi simplu *nu există*, deci nu poate fi *conştient că nu există*, adică să aprecieze „avantajul" de *a nu fi* faţă de cel de *a fi*.

Dacă admitem cel puţin o preexistenţă a sufletului, poate că într-adevăr ar fi fost mai bine pentru acel om să nu se fi născut. Dacă nu în acea epocă, eventual să-şi fi găsit o posibilitate de întruchipare mai devreme sau mai târziu. Am putea să ne amintim, în legătură cu cele de mai sus, de alte cuvinte ale lui Hristos despre «smulgerea» unui ochi sau a unei mâini, căci este mai bine să «*intri în viaţă*» cu un handicap fizic decât să te cobori cu întregul trup în gheenă.

Anume despre Iuda se poate spune, că el a rămas foarte puternic ancorat în tradiţia iudaică rigidă. Sufletul lui s-a impregnat de mesianismul evreesc fanatic. Pe cealaltă latură, partea superioară a fiinţei lui aspira cu disperare către noul spirit adus de Hristos. O teribilă sfâşiere s-a produs în fiinţa sa lăuntrică. În această perspectivă, poate că ar fi fost mai bine *din punctul de vedere strict personal a lui Iuda,* ca într-adevăr el să nu se fi născut *atunci*, dar putem să ne întrebăm: Care ar fi fost soarta lumii în general sau a creştinismului în particular? Sau poate ar fi trebuit să se găsească un alt «Iuda» care să fi îndeplinit rolul infernal de vânzător al Domnului?

Când apostolii auzeau cuvintele lui Hristos despre o împărăţie viitoare, care nu aparţine acestei lumi, dacă ei se aflau într-o stare de răpire spirituală, le înţelegeau în mod corespunzător, dar atunci când reveneau cu «picioarele pe pământ», ei nimereau mereu sub incidenţa formidabilului dispozitiv spiritual iudaic şi a întregii tradiţii; iar ochii lor trupeşti percepeau un fel de «descompunere» a corporalităţii Celui care ar fi trebuit să restabilească împărăţia lui Israel. Într-adevăr puteai să-ţi pierzi minţile.

În Evanghelie, se spune că Iuda a mâncat *din aceeaşi farfurie cu Mântuitorul*, adică, într-un efort ultim *(Matei 26,23),* a încercat să se smulgă din condiţia de ambiguitate, din agonia de nedescris a incertitudinii şi îndoielii. Hristos a răspuns acestei cereri extreme, i-a întins «bucăţica», adică l-a «împărtăşit», i-a conferit Taina Supremei Cunoaşteri din *Sânurile* Tatălui şi în clipa aceea *întreaga karmă a poporului evreu* s-a prăbuşit pe umerii lui, şi l-a strivit. Şi această ruptură teribilă s-a produs la nivel foarte înalt, la nivel de Spirit Bază, şi nu l-a implicat numai pe Iuda ci quasitotalitatea sufletelor aparţinând poporului evreu. Însuşi Caiafa «şi-a sfâşiat hainele» când s-a găsit în faţa Fiului lui Dumnezeu, şi atunci putem înţelege cuvintele lui Hristos adresate bătrânilor Templului, când aceştia L-au somat să răspundă dacă El este Mesia: *Nici nu veţi crede*, iar dacă vă voi întreba*, nu-Mi veţi răspunde (Luca 22,68)*.

Şi chiar lui Iuda, Hristos îi răspunde când acela îl întreabă dacă nu cumva va trăda (adică se va prăbuşi spiritual în contact cu Taina Supremă), cu acele tulburătoare cuvinte: TU AI ZIS *(Matei 26,25),* dar de data asta, aceste cuvinte (la modul *trecut*) capătă o semnificaţie cumplită:

Nu mai are rost să continuăm, TU DEJA AI TRĂDAT, acum du-te şi împlineşte-ţi karma, *a ta personală şi a întregului tău popor.* Şi în contextul acestei uriaşe drame cosmice, şi omeneşti, s-ar putea spune: Ce mai contează faptul că un om şi-a pus capăt

zilelor (n-a fost nici primul nici ultimul) din disperare, din remuşcări de conştiinţă sau din lehamitea de a-şi mai privi semenii?

Atunci când Caiafa a auzit răspunsul lui Hristos la întrebarea dacă El este Mesia, adică: *veţi vedea pe Fiul Omului,* reacţia lui a fost exprimată prin cuvintele: «*A hulit. Ce ne mai trebuie martori?*» *(Matei 26,65).*

Natura inferioară nu suporta spiritul, *pe Fiul Omului care se naşte în nucleul cel mai lăuntric al Sufletului;* este acel «principiu» al lui «Eu sânt», Lumina care străfulgeră în întunericul materiei (sau al subconştientului), dar pe care «întunericul» nu poate s-o cuprindă.

Şi ce înseamnă gestul absurd a lui Iuda de a-L săruta pe Hristos ca să-l arate pe Cel care trebuie arestat. De ce trebuia să-l sărute? Oare nu putea să-l indice cu degetul? Un om care trădează caută să se menţină cât mai în spate, nu să iasă în evidenţă mai ales dacă se putea aştepta la o eventuală rezistenţă, poate chiar vărsare de sânge. Dacă cineva totuşi ar fi tras sabia, - la propriu - şi în momentul supremei mânii şi disperări ar fi încercat cel puţin să-l ucidă pe trădător.

De fapt acel «sărut» înseamnă un fel de strigăt de adio, la nivel de Spirit Bază, iar răspunsul lui Hristos rezumă întreaga tragedie a firii umane căzute: «*cu o sărutare vinzi tu pe Fiul Omului*?» *(Luca 22,48).* Iar conform cu Matei, cuvintele Mântuitorului adresate lui Iuda sânt: *Prietene*, *de ce ai venit*? *(Matei 26,50).* Hristos n-a încetat să rămână prieten nici măcar cu Iuda, cu toată trădarea sa, şi aceste vorbe au răsunat ca o tragică profeţie. Oare câte săruturi trădătoare nu au avut şi mai au loc? La figurat, sau la propriu, în mod conştient sau inconştient.

A fost «sărutul» de adio din partea sufletului poporului iudaic (şi poate a întregii omeniri) faţă de Fiul lui Dumnezeu, căci o nouă întâlnire nu mai era posibilă decât după mai multe milenii. Pentru acel «sărut», Iuda a primit treizeci de arginţi. Ne putem imagina pe Iuda înclinându-se umil în faţa lui Caiafa şi acela numărându-i monezile de argint în palmă, una, două, trei… până la împlinirea numărului!... Şi ce ar fi făcut Iuda cu banii primiţi? Probabil, la valoarea de atunci a unei monede de argint, un om putea să mănânce bine timp de o lună, dar totuşi suma primită e derizorie faţă de importanţa şi consecinţele gestului lui Iuda, astfel încât să merite să-ţi vinzi sufletul doar pentru atâta. Cel puţin, în poemul Faust a lui Goethe, eroul principal încheie un pact cu Forţa Răului, condiţionând vinderea sufletului de recâştigarea tinereţii şi obţinerea celor mai mari onoruri, bogăţii şi plăceri, pentru un interval de câteva decenii (până la o a doua iremediabilă îmbătrânire).

* * *

De fapt se poate spune că ceea ce a rămas din personalitatea lui Iuda a acţionat într-o stare asemănătoare somnambulismului, oarecum ca împins de o forţă dinafară, căci textul Evangheliei ne spune că Satan a intrat în el în momentul primirii «împărtăşaniei» din partea lui Hristos. Şi dacă Hristos nu i-ar fi administrat «bucăţica», atunci ce s-ar fi întâmplat? Poate că Iuda n-ar mai fi trădat? De fapt, Hristos a făcut «gestul» împărtăşaniei ca să salveze ce se mai putea salva din sufletul lui Iuda, care intrase într-un fel de proces de dezintegrare. Şi nu numai din sufletul lui Iuda, ci din Spiritul poporului iudaic şi, în general, din acea parte din omenire reprezentată de către Iuda. Dar nici o putere malefică n-ar fi putut să pătrundă în fiinţa celui care a fost Iuda, dacă n-ar fi avut loc un fel de «despicare» la nivel foarte înalt, la nivel de Spirit Bază. Satan n-ar fi avut pe unde să intre.

Fantastica presiune cosmică sub care agoniza Fiul lui Dumnezeu, s-a prăbuşit asupra lui Iuda (şi asupra celorlalţi apostoli, dovadă că ei toţi «au fugit», adică întregul eşafodaj clădit cu răbdare de Hristos timp de trei ani s-a pulverizat în acel moment şi a fost refăcut de abia după înviere. Oare apostolii nu se aşteptau la o arestare după atâtea conflicte deschise cu autorităţile?).

Totuşi de ce tocmai Iuda a fost cel mai lovit? Pentru că el a fost cel mai fanatic şi cel mai disperat dintre toţi discipolii intimi ai lui Hristos.

Agonia Supremă a Fiului lui Dumnezeu a trecut pentru o «clipă» asupra lui Iuda, căci el era cel mai predispus s-o accepte, să împărtăşească durerea Învăţătorului, dar această «clipă» a fost suficientă ca să-i sfâşie spiritul. De aceea, Hristos eliberat (parţial) de apăsarea întregului Cosmos s-a putut adresa apostolilor: «*Dormiţi de acum şi vă odihniţi!»* (*Matei 26,45*).

Atunci când Iuda L-a arătat pe Hristos oştenilor pe care îi conducea, el s-a adresat Domnului său cu o expresie despre care chiar nu mai ştii ce să crezi, şi anume:*Bucură-te, Învăţătorule*! *(Matei 26,49)*. Ce înseamnă o asemenea urare? Un dispreţ suprem? O culme a batjocurii? Şi de ce ar fi trebuit să se bucure Hristos? În *Ioan 13,31* Hristos pronunţă următoarele cuvinte (imediat după ce Iuda a ieşit de la ultima Cină ca să-şi ducă la îndeplinire gândul cel rău): **Acum a fost proslăvit Fiul Omului şi Dumnezeu a fost proslăvit prin El.**

În această situaţie poate că Mântuitorul chiar avea motive să se simtă satisfăcut. Dar pentru soarta (personală) a lui Iuda şi a poporului evreu, nu s-a prea bucurat. Ba dimpotrivă, *a plâns (Luca 19, 41-44)*.

Însă revine în mod obsesiv aceeaşi întrebare: Dumnezeu nu putea să aleagă o *altă cale* ca să se auto-proslăvească? În fond Dumnezeu putea să facă ca Iuda nici să nu se fi născut. Nu spune chiar Hristos că ar fi fost mai bine pentru acel om dacă nu se năştea?

Din nou ne lovim de aceeaşi problemă de care este legată suprema taină a *persoanei*, a destinului *individual*. Dacă respingem categoric ideea predestinării, se ridică veşnica întrebare: cine sau ce determină ceea ce noi în limbaj profan denumim soartă sau destin? Se zice că, de fapt, noi ne alegem drumul vieţii înainte de naşterea în trup. Ideea nu este nouă. A susţinut-o Platon la vremea sa. Şi atunci referitor la întrebarea: De ce l-a ales Hristos pe Iuda, s-ar putea răspunde tot cu o întrebare - dilemă. Hristos l-a ales cu adevărat sau Spiritul celui care a fost Iuda în plan fizic, a «ales» de dinainte de veci, să fie «ales» de Hristos în vederea misiunii blestemate? Însă aceasta reprezintă o taină ce depăşeşte nu numai pe oameni ci şi cele mai înalte ierarhii.

Dacă Hristos se aştepta să fie arestat şi era oricum hotărât să se predea, El putea anticipa acţiunea autorităţilor şi să se lase capturat în orice zi şi în mod public. Iar dacă ar fi existat pericolul unei revolte populare, un singur cuvânt ar fi fost suficient ca s-o potolească.

Chiar Hristos spune că Fiul Omului trebuia să fie vândut (dat pe mâinile oamenilor - *(Luca 9,44; Matei 26,24)*. Aici se face aluzie la un fenomen care, mai mult sau mai puţin, priveşte întreaga omenire contemporană. Fiul Omului (adică *germenele Spiritual*, «Hristosul interior») a ajuns prizonierul materiei, adică a fost captat de către natura inferioară a fiinţei umane.

Scânteia Divină din Sufletul Omului a fost reactivată prin intervenţia Logosului în Istorie, dar a căzut sub incidenţa naturii umane pervertite, a naturii de tipul « *iuda* », în «Principiul Iuda» care a menţinut spiritul Cristic *interior,* timp de două mii de ani, captat

în materie. Şi prin acest prizonierat ocult de două milenii, germenele Fiului Omului s-a maturizat treptat, a trecut prin toate experienţele imaginabile (bune sau rele, şi de regulă foarte dure), astfel că a ajuns în punctul apariţiei în forţă, la lumina zilei, (acum, în pragul epocii Vărsătorului).

Ca peste tot ne întâlnim cu acelaşi paradox, că nimic (absolut nimic) nu se face fără voia lui Dumnezeu şi totodată totul (absolut totul) se face prin oameni. Însuşi Fiul lui Dumnezeu s-a coborât până la stadiul în care să poată fi capturat de oameni, apucat de *mâini omeneşti*, ţintuit pe cruce de *mâini omeneşti*.

Şi oarecum în conformitate cu exemplul oferit de Însuşi Logosul Întrupat, toate fiinţele umane (poate cu excepţia unui mic grup de aleşi) vor trebui să treacă, într-un fel sau altul, mai devreme sau mai târziu, printr-un fel de sfâşiere interioară, după care urmează trezirea la o viaţă nouă, o «înviere a Fiului Omului», adică conştientizarea naturii superioare care dormitează în străfundurile fiecărui suflet, acel suflet care este mai preţios decât întreaga lume (*Matei 16,24-26*).

Însăşi *arestarea* lui Hristos (şi tot ce a urmat) a reprezentat un proces care s-a desfăşurat şi pe nivele superioare de fire. Nu a fost vorba doar de a prinde un corp material uman şi a-l lega. Am spus mai dinainte cum cele două principii ostile evoluţiei omului (desemnate cu numele de Lucifer şi Ahriman) au fost puse într-un fel de «conflict», au fost împinse unul împotriva celuilalt. Pe plan fizic, aceasta s-a manifestat ca fiind acţiunea lui Ahriman care s-a folosit de Iuda ca să «pună mâna» măcar pe corporalitatea exterioară a lui Iisus din Nazaret. De fapt el a câştigat ceea ce, într-un fel, îi revenea de drept, căci Ahriman este stăpânul de drept al întregii lumi minerale şi el a reuşit să captureze doar un rest mineral care oricum era supus morţii (dar cu privire la această problemă vom mai reveni).

Bineînţeles că şi toată scena Cinei trebuia privită ca desfăşurându-se *exclusiv* pe un plan ontologic superior. Tot aşa cum nici Petru n-a lovit cu o sabie materială şi nici Iuda nu l-a sărutat la modul exterior pe Hristos. În acel Moment Cosmic, Hristos a oficiat *Supremul Mister Creştin*, acea Supremă Taină a Comuniunii *Spirituale* pe care unii din cei mai elevaţi mistici au întrezărit-o, şi care doar începând cu timpurile noastre este pe punctul să se actualizeze în sens propriu. Există o aluzie în textul evanghelic care să justifice afirmaţia anterioară. Când Hristos se pregătea să serbeze cu ucenicii Săi ultimul Paşti, i-a trimis pe Petru şi Ioan în Ierusalim ca să pregătească odaia şi le-a spus că vor vedea *un om mergând cu un ulcior cu apă*, indicându-le totodată să intre în casa în care va intra acela *(Luca 22,10,11)*. Amănuntul acesta este relatat şi în *Marcu (cap. 14,13,14)*. De fapt omul cu ulciorul este un simbol al Constelaţiei Vărsătorului.

În legătură cu acest episod, este cazul să facem o paranteză şi să amintim o altă scenă ciudată din Evanghelia lui Matei în legătură cu partea financiară a vieţii. Se spune *(Matei 17,24-27)* că au venit perceptorii la Iisus pretinzându-i să plătească darea pentru Templu. Reacţia lui Hristos a fost una oarecum de mirare în faţa unei asemenea cerinţe. El chiar l-a întrebat pe Petru dacă se cuvine ca regii să ia bir de la «fii» sau de la «străini», iar atunci când Petru i-a răspuns că birul se percepe de la «străini», concluzia a fost că «*fiii nu plătesc*». Prin termenul de *străin* se desemnează oamenii de rând; «fiii» erau iniţiaţii care în mod normal ar fi trebuit să fie scutiţi de dări. Dar Hristos îi spune imediat după aceea lui Petru să se ducă să arunce undiţa şi să prindă un peşte în gura căruia se va găsi un ban de argint, astfel încât să se plătească «*ca să nu-i smintim pe ei»*. Adică tradus

în cuvinte corespunzătoare reprezentărilor actuale, asta ar însemna cam următoarele: «Tot nu avem cu ce plăti, că noi nu umblăm cu punga după noi.

(Atunci când se spune că Iuda fura din pungă, asta înseamnă de fapt altceva – oare Hristos când i-a încredinţat lui punga, nu ştia ce-i poate pielea? Era vorba de deturnarea unor energii Spirituale oarecum în scopuri egoiste sau în orice caz în avantajul acelor puteri legate de vechea spiritualitate iudaică materialist – mesianică).

Deci, dacă tot nu plătim bani, cel puţin să le oferim ceva *infinit mai valoros,* legat de cerinţele noii epoci care se anunţă, adică de Era Peştilor, ceea ce reprezintă o problemă de viaţă şi de moarte, căci fără aceste noi forţe *absolut indispensabile* în vremurile ce se apropie, neamul acesta chiar că va pieri în confruntarea cu viitoarele două milenii care bat la uşă…»

Când a fost vorba de Cina de Taină, Iniţierea acordată apostolilor a implicat energii cu bătaie mai lungă (pentru toate timpurile viitoare, căci Cerurile şi Pământul urmează să treacă, iar Cuvintele lui Hristos să rămână).

Ulciorul este un simbol al *Epocii Vărsătorului* (adică vremea Marii Revelaţii), de al cărei prag noi ne apropiem în actuala epocă pe care o trăim. Hristos le spune ucenicilor să se ducă în Ierusalim şi să se oprească la *«casa» în care va intra «omul cu ulciorul».* De fapt de abia acum, *încep să se actualizeze* Puterile Cosmice pe care Hristos le-a sădit în germene în psihomentalul colectiv al omenirii prin Misterul Cinei, puteri care au menirea să realizeze cu adevărat fraternitatea mondială (dar asta, în orice caz, mai durează).

Capitolul 42
Cei «treizeci de arginţi». Drama istorică a poporului evreu

Să revenim la problema lui Iuda.

Am afirmat mai devreme că Iuda l-a trădat pe Mântuitor dintr-o prea mare dragoste. Pentru cei prea şocaţi de o asemenea idee, repetăm că tragedia teribilă a lui Iuda (şi până la urmă a întregului popor evreu), s-a datorat faptului că, cu toată iubirea faţă de Hristos, Spiritul său a fost prea impregnat de forţele ce emanau din dispozitivul spiritual iudaic. Spiritul său a fost pur şi simplu sfâşiat şi atunci o parte din fiinţa sa s-a aruncat cu disperare înapoi sub protecţia Templului, iar răsplata primită a fost o sumă de «arginţi». Ni se specifică că a fost un număr de *treizeci* de monede; adică numărul anilor lui Iisus, *până la Botez*. Şi nici nu ar fi putut să fie mai mulţi, pentru că trădarea şi capturarea fizică a afectat doar partea omenească a acelei entităţi umano – divine pe care noi o numim Iisus Hristos (adică ceea ce a rămas din acea parte care s-a plăsmuit timp de treizeci de ani apreciaţi din punctul de vedere al timpului empiric). Căci Hristos (adică partea divină) n-a putut fi nici trădat, nici legat sau arestat, etc.

Argintul este un metal «lunar». Din punct de vedere ocult ,razele lunii reprezintă argintul *spiritual*. Se pune problema: Cu ce puteau arhiereii să-l răsplătească pe Iuda? Nu se punea problema banilor în sens propriu, căci actul lui Iuda nici nu comporta o apreciere bănească ca pentru o iscoadă oarecare, care se strecoară în tabăra duşmanului şi reuşeşte să afle unele informaţii. Şi oare lui Iuda îi ardea de bani?

Arhiereii i-au oferit lui Iuda o iniţiere lunară care deja era cu totul depăşită, chiar degenerată.

Ce puteau să facă «arginţii» Lunii care doar reflectau în mod palid lumina Soarelui, faţă de «aurul» solar al lui Hristos? După ce s-a împărtăşit din cea mai înaltă înţelepciune

posibilă, adică din noua înţelepciune Cristică, ce satisfacţie îi mai puteau oferi lui Iuda rămăşiţele obosite ale înţelepciunii fariseice. Ca o paranteză, putem adăuga că înţelepciunea fariseică era într-un fel foarte ascuţită, dar a coborât complet în elementul teluric, a devenit o înţelepciune pur pământească, a lunecat spre un fel de magie telurică.

Există şi un apocrif evanghelic atribuit lui Iuda. Într-adevăr, mâna celui care a fost Iuda Iscarioteanul a încredinţat acele rânduri pergamentului, dar acestea nu sânt decât nişte fragmente disparate, nişte zdrenţe ale unei cunoaşteri aşa cum au ajuns ele să fie preluate de un suflet sfâşiat. Şi nici o cale de întoarcere nu mai exista, căci spiritul zdrobit al lui Iuda nu mai putea să obţină din nou ceea ce a pierdut prin faptul că a căzut de sub oblăduirea puterilor lui Hristos, adică să se ridice din nou la acelaşi nivel. S-a spus că Iuda ar fi putut să-i ceară iertare lui Hristos şi ar fi obţinut-o. Dar nici chiar din acest punct de vedere lucrurile nu sânt chiar aşa de simple. Există o legendă care spune că Iuda a alergat la Cruce în speranţa că va obţine iertarea din partea Mântuitorului, dar nu s-a mai putut apropia din cauza mulţimii de oameni care îi împiedicau trecerea şi, cuprins de disperare, s-a sinucis. Dar nu aceasta a fost problema. Căci nici n-au existat asemenea mulţimi, cel mult câţiva curioşi care treceau pe acolo şi aruncau câte o batjocură. Şi ce ar fi putut vedea ochii lui Iuda (adică cei trupeşti, căci facultăţile superioare de contemplare i-au fost nimicite). O rămăşiţă umană atârnând pe lemnul Crucii între alte două cruci cu cei doi tâlhari.

Şi chiar dacă el a reuşit oarecum să iasă din planul materiei, să se apropie de Spiritul Cristic, el n-a mai putut să depăşească «mulţimile». Acele mulţimi, care au împiedicat apropierea Spiritului lui Iuda de Hristos, erau miliardele de suflete umane, din cei destrupaţi, *supuşi puterii morţii* şi care au început să se trezească în conştiinţa lor individuală. Ele absorbeau cu nesaţ noile energii purificatoare ce se vărsau din Corpul de Slavă a lui Hristos, corp care deja a început să se plăsmuiască. A început de fapt procesul de Înviere a Morţilor.

Şi acum am putea încerca să dăm un răspuns la o întrebare foarte dramatică pe care am formulat-o mai devreme dar care a rămas în suspensie şi anume: totuşi de ce l-a ales Hristos pe Iuda şi l-a mai făcut apostol? Răspunsul este foarte simplu, chiar cutremurător. Hristos l-a ales pe Iuda pentru că NU PUTEA SĂ NU-L ALEAGĂ, şi nu putea să nu-l aleagă pentru că Cuvântul care s-a coborât din cer pe pământ s-a întrupat **în primul şi în primul rând pentru Iuda,** adică pentru acea parte din omenire reprezentată de către Iuda.

Fiecare din cei doisprezece apostoli reprezenta a douăsprezece parte din omenire. Spiritele lor gigantice (dintre care, la fiecare, numai o parte era propriu-zis coborâtă în corpul material) adumbreau un număr foarte mare de monade umane, corespunzătoare unei anume părţi din omenire aflată sub incidenţa unei anume constelaţii (Bineînţeles că nu se poate stabili o demarcaţie precisă între aceste sfere de influenţă, căci fiecare se prelungea în celelalte).

Iuda era exponentul acelei categorii de suflete care erau cele mai căzute, cele mai afectate de materialitate şi care aveau şi *cea mai mare nevoie de ajutor* («*Când Fiul Omului a venit* să caute *şi să mântuiască pe cel pierdut*») *(Matei 18,11).*

Iar Hristos s-a jertfit pentru întreaga omenire şi opera sa n-ar fi fost completă dacă ar fi rămas un rest nemântuit. Ar fi fost o victorie (cel puţin parţială) a puterilor luciferice şi ahrimanice. Şi de aceea Hristos a acordat maximum de atenţie şi efort în vederea mântuirii lui «Iuda».

Chiar dacă ne-am rezuma la acel rest de conştiinţă care a însufleţit corpul ce a aparţinut lui Iuda Iscarioteanul, (după definitiva sa prăbuşire) şi care într-adevăr s-a sinucis, tot ce putem spune este că i s-a oferit ocazia să repare greşeala faptului că s-a pripit punându-şi capăt zilelor. Nu se pot da mai multe amănunte *deocamdată*. Dar nici nu este cazul. Aceasta este o cu totul altă problemă care nu priveşte tema prezentei lucrări.

Oricum, Hristos l-a iertat pe Iuda, l-a iertat înainte de a-l alege. Şi nu putea să nu-l ierte căci *pentru el* a venit în primul rând, căci altfel nu l-ar fi îndemnat să se grăbească să facă ce are de gând.

Problema este dacă pe Iuda îl vor putea ierta vreodată oamenii!

Ca o paranteză, amintim că, după cunoştinţa noastră, există la catolici o rugăciune adresată Sfântului Apostol Iuda (adică celuilalt Iuda, nu Iscarioteanului) şi care se utilizează în cazuri de extremă urgenţă, în situaţii disperate. Este totuşi remarcabil faptul că, în Biserica Apusului, Apostolul care poartă numele ce a devenit simbolul trădării şi al disperării, a devenit patronul deznădăjduiţilor, salvatorul din situaţii fără ieşire.

Din nou suntem puşi într-o situaţie în care cineva ar putea zice: *mereu prea multe complicaţii. Până la urmă, de ce să ne mai facem atâtea probleme? Dacă eşti cuminte te duci în rai, dacă nu, în iad. Iuda arde în iad, în focul veşnic*.

Da, este foarte adevărat că Iuda se găseşte în «iad», în măsura în care noi toţi ne aflăm în «iad», prin însuşi faptul că sântem întrupaţi pe Pământ, în corpuri materiale.

Omenirea creştină (sau aşa-zis creştină), din cei două mii de ani care au trecut, a fost omenirea lui Iuda (şi a lui Petru, căci şi Petru s-a lepădat de trei ori de Hristos şi a fost la un pas de soarta lui Iuda). O prefigurare profetică a situaţiei actuale a omenirii este înfăţişată în mitul lui Oedip. Se ştie că eroul antic grec pe nume Oedip şi-a ucis tatăl într-o încăierare (fără să ştie că omul acela era chiar tatăl său) şi după aceea s-a însurat cu o femeie care s-a dovedit a fi propria sa mamă, iar atunci când toate acestea s-au aflat, el şi-a scos ochii din disperare, ca să nu mai poată privi lumea şi pe proprii săi semeni.

Cam asta se întâmplă cu civilizaţia noastră actuală. Are loc negarea Spiritului (direct sau indirect), adică «uciderea tatălui», şi se desfăşoară clipă de clipă un fel de «incest» cu Natura Mamă, distrugerea lentă şi implacabilă a substratului subzistenţei fizice a omenirii sub impactul unei «civilizaţii» demonizate, o adevărată *auto-orbire* provocată de goana după valori exclusiv materiale. Omenirea se sinucide la început din punct de vedere spiritual, dar *până la urmă,* chiar la modul fizic.

Procentul mare de sinucideri, caracteristic societăţii moderne reprezintă un simptom. Se ştie că biserica a privit întotdeauna sinuciderea ca pe cel mai teribil păcat. Oficierea slujbei de înmormântare era interzisă în cazul sinuciderilor, o măsură care se respecta cu străşnicie pe vremuri (**deşi, de fapt, ei sânt cei care au nevoie disperată de ajutor**).

Ca în multe situaţii anterioare, avem din nou de a face cu un paradox. Această măsură radicală a fost impusă de autoritatea bisericească (pe lângă nevoia de a descuraja tentaţia de a părăsi această lume din proprie voinţă), dacă privim lucrurile dintr-un punct de vedere profund, tot până la urmă, spre binele acelui suflet.

Creştinismul a imprimat în conştiinţele europenilor ideea nemuririi sufletului individual, dar ceea ce conta erau realizările la care o individualitate ajungea în *această* viaţă pământească. *Această persoană,* de *aici* şi de *acum* era ceea ce devenea moştenitoarea eternităţii în funcţie de faptele şi acţiunile ei din *această* formă particulară. Am tratat pe larg aceste lucruri în prima noastră lucrare.

Dacă un individ, indiferent din ce motiv, îşi întrerupea cursul vieţii prin propria sa voinţă, el rămânea cu o parte din karmă nerezolvată, ceea ce putea să-i agraveze considerabil situaţia karmică în viitoarea sa revenire în materie. (Oarecum, o excepţie prezenta cazul unui militar care prefera să se sinucidă, decât să cadă prizonier, să fie torturat şi să trădeze unele secrete vitale).

Se poate spune că orice om care murea de moarte naturală trecea, după desprinderea de corp, printr-o mai scurtă sau mai lungă perioadă de suferinţă, cu excepţia acelor individualităţi care trecuseră printr-o iniţiere sau care se purificaseră printr-o viaţă ascetică şi pioasă, cu condiţia unei perfecte sincerităţi şi purităţi a gândurilor şi sentimentelor. Această suferinţă se datora faptului că la quasitotalitatea fiinţelor umane Sufletul se simţea puternic ataşat de corporalitate.

Marea majoritate a entităţilor întrupate în Europa simţeau în mod covârşitor atracţia materialităţii (tocmai în vederea rolului pe care îl aveau popoarele creştine de a clădi civilizaţia exterioară).

Această perioadă determinată (mai mult sau mai puţin dureroasă) prin care un suflet al unui om cu nivel mediu de evoluţie, era nevoit să treacă în vederea adaptării la condiţiile de viaţă pur sufleteşti, a fost desemnată de către Biserica Apusului prin termenul de «trecere prin purgatoriu». Atenţie, «Purgatoriul» era *o stare sufletească*, nu un «loc». Dacă intervenea o moarte prematură prin accident, în război, această trecere în general era mai lungă, iar în cazul unei sinucideri, «sejurul în purgatoriu» devenea incomparabil mai lung şi mai dureros. Se putea întâmpla chiar să se prelungească indefinit în sensul că individualitatea respectivă nici nu mai era capabilă să se ridice în sferele spirituale superioare, dar nici să mai revină la o nouă întrupare (dar asta e o altă problemă).

Ritualurile de înmormântare aveau ca scop uşurarea stării sufletului, în prima perioadă după desprinderea de corp, prin faptul că îl ajutau să se desprindă de legăturile care îl ţineau încă ataşat de locurile în care a trăit, de familie, copii, provocându-i în felul acesta păreri de rău şi vieţuirea dureroasă a despărţirii.

Un sinucigaş rămânea prizonierul ambianţei materiale în care s-a desfăşurat viaţa sa, cel puţin acel număr de ani pe care el n-a mai apucat să-i trăiască. Prin refuzul de a oficia ritualurile care să ajute acea detaşare, acel suflet devenea şi mai strâns legat de planul material, ceea ce îi amplifica suferinţa, dar în felul acesta tot i se mai uşura cât de cât karma nerezolvată.

Situaţia s-a mai schimbat în lumea noastră contemporană. Cea mai mare parte a cazurilor de sinucideri care se produc la ora actuală în lume de fapt nu pot fi numite în sens propriu sinucideri. A face răspunzător un individ uman că şi-a pus capăt zilelor sub presiunea uriaşă a unui mediu social aberant şi distructiv, ar fi echivalent cu a condamna un om care (n-are importanţă cum şi de ce) ajunge să atârne deasupra unei prăpăstii, ţinându-se cu mâinile de o frânghie. Dacă nu intervine cineva sau ceva să-l scoată din acea stare, după un timp, mai lung sau mai scurt, el se prăbuşeşte inevitabil în abis.

În lumina celor spuse, cu atât mai mult putem aprecia rolul Bisericii, de-a lungul atâtor secole tulburi. Câte mii şi mii de suflete şi-au găsit salvarea în mănăstiri când totul era pierdut, când familiile lor erau masacrate în urma atâtor năvăliri barbare! În lipsa acestei instituţii ecleziastice cu oazele ei de relativă linişte în mijlocul uraganelor istoriei, nu le-ar mai fi rămas altă alternativă decât prăbuşirea în disperare şi eventual autodistrugerea. Dar în epoca actuală, mai ales în ultimii o sută de ani, vedem cum

Instituţia Istorică a Bisericii devine din ce în ce mai neputincioasă în faţa asalturilor unei civilizaţii demonizate.

* * *

Textul Evangheliei spune explicit că Iuda văzând că Iisus a fost osândit, «s-a căit» (*Matei 27, 3)*.

Dar la ce putea el să se aştepte? Este clar că până la un punct el a fost înşelat de arhierei, şi deja discernământul său a fost mult redus, raţiunea sa inhibată. Când Iuda a vrut să întoarcă arginţii, pe motiv că s-a vărsat «sânge nevinovat», aceia i-au răspuns «*Ce ne priveşte pe noi?* Tu vei vedea» (*Matei 27, 4)*. Ce înseamnă acest «*vei vedea*»? Ce urma să «vadă» Iuda ca preţ al trădării? Iniţierea (lunară) a fariseilor devenise complet neputincioasă în faţa Soarelui lui Hristos, precum o lumânare în faţa Soarelui de amiază, iar spiritul paralizat şi sfâşiat al lui Iuda, oricum nu mai era capabil «să vadă» mare lucru. Dacă ar fi să «traducem» în limbaj modern dialogul dintre Iuda şi arhierei, atunci acesta ar suna cam aşa: Iniţierea (şi înţelepciunea) voastră pe care mi-aţi oferit-o nu mai fac două parale. Puterile cu care lucraţi sânt *demoni*. De fapt la aceasta se referă şi Hristos când se adresează fariseilor şi cărturarilor: «*Vai vouă cărturarilor şi fariseilor făţarnici. Că închideţi împărăţia cerurilor înaintea oamenilor, că voi nu intraţi* **şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi**» *(Matei 23,13)*.

Iuda a aruncat «arginţii» în templu (*Matei 27,5),* şi ce au făcut arhiereii cu acei «arginţi». *Au cumpărat o ţarină (adică o porţiune de pământ) şi mai aflăm că ţarina aceea se numea a Olarului*, adică aparţinea unui om care făcea *vase de lut* (oale şi ulcele). Dar un vas are menirea să conţină ceva, să reprezinte un înveliş care să asigure şi să protejeze ceea ce conţine, de a împiedica să se risipească un anume conţinut (o cantitate de lichid de exemplu). Astfel *vasul de lut* este un simbol al sufletului uman, al acelui suflet scufundat în materialitate, dar care se deschide *în sus*, ca să se poată umple de spirit şi mai aflăm că acea ţarină a fost achiziţionată pentru «*îngroparea străinilor*» *(Matei 27,7),* adică a neevreilor rezidenţi în Ierusalim. Nu este prea clar dacă străinii se îngropau şi mai înainte acolo sau acel teren a fost cumpărat în mod expres, ca să fie transformat într-un cimitir pentru neevrei (dar înainte de aceasta ei unde se îngropau?). Şi de ce acel teren trebuia cumpărat cu «preţul sângelui»?

De fapt, prin venirea la Hristos acea sfâşiere care, după cum am arătat, s-a produs în sufletul lui Iuda, s-a întins asupra întregului popor iudeu (şi poate că până la urmă asupra întregii lumi).

Tot ce era mai bun la vechii evrei (esenţa pozitivă) s-a concentrat în acel nucleu puţin numeros care l-a recunoscut pe Hristos. Majoritatea covârşitoare a sufletelor întrupate ca evrei au rămas integrate în vechiul dispozitiv spiritual, care a continuat să evolueze în felul său, dar într-un mod din ce în ce mai ataşat de teluric, impregnându-se din ce în ce mai mult de forţele morţii. *Ţarina a devenit un cimitir.* Înţelepciunea fariseilor a devenit *un fel de* înţelepciune «moartă», şi dintr-un punct de vedere la aceasta se referă şi îngerul care s-a adresat femeilor mironosiţe. Nu-l căutaţi pe *cel Viu* printre *cei Morţi*, în sensul că sufletele care au rămas impregnate de iudaism au rămas marcate de «semnul morţii».Iar prin campania sistematică dură a autorităţilor romane de împrăştiere a evreilor în întregul spaţiu al imperiului roman, nu numai că nu s-a rezolvat de loc, dar s-a acutizat la maximum aşa-zisa «problemă evreiască». Spiritul teluric al iudaismului s-a împrăştiat printre celelalte neamuri (printre *străini*) şi a marcat întreaga evoluţie a civilizaţiei ulterioare.

Rugăm insistent pe cititor să nu se grăbească cu aprecieri religios-morale. Aici nu este vorba de a moraliza, ci de a înţelege modul de acţiune a unor puteri concrete care lucrează în subteranele istoriei. Întregul proces s-a desfăşurat cu o necesitate cosmică. *Oamenii au trebuit să facă experienţa de cucerire a planului fizic.* (Un motiv esenţial pentru care cunoaşterea cu privire la vieţile pământeşti succesive s-a şters din conştiinţa popoarelor europene). Şi în tot acest timp, «arginţii» lui Iuda au continuat să lucreze subtil şi profund la nivelul psihomentalului colectiv. De fapt, chiar Europa creştină şi-a adus din plin contribuţia la crearea eşafodajului spiritual în care a fost plasat neamul evreilor.

Prin faptul că evreilor li s-a interzis să posede pământ, ca să poată practica agricultura, li s-a interzis exercitarea oricăror meserii cu excepţia manipulării banilor, în mod fatal comunitatea evreiască din Europa a devenit bancherul lumii, ceea ce a reprezentat un factor decisiv în dezvoltarea societăţii moderne capitaliste. «Arginţii» lui Iuda au adus dobândă bogată în două mii de ani.

Şi în tot acest timp, spiritul iudaic a continuat să impregneze tot mai intensiv civilizaţia apusului, o civilizaţie care (mai ales în aspectul ei anglo-saxon) a ajuns tot mai mult să fie impregnată de elementul «lunar», al «arginţilor». Modul de viaţă al evreilor (care le-a fost impus) şi care s-a perpetuat atâtea generaţii i-a împins cu precădere spre meserii intelectuale, le-a dezvoltat capacitatea de a asimila limbi străine. Nu există domeniu al culturii mondiale în care evreii să nu fi adus o contribuţie deosebită. S-a dezvoltat o înţelepciune subtilă şi profundă (înţelepciunea rabinică) dar care s-a orientat exclusiv spre *nevoile pământeşti ale omenirii*, care au bineînţeles importanţa lor covârşitoare. Civilizaţia care s-a instaurat pe quasitotalitatea suprafeţei globului (am putea risca expresia «civilizaţia» lui Iuda) a ajuns la un punct în care este ameninţată să se prăbuşească sub propria ei greutate.

Tragedia istorică a poporului evreu este cu atât mai greu de cuprins cu raţiunea, cu cât ne amintim că evreii au fost de la primele începuturi (de la Abrahaam şi în genere poate chiar cu mult mai înainte) purtătorii celui mai înalt principiu spiritual conceptibil de mintea omenească, adică Principiul Tatălui. Dar ei au rămas oarecum«anchilozaţi» în fantasticul Dispozitiv Spiritual al cărui purtători au devenit. A fost necesară intervenţia covârşitoare al celui de al doilea Principiu Cosmic, cel al Fiului, ca să spargă formidabilul «blindaj» clădit în jurul sufletului iudaic. Chiar şi acele spirite super evoluate, care erau apostolii, simţeau sfâşierea în sufletele lor dintre cele două Puteri hipercosmice pe care nu le puteau armoniza pe deplin. Dovadă acele cerinţe pe care ei le adresau Învăţătorului: «Arată-ne nouă pe Tatăl», iar Hristos le răspunde: «*De atâta timp sânt cu voi* şi *tot nu înţelegeţi* că *Eu şi Tatăl una suntem*», sau «*Nimeni nu poate ajunge la Tatăl decât prin Mine*» (*Ioan 14,10) sau (10, 30; 12,45*), adică cu alte cuvinte apostolii îi cereau lui Hristos să le acorde iniţierea supremă, acea iniţiere a Tatălui, dar care deja devenise un fel de «mormânt». Împărăţia Cerurilor s-a închis, iar acel mic grup de iniţiaţi (care deja lunecase pe panta magiei negre) şi care deţinea «cheile», nu mai ştia cum să le folosească, şi nici pe alţii nu-i mai lăsa să intre. De aceea Hristos mereu se adresează discipolilor Săi cei mai apropiaţi. «*Eu sânt Noua Cale*». Vechea cale s-a blocat iremediabil. Nimeni nu mai poate accede la iniţierea supremă, la Tatăl, decât prin Mine *şi numai prin Mine*, pe calea pe care Eu v-o ofer. În spaţiul psihomental iudaic s-a produs un fel de «conflict» între «Tată» şi «Fiu», acel conflict care a strivit spiritul lui Iuda Iscarioteanul şi care, într-un fel, a sfâşiat sufletul poporului evreu în ansamblul său. Timp de două mii de ani evreii

au trăit marcaţi de această «sfâşiere», într-o veşnică căutare de Sine*, într-o permanentă mutare dintr-un loc în altul.* Poate că întreaga civilizaţie europeană contemporană este caracterizată tocmai de această imposibilitate de găsire a adevăratului Sine.

Există un răspuns bizar dat de către Hristos unui cetăţean, atunci când acela, la solicitarea Mântuitorului de a-L urma, i-a cerut un răgaz să-şi îngroape tatăl, şi Iisus i-a zis: «*Lasă morţii să-şi îngroape morţii iar tu mergi de vesteşte împărăţia lui Dumnezeu». (Luca 9,59,60).*

Oare Hristos era aşa de grăbit să-l câştige pe acel om ca discipol încât nu putea să-i acorde răgazul să-şi îngroape un membru apropiat al familiei? Cât putea să dureze un ritual de înmormântare?

În versetul următor acelaşi refuz primeşte un alt cetăţean care îi cere lui Hristos, un răgaz ca «*să-şi rânduiască casa*» înainte de a-L urma .

Privit în sens profund, asta înseamnă că statutul de discipol al lui Hristos nu tolera nici cel mai mic compromis cu puterile întunecate ale vechiului Spirit Iudaic. «Tatăl», îngropat *în adâncurile cele mai intime ale sufletului*, ca o influenţă neconformă cu cerinţele noilor epoci, ar fi reprezentat o Putere Secretă incontrolabilă, care până la urmă ar fi provocat ravagii.

Cea mai înaltă iniţiere imaginabilă (cea a «Tatălui») dacă se anchiloza şi se transforma în antipodul celei corecte, devenea cea mai teribilă forţă de Magie Neagră. Toate eforturile Fiului lui Dumnezeu ţinteau să-i convingă pe apostoli şi în general pe discipolii săi de Noul Adevăr. Oricât de colosală era forţa dispozitivului spiritual Iudaic, vechiul Principiu nu mai lucra în mod corespunzător, evolua implacabil spre Moarte. «*Eu sânt Calea, Adevărul şi Viaţa*» *(Ioan 14,6). Nimeni nu mai ajunge la Tatăl (adică la iniţierea supremă), decât prin Mine şi numai prin Mine.* Nici o iniţiere de rang superior nu mai poate fi concepută fără recunoaşterea Impulsului Cristic.

Sufletul Iudaic, aflat sub incidenţa directă a Principiului Universal al Tatălui, a ajuns oarecum prins în urzeala celor mai înalte Puteri Cosmice, dar totodată el a devenit prizonierul acestor Puteri care au căpătat un aspect «anchilozat» în cadrul Dispozitivului Spiritual evreiesc. A trebuit să aibă loc intervenţia absolut unică a celeilalte ipostaze a Divinităţii, cea a Fiului, ca să se «spargă» invincibila carapace plăsmuită în jurul sufletului Iudaic. Desigur, cei convertiţi la început au fost relativ foarte puţini faţă de numărul entităţilor întrupate în poporul evreu, dar aceasta este o problemă de timp. Cele două milenii scurse au reprezentat un fel de «copilărie» a adevăratului Creştinism, ai cărui primi germeni încep deja să apară pe solul spiritual al omenirii.

De asemenea, în câteva locuri din textul Evangheliei, Hristos aminteşte de «*Semnul lui Iona»* în legătură cu cererile adresate Lui din partea înţelepţilor rabinici şi anume ca să li se ofere o dovadă radicală (*un semn*) că cel din faţa lor este cu adevărat Hristosul (adică Mesia cel promis).

Se ştie că Iona a fost un profet din vechime care a primit sarcină din partea lui Dumnezeu să proorocească în cetatea Ninive, că cele mai mari nenorociri îi vor lovi pe locuitorii acesteia, dacă ei vor continua să avanseze pe o cale spirituală greşită. (Ca o paranteză amintim că, precum peste tot, prin termenul de Ninive nu se desemnează un anume loc, bine precizat geografic, ci o anume categorie de individualităţi omeneşti care erau ameninţate de un fel de degenerescenţă spirituală). Dar, surprinzător, Iona a încercat să fugă de misiunea sa (sau nu s-a simţit în stare s-o ducă la bun sfârşit) şi atunci, prin Pronia Divină, el a fost înghiţit de un monstru acvatic, şi după trei zile scuipat afară,

eveniment care l-a făcut pe Iona să tragă concluzia că este mai sănătos să se supună poruncilor divine.

De fapt, cele trei zile petrecute în pântecele «monstrului» reprezintă o scufundare *în propriul său interior*, o întâlnire cu germenele fiarei apocaliptice, germen care zace în fiecare suflet individual luat în parte (de aceea acel 666 este numit în Apocalipsă: *număr de om*).

În vechea iniţiere egipteană, proba extremă consta în scufundarea în propriul interior şi dovedirea capacităţii de a te suporta pe tine însuţi. O tradiţie spune că şapte-opt candidaţi din zece îşi pierdeau minţile. Dar aceasta se întâmpla în preajma marelui eveniment al Întrupării Cuvântului, când, pe de o parte, vechea iniţiere îşi pierduse suflul, devenea din ce în ce mai riscantă, iar noile metode creştine nu apucaseră să se consolideze.

Iona a ieşit purificat din această încercare, dar el a trăit într-o perioadă mai veche, mai propice iniţierii, de aceea a putut să-şi împlinească misiunea. Influenţa lui asupra «niniveenilor» a fost aşa de puternică încât aceştia s-au schimbat radical. Chiar şi «regele» lor şi-a pus «cenuşă în cap».

După îndreptarea «cetăţii» s-a petrecut un lucru chiar ciudat. Aflăm că Iona s-a supărat pe Dumnezeu, că El nu a distrus cetatea după cum a promis, motiv pentru care Dumnezeu l-a mustrat aspru. Ca şi cum lui Iona i-ar fi făcut plăcere să-i vadă pe niniveeni nimiciţi cu toate că ei s-au îndreptat (datorită lui!) şi s-au integrat pe calea unei evoluţii spirituale normale. Tot din textul biblic aflăm că deasupra capului lui Iona crescuse un vrej care îi asigura «răcoarea» şi «umbra», dar că acela *s-a uscat* în urma revoltei lui Iona…

În (Matei 12,39,40), Hristos răspunde cu nişte cuvinte foarte dure fariseilor care îi «cer semn»: «*Neam viclean şi desfrânat, cere semn, dar semn* nu i se va da *decât semnul lui Iona Proorocul. Că precum a fost Iona în pântecele «monstrului» trei zile şi trei nopţi, aşa va fi şi Fiul Omului în inima pământului trei zile şi trei nopţi*».

De fapt, povestea lui Iona este un simbol al destinului măreţ şi tragic al evreilor.

Aşa cum am spus, prin «semnul lui Iona» se înţelege simbolul vechii iniţieri care se baza pe scufundarea candidatului timp de trei zile într-un fel de «somn» vecin cu moartea, dar cuvintele lui Hristos capătă conotaţii mult mai profunde. În cele două versete de mai sus are loc referirea la destinul istoric al evreilor. *Hristos a venit în Lume prin evrei*, eveniment prin care s-a dat Marele Impuls de evoluţie restului omenirii.

Dar tocmai evreii (în marea lor majoritate) nu L-au primit. Ei au trăit timp de două mii de ani sub «semnul lui Iona», în «mormântul» propriului lor dispozitiv spiritual, din care n-au putut să se smulgă sau n-au putut să-l transforme şi să-l adapteze noului impuls al lui Hristos. (Oare nu spune chiar Hristos: «*Eu n-am venit să schimb Legea, ci s-o împlinesc»)* (*Matei 5,17*). Sau dacă totuşi ei au reuşit să se adapteze într-un fel cu întreaga religie condiţiilor istorice în permanentă schimbare, această adaptare s-a efectuat tot în interesul *naţionalist*-mesianic. Orice evreu care îşi schimbă religia (de exemplu: se creştinează) încetează automat să mai facă parte din poporul evreu. Şi acest uluitor eşafodaj spiritual continuă să fie activ până-n clipa de faţă, căci să nu uităm că evreii au continuat să se menţină sub incidenţa Principiului Tatălui, pe care au ştiut să-L folosească ca să imprime un fel de «fir roşu» întregii istorii mondiale.

În textul Evangheliei lui Luca mai apare un amănunt straniu. Faptul că Pilat s-a făcut prieten cu Irod, acel Irod care în momentul respectiv era tetrarh al Galileii *(Luca*

23,12), cu atât mai mult cu cât se spune că mai înainte cei doi erau în *duşmănie*. În fond, ce motiv avea Pilat să se împrietenească cu un evreu, şi ce nevoie avea el de o asemenea prietenie? Mai ales că acel Irod nu reprezenta mai mult decât o marionetă a romanilor, care le executa docil ordinele.

Pilat era un reprezentant tipic al autorităţii romane, un bărbat sceptic, pragmatic şi dur, şi care n-a pregetat să folosească cele mai drastice metode când a fost vorba să potolească răzmeriţele iudeilor, iar faţă de problemele religioase şi aşteptările mesianice evreieşti nu putea simţi, în cel mai bun caz, decât plictiseală.

De fapt, nici nu a avut loc o prietenie din punctul de vedere al conştiinţei empirice, amănuntul transmis de Evanghelie se referă la o legătură ce s-a produs la nivel de Spirit Bază, şi exprimă un proces mult mai profund decât prietenia dintre doi potentaţi. Spiritul Iudaic a început să impregneze civilizaţia exterioară romană. «Arginţii» lui Iuda au reprezentat nucleul de cristalizare în jurul căruia a început să se plăsmuiască la început foarte discret, structura viitoarei societăţi capitaliste.

Începutul a fost iniţiat cu mult înainte de episodul Iuda; atunci când au fost ucişi «pruncii». Chiar dacă am admite că au fost efectiv ucişi copii, ceea ce s-a întâmplat, la nivelul psihomentalului poporului evreu, a fost un fenomen infinit mai grav decât dacă un tiran dement ar fi dat ordinul să fie omorâţi câteva sute de prunci şi s-ar fi găsit indivizi să ducă ordinul la îndeplinire. În sens profund, o acţiune de magie neagră de o amploare fără precedent a ucis *germenii înţelegerii*, într-un număr mare de suflete aparţinând poporului iudaic (şi nu numai). Este vorba de acele suflete de «copii» care şi-au păstrat o anumită flexibilitate, care nu s-au anchilozat. «*Lăsaţi copiii să vină la Mine!*». Ne putem întreba: şi dacă n-ar fi fost omorâţi «pruncii», atunci poate că numărul celor care l-ar fi primit pe Hristos ar fi fost mult mai mare. Atunci poate că Hristos n-ar fi fost crucificat. Dar Hristos nu putea să-şi îndeplinească misiunea dacă n-ar fi murit pe cruce. Ne abţinem de la comentarii pentru că atingem un domeniu care depăşeşte orice posibilitate de abordare raţională.

Care este totuşi secretul puterii uluitoare a unui eşafodaj spiritual care a rezistat timp de două milenii fără să posede un teritoriu naţional? Răspunsul este într-un fel foarte simplu. Neamul evreilor a stat de la primele începuturi sub incidenţa Principiului Universal al Tatălui. Dar el s-a anchilozat într-un fel, a subordonat puterile spirituale de cel mai înalt nivel cosmic unor necesităţi, am putea zice, rasiale. Şi acest impuls, care s-a orientat tot mai mult spre o civilizaţie telurică, a marcat ca un fir roşu întreaga istorie a Apusului în ultimii două mii de ani. Şi continuă să fie foarte activ chiar în momentul de faţă.

Chiar şi apostolii erau marcaţi până la un punct de uriaşa presiune a ambientalului spiritual. De aceea putem înţelege unele reacţii care ar putea fi calificate drept absurde, dacă nu le privim în contextul spiritual corespunzător ca de exemplu: În *Matei 19,13* se spune că *ucenicii i-au certat pe copiii* pe care *i-a binecuvântat Isus,* o reacţie foarte ciudată din partea celor care îl priveau pe Iisus ca pe Mântuitorul Lumii.

Dar «copiii» erau cei care erau priviţi ca neîncadraţi perfect în eşafodajul naţionalist evreu. Erau acei «copii» care au scăpat de «masacrul» lui Irod. Până şi în spiritele uriaşe ale Apostolilor se dădea lupta dintre aşteptarea mesianică care a atins paroxismul, certitudinea cu privire la iminenţa acestei împliniri prin Hristos, şi totodată tendinţa de a subordona noile şi grandioasele revelaţii spiritului naţionalist evreu. Şi acest conflict într-un fel a marcat întreaga istorie spirituală a Apusului, este dilema nerezolvată nici până în

ziua de azi de către Spiritul Creştin. Oare de câte ori Bisericile aparţinând diferitelor naţiuni şi-au justificat războaiele, binecuvântând oştile ce se duceau să cucerească, spunând: «Dumnezeu e cu noi», în timp ce de cealaltă parte alţi înalţi clerici pronunţau aceleaşi cuvinte.

Capitolul 43
Incidentul Baraba. Ce înseamnă de fapt acel «Sângele Lui pe noi şi pe copiii noştri !»

Legat de procesul lui Iisus mai intervine un episod remarcabil, cel care se referă la eliberarea lui Baraba, un personaj despre care se spune pe şleau că a fost condamnat la moarte pentru omucidere şi că a fost un tâlhar *(Ioan 18,40); (Luca 23,19)*. Scena este relatată de toţi cei patru evanghelişti ceea ce ar sugera importanţa pe care autorii Evangheliilor au acordat-o acestui episod.

Conform cu *Marcu 15,11* şi în *Matei 27,20* arhiereii au aţâţat mulţimea să ceară lui Pilat eliberarea lui Baraba. De ce au avut ei interesul să-l salveze tocmai pe Baraba? O fi fost el unul dintre numeroşii pretinşi salvatori ai neamului lui Israel, unul dintre acei autointitulaţi Mesia care apăreau ca ciupercile după ploaie pe vremea lui Iisus, mai ales că din *(Matei 27,16*) şi din *(Marcu 15,7)* aflăm că el era un *vinovat vestit* şi că era închis împreună cu *alţi răzvrătiţi,* deci putea fi şeful unui grup conspirativ. Dar indiferent cine se găseşte în spatele numelui lui Baraba, avem aici de-a face cu o ţesătură de simboluri şi trimiteri către planurile spirituale.

«Baraba» reprezintă acea parte a sufletului poporului Iudaic, *legat exclusiv de elementul teluric.* La fel ca şi în multe alte cazuri de ucidere (precum Remus de către Romulus, Abel de către Cain) avem de-a face cu o acţiune *spirituală*. A fost «ucisă» o anumită legătură cu planurile superioare, bazată pe vechea iniţiere. «Baraba» a fost «închis» tot de către Iniţiaţii Luminii şi a fost menţinut într-un fel de «incintă de protecţie» până când s-au împlinit vremurile ca să fie eliberat. Jertfa lui Hristos (necesară pentru repunerea omenirii pe făgaşul firesc al evoluţiei), jertfa Celui Absolut Nevinovat, a fost însoţită de eliberarea «vinovatului» şi în felul acesta conform cu Tainele Supreme ale Providenţei Divine, s-au deschis porţile pentru forţele materialităţii care au început să se reverse în omenire. Era vorba de o acţiune la nivelul mentalului poporului evreu, căci arhiereii au aţâţat mulţimea să ceară eliberarea lui Baraba, un act care alături de celelalte (precum preluarea «arginţilor» lui Iuda de către conducătorii Templului) a predeterminat toată evoluţia ulterioară a evreilor. Poporul Iudaic a devenit un fel de «vârf de lance» al viitoarei civilizaţii bazate pe forţele materiei, care s-a extins pe întreaga suprafaţă a Pământului.

* * *

În timpul procesului lui Iisus a mai survenit un incident ieşit din comun, cu consecinţe care s-au dovedit extrem de dramatice. Când Pilat încerca să-i convingă pe arhierei şi pe poporul strâns la judecată de nevinovăţia lui Iisus, s-au strigat acele teribile cuvinte: *Sângele Lui pe noi şi pe copiii noştri! (Matei 27,25).*

Oricât de mare ar fi fost ura de care putea fi cuprins un om sau un grup de oameni, o asemenea reacţie, privit din punct de vedere psihologic, este de-a dreptul absurdă. Chiar dacă am presupune că cei de faţă îl considerau pe Iisus un profet mincinos, nu se justifică

o asemenea ură sălbatică, căci un fals profet este mai degrabă ignorat sau cel mult dispreţuit.

Şi nici n-ar fi de crezut că cei prezenţi la judecată n-au auzit nimic din tot ce s-a zvonit despre Iisus. Veştile despre vindecări şi diferite întâmplări miraculoase (chiar dacă prost interpretate) nu puteau să nu ajungă la urechile ultimului locuitor al Ierusalimului. N-ar fi convingătoare nici ipoteza că cineva a aruncat o asemenea sentinţă în bătaie de joc, având în vedere că în faţa sa se găseşte un şarlatan. În cel mai rău caz, mulţimea putea să-L privească pe Iisus ca pe un profet care a înnebunit, căci în loc să reinstaureze împărăţia *politică* a Israelului, El îşi pierdea vremea punând mâinile pe leproşi şi întreţinându-se cu femeile de stradă. Pe un nebun nu îl urăşti.

Arhiereii Templului erau în felul lor foarte înţelepţi, iar Hristos reprezenta un pericol pentru eşafodajul lor spiritual. Însuşi strigătul demenţial, «Răstigniţi-L!» demonstrează că Spiritul Cristic deja a pătruns în substanţa profundă a Sufletului Iudaic, dar reacţia naturii inferioare a explodat într-o răbufnire de ură. Aşa că atunci când Hristos a făcut ca în conştiinţa lui Caiafa şi a celorlalţi să pătrundă acea ciudată expresie «Voi ziceţi!», asta înseamnă de fapt următoarele:

Degeaba vă străduiţi şi daţi din colţ în colţ, toată discuţia e inutilă. **Voi ştiţi cine este Hristosul** în cele mai profunde straturi ale fiinţei voastre lăuntrice, dar chiar dacă conştiinţa voastră «de mansardă» nu vrea să recunoască, nu face nimic. Până la urmă tot veţi recunoaşte. Ce importanţă are dacă asta se va întâmpla mâine sau peste un milion de ani. Avem răbdare să aşteptăm. Tatăl din ceruri are mult timp.

Există o indicaţie în Ioan care ar pleda pentru ceea ce am afirmat în rândurile anterioare (*Ioan 11,51,52*). Se spune că marele preot Caiafa *a proorocit* că Iisus urmează să moară pentru neam, şi nu numai pentru neamul evreilor *ci şi pentru toţi fiii* (potenţiali) *ai lui Dumnezeu*. Şi se adaugă faptul că aceasta el n-a spus-o *de la sine*, ci datorită situaţiei sale de arhiereu din acel an. Oricât de căzută poate fi o fiinţă umană, din fericire *nimeni din tot cursul istoriei* n-a ajuns încă atât de infernal încât să se producă o ruptură iremediabilă dintre spiritul profund (Eul superior) şi una dintre numeroasele sale «proiecţii» pe care Spiritul şi le construieşte în planul fizic. Caiafa, prin faptul că îşi exercita funcţia de arhiereu, în mod fatal era în tangenţă cu înalte puteri spirituale (dar pe care nu le mai înţelegea corespunzător cu conştiinţa lui empirică), totuşi la un moment dat, Eul său superior s-a putut manifesta prin acele vorbe profetice.

Ca întotdeauna trebuie să avem în vedere, când analizăm textul mesajului evanghelic, de acea subtilă împletire a planurilor de fire. Să ne amintim de contradicţia amintită mai înainte dintre faptul că Irod Tetrarhul îl asculta *cu drag* pe Ioan Botezătorul, iar pe de altă parte căuta să-l ucidă. Irod cel în carne şi oase, nici nu era conştient în Eul său empiric de acea parte superioară care aspira în mod inconştient spre Spirit şi care îl «asculta» pe Ioan.

Despre Irod aflăm că el chiar a încercat să discute cu Iisus Hristos, cel arestat, dar cu siguranţă că a rămas dezamăgit căci n-a primit nici un răspuns la numeroasele sale întrebări *(Luca 23,9)*. Din cele spuse mai înainte rezultă că nici nu mai era cineva care să-i răspundă.

Strigătul «Răstigniţi-L!» a fost totuşi expresia iraţionalului din natura umană. În cazul celeilalte expresii însă, prin care însuşi sângele Mântuitorului este chemat să se verse peste generaţiile viitoare, bunul simţ ne şopteşte că sântem puşi în faţa unui moment de un tragism cu semnificaţii ce nu se pot compara cu nimic din ce ne pot oferi toţi cei două mii de ani de istorie ulterioară, care nu a dus de loc lipsă de grozăvii.

Sângele lui Hristos trebuia să curgă pe Pământ, căci altfel nu se putea realiza opera de mântuire a Omenirii. Sângele care a curs din rănile Mântuitorului răstignit este Iubirea Cosmică materializată, Iubire care s-a unit cu Substanţa ca atare a Pământului.

Acele cumplite cuvinte: «Sângele Lui pe noi şi pe copiii noştri!» n-au fost pronunţate de un nebun, ci de *un iniţiat de rang foarte înalt, şi care era perfect conştient că se află în faţa Fiului lui Dumnezeu.*

În largul Universului a răsunat cel mai teribil blestem care să fi fost spus vreodată de o gură omenească, câteva cuvinte rostite într-o *cumplită, mortală, supraomenească* luciditate, într-o perfectă şi supremă conştiinţă a prezenţei Dumnezeului întrupat, şi a faptului că altfel nu se va salva Lumea (şi implicit întregul Israel!).

Şi într-adevăr, SÂNGELE LUI HRISTOS a curs, a curs la început din rănile corpului răstignit şi a continuat să curgă în continuare timp de două milenii, prin mijlocirea a milioane de trupuri de evrei, începând cu distrugerea Ierusalimului de către romani (fapt ce s-a petrecut cam la patruzeci de ani după crucificare), apoi prin nesfârşitele pogromuri ale evului mediu şi până la cuptoarele naziştilor, sub semnul Peceţii de Foc, arzând pe Firmamentul Spiritual al Istoriei, a teribilelor cuvinte scrise de Pilat: IISUS NAZARENOS REX IUDEORUM.

Ca o completare la cele expuse am dori să amintim de o explicaţie a lui Rudolf Steiner în legătură cu *momentul* istoric în care a avut loc Întruparea Cuvântului.

Dacă Iisus s-ar fi născut cu o sută de ani mai devreme, triumful lui ar fi fost incomparabil mai mare. Mulţimi nenumărate ar fi îmbrăţişat cu entuziasm noua învăţătură, care s-ar fi răspândit mult mai repede faţă de cum s-a întâmplat în realitate. Atunci Hristos n-ar fi fost trădat, n-ar fi fost crucificat. Dar aici e cuiul problemei, căci Logosul s-a întrupat în materie ca *să fie crucificat*, şi, prin sângele *vărsat*, să şteargă păcatul Lumii, care a îmbibat substanţa terestră şi s-a imprimat într-o asemenea măsură în aura Planetei, încât doar sângele unei Fiinţe Divine mai putea să-l spele. Dar oricât de năucitoare este aserţiunea care urmează, un asemenea triumf a lui Hristos, care ar fi putut să aibă loc cu un secol mai devreme, ar fi însemnat de fapt victoria Principiului Luciferic.

Lucifer ar fi deturnat Victoria lui Hristos în beneficiul său. Tocmai ca urmare a unei irezistibile dorinţe de a se uni cu Hristos, rezultatul ar fi fost că sufletele umane ar fi refuzat să se mai întrupeze, iar cei deja întrupaţi nu ar mai fi simţit dorinţa unirii trupeşti între sexe opuse. Pământul s-ar fi depopulat, şi asta ar fi însemnat exact victoria lui Lucifer.

Invers, dacă această întrupare a Logosului s-ar fi produs cu o sută de ani mai târziu, nu s-ar mai fi găsit nici un suflet uman care să-l accepte pe Hristos.

Ar fi câştigat celălalt spirit, cel Ahrimanic. Cea mai mare parte din omenire s-ar fi transformat într-o adunătură de fiare sălbatice, care s-ar fi exterminat reciproc (evident acest proces putea să dureze câteva milenii). O mică parte s-ar fi orientat spre budism (care deja exista), dar care preconiza fuga de lume, stingerea în Nirvana. Rezultatul ar fi fost acelaşi: o depopulare a Planetei Pământ. Un mic grup de indivizi ar fi obţinut un fel de «mântuire» în sensul că s-ar fi spiritualizat, dar într-o direcţie oarecum «demonică», în sensul că ar fi intrat complet sub incidenţa Spiritului Luciferic, în contradicţie cu planurile Divinităţii, ceea ce ar fi însemnat o iremediabilă deviere de pe făgaşul evoluţiei normale. Grosul monadelor umane s-ar fi identificat cu lumea demonilor inferiori.

A existat un *singur moment*, un moment de absolută singularitate în cadrul evoluţiei omenirii, în care s-a imprimat acel Impuls Cosmic, către care a ţintit întreaga lucrare a

Ierarhiilor îngereşti, timp de multe milenii, începând de la originile Pământului, de la «căderea» primilor oameni.

Capitolul 44
Hristos răstignit pe «Crucea Lumii»

Procesul s-a terminat. Hristos a fost condamnat la moarte şi un corp omenesc agonizează pe cruce.

Mai devreme am spus că Spiritul Cristic a părăsit învelişurile corporale ale lui Iisus în momentul arestării şi aceasta a reprezentat momentul maximei uniri a fiinţei lui Iisus cu planul terestru.

Numai din acea clipă se poate afirma că Iisus a devenit o entitate pe de-a-ntregul materială şi corporală, şi de aceea a putut să fie arestat, adică apucat de mâini omeneşti, legat, biciuit, etc., căci până atunci cei care încercau să arunce cu pietre scandalizaţi de unele cuvinte şi expresii incomode, nu-L prea nimereau, căci corporalitatea lui Iisus se găsea la un nivel de «vibraţii» incomparabil superior aşa că nu numai pietrele, dar nici o armă nu L-ar fi putut vătăma mai mult decât ar fi vătămat aerul.

Dar se ridică noi întrebări: *Atunci cine a fost crucificat de fapt? Sau poate că Hristos nici n-a fost crucificat în sens propriu? Sau a fost un corp aparent?*

Corpul lui Iisus, cel crucificat, nu a fost aparent, ci foarte real. Şi de asemenea Hristos s-a crucificat într-un mod foarte real. Spiritul Divin s-a crucificat pe «Crucea Lumii». Prin faptul că am spus mai devreme cum tânărul «gol» care a fugit în momentul arestării lui Iisus, reprezenta de fapt Spiritul Cristic care părăsea învelişurile pământeşti ale lui Iisus, prin aceasta Hristos nu s-a crucificat într-o mai mică măsură pentru lume. «Crucificarea» a început în momentul Botezului şi într-un fel continuă şi în clipa de faţă. Lupta care s-a dat între Hristos şi puterile potrivnice spiritualizării fiinţei umane, în sensul dorit de ierarhiile normal evoluate, a atins un punct culminant în momentul rugăciunii din Grădina Ghetsimani, dar după aceea n-a slăbit în intensitate. Principiul Ahrimanic (am putea zice Principiul Morţii) după ce «a dat lovitura», adică a «pus mâna», prin mijlocirea lui Iuda, pe corpul lui Iisus, încerca cu disperare să-şi păstreze prada.

Puterea lui Hristos absorbea ultimele resturi ale materialităţii cu care erau impregnate acele învelişuri, le spiritualiza pe un nivel din ce în ce mai elevat şi le integra în propria Sa Fiinţă. Aici ar fi cazul să mai facem unele precizări. Am spus că în momentul arestării s-a atins punctul maxim de coborâre a Spiritului în materialitate (şi de aceea a şi putut fi arestat *un corp* în carne şi oase!).

Pe de altă parte, acesta a fost momentul când «tânărul gol» a fugit, când Spiritul Superior a lăsat definitiv în urmă *tot ce este vechi.* Tânărul era «gol» de veşmântul *cel vechi*. Cel care a fugit era un «tânăr», căci a bătut ceasul a ceva complet nou (ar trebui să ne fi obişnuit cu simbolistica Evangheliilor…). Ceea ce a rămas în urmă era o rămăşiţă *minerală*. Da, dar acest mineral era penetrat de întreaga forţă a Pământului, de către Spiritul Teluric.

Prin *mineralul* din om a fuzionat Cerul şi Pământul, căci în cei trei ani de lucrare divină, pământescul a colaborat cu întregul Cosmos Spiritual.

Acel «tânăr» care a fugit (pentru moment) este acel Fiu al Omului ce s-a plăsmuit ca un început *arhetipal*, dar care urmează să se actualizeze în cursul evoluţiei. Prin «fuga tânărului», ceea ce a rămas nicidecum nu a fost lăsat în părăsire. Ba dimpotrivă, s-a dat

Marele Impuls prin care însuşi *mineralul* să fie tras în sus, astfel încât la sfârşitul evoluţiei propriu-zis umane şi împlinirea tuturor ciclurilor, chiar şi pietrele de sub picioare să capete «viaţă» şi «conştiinţă». Adică urmează să se spiritualizeze materia fizică, evident într-un mod care deocamdată este cu totul în afara puterii noastre de reprezentare.

În timp ce rămăşiţa de corporalitate agoniza pe cruce, Hristos nu suferea mai puţin. De fapt nu există termeni în nici o limbă omenească ca să exprime ce înseamnă Iubirea şi Suferinţa unei fiinţe divine. Întreaga suferinţă imaginabilă a omenirii era concentrată în clipa aceea, în corpul de pe cruce şi implicit în Fiinţa lui Hristos. Şi dacă am spus mai înainte că, în momentul Botezului, Eul lui Iisus s-a retras ca să facă loc Spiritului Cristic, asta NU înseamnă că Iisus sau Maestrul Iisus, aşa cum este desemnat în literatura esoterică, *n-ar fi participat* chiar foarte intim la întreaga lucrare a Spiritului Divin, şi că nu s-ar fi crucificat, într-un fel şi el împreună cu Hristos.

O anumită ambiguitate prezintă expresia că Dumnezeu s-a făcut Om. Iisus este Omul, Hristos este Dumnezeu. Omul a rămas om, Dumnezeu a rămas Dumnezeu, dar prin această aserţiune nu se anulează Natura teandrică a Fiului lui Dumnezeu. Natura omenească a lui Iisus (chiar dacă aflată pe un nivel foarte ridicat de evoluţie) a fost preluată de Hristos.

Hristos a integrat în El însuşi această natură, a îndumnezeit-o astfel încât corpul eteric al lui Hristos, după ce s-a împlinit ceea ce noi numim Învierea Domnului, a căpătat puterea să refacă integral *forma corpului fizic*, şi mai mult decât numai forma, căci fizicul eterizat a lui Hristos prezenta chiar o consistenţă, o tangibilitate. Hristos chiar se adresează apostolilor: atingeţi mâinile şi picioarele mele *(Luca 24,39)*.

* * *

Am ajuns la o fază a relatărilor evanghelice în care aspectul simbolic devine deosebit de pregnant. Întreaga dramă a Patimilor lui Iisus se retrage treptat din planul fizic şi trece în eteric.

Am arătat cum în momentul arestării lui Hristos, a avut loc maxima coborâre a Spiritului în Materie până la ultimul nivel imaginabil al condiţiei umane. Pe de altă parte am afirmat că Spiritul Cristic s-a retras din acele învelişuri (scena cu tânărul care fuge «gol» din Evanghelia lui Marcu).

În virtutea acelei unităţi a contrariilor, ceea ce pe de o parte este o înălţare, din alt punct de vedere poate fi privit ca o coborâre şi mai profundă în natura păcătoasă a omului.

Şi, în acelaşi timp, corporalitatea în sens propriu a lui Iisus din Nazaret se îmbiba din ce în ce mai puternic cu Spiritul Pământului, ceea ce provoca un fel de «ardere», o consumare a corpului lui Iisus, iar prin mijlocirea acelui corp acest Spirit Teluric era absorbit de însuşi Spiritul Cristic, era tras în sus, iar pe cealaltă parte Hristos era cel care se unea progresiv cu Pământul. Pământul se îmbiba cu Puterile menite să spiritualizeze Planeta ca atare, să asigure trecerea spre Noul Ierusalim.

Să revenim la actul ca atare al crucificării. Corpul lui Iisus atârna pe cruce. Ochii trupeşti ai celor prezenţi puteau vedea un fel de «carcasă» despuiată de veşminte (după cum se practica pe vremea aceea supliciul crucificării). Nu-i de mirare că textul Evangheliei ne spune că «toţi l-au părăsit» (în loc să încerce eventual o acţiune disperată de eliberare a liderului lor spiritual).

Câţiva soldaţi romani, plictisiţi şi toropiţi de căldură, patrulau la o anumită distanţă, nu atât să păzească pe crucificat, cât să intervină în cazul unor eventuale dezordini.

Imaginea clasică a crucificării este însoţită de prezenţa soldaţilor îmbrăcaţi în uniforme romane. De fapt, cei care păzeau efectiv locul supliciului erau ostaşii şi slujitorii Templului. Câţiva curioşi priveau scena, consternaţi de aspectul Celui despre care se zicea că ar fi Mesia, cel ce urma să întemeieze un nou imperiu lumesc, şi mai aruncau din când în când câte un cuvânt de batjocură la adresa Celui crucificat. De o parte şi de alta erau plasate crucile cu cei doi tâlhari.

Oricum, Pilat s-a «spălat pe mâini» de toată această afacere. Din textul evanghelic, nu rezultă în mod explicit că Pilat ar fi pronunţat efectiv o condamnare la moarte la adresa lui Iisus. El ar fi dat ordine numai ca Iisus să fie biciuit după care l-a predat în mâinile fruntaşilor Templului.

În Evanghelia lui *Luca (cap. 23,49)*, se spune că femeile ce-l însoţiseră pe Iisus şi cunoscuţii lui *au stat departe*, privind scena. Dintre puţinii care au avut curajul să se apropie de cruce, erau Fecioara Maria, Maria Magdalena şi un personaj numit Maria lui Cleopa, despre care am putea trage concluzia că era sora Fecioarei *(Ioan 19,25)*. Dar pe lângă faptul că ar fi fost absurd ca două surori să poarte acelaşi nume, nici o indicaţie din restul Evangheliilor şi nici din tradiţia creştină nu pomeneşte despre o soră trupească a Fecioarei Maria. Aşa cum am spus, în textul Evanghelic, numele de *Maria* desemna un grad iniţiatic, un nivel spiritual mult superior oamenilor de rând. Acea femeie era «soră» cu Fecioara, precum şi unii dintre discipolii lui Hristos erau numiţi «fraţi», adică fraţi şi surori întru spirit. Iar Evanghelia lui Marcu pomeneşte de o Marie, mama lui Iacov cel Mic şi a lui Ioşi, care a stat «privind de departe» *(cap. 15,40)*.

Prin rândurile de mai sus am încercat să sugerăm cât de cât cum ar fi putut să pară scena crucificării în faţa ochilor unui om obişnuit care ar fi trecut prin acel loc. Nu este imposibil de imaginat că Fecioara şi poate încă două, trei femei s-au putut efectiv apropia de cruce, poate că chiar au atins picioarele a ceea ce a mai rămas ca parte vizibilă a Celui care era Fiul Ei. Cei câţiva slujitori ai Templului, care asigurau paza, n-ar fi considerat un asemenea gest ca prezentând un pericol.

Din Evanghelia lui Ioan rezultă că a mai existat un personaj care a stat în imediata apropiere a celui răstignit, şi anume chiar autorul Evangheliei respective, *ucenicul iubit în mod deosebit,* dar despre rolul lui vom mai discuta. De fapt, Evanghelia ne spune că mama lui Iisus, Maria Magdalena şi Maria lui Cleopa stăteau «*lângă cruce*»; asta nici nu implică în mod efectiv prezenţa fizică a persoanelor respective.

Celelalte Evanghelii nici nu pomenesc în mod explicit că mama lui Iisus ar fi asistat efectiv la crucificare, ci doar că femeile care l-au însoţit pe Iisus din Galileea «*priveau de departe*».

Acele femei, care au fost cel mai intens legate de Hristos, au reuşit să trăiască prin *iubire*, deci cu inima (şi cu intuiţia), ceva din semnificaţia Cosmică a procesului care se consuma în acele momente pe Golgota. Excepţionala intuiţie feminină a reuşit mai mult decât puterile apostolilor, care în acel moment erau aproape striviţi (iar Iuda deja se spânzurase).

Numai trei, patru personaje au avut puterea să stea «lângă cruce», adică să fie parţial conştienţi de ceea ce se întâmplă de fapt în Univers, în acele momente. Ceilalţi, cel mult puteau să «privească de departe», şi era normal să fie aşa , căci nici o entitate umană întrupată efectiv nu putea să cuprindă, în propria ei fiinţă, agonia de pe *Crucea Lumii* a Fiului lui Dumnezeu, (nu era vorba numai de rămăşiţa vizibilă cu ochii trupeşti care atârna pe Crucea materială).

Este remarcabil, (cu excepţia lui Ioan care pomeneşte despre mama lui Iisus), că în cele patru Evanghelii canonice nu există indicaţii cu privire la implicarea Fecioarei în toată disputa şi drama din săptămâna patimilor (şi doar aluzia lui Ioan ne indică prezenţa ei fizică la Ierusalim). Explicaţia este foarte simplă. Fecioara nu s-a implicat în evenimente pentru că Ea era deja de mult deasupra a tot ce era legat de pământesc şi doar asigura prin corporalitatea fizică o legătură tangenţială cu lumea materială. Am arătat că o dată cu momentul botezului s-a plăsmuit Fiinţa Celei pe care noi o venerăm ca Împărătească a Cerului, care deja atinsese un nivel de spiritualizare ce depăşeşte orice reprezentare omenească. Şi mai putem remarca un amănunt curios.

Nicăieri în cuprinsul Evangheliilor nu se spune explicit că, după crucificare, Iisus s-ar fi arătat efectiv în faţa propriei lui mame. Şi n-ar fi fost normal ca tocmai Cea care L-a născut să fie prima care să se bucure de Învierea Fiului Ei? Se spune doar că Mântuitorul a apărut în faţa Mariei Magdalena, la alte câteva femei şi apoi în faţa celor unsprezece.

De fapt, Hristos nu mai avea de ce să se arate Mamei Sale, căci Ea oricum a fost în prezenţa Lui, «sub cruce», în tot acest timp şi a contemplat întregul proces al morţii şi al Învierii. Ea nu mai avea nevoie de dovezi (precum Toma de exemplu) ca să se convingă de realitatea Învierii. Spiritul ei atinsese nivelul divin, dar ceea ce am afirmat în rândurile anterioare nu înseamnă deloc faptul că Fiinţa ei n-ar fi resimţit întreaga durere a Fiului. Se poate spune că, prin «statul lângă Cruce», Spiritul Fecioarei efectiv a preluat o parte din agonia Fiului, căci în acel moment **toată durerea lumii, suferinţa Naturii Feminine înjosite, a tuturor fiinţelor umane**, a celor care au fost înainte, a celor de pe vremea Mântuitorului şi a tuturor celor care urmau să vină, s-a prăbuşit asupra Răstignitului.

Şi această Iubire Supraomenească care a învăluit pe cele două, trei femei care se aflau în cea mai intimă comuniune cu El, le-a dat puterea să suporte pentru câteva clipe gigantica presiune a durerii universale, acea *Durere a Cosmosului*, care L-a făcut pe însuşi Hristos să spună: *Sufletul meu este întristat de moarte* (*Matei 26,38*).

* * *

Se spune că Pilat L-a dat pe Iisus pe mâna soldaţilor şi a dat ordin să fie biciuit. De fapt Pilat nu a dat un asemenea ordin, dintr-un motiv chiar trivial. El şi-a dat seama că omul care se găsea în faţa lui se afla într-o asemenea stare, încât ar fi murit după câteva lovituri de bici, dar Iisus trebuia să fie crucificat căci aşa cereau arhiereii.

O întreagă cohortă s-a strâns să-l batjocorească pe pretinsul rege al Iudeilor *(Matei 27,27)*. Oare era nevoie de o *întreagă cohortă*? De fapt nu era vorba de soldaţi în carne şi oase. Poate că unii cititori vor simţi chiar o dezamăgire, tot aşa cum unora le-ar plăcea s-o ştie şi pe Maica Domnului chinuindu-se în durerile facerii ca orice femeie de rând. S-a păstrat imaginea clasică a lui Iisus bătut, scuipat, încoronat cu spini în sens propriu al cuvântului. Dar ceea ce a trebuit să suporte Hristos, în acel moment, era infinit mai îngrozitor decât dacă efectiv o mână omenească s-ar fi ridicat şi L-ar fi lovit.

Aici nu avem de-a face cu un detaşament de soldaţi, ci cu o «cohortă» de demoni. Întregul grotesc al civilizaţiei umane s-a prăbuşit pe umerii lui Hristos. Sântem mereu puşi în faţa dificultăţii majore de-a discerne fapta spiritului din urzeala cuvintelor banale împrumutate din realitatea cotidiană şi aceasta este valabil despre fiecare din versetele Evangheliilor (şi până la urmă nu numai al Evangheliilor, ci a *întregii Biblii*). Partea cea mai deconcertantă constă în aspectul sensibil în care este învăluit impulsul spiritual, de genul hlamidei roşii în care a fost îmbrăcat Mântuitorul sau, aşa cum am arătat în cazul lui Ioan Botezătorul, imagini precum dansul Salomeei, capul adus pe tipsie, etc. Desigur,

am putea imagina că un soldat sau un slujitor a lui Caiafa chiar că a aruncat pe umerii lui Iisus o hlamidă zdrenţuită ca un gest de supremă bătaie de joc la adresa pretinsului rege (deşi Iisus n-a pretins nici o clipă că intenţiona să devină un conducător politic şi a exprimat în mod explicit că: «*împărăţia mea nu este din lumea aceasta*»).

Aici nu a avut loc o batjocură din partea unor oameni, ci un atac al *întregului Iad*, care s-a năpustit asupra Fiului Omului, cu toate legiunile sale de demoni, asupra acelui Fiu al Omului, care în clipa aceea era deposedat de puterile sale divine şi a fost predat în mâinile oamenilor care făceau ce voiau cu El. Poate că *n-a fost o coroană* de spini materială, ci *întreaga durere a Lumii* care strângea ca un cerc de fier capul Mântuitorului. Şi în situaţia aceasta ce mai contau loviturile sau scuipăturile oamenilor, mai are importanţă dacă un soldat roman beat sau o slugă a arhiereului efectiv L-a lovit pe Iisus

La fel, atunci când Iisus era dus la răstignire iar Simon din Cirene îi purta crucea (căci acel corp oricum nu mai putea susţine greutatea crucii), textul Evanghelic spune că o mare mulţime de oameni îl urmau, unii plângeau şi se băteau cu pumnii în piept *(Luca 23,27)*. Poate că au fost câţiva oameni care efectiv au plâns după încă o ocazie ratată de a reface gloria politică a Israelului. Poate că unii au simţit milă faţă de Acel nevinovat.

Dar cea mai mare parte era formată din acele suflete care l-au întâmpinat pe Hristos în timpul «Intrării în Ierusalim». Erau «legiunile» de entităţi destrupate, prizoniere ale Iadului, dar care deja simţeau Noul Impuls al Marii Treziri şi se grupau în jurul Mântuitorului. Arestarea şi eclipsarea (pentru foarte scurt timp) a Fiului Omului, sub incidenţa Puterii Lumeşti, a provocat o tulburare, un moment de disperare care a răsunat pe toate planurile de fire; dar nu după multă vreme (mai puţin de patruzeci şi opt de ore în timp empiric) toate acele legiuni de entităţi (umane sau îngereşti) au participat la triumful Învierii.

Se pomeneşte şi de anumite cuvinte adresate de Iisus femeilor care îl plângeau *(Luca 23,28)*. Aceasta nu vine în contradicţie cu ceea ce am afirmat mai înainte şi anume: că acel corp ce putea fi perceput la modul sensibil, aproape că nu mai putea să pronunţe nici un cuvânt inteligibil. Cuvintele au emanat din Spiritul lui Hristos, şi cei care aveau urechi de auzit le-au auzit. Cei vizaţi puteau să le perceapă efectiv ca răsunând la modul sensibil.

Capitolul 45
Femeile de lângă cruce şi acel «Dumnezeul Meu, de ce m-ai părăsit!?»

Am arătat mai înainte cum, în grădina Ghetsimani, s-a dat bătălia finală între Hristos şi cei doi Potrivnici: pe de o parte Lucifer care ţintea să smulgă Spiritul Cristic în mod prematur din învelişurile corporale, iar de cealaltă parte Ahriman care acţiona oarecum din sens invers, căuta să capteze partea materială a corporalităţii lui Iisus, adică să-şi însuşească acele puteri spirituale care impregnau substanţa corpului lui Iisus. În urma «sărutului lui Iuda» şi a acelor cuvinte aparent aberante: «Bucură-te, Învăţătorule!», s-a obţinut pe plan cosmic Certitudinea Absolută a succesului în misiunea de Mântuire a Omenirii. Dar asta nu înseamnă că lupta n-a continuat, cu o intensitate din ce în ce mai mare (*ea continuă şi în clipa de faţă!*). «Centrul de greutate» al bătăliei s-a deplasat de pe latura luciferică pe cea ahrimanică, a coborât în întunericul cel mai dinăuntru al materialităţii. (Este acel *întuneric care s-a lăsat pe toată faţa pământului)*.

Întregul cosmos a intrat în clocot, fapt care a fost perceput de evanghelişti ca un fel de «întuneric universal». Ahriman căuta să reţină cu disperare partea materială care a mai rămas din Fiinţa lui Iisus şi care atârna pe cruce, dar sub colosala aspiraţie a spiritului Cristic, materia *se eteriza* (devenea din ce în ce mai spiritualizată), era absorbită pe planurile superioare de fire.

Corpul lui Iisus efectiv se topea pe cruce, dar a început deja să se plăsmuiască pe alte nivele ontologice corpul de slavă, viitorul corp al Învierii în care Hristos s-a arătat apostolilor.

Aceasta este cel puţin ceea ce puteau percepe ochii *trupeşti* ai unora din apropiaţii lui Hristos, care au avut curajul să asiste la execuţie, ai celor câţiva curioşi veniţi să se uite la exaltatul ciudat care într-un moment de tulburare a minţii s-a crezut Dumnezeu şi, eventual, ai câtorva cărturari de la Templu, care n-au pierdut ocazia să-şi savureze triumful.

Dacă cineva s-ar gândi că din tot ce am spus până acum s-ar putea naşte o îndoială cu privire la realitatea crucificării şi realitatea morţii Fiului lui Dumnezeu pe cruce, răspundem că aspectul perceput în mod sensibil, cât şi suferinţa acelui corp material ţintuit pe lemn,(în măsura în care mai păstra materie în el), nu însemna nimic faţă de Durerea Divină a lui Hristos care nu era mai puţin crucificat în momentul acela.

De fapt El se crucifică pentru noi şi în clipa de faţă!

Nu există minte omenească care să-şi reprezinte suferinţa Logosului răstignit pe «Crucea Universului», acea suferinţă înfăţişată printr-o imagine aşa de cutremurătoare de către Evanghelistul Luca, când sudoarea Mântuitorului se transforma în *picături de sânge* ce cădeau pe pământ, în timp ce apostolii erau «adormiţi» (*Luca 22,44,45*), adică amorţiţi, paralizaţi de întristare.

Iar coroana de spini materială (în prezumţie că cineva efectiv a pus aşa ceva pe capul lui Iisus), ce importanţă mai putea să aibă în comparaţie cu *adevărata* «Coroană de Spini», adică întregul egoism uman, toată ura firii umane păcătoase îndreptată contra spiritului şi care s-a înfipt cu *milioane de* «*spini*» în fruntea şi-n Inima lui Hristos.

Am arătat mai înainte cum Iisus, reprezentând aspectul propriu-zis uman al Entităţii pe care noi o venerăm sub numele de Iisus Hristos, s-a retras din propriile sale învelişuri corporale (prin actul botezului), astfel încât acele învelişuri să poată fi preluate de Logosul care se cobora din înălţimile divine, transfigurate la un nivel de perfecţiune şi slavă de neimaginat pentru nici o minte omenească. Dar asta nu înseamnă că Iisus a stat deoparte, s-a odihnit şi a privit «din afară» toată lucrarea de Mântuire a Lumii, Spiritul lui Iisus (acel spirit uman gigantic super evoluat, de fapt *regele* iniţiaţilor) a participat intim la toată lucrarea ce s-a desfăşurat în Palestina în cursul celor trei ani şi nu s-a «crucificat» într-o măsură mai mică decât Însuşi Logosul. Iar în acel moment şi în legătură intimă cu corpul lui Iisus de pe cruce, agoniza însuşi Spiritul Pământului, Spiritul Planetar, care era penetrat de Fiinţa lui Hristos şi care se simţea sfâşiat între Cer şi Infern (acel *infern* care s-a plăsmuit din toate reziduurile cosmice astrale, din toate eşecurile şi răutăţile, din toată mizeria umană acumulată de-a lungul întregii evoluţii pământeşti).

* * *

Evangheliile mai pomenesc de câteva femei (s-ar părea că este vorba de trei), care au stat şi au privit supliciul Mântuitorului din imediata apropiere a Crucii (am putea presupune că s-au apropiat efectiv de cruce şi poate că i-au atins picioarele; şi chiar şi cei

câţiva oşteni ai Templului care păzeau locul execuţiei n-au îndrăznit dar nici n-au crezut de cuviinţă că merită să le împiedice).

Evangheliile lui Matei, Marcu şi Ioan pomenesc cu precădere de Maria Magdalena şi de cel puţin încă o femeie care este numită când mama lui Iacov şi Ioşi sau Maria lui Cleopa sau cealaltă Marie (numai Ioan aminteşte de Fecioara Maria pe care o indică doar ca fiind *mama lui Iisus*).

Şi aceste individualităţi feminine au fost cele care, printr-o excepţională intuiţie şi puritate sufletească, au fost conştiente într-o mai mare măsură de dimensiunea spiritual-cosmică a Misterului de pe Golgota.

Despre celelalte cunoştinţe şi apropiaţi ai lui Iisus se spune că au stat *mai departe* şi au privit *(Luca 23,49)*.

Poate că ei într-adevăr au stat în mod fizic la o distanţă mai mare şi nu au putut să se apropie din cauza soldaţilor care păzeau locul supliciului (şi care nu s-au opus dacă două, trei femei au venit să atingă picioarele Învăţătorului), dar acest *departe* înseamnă, în simbolistica Evangheliei, că ei nu înţelegeau ce se întâmplă, decât poate într-o măsură foarte redusă.

Evanghelia lui Ioan pomeneşte şi de acel *ucenic iubit* care a stat «*lângă cruce*» (împreună cu mama lui Iisus) şi care deci a participat într-un mod mult plenar la desfăşurarea supremului Mister Iniţiatic din întreaga istorie spirituală a omenirii, dar cu privire la el vom mai reveni.

Evangheliştii amintesc şi de unele cuvinte pe care le-ar fi spus Iisus în timpul supliciului crucificării, adică este vorba de cuvintele ce au izvorât din Spiritul Cristic şi care au răsunat în largul lumilor şi au fost auzite de urechile celor care trebuiau să audă, precum acel sutaş, de fapt un slujitor de rang superior al Templului şi căruia i s-au deschis ochii şi L-a recunoscut pe Mântuitorul Lumii în spatele acelei epave sângerânde ce atârna pe lemnul crucii, astfel încât el a putut să exclame: «*Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu era Acesta!*» *(Matei 27,54); (Marcu 15,39)* sau în varianta din Luca: «*Cu adevărat Omul Acesta drept a fost*» *(cap. 23,47)*.

Dar printre cele şapte exprimări ale lui Hristos de pe cruce, există una care într-adevăr a făcut să curgă multă cerneală. Este vorba de acel «Eli,Eli, Lama sabahtani!?» sau «Dumnezeul Meu, de ce m-ai părăsit!?», de care pomeneşte Matei şi Marcu. Există părerea că iniţial aceste cuvinte nu sunau chiar aşa, ci: *Puterea Mea, de ce m-ai părăsit*!? Ceea ce schimbă întrucâtva demersul teologic. Dar realitatea este mult mai dramatică, Cuvintele care au răsunat în largul Universului au fost:

DUMNEZEUL MEU, CÂT M-AI PROSLĂVIT !

Ca şi într-un caz analizat mai devreme (cel al Nunţii din Cana), s-a strecurat ilegitim (conştient sau nu) un semn de întrebare. Dar evident, asta nu exclude că unii din cei prezenţi au perceput într-un fel acel strigăt care a răsunat de pe Crucea Lumii, în prima variantă, adică în forma deznădejdii.

Acesta este într-adevăr cel mai tulburător (am putea risca expresia: *cel mai strivitor*) moment din întreaga relatare Evanghelică a Dramei Logosului Întrupat. În timp ce în largul Universului a răsunat strigătul de triumf al Omului Divin, *Certitudinea Supremei Victorii a Vieţii*, conştiinţa umană l-a sesizat ca pe un strigăt al Supremei Disperări.

Celor cărora li s-ar părea că ceea ce am afirmat în rândurile de mai sus este prea îndrăzneţ, îi trimitem la unele texte evanghelice.

În *Ioan 12,23-28*: după ce Hristos le explică discipolilor (şi eventual şi altor ascultători) că a venit ceasul supremei încercări, dar şi momentul proslăvirii Fiului Omului, El adaugă: «*Şi ce* voi zice? Părinte izbăveşte-mă». **Dar pentru acesta am venit în ceasul acesta** şi imediat după aceea, El se adresează Tatălui cu exclamaţia: Părinte, proslăveşte-Ţi Numele! Iar Tatăl din Cer răspunde: *«L-am proslăvit şi iarăşi Îl voi proslăvi*». Mai departe *(Ioan 13,31)* Hristos spune: *«Acum a fost proslăvit Fiul Omului*», de fapt o exprimare mai mult decât dramatică, dacă ne amintim contextul în care a fost formulată, adică imediat după «ieşirea» lui Iuda, adică în clipa când el a căzut din nivelul spiritual corespunzător statutului de Apostol. Şi aceste cuvinte exprimau certitudinea Fiului lui Dumnezeu, şi anume că, prin «ieşirea» lui Iuda, Misiunea lui Hristos a fost îndeplinită. Iar apoi în timpul rugăciunii arhiereşti, Hristos zice: «Părinte… preaslăveşte pe Fiul Tău…» *(Ioan 17,1),* iar după aceea: «*preaslăveşte-Mă Tu Părinte, la Tine Însuţi cu slava pe care am avut-o la Tine înainte de a fi lumea*» *(Ioan 17,5).*

Şi atunci putem să ne întrebăm: Oare Tatăl Ceresc nu i-a îndeplinit cererea Fiului? Fiu care era de fapt o parte din El Însuşi? Intervine aceeaşi răsturnare de sensuri ca în cazul rugăciunii lui Hristos din Ghetsimani, din care cineva ar fi putut înţelege că El s-a înfricoşat, când de fapt Hristos se ruga să ajungă mai repede pe cruce, căci de aceasta depindea împlinirea misiunii Sale. Este foarte bizară totuşi această capacitate a intelectului şi în general a firii umane de a perverti cele mai elevate şi sublime noţiuni, de a le întoarce cu capul în jos.

Ţinem să dăm un exemplu care poate părea deplasat, dar care este poate singurul capabil să sugereze aceste întunecate mutaţii care se produc la nivelul subconştientului colectiv. Este «interesant» de remarcat, (de fapt foarte tulburător!) cum cele mai sacre cuvinte, precum cel de *mamă* sau *Dumnezeu*, intră în componenţa unor expresii injurioase (şi pe lângă acestea şi numele lui Hristos, şi cel al Bisericii şi toţi sfinţii, etc.).

Am avut ocazia, la un moment dat, să ne întâlnim cu o idee care, după părerea noastră, stă în picioare şi anume că înjurătura românească de mamă a fost de fapt la început, *o binecuvântare*(!) Era vorba de o urare iniţiatică, o trimitere cu adevărat la «origine», la *nevinovăţia pruncului*, la o stare de dinainte de păcatul strămoşesc. În vechile religii precreştine ale bazinului mediteranean, se practica un ritual cunoscut în istoria religiilor sub numele de «regressus in uterum», adică avea loc o despuiere de toate achiziţiile civilizaţiei, de toate acumulările karmice, rezultând din mai multe cicluri de viaţă, în vederea întoarcerii la starea «paradiziacă», originară, oarecum la starea de prunc.

(În acest context înţelegem cuvintele lui Hristos: *De nu veţi fi ca pruncii, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor*- (*Matei 18,3*).

Şi acea expresie iniţială (nu ştim, dar nici nu are importanţă forma ei) a fost transformată de către conştiinţa umană, printr-un lung proces de degradare, într-o injurie care pe drept cuvânt este privită ca fiind cea mai gravă ofensă adusă demnităţii umane, ceva care ţinteşte la desfiinţarea valorii individului uman, la reducerea lui la un fel de «zero».

Aceasta ţine de o mare şi tulburătoare taină, de cele mai adânci şi impenetrabile resorturi ale firii umane. Poate că în exemplul citat de noi a intervenit la nivelul *subconştientului colectiv* o formă de «nostalgie» după paradisul pierdut şi totodată un fel de ură care viza «instrumentul» prin care sufletele sânt aduse la încorporare, sânt nevoite să coboare în «iadul» materiei…

Dar având în vedere aceste caracteristici aşa de bizare şi de nepătruns ale subconştientului uman, să încercăm să ne imaginăm, că acele cuvinte de care am pomenit înainte: *Dumnezeul Meu, cât m-ai proslăvit*! ar fi fost efectiv scrise ca atare. Ce ar fi rezultat? Ar fi imposibil să gândim că omenirea creştină, încă în faza primei ei copilării, să fi dispărut prin autoextincţie? Aşa de mare ar fi fost dorinţa (egoistă?) a fiinţelor umane de a se *autopreaslăvi*. Oamenii s-ar fi crucificat în masă ca să se unească mai repede cu Hristos? Să ne amintim de soarta lui Iuda, care s-a prăbuşit pentru că în supremul său avânt către Hristos s-a amestecat un element naţional - egoist.

Iar ultimele cuvinte care au răsunat din «înaltul» crucii (*şi de pe Crucea Lumii*!) au fost:

SĂVÂRŞITU-S-A!

Această expresie, redată printr-o inversiune astfel încât a rezultat **un unic cuvânt,** apare doar în Evanghelia lui Ioan (care dintr-un punct de vedere este cea mai elevată dintre cele patru).

A fost punctul pe i final şi suprem, care a confirmat în faţa Tronului Dumnezeului Universului că, din clipa aceea, **omenirea este salvată** şi că o **nouă eră** a început în istoria umanităţii, **cea de după Hristos**.

Până la urmă, nu întâmplător s-a dezvoltat civilizaţia europeană, care a impus pe întreaga suprafaţă a globului (pe lângă multe alte obiceiuri bune sau rele) şi o anumită cronologie care împarte întreaga istorie a omenirii în două perioade radical diferite: cea de „*dinainte*" şi cea de, „*după*", în raport cu saltul care a intervenit în istoria Pământului prin Misterul de pe Golgota.

Am văzut că naşterea lui Iisus nici nu poate fi localizată ca atare într-un moment precis al *timpului empiric*, dar nu acelaşi lucru se poate spune şi despre crucificare, care s-a petrecut într-un moment temporal mult mai precis determinabil (legat de personaje istorice a căror viaţă şi activitate sunt mult mai bine cunoscute, precum Pilat, Caiafa, Împăratul Tiberiu). Poate că ar fi fost mai corect ca începutul numărătorii noii ere să fi început odată cu anul crucificării şi al **Învierii**!, căci din momentul Învierii (al Înălţării şi al Pogorârii Duhului Sfânt) a început propriu-zis era creştină.

Dar cronologia care s-a impus a provenit din Civilizaţia născândă a Apusului (cam prin sec. VIII), unde s-a pus accentul pe partea mai exterioară, mai materială (pe *naştere*, adică pe apariţia în planul fizic) şi mai puţin pe spiritul propriu-zis. Dar putem considera prin convenţie că, crucificarea lui Hristos s-a produs în anul 33 (nici acest număr 33 nu este de lepădat, intervine şi aici un simbolism solar căci 33 cuprinde trei cicluri solare de câte unsprezece ani), şi atunci naşterea a avut loc cu 33 de ani mai devreme, sau poate cu 21 de ani mai devreme (dacă ţinem seama de faptul că prima manifestare vizibilă cu ochii trupeşti a entităţii Iisus s-a produs la vârsta de 12 ani, în urma episodului din Templu).

Capitolul 46
Punerea în mormânt.
Misiunea lui Iosif din Arimateea

Tragedia cosmică s-a consumat. Hristos e mort (pentru ochii profanilor cel puţin). Urmează rânduielile fireşti cuvenite unui mort, ungerea trupului cu miresme, punerea în mormânt, eventual slujbele de pomenire, dar ce importanţă mai au toate aceste lucruri, dacă pentru adepţii lui Iisus (sau pentru cea mai mare parte dintre ei) s-a prăbuşit

iremediabil visul împărăţiei lumeşti; cel mult mai intervine repetarea mecanică a unor rituri.

Înainte de a aborda acest nou episod din cadrul Lucrării lui Hristos, adică punerea în mormânt şi învierea întru Spirit, trebuie să facem o precizare deosebit de importantă necesară înţelegerii a ceea ce urmează. Până acum ne-am «balansat» cumva între două planuri de fire: cel fizic şi cel spiritual, astfel încât cuvintele, acţiunile, deplasările lui Hristos dintr-un loc în altul, deşi reprezintă în primul rând *fapte ale Spiritului*, au totuşi corespondenţă cu evenimente fizic vizibile, chiar dacă, aşa cum am spus accentuat în repetate rânduri, de regulă acest raport este foarte greu de sesizat, uneori chiar deconcertant, tulburător. *Dar din acest moment intrăm pe de-a întregul în Lumea Spiritului.* Chiar dacă pare şocant, de acum încolo fiecare cuvânt al Evangheliei nu mai exprimă nimic material (totul devine *simbol spiritual*). Cum se poate?- ar putea exclama cineva, atunci trupul lui Hristos n-a fost pus în mormântul din stâncă?

Înainte de a aborda problema indicată să remarcăm că în relatarea evanghelică se pomeneşte de un personaj care apare numai după moartea pe cruce a lui Iisus Hristos. Este vorba de acel Iosif din Arimateea, *Iudeu cu frică de Dumnezeu.* Evanghelia după Ioan aminteşte şi de un alt reprezentant important al spiritualităţii Iudaice, pe nume Nicodim, care L-a recunoscut pe Hristos ca fiind Mesia cel aşteptat şi ulterior a colaborat cu Iosif la înmormântarea Fiului lui Dumnezeu, dar persoana lui Iosif din Arimateea ne interesează în mod special.

Iosif s-a dus la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus. Acţiunea ca atare pare în primul moment inutilă. Era necesar să se ceară permisiunea procuratorului pentru o înmormântare? Chiar dacă trupul în cauză a aparţinut unui condamnat la moarte, cadavrul nu trebuia oricum să fie predat Pământului? Şi chiar dacă am presupune că de hotărârea lui Pilat depindea îngroparea trupului celui executat din motive politice, din toate textele evanghelice rezultă în mod destul de transparent faptul că Pilat, după ce L-a predat pe Iisus în mâinile Sanhedrinului, s-a dezinteresat complet în calitate de reprezentant al puterii romane, de tot ce a urmat. Un fel de «Faceţi ce vreţi cu acest om. Eu m-am spălat pe mâini».

La fel ca şi în foarte multe alte situaţii, nu a fost vorba de o întâlnire în sens propriu. Iosif din Arimateea a fost un iniţiat de rang înalt, înzestrat cu puteri spirituale deosebite. «Întâlnirea s-a desfăşurat la nivelul Spiritelor Bază» (numai că Pilat, cel în carne şi oase, nu a fost conştient de aceasta în Eul său empiric).

Iosif din Arimateea (împreună cu toţi ceilalţi membrii ai Marii Fraternităţi Albe) avea nevoie şi de colaborarea unui reprezentant al puterii lumeşti pentru a contracara asaltul disperat al Puterilor Întunericului, răzvrătirea Iadului cuprins de turbare că pierde puterea asupra celor morţi. (Ca şi în toate celelalte situaţii analizate, este mai puţin relevant dacă a avut loc şi un contact în mod fizic exterior între Pilat şi Iosif).

Ceea ce prezintă importanţă este faptul că Pilat, chiar dacă, prin întreaga sa viaţă şi activitate de până acum, a fost un slujitor tipic al Prinţului acestei lumi, prin neacceptarea colaborării el s-a smuls (cel puţin la modul inconştient) de sub incidenţa puterilor lumeşti, în fiinţa lui producându-se o ruptură care ne aminteşte de ceea ce s-a întâmplat cu Iuda (chiar dacă, în cazul lui Pilat, nu la un asemenea grad).

Conform cu o anumită tradiţie, Pilat cel istoric s-ar fi sinucis după câţiva ani de la «confruntarea» cu Fiul lui Dumnezeu, dar pe el chiar poţi să-l înţelegi că n-a mai suportat povara existenţei materiale şi privirea asupra lumii înconjurătoare. De fapt, prin cele două

personaje, Pilat din Pont şi Iuda Iscarioteanul, s-a sinucis (*anticipat!)* o întreagă civilizaţie bazată exclusiv pe forţa banului şi dezvoltarea bunăstării materiale lipsite de spirit. Restul este o problemă care ţine doar de timp, iar Dumnezeu are timp.

Această transformare care s-a produs în Eul superior al lui Pilat n-ar fi greu de înţeles, căci şi în Evanghelii se găsesc unele aluzii cu privire la un asemenea (posibil) proces.

Chiar soţia lui i-a scris un răvaş, în cursul interogatoriului lui Iisus, rugându-l pe soţul ei să-L cruţe pe acel Om, pe motiv că a avut groaznice coşmaruri *(Matei 27,19)* în timpul nopţii, ceea ce trebuie să-l fi tulburat pe Pilat, (dovadă că în toate cele patru Evanghelii se spune că Pilat nu i-a găsit nici o vină celui acuzat şi căuta să-i convingă pe arhierei ca Iisus să fie eliberat), iar ulterior, când exasperat procuratorul i-a întrebat pe arhierei care este până la urmă motivul pentru care ei cer moartea acelui om, şi a auzit răspunsul: «*El s-a făcut pe Sine Fiu a lui Dumnezeu»*, textul precizează că Pilat, în loc să râdă de o asemenea enormitate, «*mai tare s-a temut*» *(Ioan 19,8).* De fapt, aşa cum am explicat încă de la început, titlul de Fiu al lui Dumnezeu nu era aşa de necunoscut. Se desemna prin aceasta un grad foarte înalt de iniţiere Spirituală, aşa că înainte de a-L condamna, arhiereii ar fi trebuit să-i ceară lui Hristos să dovedească o asemenea aserţiune. Şi ironia supremă consta în faptul că Hristos nici nu s-a denumit pe Sine vreodată cu un asemenea calificativ, ci mereu le răspundea celor care îl somau să-şi dovedească Statutul spiritual: *judecaţi după lucrările Mele,* dar înţelepţii iudei nu mai aveau nevoie, nici nu mai acceptau şi nici nu mai puteau cuprinde, în mintea şi spiritul lor, «semnele» oferite de Hristos. Ei doreau efecte spectaculoase pe plan politic.

De asemenea, arhiereii îi cer lui Pilat să poruncească să fie păzit mormântul pentru a nu fi furat corpul lui Iisus. Oricât de înfricoşat ar fi fost Pilat de toată desfăşurarea evenimentelor din acea unică dimineaţă a omenirii, el tot ar fi trebuit să se simtă amuzat de o asemenea pretenţie ridicolă de a păzi un mort. Răspunsul lui a fost:«*Aveţi strajă, mergeţi şi întăriţi*» *(Matei 27,65).* Iar versetul următor spune că „piatra mormântului a *fost pecetluită".* Aceasta poate fi o aluzie că Pilat s-a desolidarizat complet de acţiunea fruntaşilor spirituali ai iudeilor (precum «spălatul pe mâini»), dar în realitate, aşa cum am spus la începutul acestui capitol, tot ce se referă la «punerea în mormânt», reprezintă fapte *pur spirituale*. La nivelului Eului Superior, Pilat a refuzat colaborarea cu puterile întunericului. «Străjerii» care au fost puşi să păzească mormântul nu mai erau soldaţi în carne şi oase, ci ceva mult mai rău.

Acel nucleu de magicieni negri din jurul lui Caiafa (acelaşi ca şi cel din jurul lui Irod care a «masacrat pruncii» cu 33 de ani mai devreme), se opunea din răsputeri lucrării spiritului. Şi continuă să se opună până în clipa de faţă, dovadă starea spirituală deplorabilă a omenirii. Indivizii care formau acea grupare erau într-un fel foarte «evoluaţi» în manipularea unor puteri întunecate, mai degrabă se poate spune că ei erau «antispirituali», ceea ce reprezintă ceva incomparabil mai grav decât materialismul care nu manifesta decât *o lipsă* a spiritului, dar nu o putere în mod *conştient* antispirituală. «Străjerii» plasaţi în jurul mormântului erau nişte demoni aflaţi sub comanda acelor Servitori ai Umbrei din jurul lui Caiafa.

Totuşi, textul Evangheliilor spune foarte clar că Iisus a murit efectiv pe cruce. Conform cu Matei *(27,50*), *Iisus «a strigat cu glas mare şi şi-a dat duhul*», acel ultim strigăt de pe Cruce, redat în Ioan prin expresia *Săvârşitu-sa*!, era acel strigăt de biruinţă

care a confirmat împlinirea operei de mântuire a omenirii (chiar dacă, pentru moment, la modul virtual).

Este firesc să tragem concluzia că, după ce s-a consumat ultima suflare a acelui corp ce atârna pe cruce şi după ce unul dintre străjerii Templului l-a străpuns cu suliţa ca să se convingă că a murit, locul din jurul crucii s-a golit de adepţi şi de curioşi. Apoi aflăm că, în cursul nopţii, *când deja se lumina spre Sâmbătă*, **adică se anunţau zorii epocii noi,** *Iosif din Arimatea şi Nicodim* au venit cu cele trebuincioase ca să împlinească ritualul de înmormântare (*Luca 23,53,54, Ioan 19, 36-42*).

Cea mai uluitoare dramă a Universului s-a consumat în acea zi: Faptul că Divinitatea, prin una din ipostazele sale, a trecut prin experienţa omenească a morţii. Întreaga ierarhie îngerească privea acest proces, am putea spune, într-o stare de «consternare», şi această moarte a putut fi învinsă numai în interiorul şi prin mijlocirea unui corp omenesc, adică în învelişurile corporale ale lui Iisus din Nazaret.

Dar chiar şi atunci când, pentru ochii profanilor, corpul de pe cruce a devenit deja propriu-zis un cadavru, nu înseamnă că lupta a încetat. Acel proces de absorbţie şi de spiritualizare a materiei, care aparţinea corporalităţii lui Iisus, s-a desfăşurat în continuare, n-a încetat nici o clipă aşa că, atunci când Iosif şi Nicodim «s-au dus la Cruce», nu mai era vorba de o înmormântare în sens exterior, pe simplul motiv că *nu mai aveai ce pune în mormânt*.

Relatarea evanghelică aminteşte despre nişte evenimente precum: întunericul ce s-a lăsat pe faţa Pământului – am arătat mai înainte că nu era vorba de un întuneric material -, apoi un cutremur, o sfâşiere a catapetesmei Templului. De fapt catapeteasma simboliza acel «perete despărţitor» care izola sufletul uman de lumile superioare, un fel de «carapace» obscură care s-a format ca rezultat al păcatelor, al karmei negative acumulate în cursul întregii evoluţii istorice a omenirii şi care a fost densificată prin influenţa puterilor potrivnice sufletului uman. Bineînţeles, cei interesaţi căutau să menţină această «catapeteasmă» cât mai intactă, fără fisuri, pentru a împiedica dezvoltarea capacităţilor superioare ale fiinţei umane.

Aceştia erau *cărturarii*, «înţelepţii» literei moarte despre care Hristos spune că «*aţi luat cheia cunoştinţei, voi înşivă n-aţi intrat* **iar pe cei ce voiau să intre i-aţi împiedicat**», (*Luca 11,52*). Cuvinte în urma cărora se spune că fariseii «*au început să-L urască groaznic*» (*cap. 11,53*).

Prin jertfa lui Hristos «catapeteasma» s-a sfâşiat, adică s-a creat posibilitatea principială pentru fiecare suflet care aspira sincer şi perseverează, să-şi dezvolte capacităţile superioare, care să-i permită accesul în planurile superioare. Iniţierea a devenit principial accesibilă pentru toţi fără excepţie, **nu numai pentru un număr mic de aleşi.**

În acest punct este cazul să ne reamintim exemplul tânărului bogat care este dojenit că s-a adresat lui Iisus cu apelativul *Bunule Învăţător*. Este evidentă importanţa acordată de Evanghelişti respectivului episod. Este posibil că tânărul în cauză era în posesia unui potenţial spiritual deosebit, căci el l-a abordat pe Iisus întrebându-l ce trebuie să facă să obţină *viaţă veşnică*, ceea ce reprezintă o indicaţie clară că el căuta o *iniţiere spirituală*, viaţa veşnică (adică nemurirea individuală) neputându-se obţine decât prin trecerea prin Misterii. În Marcu chiar se spune că Iisus i-a răspuns «*privindu-l cu drag*» (*cap. 10,21*). Dar când tânărul află că simpla păzire a poruncilor (adică respectarea *tradiţiei)* nu este suficientă, *averea* urmând să fie împărţită săracilor, el s-a întristat căci era bogat. Este

irelevant dacă tânărul era cu adevărat bogat, pentru că aici este vorba de o altfel de «avere».

Aşa cum am mai spus, prin Hristos, Iniţierea nu mai constituia apanajul unui grup *select* şi *închis*, de aleşi ai sorţii. «Averea» Spiritului urma să fie împărţită tuturor celor care o cereau, tuturor «săracilor în duh», a căutătorilor spirituali având mintea deschisă către nou. Prin Hristos, tainele Spiritului au fost scoase la vedere şi făcute (potenţial) accesibile tuturor. Dar nucleul dur al rabinatului îşi păstra cu foarte multă gelozie «averea» şi se opunea unei asemenea măsuri.

Revenind la firul expunerii, putem afirma că, în acel moment, în suprema clipă a Universului, când însuşi Logosul întrupat a murit pe cruce ca jertfă de ispăşire pentru răutatea omenească, s-a produs un fel de zguduire a Pământului (chiar dacă nu a fost simţită efectiv la modul exterior), iar rezultatul a fost că un anume rest din corporalitatea lui Iisus a fost absorbită, în mod subtil, de masa planetară. Prin aceasta, Principiul Ahrimanic a primit totuşi ceva din substanţa corpului lui Iisus, o cantitate «homeopatică», o rămăşiţă infimă, aceea care i se cuvenea de drept, căci am văzut că Ahriman este stăpânul de drept al masei *minerale* a Pământului, dar chiar şi acea rămăşiţă care s-a integrat în pământ a fost înnobilată, a devenit «sarea Pământului», adică a fost fecundat elementul esenţial al sării. Spiritul a penetrat toate straturile materiei, până în cel mai dens element mineral.

Afirmaţia noastră de mai sus cu privire la dispariţia din faţa ochilor profani a corpului lui Iisus, nu ar trebui să pară neobişnuită. Să ne amintim de legendele care povestesc despre anumite personaje că au fost luate la cer «cu trupul», cum ar fi Sf. Ilie din Vechiul Testament sau chiar Maica Domnului, despre care se spune că apostolii, deschizând după un timp mormântul ei, l-au găsit gol. Trupul *material* nu mai exista ca atare. La fel există legenda şi despre Apostolul Ioan care ar fi dispărut din faţa ochilor discipolilor săi când i s-a împlinit misiunea terestră. Procesul de spiritualizare a fost împlinit pe un nivel aşa de ridicat, încât substanţa materială a corpului s-a subtilizat până la a deveni invizibilă. Poate că sânt persoane care să se simtă dezamăgite, căci în această lumină Iisus ar deveni mai inaccesibil dacă n-ar fi lăsat în urma lui efectiv un cadavru asupra căruia să poţi plânge, ca şi cum însuşi Faptul Unic al coborârii Spiritului Divin până în ultimele straturi ale materialităţii, asumarea «chipului de rob» n-ar fi suficient pentru împlinirea operei de mântuire. Trebuia să mai aibă loc şi o înmormântare ca pentru orice om obişnuit?

Chiar şi într-un text teologic am avut ocazia să găsim următoarea interpretare:Hristos (Fiul Omului) apare la «răsărit», adică *în Spirit* dar *se vede* până la «apus», adică pătrunde până în ultimele nivele ale «apusului», adică ale firii omeneşti *întunecate*.

Dar, ar putea replica cineva, totuşi toate Evangheliile fără excepţie insistă asupra faptului că s-a îndeplinit un ritual de înmormântare şi că Iisus a fost pus într-un mormânt, *un mormânt «nou» în care n-a mai fost îngropat nimeni până atunci (Luca 23,53; Ioan 19,41)* şi că acest mormânt aparţinea lui Iosif din Arimateea.

Înainte de a continua expunerea, ţinem să facem o paranteză. Am început lucrarea prezentă cu afirmarea existenţei unui anume centru de putere spirituală în regiunea Carpaţilor şi ne-am propus să înfăţişăm rolul său (discret dar foarte important) în cursul istoriei spirituale a omenirii. În vederea acestui scop am prezentat o schiţă a evoluţiei omenirii, privită din punct de vedere al Ştiinţei Esoterice, înfăţişând cum în cursul tuturor epocilor s-a resimţit influenţa acelui centru coordonator, care s-a menţinut mereu «în

spatele» procesului istoriei exterioare, adică pe un nivel ontologic suprafizic, având ca echivalent geografic exterior inelul carpatic. Un cititor care ne-a urmărit până în acest punct, ar fi putut rămâne cu impresia că noi am cam abandonat problema acelui Templu şi a prietenilor noştri: Ramanii sau Oamenii Albi. Dar a venit timpul să ne amintim de ei.

Iosif din Arimateea a fost un reprezentant al Oamenilor Albi, cu misiunea de a supraveghea şi a interveni în cel mai critic moment al Dramei Cuvântului Întrupat. În Evanghelia lui Matei, textul zice: Iosif L-a pus pe Mântuitorul într-un mormânt nou pe care îl săpase în stâncă. Se subliniază amănuntul că mormântul *îi aparţinea (Matei 27, 60)*. Dar de ce trebuia Iosif să sape mormântul tocmai în acel loc şi de ce efortul de a-l săpa *în stâncă*? Oare el a anticipat asupra evenimentelor?

Căci este evident că nu ar fi avut timp să-l sape *în stâncă* în intervalul dintre crucificare şi coborârea de pe cruce.

Şi nu rareori în Evanghelie un cuvânt aparent banal pus ca din întâmplare şi, în general, ignorat de comentatori, poate reprezenta o «cheie», o indicaţie cu privire la descifrarea unor taine. Iar în Evanghelia lui Ioan mai aflăm un amănunt surprinzător: pe locul răstignirii se găsea o grădină (*cap. 19,41*). Ce să credem? Că Mântuitorul a fost răstignit în mijlocul unei grădini? Poate printre straturi cu trandafiri şi crini? Iar în grădina, parcă special pregătită, se găsea şi mormântul gata să-l primească pe viitorul ocupant.

Mai degrabă ne-am putea aştepta ca locul hărăzit execuţiei tâlharilor de drumul mare şi a sclavilor răzvrătiţi era un maidan mizerabil plin de gunoaie şi leşuri de animale.

(Să ne amintim că Iisus a fost arestat tot într-o «grădină». Aşa cum am avut ocazia să amintim de mai multe ori, nu trebuie să uităm nici o clipă că *toate relatările* evanghelice se referă la procesul ce s-a desfăşurat simultan pe *nivele ontologice diferite*).

De fapt, «grădina» a existat pe acel loc, şi chiar şi «trandafirii» şi «crinii», dar o asemenea «grădină» nu era de văzut pentru orice ochi şi nu întâmplător se spune că, în acel mormânt, nu a fost nimeni îngropat. Mormântul era «nou», căci acel «mormânt» făcea trecerea spre noua eră.

Ceva trebuia să moară, să fie pus într-un mormânt, dar «mormântul» trebuia să fie «nou», ca o nouă viaţă şi un nou început să iasă din întunericul acestuia. Şi în acel «mormânt» n-a fost pus nimeni, adică a fost un loc neatins de moarte, nepângărit de nici un cadavru de om sau animal în tot cursul evoluţiei Pământului, de la primele Sale origini. Şi unde s-ar fi putut găsi un asemenea loc pe faţa Pământului, mai ales în «cazanul» Orientului Apropiat., la intersecţia tuturor furtunilor istoriei, unde s-au plămădit şi s-au perindat nenumărate neamuri ale Africii, Asiei, etc.

Rezultă destul de clar, dacă ştim cum să interpretăm aluziile evanghelice, că un asemenea «loc» nu se găsea în plan fizic, chiar dacă putem concepe şi un loc exterior sensibil ca echivalent al «grădinii», care a primit corpul lui Iisus. Este cazul să ne obişnuim cu ideea că deja ne aflăm exclusiv pe plan spiritual. Până acum am avut de a face cu oameni care se mişcau, mâncau şi făptuiau anumite acţiuni cu efecte materiale. Evident, oamenii au rămas, doar actele lor au căpătat un aspect pur spiritual. Precum Nicodim, care a venit la Iisus *în cursul nopţii*, adică într-o stare în care simţurile fizice sânt adormite, la fel şi înmormântarea lui Iisus s-a desfăşurat *noaptea* (nu are importanţă dacă era şi noapte în sens fizic). Dar deja începuse să se lumineze de ziuă. *Era prima sclipire a Aurorei noii Ere...*

În Marcu (*15,46*), se spune că după ce Iosif l-a pus pe Iisus în mormânt, «*a prăvălit o piatră la uşa mormântului*». Aceeaşi informaţie se găseşte şi în *Matei (27,60*). Dar arhiereii şi bătrânii templului «*au pus strajă la mormânt şi au pecetluit piatra*» (*Matei 27,66*).

Am putea interpreta că Iosif a pus acea piatră cu propriile sale mâini, după care «*s-a dus*» (*Matei 27,60*). O piatră de pe mormânt este foarte grea. Desigur, el putea să aibă ajutoare, dar totul devine mult mai clar dacă admitem caracterul spiritual al acestei acţiuni. Aici nu este vorba de *simboluri* în sensul comun al termenului, ci de fapte *absolut concrete*, dar invizibile pentru simţurile fizice.

Din textul Evangheliilor, putem trage concluzia că s-a desfăşurat un fel de ritual de înmormântare conform cu legea iudaică (Iosif şi Nicodim au adus smirnă şi aloe ca să spele trupul lui Iisus şi l-au înfăşurat în giulgiu); cu observaţia că nici «smirna» şi nici «giulgiul» nu au fost fabricate de mâini omeneşti. Este remarcabil faptul că în decursul întregii vieţi în trup material a lui Iisus Hristos, s-a respectat cu stricteţe legea iudaică. Chiar Hristos spune despre Sine că El n-a venit să schimbe legea, ci s-o împlinească. Ceea ce este vechi nu se desfiinţează în mod simplist, ci se integrează în noua spiritualitate.(*Matei 5,17*)

Imediat după naştere, părinţii lui Iisus au dus pruncul să fie «tăiat împrejur». Chiar dacă acea «tăiere împrejur» n-a fost tocmai o tăiere precum la toţi ceilalţi prunci de evrei, ci printr-o acţiune la un nivel ontologic superior, entitatea Iisus şi ulterior Logosul s-a încadrat în structura Spiritualităţii Iudaice. Dar însuşi Hristos a venit pe pământ în primul rând pentru «oile pierdute ale Casei lui Izrael», conform cu acele cuvinte spuse în cursul întâlnirii cu femeia cananeancă (*Matei: 15,24*).

Şi chiar şi acea «bucăţică de împărtăşanie» acordată lui Iuda (din textul evanghelic nu rezultă că el ar fi cerut-o!) a însemnat actul prin care s-a încercat să se salveze restul care a mai rămas din fiinţa lui Iuda, dar şi *din Spiritul întregului popor Iudaic*. În fond, nu este singurul caz când un popor îl omoară pe cel pe care ar fi trebuit să-l urmeze ca pe un erou (sau un profet). Atenienii nu l-au omorât pe Socrate?

Ritualul de înmormântare efectuat conform cu tradiţia evreilor a reprezentat un fel de «punct pe i final» menit să pecetluiască unitatea dintre Entitatea Hristos şi «substanţa» poporului evreu. Acel «Răstigniţi-L!» a fost şi un fel de strigăt de disperare al naturii telurice, ce penetrase deja ultimele limite ale spiritualităţii Iudaice, a acelui Spirit al Iudaismului care a urlat de durere şi de groază şi s-a revoltat când a fost străpuns de Fulgerul Spiritului pe care nu-l putea suporta, care îl tortura.

Dar în Ioan mai există un anume verset cu privire la actul «punerii în mormânt», (*…din pricina vinerii iudeilor, acolo L-au pus pe Iisus*), adică în «mormântul din grădină», *pentru că mormântul era aproape (cap. 19,42).* În primul rând putem să ne întrebăm ce însemna acea expresie *din pricina* vinerii Iudeilor. Este adevărat că, cu câteva versete mai înainte, se spune că Iudeii s-au adresat lui Pilat cu rugămintea ca fluierele picioarelor celor doi tâlhari să fie zdrobite, ca să nu rămână trupurile pe cruce în cursul zilei de sâmbătă şi să pângărească ziua Sabatului. Deşi ar fi fost posibil ca trupurile foarte rezistente a celor doi bandiţi să supravieţuiască chiar acestui nou supliciu. De regulă un om răstignit rezista cel puţin trei zile şi trei nopţi pe cruce şi moartea intervenea din cauza deshidratării.

În realitate, acest verset pomenit mai înainte face aluzie la profunde taine spirituale. Vinerea (adică ziua respectivă a săptămânii) se afla sub incidenţa anumitor forţe ce

emanau din planeta Venus, care dintr-un punct de vedere poate fi privită ca fiind astrul lui Lucifer (Luceafărul). Înţelepciunea Iudaică tradiţională s-a penetrat de anumite forţe care acţionau deja într-o manieră retrogradă, într-o manieră atavică, şi care se găseau sub incidenţa planetei respective. Invers, Sâmbăta (Sabatul) era penetrată de Saturn, regentul celei mai înalte înţelepciuni cosmice. Plecând de la «vinerea iudeilor» şi trecând prin înţelepciunea Sabatului (a lui Saturn), s-a săvârşit trecerea spre Duminica cosmică, spre victoria Spiritului asupra puterilor retrograde (termenul de Duminică din limba română provine de la Domi–Nika adică Dumnezeu învinge).

* * *

Am indicat cum întreaga substanţă a corporalităţii lui Iisus, cu excepţia unui rest «homeopatic», a fost transpusă pe un plan ontologic superior şi integrată Entităţii Cristice. Atunci se poate spune că nu a avut loc propriu-zis *o moarte?* Ba de loc. Tocmai în aceasta constă Taina Supremă a Întrupării Cuvântului: trecerea prin moarte a Fiului lui Dumnezeu, în faţa întregii ierarhii îngereşti, care privea «amuţită». Căci aceasta a fost singura cale prin care însăşi Divinitatea a tras în sus firea umană căzută, faptul că s-a coborât până la experienţa *omenească* a morţii.

Dar a existat şi un fel de «corp» mort al lui Iisus chiar dacă neperceptibil de simţurile fizice. Substanţa materială a corpului lui Iisus a fost transpusă pe un nivel superior de «vibraţie». Se poate spune că trupul lui Iisus *a murit* (în sens propriu), chiar dacă în acea clipă nu mai putea fi văzut de ochii profani (la fel precum şi Iisus până la doisprezece ani!). Ulterior şi crucea s-a dematerializat şi a fost plasată pe locul ei de mai târziu până când s-a împlinit vremea să fie descoperită de împărăteasa Elena. Conform cu aserţiunea lui Rudolf Steiner, au fost necesare vreo trei secole (măsuraţi în ani omeneşti) ca spiritele apostolilor şi ale discipolilor apropiaţi ai lui Hristos (şi nu numai ale individualităţilor umane ci şi ale ierarhiilor îngereşti) să se pătrundă de *întreaga semnificaţie* a Lucrării Divine de Întrupare a Cuvântului şi de abia după aceea a putut să aibă loc primul Conciliu ecumenic, când s-a elaborat scheletul dogmaticii creştine, adică s-au alcătuit acele formule sintetice ce formează baza teologiei creştine, menite să cuprindă în formă de maximă concentrare adevărurile esenţiale cu privire la întruparea Cuvântului şi întreaga Misiune a lui Hristos. Şi tot cam pe vremea aceea a fost dezgropată şi Crucea Răstignirii.

Mormântul «săpat în stâncă» şi care a aparţinut lui Iosif din Arimateea a reprezentat un fel de «incintă de protecţie» a unor subtile structuri eterice care alcătuiau corpul (mort) a lui Iisus, «*templul stricat*», ce urma să fie reclădit în trei zile. Asupra acestui corp lucra Spiritul Cristic. Puterea corpului eteric a lui Hristos a metamorfozat complet materia fizică, a eterizat-o, a impregnat-o cu forţele Sale de Viaţă Divină.

«Mormântul» a fost «aproape». Lucrarea divină s-a desfăşurat în imediata «vecinătate» a planului material aflat sub incidenţa Prinţului Acestei Lumi. A fost «punctul» în care s-a anihilat iremediabil Puterea Principiului Morţii, adică în care «boldul» morţii *a fost desfiinţat*.

Dar lucrarea lui Dumnezeu nu se face fără colaborarea oamenilor. Dumnezeu trimite ploaia, face să crească plantele, dar *mâna omenească* este cea care pune seminţele, prăşeşte, pliveşte, etc.

Împletirea de nepătruns dintre Providenţă şi Libertate, se manifestă începând de la soarta individuală a unui ins oarecare până la scara întregii omeniri, privită *în totalitatea ei* (cu miliardele de fiinţe umane).

Iisus a fost crucificat şi a murit în ochii profanilor, dar lupta dintre *Lumină şi Întuneric* continuă cu o intensitate din ce în ce mai mare (*şi se continuă până în ziua de azi*!). Unii dintre conducătorii Templului (cei care s-au pus în slujba întunericului) s-au folosit de forţele magiei negre pentru a contracara lucrarea Divinităţii. S-a pus o «strajă» demonică în jurul incintei «mormântului», o acţiune la care, cum am văzut, Pilat a refuzat să colaboreze. Când arhiereii i-au cerut să păzească mormântul, el le-a răspuns: «*Aveţi strajă, mergeţi şi întăriţi cum ştiţi*» (*Matei 27,65*).

Chiar dacă ar fi existat şi un cadavru perceptibil cu simţurile, este foarte puţin probabil că autorităţile romane s-ar fi pretat la o asemenea acţiune ridicolă din punctul lor de vedere, ca să păzească un mort. Iar în cazul când corpul lui Iisus ar fi fost cu adevărat furat de adepţii Săi, şi s-ar fi răspândit zvonul că El a înviat şi a fugit din mormânt, o asemenea întâmplare n-ar fi făcut altceva decât să stârnească comentarii amuzante din partea scepticilor romani, şcoliţi în cercurile filozofice din Atena şi care aveau treburi mai importante decât să se preocupe de angoasele religioase ale evreilor.

Pe «mormânt» s-a pus o piatră ca simbol al despărţirii iremediabile dintre lumea fizică şi cea spirituală, dintre lumea celor vii şi a celor morţi. De la căderea lui Adam, oamenii au tot murit şi miliarde de pietre s-au pus pe miliarde de morminte. Dar «piatra» de pe «mormântul» Mântuitorului a fost pusă de însuşi Iosif din Arimateea (oare nu putea el să «uite» să pună piatra ca să faciliteze o eventuală răpire a cadavrului, dacă ar fi să interpretăm la modul exterior materialist?), căci «piatra» ce-i drept separă cele două lumi, dar totodată împiedică contactul nereglementar, adică profanarea «celor de Sus» de către «cele de Jos». Iar slujitorii Templului au «pecetluit piatra», căci exista un nucleu care avea interesul să permanentizeze starea căzută a omenirii cât şi întreruperea legăturilor cu lumile superioare. Este exact acea grupare la care se referă Hristos când îi acuză că au «pus mâna pe chei, nici ei nu au intrat şi nici nu mai pot să intre, şi nici pe alţii nu-i mai lasă».

Prin Învierea lui Hristos, «piatra» a fost dată la o parte, «mormântul» s-a deschis, adică «mormintele» în care erau cufundate sufletele umane, «catapeteasma templului» sufletului s-a sfâşiat.

Potenţial, orice suflet uman (din cei care au trăit, trăiesc sau vor trăi în viitor) a căpătat acces la «împărăţia cerurilor», adică la iniţierea întru spirit. Porţile «patriei cereşti» sânt deja deschise. De aceea şi Hristos se adresează ascultătorilor Săi cu cuvintele: «*vine ceasul când cei din morminte vor auzi glasul Fiului Omului» (Ioan 5,28)*. Şi acel glas a venit foarte repede, odată cu răstignirea şi de atunci acest proces se amplifică progresiv, dovada fiind această revărsare a Spiritului ce sfâşie vălul materiei şi care a ajuns să se desfăşoare oarecum sub ochii noştri.

Desigur, cineva ar putea să întrebe: Dar cei care se opun lucrării Divine sânt aşa de naivi încât să creadă că pot să-L învingă pe Dumnezeu? Dintr-un anumit punct de vedere un asemenea mod de a formula întrebarea ar ilustra un fel de naivitate din partea celui care întreabă. Este destul să aruncăm o privire superficială asupra stării actuale a omenirii, ca să realizăm că Slujitorii Umbrei au câştigat poate mai mult decât puteau spera în cursul epocilor istorice trecute.

Acţiunea demonică din jurul «mormântului» lui Iisus a primit replica pe măsură a Oştenilor Luminii. GARDA OAMENILOR ALBI a stat de pază în jurul incintei sacre, a învăluit acel Miracol Suprem din întregul Univers şi care s-a desfăşurat într-un timp foarte scurt (dacă ar fi să apreciem după criterii omeneşti). Din momentul «punerii în

mormânt» din noaptea de Vineri spre Sâmbătă, până în clipa Învierii, din cursul nopţii de Sâmbătă spre Duminică, a trecut un interval de aproximativ douăzeci şi patru de ore, dacă ar fi să măsurăm în timp empiric.

Şi acum să ne amintim cu ce am început prezenta lucrare. Dacă aşa cum am arătat, ultimii păstrători ai tradiţiei hiperboreene originare, acei Ramani grupaţi în jurul «Templului» din Carpaţi au asigurat protecţia Sfintei Familii şi au oblăduit dezvoltarea lui Iisus până la vârsta de doisprezece ani, nu este firesc că acele înalte individualităţi au avut un rol decisiv şi au asigurat totodată cadrul în ceea ce priveşte punctul culminant al Misiunii Divine? Aceasta a constat în elaborarea Corpului de Slavă, a acelui Corp al Învierii sau a «corpului de diamant» la care ajungeau numai foarte puţini din Marii Maeştrii Spirituali (dar nici aceia la modul plenar) şi care, din acea clipă, a devenit potenţial accesibil tuturor.

* * *

Dar s-ar mai putea ridica obiecţia: Cum rămâne cu Biserica Sfântului Mormânt de la Ierusalim? Şi există şi o cavitate în stâncă care se poate vizita şi în care după tradiţie a fost depus corpul lui Iisus.

Răspunsul este că nu întâmplător crucea Mântuitorului a fost înfiptă în acel loc. După legendă, craniul lui Adam a fost îngropat pe Golgota, ceea ce dovedeşte că locul acela de la origini era purtătorul unei sacralităţi deosebite.

Chiar Ierusalimul ca atare a fost un loc de consacrare (Ierusalim înseamnă *locul păcii*), dar punctul material în care a fost înfiptă crucea capătă o semnificaţie aparte. Porţiunea de teren care cuprinde locul propriu zis al crucificării cât şi «mormântul», se află în incinta Bisericii de la Ierusalim şi reprezintă «locul» iniţierii lui Abraham, adică «locul» întâlnirii cu cei trei îngeri ca reprezentanţi ai Sfintei Treimi. Aici trebuie să facem o precizare : pentru ceea ce vrem să demonstrăm noi, nu are importanţă dacă cineva ne va dovedi cu textul biblic în mână că acel loc (desemnat în Biblie cu denumirea de Stejarul Mamvri) s-ar fi găsit în altă parte, localizabilă geografic. Oricum, întâlnirea cu Dumnezeu a lui Abraham nu a avut loc în planul fizic. Sfânta Treime nu apare în faţa ochilor unui muritor, în «carne şi oase». De asemenea un asemenea «loc» al revelaţiei de cel mai înalt grad, poate corespunde unei regiuni mai întinse având corespondenţe simultan cu mai multe «puncte de contact» localizabile geografic în planul fizic. Ca să dăm o justificare în plus celor spuse, să ne amintim că, în tradiţia islamică, Mahomed şi-a primit iniţierea cea mai înaltă la Ierusalim.

Se ştie că Mahomed nu a fost niciodată în mod fizic la Ierusalim. Numai că, la fel ca şi în cazul lui Abraham, această iniţiere s-a desfăşurat într-un «Ierusalim» paralel, situat pe un nivel ontologic superior, iar în acel punct care reprezintă echivalentul geografic al locului de iniţiere, s-a ridicat Moscheea lui Omar, cel de al doilea loc sacru, ca importanţă din cadrul cultului islamic, alături de Marea Moschee din Meca.

Iar întâlnirea lui Abraham cu cei *trei* îngeri prezintă şi o semnificaţie mult mai profundă. «Îngerii» din Sfânta Treime întruchipează cele trei principii superioare, care formează nucleul cel mai lăuntric al fiinţei umane şi care deocamdată se găsesc într-o stare latentă, dar a căror dezvoltare la nivele de neimaginat pentru reprezentările actuale omeneşti, urmează să se desfăşoare de-a lungul ciclurilor viitoare de evoluţie. Din acest punct de vedere, cei trei îngeri, cu care s-a întâlnit Abraham, reprezintă un fel de proiecţie a Sfintei Treimi în profunzimile Fiinţei lăuntrice a Omului.

Atunci când în timpul rugăciunii se pronunţă formula sacramentală: *În numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt* şi se face şi semnul crucii, se acţionează asupra acelui nucleu al Sufletului uman, asupra «scânteii divine» dinlăuntrul Omului (evident că deocamdată cu posibilităţi foarte reduse, faţă de perspectivele viitorului). Şi după cum ştim, Abraham este propriu-zis Strămoşul poporului evreu (în perspectiva istoriei oarecum mai recente), în sensul că el a fost primul care s-a tăiat împrejur, împreună cu toată casa lui şi a alcătuit nucleul *biologic* în jurul căruia s-au grupat toate celelalte clanuri şi s-a constituit acel neam care a marcat aşa de pregnant istoria omenirii din ultimii trei-patru mii de ani (sub numele de evrei, iudei sau izraeliţi).

Cele trei principii superioare constitutive ale Fiinţei Umane sânt desemnate în literatura esoterică cu termenii de: Manas (corespunzător Duhului Sfânt), Budi (în legătură cu Fiul) şi Atman (adică Tatăl).

Prima formă de manifestare a Manasului în planul Conştiinţelor umane s-a petrecut prin mijlocirea lui Moise. Este vorba de acea *mană* pe care au «mâncat-o» evreii în *deşertul* Sinaiului. Atunci, într-o anumită populaţie aflată într-o stare de confuzie spirituală, într-un «deşert» sufletesc, a fost sădit germenul Sinei Spirituale (o altă denumire echivalentă celei de Manas), adică a viitoarei treziri a conştiinţei independente a Eului individual, fapt care a căpătat o pregnanţă covârşitoare mult mai târziu, pe vremea Mântuitorului (glasul celui care striga în pustie; am discutat această problemă mai devreme). Evreii «ieşiseră din Egipt», dar n-au conştientizat încă noile forme ale Spiritului. Evident că atunci procesul s-a desfăşurat la nivelul psihomentalului colectiv al vechiului popor Iudaic.

Al doilea impuls radical dat omenirii, corespunzător principiului Budi (sau a Spiritului de Viaţă) a venit prin Hristos, prin aşa zisa «împărţire a pâinilor». (Hristos este *pe plan cosmic* purtătorul *Principiului de Viaţă*, căci Fiul are *Viaţă în El Însuşi - Ioan 1,4*). Dar de data aceasta, rolul individualităţii fiecăruia din cei implicaţi în proces, a fost mult mai pregnant. Sufletele individuale s-au diferenţiat în mod mult mai clar.

Ceea ce s-a întâmplat pe vremea lui Moise la nivelul mental, inconştient, *s-a actualizat* prin Actul Pogorârii Duhului Sfânt. Dacă prin «consumarea manei» s-a dat un impuls decisiv în sensul procesului de formare a individualităţilor, dar care a dus la o tot mai mare dezvoltare a egoismului şi la «războiul tuturor împotriva tuturor», prin Hristos s-a dat Impulsul de reintegrare a persoanelor umane în Spirit, dar cu păstrarea individualităţii proprii, şi cu toate achiziţiile câştigate în cursul întregii evoluţii.

Eurile umane au ajuns ca nişte «cupe goale» dar care urmează să se umple cu iubire datorită lui Hristos şi, evident, intervine acel element insesizabil al Libertăţii prin care Omul poate să accepte această iubire sau s-o respingă.

Dintr-un anumit punct de vedere, momentul suprem al evoluţiei regnului uman a fost ziua cincizecimii, căci atunci s-a sădit în individualităţile umane *germenele spiritului*, s-a imprimat direcţia către dezvoltarea celor trei principii superioare din fiinţa umană numite Manas, Budi şi Atman, ceea ce reprezintă un fel de proiecţie a Sfintei Treimi în fiecare individualitate umană. Şi Apostolii au primit acest impuls în deplină conştienţă (şi astfel s-au pus bazele viitoarei fraternităţii creştine), dar prin acest impuls fiecare om este chemat să preia *în mod conştient*, în propriile sale mâini, sarcinile evoluţiei individuale.

Acum omenirea se găseşte în pragul celui de-al treilea impuls radical, corespunzător Tatălui, evident la un nivel adecvat noilor cerinţe spirituale ale umanităţii actuale. Abraham a fost primul (cel puţin din cadrul poporului evreu) care a realizat «contactul»

la modul individual cu Spiritul propriu-zis, el a «personalizat» în genere acele puteri spirituale şi a anticipat la modul individual întreaga evoluţie a poporului evreu (şi până la urmă a întregii omeniri). Atunci, în lumina a ceea ce am explicat, nu e de mirare că cei aflaţi în imediata apropiere a lui Hristos şi care *au cunoscut* aceste Taine, au ales ca loc de «înmormântare» a lui Hristos acea «grădină» de pe Golgota . N-are importanţă dacă a existat şi o cavitate în stâncă pe acel loc, sau dacă a fost săpată mai târziu.

Marea majoritate a sufletelor umane, ce forma grosul comunităţii creştine, avea nevoie de o relicvă asupra căreia să-şi orienteze impulsul de venerare. Se poate spune că cei care au săpat mormântul au fost foarte inspiraţi.

Un anume «punct» de pe faţa Pământului, poate ca cel mai sacru loc imaginabil, «locul» întâlnirii cu Sfânta Treime a fost transformat într-un loc de execuţie a tâlharilor şi a sclavilor răzvrătiţi. Dar, acel loc a fost resacralizat la modul superlativ prin Jertfa Mântuitorului Lumii.

Dovadă, lumina care se coboară de fiecare Paşti în Biserica Sfântului mormânt şi de la care se aprind lumânările. Dar n-ar fi cazul să ne mirăm de acest fenomen dacă însuşi Dumnezeu a călcat cu picioarele pe acel loc.

Capitolul 47
Femeile mironosiţe şi prima conştientizare a realităţii Învierii

După împlinirea ritualului de înmormântare, urmează faza crucială legată de venirea femeilor mironosiţe la mormânt. Evangheliile prezintă şi întâlnirea cu Hristos cel înviat, dar relatările sânt aşa de contradictorii, dacă ar fi să comparăm versiunile celor patru evanghelişti, încât e imposibil să stabilim o succesiune cronologică sau să aflăm numărul femeilor care au vizitat mormântul. Toate Evangheliile canonice sânt cel puţin de acord în două aspecte: că mormântul a fost găsit gol şi că, în orice caz, Maria Magdalena era oarecum figura centrală. În Marcu se spune (*15,47*) că Maria Magdalena şi Maria, mama lui Ioşi, priveau unde l-au pus pe Iisus (ca şi cum ele s-ar fi ferit să se apropie prea mult).

În Luca, acelaşi verset se referă probabil la un grup mai mare şi care privea mai de aproape, căci «*femeile care veniseră cu El din Galileea, au privit mormântul şi cum a fost pus trupul Lui*» *cap. (23,55*), iar «*sâmbăta s-au odihnit după lege*» *(cap. 23,56*), ca şi cum mai puteau să se liniştească după tot ce s-a petrecut.

Iar conform cu textul din Matei, «*Maria Magdalena şi cealaltă Marie şedeau în faţa mormântului*» (*cap. 27,61*).

Evanghelia lui Ioan nu pomeneşte nici un cuvânt despre femeile care ar fi urmărit punerea corpului lui Iisus în mormânt. Nu se pomeneşte decât de Iosif din Arimateea şi de Nicodim, care au coborât corpul lui Iisus de pe cruce, l-au înmormântat şi au pus o lespede mare, ceea ce rezultă indirect din faptul că, atunci când Maria Magdalena a venit la mormânt, ea a văzut piatra ridicată (*cap. 20,1*) în timp ce era *încă întuneric*.

De asemenea, Iosif şi Nicodim au adus o sută de litri de smirnă şi aloe ca să spele trupul lui Iisus şi să-L înfăşoare în giulgiu. De ce era nevoie de o cantitate aşa de mare? (ca peste tot, cifrele vehiculate în textele sacre sânt simbolice!).

Evanghelia lui Matei ne spune că Maria Magdalena şi cealaltă Marie au venit să vadă mormântul, iar Marcu şi Luca precizează că femeile (în număr de trei, în cazul lui Marcu), au cumpărat miresme ca să ungă trupul lui Iisus şi în timp ce mergeau, se

întrebau cum o să poată prăvăli piatra de la uşa mormântului. Dar de ce trebuia uns acel corp dacă această ungere a fost îndeplinită de către Iosif cu douăzeci şi patru de ore mai devreme (adică în cursul nopţii de vineri spre sâmbătă), iar cantitatea de uleiuri cheltuită a fost impresionantă (cei o sută de litri). Şi oare problema era deplasarea pietrei? Oare femeile nu ştiau că s-a pus strajă în jurul mormântului? O gardă care avea poruncă straşnică să păzească cu toată vigilenţa ca nu cumva cineva să se apropie, ca să nu fie furat corpul şi să se răspândească zvonul că a avut loc o înviere miraculoasă. Într-o cetate relativ de mici dimensiuni precum Ierusalimul, zvonurile se răspândeau ca focul în paie şi nimeni n-a aflat că mormântul era păzit? Şi pe lângă aceasta, piatra a fost pecetluită, deci o îndepărtare a acesteia (şi implicit distrugerea peceţii) ar fi însemnat o crimă contra statului. Atunci cum puteau spera femeile să intre în mormânt? Matei precizează că un înger (a cărui înfăţişare era ca fulgerul) a prăvălit piatra mormântului. Aşa că la vederea lui, paznicii au rămas ca nişte morţi. Celelalte trei Evanghelii nu pomenesc nimic despre soldaţii puşi să păzească mormântul. Din Marcu aflăm că femeile, intrând în mormânt, au văzut doar *un tânăr* fără să specifice că înfăţişarea sa ar fi provocat o impresie aşa de covârşitoare, iar Luca pomeneşte de *doi bărbaţi* care le-au anunţat pe femei despre Învierea Domnului.

Iar versiunea din Evanghelia lui Ioan se deosebeşte chiar radical de cea a sinopticilor. Din relatarea lui Ioan rezultă că Maria Magdalena a venit singură la mormânt, după care s-a întors ca să-i anunţe pe apostoli şi de abia la a doua venire la mormânt l-a văzut pe Hristos cel Înviat (despre străjeri, nici o aluzie). Este adevărat că Evanghelia lui Marcu confirmă faptul că Hristos s-a arătat *în primul rând* Mariei Magdalena (din care scosese mai dinainte şapte demoni - *Marcu 16,9*), căci celelalte femei care au văzut mormântul gol n-au spus nimănui nimic de frică. Oare de ce le-a fost frică? Ca să nu fie acuzate că au furat corpul?

Iar în Matei, Hristos s-a arătat Mariei Magdalena şi însoţitoarelor acesteia, pe când ele se întorceau tulburate de la mormântul găsit gol, deci într-o flagrantă contradicţie cu versiunea lui Ioan. Toate aceste amănunte ar fi imposibil de pus de acord, dacă ne-am încăpăţâna să abordăm relatările evanghelice la modul exterior sensibil. Dar repetăm ceea ce am spus mai înainte. Pe cruce s-a consumat cu adevărat moartea unui corp omenesc, la modul exterior sensibil. Am putea adăuga că a fost o moarte pur şi simplu *obişnuită*, dar în tot ce a urmat *după aceea* s-a rupt orice legătură cu lumea simţurilor materiale. De acum încolo totul se petrece *în spirit*. N-a existat nici mormânt *material* şi nici soldaţi care să-l păzească.

Iar în ceea ce priveşte venirea femeilor la mormânt, ne lovim de aspectul unei acţiuni care nu se desfăşura «la lumina zilei», ca fiind perceptibilă cu simţurile fizice, ci într-o perioadă de tranziţie, la îngemănarea dintre noapte şi zi *pe când răsărea soarele* (*Marcu 16,2*), sau *foarte de dimineaţă* (*Luca 24,1*), sau *fiind încă întuneric* (*Ioan 20,1*). Din Luca (*23,54*), putem trage concluzia că, înmormântarea propriu-zisă s-ar fi desfăşurat noaptea, când deja se *lumina spre sâmbătă*, dar de ce trebuia să fie noapte (de fapt începutul zorilor de zi), mai ales că se obţinuse aprobarea oficială din partea lui Pilat în vederea înmormântării. Şi cât timp le-a trebuit câtorva oameni să coboare trupul de pe cruce şi să-l pună într-o groapă, aflată efectiv la câţiva paşi de cruce, aşa fel încât să treacă o noapte întreagă?

În mijlocul nopţii care s-a lăsat peste omenire, apăreau deja primele raze ale «noului soare», ale noii dimineţi a Spiritului.

Dar cine erau de fapt acele *mironosiţe* şi unde îl căutau ele pe Iisus? Evanghelia lui Marcu pomeneşte de trei individualităţi distincte: Maria Magdalena, Maria mama lui Iacov şi Salomeea (*cap. 16.1*), care s-au dus la mormânt cu intenţia să intre înăuntru. Dar mai erau şi alte femei. Iarăşi am ajuns la un punct în care suntem nevoiţi să facem unele afirmaţii mai radicale. O parte din entităţile feminine care l-au însoţit pe Hristos nu erau propriu-zis întrupate în mod fizic. Ele au venit cu Iisus *din «Galileea*» (*Luca 23,55; Marcu 15,41*), adică au coborât dintr-un nivel ontologic superior, cel puţin până la tangenţa cu planul fizic, iar ulterior *se suiseră* cu El la Ierusalim.

Aici trebuie să facem o paranteză pentru a facilita înţelegerea. Spiritul Omului (al fiecărui om individual luat în parte) cuprinde ambele aspecte: masculin şi feminin. Cele două laturi formează aşa-zisul «disc», un termen folosit în unele scrieri esoterice. Dacă partea masculină este întrupată, atunci cea feminină planează în planurile subtile apărând în faţa ochilor spirituali ai individualităţii respective, ca o entitate angelică de aspect feminin şi de o frumuseţe răpitoare. Fenomenul se inversează dacă spiritul îşi construieşte un corp material feminin. În folclorul popoarelor, prin «nunta» eroului cu fata împăratului, sau a eroinei cu prinţul, este simbolizat procesul legat de o iniţiere superioară prin care avea loc unirea interioară a celor două aspecte polare şi astfel se plăsmuia *persoana spirituală integrală.*

Şi în timp ce apostolii şi cei mai apropiaţi discipoli ai lui Hristos zăceau prăbuşiţi spiritual, sub fantastica presiune informaţională a Spiritului Cosmic, părţile lor superioare feminine («mironosiţele» adică celelalte jumătăţi ale «discurilor») au încercat să-L găsească pe Învăţătorul lor, în planurile ontologice superioare.

Aşa cum am spus, a existat şi un fel de «mormânt», adică o «incintă» eterică, situată «*aproape*», deci accesibilă şi printr-o iniţiere nu de un nivel foarte înalt, şi care cuprindea «corpul lui Iisus», adică o structură subtilă, şi asupra căreia a acţionat Spiritul Cristic ca să se plăsmuiască acel corp al Învierii, Corpul de Slavă.

Mironosiţele îl căutau pe Iisus în «mormânt», adică în lumea limitrofă planului fizic, acel «limb» al catolicilor, adică printre cei «morţi», în acea regiune în care sufletele destrupate sălăşluiesc un timp după desprinderea de corpul material. Şi atunci pe drept cuvânt, ele se întrebau: «Cine ne va da la o parte «piatra» de pe mormânt»? Şi această întrebare este foarte firească, dacă ne plasăm în contextul spiritual general al acelei epoci în care legăturile dintre lumea celor vii şi planurile superioare deveneau din ce în ce mai dificile. «Piatra» care separa pe cei vii de cei morţi devenea din ce în ce mai grea, iniţierea de tip clasic se efectua cu dificultăţi din ce în ce mai mari, şi cu riscuri tot mai considerabile pentru candidaţi, dar prin Învierea lui Hristos, «piatra» a fost îndepărtată. «Poarta» mormântului care se închidea în urma celor plecaţi, ca un simbol al despărţirii definitive, a devenit o poartă de acces spre planurile vieţii cosmice, a Adevăratei Vieţi. Şi în acest context, putem înţelege şi cuvintele îngerului adresate femeilor care îl căutau pe Domnul lor: **De ce îl căutaţi pe CEL VIU printre cei morţi?** Adică, nu-L căutaţi pe Fiul lui Dumnezeu în rândul sufletelor destrupate ale oamenilor comuni, în general aflate în stare de inconştienţă sau în cel mai bun caz în acea «conştiinţă de umbră» de care vorbea mitologia greacă, **Hristos este Viu în deplinătatea Conştiinţei Sale Divine.**

* * *

Învierea lui Hristos nu semnifică numai că Logosul Întrupat a rămas viu, căci oricum Spiritul lui Hristos nu putea să moară sau să-şi piardă o fărâmă din conştiinţa Sa Divină. Aici este vorba de o Înviere în «trup», adică refacerea arhetipului original al

corporalităţii umane, restaurarea fiinţei umane în integralitatea sa originară, aşa cum a fost concepută în arcanele de dinainte de veci din sânurile Tatălui Ceresc. Structura subtilă a corpului lui Iisus, îmbibată de substanţa fizică înnobilată prin munca Spiritului desfăşurată asupra acestui corp timp de 33 de ani de activitate în planul fizic, se găsea în «mormânt», adică s-a aflat pentru un timp foarte scurt sub incidenţa Puterii Morţii. Şi în cursul acestui interval de timp, Spiritul Divin al lui Hristos a acţionat asupra «cadavrului» astfel încât a fost reclădit «Templul» distrus al corpului uman. Corpul eteric al lui Hristos a absorbit integral substanţa materială a corpului fizic al lui Iisus astfel încât s-a restabilit la un nivel superior *Forma corpului fizic*.

În legătură cu cele spuse putem aminti un episod mai greu de descifrat din Evanghelia lui Ioan. O găsim pe Maria Magdalena aplecată asupra «mormântului», adică într-o stare de spirit corespunzătoare zonei de trecere dintre fizic şi spiritual, oarecum «între viaţă şi moarte», plângând de disperare că nu a reuşit să întâlnească Sufletul Învăţătorului, şi în acel moment, *privind în interiorul mormântului*, ea vede doi îngeri (*Ioan 21,11,12*). Spre deosebire de ceilalţi trei sinoptici, la Ioan îngerii nu o anunţă în mod explicit pe Maria despre Învierea Mântuitorului Lumii. O întreabă doar de ce plânge. Dar contactul în spirit cu acele entităţi superioare, au provocat un şoc în fiinţa ei. În versetul următor, se spune că «*ea s-a întors cu faţa*». Ce înseamnă această formulare? Către ce sau către cine s-a întors ea cu faţa? De fapt, în clipa aceea Maria a realizat un salt spiritual radical, a reuşit să se smulgă din «contemplarea mormântului», din fascinaţia şi aspiraţia exercitată de Abisul Cosmic, astfel încât ea L-a văzut pe Hristos cel Înviat, dar L-a confundat cu «grădinarul». Doar s-a spus că mormântul a fost situat într-o «grădină». Asta dovedeşte că conştiinţa ei era încă legată cu anumite fire de un plan inferior, adică de teluric sau de acea zonă aflată în imediata «apropiere», căci şi «mormântul» a fost situat «aproape». De aceea chiar actul contemplării lui Hristos de către Maria Magdalena a fost redus pentru o clipă la un nivel mai «pământesc» de reprezentare. De abia când Hristos i s-a adresat pe nume, ea L-a recunoscut şi atunci Spiritul ei s-a aruncat într-un avânt sublim către Învăţătorul Lumilor. Au urmat acele cuvinte ciudate ale lui Hristos: «*Nu mă atinge că nu M-am suit încă la Tatăl» (Ioan 20,17)*. Dar dacă Hristos s-ar fi suit la Tatăl n-ar fi fost El şi mai de neatins? De fapt, Hristos a avertizat-o pe Maria Magdalena că în acel moment al timpului empiric şi *privit din punctul de vedere al unei conştiinţe umane*, procesul Învierii nu a atins încă plenitudinea. Contactul prematur cu spiritul lui Hristos ar fi ars spiritul uman al Mariei Magdalena, de aceea Hristos a ţinut-o oarecum la distanţă.

Putem risca afirmaţia că toate cele patru Evanghelii canonice care descriu scena descoperirii mormântului gol, exprimă de fapt un progres în ceea ce priveşte **nivelul de conştientizare a realităţii Învierii** (începând de la Matei şi până la Ioan). În Matei este vorba doar de Maria Magdalena (şi încă o tovarăşă) care au constatat faptul că piatra de pe mormânt este dată la o parte (dar fără să intre) iar un înger le-a vestit că Hristos a înviat şi le-a mai spus să fie anunţaţi şi ceilalţi discipoli. Conform cu Marcu, femeile care s-au dus la mormânt se întrebau cine le va da la o parte piatra dar *ridicându-şi ochii* au constatat că mormântul este deschis (într-un *mormânt* priveşti de fapt *în jos*). Ele au trebuit *să-şi ridice* «privirile» ca să poată accesa un plan de fire superior, astfel încât *intrând în* «*mormânt*» au întâlnit un înger care le-a comunicat faptul Învierii şi le-a cerut să-i anunţe pe ceilalţi, dar ele «*n-au spus nimic căci se temeau*» (*Marcu 16,8*). Mai încolo, din Luca aflăm că femeile au intrat efectiv în mormânt şi *au căutat* trupul Mântuitorului

(*Luca 24,3,4*) şi *s-au mirat* că acesta nu este, dar au apărut imediat, de data asta, *doi îngeri* care au reiterat porunca să fie anunţaţi discipolii. Numai că femeile nu s-au mai speriat (precum în relatarea precedentă, din Marcu) şi au anunţat pe cei unsprezece rămaşi şi *pe toţi ceilalţi* (dar pentru moment nimeni n-a crezut). (*Luca 24,11).*

În sfârşit, de abia în Evanghelia lui Ioan suntem puşi în faţa prezenţei efective a lui Hristos în *corpul Său de slavă* în faţa Mariei Magdalena. Dar şi aici intervin nişte etape. Întâi ea a privit în *interiorul* mormântului, în «abisul spiritului» şi a trebuit ca doi îngeri s-o smulgă din această stare, aşa că Maria *s-a întors* (*Ioan 20,14*) şi L-a văzut pe Iisus, adică oarecum a revenit cu «picioarele pe pământ», dar nu L-a recunoscut, crezând că este *grădinarul* (deci ar fi vorba de un «îngrijitor» al acelei «grădini» în mijlocul căreia a fost răstignit şi înmormântat Iisus). De fapt, Maria a sesizat un fel de «reflex» al Fiinţei lui Hristos pe un nivel inferior şi numai atunci când El i s-a adresat pe nume: *Maria* (*Ioan 20,16),* ea *s-a întors*, deci a avut loc o nouă «întoarcere», o orientare către un nivel ontologic superior, ca să poată fi contemplat efectiv Spiritul Cristic în Corpul Învierii. În Evanghelia lui Matei se afirmă că Hristos a apărut în faţa mironosiţelor (printre care se găsea şi Maria Magdalena), pe când ele se întorceau de la mormânt, iar ele *i-au cuprins picioarele* (*Matei 28,9*). Dacă ar fi să raportăm acest episod la succesiunea momentelor timpului empiric, putem trage concluzia că probabil această întâlnire s-a petrecut după primul contact dintre Maria şi Hristos, relatat de Ioan. Prin apariţia lui Hristos în faţa mironosiţelor, chiar spiritele apostolilor erau cele care au luat un prim contact cu Logosul Crucificat şi Înviat, prin mijlocirea unui fel de intuiţie superioară legată de cealaltă parte a «discurilor» lor, adică de aspectele feminine ale individualităţilor lor, şi acele «părţi» feminine au fost cele care printr-o *iubire suprafirească* au presimţit şi au vizualizat Spiritul Divin. Aceasta s-a petrecut la început în mod inconştient, din punct de vedere empiric. Dar ceea ce am afirmat mai înainte nu exclude bineînţeles că au existat şi femei efectiv întrupate în corpuri fizice şi care L-au însoţit pe Hristos în deplasările Sale. Aceste fenomene devin inteligibile dacă ţinem seama că Spiritul Cosmic al lui Hristos a preluat în Sine toate planurile existenţiale de la Conştiinţa Divină a Tatălui, până la nivelul cel mai de jos al materiei, El se putea găsi la Tatăl *şi totodată* prezent în faţa Apostolilor, în sensul că putea fi atins cu mâna.

Chiar Hristos spune: «*Atingeţi* mâinile şi picioarele Mele» (*Luca 24,39*). «Vibraţiile» divine ale Fiului «încorporau» şi energiile terestre, aşa că se putea realiza un contact, în modul cel mai omenesc cu putinţă fără riscuri pentru cei implicaţi. Chiar atunci când *(Ioan 21*) este relatată probabil ultima întâlnire directă între Apostoli şi Domnul lor, ei se găseau «pe apă», iar Hristos «pe ţărm», căci Puterea Fiului este aşa de mare încât El putea fi în faţa Tronului Ceresc al Tatălui şi simultan prezent în materie, exercitând o putere nelimitată asupra acesteia.

Revenind la textul lui Ioan, putem trage concluzia că, în urma primei apariţii în faţa Mariei Magdalena, după trecerea câtorva ceasuri, Hristos a stat în faţa apostolilor «trecând prin uşile închise», adică a străpuns opacitatea spiritelor lor descurajate. Evanghelia ne spune că ei s-au speriat crezând că «văd un duh» (*Luca 24,37*). Mai degrabă ei ar fi trebuit să se bucure că totuşi au contactat *în Spirit* pe Învăţătorul lor. Dar bucuria lor s-a însoţit de o extremă tulburare, căci până şi spiritele uriaşe ale apostolilor au fost aproape strivite în faţa noii realităţi covârşitoare, unice în întreaga istorie spirituală a omenirii, şi totodată sub impactul unei bucurii imense.

De aceea, în versetul următor, Hristos le adresează un reproş: «*De ce sunteţi tulburaţi*?». Eu nu sânt Duh. **Eu sânt infinit mai mult. EU SÂNT CEL CRUCIFICAT ŞI ÎNVIAT,** încât imediat după aceea Evanghelistul arată că ei «*încă nu credeau, de bucurie*» (*Luca 24,41*), aşa că Hristos a trebuit să le facă o demonstraţie de a mânca în faţa lor. De fapt, toţi Apostolii se aflau într-o stare de spirit asemănătoare cu cea a lui Toma. Ei nu puteau să creadă nici chiar când vedeau cu ochii, ci aveau nevoie să atingă cu mâinile. Conştiinţele lor au fost puse în faţa celui mai înalt mister: *Taina materiei spiritualizate.*

Dacă am privi toată această problematică legată de Înviere într-o perspectivă istorică mult mai largă, atunci putem înţelege cauzele spirituale profunde care au determinat ca lumea creştină să piardă controlul asupra locurilor pe unde au călcat picioarele lui Iisus, ceea ce s-a materializat în eşecul istoric al cruciadelor. Răspunsul pe care l-a primit creştinătatea aflată încă în adolescenţa sa din partea Spiritului Orientului, a fost în esenţă acelaşi pe care îngerii l-au dat mironosiţelor, adică: «*Voi îl căutaţi pe Cel Viu printre cei morţi. Voi vreţi să eliberaţi* **mormântul Domnului**, *dar Domnul* **nu se află acolo unde îl căutaţi voi**. *Mai trebuie multă vreme să creşteţi, să vă maturizaţi ca să înţelegeţi ce s-a întâmplat cu adevărat pe aceste locuri*».

Şi legat de aceasta, înţelegem cuvintele adresate de Hristos Iudeilor «*De acum nu mă veţi vedea până când nu veţi zice: Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului*», *adică*: nu veţi avea acces la cele mai înalte puteri până ce nu veţi reuşi să înţelegeţi (să pătrundeţi cu Spiritul) (*Matei 23,29*), ceea ce s-a întâmplat de fapt în aceste zile unice ale istoriei omenirii.

Capitolul 48
Apariţia lui Hristos în faţa apostolilor ca «începătură a învierii morţilor»

De două mii de ani răsună, în toate bisericile, la fiecare slujbă a Învierii, acelaşi Imn al Biruinţei Vieţii, care anunţă că Hristos a înviat din morţi şi a *dăruit viaţă celor din mormânturi*. S-ar putea interpreta că această viaţă dăruită celor morţi se referă la învierea cea de obşte, dar în Matei se spune că multe trupuri de sfinţi au înviat în ziua aceea, în ziua Învierii Domnului şi «*intrând în cetatea sfântă s-au arătat multora*» (*cap. 27,53*). Aceasta dovedeşte că Fapta lui Hristos a schimbat în mod radical raporturile între lumea aşa-zişilor vii, cu cea a aşa-zişilor morţi. S-au creat posibilităţi noi de contact spiritual dintre planuri.

Forţa Cristică a pătruns substanţa materială a Pământului, astfel că s-a produs o trezire pe un plan superior a multor suflete elevate, dar care se găseau într-un fel de *amorţire*, de risipire în Macrocosm. Învierea lui Hristos a însemnat şi *începerea învierii morţilor*, conştiinţa individuală a multor entităţi destrupate s-a putut concentra în Sine cu ajutorul Puterii lui Hristos, căci *moartea* nu îi mai putea ţine sub puterea ei. De aceea acele suflete ale unor *Sfinţi*, adică a unor indivizi mai evoluaţi care depăşeau nivelul comun şi care trecuseră prin iniţieri în ciclurile anterioare, au putut chiar să se arate, evident celor care au avut «ochi» să-i vadă şi care au dovedit receptivitate pentru evenimentele unice ce se desfăşurau în acele zile.

Dar aşa cum am spus în cazul unor asemenea procese Spirituale, nu se pot stabili momente precise în timp empiric. Printre aceia a căror conştiinţă a început să se trezească

pe alte nivele existenţiale, sub adumbrirea Puterii lui Hristos, au fost şi cei care au strigat «Osana» la intrarea Domnului în «Ierusalim».

Dacă ar fi să privim la modul exterior sensibil, nu prea au existat mulţi care să-i iasă în întâmpinare, căci autorităţile erau în alertă maximă şi chiar, conform cu mărturia evanghelistului, au trimis ordine precise că oricine află unde se ascunde bizarul profet, să-i informeze imediat pe cei interesaţi, ca să se pună capăt cât mai repede activităţii Lui (*Ioan 11,57*).

Acelaşi lucru se poate afirma şi despre acele «mulţimi» care au însoţit pe slujitorii Templului când aceia s-au dus să-L aresteze pe Hristos, sau despre mulţimile care boceau şi se băteau cu pumnii în piept însoţindu-L pe Cristos în timp ce El era dus la răstignire (*Luca 23,27*).

Evident că au fost şi persoane întrupate fizic care s-au strâns să privească, dar marea majoritate erau simpli curioşi sau chiar ostili. Şi nu aveau cum să fie prea mulţi care să-L plângă, căci conform cu o informaţie din Faptele apostolilor, numărul adepţilor care formau comunitatea creştină imediat după crucificare se ridica cam la o sută douăzeci (*cap. 1,15*).

După consumarea Învierii, Lumina Lumii s-a instalat la modul suveran şi atunci s-au deschis «mormintele», la început într-un mod incipient. Ele nu s-au deschis nici astăzi la modul absolut, dar procesul de transformări spirituale s-a accelerat dramatic în ultimul secol.

Dar nici puterile întunericului n-au renunţat la luptă. Ele n-au renunţat nici în ziua de azi şi nici n-au de gând să renunţe în vremurile care vor veni.

Tot din Matei aflăm că arhiereii au dat bani mulţi ostaşilor care au păzit mormântul şi au constatat lipsa corpului, ca aceştia să tacă din gură şi să nu răspândească zvonul. Dacă era vorba de soldaţi romani, ar fi fost mai logic ca aceştia să dea socoteală în faţa propriilor lor comandanţi şi nu în faţa arhiereilor. Se cunoaşte disciplina draconică care domnea în armata romană. Un soldat care era prins dormind în post, chiar în timp de pace, risca să fie condamnat la moarte sau în cel mai bun caz vândut ca sclav. Dar în cazul lui Iisus nu numai că paznicii n-au fost pedepsiţi, dar au primit şi bani ca să nu vorbească. Şi oare după ce luau banii, cine i-ar mai fi controlat? Este adevărat că arhiereii au cheltuit mulţi bani ca să muşamalizeze afacerea, i-au plătit pe «ostaşi», dar de data aceasta acei ostaşi care au fost mituiţi făceau parte tot din rândul celor care serveau Templul, paznici, scribi, răspânditori de zvonuri, şi în general persoane care pentru bani se pretau la cele mai josnice acţiuni.

Grupul ocult din conducerea Templului n-a precupeţit nici un efort, s-a folosit de toată influenţa lui, de uriaşele fonduri băneşti de care dispunea, ca să se estompeze cât mai mult impactul Evenimentului Cristic. Au fost distruse sistematic toate mărturiile, orice document care într-un fel sau altul relata ceva despre faptele lui Cristos. S-a căutat (şi s-a obţinut!) colaborarea conştientă cu anumite entităţi malefice din astralul inferior, pentru a face ca acest eveniment să treacă cât mai neobservat, să se răspândească cât mai multe ştiri false despre creştini. Şi nu se poate spune că aceia n-au avut succes. Rezultatul a fost că timp de două secole după Hristos, păturile cultivate din Imperiul Roman, în marea lor majoritate, nu ştiau mai nimic despre creştini, decât că reprezintă o sectă foarte bizară şi periculoasă pentru stat, că în timpul unor ritualuri religioase se sacrifică prunci, sau că este adorat un idol în chip de măgar şi pe lângă toate aceste păcate atribuite creştinilor, ei refuzau cu îndârjire serviciul militar (ceea ce era real, cel puţin în prima

fază; ulterior această credinţă s-a răspândit şi în rândul militarilor). Şi în concluzie, nici o măsură, oricât de dură, nu trebuia să stârnească compătimire, dacă aceasta viza eliminarea fizică a unor asemenea «cetăţeni».

În legătură cu Învierea şi apariţia Domnului în faţa Apostolilor, intervine un aspect care este privit în unanimitate ca un simbol sublim al martirajului şi al Victoriei asupra Morţii şi anume e vorba de *stigmate*. Conform cu Evanghelia, Apostolul Toma a fost convins de realitatea Învierii, atunci când însuşi Hristos i-a întins mâinile ca să-i arate găurile de la cuie. De asemenea, se cunosc destule cazuri când anumiţi sfinţi sau mistici (chiar şi în epoci mai recente) au ajuns la o asemenea intensitate a trăirii patimilor lui Hristos, încât au prezentat răni sângerânde pe mâini şi picioare. Ne putem întreba: Odată ce a avut loc învierea, spiritualizarea totală a materiei şi plăsmuirea corpurilor de slavă, s-au mai păstrat oare urmele cuielor, care au rănit doar partea materială ce atârna pe cruce? De ce mai era nevoie de stigmate? Firește, o explicaţie, care poate veni uşor în minte, este că Hristos s-a folosit de stigmate ca să convingă pe discipoli de realitatea «substanţială» a Învierii.

Dar ca în toate celelalte cazuri, aici se ascunde şi o mare taină cu multe faţete. Corpul lui Hristos era corpul de slavă, arhetipul restaurat în întreaga strălucire a corporalităţii originare, dar acest model originar restaurat în integralitatea sa, *pe de o parte,* este *Corpul lui Hristos cel Înviat*, *dar, pe de altă parte*, reprezintă *modelul*, *idealul* către care tinde fiecare fiinţă umană, considerată la modul individual în cursul propriei sale evoluţii. Fiinţa ca atare a lui Hristos cuprinde în plenitudinea Sa, la modul potenţial, pe toţi oamenii care au trăit sau vor trăi în toate timpurile.

Am vorbit despre acea legătură supremă între Hristos şi Apostoli, legătură ce s-a realizat la un asemenea nivel spiritual la care categoriile curente ale raţiunii umane îşi pierd valabilitatea. S-a creat o *plenitudine spirituală* prin care Eu-l fiecărui Apostol era pătruns total de Spiritul Cristic, astfel încât nu mai conta dacă cuvintele spuse de Hristos au fost efectiv pronunţate prin gura Lui sau a oricărui alt discipol apropiat. În limba germană, pronumele personal Eu se exprimă prin vocabula ICH, adică iniţialele numelui lui Iisus Hristos. Aceasta este o temă despre care multe s-ar putea spune, dar nu intră în cadrul prezentei lucrări. Am dat acest exemplu fiindcă spiritul limbii germane a încifrat o foarte mare taină în cele două sunete ce exprimă raportarea fiecărui ins la sine însuşi.

Eul lui Hristos este Eul Macrocosmic. Cu alte cuvinte, El este purtătorul principiului Eu-ităţii, a acelui ceva care nu poate fi explicitat prin nici un fel de categorii intelectuale şi care face ca fiecare să-şi spună lui însuşi Eu. Atunci când Moise s-a întâlnit cu Dumnezeu în forma rugului arzând şi a dorit să afle Numele Celui care îi vorbeşte, răspunsul Spiritului Divin a fost *Eu sânt cel ce Sânt* (conform cu traducerea curentă). Rudolf Steiner afirmă despre aceste cuvinte că mai corect ar fi fost să se spună: «Eu sânt EU SÂNT-ul».

În limba română sună forţat, dar dacă ar fi să ne exprimăm, de exemplu în franceză, expresia ar căpăta forma: Je suis le «Je suis», adică Eu sânt «nucleul» lui «Eu sânt», *din fiecare persoană umană* în parte, acel ceva care îşi spune Eu sânt, ca fiind *această persoană*, în unicitatea şi irepetabilitatea ei.

În esenţa Sa ultimă Spiritul lui Hristos cuprinde toate fiinţele umane conştiente şi nu numai la modul «abstract», ca «spirit», ci în mod *concret şi plenar*. Însuşi Corpul lui Hristos, într-un fel imposibil de raţionalizat, «penetrează» trupurile tuturor oamenilor din toate timpurile (aceasta este una din semnificaţiile profunde ale actului împărtăşaniei).

Stigmatele Mântuitorului nu sânt numai nişte semne pe care Corpul de Slavă a lui Hristos le-ar fi păstrat ca să facă impresie asupra apostolilor, *Acestea sânt rănile de pe Corpul Omului* (Hristos Însuşi nu este Fiul Omului?).

Adică, aici sânt imprimate pe corpul Învierii lui Hristos rănile firii umane căzute, (dar totodată străpunse de «lancea» Spiritului,) a acelei naturi umane care a fost asumată de Hristos şi integrată în propria sa fiinţă.

În ultimă instanţă, natura teandrică a celei de a doua persoane a Sfintei Treimi nu înseamnă numai unirea oarecum la modul individual, a lui Hristos cu firea umană, ci unirea *hipostatică* cu natura tuturor fiinţelor umane (la început la modul virtual) care se actualizează pe trepte din ce în ce mai elevate în cursul evoluţiei omenirii către Spirit. Şi ceea ce am afirmat în rândurile anterioare capătă valenţe infinit mai vaste şi mai profunde în cazul apostolilor şi în general al discipolilor apropiaţi.

Am spus mai înainte că o mare taină legată de activitatea publică a lui Hristos este faptul că El lucra şi vorbea prin persoanele apostolilor. De aceea El nu a fost cunoscut până în ultima clipă de către arhierei care au avut nevoie de Iuda ca să-L indice. În fond, această aserţiune n-ar fi deloc greu de înţeles dacă ne amintim că întreaga lucrare de mântuire a Lumii este o lucrare *divino-umană.* Oare nu spune Hristos adresându-se ascultătorilor Săi: *Ori de câte ori aţi dat de mâncare unui sărac sau aţi cercetat pe un bolnav, MIE mi-aţi făcut acestea.(Matei 25,40).*

Aşa că în acest context putem privi altfel scena din Ghetsimani. Hristos se ruga ca să-şi poată îndeplini cât mai repede misiunea. Dar asta nu anulează faptul că acele picături de sudoare ce se transformau în sânge exprimau *agonia întregii omeniri*. Rugăciunea lui Hristos era totodată strigătul de disperare al întregii omeniri, al omenirii care a pierdut «paradisul», adică *Conştiinţa Spiritului*.

Atunci când Hristos a stat în faţa mormântului lui Lazăr, textul evanghelic ne spune că El efectiv a plâns, sau mai precis spus: Iisus a «*lăcrimat*» şi «*s-a tulburat întru Sine*» când a văzut-o pe Maria, sora lui Lazăr, plângând cât şi pe «*iudeii care veniseră cu ea*». Dar, în cazul acesta lacrimile Mariei şi a Iudeilor capătă semnificaţii cu totul deosebite. Am explicat ce înseamnă de fapt «moartea şi învierea lui Lazăr». Este vorba de o iniţiere de cel mai înalt grad pe care Hristos a aplicat-o asupra unui discipol foarte apropiat şi totodată aceasta a fost ultima lucrare capitală a Logosului Întrupat de dinainte de momentul Crucificării.

Sora lui Lazăr avea conştiinţa faptului că nu este vorba de o moarte în cazul fratelui său, dar presiunea momentului cosmic era aşa de covârşitoare, încât Spiritul ei a clacat pentru moment. Impulsul de iniţiere săvârşite de Hristos s-a revărsat ca un şuvoi de energie cosmică asupra celor prezenţi. Pentru o clipă, Maria a simţit întreaga durere a Lumii, în momentul de luciditate ea a contemplat grozăviile care urmau să vină, întreaga durere a naşterii unei lumi noi, lupta omenirii în secolele şi mileniile următoare. Era acea tulburare a Spiritului în momentul de tensiune la trecerea dintre două ere (putem risca o comparaţie cu plânsul pruncului nou născut care a părăsit «cuibul» pântecului matern şi se întâlneşte cu noua lume în care urmează să-şi împlinească destinul).

Iar cât despre Iudeii care au venit împreună cu Maria, Evanghelia nu ne spune cât de mulţi erau, dar majoritatea dintre ei nici nu erau întrupaţi efectiv.

Aici trebuie să mai facem câteva precizări pentru a preîntâmpina unele neînţelegeri posibile. Nu erau prea mulţi iudei care să fie dispuşi să plângă pentru un discipol mort al lui Iisus. Nici nu era de mirare având în vedere că Noul Profet îi învăţa pe oameni să-şi

iubească duşmanii, să-şi dea şi cămaşa celui care cere haina, sau să întoarcă obrazul celălalt când primesc o palmă (asta dacă ar fi să interpretăm la modul exterior).

Iudeii care au fost în stare să plângă pentru Lazăr erau aceiaşi care au strigat Osana! la «Intrarea lui Iisus în Ierusalim». Acelaşi lucru se poate spune şi despre mulţimile pe care le-a vindecat Iisus de *toate bolile*, despre nenumăraţi orbi care au căpătat vedere şi aşa mai departe. Aici se indică faptul că Hristos a vindecat *Sufletele,* le-a deschis ochii spiritului ca să poată deveni creştini la următoarea lor naştere în trup, adică a acţionat asupra entităţilor destrupate şi care sufereau în întunericul spiritual şi tocmai aceasta nu înţelegeau cei care trebuiau să înţeleagă. Dacă Hristos ar fi vindecat efectiv asemenea mulţimi nenumărate, atunci ar fi fost absurd ca întregul Israel să nu se prosterneze la picioarele Sale. Evident că evangheliştii relatează şi cazuri reale foarte spectaculoase de vindecări ale unor persoane în carne şi oase, cum ar fi orbul din naştere şi alţii. Dar aceste cazuri n-au fost suficiente să convertească întregul Israel. (Ca o paranteză putem aminti că lui Apolonius din Tiana, despre care am vorbit la începutul lucrării noastre, i se atribuie mult mai multe cazuri concrete de vindecări ale unor bolnavi în stare gravă, decât lui Iisus).

Dar nu asta urmărea Hristos şi anume: să convertească mulţimile prin forţa unor exemple covârşitoare, de factură supranaturală. Nu «miracolul», *factorul decisiv exterior*, trebuia să reprezinte imboldul decisiv, ci *actul interior*, hotărârea liberă a fiecăruia, născută din recunoaşterea prezenţei Spiritului. Şi tocmai de aşa ceva n-au fost capabili cei care ar fi trebuit să reprezinte elita intelectual spirituală a evreilor, şi nu numai a lor, ci a popoarelor care constituiau civilizaţia antichităţii clasice. Dacă Hristos ar fi urmat pe această cale, adică a miracolelor *exterioare*, El ar fi făcut jocul puterilor potrivnice care, în cursul Marii Ispite, încercau să-L determine să-şi impună voinţa prin utilizarea puterilor Sale divine, să rezolve problema «mântuirii» printr-un fel de şoc, dar călcând în felul acesta principiul libertăţii individuale. Am putea adăuga că însuşi Spiritul Luciferic ţintea să-i ofere Omului un fel de libertate prost înţeleasă, adică nu o *libertate* în Dumnezeu (o libertate întru Spirit) ci o «libertate» împotriva lui Dumnezeu. Numai că aceasta, *de fapt*, anulează tocmai *libertatea*. Fiecare trebuie să păşească liber pe Calea Spiritului, printr-un impuls *exclusiv interior*..

În *Ioan 12,37*, se spune: *«Deşi a făcut atâtea minuni înaintea lor, ei tot nu credeau în El».* Oare vechii evrei ajunseseră atât de monstruos de răi şi de absurzi încât să-L vadă efectiv pe Dumnezeu în mijlocul lor şi să nu creadă, să-l respingă cu bună ştiinţă pe salvatorul lor? Şi în versetul imediat următor, se face o referire la proorocul Isaia care spune că: au orbit ochii lor… De fapt au «orbit» ochii spiritului şi cei care ar fi trebuit să-L recunoască pe Hristos nu-L mai recunoşteau, nu puteau sau nu vroiau sau şi una şi alta.

De aceea acei nenumăraţi «orbi» cărora Hristos «le-a deschis ochii» au putut să se întrupeze masiv în viitoarele popoare creştine ale Europei. Nu este greu de înţeles că acei farisei care erau iniţiaţi (dar în sensul rău) şi care ştiau câte ceva, au avut motive suficiente ca să-l urască *de moarte* pe noul profet.

Să revenim la scena Învierii lui Lazăr. Având în vedere unitatea ipostatică dintre Entitatea Hristos şi fiinţele celor apropiaţi lui, se poate spune că lacrimile care au curs pe obrazul Mariei sau ale unora dintre apropiaţii Săi, acestea au fost *efectiv lacrimile lui Hristos.* Oare un ochi omenesc a putut vedea la propriu o lacrimă prelungindu-se pe obrazul Mântuitorului? Se poate şi asta. Indiferent cine a plâns efectiv, principalul este că în acel moment **Hristos a fost cel care a plâns pentru omenire.**

Se pot da şi alte exemple. Am văzut că toată lucrarea de mântuire în cursul celor trei ani, s-a desfăşurat *prin oameni*, prin apostoli şi alţi discipoli apropiaţi. Dar ei erau totuşi fiinţe umane, chiar dacă foarte evoluate, erau întrupate în corpuri supuse nevoilor şi slăbiciunilor omeneşti. De aceea unele din cuvintele sau gesturile atribuite lui Hristos, capătă un aspect chiar foarte omenesc. La un moment dat, Mântuitorul se adresează fariseilor cu expresia: *Pui de vipere* (*Matei 12,34 sau 23,33*). Ne-am aştepta să auzim o expresie de o asemenea duritate mai degrabă ieşind din gura lui Ioan Botezătorul care era cunoscut că nu-şi prea alegea vorbele când era cuprins de indignare la adresa autorităţilor religioase. Dar indiferent cine a pronunţat asemenea cuvinte în mod efectiv, ele exprimă o realitate chiar *foarte dramatică* şi anume: Indignarea Fiului lui Dumnezeu în faţa făţărniciei reprezentanţilor unui sacerdoţiu deja degenerat.

Sau să ne referim la mult discutatul gest al lui Iisus de alungare a vânzătorilor din Templu. Scena este descrisă de toţi cei patru evanghelişti, dar apar diferenţe la Ioan faţă de ceilalţi. Cei trei sinoptici plasează scena *după* Intrarea triumfală în Ierusalim, iar conform cu Ioan alungarea vânzătorilor s-a produs după nunta din Cana la primul Paşti petrecut de Hristos în Ierusalim. De asemenea Ioan ne mai oferă amănuntul «picant» că Iisus şi-a făcut bici şi a lovit pe cei care făceau comerţ cu oi şi boi, cât şi pe schimbătorii de bani din incinta Casei Tatălui. Am putea crede că au avut loc două asemenea «curăţiri ale Templului», una oarecum mai la începutul vieţii publice a lui Iisus Hristos, iar a doua în cursul săptămânii patimilor.

În lumina a tot ce am explicat până acum, aproape că ar fi inutil să mai adăugăm că nu este vorba de templul material, care oricum a fost distrus până-n temelii peste vreo patruzeci de ani, ci de Arhetipul Ceresc care a fost deja întinat de elementele de magie neagră practicate de anumiţi indivizi din ierarhia spirituală a poporului evreu.

Ar fi greu să ni-L închipuim pe Hristos punând efectiv mâna pe un bici *material*, dar nu este imposibil că, la un moment dat, unul din apropiaţii lui Hristos, fiind cuprins de o sfântă indignare, să fi comis un gest de violenţă împotriva unui vânzător care îşi etala marfa în incinta Templului. Mânia Divină lucrează şi prin mâini omeneşti.

Capitolul 49
Maria Magdalena. Ce înseamnă de fapt aşa-zisa «căsătorie a lui Iisus»?
Misterul Cupei Graal

Cu aceste ultime consideraţii, s-ar părea că am epuizat tema studiului nostru. Ar mai fi totuşi o întrebare de pus: Ce a făcut Iisus după Crucificare?

Am formulat «întrebarea» de mai sus, cu un scop foarte precis, având în vedere o serie de scrieri care au apărut în ultimul timp şi care încearcă să acrediteze ideea că Iisus de fapt nici n-a murit pe cruce, că totul a fost mai mult sau mai puţin o înscenare foarte ingenioasă, că, după ce s-a trezit din leşin, Iisus a continuat să fie foarte activ, şi-a continuat misiunea lui excepţională, s-a căsătorit cu Maria Magdalena şi a avut chiar urmaşi.

Mediatizarea pe scară largă a unor asemenea concepţii ne-au determinat să abordăm această temă.

Avem de ales între două atitudini: să declarăm astfel de idei ca fiind pe drept cuvânt blasfemii şi să nu le acordăm nici o atenţie (o soluţie comodă şi simplă), sau să încercăm totuşi să lămurim ce se ascunde *de fapt* în spatele acelor afirmaţii.

Atragem atenţia că problema nu este chiar aşa de simplă cum pare de la prima vedere. Dacă am admite (ca o ipoteză provizorie) că Iisus n-a murit pe cruce înseamnă că nici n-a înviat; adică El a trăit şi a murit până la urmă ca un om normal şi atunci zadarnică este credinţa noastră, după spusa Apostolului Pavel. *Desigur, ar rămâne caracterul excepţional, unic al personalităţii lui Iisus, dar Stâlpul de bază* pe care se sprijină Creştinismul ca atare ar fi desfiinţat.

Pe de altă parte, este adevărat că în anumite ţări din Apus, există unele grupuri foarte reduse numeric şi foarte selecte, ale căror membri sânt foarte convinşi că sânt descendenţi direcţi, la modul fizic, ai lui Iisus şi ai Mariei Magdalena; şi tradiţia aceasta nu a apărut recent; Este în orice caz foarte veche. Timp de *două milenii* cel mai teribil secret al creştinismului s-ar fi transmis din om în om, din tată în fiu şi o dată cu aceasta putem presupune că o serie de cunoştinţe oculte ultrasecrete, care ar reprezenta *adevărata* învăţătură a lui Iisus, aşa cum a dat-o El propriilor Săi descendenţi.

Ceea ce am afirmat în rândurile de mai sus *este un fapt*, şi noi constatăm caracterul obiectiv al unor fapte.

Dacă stăm să citim cât mai imparţial relatarea evanghelică despre procesul şi crucificarea lui Iisus, într-adevăr, se ridică o serie de semne de întrebare, aparent insurmontabile (atâta timp cât ne menţinem în limitele înţelepciunii şi a logicii umane). Putem înţelege cum ideea că Iisus n-a murit pe cruce, s-a putut naşte în mintea unor oameni

Unii cercetători au remarcat că, chiar dacă ne limităm la indicaţiile foarte sumare ale evangheliştilor cu privire la procesul lui Iisus, se poate trage concluzia că toată procedura s-a desfăşurat într-o contradicţie flagrantă atât faţă de prevederile codului penal roman, cât şi faţă de uzanţele religioase iudaice. Totul s-a petrecut ca şi cum autorităţile civile romane, dar şi conducerea spirituală a Iudeilor, căutau să scape cât mai repede de o sarcină ingrată, să se debaraseze de un personaj care devenise extrem de incomod, să «se spele pe mâini».

De asemenea, pare surprinzător că Iisus a murit aşa de repede pe cruce: după vreo trei ceasuri de la răstignire. De regulă, condamnaţii rezistau cam trei zile, chiar dacă aveau mâinile şi picioarele străpunse de cuie. Şi au mai intervenit acele cuvinte ciudate ale lui Toma care a spus apropiaţilor săi că nu va putea crede în realitatea învierii dacă nu îşi va pune degetul pe rănile Mântuitorului (*Ioan 20, 25*). Aici se ridică nedumerirea: Când el a formulat o asemenea cerinţă, ce era de fapt în mintea sa? Ce credea el de fapt? Că Iisus n-a murit pe cruce? Sau poate a fost substituit cu altcineva? Căci dacă o putere divină a resuscitat efectiv un cadavru, din punctul de vedere al Divinităţii n-ar fi fost o problemă să şteargă urmele unor răni care nu erau mortale. Dacă Hristos *a înviat în mod real*, de ce trebuiau să apară urmele *rănilor vechi*?

Am discutat problema aceasta mai înainte. Rănile sângerânde, care în mod real au apărut pe mâinile şi picioarele unor sfinţi şi mistici, se datorează faptului că un spirit foarte puternic, cuprins de o puternică aspiraţie, nu mai «încape» într-un corp limitat. Se produce un fel de sfâşiere a materiei dense printr-o acţiune din interior, sub acţiunea spiritului care expandează în largul lumilor.

Corpul de slavă al lui Hristos era un corp divin dar totodată şi uman, modelul ideal către care urmează să tindă toate fiinţele umane ce păşesc conştient pe calea evoluţiei, de aceea acel corp «aparţine» într-un fel tuturor, la modul virtual, de aceea şi stigmatele se referă la aspectul uman al lui Hristos, la ceea ce, în ultimă instanţă ţinteşte fiecare individ uman în parte, este expresia aspiraţiei Spiritului de depăşire a condiţionării materiale «căzute», dar care are ca efect un fel de rănire a trupului, «rănire» care uneori ajunge să apară chiar la modul real.

Am spus că fiecare din cei doisprezece apostoli reprezenta «patronul» spiritual al unei părţi corespunzătoare a omenirii. În perspectiva celor spuse, apostolul Toma, care voia «să pună degetul», ar fi reprezentantul acelei părţi a omenirii, a cărei elită o formează în general cercetătorii Naturii, cei care au nevoie de microscop, telescop, etc. şi care nu pot să creadă până nu văd cu ochii, până nu «pipăie», dar şi cei care caută *Spiritul* «vrăjit» în Materie.

Să revenim la firul expunerii. Se ştie că în antichitate au existat anumite cercuri formate din individualităţi a căror inteligenţă şi posibilităţi depăşeau cu mult nivelul marii majorităţi a semenilor lor. În special aceste grupări erau formate din membrii sacerdoţiului, căci ei formau elita intelectuală a epocii. Iniţierea din templele de mistere cuprindea şi dobândirea unor cunoştinţe despre natura înconjurătoare şi într-adevăr ei reuşeau să dobândească unele abilităţi tehnice surprinzătoare pentru vremea aceea. Există numeroase relatări despre mecanisme ingenioase, care comandau deschiderea sau închiderea uşilor unor temple, în funcţie de bunăvoinţa zeului, «bunăvoinţă» care depindea de cantitatea de metal preţios pusă pe talerul unui cântar care, la rândul său, comanda un resort reglabil.

În întregul bazin mediteranean s-a produs o degenerare a vechilor mistere şi ritualuri. Unele grupuri selecte şi închise păstrau cu gelozie anumite cunoştinţe ştiinţifice utilizate în scopul producerii unor efecte spectaculoase cu efect psihologic devastator asupra maselor ignorante. Din acest punct de vedere, religia realmente poate la un moment dat să devină «opiu pentru popor», conform cu o expresie de tristă faimă de pe vremuri. Inchiziţia s-a dovedit incomparabil mai rea decât cei mai răi păgâni, dacă ar fi să privim lucrurile din punctul de vedere al puterii sacerdotale prost înţelese.

Dacă autorităţile din Spaţiul mediteranean al antichităţii clasice îi condamnau sau îi persecutau pe creştini, aceasta era mai degrabă o acţiune politică, căci creştinii erau priviţi ca o sectă periculoasă pentru stat (şi pe undeva aşa şi era, din punctul de vedere al vechilor state sclavagiste), dar cel puţin acei păgâni nici nu pretindeau că zeii lor erau buni, iubitori şi aşa mai departe.

În acest context, putem înţelege că s-a putut naşte părerea că Iisus însuşi a făcut parte dintr-un asemenea grup de iniţiaţi care au înscenat moartea pe cruce. În Evanghelia lui Matei se scrie chiar textual că s-a răspândit zvonul printre Iudei că trupul lui Iisus a fost furat şi o asemenea ispravă nici n-ar fi fost greu de realizat.

Ca întotdeauna, cei care cochetează cu asemenea teorii uită, cu sau fără voie, unele amănunte esenţiale care nu corespund cu concepţiile lor. În textul evanghelic se spune clar că trupul lui Iisus a fost străpuns de lancea unui soldat, ca să existe convingerea că El a murit, căci a doua zi era ziua Sabatului, când toată lumea se odihnea şi dacă un condamnat (care era încă în viaţă) ar fi fost lăsat pe cruce, n-ar fi fost imposibilă o tentativă de salvare din partea adepţilor săi.

Şi într-adevăr, a existat o mână de om şi o lance materială care a străpuns corpul lui Iisus. Evanghelia ne spune că Iisus a fost străpuns sub coasta dreaptă, adică în ficat şi în asemenea condiţii ar fi greu de presupus că un corp omenesc mai putea să supravieţuiască. Din nou ne lovim de aceeaşi problemă ca şi în cazul altor teorii care neagă istoricitatea lui Iisus, sau cel puţin caută să-i minimalizeze caracterul excepţional. Dacă am accepta ipotezele de mai sus, ar rezulta că o religie mondială, care durează de două mii de ani, cu toată uluitoarea complexitate a evoluţiei sale, a provenit din câteva trucuri de circari.

Să încercăm totuşi să descifrăm (cu ajutorul cercetării spirituale) care ar fi sâmburele de realitate care a generat teoria cu privire la aşa zisa «căsătorie» a lui Iisus. În primul rând, să privim mai de-aproape personalitatea celei pe care Evanghelia o numeşte Maria Magdalena.

(Ca şi în cazul celorlalte «Marii», nu are importanţă numele ei social, din punct de vedere spiritual, ea era o «Mărie», adică un *suflet mare*).

Faptul că toate cele patru Evanghelii canonice pomenesc de o personalitate feminină numită Maria Magdalena şi de implicarea acesteia în drama crucificării, ne face să credem că este vorba de un personaj foarte important şi al cărui rol profund poate că este chiar mai mare decât s-ar putea deduce din relatările sumare ale evangheliştilor şi că, în orice caz, de persoana ei sânt legate taine de nivel înalt.

Ioan este cel care ne transmite informaţia că această Marie (zisă şi Magdalena) a stat efectiv lângă crucea pe care agoniza Logosul întrupat şi că ea a fost prima fiinţă umană în faţa căreia s-a arătat Hristos imediat după Înviere. Iar din Luca *8,2* şi Marcu *16,9* mai aflăm că Iisus a scos din fiinţa ei şapte demoni, un aspect care poate a stat la baza legendei că Maria Magdalena ar fi fost o practicantă a celei mai vechi meserii din lume.

Realitatea este că, într-o întruchipare pământească anterioară, individualitatea celei numite Maria Magdalena a fost o preoteasă a Iubirii, adică o Iniţiatoare în *tainele iubirii* (în primul rând a celei spirituale), tot aşa cum a fost Diotima pentru Socrate. Vechiul cult însă s-a degenerat aşa că, chiar şi un suflet elevat precum al Mariei Magdalena a fost atras de vârtejul materialităţii. Principiul iubirii spirituale şi a nevoii de dăruire s-a prăbuşit în senzualitate.

Aşa că a trebuit ca Hristos să scoată din ea «şapte demoni», adică să realizeze o purificare profundă a tuturor celor şapte nivele ontologice caracteristice ale fiinţei umane. Soarta bună (şi forţele pozitive legate de vechea ei iniţiere) i-au condus paşii pe drumul vieţii către întâlnirea cu Mântuitorul Lumii, iar conştiinţa trezită în faţa prăpastiei la marginea căreia a ajuns sufletul ei au făcut-o să se arunce plângând la picioarele lui Hristos. Astfel sufletul ei căzut în senzualitate s-a putut reintegra în principiul superior şi să capete numele iniţiatic de Maria.

Cei care susţin teoria «căsătoriei» lui Iisus, se bazează pe ipoteza că nici n-a existat un discipol care să poarte numele lui Ioan (de fapt, un nume care semnifică un grad înalt de iniţiere) şi că acel ucenic iubit nu putea fi un bărbat (căci de ce Iisus trebuia să iubească în mod *deosebit* pe unul dintre cei doisprezece? Oare nu-i iubea la fel pe toţi?), ci că cel care se numea Ioan era de fapt o femeie şi anume: Maria Magdalena. În sprijinul acestei ipoteze se aduc anumite observaţii (într-adevăr ingenioase) asupra faimoasei fresce: *Cina cea de taină,* a lui Leonardo da Vinci. Chiar şi pe nenumăratele reproduceri, frapează aspectul foarte feminin a lui Ioan. În Evanghelia lui Ioan (*cap. 13,23*), se spune că în timpul cinei ucenicul *iubit* era rezemat de *pieptul* lui Iisus, dar aceasta este totuşi un

gest ciudat din partea unui tânăr bărbat, oricât de mult ar admira pe Învăţătorul şi Mentorul său Spiritual.

Este adevărat că, în tradiţia bisericească, Ioan era înfăţişat cu trăsături pronunţat feminine. Se pune însă întrebarea: *De unde a provenit o asemenea tradiţie*? Aici suntem din nou puşi în situaţia de a avea îndrăzneala să păşim într-un domeniu foarte delicat.

Înainte de a continua, să amintim un adevăr fundamental cu privire la caracterul *androgin* al Spiritului, care îşi plăsmuieşte în materie când unul când celălalt din «feţele» sale. Cele două laturi formează aşa numitul «disc». **Prin numele de Ioan este desemnat «discul» Mariei Magdalena.** Leonardo da Vinci cu adevărat a cunoscut unele taine pe care le-a încifrat în celebra sa frescă, reprodusă în milioane de imagini iconografice.

Din acest punct de vedere, interpretările care provin din anumite cercuri interesate sânt parţial corecte, dar atragem atenţia că într-un domeniu aşa de delicat şi complex un adevăr parţial poate fi mai periculos decât o minciună flagrantă. Şi în orice caz, modul de prezentare este cel puţin defectuos, ca să nu zicem mai rău.

Există un verset în Evanghelia lui Ioan posibil de interpretat ca o aluzie în legătură cu cele discutate mai sus (*cap. 19,25,26*). Versetul 25 cuprinde informaţia că lângă crucea lui Iisus stăteau, «*mama lui şi sora mamei lui, Maria lui Cleopa şi Maria Magdalena*» (despre misteriosul ucenic iubit nu se spune nimic!).

Dar versetul imediat următor (cu numărul 26) începe cu cuvintele: *«Deci*, Iisus văzând pe mama sa *şi pe ucenicul pe care îl iubea stând alături*», a zis mamei sale:«*Femeie, iată fiul tău*». Dar ce înseamnă acest «*deci*» dacă ar fi să-l considerăm ca o concluzie a versetului imediat anterior? Evident că se poate răspunde: Da, dar când Iisus s-a adresat mamei Sale, El s-a referit la un fiu şi nu la o fiică. Însă trebuie să avem în vedere că aceste cuvinte ca şi toate celelalte, chiar dacă au fost auzite şi de urechi materiale (a celor care aveau urechi de auzit!), ele au răsunat totodată în largul lumilor, pe toate nivelele existenţiale.

În lumina celor spuse nu are importanţă dacă Maica Domnului şi un discipol au stat în mod fizic în preajma crucii. Atunci când textul spune că Iisus i-a văzut pe mama sa şi pe ucenicul iubit (identificabil cu autorul Evangheliei) stând «lângă cruce», aceasta înseamnă în primul rând, faptul că individualitatea ucenicului, cel puţin la nivel de Spirit Bază, a fost conştientă de semnificaţia cosmică a ceea ce se întâmpla în acele momente, în acel loc unic de pe teritoriul Palestinei.

Iar mai încolo se spune că acel ucenic a luat-o la sine pe mama lui Iisus. Desigur, dacă privim la întreaga scenă la modul exterior, s-ar putea spune: Nu era normal ca Iisus s-o încredinţeze pe propria Sa mamă celui care îi era cel mai apropiat? Aşa cum am spus, acele cuvinte au acţionat asupra Spiritului Bază căruia îi aparţinea personalitatea terestră a ucenicului iubit (desemnat prin numele de Ioan) şi a cărui reprezentant feminin în planul materiei a fost Maria Magdalena. Ceea ce nici spiritele apostolilor nu puteau să cuprindă în clipa aceea a putut înfăptui natura feminină, excepţionala intuiţie feminină care nu analiza cu ajutorul intelectului, dar care nu făcea altceva decât să iubească şi astfel cu ajutorul inimii dacă nu a raţiunii, au putut să cuprindă ceva din acea covârşitoare revărsare de energii în faţa căreia au cedat pentru moment chiar şi spiritele cele mai evoluate.

* * *

Repetăm că numele de Maria reprezintă un grad iniţiatic. Pe lângă Fecioară şi Maria Magdalena, Evangheliile pomenesc şi de alte femei purtătoare ale acestui nume. Maria,

sora Martei (şi a lui Lazăr), o Marie a lui Cleopa *(Ioan 19,25*), Maria, mama lui Iacov şi a lui Iosif *(Matei 27,56*) sau o misterioasă *cealaltă* Marie care a însoţit-o pe Maria Magdalena la mormânt. Teologii nu s-au putut pune de acord cu privire la câte Marii au fost în realitate, dar nu are importanţă. Tot aşa cum este irelevant numele *social* al tuturor acelor femei din anturajul lui Hristos. Mariile erau de fapt MĂRII. Dar este surprinzător faptul că Ioan (singurul care comunică faptul că Fecioara a asistat efectiv la crucificarea Fiului ei) nu o numeşte pe nume ci se foloseşte de expresia Mama lui Iisus.

Poate că, din punct de vedere al Evanghelistului, dacă am compara-o pe Fecioara cu toate celelalte *Marii* din anturajul ei, atunci nici un nume nu s-ar mai potrivi pentru Aceea prin trupul căreia s-a întrupat Cuvântul. Şi poate nici nu era un nume mai elevat decât Maria (adică cea Mare), dar prin care erau desemnate alte personalităţi mari, dar de nivel inferior *Mamei lui Iisus.*

Din punctul de vedere al unor cercuri esoterice de la începuturile creştinismului, şi care se aflau sub incidenţa Marelui Spirit al lui Ioan, Fecioara Mamă a întruchipat pe purtătoarea Sfintei Sofii, adică a Sfintei Înţelepciuni Divine. Din perspectivă esoterică, Sfânta Sofia reprezenta un fel de aspect feminin al Duhului Sfânt.

Maestrul Rudolf Steiner ne transmite informaţia că dintre cele trei înalte individualităţi feminine care, conform cu Ioan, au stat «lângă cruce», adică Fecioara, Maria lui Cleopa şi Maria Magdalena, ultima enumerată era purtătoarea principiului iubirii (adică a sufletului de sentiment), cealaltă Marie întruchipa sufletul de raţiune, adică puterea de înţelegere cu ajutorul intelectului, iar Fecioara Maria cuprindea în Fiinţa ei Sufletul de Conştiinţă, adică *puterea de pătrundere a adevărurilor spirituale,în legătură cu acea parte din fiinţa lăuntrică a Omului ce are menirea să se umple cu înţelepciunea divină* (Evident că toate trei aveau şi iubire potenţată la maximum şi putere propriu-zis intelectuală).

Prin Fiinţa Fecioarei s-au revărsat în lume energii deosebite menite să pregătească viitoarea epocă a *sufletului de conştiinţă,* în care urmează să se dezvolte *capacităţile de înţelegere a adevărurilor spirituale,* epoca de răspândire *pe scară largă* a învăţăturilor *esoterice*. Este epoca care a început odată cu renaşterea italiană şi în care trăim noi cei de astăzi.

Aşa cum am mai spus, dificultăţile de abordare a problemelor legate de Iisus sau de Maica Domnului pot fi depăşite dacă ţinem seama că asemenea entităţi supraevoluate, trebuie considerate la modul, să zicem aşa, *axial*, adică ele se manifestă şi acţionează conştient *simultan* pe planuri de fire diferite. În momentul Botezului, când Energiile Divine au cuprins corporalitatea lui Iisus şi a început Marea Lucrare de Spiritualizare a Pământului, este evident că şi Fiinţa Fecioarei a devenit coparticipantă în acest proces. Prin mijlocirea Maicii Domnului s-a dat impulsul care ţinteşte la *reverginarea* naturii feminine în genere, la restabilirea Maternităţii Feciorelnice, nu numai în Cazul Unic al Fecioarei, ci şi pentru întreaga Omenire.

Şi în lumina celor expuse trebuie înţeles acel act prin care Iisus Hristos a încredinţat-o pe propria Sa Mamă ucenicului iubit, acordându-i în acest fel misiunea să răspândească noul impuls al spiritului. Dar atunci cine este de fapt autorul Evangheliei Sfântului Ioan? Înainte de a da un răspuns tranşant, să ne amintim că Evangheliile au fost redactate în forma pe care o cunoaştem astăzi, cam la două trei generaţii după crucificare. La început nici nu s-a pus problema scrierii, dar nici nu era nevoie. Cuvintele lui Hristos erau transmise prin viu grai şi se imprimau ca nişte peceţi de foc în sufletele ascultătorilor,

printr-un fel de acţiune «magică». Şi nici nu este greu de înţeles o asemenea afirmaţie căci primii care au primit noile revelaţii au contemplat efectele acţiunii lui Hristos, care s-au imprimat în aura Pământului. Conţinutul Evangheliilor în aspectul lor Spiritual, s-a întipărit în sufletele apostolilor şi a celor din anturajul imediat al Mântuitorului. Pe ei nici nu-i mai interesau unele aspecte exterioare ale activităţii Logosului, faptul dacă Hristos a fost în mod fizic în cutare sau cutare loc, sau dacă s-a întâlnit efectiv cu anumite persoane. Când Nicodim s-a întâlnit *noaptea* cu Hristos, pentru cei care aveau înţelegerea corespunzătoare, era clar că era vorba de o întâlnire în primul *şi în primul rând spirituală* şi devenea mult mai puţin important dacă Nicodim efectiv l-a privit pe Hristos cu ochii trupului.

Să revenim la vechea întrebare: Cine este, până la urmă, autorul Evangheliei lui Ioan? Ucenicul iubit este de fapt o femeie, adică Maria Magdalena? Am arătat anterior că prin numele de Ioan se indică «discul» al cărui aspect feminin s-a întruchipat material ca Maria Magdalena în timp ce partea masculină «plana» pe nivele ontologice superioare, formând ceea ce în literatura esoterică este denumit «spirit bază».

Dar aici ne mai lovim de un aspect şi anume: problema Lazăr-Maria Magdalena. Am arătat cum Lazăr a fost iniţiat de însuşi Hristos, eveniment pe care Ioan evanghelistul îl accentuează în mod special, prin care, Lazăr este plasat pe o poziţie deosebită faţă de ceilalţi discipoli ai lui Hristos.

Dacă în Evanghelii apare numele lui Ioan ca unul din cei doisprezece discipoli principali, atunci *acest nume* se referă la partea spirituală şi nu la o persoană întrupată efectiv. Dintr-un punct de vedere, Lazăr poate fi privit ca o întrupare masculină a «discului» căruia aparţinea personalitatea terestră a Mariei Magdalena. Spiritul bază al Mariei (desemnat prin numele de Ioan- de fapt tot un nume iniţiatic) s-a proiectat în personalitatea lui Lazăr, aşa că s-a creat o legătură spirituală puternică între Maria Magdalena şi Lazăr. Dar totuşi, Lazăr şi-a păstrat şi un rest din vechea lui personalitate terestră. Intuiţia feminină superioară a Mariei Magdalena şi puritatea Iubirii divine i-a permis să stea «lângă cruce». Lazăr, cel în carne şi oase, a privit «de mai departe» conform cu *Luca 23,49*. El a fost propriu-zis *ucenicul iubit*, prin care a fost dat omenirii acel document de excepţională valoare numit Evanghelia lui Ioan. Chiar cuvintele adresate de Hristos apostolului Petru (în *Ioan 21,22*: «*Dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni ce vrei tu*?») cu referire la ucenicul iubit, denotă nu numai statutul său deosebit, dar şi un caracter tainic legat de persoana aceluia, adică ceva aşa de elevat şi de tainic, încât depăşeşte pe ceilalţi apostoli. (Bineînţeles că personalitatea Mariei Magdalena şi-a avut în continuare rolul său excepţional de care vom vorbi mai încolo).

Evanghelia lui Ioan, în ultimul ei capitol, specifică în mod expres că ucenicul iubit era cel care în timpul Cinei era rezemat de pieptul lui Hristos, o ipostază totuşi jenantă dacă e s-o privim la modul sensibil, dar care capătă un cu totul alt înţeles dacă ţinem seama că toată relatarea despre ultima Cină a lui Hristos cu apostolii s-a desfăşurat pe cu totul alt plan, la nivel de Spirite Bază şi atunci amănuntul că Ioan era rezemat de pieptul Învăţătorului, semnifică legătura unică dintre acesta şi Hristos.

Şi într-adevăr, Spiritul numit *Ioan*, căruia i se atribuie cel mai important şi elevat document al Spiritualităţii Creştine, a lucrat covârşitor prin «proiecţiile» sale în plan fizic, adică Lazăr-Maria Magdalena, la răspândirea mesajului evanghelic.

* * *

Şi acum să încercăm să abordăm problema principală: aşa-zisa căsătorie a Mariei Magdalena.

Să ne amintim de fenomenul care s-a petrecut la Botezul Domnului, atunci când Spiritul Cristic a preluat învelişurile lui Iisus din Nazaret. Atunci a avut loc o preluare totală a corporalităţii lui Iisus de către Logosul ce se cobora în materie. Ştim că una dintre afirmaţiile dogmatice de bază ale teologiei creştine este cea cu privire la dubla natură divino-umană a lui Hristos. Dar această dublă natură, adică caracterul teandric al Mântuitorului, s-a alcătuit tocmai prin *acest fenomen grandios*, prin faptul că Eul foarte evoluat, dar totuşi omenesc a lui Iisus, a părăsit *complet* vechile învelişuri. S-a creat posibilitatea ca Logosul să penetreze şi să asimileze materialitatea corporalităţii umane *până la ultimele nivele posibile* şi să se realizeze lucrarea divină de spiritualizare a materiei. (Evident că spiritul propriu-zis al lui Iisus a rămas în continuare legat în modul cel mai intim de întreaga lucrare a Logosului).

Un asemenea spirit supraevoluat precum Iisus nu se mai întrupează la modul, să zicem «clasic», adică trecând prin trupul unei femei. Dar el poate prelua un corp matur gata format. Se produce un proces asemănător cu cel din momentul Botezului din Iordan, dar pe un nivel mai redus. Vechea personalitate rămâne legată de vechiul său corp, dar este complet absorbită de către un principiu superior, într-o simbioză cu spiritul gigantic care o cuprinde. Un asemenea fenomen s-a întâmplat cu Iisus după botez. Iisus a cedat învelişurile sale Logosului Cosmic, dar a preluat un corp aparţinând unui discipol apropiat din anturajul lui Hristos.

Ceva asemănător se poate spune şi despre Maria Magdalena. Însăşi numele ei face referire la un principiu superior şi care nici nu se întrupează în sens propriu, dar preia o corporalitate deja formată penetrând aproape până la identificare vechea personalitate, personalitate care în felul acesta capătă calităţi surprinzătoare. Dacă ne amintim ceea ce am afirmat mai devreme despre Mama lui Iisus, care a fost încredinţată ucenicului iubit, împreună cu întreaga ei înţelepciune spirituală, atunci Maria Magdalena reprezintă un nivel intermediar. Dintr-un punct de vedere, Spiritul care a cuprins personalitatea ei poate fi numit *o pleromă*, un termen ce desemnează un principiu integrator, ceva care, oarecum «a învăluit» toate celelalte personalităţi feminine din preajma lui Hristos. Atunci nu-i de mirare că toţi cei patru evanghelişti o menţionează.

Iar în ceea ce priveşte cea de a doua componentă a numelui, aparţinând individualităţii de care ne ocupăm, s-a spus că termenul de Magdalena s-ar referi la o localitate numită Magdala, un fel de «loc de vilegiatură» pentru cei înstăriţi şi în care se puteau contacta destule practicante ale amorului liber.

De fapt, numele Magdalena, prin rădăcina *mag*, este menit să accentueze un nivel spiritual, ce depăşea pe cel al celorlalte persoane feminine din anturajul lui Iisus (bineînţeles cu excepţia Fecioarei Maria).

Maria Magdalena însemna un fel de Maria Magiciana, sau Maria cea Iniţiată. Şi în lumina celor spuse este de înţeles că o asemenea personalitate deosebită a căpătat supremul privilegiu de a fi *prima fiinţă umană* care L-a întâlnit pe Iisus Hristos cel Înviat.

După consumarea jertfei de pe cruce, un grup de discipoli apropiaţi ai lui Hristos, în frunte cu Iosif din Arimateea, au plecat spre sudul Franţei unde au exercitat o intensă activitate misionară. Printre aceia se găsea şi Maria Magdalena, împreună cu discipolul purtător al Spiritului lui Iisus.

O iubire de o intensitate excepţională s-a înfiripat între cele două individualităţi. Şi ţinând seama de tot ce am analizat până în momentul de faţă, o asemenea iubire nu a vizat doar personalităţile pământeşti (legate de anumite trupuri materiale supuse decrepitudinii şi morţii), ci a cuprins spiritele pe nivele ontologice superioare, s-a repercutat în largul cosmosului.

Şi este adevărat că din legătura dintre Maria Magdalena şi asociatul ei au rezultat urmaşi, dar este cazul să mai facem o precizare. Concepţia nu s-a produs chiar ca la ceilalţi membri de rând ai comunităţii umane, dar *naşterea* s-a desfăşurat normal. Şi o asemenea aserţiune n-ar fi aşa de greu de acceptat dacă avem în vedere *nivelul spiritual* ai celor doi protagonişti. Ceva asemănător se poate spune şi despre Ioan Botezătorul (în cazul lui Iisus după cum am văzut, nu numai concepţia dar chiar şi alcătuirea în sens propriu a corporalităţii Sale s-a desfăşurat pe alte planuri de fire).

Acel grup foarte select de discipoli, de care am pomenit mai înainte (şi din rândul cărora făcea parte şi Maria Magdalena), a constituit nucleul păstrătorilor celor mai elevate taine în legătură cu Întruparea Logosului. Descendenţii fizici sau spirituali ai unor prime cercuri de creştini au alimentat anumite subcurente ale esoterismului creştin şi au împins păstrarea unor secrete până-n epoca modernă.

Leonardo da Vinci a fost unul din acei cunoscători ai tainelor celor mai bine ascunse legate de Lucrarea Logosului. Şi el chiar a sugerat unele informaţii în cunoscuta sa frescă, cum ar fi aspectul pronunţat feminin al lui Ioan, faptul că poziţia lui Iisus şi a lui Ioan la masă sugerează litera M.

Rândurile de mai sus au fost concepute ca o replică la adresa acelor teorii care pretind să înfăţişeze viaţa pământească a lui Iisus după crucificare (!). Am încercat să oferim o lămurire care să pună lucrurile pe făgaşul firesc, atât cât se poate spune pentru moment şi în măsura în care ni s-a îngăduit să obţinem accesul la unele informaţii.

Dar să revenim la misiunea lui Iosif din Arimateea. În călătoria sa spre sudul Franţei el a luat cu sine o cupă nefăcută de mâini omeneşti şi care pentru un ochi profan părea a fi din lut. Pe fundul acelei cupe se găsea un lichid de culoare roşu intens. Era efectiv sângele lui Hristos, un extract *materializat* al celei mai pure Iubiri cosmice. Bineînţeles că Iosif n-a avut nevoie să se apropie efectiv de cruce şi să culeagă sângele ce s-a scurs din rănile corpului răstignit.

Acea cupă a fost ascunsă undeva în Pirinei (ulterior s-a realizat şi o copie de aur). Şi care ar fi fost ochiul păcătos capabil să privească un asemenea «obiect» şi mâna care să-l atingă? Am spus mai înainte că Iosif din Arimateea era un reprezentant al Ramanilor cu o excepţională misiune în cadrul lucrării Logosului Întrupat, aşa că el a primit uluitoarea sarcină de a fi primul păstrător al Cupei Graal. A existat un ordin al Sfântului Graal în primele secole ale creştinismului format din cele mai elevate individualităţi capabile să primească impulsul lui Hristos. Au fost câţiva oameni care au reuşit să unească în fiinţa lor *cea mai înaltă cunoaştere iniţiatică* (în tradiţia vechilor şcoli de iniţiere, dar de data aceasta într-o formă nouă, *cristificată*) şi totodată *cea mai arzătoare credinţă*. Atunci când, cuprinşi de extaz, ei se prosternau în faţa altarului, Cupa Graal, *purtătoarea Iubirii Cosmice*, se materializa în faţa lor.

În ceea ce priveşte pe Iosif din Arimateea, el s-a deplasat până în Insulele Britanice ca să stabilească o legătură cu acel ordin iniţiatic care ulterior a intrat în istorie (mai bine zis în legendă) sub numele de Cavalerii Mesei Rotunde (sau ai Regelui Artur). Până la un punct s-a reuşit o colaborare între curentul creştin al Graalului şi vechiul curent esoteric

celtic (cu rădăcini în vechile *oracole* atlanteene). Reprezentanţii curentului arturian şi-au păstrat o clarvedere atavică, care la unii dintre ei s-a menţinut în stare nealterată.

Ei au contemplat în spirit întregul proces al Naşterii lui Iisus, al Crucificării şi Învierii, dar tocmai din această cauză au devenit conştienţi (foarte puţini la număr) că vechile lor metode de acces în planurile superioare nu mai făceau faţă noilor cerinţe din zorii epocii ce se anunţau. Vechea practică spirituală se baza pe *ieşirea în Macrocosmos*, iar cei care obţineau cele mai înalte grade ajungeau să contemple Spiritul Cristic revărsat în Marele Cosmos. Dar Hristos nu se mai găsea acolo. Hristos s-a identificat cu sufletul uman şi de acum încolo urma să fie căutat şi descoperit nu în Macrocosm, ci în Spaţiul Infinitei Subiectivităţi umane, în lăcaşul cel mai adânc al Sufletului şi al Inimii. De aici au provenit şi toate acele legende legate de căutarea Graalului, de descoperire a noului filon esoteric creştin.

Evoluţia ordinului galez al cavalerilor regelui Artur a fost foarte promiţătoare în primele secole ale creştinismului. Se părea că s-a reuşit o îmbinare dintre metodele iniţiatice aşa cum se practicau acestea în Centrele de Mistere ale bazinului mediteranean şi noul curent creştin. Nici chiar din vechiul păgânism n-a fost totul fals şi degenerat. Dar până la urmă fatumul istoriei i-a ajuns şi pe ei.

N-a existat nici o individualitate întrupată în mod fizic care să poarte numele de Artur. *Regele Artur* era Maestrul Invizibil al ordinului, adică Spiritul său protector şi inspirator, o entitate spiritual-cosmică de rang foarte înalt, dar disensiunile interne şi-au spus cuvântul. Spre sfârşitul existenţei ordinului a existat totuşi un personaj efectiv întrupat care poate fi identificat într-o oarecare măsură cu acel Artur din ciclul corespunzător de legende. Conform cu tradiţia, el a fost ucis de propriul său fiu, de fapt, un discipol răzvrătit care până la urmă a pierit şi el. Acel rege terestru (cunoscut în tradiţie sub numele de Artur, nume care, ca în toate celelalte cazuri, era un nume *secret*, adică iniţiatic, deci care *nu putea să apară în documente*) a fost ultimul conducător exterior al ordinului.

Năvălirile anglo-saxonilor au desăvârşit opera de distrugere. Ultimele elemente legate de vechea spiritualitate păgână au murit. «Smochinul», *simbol al arborelui cunoaşterii* în tradiţia orientului şi a antichităţii clasice, n-a mai dat nici o roadă şi orice fel de încercări de resuscitare a vechii iniţieri nu numai că erau sortite eşecului, dar aveau ca rezultat un deznodământ de multe ori tragic pentru cei care tot se mai legănau în iluzia revigorării trecutului. (Aceasta a fost şi soarta lui Iulian Apostatul).

Hristos a ştiut foarte bine ce face când a blestemat «smochinul» şi i-a interzis să mai dea «roade», căci eventualele «roade» ar fi fost de la bun început otrăvite.

Mai târziu, prin secolul IX, un descendent al curentului arturian, intrat în legendă sub numele de Parsifal, a ajuns regele Graalului. El a personalizat noul tip de iniţiere creştină şi astfel ultimele rămăşiţe ale vechii înţelepciuni celtice s-au integrat în curentul esoteric creştin.

Iar acea zonă din Ţara Galilor, care se afla sub incidenţa spirituală a Cavalerilor Mesei Rotunde, a fost ulterior recreştinată, dar de data asta de către reprezentanţii creştinismului instituţionalizat romano-catolic.

Pe măsura trecerii timpului, Graalul se retrăgea din ce în ce mai mult din planul terestru. Ordinul Sfântului Graal, în forma lui originară, şi-a pierdut raţiunea de a mai exista. Parsifal a fost ultimul rege (exterior) al Graalului. Ulterior, Cupa a fost predată în custodia lui Cristian Rosencreutz . La fel ca şi în cazul lui Iisus, este vorba de o entitate

umană de o excepţională evoluţie, care a avut misiunea ca în cursul secolului XV european să pună bazele noii cunoaşteri spirituale moderne, corespunzătoare cu structurile psihice profunde, ale sufletelor care se întrupau în Europa creştină, ţinând seama de zorii unei epoci noi în evoluţia omenirii, bazată pe cunoaşterea şi stăpânirea forţelor Naturii materiale, o epocă care deja a început să-şi facă simţită prezenţa o dată cu renaşterea italiană. Cele două entităţi - Maestrul Iisus (adică Spiritul *uman* al Celui pe care noi îl venerăm sub numele de Iisus Hristos) şi Cristian Rosencreutz - sânt conducătorii spirituali ai emisferei occidentale. Ei sânt răspunzători de evoluţia Europei şi a Americii. Evident şi Orientul se află sub oblăduirea a două entităţi de rang foarte înalt, dar numele lor nu este relevant pentru tema noastră.

Mai târziu, Cristian Rosencreutz a predat această Cupă Oamenilor Albi din Carpaţi, care la rândul lor au trimis-o pe un plan ontologic superior, la care nu se poate ajunge decât printr-o evoluţie spirituală de nivel foarte ridicat. Dar în cursul epocilor viitoare toţi oamenii sânt chemaţi să atingă nivelul reprezentat de Sfânta Cupă purtătoare a Sângelui lui Hristos.

Capitolul 50
Ucenicul iubit şi rolul său orientat spre viitor. Unele concluzii cu privire la ceea ce s-a spus până acum

În Evanghelia lui Ioan mai intervine un episod remarcabil ce are legătură cu problema *ucenicului iubit.*

În ultimele versete ale relatării evanghelice (*capitolul 21.20-22*) este prezentat un dialog neobişnuit între Apostolul Petru şi Hristos. Conform cu *versetul 14*, s-a produs a treia arătare a lui Hristos în faţa apostolilor, în cursul căreia a avut loc repunerea lui Petru în statutul de apostol, statut pe care l-a pierdut prin lepădarea de Iisus cu prilejul arestării Învăţătorului.

Se spune că Petru *s-a întors* şi l-a văzut pe ucenicul iubit *venind după el*. Urmează strania întrebare pe care Petru o adresează lui Hristos: *Doamne, dar cu acesta ce se va întâmpla*? De ce trebuia să întrebe apostolul Petru aşa ceva, ca şi cum statutul şi misiunea fiecărui apostol ar fi fost deja prestabilită şi numai despre acel ucenic iubit nu se ştia ce va fi şi ce o să facă el în viitor? Dar răspunsul lui Hristos este şi mai deconcertant: *Dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu? Tu urmează Mie.*

Aceste cuvinte ar părea ca o severă punere la punct din cauza unei curiozităţi indiscrete. Dar în versetul următor se spune că ceilalţi fraţi au interpretat cuvintele Mântuitorului în sensul că ucenicul acela *nu va muri*. Numai că autorul Evangheliei adaugă imediat: Hristos n-a spus că ucenicul acela nu va muri, ci că, *dacă voiesc să rămână etc*… dar nu e acelaşi lucru? Care e diferenţa? dacă ar fi să privim la modul pur exterior, în sensul banal al termenilor.

În realitate, acest bizar schimb de replici face trimitere la o înfiorătoare taină. Am văzut că Evanghelistul şi Apostolul Ioan atinge cele mai elevate raporturi dintre Hristos şi restul omenirii. Evanghelia lui Ioan priveşte oarecum *viitorul* lumii creştine, acel viitor care de abia acum începe să se cristalizeze. Aşa că întrebarea lui Petru şi răspunsul lui Hristos reprezintă un fel de punct pe i al Evangheliei lui Ioan.

În primul rând, facem următoarea observaţie. Capitolul anterior (*cu nr.20*) se încheie cu scena apariţiei lui Hristos în faţa apostolilor şi a lui Toma, cât şi cu invitaţia de «a

pune degetul». Comentariul evanghelistului, în ultimele două versete ale *cap.20*, afirmă că Iisus a făcut *multe alte minuni* care nu sânt scrise, dar ceea ce s-a scris s-a dat oamenilor ca ei să creadă că Iisus este Hristosul (adică Mesia cel promis) şi să obţină prin aceasta viaţă veşnică.

Logic aici ar trebui să se încheie Evanghelia, iar cap. 21 pare ca o anexă adăugată ulterior. În realitate, Evanghelia în aspectul ei *exterior* se încheie cu ultimele versete ale cap. 20. Pentru că avem de-a face totuşi şi cu evenimente care s-au desfăşurat în plan fizic, a avut loc şi o succesiune *temporală* de acţiuni. Dar cap.21(3x7), este deja un fel de concluzie care circumscrie restul, el este **atemporal**.

Nici n-ar fi cazul să mai adăugăm că schimbul de cuvinte dintre Petru şi Hristos s-a petrecut cu totul în afara planului fizic, pe un nivel ontologic foarte înalt, în afara oricărei atingeri a timpului. Chiar Evanghelistul face de fapt o uşoară aluzie când specifică că este vorba de acel ucenic care în timpul Cinei s-a sprijinit de pieptul Învăţătorului, în orice caz, un gest ce nu s-a desfăşurat la modul exterior sensibil. Din acest punct de vedere, putem considera la fel de bine că dialogul dintre Petru şi Hristos s-a produs *după* Înviere sau înainte, poate chiar înainte de însăşi zămislirea pruncului Iisus. Când apostolul Petru s-a întors (conform cu versetul 20), el a efectuat un fel de întoarcere din lumea fizică către Spirit, «s-a întors» în propriul său interior şi totodată s-a smuls de sub incidenţa «fluxului» timpului, s-a produs un fel de «regresie» în timp, dar în propriul său interior, până la «originile» Impulsului Cristic. De aceea Hristos îi spune: *dacă voiesc ca el să rămână până ce voi veni*…

Desigur este tentant să interpretăm aceste cuvinte în sensul celei de a doua veniri, dar până la urmă nu există şi nu va exista nici un fel de «*a doua*» venire. Hristos a venit *o dată* şi a rămas unit (potenţial) cu fiecare suflet uman individual şi nici nu are *de unde să vină*, căci n-a plecat nicăieri: «*căci Eu voi fi cu voi până la sfârşitul veacurilor*» (Matei 28,20).

Atunci când Petru l-a văzut pe ucenicul iubit venind după el, era de fapt vorba de spiritul bază a cărui proiecţii în planul materiei am arătat că erau reprezentaţi de Maria Magdalena şi de Lazăr, echivalentul *terestru* al ucenicului iubit, având totodată un rol de protejare faţă de o individualitate precum cea a lui Petru (mai ales că puţin mai înainte Hristos face o aluzie la moartea de martir care îl aşteaptă pe Petru). Dar nu este vorba numai de individualităţi singulare precum Ioan sau Petru, ci de ceva **mult mai mult**. Am spus că fiecare apostol cuprindea sub «oblăduirea» sa o parte a omenirii. Cei aflaţi sub incidenţa lui Ioan reprezentau omenirea viitorului, ai cărei germeni nici nu erau coborâţi în trupuri fizice propriu-zise. Ei urmau *să mai rămână* în sferele cereşti până la *venirea* lui Hristos pe Pământ, căci de abia cu consumarea actului Învierii s-au deschis canalele ca ceata Spiritelor «aparţinând» lui Ioan să se poată întrupa şi să înceapă să acţioneze în materie. Ei reprezentau prin excelenţă *pionierii Spiritului*, nenumăraţii agenţi anonimi care în epocile de maxim întuneric şi prigoană păstrau şi transmiteau din om în om flacăra *Cunoaşterii Spirituale*. Nu puţini au sfârşit pe rug (precum Giordano Bruno şi mulţi alţii). Ei îşi asumau de regulă misiuni de sacrificiu. De cealaltă parte era *marea masă* a omenirii comune, cea aflată sub «adumbrirea» Spiritului lui Petru, cei care ţin de Biserica exterioară, instituţionalizată. Şi acum putem să întrezărim sensul cutremurător al acestei replici aparent dure dată de Hristos lui Petru. El spune: *dacă voiesc ca el să rămână până ce voi veni*… Şi este normal să fie aşa, căci aşa cum am spus, nici nu se putea altfel. Era vorba de o categorie de spirite de «rezervă», care trebuiau să aştepte

momentul Învierii ca să se poată face *primele începuturi* ale misiunii lor (şi evident acea *venire* de acum două milenii continuă să se actualizeze de-a lungul ciclurilor). Pe de altă parte, Hristos îi spune lui Petru: *Ce ai tu? Tu urmează Mie* (adică cunoaşte-ţi *propria misiune*). De fapt, aici intervine o aluzie profetică la viitorul lumii creştine. Cu alte cuvinte, acel «*ce ai tu*?» înseamnă că marea masă a sufletelor comune, oricum nu înţeleg şi multă vreme nu vor putea înţelege. Cele două căi se vor despărţi pentru multe secole. Biserica instituţionalizată (cea a lui Petru) şi-a avut rolul său covârşitor (cu toate devierile şi greşelile umane). Dar a venit momentul ca cele două căi să înceapă să se apropie. Putem spera ca timpul intoleranţei, a anatemizărilor şi în general a *refuzului de a înţelege* a trecut irevocabil (cel puţin în cadrul creştinismului istoric). Aşa cum am spus de mai multe ori, explicaţiile esoterice nu le anulează pe *cele clasice, ci le completează.*

* * *

Mai există un obiect la fel de celebru ca şi Graalul, mai ales că spre deosebire de Cupa Graal, acesta din urmă poate fi admirat de orice ochi. Este vorba de Giulgiul din Torino, în care se zice că a fost învelit corpul lui Hristos după ce a fost coborât de pe cruce şi pe care s-a imprimat forma corpului Mântuitorului.

Aflăm din Ioan că, atunci când Petru şi ucenicul iubit de Iisus au venit la mormânt, ei au văzut «giulgiul pus jos». La ora actuală, există o bucată de pânză pe care este imprimată (în negativ) forma unui corp omenesc: Este acel giulgiu în jurul căruia s-au ţesut numeroase legende şi numeroase teorii. La insistenţele oamenilor de ştiinţă, autorităţile Bisericeşti au acceptat ca giulgiul să fie expus unor probe în vederea determinării vârstei, prin metode radioactive. Este posibil că cei care au acordat o asemenea aprobare, erau foarte siguri că rezultatele le vor fi favorabile, dar cele mai sofisticate şi scrupuloase determinări au stabilit că acea bucată de pânză, datează din sec. XIV.

Dacă am admite că giulgiul este un fals, se pune totuşi problema; cum a fost totuşi posibil să fie fabricat cu mijloacele de atunci (din evul mediu). Este adevărat, că pânza respectivă nu a fost aceea care a înfăşurat corpul lui Iisus, căci *adevăratul* «giulgiu» în care s-a înfăşurat corpul lui Iisus nu a fost făcut de mâini omeneşti şi niciodată nici un ochi profan nu l-a văzut.

Dar nici giulgiul de la Torino nu este chiar în sens propriu un fals. Există o teorie care susţine că în acea bucată de pânză a fost învelit corpul lui Jaque de Molay, Marele Maestru al ordinului templierilor, după ce acesta a fost torturat de inchiziţie. El era încă viu şi a fost ulterior ars pe rug. Informaţia este adevărată, dar vom mai reveni asupra chestiunii respective. Templierii sau ceea ce a mai rămas din ei au încercat să se folosească de o asemenea relicvă, în vederea subminării puterii papale, dar au căzut victimă demonului mândriei, ceea ce i-a pierdut.

Am putea totuşi pune o întrebare dramatică: Există pe undeva şi giulgiul cel adevărat, într-o formă mai mult sau mai puţin materială? La aceasta nu putem răspunde decât că giulgiul văzut de Petru (*Ioan 20,5,6; Luca 24,12*) reprezintă un «obiect» de o importanţă spirituală comparabilă cu cupa în care s-a strâns sângele lui Hristos, aşa că destinul ulterior al acestuia a fost asemănător cu cel al Graalului. Chiar imediat după Înviere nu orice ochi putea să-l perceapă şi, pe măsura trecerii timpului, a avut loc o ocultare din ce în ce mai pronunţată.

* * *

Cu aceste ultime consideraţii se pare că am epuizat tema lucrării noastre. Ne-am ocupat de anumite aspecte particulare care au prezentat interes din punctul de vedere al problematicii pe care ne-am propus s-o tratăm. Ca să epuizăm toate aspectele referitoare numai la Evangheliile canonice ar fi necesare, probabil, vreo zece lucrări ca cea de faţă. Dar mai există şi câteva zeci de fragmente apocrife legate de viaţa şi activitatea lui Iisus. Pe drept cuvânt Părinţii Bisericii s-au concentrat asupra acelor «documente» care prezentau certitudinea unei inspiraţii de nivel foarte înalt. În ceea ce priveşte problema apocrifelor, oferim ocazia altor cercetători să se ocupe de ele şi să descopere grăuncioarele de aur în masa nisipului şi a aluviunilor. Cu siguranţă că se pot găsi multe aspecte interesante, având în vedere că acelea au fost redactate foarte de timpuriu (poate chiar înaintea celor «oficiale»), prezentând un contact mai intim cu miezul problemelor, fără să fie marcate de tendinţa de a se adapta viitoarei acceptări din partea unei autorităţi spirituale, care în acel moment nu exista încă. Cuvintele Domnului care la început se transmiteau din om în om, şi-au adaptat unele înţelesuri faţă de noile tendinţe de evoluţie a societăţii umane.

Oricine se poate întreba: Care sânt, până la urmă, concluziile la care am putea ajunge, pe baza a tot ce a precedat? În conformitate cu însuşi titlul lucrării prezente, ne-am propus să aducem o lumină cu privire la unele aspecte obscure şi controversate ale mesajului evanghelic.

Am văzut că problema naşterii creştinismului este legată de înţelegerea rolului jucat de centrul Spiritual din Carpaţi, în ceea ce priveşte «pregătirea terenului» în vederea împlinirii evenimentului capital al Istoriei Omenirii (aceasta reprezintă o chestiune foarte puţin cunoscută în mişcarea esoterică europeană). Dar în legătură cu Templul din Carpaţi, în mod fatal ne-am lovit de chestiunea vehiculată cu mai mult sau mai puţin diletantism în anumite publicaţii şi în anumite cercuri esoterice (sau pretins esoterice!) şi anume cea a «Misiunii României», un termen de care deja s-a cam abuzat şi a devenit jenant. Dacă totuşi ne hazardăm să folosim o asemenea expresie, atunci se ridică întrebarea: poate că orice popor de pe faţa Pământului ar avea dreptul să pretindă că a fost creat de Dumnezeu cu o anume misiune. (Şi, mai mult sau mai puţin, aşa este). Ca o paranteză, putem aminti de efectele dezastruoase ale pretenţiilor mondialist-mesianice ale marilor noştri vecini de la răsărit. Se ştie câtă «fericire» a rezultat de aici pentru popoarele limitrofe.

Având în vedere tot ce am explicat până în acest punct, întrebarea firească ar fi totuşi: *mai este valabil* rolul Spiritual al Spaţiului Carpatic, în contextul civilizaţiei europene moderne? Se mai poate vorbi de acel Templu Misterios?

* * *

În prima parte a prezentei lucrări, am prezentat o schiţă a evoluţiei omenirii indicând particularităţile specifice ale acestei evoluţii în ceea ce priveşte sud-estul european şi spaţiul carpatic în particular, astfel încât să poată fi înţeles rolul spiritual excepţional pe care l-a jucat Centrul din Carpaţi.

Dacă totuşi cineva ar găsi afirmaţiile noastre neverosimile, sau un pic prea fantastice, sau dacă s-ar pune întrebarea: *Dar de ce tocmai în Carpaţi*?, atunci nu ne rămâne decât să repetăm că noi am stabilit nişte fapte şi nici o clipă nu ne-am gândit să alimentăm eventuale complexe de superioritate. Căci în ultimii o sută cincizeci de ani ne-au bântuit destule complexe, unele de superioritate (mai rar), dar mai ales de inferioritate…

Iar în ceea ce priveşte întrebarea: de ce Dumnezeu a ales o anumită regiune (cum ar fi spaţiul Carpatic) în vederea unui anume rol istorico-spiritual, cu acelaşi succes am

putea să întrebăm, de ce Oceanul Atlantic este aşa cum este în prezent, sau de ce Munţii Himalaia sânt aşa cum sânt şi sânt situaţi tocmai în acea regiune a Globului şi nu în alta?

Tot ce facem este că afirmăm pe baza unei constatări de fapt. *Drama cosmică a Întrupării Cuvântului s-a desfăşurat (la modul exterior) pe «scena» din Palestina,* Planul a fost al lui Dumnezeu, dar «Scenariul» s-a scris în Carpaţi**.** Cititorul a putut remarca că noi ne-am ferit pe cât posibil să trasăm limite precise, atunci când ne-am referit la acel teritoriu, cu rolul spiritual privilegiat. Am preferat să folosim termenul de sud-est European, sau Spaţiu Carpato-dunărean, având în vedere că această zonă geografică s-a configurat în formă densă într-o perioadă relativ recentă a istoriei Pământului (evident, dacă raportăm la întreaga durată a Vieţii planetare).

Bineînţeles că activitatea celor pe care i-am numit Oamenii Albi nu se rezumă numai la Spaţiul Carpatic (în treacăt fie spus, Carpaţii nu se găsesc numai pe teritoriul actualei României). Ei acţionează peste tot. Ei formează marea colectivitate a Spiritelor Eliberate care dirijează de pe planurile superioare evoluţia neamului omenesc în totalitatea lui. Şi în orice caz, un iniţiat din Carpaţi nu are probleme să se înţeleagă cu unul din Himalaia.

Dar Centrul Coordonator General a fost (şi continuă să fie!) în Carpaţi (sau aşa cum am spus de mai multe ori, în acea «zonă» dintr-un plan ontologic superior, al cărui echivalent geografic exterior îl formează Carpaţii).

Desigur, dacă am vrea să stabilim totuşi mai precis localizarea Centrului Spiritual Suprem, atunci ar trebui să ne limităm la Spaţiul intracarpatic, iar dacă am dori să fim şi mai riguroşi, atunci Centrul Centrului ar fi regiunea Vrancea (leagănul Baladei Mioriţa, simbolul supremei Iniţieri încifrat într-un cântec). Acolo au existat (la timpul lor) şi «capitalele» imperiilor pelasg, ulterior prototracic. Poate că nu întâmplător s-au stabilit şi anumite triburi de unguri pe aceste meleaguri carpatice. Or fi avut şi ei pe vremuri iniţiaţii lor care au ştiut câte ceva.

Până la urmă, care este problema capitală? Mai precis ne putem întreba: care este rolul acestui Centru în contextul civilizaţiei mondiale actuale?Şi dacă se mai poate aborda o asemenea chestiune? Vom pune în discuţie această temă în următoarea parte a lucrării noastre.

PARTEA A PATRA

O ANALIZĂ DIN PUNCT DE VEDERE SPIRITUAL A SITUAŢIEI OMENIRII CONTEMPORANE - MISIUNEA ROMÂNIA

Capitolul 51
O privire de ansamblu asupra lumii contemporane. Câteva comentarii asupra problemei răului

Înainte de a trage concluziile inevitabile din tot ce am expus până acum şi a pune punctul final pe i, să aruncăm o privire de ansamblu asupra situaţiei lumii contemporane.

La o considerare superficială s-ar putea aproape spune că cele două milenii de creştinism s-au irosit în zadar. Lumea noastră arată de parcă Hristos nici nu s-a jertfit pe Cruce sau că jertfa Lui a fost inutilă. Este adevărat că, în ceea ce priveşte conştiinţa individuală şi comportamentul la nivel individual al oamenilor, creştinismul a avut un

succes incontestabil, dacă ne referim la o anume înfrânare a celor mai josnice instincte şi impulsuri ale naturii umane, dar dacă privim societatea umană în ansamblul ei, constatăm că o mare parte a omenirii a ajuns sub adumbrirea unui mod de viaţă care ţinteşte la exacerbarea tocmai a *părţii animalice* din fiinţa umană; o civilizaţie a banului *prosternată în faţa Viţelului de Aur*.

Pe de o parte asistăm la răspândirea unui fel de anarhie sexuală, iar pe de altă parte omenirea pare să fie cuprinsă de un duh morbid, un impuls spre autodistrugere. Pe Pământ s-a instaurat acel mod de viaţă care poate fi numit civilizaţia lui Iuda (a «arginţilor»), adică a «spiritului» materialist (chiar dacă mai mult sau mai puţin, pe cea mai mare parte a globului, credinţa religioasă este liberă), un fel de *darwinism social*, bazat pe concurenţă economică sălbatică, în care supravieţuieşte cel care îşi distruge primul adversarul, iar această concurenţă şi luptă pentru supravieţuirea economică, condiţionată de a produce cât mai mult şi cât mai ieftin, este fatal legată de o demenţială risipă a resurselor materiale ale planetei prin distrugerea ecosistemelor la scară continentală, care au ajuns să genereze deja efecte la nivelul întregului glob pământesc.

De fapt, pe lângă aspectul *exterior* al problemelor cu care se confruntă omenirea contemporană, mai intervine şi latura spirituală. Omenirea suportă consecinţele acumulării unor devieri spirituale care s-au perpetuat şi amplificat timp de două milenii. Rolul Bisericii a fost covârşitor în menţinerea coeziunii sociale şi în stimularea unei anume concepţii de viaţă, care a stat la baza civilizaţiei europene *creştine* (o privim de data aceasta în aspectele ei *pozitive*). Dar punctul slab al acestei civilizaţii, chiar tragedia ei am putea spune, a constat în *totala ruptură* care s-a produs între partea exterioară a cultului instituţionalizat şi aspectul profund esoteric al adevăratei înţelepciuni creştine, o înţelepciune cultivată de membrii unor cercuri *foarte restrânse*, care erau nevoiţi să se ascundă în permanenţă. (Rugăm pe cititor, să nu tragă concluzia că noi am fi de părere că ritualul creştin bisericesc luat ca atare, ar fi fost fals. Aici este vorba de *modul de interpretare* al anumitor simboluri).

Principala cauză care a generat starea deplorabilă a omenirii creştine contemporane, a constat tocmai în această duşmănie ascunsă sau făţişă şi despre care aproape că se poate spune că n-a încetat nici în ziua de azi.

Desigur, poate fi până la un punct înţeles impulsul spre libertinajul sexual, având în vedere că timp de secole şi secole se încerca inocularea în conştiinţa oamenilor a ideii *păcatului cărnii*.

Presiunea permanentă asupra spiritelor a avut ca rezultat o reacţie de revoltă, la nivelul psihomentalului colectiv al popoarelor lumii creştine, o reacţie de emancipare de sub tutela spirituală. Biserica atâta a vorbit despre spirit şi despre salvarea sufletului, încât aproape că a uitat că, până una-alta, omul are *un trup* cu toate nevoile lui (printre care cele sexuale prezintă o importanţă remarcabilă, în fond este vorba de perpetuarea speciei).

S-a spus că dacă, acolo unde natura permite, bărbaţii şi femeile (cel puţin cei tineri) ar umbla goi (cu bustul gol), rezultatul ar fi o catastrofă, căci ar dispărea atracţia şi *curiozitatea* sexuală. Aceasta poate părea o idee şocantă pentru unii, dar nu este chiar lipsită de temei. Răspunsul ar fi că mai degrabă instinctul sexual s-ar reîncadra *în făgaşul firesc*. Civilizaţia noastră a răsturnat cu capul în jos raporturile fireşti între sexe, şi în general tot ceea ce este legat de problema senzualităţii.

În vremurile foarte vechi, aşa cum am arătat în prima parte, nici o legătură trupească nu se realiza fără ca un preot clarvăzător să confirme *legătura spirituală* dintre cei doi parteneri de sex opus (ceea ce am afirmat era valabil în orice caz pentru partea cea mai evoluată a omenirii din acele epoci). Datorită acestei afinităţi spirituale putea să apară şi simpatia reciprocă, *legătura afectivă a sufletelor*, aşa numita «voce a inimii» şi, ca o încununare, se ajungea la legătura trupească, menită să asigure naşterea unei noi fiinţe umane.

Dar în lumea noastră modernă, pare că întreg procesul este inversat. În loc să se pornească de sus în jos, de la spirit către materie, se începe cu pura atracţie sexuală (instinctul animalic) şi se presupune că se va ajunge şi la dragoste propriu-zisă: Despre legătura *spirituală* (singura care contează *în ultimă instanţă*) aproape că nu se mai pomeneşte nimic. (Uneori legătura fizică putea chiar să lipsească fără să prejudicieze cu nimic uniunea profundă sufletesc-spirituală).

Rezultatul constă în dezmăţul care a cuprins o bună parte a lumii noastre occidentale. «Industria» pornografică, chiar şi anumite mode vestimentare, au rolul să stimuleze *nefiresc* imaginaţia, o întreagă gamă de mijloace anticoncepţionale servesc la prelungirea plăcerii *fără reproducere*. Şi la aceasta se adaugă genocidul prin mijlocirea avorturilor în care milioane şi milioane de germeni umani sânt împiedicaţi să coboare în mod natural în planul fizic.

În Matei *18.18* există următoarele cuvinte atribuite lui Hristos: «*Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veţi lega pe pământ vor fi legate şi în ceruri şi oricâte veţi dezlega pe pământ se vor dezlega şi în ceruri*»

Aici este vorba de ceea ce se cheamă puterea cheilor, puterea de a lega şi dezlega *destine*, ceea ce nu putea fi conferit decât unor iniţiaţi şi înţelepţi de rang superior. Şi iarăşi suntem cuprinşi de nedumerire. Cum putea Logosul în omniscienţa Sa să acorde o asemenea putere unor fiinţe umane, supuse tuturor ispitelor, aprecierilor greşite, hazardurilor şi constrângerilor vieţii naturale şi sociale. Mai ales că aici nu era vorba de apostoli care într-adevăr atinseseră maximum de desăvârşire omenească posibilă în contextul epocii de atunci dar, prin «punerea mâinilor», harul apostolic s-a transmis zecilor de generaţii de preoţi timp de două mii de ani şi printre ei nu chiar toţi au fost sfinţi.

Câte milioane de căsătorii au fost încheiate din interese meschine, negustoreşti sau din calcule politice, *împotriva înclinaţiilor fireşti*, sau câte fete (sau chiar băieţi) au fost trimise cu forţa la mănăstiri, ca prin rugăciunile lor să asigure mântuirea sufletelor celorlalţi membrii ai familiei? Toate acestea au generat o mare dezordine karmică în relaţiile interpersonale, din cauza *nenumăratelor abuzuri* care au impus legături *în contradicţie cu raporturile normale de destin*.

În realitate, Hristos a pronunţat următoarea poruncă: **Ceea ce este legat în ceruri, legaţi voi pe Pământ şi dezlegaţi ceea ce nu este legat acolo sus** (adică ceea ce nu corespunde raporturilor spirituale). Sau cu alte cuvinte: Nu consfinţiţi nici o legătură fără să ţineţi seama de raporturile karmice, de necesităţile care rezultă din întreaga evoluţie Spirituală a anumitor suflete.

Poate că acest exemplu ilustrează în modul cel mai pregnant confuzia şi tragedia care a rezultat din ceea ce am indicat mai înainte: adică totala despărţire care a intervenit între aspectul exterior istoric al Instituţiei religioase creştine şi sensul profund spiritual, adică partea ocultă a doctrinei.

* * *

Dacă încercăm să ne formăm o imagine a lumii contemporane din punct de vedere politic şi într-un mod foarte general, atunci remarcăm că o parte însemnată a omenirii (cu precădere emisfera occidentală) se găseşte cuprinsă într-o structură ce ar putea fi denumită civilizaţia iudeo-anglosaxonă. Rugăm pe cititor să nu se grăbească să tragă nici o concluzie din această formulare. Am folosit expresia respectivă în sensul că civilizaţia noastră actuală, dacă o considerăm în evoluţia ei istorică, se bazează pe morala iudeo-creştină, aşa cum ne-a fost transmisă aceasta prin cele două testamente, iar în cursul istoriei moderne, popoarele anglosaxone au fost cele care, mai mult sau mai puţin, au deţinut supremaţia economică şi militară şi continuă s-o deţină şi în momentul istoric actual. Dar pe cealaltă emisferă sânt active puteri care, într-un mod mai discret sau mai făţiş, se opun acelei covârşitoare influenţe a apusului. Aceste puteri sânt reprezentate în special de lumea islamică, lumea slavă (practic cea rusească) şi cea chineză.

Lumea islamică este foarte dezbinată politic, chiar dacă din punct de vedere religios este animată de un zel puternic. (Poţi să înţelegi *până la o limită* reacţia radicală a unor cercuri neeuropene faţă de depravarea greţoasă la care a ajuns occidentul, în combinaţie cu politica de acaparare economică şi de promovare făţişă a unor influenţe spirituale distructive, cu toate performanţele tehnologice uluitoare).

Lumea rusească a trăit timp de şapte decenii în visul unui imperiu al fericirii generale, iar trezirea a fost dură. De abia în ultimul deceniu Rusia a început să se dezmeticească din mahmureala care a survenit după trezirea din beţia comunistă, dar nu mai are disponibilităţile vechiului URSS.

Iar undeva mai departe, în spate, planează, cu fiecare an din ce în ce mai covârşitoare, umbra supergigantului chinez, un misterios şi tulburător semn de întrebare pe firmamentul istoric al omenirii.

Marele Goethe a spus odată o vorbă: Omul nu crede în diavol nici când acesta îl strânge de gât. Aspectul spiritual al omenirii actuale, ameţită de visul paradisului tehnologic, poate fi comparat cu imaginea unui om care este sugrumat de o forţă a răului, şi chiar dacă faţa i s-a învineţit şi ochii i-au ieşit din orbite, el tot nu acceptă ideea că o putere malefică îl ucide lent.

În esenţă, este vorba de atacul lui Antihrist asupra sufletului uman.

Dar înainte de a continua, trebuie să aducem o serie de precizări suplimentare cu privire la problema răului, pe care am analizat-o atunci când am discutat despre Ispita lui Hristos.

Am indicat cele două aspecte ale Răului, desemnate prin numele de Lucifer şi Ahriman, cel din urmă fiind mai mult sau mai puţin echivalent cu cel pe care Biserica îl numeşte Diavol sau Satan. O gravă greşeală spirituală (dar inevitabilă în fond) a constat în confuzia care s-a făcut dintre cele două forţe care până la un punct sânt chiar antagonice. Am caracterizat sumar modul de acţiune al celor două principii spirituale asupra sufletului omenesc. Am spus că Lucifer a avut un rol decisiv în trezirea conştiinţei personalităţii proprii a Omului, cu toate aspectele colaterale, precum egoismul exacerbat, orgoliul,cultul personalităţii, etc. Se poate spune că Spiritele Luciferice sânt blestemate să fie nişte veşnici răzvrătiţi, să aspire la obţinerea imposibilului, să tindă într-un suprem orgoliu spre Dumnezeu şi tocmai acest orgoliu îi face să cadă mereu înapoi, la punctul de plecare sau chiar mai jos.

Zeii greci, aşa cum am spus, au fost prin excelenţă asemenea entităţi luciferice de un grad foarte elevat. Într-o anumită perioadă istorică, relativ scurtă (dacă o raportăm la scara întregii evoluţii a omenirii) şi având în vedere particularităţile deosebite ale sufletului poporului din vechea Eladă, aceste puteri au avut, una peste alta, o influenţă pozitivă asupra evoluţiei civilizaţiei greceşti (cu toate efectele colaterale neplăcute). Ele au stimulat creativitatea multor suflete valoroase întrupate în vechea Grecie.

Dar dacă influenţa lor ar fi continuat nestingherită, rezultatele ar fi fost catastrofale. Se impunea o măsură radicală la scară planetară pentru a contracara această influenţă. Şi această acţiune a fost îndeplinită de Hristos. Întregul efort al Logosului Întrupat s-a concentrat în vederea smulgerii sufletelor de sub influenţa *directă* a puterilor luciferice. Atunci când am vorbit despre ispitirea lui Hristos, am arătat că, asupra Fiului lui Dumnezeu s-a exercitat un atac major atât din partea forţelor luciferice, cât şi a celor ahrimanice.

Am afirmat că Hristos a învins complet Puterea lui Lucifer, dar că l-a lăsat oarecum pe Ahriman să-şi continue activitatea (*până la o vreme*). Dacă această aserţiune ar fi putut părea şocantă, de abia acum (în lumina a tot ce am explicat), putem să adăugăm unele precizări suplimentare.

Am spus că Ahriman reprezintă, în sens propriu, forţa răului. El este stăpânul de drept al «mineralului», adică a tot ce este legat de *aspectul morţii*, al solidificării, al veştejirii, etc. Deocamdată el nu poate acţiona *nemijlocit* asupra sufletului uman, ci doar prin ocolul intelectului, prin tentaţia «matematizării» întregii naturi, a unei bunăstări exclusiv materiale, bazate pe tehnică, adică, pe manipularea forţelor *moarte* ale Naturii.

«Scuza» puterilor luciferice (dacă ne-ar fi permis să folosim o asemenea expresie) ar putea fi că ele nu intenţionează în sens propriu să facă rău fiinţelor umane, cel puţin nu în modul direct. Ba dimpotrivă, dintr-un punct de vedere s-ar putea spune că ele sânt (*aparent*) favorabile omului.

Ele ţintesc să ofere omului o cunoaştere prematură, dar din cauza slăbiciunii şi lipsei de maturizare spirituală a fiinţelor umane, omul ajunge în dependenţă faţă de aceste influenţe, şi în felul acesta, pe nesimţite , este deviat de pe făgaşul evoluţiei normale, ajunge sub incidenţa celuilalt aspect ostil, cel ahrimanic.

Căderea lui Adam la originile evoluţiei umane s-a datorat tocmai unei cunoaşteri pentru care el nu era pregătit suficient.

Din fericire, omenirea până-n zilele noastre, nici n-a ajuns să intre în contact spiritual *nemijlocit* cu Puterea ahrimanică. De aceea şi Hristos în lupta pe care a dat-o s-a concentrat în primul rând contra lui Lucifer, căci Lucifer este propriu-zis cel care ispiteşte. Am spus mai înainte că spiritele luciferice care aparţin celei mai elevate categorii, sânt inspiratorii creaţiei artistice. Minunatele opere ale antichităţii clasice sânt create sub directa lor oblăduire. Dar se ştie şi cu câte probleme de viaţă erau nevoiţi de multe ori să se confrunte creatorii de geniu. Nu degeaba s-a spus că de la geniu la nebunie este un singur pas.

Sarcina, care stă în faţa evoluţiei omenirii, constă în a cristifica, pe cât posibil, cel puţin partea superioară a entităţilor luciferice. Am spus mai înainte că ele sânt spirite *parţial* căzute şi unele din ele chiar se străduiesc să se reintegreze pe făgaşul evoluţiei normale. Până acum nu întâmplător orice impuls de genialitate era însoţit de reprezentarea unui fel de «titanism» sau, am putea zice tot aşa de bine, «demonism». Este acea influenţă luciferică care se manifestă în creaţia de nivel superior. Dar prin

dezvoltarea unei înalte conştiinţe cristice într-o parte însemnată a omenirii, germenele «demonic» din impulsurile creatoare va fi transfigurat. Omenirea va căpăta posibilităţi nebănuite de creaţie şi dezvoltare spirituală.

Hristos chiar s-a adresat apostolilor cu cuvintele: *Cel care crede în mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari decât acestea le va face…(Ioan 14, 12).*

Mereu trebuie să amintim că suntem nevoiţi să ne folosim de termeni împrumutaţi din realitatea cotidiană pentru a înfăţişa *realităţi suprasensibile* de un nivel foarte înalt, dar pentru moment altă soluţie nu există.

Cu totul alta este situaţia puterilor ahrimanice, adică cele care formează ceea ce am numit Ierarhia Umbrei. Ele se hrănesc efectiv din durerea omenească. Conflictele armate reprezintă pentru ele o adevărată binefacere. Dar felul cum se va desfăşura evoluţia acestei ierarhii în cursul ciclurilor viitoare sau cum se vor manifesta raporturile între omenire şi entităţile ahrimanice, aceasta este o problemă care depăşeşte cadrul prezentei lucrări. (Nu are nici un sens să ne punem întrebări de genul: cum de a fost posibil că s-a format o asemenea ierarhie întunecată sau de ce i-a creat Dumnezeu şi pe ei, etc.).

Tot ce putem spune este că în măsura în care cu ajutorul Forţei Cristice omul biruieşte germenele luciferic în propria sa fiinţă (adică *germenele egoităţii exacerbate*), tot aşa şi influenţa ahrimanică (care este în prezent condiţionată de cea lucifericǎ) va fi în cea mai mare parte anihilată.

Aceasta reprezintă ,atât din punct de vedere individual cât şi pentru întreaga omenire, şcoala dură a materiei, cu toate ispitele şi obstacolele acesteia, calvarul spiritului în strădania lui pe drumul aspru către deplina libertate,acel calvar pe care Hristos l-a suportat în decursul «săptămânii patimilor» şi care a concentrat, într-un interval de câteva zile terestre, întreaga istorie a omenirii, atât cea trecută cât şi toată istoria viitoare.

În acest context umano cosmic, atenţia şi principala strădanie a lui Hristos a constat în combaterea influenţei Luciferice, care caută să profite de cea mai mică imperfecţiune a fiinţei umane, mai ales că, aşa cum am arătat, problematica legată de legăturile sufletului uman cu principiul luciferic sânt extrem de complexe şi contradictorii. Sentimentul libertăţii şi al valorii personale imprimat de Lucifer în intimitatea fiinţei omului trebuie pătruns de Forţa Cristică şi atunci influenţa lucifericǎ poate fi întoarsă spre bine, se transformă într-un impuls spre creaţie.

Pentru cel puţin o parte din spiritele luciferice există posibilitatea să se reintegreze în evoluţia normală, în cursul marelui ciclu de manifestare al actualului Pământ. Dar paradoxal, aceste spirite au nevoie de ajutorul oamenilor ca să înveţe ceva. Vechile mituri ale Eladei, tratează, în modul lor poetic, specific mentalităţilor de atunci, tribulaţiunile marilor lor eroi civilizatori care, aşa cum am spus înainte, prin întrupări propriu-zis umane, căutau să se reintegreze pe făgaşul evoluţiei cosmice normale.

Şi în aceasta constă şi misiunea Planetei Pământ: cristificarea forţelor luciferice. În Corinteni I, *cap. 6,3* există întrebarea retorică a Apostolului Pavel: «*Nu ştiţi, oare, că noi vom judeca pe îngeri?»* Dar pentru aceasta este necesar ca o mare parte din omenire să se pătrundă de *o înaltă Conştiinţă Cristică,* pentru a putea suporta fără pericol contactul cu acele puteri aflate într-o permanentă stare de tulburare şi răzvrătire, în general împotriva oricărui fel de ordini umane sau divine.

Iar în ceea ce priveşte pe celălalt potrivnic, Omul a avut de a face cu el, pe o cale oarecum ocolită, în special prin intermediul tehnicii. «Paradisul» electronic miroase un pic a infern şi nu de ieri de azi, iar «mirosul» tinde să devină insuportabil. Dar pe de altă

parte şi tehnica, dacă este folosită cu *măsură şi înţelepciune*, poate fi, şi chiar este foarte folositoare.

Goethe pune în gura lui Mefisto (o entitate cu un caracter pronunţat ahrimanic) nişte cuvinte ciudate: La întrebarea lui Faust cu privire la identitatea celui care îi oferă toate plăcerile Pământului în schimbul sufletului, acela îi răspunde: Eu sânt o parte din acea putere care voieşte mereu răul dar făptuieşte mereu binele.

Până la urmă, prin biruirea atacurilor puterilor ostile, Omul îşi călеşte spiritul. Încercările sânt trimise omului pe măsura evoluţiei sale.

Capitolul 52
Cele trei atacuri radicale ale lui Anticrist în cursul ultimelor două milenii

Dar nici Ahriman nu reprezintă cel mai înalt nivel al răului. Rudolf Steiner ne-a dat unele informaţii cu privire la o categorie de puteri distructive care sânt «superioare» celor ahrimanice.

Ele reprezintă acea forţă malefică care în tradiţia creştină este cunoscută sub numele de **Anticrist,** adică fiara cu două coarne din Apocalipsa biblică (adică, nici măcar diavolul ci…tatăl lui). Lucifer şi Ahriman sânt servitorii lui, au «misiunea» să-i pregătească terenul. Nu este cazul să speculăm prea mult pe această temă. Tot ce putem spune este că în plan fizic modul lor de manifestare cuprinde tot ce este legat de energia nucleară.

Aceasta nu este greu de înţeles. Dacă Hristos este Viaţa, forţele nucleare sânt prin excelenţă distrugătoarele vieţii, este *anti-viaţă*, nu simplă lipsă de viaţă (căci lipsită de viaţă este o banală piatră), dar aici avem de-a face cu ceva care distruge viaţa în esenţa ei. Şi dacă Hristos este prin excelenţă reprezentantul Vieţii, cel care se opune pe plan cosmic lui Hristos ar fi exponentul a ceea ce este anti-viaţa. Radiaţia nucleară atacă corpul eteric al fiinţelor vii (adică corpul forţelor de viaţă) şi îl distruge. Şi partea cea mai gravă este că, oricâte măsuri de protecţie s-ar lua, acestea vizează numai partea exterioară (măsurabilă cu aparate materiale) a forţelor nucleare. Mai rămâne partea invizibilă indetectabilă cu nici un mijloc omenesc şi care constituie un fel de anti-eter care macină însăşi corpul eteric al Planetei Pământ. Acţiunea acestuia este foarte lentă dacă comparăm cu durata de viaţă a unei fiinţe umane, dar constatăm cum, cu fiecare generaţie, rezistenţa naturală a organismului uman slăbeşte (SIDA este unul dintre simptome) şi nu numai a oamenilor, ci a întregii Naturi. Apar mereu noi boli, se descoperă mereu noi medicamente-minune care combat uneori cu succese remarcabile, vechile suferinţe, dar apar *altele noi* în locul celor vechi. Omul ajunge să nu mai poată trăi fără medicamentele care să-l menţină în viaţă sau cel puţin să-i asigure capacitatea de a munci.

Acele entităţi de o supremă maleficitate sânt seniorii magiei negre. Referitor la această problemă credem că n-ar fi inutil să amintim unele cuvinte ale lui Rudolf Steiner şi care sună aproximativ după cum urmează: «Din fericire sânt foarte puţini oameni întrupaţi în mod fizic şi care să cunoască (cel puţin teoretic) ceea ce înseamnă *adevărata magie neagră*.

Numele acestor entităţi legate de al treilea nivel al răului, cât şi al conducătorului lor, nu este secret. A apărut tipărit în anumite scrieri esoterice, dar noi preferăm să nu-l pomenim. Vom folosi termenul consacrat în tradiţia creştină, de Anticrist.

Rudolf Steiner a pomenit de două atacuri radicale ale acestei puteri asupra omenirii, care s-au produs în ultimii două mii de ani. În fond este vorba de încercările lui Antihrist de a nimici sufletul uman, legate într-un fel de numărul 666 (sau de perioade de timp de 666 de ani). Primul asemenea atac a avut loc într-o perioadă istorică având ca punct de referinţă anul 666 după Hristos, (în realitate este vorba de o perioadă de timp mult mai lungă dar care prezintă oarecum un punct central în acel an 666, fiind legată de expansiunea arabă). Problematica este extrem de complexă şi nu pot fi date decât indicaţii sumare. Civilizaţia arabă a avut rolul său pozitiv în istorie. Conform cu informaţiile transmise de Rudolf Steiner, în secolul VII după Hristos s-a format cam în zona Irakului actual un centru de magie neagră de o deosebită virulenţă care, dacă ar fi continuat să acţioneze ar fi produs o deosebită dezvoltare a unei civilizaţii exterioare materiale. Este posibil să ne imaginăm că multe invenţii, ce caracterizează civilizaţia noastră contemporană, ar fi apărut şi mai devreme…

Acţiunea acelor puteri de maximă ostilitate îndreptată împotriva Impulsului Cristic ţinteşte la a lega sufletul omenesc complet de materie, de a-l face ca nici măcar să nu poată concepe o cât de vagă posibilitate că ar mai putea exista şi altceva decât ceea ce este oferit de simţuri şi de intelectul legat de materie. Acel ateism vulgar şi agresiv, de tip comunist, a reprezentat deja o umbră a ceea ce poate reprezenta adevărata putere a lui Antihrist. Până şi în domeniul ahrimanicului poate exista un simulacru de spiritualitate întors cu capul în jos. Ca să dăm un exemplu: acea mişcare care a intrat în istoria ocultă a Europei sub numele de *spiritism*, adică de invocare a sufletelor morţilor, chiar dacă în prima ei fază a prezentat un demers spiritual pozitiv, a ajuns foarte repede sub incidenţa unor puteri ahrimanice (dar asta e o altă temă).

Până la urmă şi aceste entităţi de care am pomenit mai sus sânt ieşite din acea Putere Veşnic Creatoare pe care noi o numim Dumnezeu. Aceste entităţi sânt dezintegratoarele materiei. Aşa cum am amintit la începutul lucrării noastre, fenomenul radioactivităţii este relativ nou în istoria Pământului şi reprezintă un simptom că planeta ca atare (*în aspectul ei material exterior*) a intrat într-un iremediabil declin. Să ne amintim că în Spiritualitatea indiană, Divinitatea prezintă un triplu aspect desemnat prin Brahma - Creatorul, Vişnu - Conservatorul şi *Şiva - Distrugătorul*.

În final, aceste forţe vor determina moartea planetei, adică a acelei părţi a Pământului *şi a acelor părţi din locuitorii săi*, care nu vor reuşi să se spiritualizeze, adică **vor refuza să primească Impulsul lui Hristos.**

Lucrurile sânt prezentate evident în mod foarte sumar. Problematica, privită în profunzime, prezintă o excepţională complexitate. Dacă am afirmat că acea invazie arabă a avut o legătură cu lucrarea puterilor anticristice, nu înseamnă că întreaga civilizaţie arabă s-a aflat sub incidenţa acelor forţe. Lumea arabă (cel puţin în prima ei fază) a avut părţile ei chiar foarte elevate şi luminoase. Se ştie că Mahomed a fost inspirat de Arhanghelul Gabriel.

Arabismul a reprezentat un «teren» în care s-au întrupat o serie de personalităţi ale antichităţii clasice, dar care n-au putut să asimileze în prima fază noile idei creştine şi de abia după aceea, începând cu Renaşterea, s-au întruchipat în Europa Creştină. Din acest punct de vedere, Islamul poate fi privit ca o etapă intermediară care a fost necesară pentru o anumită categorie de entităţi în evoluţia lor de la păgânism spre creştinism. Într-adevăr, în anumite regiuni ale Imperiului Bizantin s-a ajuns la o extremă vulgarizare a unor aspecte ale creştinismului şi aceasta explică şi rapidul succes al noii credinţe care a apărut

în faţa populaţiilor din spaţiul oriental al Mediteranei, în fond tot ca un fel de creştinism, mai simplu, mai pragmatic şi mai cu picioarele pe pământ. Problema se poate pune şi aşa: decât creştin foarte prost, mai bine musulman bun. Evoluţia este lungă, uneori prezintă zigzaguri, aparente întoarceri, dar cu toate sinuozităţile şi chiar inversarea sensului de curgere, râul tot ajunge în final la Mare.

Şi aşa cum se întâmplă în conformitate cu dialectica paradoxală a istoriei, marile procese ale acesteia ajung să se întoarcă împotriva impulsului originar care le-a dat naştere.

Cetatea persană Gondişapur (aşa cum se numea acel loc unde s-au strâns un grup de individualităţi ce vizau să câştige influenţa asupra lumii) a fost cucerită şi distrusă chiar de arabi. Ei au preluat o parte din secretele de magie deţinute de acei iniţiaţi malefici, dar totuşi într-o formă atenuată. Dar chiar şi aşa, influenţa arabă asupra lumii creştine aflată încă în copilăria ei, ar fi fost foarte periculoasă. Cultura arabă a beneficiat de aportul unei serii de mistici şi gânditori foarte subtili, dar totul a degenerat încetul cu încetul într-un intelectualism rafinat, însă steril. Să ne imaginăm jocul atât de variat şi ameţitor al arabescurilor, dar care nu semnifică nimic; ceva precum un suflet pierdut într-o visare abstractă, într-o lume a formelor geometrice lipsită de substanţă.

Pe de altă parte, arabii au fost cei care au salvat de la totala uitare opere ale antichităţii clasice pe care le-au studiat şi le-au retransmis europenilor. Totuşi, otrava suprarafinată a puterilor anticristice s-a infiltrat subtil în sufletul civilizaţiei arabe. Reprezentanţii acestei civilizaţii s-au moleşit repede şi nu mai prezentau un pericol din punct de vedere militar pentru Europeni, dar dacă influenţa lor ar fi continuat nestingherită, până la urmă întreaga Europă ar fi ajuns sub dominaţia acelui fel de intelectualism specific arab. A fost necesară o altă putere care să contracareze o asemenea influenţă şi această putere a fost reprezentată de turci. Mult mai viguroşi şi mai puternici din punct de vedere militar, ei nu s-au lăsat moleşiţi de intelectualismul arab. Ei au preluat doar religia lor, la modul exterior, şi datorită forţei lor militare superioare, au determinat Europa să se coalizeze, cât de cât, împotriva pericolului comun.

* * *

Al doilea atac radical al acelor puteri care ţintesc la nimicirea esenţei Sufletului uman, s-a desfăşurat într-o epocă având ca punct central anul 1332 (666x2); fiind în legătură cu distrugerea Ordinului Templier din iniţiativa regelui Filip al IV-lea al Franţei (în anul 1307). Acest ordin a fost întemeiat de un grup de cavaleri cruciaţi care, după cucerirea Ierusalimului, au intrat în contact cu anumite cercuri de iniţiaţi iudaici, de la care au preluat secrete remarcabile. A existat şi interesul din partea unor rabini foarte învăţaţi să le transmită o parte din aceste secrete. Anumite puteri oculte, la care templierii au ajuns, le-a permis să extindă o influenţă puternică asupra principilor din Apusul Europei şi să facă concurenţă serioasă puterii papale; însă puterea corupe. Au existat multe denunţuri împotriva lor, cu privire la unele pretinse practici vrăjitoreşti, denunţuri din partea unor persoane despre care nu există nici cea mai mică bănuială că ar fi fost mituite sau supuse la constrângeri fizice sau psihice.

Jacques de Molay, ultimul Mare Maestru al Ordinului, nu a fost vinovat, cel puţin nu la modul direct, dar aşa cum se întâmplă întotdeauna, a plătit pentru păcatele subordonaţilor săi. Ne-am putea gândi că acele denunţuri s-au datorat isteriei provocate de «vânătoarea de vrăjitoare» caracteristică epocii respective, dar nici măcar acesta nu a fost lucrul cel mai grav în legătură cu Templierii, adică faptul că unii dintre conducătorii

lor s-ar fi dedat la anumite acte de vrăjitorie. Altceva a fost incomparabil mai serios şi anume: Ordinul Templierilor a ajuns sub incidenţa unor influenţe oculte iudaice. Templierii au ajuns pe nesimţite să-l nege pe Hristos (sau dacă n-au ajuns, în sens propriu, ar fi ajuns cu siguranţă).

Chiar şi pe vremea aceea, în lumea Creştină Europeană existau unele cercuri a căror cunoştinţe în domeniul religios depăşeau nivelul dogmei oficiale. Unele influenţe extrem de discrete s-au transmis prin mijlocirea descendenţilor Mariei Magdalena sau a fraţilor lui Iisus. Dar forţa dispozitivului spiritual Iudaic, care şi-a întins plasa *invizibilă* asupra Europei, s-a infiltrat foarte subtil şi profund în anumite curente esoterice europene. Unele individualităţi, păstrătoare ale unor secrete profund creştine, au intrat în contact prin mijlocirea cruciaţilor cu reprezentanţii curentului esoteric iudaic. De cealaltă parte, au existat şi în rândul evreilor cercuri de rabini învăţaţi, care în orice caz ştiau mai multe despre misteriosul profet din Nazaret, faţă de cât lăsau să transpară la exterior. Ei au transmis unor reprezentanţi europeni informaţii despre Hristosul Cosmic, despre Principiul Logosului, care l-a adumbrit pe Iisus din Nazaret. Dar ei, chiar dacă dintr-un punct de vedere aveau o concepţie care putea să pară mai subtilă faţă de dogmatica oficială creştină, plină de contradicţii (aparente), pe de altă parte, n-au ajuns să înţeleagă cu raţiunea taina acelei naturi teandrice care s-a plăsmuit în fiinţa lui Iisus. Pentru acei iniţiaţi iudaici, Iisus a fost doar un om, desigur un om excepţional, un mare profet, care a fost *adumbrit* de principiul cosmic al Logosului şi care a fost martirizat ca rezultat al unei tragice erori judiciare, provocată poate şi dintr-o neînţelegere şi interpretare greşită a ideilor spiritual-revoluţionare ale Profetului din Nazaret. Din acest punct de vedere, chiar moartea pe cruce a lui Iisus ar apărea ca o *consecinţă karmică*, ca o necesitate de a compensa o karmă nerezolvată. Dar am văzut că o asemenea opinie reprezintă o absurditate, căci crucificarea lui Iisus este rezultatul unei hotărâri asumate în *deplină libertate*, *absolut necondiţionată karmic*. Şi prin aceasta, Hristos a devenit *Domnul Karmei*, adică **Judecătorul Suprem al viilor şi morţilor**.

Iar pe de altă parte, conducătorii templieri aveau Conştiinţa reîntrupării sufletelor, o cunoştinţă pe care o transmiteau discipolilor lor apropiaţi sub cel mai straşnic jurământ. Dar nici un secret nu poate fi ţinut la infinit. Dacă Ordinul Templierilor nu şi-ar fi încetat activitatea, atunci cunoştinţele despre reîntrupare şi karmă s-ar fi răspândit în conştiinţa europenilor încă de pe vremea aceea, ceea ce, având în vedere nivelul şi necesităţile de evoluţie ale popoarelor Europei din acel secol, ar fi fost o catastrofă spirituală. Asta ca să nu mai pomenim de faptul că Ordinul ar fi format un fel de biserică secretă paralelă faţă de cea de la Vatican, însă deviată faţă de făgaşul normal şi care chiar dacă nu a fost vinovată de toate relele care i s-au atribuit, până la urmă chiar ar fi ajuns să se demonizeze dacă continua să avanseze pe calea greşită pe care o apucase.

Şi întotdeauna, în asemenea situaţii, replica Lumii Spirituale este radicală şi necruţătoare.

Numai că aşa cum se întâmplă mereu, Providenţa Divină lucrează prin mâini omeneşti. Este îndoielnic că regele Filip al Franţei a fost conştient de asemenea probleme. Planul de distrugere a Templierilor a fost conceput în mintea lui perversă ca urmare a unei imense lăcomii, a unei dorinţe împinse până la patologic de a poseda cât mai mult aur şi implicit, de a pune mâna pe comorile templierilor. La care se mai adăugă un «mic amănunt», faptul că Jacques de Molay a salvat viaţa regelui, care a fost la un pas să piară în cursul unei răzmeriţe şi a scăpat datorită faptului că s-a refugiat în fortăreaţa

templierilor. Şi după cum ştim din istorie, de regulă, e vai şi amar de vasalul căruia regele îi datorează viaţa.

Totuşi o parte din templieri au reuşit să scape de furia regală şi a papalităţii şi s-au refugiat în Scoţia unde regele, care nu se prea avea bine cu papa, le-a acordat azil politic (dacă ar fi să ne exprimăm în limbaj modern). Din rămăşiţele Ordinului Templierilor amestecate cu alte subcurente oculte, s-a născut mai târziu acea organizaţie cunoscută sub numele de Francmasonerie (în accepţie modernă), dar aceasta este o altă problemă care depăşeşte cadrul temei noastre.

Însă a mai rămas o problemă moştenită de la templieri*: cea a giulgiului de la Torino*. După cum am amintit mai înainte se zice că, de fapt, chipul de pe pânză aparţine ultimului Mare Maestru al Templierilor, care a fost torturat sălbatic de inchiziţie ca să-l determine să recunoască cele mai aberante acuzaţii şi al cărui corp, care încă se mai afla în viaţă, a fost înfăşurat în pânza giulgiului.

Într-adevăr, aşa s-au petrecut lucrurile. Celor care se simt dezamăgiţi şi care se leagănă în iluzia că şi ştiinţa mai greşeşte când este vorba de determinarea vârstei unor relicve, suntem nevoiţi să le spunem că de data asta, ştiinţa n-a greşit. Totuşi adăugăm ca o consolare, că dintr-un punct de vedere se poate afirma că pe acea bucată de pânză cu adevărat a fost imprimat chipul lui Hristos (sau un fel de «pecete», a acelui chip originar). Să nu uităm că Jacques de Molay a fost un iniţiat de rang superior. Şi prin martirajul prin care a trecut acel om, el s-a purificat, indiferent de câte păcate a avut. El a plătit nu numai greşelile personale, dar şi pe cele ale Ordinului pe care l-a condus. În chinurile torturii, Spiritul său a reuşit să-l găsească pe Hristos şi ceva din Chipul Logosului, prin mijlocirea trupului său sfârtecat, s-a imprimat cu adevărat pe pânza giulgiului. Aceasta este pecetea iertării acordată de către Hristos celor care totuşi L-au căutat sincer, chiar dacă pe căi greşite.

Şi legat de acel secol XIV european, putem aminti două fenomene remarcabile. Se ştie că în acea perioadă, s-a produs o pronunţată răcire a climei în Europa, care s-a manifestat foarte pregnant timp de aproape o sută de ani. Gheţurile arcticii au înaintat spre sud, distrugând coloniile norvegiene din Groenlanda. Acum asistăm la un proces invers, de retragere a gheţurilor oceanului Arctic şi de încălzire a climei. Iar la mijlocul acelui secol (pe la 1348), a survenit acea cunoscută epidemie de ciumă de proporţii cu adevărat apocaliptice, care într-un interval de doi ani de zile a nimicit, după aprecierile istoricilor, cam o treime din populaţia Europei Occidentale. Pe întinse regiuni au murit mai mult de jumătate din locuitori. Se vorbea despre grupuri de oameni înnebuniţi care au început să practice ritualuri satanice. Poate că mulţi chiar au crezut că Diavolul l-a învins pe Dumnezeu.

Rudolf Steiner chiar s-a exprimat că, în cursul acelui secol XIV, a intervenit un moment foarte critic în viaţa lumii creştine, care a predeterminat evoluţia viitoare a Europei. Au urmat: marele impuls al Renaşterii, trezirea interesului pentru valorile antichităţii greco-latine, pentru problematica persoanei umane (umanismul), gustul pentru studiul Naturii şi, implicit, invenţiile tehnice, etc.

Ne putem pune o întrebare: este întâmplător faptul că istoria *exterioară* a neamului din spaţiul Carpatic a început *după* ce a trecut acel punct de cotitură caracteristic mijlocului de secol XIV? Aceasta este o problemă asupra căreia vom mai reveni.

* * *

Mersul implacabil al Istoriei continuă. Omenirea a intrat într-un nou ciclu despre care, chiar la o privire superficială se poate spune că nu seamănă cu nimic din tot ce se cunoaşte din istoria lumii. **De fapt, noi am intrat în plin Apocalips**. Folosim acest termen în sensul lui original, adică de epocă a revelaţiei, de manifestare covârşitoare a Spiritului, dar care este însoţită de încercări radicale, fără precedent în istoria civilizaţiilor şi care urmează să hotărască soarta omenirii în ansamblul ei pentru toate timpurile viitoare. Cei două mii de ani care au trecut reprezintă un fel de perioadă de tranziţie sau de adaptare, iar momentul cel mai critic de abia acum intervine. «Seminţele» Spiritului au fost sădite, acum două milenii prin jertfa Entităţii Divine a Logosului şi în tot acest timp s-a desfăşurat o perioadă de germinaţie «subterană» (timp în care punctul echinocţiilor a trecut dintr-o constelaţie zodiacală în cea următoare), iar sâmburele cel mai tainic al Impulsului lui Hristos a fost oarecum ferit prin faptul că s-a găsit «sub pământ», dar a venit timpul germinaţiei şi al apariţiei primilor lăstari în sens propriu. Şi tocmai de aceea acest moment istoric reprezintă o şansă unică pentru puterile întunericului să distrugă aceşti lăstari fragezi şi supuşi deocamdată tuturor intemperiilor. Se desfăşoară cel de al treilea şi cel mai terifiant atac al acelei Puteri pe care Biserica o numeşte Anticrist, având ca moment temporal central anul 1998 (666x3). Marile conflagraţii ale secolului XX au reprezentat un preludiu.

Maxima complexitate a proceselor (şi bune şi rele), sub incidenţa cărora a ajuns omenirea privită în ansamblul ei, depăşeşte orice putere de imaginare. Să dăm numai un exemplu: am spus mai înainte că domeniul în care acele puteri absolut ostile sufletului uman se manifestă, la modul cel mai pregnant, este cel al forţelor nucleare.

În 1945, naţiunea americană nu numai că ieşise victorioasă *pe plan mondial* împotriva celor două puteri ostile (Germania şi Japonia), dar era *singura* care deţinea arme nucleare, şi totul s-a petrecut de parcă această naţiune (privit de pe un plan superior) a rămas ca şi paralizată în faţa forţei pe care pentru o «clipă» istorică o avea în propriile ei mâini.

Iată un factor care ar putea, *cel puţin în mod parţial*, să explice acel uluitor succes al lui Stalin de a marca «golul istoriei», adică de a ajunge stăpân peste o parte însemnată a Europei.

Pe de altă parte, tocmai armele nucleare au făcut imposibilă izbucnirea unei conflagraţii la scară planetară între marile puteri care îşi disputau supremaţia pe arena mondială. De bine de rău, timp de şase decenii, s-a asigurat cât de cât pacea lumii, iar concurenţa (relativ paşnică) între marile puteri a dus la o dezvoltare fără precedent a aspectelor materiale ale civilizaţiei.

«Interesul» puterilor vrăjmaşe nu este de a distruge pe om din punct de vedere corporal. Ele ţintesc la «uciderea sufletului», la crearea unui asemenea mod de viaţă (bazat eventual pe o excepţională bunăstare materială), care să-l facă pe om să uite complet că mai există şi altceva decât mâncat, băut, distracţii, etc. De abia acum, *în epoca contemporană*, începe să capete adevărata sa semnificaţie avertismentul lui Hristos, că nu trebuie să-ţi fie frică de cei care ucid trupul, ci de cei care ucid sufletul.

Poate că omenirea va reuşi să evite o nouă conflagraţie al cărei rezultat poate însemna distrugerea vieţii de pe faţa Pământului, dar nu este obligatoriu ca Apocalipsa (în sens tradiţional) să vină printr-o catastrofă exterioară. Există mijloace mai subtile, dar până la urmă la fel de sigure, ca să distrugă civilizaţia.

Şi mult mai gravă decât ameninţarea exterioară, este degradarea spirituală, confuzia generală a valorilor, *viermele cel neadormit*, care roade însăşi «substanţa» sufletului omenesc, la un nivel nemaiîntâlnit în întreaga istorie a civilizaţiilor. Desigur, omenirea se află în posesia «armei» creştinismului care poate contracara orice atac imaginabil din partea Ierarhiei Întunericului, dar să nu uităm că cei două mii de ani reprezintă deocamdată «copilăria» noii civilizaţii creştine. S-ar putea spune că în cursul ultimelor două milenii, omenirea a pendulat oarecum între două polarităţi, nici de vechiul păgânism nu s-a desprins pe de-a întregul, nici propriu-zis creştină n-a devenit încă. Câţi oameni au fost ucişi în numele… dragostei divine şi cei care omorau erau convinşi că distrugând cât mai mulţi «eretici», fac un serviciu lui Dumnezeu. Chiar Hristos i-a avertizat pe discipolii săi cu privire la iminenţa unor asemenea fenomene *(Ioan 16.*2).

Este sigur că puterile ostile nu vor renunţa niciodată la luptă, atât cât poate cuprinde imaginaţia umană, căci în aceasta consta «misiunea» slujitorilor Umbrei, să pună cât mai multe stavile în calea evoluţiei fiinţei umane, căci fără luptă nu poate exista progres spiritual.

Şi chiar după ce omenirea va trece de punctul critic în care se află, se va confrunta în continuare cu *provocări majore din ce în ce mai mari*, dar şi posibilităţile de contraatac vor deveni din ce în ce mai puternice, pe măsură ce un număr tot mai mare de individualităţi vor păşi conştient pe calea evoluţiei spirituale. Fiecare etapă îşi va avea ispitele şi încercările corespunzătoare.

Capitolul 53
«Apocalipsa» contemporană.
Tragedia popoarelor rus şi german din prima jumătate a secolului XX

O inimaginabilă concentrare de forţe distructive este cuprinsă, în momentul istoric actual, în aura Pământului; un potenţial malefic produs de psiho-mentalul omenirii considerată în ansamblul ei şi care reprezintă un pericol pentru existenţa planetei ca atare. Nu este vorba numai de distrugerea civilizaţiei exterioare, ci de o posibilă *pulverizare a planetei* şi risipirea ei în spaţiu sub forma unui nor de meteoriţi.

Este adevărat că, mai ales în ultimele două-trei decenii, interesul pentru spiritualitate şi esoterism a crescut enorm (în Europa şi America).

În fiecare zi (poate că în fiecare secundă), se înrolează noi luptători în «armata» Luminii. Dar şi potrivnicii nu stau cu mâinile în sân. Să ne amintim doar de atentatele sinucigaşe (care lovesc deopotrivă şi pe creştini şi pe musulmani).

Se desfăşoară O CURSĂ CONTRA CRONOMETRU şi de fapt această cursă va continua indefinit, de-a lungul tuturor ciclurilor de evoluţie viitoare ale Pământului, până la transfigurarea finală. Trebuie să se împlinească misiunea planetei şi să se epuizeze toate posibilităţile de evoluţie ale omenirii în cursul actualului Eon Cosmic. Sfârşitul *material* al Pământului trebuie să se producă natural în conformitate cu Legile Marii Evoluţii Cosmice şi nu printr-o eventuală Explozie Cosmică. Şi într-adevăr, actualul moment istoric reprezintă punctul cel mai delicat.

* * *

Dacă ar fi să ne formăm o imagine cu privire la situaţia contemporană a omenirii din punct de vedere religios, constatăm că, cel puţin în lumea creştină, instituţia religioasă ca atare devine tot mai incapabilă să facă faţă provocărilor unei societăţi secularizate. Viaţa religioasă propriuzisă se reduce mai mult sau mai puţin la exercitarea cultului, dar care nu mai este suficient ca să satisfacă nevoile spirituale ale marii majorităţi ai membrilor ce constituie societatea modernă.

Puterile ostile se dezlănţuie într-un mod din ce în ce mai «neruşinat». Viciul a ajuns să fie legiferat de organele competente ale unor state. Hipertrofierea unei civilizaţii bazată pe o «explozie» a forţelor maşinismului a dus la o epuizare a resurselor naturale la un nivel care ameninţă viaţa planetei şi care, pe termen lung, pot avea efecte comparabile cu ale unei catastrofe nucleare. Dar de această bunăstare materială (într-adevăr fabuloasă, dar obţinută cu ce preţ *spiritual*?) nu profită nici pe departe întreaga populaţie a planetei.

Pe cea mai mare parte a părţii locuibile a globului, situaţia nu este de loc aşa de rozã, există numeroase regiuni în care chiar se moare de foame *la propriu!*

Experţi financiari şi economici afirmă că dacă acest mod de viaţă va mai dura (cel mult o generaţie), rezultatul va fi un colaps economic mondial fără precedent. Însuşi faptul că mulţi devin conştienţi de o asemenea perspectivă a determinat luarea unor măsuri energice de contracarare, dar aceste iniţiative s-ar putea dovedi cu totul insuficiente dacă, simultan, nu are loc şi o *radicală transformare spirituală*, căci fără această transformare a conştiinţelor, puterile întunecate din «subsolul» civilizaţiei îşi vor continua nestingherit opera de subminare a sufletului uman.

Se desfăşoară din plin atacul lui Anticrist asupra sufletului uman, de o asemenea amploare încât omenirea ca atare efectiv riscă să fie desfiinţată dacă nu va găsi forţe de contracarare.

Şi acum ar fi cazul să ne amintim de vechii noştri prieteni, Oamenii Albi, pe care iarăşi, în aparenţă, i-am neglijat. Ne putem întreba: Ei ce fac? Privesc impasibili cum se scufundă corabia omenirii? Ca peste tot ne lovim de aceeaşi legătură de necuprins cu raţiunea, între Libertate şi Providenţă. Dumnezeu nu doreşte pedepsirea oamenilor pentru păcatele lor, de fapt nici nu pedepseşte, oamenii se pedepsesc singuri pentru că suportă consecinţele fireşti ale faptelor lor, în virtutea legii compensării karmice. Dumnezeu n-a dorit nici inchiziţia şi nici războaiele mondiale, dar chiar şi Dumnezeu nu calcă principiile libertăţii umane. Dacă oamenii se vor dovedi până la urmă aşa de proşti încât să reuşească «performanţa» supremă de a-şi distruge propria lor planetă, atunci nici Dumnezeu nu mai are ce face. Aşa cum am mai spus, aici intervine o taină care depăşeşte toate ierarhiile îngereşti.

În ceea ce priveşte pe Oamenii Albi, tot ce putem spune este că *eforturile excepţionale* ale Înaltelor Spirite cuprinse în Marea Fraternitate Albă ţintesc ca acele catastrofe iminente, ce urmează să lovească Pământul (şi despre care au vorbit foarte mulţi «profeţi» de ocazie), SĂ NU SE ÎNTÂMPLE.

Întregul Cosmos spiritual lucrează ca să provoace trezirea unui cât mai mare număr de suflete (*respectând libertatea fiecărei individualităţi umane luată în parte)*.

Când se împlinesc vremurile, Puterile Cosmic-Spirituale sfâşie vălul materiei şi aceasta este de fapt Apocalipsa (adică Revelaţia), Începutul timpului marii descoperiri.

* * *

Se poate spune că marile zvârcoliri, prin care a trebuit să treacă omenirea în cursul secolului XX, reprezintă nişte simptome ale transformărilor radicale care se anunţă, atât

în omenirea considerată în ansamblu, cât şi în fiecare suflet omenesc luat în parte. Numai că, anumite impulsuri care, cel puţin în prima lor fază, s-au născut tot dintr-o nevoie acută de dreptate socială, au fost deturnate de pe făgaşul lor firesc, şi aceasta s-a întâmplat şi în cazul unor lideri politici în care iniţial s-au investit speranţele multor dezmoşteniţi ai soartei. Dar aceşti lideri au trădat misiunea lor, s-au lăsat ispitiţi de mirajul puterii nelimitate. (Este ispita la care a fost supus însuşi Logosul Întrupat când Principiul Răului i-a oferit stăpânirea (exterioară) asupra întregii Lumi în schimbul închinării).

Până la urmă, atât naţional-socialismul german cât şi bolşevismul rusesc au fost nişte încercări disperate ale Spiritului Istoriei (am împrumutat termenul de la Hegel), de a contracara ceea ce s-ar putea numi *blestemul civilizaţiei umane,* de a găsi o alternativă la acea colosală domnie a forţei banului, în care totul se vinde şi se cumpără.

În preajma conflagraţiei numită al doilea război mondial, conducătorii Germaniei posedau cea mai uluitoare forţă militară a Istoriei, nu în sensul că Napoleon nu avea tancuri şi avioane, ci ca nivel de mobilizare a unui întreg popor de aproape optzeci de milioane de oameni în jurul unei idei, un fenomen fără precedent în istoria Europei. (Cât de bună sau rea era această idee, asta-i deja altă problemă). Numai că acei conducători germani pur şi simplu nu ştiau ce să facă cu această putere, cum s-o utilizeze în mod just.

Se ridică totuşi o întrebare dramatică. Răspunderea pentru declanşarea războiului poate fi atribuită *exclusiv* Germaniei?

În orice caz, problematica legată de conflagraţia ce a intrat în istorie sub numele de al doilea război mondial (cel puţin *în prima ei fază*) este incomparabil mai complexă decât se obişnuieşte să se prezinte în cărţile de istorie.

Dacă n-ar fi fost încheiat acel faimos pact între Hitler şi Stalin, aproape sigur că n-ar fi început nici un război. Hitler nu putea să mişte un deget fără petrolul care să-i alimenteze diviziile de tancuri şi flotele aeriene şi avea nevoie de benzina rusească (cel puţin în prima fază a conflictului, până când a preluat controlul asupra petrolului românesc). Iar dacă n-ar fi avut loc atacul german asupra Uniunii Sovietice, istoricii sânt de părere că într-un an sau doi, războiul ar fi fost început de Stalin (atunci când ar fi beneficiat de o înzestrare tehnică mai bună). Hitler a prins momentul optim din punct de vedere al avantajului militar.

Istoricii ruşi justificau acel pact ca fiind o acţiune disperată din partea statului sovietic, de a contracara o posibilă alianţă militară anglo-germană îndreptată împotriva URSS, dar explicaţia nu stă în picioare. Pentru ultimul englez era clar că o alianţă cu Germania putea oferi Angliei nişte avantaje îndoielnice şi pe termen scurt, dar într-o perspectivă mai lungă consecinţele ar fi fost imprevizibile, chiar catastrofale. Armata germană ar fi înaintat până-n India. Există părerea că ideea pactului i-a parvenit lui Stalin din partea acelui nucleu ocult de la conducerea Angliei (în frunte cu Churchill), ca în felul acesta să forţeze mâna lui Hitler şi să plaseze Germania în postură de agresor (cu promisiunea unui ajutor militar masiv în caz de nevoie, iar după victorie, aprobarea tacită ca o parte însemnată a Europei să treacă sub controlul sovieticilor; şi într-adevăr, iniţiatorii acestei înţelegeri oculte şi-au onorat cu prisosinţă semnătura).

Există şi părerea că, dacă în 1914 (deci în preajma *primului* război) ar fi existat *o notă diplomatică clară*, din partea guvernului britanic, prin care Germania ar fi fost atenţionată ferm că orice declaraţie de război adresată Rusiei înseamnă automat război cu Anglia, este foarte posibil că liderii Germaniei n-ar fi îndrăznit să facă pasul decisiv, iar conflictul s-ar fi limitat doar la disputa sârbo-austriacă. Chiar dacă Austria ar fi învins

Serbia datorită uriaşei disproporţii în oameni şi tehnică de luptă, ce-ar fi câştigat cu asta? De abia ar fi grăbit sfârşitul imperiului său care deja se clătina foarte rău. Oricum şi imperiul Austro-Ungar şi cel Rus s-ar fi dezmembrat după dispariţia naturală a celor doi împăraţi (Frantz Iosif al Austriei şi Nicolae al II-lea al Rusiei).

Până la urmă, orice imperiu moare de moarte naturală şi nu merită sacrificiile unui război ca să-i grăbeşti sfârşitul cu zece, douăzeci sau chiar treizeci de ani. Vedem cum sub ochii noştri a dispărut Uniunea Sovietică de parcă n-ar fi existat niciodată.

Dar ironia cea mare a Istoriei consta în faptul că într-adevăr poporul german avea misiunea să domine Europa **(dar NU prin forţa armelor!).**

Germania trebuia să constituie un model din punct de vedere spiritual, social, economic pentru restul popoarelor europene. În ultimele două decenii ale secolului XIX şi prima decadă a secolului XX, în spaţiul germanic s-au pus bazele unui stat social şi cooperatist, în care să se îmbine elemente care păreau cu totul incompatibile: pe de o parte o conducere centralizată, *dar foarte flexibilă*, la nivel macro economic, totodată păstrând *întreaga motivaţie capitalistă a muncii* pe plan local. Dar o serie de procese subtile şi care scapă oricărei analize raţionale, pe nivelul psihomentalului colectiv, au avut ca rezultat faptul că poporul german (privit oarecum ca o entitate colectivă) a fost covârşit de ispita puterii militare în scopul dominării. Energiile deosebite ale spiritului germanic au fost canalizate într-o direcţie falsă. S-a uitat principiul biblic: *Cel care ridică sabia, de sabie piere.* Indiferent de procesele oculte, de pe planurile subtile (dar în colaborare cu entităţi întrupate fizic), privit la modul material exterior, poporul german a făcut totuşi primul pas şi s-a plasat în mod fatal în postură de agresor. S-a creat un fel de «capcană ocultă» în care a căzut spiritul german.

Începutul primului război din 1914, a reprezentat un fel de «macaz» care a schimbat direcţia de evoluţie a omenirii.

De fapt adevărata catastrofă a civilizaţiei europene a început odată cu declanşarea primului mare război paneuropean. Dacă luăm în considerare situaţia de ansamblu a lumii în preajma acelui eveniment, constatăm că, din punct de vedere tehnologic, existau deja cele două invenţii de bază ce au marcat profund evoluţia viitoare a tehnicii.

Este vorba de comunicaţiile fără fir şi de motorul cu ardere internă, iar apariţia motorului cu benzină a creat posibilitatea de construire a aparatelor de zbor mai grele decât aerul. Începuseră deja şi primele experimentări ale motoarelor cu reacţie. Războiul a stimulat la maximum cercetările în domeniile respective. Iar consecinţa primului război a fost cel de al doilea, după care a urmat aşa zisul «război rece» şi aşa mai departe. Progresul tehnic ar fi continuat în mod fatal şi fără război, dar dezvoltarea tehnologică s-ar fi desfăşurat în mod sensibil mai lent, astfel încât concepţiile spirituale ar fi găsit un teren mult mai propice în marea masă a sufletelor umane şi s-ar fi creat o contrapondere necesară faţă de componenta tehnică a civilizaţiei.

Şi mai intervine un aspect foarte important. Numărul foarte mare de suflete care au fost nevoite să părăsească corpurile înainte de vreme şi într-un mod violent, au schimbat raporturile omenirii, în ansamblul ei, faţă de întregul spiritual al Marelui Cosmos. Un număr însemnat de suflete care coborau spre întrupare au fost stimulate într-un mod mai puternic către inventivitatea tehnică faţă de cum ar fi fost normal şi aceste individualităţi au găsit condiţii foarte prielnice care să favorizeze dezvoltarea unor asemenea predispoziţii. Astfel o sumă importantă de energii, care altminteri ar fi trebuit să fie

utilizate pentru dezvoltarea capacităţilor de contemplare, au fost orientate exclusiv către planul fizic, în vederea satisfacerii nevoilor numai *materiale* ale oamenilor.

Este foarte posibil că dacă s-ar fi reuşit evitarea Marelui Război, unitatea spirituală şi economică a Europei s-ar fi realizat mai devreme (şi fără acele hecatombe de victime). Se poate răspunde că tot acolo s-a ajuns până la urmă. Este adevărat, dar substratul spiritual este oarecum diferit «Centrul de greutate» a fost deplasat de pe latura *spirituală*, mai degrabă spre cea *economică.* Au prevalat forţele *capitalismului clasic anglosaxon,* iar conflictul surd dintre lumea europeană şi cea rusă continuă să mocnească.

În ultimele decenii, interesul faţă de anumite concepţii spiritual oculte a crescut enorm în spaţiul european şi american, dar din păcate asemenea preocupări au fost marcate puternic de spiritul materializant al civilizaţiei contemporane. S-a produs un fel de amestec de ocultism şi tehnică, ceea ce nu de puţine ori produce iluzia unui contact cu planurile subtile, dar mai degrabă îndepărtează sufletul uman de un raport reglementar faţă de realitatea spiritului.

Al doilea popor din Europa cu un destin foarte tragic în cursul secolului XX a fost cel rus. Dacă am afirmat că poporul german şi-a trădat misiunea spirituală (prin faptul că a cedat în faţa provocărilor şi a ales calea conflictului deschis), situaţia poporului rus a fost totuşi diferită. Ruşii au fost victimele unor puteri pe care nu ei le-au produs. În Rusia s-au confruntat influenţe occidentale cu anumite impulsuri emanând din spiritualitatea degenerată a spaţiului asiatic mongol.

Revoluţia lui Lenin a fost copilul născut mort după o gestaţie de câteva secole. Şi nici nu putea să fie altfel, în momentul în care ateismul a fost proclamat ca mod de viaţă (obligatoriu), un fapt fără precedent în istoria civilizaţiilor.

Aşa-zisul materialism *dialectic* a reprezentat un fel de «schizofrenie» spirituală. Lăsând la o parte faptul că *dialectica* este o noţiune care se aplică în primul rând în procesul gândirii şi cel mult indirect are tangenţă cu Natura exterioară, atunci când *materia* a fost proclamată ca fiind *unica* realitate, aceasta a reprezentat un fel de anti concept, care se năruia în sine însuşi. Căci ce este *noţiunea* de materie? Un gând care a fost conceput ca fiind de *maximă* generalitate, adică ceva care să cuprindă, în sfera sa de aplicabilitate, *întreaga realitate* exterioară şi implicit şi *pe cea interioară, psihică.* Dar, în acelaşi timp, era negată *realitatea* spiritului, deci pe de o parte materia era ridicată la rangul unui fel de quasi-dumnezeu, iar pe de altă parte, *gândul* materiei îşi nega propria sa realitate psihospirituală, *adică se nega pe sine însuşi*, în nucleul său lăuntric.

Se producea în mod subtil un fel de sfâşiere la nivelul psihomentalului poporului rus şi o asemenea concepţie s-a încercat să se impună la numeroase alte popoare.

Rudolf Steiner explică un asemenea fenomen ca pe o consecinţă karmică colectivă a faptului că în cursul unui conciliu bisericesc ce a avut loc la Constantinopol în anul 869, a fost negată realitatea spiritului. S-a afirmat *dogma* că fiinţa umană cuprinde numai *trup* şi *suflet* şi nu se poate vorbi de un spirit inerent omului. S-a implantat un impuls în evoluţia omenirii creştine care a avut drept efect că, după alţi o mie de ani, s-a ajuns să se nege realitatea nu numai a spiritului, ci şi a sufletului. Omul a ajuns să fie numai trup.

Acest proces (al ateismului) poate fi înţeles mai bine dacă ţinem seama de particularităţile de evoluţie a societăţii (şi mai ales ale intelectualităţii) din Rusia, în cursul secolului XIX şi în prima decadă a secolului XX. La o parte însemnată a intelectualilor ruşi a fost vorba mai degrabă de un fel de anticlericalism decât de un ateism în sens propriu, şi nici nu-i de mirare, având în vedere oribila, greţoasa pactizare a

vârfurilor Bisericii Ruse cu puterea politică, un proces ce a început încă de pe vremea lui Petru cel Mare.

În această perspectivă putem înţelege şi tragedia personală a unui suflet cum a fost Lev Tolstoi. Întreaga sa fiinţă a fost cuprinsă de o sfântă indignare. Chiar dacă el a exagerat în atitudinea sa şi a greşit din punctul de vedere al teologiei tradiţionale, revolta lui Tolstoi a reprezentat un *strigăt de disperare*, născut din străfundurile unui suflet mare şi adresat conducătorilor clerului rus: *Pentru numele lui Dumnezeu, pentru numele Dumnezeului Crucificat care s-a jertfit pentru păcatele noastre,* **respectaţi Evanghelia!**

Răspunsul conducătorilor Bisericii ruse a constat în aruncarea anatemei asupra persoanei lui Tolstoi (ceea ce echivalează cu excomunicarea la catolici). Dacă Biserica Rusă a fost în stare să-l anatemizeze tocmai pe marele Lev Tolstoi- *unul din cele mai remarcabile spirite ale culturii mondiale* - şi să-l declare ca fiind sub inspiraţia lui Anticrist, atunci, singurul lucru ce se mai poate spune este că, chiar l-a meritat pe *adevăratul* Anticrist, *crescut la propriul ei sân*; fostul seminarist georgian dat afară de la seminarul teologic fiindcă, la un moment dat, a descoperit că nu mai crede în Dumnezeu, cel care a părăsit studiile teologice şi s-a înscris în partidul lui Lenin: Iosif Visarionovici Djugaşvili, zis Stalin, adică Oţelitul…

Capitolul 54
Problema totalitarismului

Toate acestea ţin de domeniul istoriei iar ceea ce a trecut *este* trecut şi nici condamnarea, nici justificarea nu-l mai pot schimba. Ne place sau nu, rămâne în istorie, iar *Istoria suntem noi*, fiecare în parte şi toţi la un loc.

S-a făcut mult caz în România în legătură cu procesul comunismului şi s-a accentuat că România a fost prima ţară care a organizat un asemenea «proces». Există toate şansele să rămână şi ultima. În primul rând, pentru că nu se fac procese împotriva unei ideologii.

Nu se aşează Idei pe banca acuzaţilor, oricât de rele sau absurde ar fi acelea. Comunismul a fost *şi este* o idee. Cât de bună este această idee, asta deja este o altă problemă. Prea bună n-a fost. Cel puţin din cauza indicată mai înainte, adică negarea radicală a Spiritului. Chiar privind din punct de vedere economic şi social, modul de implementare a fost catastrofal.

Se judecă oameni, *pentru fapte*, nu pentru opinii (aşa se întâmplă într-un stat normal cu o justiţie normală). Se poate judeca un om pentru un furt, o înşelăciune, un accident de circulaţie comis din imprudenţă. Au fost judecaţi criminalii de război nazişti pentru că au declanşat un război de agresiune de mari proporţii (sau cel puţin au fost aşa de proşti, încât s-au lăsat plasaţi în postura de agresori), pentru faptul că au încălcat legile războiului, au desfăşurat acţiuni de represalii, nejustificate de raţiuni militare, împotriva populaţiei civile, au dus o politică de exterminare împotriva unor grupuri etnice precum evreii, ţiganii sau chiar polonezii, ruşii şi, după toate aceste belele, au comis şi suprema prostie… să piardă războiul.

Dar nu ne poate scăpa un gând. Dacă Hitler ar fi creat un stat independent în Ucraina, se poate afirma aproape cu certitudine că soarta lumii ar fi fost alta. Că ar fi fost mai bună sau mai rea, preferăm să nu ne pronunţăm. Dar ar fi fost altceva. Şi cu siguranţă că n-ar mai fi avut loc nici procesul de la Nürenberg.

Istoria nu cunoaşte calificative morale. Istoria nu ştie decât de învingători sau învinşi. Iar învingătorii nu se judecă. Şi de aceea este de înţeles ideea teologică cu privire la necesitatea absolută a unui **Sfârşit al Istoriei** şi a Judecăţii Finale, ca o compensare supremă a tuturor relelor şi o răsplătire a tuturor sacrificiilor.

* * *

Şi fiindcă tot veni vorba de acel regim politic care s-a intitulat comunism, credem că ar fi necesară o paranteză ca să aruncăm o privire asupra semnificaţiei oculte care se ascunde în spatele unor cuvinte.

Am tratat amănunţit problema cuvintelor, a numelor, a mantrelor (descântecelor), în lucrarea noastră anterioară (Libertate prin Cunoaştere-Yoga şi Idealismul german –Ed. Solteris, 2007 n. ed.). Studiul nostru prezent începe cu versetul evanghelic care exprimă primordialitatea cuvântului divin, acel Sunet Originar care a pus în mişcare Roata Universului, sugerat la indieni prin vocabula AUM. (În prima noastră lucrare, am urmărit să alcătuim baza filozofică pentru o mai bună înţelegere a problemelor propriu-zis esoterice).

Un cuvânt nu este numai o simplă asociere convenţională de sunete. Vibraţia sonoră devine purtătoarea unei puteri spirituale. De aici provine credinţa în eficacitatea lucrativă a anumitor descântece, în acele Mantre ale indienilor, etc.

Este adevărat că limbile moderne s-au despiritualizat într-o mare măsură. Cuvintele nu mai au acea putere de acţiune nemijlocită. În vechime cu un blestem se putea omorî un om dacă era pronunţat corect.

Dacă cineva aude de exemplu un cuvânt jignitor care îl face să se simtă umilit, ofensat, nu cuvântul ca atare (o simplă vibraţie sonoră) îi induce asemenea sentimente, ci *semnificaţia* pe care conştiinţa sa o pune în acel cuvânt, îi provoacă o anumită stare de spirit. Dacă acel cuvânt ar fi pronunţat într-o limbă străină, necunoscută de persoana respectivă, efectul n-ar fi nici pe departe aşa de puternic.

În ceea ce priveşte acel termen de *comunism*, la origine el trebuia să exprime un spirit de perfectă comunitate. De fapt, un asemenea termen corespunzător acelui spirit de comunitate există în momentul de faţă şi a intrat în limba română din cea slavă. Este vorba de sobornicitate, care desemnează o perfectă înţelegere şi cooperare în luarea deciziilor, în care orice fiinţă rezonabilă ar trebui să accepte în mod firesc deciziile raţionale luate spre binele comunităţii. Echivalentul latinizat al acestei sobornicităţi ar fi dat de cuvântul *comunitarism*, ceea ce nu mai corespunde chiar exact sensului original. Sobornicitatea, implică în structura sa intimă, un liant spiritual mai deosebit. (Biserica este sobornicească), în timp ce *comunitarismul* s-ar referi mai degrabă la interese gospodăresc-economice. Iar acel *ism* de la coadă introduce o vibraţie străină, care din punct de vedere spiritual sună ca o tinichea zornăitoare.

Şi după aceea s-a scos şi miezul (un fel de «inimă») şi *comunitarismul* s-a transformat în *comunism*, iar în golul creat a pătruns o «vibraţie» malefică subtilă şi perfidă. Termenul de socialism este mai blând, dar tot prezintă o nuanţă neplăcută.

Expresia *naţional-socialism*, aşa cum a fost utilizată în Germania de la începutul anilor 30 ai secolului trecut, a prezentat o mare atracţie pentru o parte însemnată a poporului german, fiindcă reuşea să îmbine componenta socială cu cea naţională; s-a accentuat un aspect reformator orientat în primul rând pentru binele naţiunii (celei germane în cazul nostru), adică spre binele celor 80-90% din membrii unei naţiuni şi care nu pot, dar nici nu doresc, să fie nimic altceva decât lefegii cinstiţi şi care simţeau

repulsie atât faţă de liberalismul anglo-saxon cu metodele sale concurenţiale nemiloase, dar şi faţă de vântul bolşevic care sufla dinspre est, din imensele spaţii ale Asiei.

Dar prin transformarea naţional-socialismului în *nazism*, s-a produs un fenomen tragic.

Sufletul poporului german a ajuns să fie penetrat de o categorie de forţe atavice foarte puternice, legate de cultul «sângelui», al rasei. Aceste puteri deja aflate la un nivel accentuat de degradare îşi aveau sorgintea într-o epocă foarte veche a istoriei omenirii; ele proveneau din ciclul atlantic şi, fiind transpuse în condiţiile europene ale secolului XX, au căpătat aspecte de-a dreptul monstruoase.

Comunismul (aşa-zisul comunism) a supravieţuit mai mult fiindcă cu toate aspectele întunecate, chiar abjecte pe care le-a manifestat, totuşi a reuşit cât de cât să atenueze acel «război al tuturor contra tuturor», să ofere un oarecare plus de siguranţă zilei de mâine, dar cu ce preţ? Cu preţul sugrumării unor libertăţi fundamentale ale fiinţei umane.

De fapt, acel regim politic care a marcat perioada zisă comunistă (sau a socialismului multilateral dezvoltat, sau a democraţiei populare, etc.) din istoria unei părţi a omenirii, dacă ar fi să-l privim de pe nivel metafizic, a fost un fel de hipercapitalism de stat, greoi, ineficient, lipsit nu numai de cel mai elementar pragmatism, dar de multe ori de cel mai elementar bun simţ (fără să mai pomenim de celelalte aspecte precum lipsa de libertate, sugrumarea oricărei iniţiative individuale, represaliile politice, etc.). «Dictatura proletariatului» s-a transformat în dictatura unui fel de castă închisă, exercitată asupra întregii societăţi (*inclusiv asupra proletariatului!*).

Cu toate sacrificiile, cu toate privaţiunile (asumate de multe ori de bună voie de către cei care au crezut sincer), cu toate crimele (săvârşite *în numele* viitoarei societăţi perfecte), nu s-a reuşit rezolvarea viciului de fond al civilizaţiei (am putea folosi chiar expresia: blestemul civilizaţiei) şi anume: *caracterul de marfă al forţei de muncă*. Aceasta reprezintă, într-adevăr, o problemă *extrem de delicată* a cărei dezbatere ar necesita poate un întreg volum precum cel de faţă, aşa că ne oprim aici.

Se zice că Lenin s-ar fi exprimat în felul următor: Vom reuşi să construim comunismul numai dacă în prealabil vom reuşi să schimbăm omul (adică să schimbăm firea profundă a omului). Şi el a crezut că poate schimba natura umană. Cum? Creând bazele unui univers concentraţionar cu milioane de deţinuţi (Căci Stalin n-a adus nici o modificare de esenţă, ci a dezvoltat ceea ce deja exista de pe vremea predecesorului său).

Dar fiinţa umană *trebuie să se schimbe* şi acest proces a început deja şi se va accentua tot mai mult în timpurile ce vor veni (*dar NU în direcţia preconizată de Lenin*). Şi problema nu este că aceasta se va întâmpla sau nu, ci cât de (in)comode vor fi metamorfozele *inevitabile*.

S-a scris mult despre minciunile comuniste. Foarte adevărat. În nici un caz nu încercăm să le justificăm. Dar minciuna comunistă a fost expresia cea mai radicală, totodată cea mai stupidă şi vulgară a ceva infinit mai subtil şi mai profund, care poate fi numit *minciuna civilizaţiei.* Falsitatea şi *duplicitatea* au pătruns aşa de adânc în sufletul civilizaţiei noastre, încât s-ar putea caracteriza epoca pe care o trăim, prin expresia de schizofrenie planetară.

În concluzie, afirmăm că, promotorii acelui faimos proces împotriva comunismului, cu sau fără voia lor, au regizat un proces împotriva… *capitalismului*, adică împotriva acelei forme aberante de capitalism de stat, ce se intitula pe sine socialism. Circul

parlamentar, care a însoţit aşa-zisul proces, reprezintă un semn providenţial referitor la adevăratul fond spiritual al unei asemenea acţiuni.

Iar de pe cealaltă parte a globului, vedem acea uluitoare dezvoltare a Chinei, care se desfăşoară sub ochii noştri sub conducerea… Partidului Comunist Chinez. Asta dovedeşte că *nu cum se numeşte* un partid politic are importanţă, contează *ce fac* oamenii care îl conduc. Un partid se poate numi socialist sau liberal, muncitoresc, monarhist, etc. şi să se manifeste (privit de pe nivel spiritual) mai «comunist» decât clasicul partid comunist.

Exemplul pe care l-am dat când am analizat, din punct de vedere esoteric termenul de comunism, poate fi aplicat în multe alte situaţii. În regimul aşa-zis socialist se foloseau numeroase expresii, aparent inofensive, dar care în mod subtil ascundeau un sens perfid, chiar ameninţător, de exemplu: «spiritul militant», «educaţie revoluţionar patriotică», «umanism autentic», etc. Dar nu numai în vechiul regim, ci chiar în momentul de faţă apar termeni despre care te întrebi: De unde a mai apărut şi o asemenea bazaconie? Cine a inventat-o?

Revoluţia română din 1989 s-a produs din cauza unui regim de dictatură feroce grefat pe o stare materială foarte proastă a populaţiei. Dar după ce s-au consumat evenimentele şi unii şi-au luat rolul în serios şi au preconizat nişte măsuri mai autoritare, menite să îmbunătăţească nivelul de viaţă (*şi să limiteze jaful!),* de peste tot s-au ridicat strigăte: Dar asta-i **populism** (sau neocomunism, criptocomunism, etc…).

(Lăsăm la o parte discuţia dacă o altă politică, de la bun început ar fi avut rezultate mai bune).

Privit din punct de vedere spiritual, un asemenea cuvânt **(**populism**),** nu prezintă nici o rezonanţă cu *Spiritul limbii române*.

(N-are nici o importanţă dacă el a fost împrumutat dintr-o limbă străină. Fiecare limbă îşi are legile ei specifice de plăsmuire a cuvintelor). În româneşte sună caraghios (ca să nu zicem parşiv). Pe undeva, pe un plan superior, se aude un fel de chicotit sarcastic la adresa celor care şi-au luat rolul *prea în serios* şi s-au adresat noilor stăpâni *bogaţi* (care i-au înlocuit pe stăpânii *cazoni*): Dar mai încetaţi cu nesfârşitele discursuri şi cu bătutul apei în piuă. *Mai faceţi şi treabă.*

Sau acea cunoscută sintagmă: *economie de piaţă*! Parcă poate exista o economie care să nu fie de piaţă. Unde există o producţie de mărfuri, există şi *un schimb* de mărfuri, deci *o piaţă*. Piaţa poate fi liberă sau controlată de stat (ajungând până la limite absurde, precum în aşa-zisul socialism). Iarăşi, nu importă dacă există în alte limbi o expresie echivalentă. În limba română, în orice caz, expresia: *economie de piaţă* sună stupid. E ca şi cum ai spune: *un cerc rotund*.

Capitolul 55
Omenirea în faţa provocării supreme.
Problema eshatologică

O informaţie pe care am obţinut-o de pe aiurea afirmă că studiul unui grup de sociologi, undeva prin Europa, trage concluzia că în viitorii treizeci de ani ne putem aştepta la un reviriment dramatic în toată lumea a unor teorii sociale de stânga, neosocialiste. Poate fi adevărat, dar e irelevant. Experienţa foarte dureroasă a omenirii din cursul secolului XX a demonstrat în mod foarte clar eşecul socialismului etatist (cel

puţin în Europa). Dintr-un punct de vedere şi *până la un punct*, sistemul economic nu se poate baza decât pe principii liberale, de aceea s-a impus *totuşi* sistemul economic anglo-saxon. N-o fi acela nici pe departe idealul, dar altele s-au dovedit şi mai proaste.

De o parte avem un sistem economic liberal, de cealaltă parte o *structură de stat solidă*, un stat *naţional* cu rol de mijlocitor şi de armonizare între interesele diferitelor grupări sociale, profesionale, eventual etnice, etc., cu rol de control şi distribuitor al resurselor în avantajul întregii societăţi, şi nu în ultimul rând, de garant al protecţiei sociale.

Deasupra, o autoritate *spirituală* care să menţină un echilibru just între cele două laturi fundamentale ale societăţii, cel economic şi cel politic.

De fapt, ceea ce am afirmat în rândurile anterioare corespunde perfect realităţii lumii creştine. Societatea europeană (şi americană) a evoluat în ultimele două-trei secole în conformitate cu schema expusă mai sus (evident cu multe zigzaguri şi devieri, dar de bine de rău, s-a ţinut de acel principiu). Autoritatea Spirituală care cât de cât a asigurat funcţionarea mecanismului social şi l-a împiedicat să depăşească pragul de la care începea procesul de auto-distrugere, a fost reprezentată de Instituţia istorică a Bisericii.

Dar ce legătură au aceste speculaţii politice cu tema noastră spirituală? Legătura există, căci teribile forţe malefice din planul astral îşi reflectă influenţa în conflictele şi în luptele politice. Această afirmaţie nu anulează libertatea umană căci omul este liber să cedeze sau nu în faţa ispitelor. Slăbiciunea, inerentă fiinţei umane, este exprimată în cererea de ajutor adresată Divinităţii. (*Nu ne duce pe noi în ispită*…, adică nu ne lăsa să cădem în ispită).

Vedem o biserică care, în calitate de instituţie exterioară, pare a fi ca şi paralizată în faţa teribilelor provocări ale lumii contemporane, o lume din ce în ce mai debusolată în ceea ce priveşte valorile spirituale (o afirmaţie valabilă mai ales pentru Europa şi America).

Echilibrul dintre politic şi economic a fost complet bulversat. Economicul (prin procesul aşa-zisei «globalizări» devine un Leviatan monstruos în care naţiunile (statele naţionale) capătă statutul unor anexe. S-ar putea răspunde că globalizarea este un proces inevitabil care în mod fatal va duce la dispariţia lentă dar implacabilă a naţiunilor într-o comunitate mondială. Poate fi adevărat, în ultimă instanţă (S-a spus că până la urmă va fi *o singură* turmă şi *un singur* păstor). Dar depinde *cum*. Deocamdată constatăm o fantastică acumulare a bogăţiei *întregii planete* într-un unic centru de putere mondială la un nivel care ar fi părut o fantasmagorie chiar şi cu un secol în urmă. Şi în acelaşi timp continuă opera de distrugere a Naturii, adică a substratului subzistenţei *materiale* a omenirii. Iar pe măsura epuizării inevitabile a resurselor planetei, întreg acest proces de concentrare a puterii economice (şi până la urmă şi politice) într-un centru unic, este însoţit de o goană generală şi dezumanizantă după profit. De fapt, e o - din ce în ce mai nemiloasă - luptă pentru existenţă chiar dacă nivelul de viaţă (al unora) pare fabulos..

Totuşi trei sferturi din omenire nu beneficiază nici pe departe de deliciile «paradisului» Vest European şi Nord American. Şi chiar şi în regiunile cele mai favorizate din punct de vedere economic, tot se găsesc destui perdanţi în lupta pentru existenţă.

Noi trăim un fel de război al tuturor împotriva tuturor, *cel puţin într-unul din aspectele sale*. Într-o măsură din ce în ce mai mare porunca: «*Iubeşte-ţi aproapele*» este înlocuită în mod tacit cu *«Striveşte-ţi aproapele*». Şi trebuie să striveşti, căci dacă nu

striveşti *tu primul*, eşti strivit! O imagine plastică a acestei situaţii poate fi sugerată de anumite producţii cinematografice inspirate din realităţile vestului american, unde supravieţuia acela care scotea mai repede pistolul şi îşi împuşca primul adversarul.

Putem fi de acord până la un punct, că omenirea luată în ansamblul ei, a ajuns într-un stadiu în care rolul naţiunilor, în accepţiune clasică, este oarecum depăşit. Dar modul în care se pune o asemenea problemă prin aşa-zisa «globalizare» nu este numai *prematur* (intenţionat?), ci şi defectuos. Se ţinteşte la crearea unui fel de imperiu economic mondial subordonat unui singur centru de putere. (*În mod cert* există legături cu unele simboluri apocaliptice, dar nu ne mai extindem asupra unei asemenea teme).

Încet şi implacabil, puterile întunecate emanând din maşinismul occidental distrug atât substanţa sufletului uman, cât şi baza Naturii însăşi. S-ar putea replica că anumite păreri şi agitaţii provocate de cercurile ecologiste sânt exagerate şi urmăresc tot un scop publicitar, poate chiar obţinerea de avantaje materiale şi că, în orice caz, tot tehnologia va oferi soluţii.

Ca răspuns la o asemenea obiecţie sugerăm următoarea comparaţie: Să ne plasăm în situaţia unui pilot aflat în carlinga avionului undeva deasupra oceanului, iar computerul de bord îl avertizează că mai are combustibil pentru încă trei minute de zbor, în timp ce el mai are nevoie de două ore ca să ajungă la bază. După primul moment de panică, acel pilot ipotetic se uită mai atent pe ecran, răsuflă uşurat şi îşi şterge sudoarea de pe frunte: afişajul nu indică trei minute, ci….opt minute.

Şi nu este vorba numai de resursele pur exterioare (care eventual vor fi compensate prin noi descoperiri extraordinare, prin noi tehnologii fabuloase), ci de un fel de devitalizare a planetei. Rezistenţa naturală nu numai a oamenilor ci şi a altor specii de vieţuitoare, scade cu fiecare generaţie. Numai că soluţia nu se găseşte nici în neoliberalism, nici în neosocialism, nici la «stânga», nici la «dreapta», sau centru-stânga, centru-dreapta, etc.

SOLUŢIA SE AFLĂ ÎN ALTĂ PARTE.

Este necesară o **radicală şi profundă** *schimbare a conştiinţelor oamenilor, bazată pe deschiderea către noi adevăruri spirituale.*

Dacă, ar fi să facem o apreciere (din punct de vedere esoteric) a rezervelor planetare, putem spune că nivelul de forţă vitală originară a Pământului a ajuns practic la zero. S-a produs o epuizare generală a Planetei ca urmare a atâtor civilizaţii care s-au succedat pe suprafaţa ei şi a teribilelor forţe demonice care s-au dezvoltat la nivelul psihomentalului colectiv al omenirii. Dacă acea rezervă de care am pomenit mai sus, datorită căreia solul îşi păstrează fertilitatea şi în fiecare an are loc renaşterea naturii, mai poate ţine cincizeci sau o sută cincizeci de ani, acest lucru este nesemnificativ la scara istoriei.

Atunci când Hristos a «flămânzit» şi a blestemat smochinul, pentru că nu avea roade, Spiritul Pământului a fost cel care de fapt a flămânzit. Iar «foamea» Pământului se datora faptului că vechea iniţiere (al cărei simbol era *smochinul*) nu mai era valabilă, iar marea masă a sufletelor umane ce alcătuiau o omenire deja despiritualizată într-o mare măsură, nu mai putea asigura aportul de forţe spirituale menite să «hrănească» planeta.

Dar dacă, totuşi, Pământul mai este capabil ca an de an să asigure de bine de rău hrana pentru şapte miliarde de entităţi umane (nu mai comentăm monstruoasele inechităţi în legătură cu distribuirea resurselor), dacă totuşi Planeta mai «suflă», asta se datorează faptului că din fericire, în momentul de faţă se găsesc pe pământ un număr destul de mare de individualităţi prin a căror activitate *spirituală* se deschid noi şi noi canale ce asigură

aportul a noi forţe spirituale venite din Marele Cosmos şi care regenerează în permanenţă planeta. Şi speranţa cea mare a omenirii este că numărul lor creşte în continuu (de la zi la zi). Din păcate, după cum am mai spus, vechile forme tradiţionale ale religiei, vechile ritualuri nu mai ajung să compenseze risipa demenţială a forţelor vii ale Pământului, o risipă care se desfăşoară într-un ritm cu adevărat apocaliptic.

* * *

Omenirea a ajuns la masa supracritică.

Precizăm că în fizica atomică, prin acest termen este desemnat momentul când reacţia nucleară scapă de sub control şi se declanşează explozia.

În faţa teribilelor provocări ale civilizaţiei tehnologice moderne, anumite cercuri se rezumă la a afirma că toate acestea trebuie să se întâmple, că în orice caz se apropie sfârşitul lumii, a doua venire a lui Iisus care va judeca viii şi morţii, iar *cei care vor răbda până la sfârşit, se vor mântui.* Bineînţeles că asemenea sentinţe se pot auzi din partea celor care sânt foarte convinşi că oricum ei au asigurat deja un loc călduţ în rai.

Iar în ceea ce priveşte problema eshatologică, dificultatea principală se datorează faptului că, în mod fatal, noi gândim *începutul* şi *sfârşitul* istoriei ca petrecându-se în timp empiric, dar Impulsul Originar ca şi Transfigurarea Finală reprezintă Acte Absolute Ale Divinităţii, cu un caracter trans-temporal, adică străpungeri ale «eternului» în fluxul timpului. Ne lovim de acelaşi aspect ca şi în cazul «zilelor» creaţiei.

Există expresia: *Ziua* Judecăţii de Apoi, adică *o zi* în care Dumnezeu va judeca lumea, atunci când se va umple «paharul» mâniei divine, ca şi cum Dumnezeu ar avea în vedere o sumă *prestabilită* a fărădelegilor umane, astfel încât să se depăşească o anumită limită care să constituie pretextul vărsării preaplinului mâniei Sale.

Aici intervine o diferenţă, de regulă nesesizată de teologia tradiţională, în ceea ce priveşte modul de abordare a problemei «sfârşitului».

Sfârşitul istoriei este practic întotdeauna aşteptat la modul *pasiv*, ca un act al Justiţiei Divine, pe care oamenilor nu le rămâne decât să-l aştepte cu resemnare, fără a putea să-l amâne sau să-l grăbească. Dar aici ca şi peste tot, intervine taina Libertăţii umane, a acelei libertăţi necreate cu care Divinitatea l-a înzestrat pe om.

La fel cum un om, prin faptele sale, poate genera efecte pe termen lung şi care prin consecinţele lor influenţează viaţa unui foarte mare număr din semenii săi, cu atât mai mult omenirea (considerată în totalitatea ei) prin acţiunea concertată a tuturor membrilor rasei umane este capabilă să grăbească sau să frâneze unele procese, să vină în întâmpinarea anumitor acte ale Divinităţii. *Acţiunea liberă* a oamenilor actualizează marile impulsuri care coboară din cele mai înalte sfere spirituale, dincolo de orice posibilitate de concepere. Aşa s-a desfăşurat şi întregul proces de întrupare a Logosului sau întreaga activitate publică a lui Hristos.

Actul uman se întrepătrunde cu cel Divin.

În legătură cu aspectul eshatologic nu putem să nu formulăm o întrebare care a frământat conştiinţele lumii creştine timp de două milenii, şi anume: De ce creează Dumnezeu atâţia indivizi, despre care El ştie *dinainte* că vor fi păcătoşi, sau criminali şi tot El îi condamnă la chinurile veşnice? Aceasta s-ar putea compara cu situaţia unui inginer care constată un grav defect de proiectare şi care, cu toate acestea, nu ia nici o măsură de remediere şi lasă să continue procesul de producţie.

Conform cu umila noastră părere, un asemenea «inginer» în cel mai bun caz s-ar face de râs, mai mult ca sigur şi-ar pierde postul, mai ales în condiţiile economiei de tip

capitalist. Dar nici în vechiul regim nu era recomandabil să procedezi astfel. Riscai să fii acuzat de sabotaj economic. Iar consecinţele n-ar fi fost tocmai din cele plăcute.

Într-o convorbire care a avut loc cândva între un englez şi un înţelept indian pe teme de religie creştină, una dintre replicile Maestrului indian a sunat cam în felul următor: *Acei teologi de-ai voştri, care îşi arogă dreptul de a condamna la o pedeapsă veşnică o fiinţă umană pentru indiferent câte greşeli ar fi putut comite ca individualitate întrupată fizic, în cursul unei vieţi de o sută de ani, sau chiar de o mie de ani, nu dovedesc nimic altceva decât că se joacă cu cuvintele.*

Totuşi, în legătură cu rândurile de mai sus este cazul să facem unele precizări. Se poate afirma că Dumnezeu *nu judecă* şi nici nu va judeca pe nimeni. Tot omul este cel care *în ultimă instanţă* «se judecă», adică se plasează *într-un raport* cu Divinitatea. Căci, ce înseamnă *a judeca* în sens comun? A subsuma o reprezentare sub o noţiune cu sfera mai largă. (Trandafirul este o plantă), sau în practica juridică, a încadra o acţiune sub incidenţa unui articol din codul penal (fapta comisă de individul cutare este un furt). Adică se stabilesc nişte raporturi, fie de natură pur logică, fie faţă de ansamblul societăţii. Dar Dumnezeu nici nu judecă, nici nu condamnă, *Dumnezeu iubeşte*, dar, tot aşa cum capacitatea de iubire a Divinităţii nu comportă nici un fel de abordare raţională, tot aşa şi perseverenţa unor fiinţe umane în rău, poate dura eoni întregi, ceea ce iarăşi transcede raţiunea umană, căci *binele*, la fel precum *răul* şi *libertatea* umană, nu se încadrează sub nici o categorie filozofică, decât cel mult parţial şi tot rămâne o doză de imprevizibilitate (ceva ce nu cunosc nici îngerii, nici Fiul, ci numai Tatăl). Şi evident, că asemenea entităţi complet pătrunse de întunecime, se chinuie de fapt pe ele însele timp de nemăsurat de lungi perioade de timp. Nu este nevoie ca Dumnezeu sau Diavolul să-i chinuie.

În concluzie, putem aminti o aserţiune a lui Rudolf Steiner în legătură cu problema răului şi a luptei contra acestuia:

Este posibil ca, spre sfârşitul evoluţiei planetare, o anumită categorie de individualităţi să ajungă la un asemenea grad de răutate, încât nu vor mai avea nimic omenesc. Şi atunci, vor veni entităţi inferioare din alte părţi ale Marelui Cosmos, care să însufleţească acele corpuri decăzute, dar care nici nu vor mai fi suflete umane în sens propriu.

* * *

În general, tot ce se referă la Apocalipsă este însoţit în imaginaţia omenească în mod fatal de reprezentarea unor situaţii mai mult sau mai puţin catastrofice. Dar aceasta este o concepţie fundamental falsă, cel puţin dacă considerăm accepţiunea comună a termenului de *catastrofă*.

Apocalipsa înseamnă (în sens larg) împlinirea unor cicluri de evoluţie a omenirii, este Lumina Divină care străpunge Întunericul Materiei, dar natura inferioară se revoltă, nu poate suporta (cuprinde) Lumina Spirituală. De acolo provin revoltele sau chiar conflictele între naţiuni. Este acel «Răstigniţi-L!», strigătul de ură care se ridică din străfundurile subconştientului colectiv.

Lupta dintre Lumină şi Întuneric nu încetează nici o clipă, dar această luptă se desfăşoară *în interiorul fiecărui om în parte.* Omenirea nu se împarte în împărăţia lui Ormuzd şi cea a lui Ahriman (conform cu denumirile împrumutate din tradiţia persană), «frontiera» dintre întuneric şi lumină trece prin sufletul fiecărui om individual.

Dar nu spune asta chiar Hristos, când este întrebat de farisei cu privire la momentul când va veni Împărăţia lui Dumnezeu: *Împărăţia lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut.*

Şi nici nu vor zice: Iat-o aici sau iat-o acolo, căci **Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru** (*Luca 17, 20,21*).

Şi atunci devine chiar foarte inteligibil de ce Hristos n-a precizat un «moment» al «sfârşitului», atunci când a fost întrebat cu privire la Instaurarea Împărăţiei lui Dumnezeu. Lăsând la o parte ceea ce am spus mai înainte, că sfârşitul istoriei nu poate fi reprezentat ca fiind plasat în timp empiric, «Împărăţia» lui Dumnezeu este ceva care depinde de activitatea oamenilor, *de libertatea transcedentală a omului, a fiecăruia în parte şi a tuturor la un loc.* Pentru unii «Împărăţia» *a venit deja*, chiar de pe vremea Mântuitorului. Chiar Hristos spune că *unii nu vor gusta moartea până nu vor vedea Slava lui Dumnezeu* (*Luca 9,27*) adică prin contactul direct cu Logosul Întrupat, ei şi-au rezolvat karma, s-au smuls de sub blestemul întrupărilor inconştiente (acea «roată a vieţilor», din reprezentările religioase ale indienilor).

Pentru alţii însă, «Împărăţia» poate să nu vină niciodată…

Capitolul 56
Noul Ierusalim. Anticristul şi aşa-numita *a doua venire a lui Hristos*

Aceleaşi consideraţii se pot face şi despre Noul Ierusalim. Aceasta nu este o cetate ce coboară din cer precum apare iepurele din jobenul unui iluzionist, o «cetate» în care nu vor intra bineînţeles decât cei aleşi şi a căror număr nu poate fi prea mare (aşa cum preconizează toată mulţimea de culte milenariste). La un moment dat, Hristos se adresează discipolilor săi cu cuvintele: *Nu te teme* **Turmă mică,** *căci Tatăl a binevoit să vă dea vouă Împărăţia (Luca 12,32).* Şi cu cât turma este *mai mică,* cu atât este mai exclusivă.

Noul Ierusalim este rezultatul unui act *divino-uman* şi se plăsmuieşte printr-un proces ce se desfăşoară de-a lungul întregii istorii umane, dar împlinirea lui finală transcede timpul empiric, se «dizolvă în veşnicie». Acest ultim stadiu de supremă transcedere a firii este conceput ca o restaurare a creaţiei, în primordialitatea ei, conform cu «planurile» originare ale Divinităţii şi această restaurare a întregii firi este în primul rând o restaurare a Omului, a tuturor fiinţelor umane care au trăit şi care vor trăi pe Pământ până la împlinirea vremurilor.

Această reprezentare grandioasă este exprimată în teologia tradiţională prin formula de Înviere a Morţilor şi această «înviere», această restaurare a Firii în structura ei arhetipală, nu poate să se producă fără o «Judecată generală», o triere şi eliminare a tuturor elementelor necorespunzătoare.

Cele spuse reprezintă nucleul propriu-zis al credo-ului creştin, căci aşa cum a înviat un singur om (Fiul lui Dumnezeu), urmează să învie toţi oamenii fără excepţie. Iar în această restaurare generală se va produce o separaţie radicală şi iremediabilă între cei «mântuiţi» şi cei «damnaţi», cei răi formând o lume aparte, o lume a «întunericului», a «scrâşnetului dinţilor».

Aici ne lovim de cea mai spinoasă problemă a teologiei tradiţionale. Pentru întreaga tradiţie creştină, nemurirea sufletului individual era închipuită mai degrabă ca o existenţă fericită şi lipsită de griji, într-o stare subtilă. Învierea morţilor (adică restaurarea corporalităţii) era privită ca o taină imposibil de raţionalizat, mai degrabă ca o speranţă secretă decât o convingere raţională («aştept învierea morţilor»).

Dar aici intervine o contradicţie greu sesizabilă. Pe de o parte moartea era dorită ca o eliberare de suferinţele vieţii şi o unire cu Hristos, iar pe de altă parte era privită ca un rău absolut, care nu poate fi învins decât prin restaurarea integrală a fiinţei umane în dublul său aspect spiritual şi fizic, căci existenţa decorporalizată nu cadrează cu plinătatea trăirii la care aspiră fiinţa umană, o plinătate care nu poate fi atinsă decât într-un trup transfigurat.

Lămurirea unei asemenea probleme comportă dificultăţi de cel mai înalt ordin, iar indicaţiile cuprinse în Noul Testament sânt extrem de sumare. Ne lovim de acelaşi paradox al timpului. Actele Divinităţii, care pot fi privite ca un fel de catastrofe ontologice, transced temporalitatea noastră empirică, dar când noi încercăm să le reprezentăm, nu le putem plasa, decât în anumite momente ale timpului istoric. În planul divin, nu există decât *eternul prezent*, de aceea simbolurile apocaliptice se pot referi atât la evenimente care s-au petrecut deja într-un trecut îndepărtat sau invers, la ceva ce urmează să se întâmple într-un viitor neprecizat. (Doar nu spune chiar apostolul Petru că la Dumnezeu o mie de ani fac cât o zi?).

În prima epistolă către Corinteni (*15,20-23*), Apostolul Pavel, îl numeşte pe Hristos, «*începătură a învierii morţilor*», *căci precum în Adam toţi mor, aşa şi în Hristos toţi vor învia*, iar în versetul următor se adaugă: *...dar fiecare în rândul cetei sale..... cei ai lui Hristos la venirea Lui.*

Am putea gândi că această înviere (indiferent cum ne-au reprezentat-o) nu-i va cuprinde pe toţi în acelaşi moment al timpului. Dacă la Dumnezeu totul se produce «într-o clipă» şi nu au sens nici un fel de aprecieri temporale, din punctul de vedere al unui observator terestru, ceea ce la nivelul divin reprezintă eternul prezent, pe plan fizic, poate să corespundă cu o evoluţie progresivă care se desfăşoară în timp, *ca o succesiune* de evenimente.

Şi această restaurare generală a Creaţiei, este însoţită de două evenimente capitale, care în concepţia creştină marchează «momentul» transfigurării finale: aşa numita «a doua venire a lui Hristos» cât şi apariţia unei puteri de o extremă maleficitate, numită Anticristul, şi care va reprezenta ultima disperată încercare a Puterilor Întunericului de a smulge omenirea de pe direcţia de evoluţie către spirit.

În ceea ce priveşte problema Anticristului, credem că nu există alt domeniu din cadrul vast al Spiritualităţii umane, care să prezinte atâtea aprecieri aberante. Afirmaţia din Apocalipsa lui Ioan, că numărul fiarei 666 este un «*număr de om*», a generat cele mai fantasmagorice speculaţii cu privire la o posibilă identificare a acelui Anticrist cu o anumită personalitate istorică (începând cu Nero şi până la Hitler).

În primul şi în primul rând trebuie să ne imaginăm că în spatele acelui termen de *anticrist*, se găseşte o putere impersonală şi care se poate manifesta printr-un număr neprecizat de individualităţi malefice, din diferite epoci istorice, sau prin anumite atitudini, stări de spirit morbide, fenomene de isterie colectivă, care să cuprindă mari mase de oameni, din cauza unor doctrine politice distructive. Oare ce reprezintă *chiar civilizaţia contemporană* super tehnologică, electronizată, cibernetizată, robotizată, etc.?

În ultimul timp, s-a făcut mare caz de descifrarea şi manipularea aşa zisului *cod genetic*, prin care s-ar putea modifica însăşi cursul evoluţiei umane, care să aibă eventual ca rezultat crearea unei noi rase de supraoameni (vechiul vis al naziştilor într-o formă mai «civilizată»).

Din acest punct de vedere, jocul de-a Dumnezeu poate fi infinit mai periculos decât toată problematica legată de armele de distrugere în masă. Nimeni nu poate construi o armă nucleară fără ca să nu afle imediat toată lumea şi să ia cele mai drastice măsuri de contracarare. Cele mai mici urme de material radioactiv sânt detectate din sateliţi. Dar dacă cineva (poate în viitor), ar crea artificial nişte viruşi cu posibilităţi de contaminare a unor continente întregi, şi cu efecte similare unei explozii atomice, cum s-ar putea deosebi o fiolă cu asemenea germeni faţă de însăşi ambianţa vieţii înconjurătoare (vegetală, animală, etc.)?

Aici ar fi cazul să facem unele precizări în legătură cu acel aşa-zis *cod genetic*. Pentru cei care nu ştiu sau poate au uitat ce înseamnă această denumire, amintim că prin termenul de cod genetic se înţelege o structură *moleculară* care codifică informaţia pe baza căreia organismul îşi construieşte proteinele şi în general «cărămizile» ce formează partea materială a propriei sale corporalităţi. Luată ca atare, aceasta constituie o descoperire remarcabilă, un moment esenţial care marchează evoluţia concepţiei umane despre universul *material*, cum a fost sistemul lui Copernic sau teoria evoluţiei speciilor, teoria relativităţii, etc.

Dar din ce sânt făcute moleculele? Orice elev de şcoală generală va răspunde că o moleculă cuprinde unul sau mai mulţi atomi, iar atomii sânt ultimele cărămizi ale diferitelor substanţe simple, ireductibile la alte elemente, precum fierul, oxigenul, etc.

În fizica modernă s-a încetăţenit reprezentarea clasică a atomului în forma unui microsistem solar, alcătuit dintr-un nucleu central înconjurat de un nor de electroni, fiecare electron reprezentând o *undă staţionară de probabilitate*(!), adică ceva ce exprimă şansa ca electronul să poată fi găsit într-un punct. Sau în alt punct alăturat. Sau în general în oricare punct din spaţiu.

Bineînţeles că, privind *de pe un nivel spiritual foarte elevat,* toată această teorie a atomilor (la fel ca şi teoria evoluţiei şi multe altele), constituie una din acele fantasmagorii născute din hiperintelectualismul contemporan, trufia ştiinţei care încearcă să cuprindă Absolutul într-un sistem de ecuaţii.

Eventual, un cititor care a avut răbdarea să ne urmărească până-n acest punct, ar zice: poate că autorul unor asemenea rânduri vrea să ne convingă că nici nu există atomi? Dar, atunci cum stăm cu *bomba atomică*?

În primul rând, precizăm că bomba aşa-zis atomică nu este chiar aşa de «atomică» pe cât îi spune numele. Considerate din punct de vedere esoteric, armele nucleare sânt nişte arme pe bază de *anti-eter*; şi dacă eterul cosmic este purtătorul *vieţii universale* şi Hristos este Domnul Vieţii, atunci Anticristul, ca putere ce se opune lui Hristos, adică Vieţii, reprezintă un principiu anti- eteric, al cărui mod de manifestare, *în chipul cel mai pregnant*, este dat de energia nucleară.

Revenind la problema atomilor, afirmăm că în mod cert există atomi (şi atomii care fisionează producând energia nucleară), dar atomii de fier sau de uraniu, etc., nu epuizează esenţa elementului fier sau uraniu. Tragedia ştiinţei este că ea nici nu s-a ocupat măcar de lumea *materiei* privită în integralitatea ei, ci numai de «coaja» ei exterioară, de aspectul *exclusiv* «*atomic*», (fără ca să mai pomenim de nivelul eteric sau astral care dintr-un punct de vedere, pot fi numite «materiale» şi de abia dincolo de aceste nivele urmează lumea sufletescului, a spiritualului propriu-zis).

Celelalte forţe de care se ocupă ştiinţa fizicii, cele electrice, magnetice, nucleare, alcătuiesc o lume sub-fizică, un fel de «sub-materie», aflată în totalitate sub incidenţa puterilor ahrimanice şi a acelui «principiu» desemnat cu numele de Anticrist.

Şi acum să încercăm să înţelegem ce se ascunde de fapt în spatele acelui aşa-zis cod genetic.

La fel ca şi radioactivitatea (dezintegrarea atomilor anumitor substanţe), codul genetic reprezintă un produs relativ recent al evoluţiei dacă îl considerăm la scară planetară. Structurile moleculare ale geneticienilor se referă la *adevărata esenţă* a omului (ca suflet şi spirit), precum o schiţă a unei case (de pe un petic de hârtie), la casa reală, cu uşi, ferestre, instalaţii electrice şi sanitare, covoare şi tablouri pe pereţi, etc.

S-ar putea obiecta că multe rezultate legate de experimentele genetice sânt cu adevărat uluitoare, dar aceasta se datorează tot excesivei materializări a fiinţei umane (care în mod profund şi subtil afectează întreaga Natură!). Prin acel «cod genetic» puterile ahrimanice ţintesc la crearea unui fel de simulacru de personalitate, legate *exclusiv* de materie, o replică a fiinţei umane întoarsă cu «capul în jos».

Acest proces a durat foarte multă vreme, de-a lungul întregii evoluţii pământeşti a omenirii şi a atins în epoca noastră punctul cel mai de jos din cursul întregii istorii.

Şi nu se ştie până la ce limite poate să ajungă manipularea genetică. Se încearcă obţinerea artificială a unor organisme vii şi până la urmă este posibil să se reuşească şi o asemenea performanţă. În ultimă instanţă, visul suprem al celor care se erijează în imitatori ai lui Dumnezeu, ar fi obţinerea artificială, pornind de la zero, a unei fiinţe umane. Ideea nu e nici măcar nouă. Alchimiştii evului mediu încercau să obţină în eprubetă un *homunculus*, o replică miniaturizată a unui corp uman.

Iar dacă s-ar reuşi realizarea artificială, prin manipularea forţelor genetice, a unui corp omenesc, un astfel de corp ar fi alcătuit exclusiv din materie «atomică», fiind lipsit de celelalte elemente constitutive ale unei fiinţe umane, (adică corp eteric, astral şi un suflet propriu-zis uman). Un asemenea vehicul material (indiferent când şi dacă se va putea realiza) ar deveni corpul acelei entităţi numită Anticrist, *fiul pierzaniei* de care pomeneşte Hristos (*Ioan 17,12*).

* * *

În legătură cu apariţia ispititorului (şi în general a smintelilor de orice fel), există unele cuvinte tulburătoare atribuite lui Hristos şi anume: *că mai bine* ar fi (unui asemenea om; care aduce sminteala), *să i se atârne de gât o piatră de moară şi să fie aruncat în adâncul mării*. (*Matei 18,6; Marcu 8,42*).

Pentru a lămuri acest paragraf, trebuie întâi să facem o paranteză. Am avut diferite ocazii să auzim că Dumnezeu ar ţine cu cei răi (sau cel puţin aşa ar părea din punctul de vedere al celor cu credinţa mai slabă). Oarecum legat de o asemenea părere, putem cita două concepţii diametral opuse cu privire la viaţă: una din ele susţine că Viaţa ne-a fost dată totuşi pentru plăceri (căci dacă Dumnezeu ne-a dăruit viaţă şi, vezi doamne, o dată trăieşti! – *tocmai de aceea* Dumnezeu nu poate să ne refuze dreptul la plăcere). Cealaltă opinie susţine că nici nu avem dreptul să fim fericiţi pe Pământ, că viaţa este făcută pentru dureri (oare de ce doreşte Dumnezeu *infinit de iubitor*, ca noi să suferim?), sau pentru ispăşire (Ispăşire a ce? Dacă trăim o singură dată! Poate a păcatelor părinţilor?). De fapt, ambele păreri sânt greşite. Viaţa nu are ca scop nici durerea, nici plăcerea, ci *câştigarea de experienţe prin muncă în planul materiei.*

Aşa că, din această perspectivă, se poate afirma că Dumnezeu ţine cu cei care «fac de toate», adică cu cei care au beneficiat de multe experienţe în viaţă, au făcut multe «nebunii» (evident şi aici intervine o limită). Dar evoluţia sufletului spre desăvârşire e lungă. Se produc zigzaguri, reveniri pentru consolidarea unor experienţe, etc. Şi aici ne lovim de aspecte într-adevăr tulburătoare. Ca să dăm un exemplu: De câte ori nu se întâmplă, când o fată stă *foarte cuminte*, până la o vârstă mai înaintată, ca apoi să cadă în braţele unui seducător, cu consecinţe foarte neplăcute, uneori tragice (câte cazuri de sinucideri nu s-au produs din dragoste batjocorită!).

Referitor la cele spuse, mai amintim de o părere care se poate auzi deseori, faptul că omul este autorul propriei sale fericiri. Este aproape inutil să adăugăm că o asemenea opinie de regulă aparţine unor indivizi care au reuşit foarte bine în viaţă şi cărora în general le-a surâs norocul în tot ce au întreprins; o vorbă care nu este lipsită şi de o notă de dispreţ la adresa perdanţilor, a rataţilor în lupta pentru existenţă, a celor care n-au fost capabili să înveţe lecţia *strivirii aproapelui.*

Replica noastră la o asemenea opinie este următoarea. Prezumţia că cineva poate deveni arbitrul propriei sale fericiri, ar semăna cu dorinţa unui om de a-şi modifica culoarea ochilor, sau înălţimea, odată ce corpul a ajuns la maturitate.

Acestea sânt de fapt cuvintele lui Hristos adresate apostolilor: «*Oare poate cineva să adauge un deget la înălţimea sa, dacă se îngrijorează?» (Luca 12,25)*

Un accident de maşină (din vina altuia), sau o boală care loveşte precum trăsnetul din cer senin pulverizează visele de fericire materială.

Dar dacă, pe de o parte, noi nu avem nici o posibilitate de a evita anumite experienţe care ţin de karma personală, pe de altă parte, depinde totuşi *foarte mult* de noi să facem ca aceste experienţe (*inevitabile!)* să fie mai plăcute sau mai puţin plăcute. Şi într-adevăr, aceasta ţine de un fel de fler care nu se învaţă la şcoală, ci se acumulează în decursul mai multor existenţe pământeşti, iar «talentul» de a controla evenimentele (dintr-un anume punct de vedere şi într-o anumită măsură) dovedeşte că deja karma negativă este în mare parte rezolvată. Şi atunci lucrurile în viaţă încep să se aranjeze în mod surprinzător (în bine), iar dacă uităm cine suntem şi începem să ne sumeţim, iarăşi intervin coincidenţe ciudate (de data asta în sens rău) şi din nou se încurcă lucrurile. Căci sânt mulţi agenţi invizibili care veghează asupra noastră şi ne urmăresc paşii.

Şi acum să revenim la problema ispitei. Fiecare dintre noi este un înotător în «marea» vieţii, dar având şi o «piatră de moară» legată de gât, adică toate acumulările karmice negative. Şi piatra te trage puternic la fund.

Acum putem privi într-o nouă lumină, afirmaţia lui Hristos cu privire la piatra de moară care ar fi trebuit să fie legată de gâtul ispititorului. A fost necesar, ca o fiinţă absolut nevinovată, adică o entitate care n-a trecut prin nici o întrupare omenească, să preia corporalitatea lui Iisus din Nazaret, astfel încât omenirea să primească Impulsul lui Hristos. Tot aşa nu este imposibil să ne imaginăm că o entitate (duşmănoasă faţă de Hristos), care poate fi numită «nevinovată» (în sensul că nu a trecut prin ciclurile normale de evoluţie umană), să intre într-un corp omenesc, poate un corp creat «artificial», crescut într-o «eprubetă», deci nemarcat de «păcatul» transmis prin mijlocirea eredităţii. Şi tocmai printr-o asemenea «personalitate artificială», adică fără trecut, fără viitor, se pot transmite cele mai cumplite ispite care să urmărească o totală negare a spiritului, o completă legare a fiinţei umane de materie.

O asemenea entitate (ipotetică deocamdată!), de care am pomenit mai sus, n-ar fi deloc lipsită de personalitate, ba dimpotrivă ar fi însoţită cu un fel de anti-personalitate (chiar foarte puternică în aparenţă) şi care ar manifesta o influenţă covârşitoare asupra fiinţelor umane, ar fi inspiratorul unor puteri aşa-zis paranormale, dar legate de forţele degenerate ale materiei.

Se vor putea obţine efecte extraordinar de spectaculoase. Doar ne spune Mântuitorul, că Hristoşii mincinoşi vor înşela până şi pe cei aleşi. O asemenea individualitate ar fi un fel de egregor monstruos, capabil să absoarbă toată energia răului care ar putea emana din interiorul fiinţelor umane şi să-şi plăsmuiască «personalitatea» din acel element al răului, şi pe care să-l întoarcă cu o putere covârşitoare împotriva omului.

Din acest punct de vedere, putem înţelege cuvintele lui Hristos, cu privire la cel prin care trebuie să vină ispita. Aceasta va veni printr-un element *neomenesc*, printr-o entitate (din fericire încă ipotetică) care nu a beneficiat de o evoluţie normală propriu-zis umană şi atunci într-adevăr ar fi fost mai bine dacă o astfel de individualitate ar fi fost *de la început* aruncată în *adâncul* mării, adică ar fi parcurs de la primele începuturi ciclurile normale de evoluţie omenească, ar fi cunoscut toate experienţele umane şi cele bune şi *cele rele*. Căci numai în felul acesta, adică prin cunoaşterea binelui *şi a răului*, din punct de vedere omenesc, se naşte puterea necesară în vederea combaterii răului şi a oricărei forme de ispită.

Dar chiar Fiul lui Dumnezeu, n-a coborât El până-n străfundurile vieţii şi ale experienţei umane, tocmai ca să poată învinge cel mai mare rău care ameninţa pe Om, adică Moartea?

Am pomenit mai devreme de acel grup statuar (al cărui autor este Rudolf Steiner), care reprezintă cele două puteri ostile sufletului uman şi pe care Hristos le ţine în echilibru. Principiul Luciferic îi imprimă omului un entuziasm prematur, lipsit de luciditate şi matură cumpănire, o înclinaţie spre proiecte utopice. Foarte repede se instalează dezamăgirea, revolta contra neînţelegerii semenilor, împotriva nedreptăţilor lumii.

Şi atunci intervine celălalt potrivnic care îi înoculează omului deznădejdea, tendinţa spre autodistrugere.

Nu este nevoie de prea multă perspicacitate pentru a constata că lumea a fost şi continuă să fie plină de nedreptăţi, dar capcana puterilor ostile constă în a canaliza indignarea firească a omului într-o direcţie falsă.

Oare nu avem atâtea exemple în istorie, când o revoluţie (violentă şi sângeroasă) înlocuieşte nişte stăpâni răi cu alţii care foarte repede se dovedesc *cel puţin* la fel de răi ca şi cei vechi?

Sufletul uman este sfâşiat de cele două tendinţe contrare (indicate în rândurile de mai sus), dar Hristos le ţine în echilibru şi le neutralizează. Dacă omul nu-l primeşte pe Hristos în sufletul său, atunci în golul creat prin acţiunea celor două puteri antagonice pătrunde *elementul propriu-zis anticristic*, cu toate consecinţele care rezultă din aceasta.

Hristos spune: atunci când veţi vedea urâciunea pustiirii în locurile sfinte, să ştiţi că Fiul Omului este chiar la uşă (adică la uşa sufletului). De fapt, urâciunea pustiirii este deja bine instalată în ceea ce priveşte formele tradiţionale exterioare de religiozitate. Mulţi dezamăgiţi de instituţia (istorică) a Bisericii, caută o consolare în religiile orientale, care nu sânt potrivite pentru structura spirituală profundă a europeanului şi pot genera

neplăceri serioase dacă sânt preluate fără discernământ (mai ales când este vorba de unele practici precum Yoga).

Reprezentanţii clerului, descumpăniţi în faţa asalturilor civilizaţiei moderne, se baricadează în spatele formulelor dogmatice. Poate că la mulţi dintre ei tot mai pâlpâie undeva în străfundurile sufletului o speranţă secretă: *Nu se mai poate*. *Trebuie să se întâmple ceva. Se vor deschide o dată cerurile, va răsuna trâmbiţa Arhanghelului!*

La început, doar un număr foarte mic de individualităţi a putut să aibă acces la «poarta» cerurilor. În Ioan (*capitolul 1,48-51*), se spune că Hristos a fost recunoscut ca fiind Mesia cel promis, de către Natanael, unul din viitorii discipoli, atunci când Mântuitorul i-a spus aceluia că l-a văzut «sub smochin», adică l-a recunoscut ca pe un iniţiat (căci smochinul simboliza iniţierea spirituală în înţelepciunea orientală). Răspunsul lui Hristos a fost: *Pentru că ţi-am spus că te-am văzut sub smochin, de aceea crezi? Mai mari decât acestea vei vedea… veţi vedea* **cerurile deschise** *şi îngerii lui Dumnezeu suindu-se şi coborându-se…*(*Ioan 1,50,51*).

Toate ierarhiile îngereşti se află într-o supremă încordare ca să ajute omenirea să depăşească *criza ontologică* în care s-a ajuns. Aşa că în fiecare zi *se întâmplă ceva*, dar altfel decât ne imaginăm noi.

În cursul unei convorbiri a unui grup de europeni cu nişte maeştri orientali (cam pe la începutul sec.XX), pe teme de creştinism şi eshatologie, la remarca unui sceptic că nu se prea aude nici un glas de trâmbiţă, răspunsul care s-a dat a fost aproximativ următorul: «De fapt, «trâmbiţa» a cam început să se audă, dar nu pentru urechile voastre. Voi confundaţi glasul de trâmbiţă cu o chemare la masă. Atenţie mai ales la ce vă aşteaptă începând cam cu 1940!»

* * *

Însăşi sintagma «*a doua venire a lui Hristos*» ascunde o ambiguitate. Dacă Hristos spune «*Eu voi fi cu voi până la sfârşitul veacurilor*» *(Matei 28,20*), atunci cum se face că Hristos s-a înălţat la ceruri (şi deci implicit i-a părăsit pe discipolii săi)?

În realitate, Hristos n-a plecat nicăieri (căci nu s-a dus în cine ştie ce galaxie îndepărtată). Înălţarea la cer înseamnă transpunerea Sa pe un plan ontologic hiperînalt (echivalent Tatălui), astfel încât nici chiar conştiinţele foarte evoluate ale Apostolilor nu-L mai puteau percepe (cel puţin nu la modul direct). Acele apariţii ale lui Hristos în faţa Apostolilor în corp eteric condensat, reprezintă o anticipare a ceea ce urmează să se întâmple pe o scară mult mai largă, începând cu prima parte a sec. XXI. Deja există numeroşi oameni în lume, care au avut experienţa întâlnirii directe cu Hristos (în aceste cazuri intervine o soartă specială, se sădesc în acele suflete impulsuri cu bătaie foarte lungă).

Numai că nici în acest caz nu poate fi vorba *în sens propriu* de o *a doua* venire, căci aşa cum am spus, Hristos n-a plecat nicăieri, deci nici nu are de unde veni. El a rămas timp de două milenii şi va rămâne în continuare unit cu Planeta Pământ, până la sfârşitul veacurilor, conducând omenirea către trepte din ce în ce mai înalte de spiritualitate.

Şi dacă totuşi ţinem să folosim o asemenea expresie: «*A doua venire*», aceasta s-ar referi la trezirea germenului conştiinţei superioare din fiecare suflet uman în parte, acel *Crist interior*, Fiul Omului care se zămisleşte de către lăuntricul cel mai profund al fiinţei omului, ceva care este generat ca un «fiu».

«Urâciunea pustiirii» s-a cam instalat peste tot, pe fundalul unei civilizaţii materialiste fabuloase, dar clădită pe o imensă mlaştină spirituală şi pe nisipuri

mişcătoare. Paradoxal, celelalte religii (cele din Orient, chiar şi Islamul), la suprafaţă cel puţin, par că stau mai bine decât creştinismul în ceea ce priveşte influenţa asupra credincioşilor, dar aceasta reprezintă mai degrabă o mişcare în virtutea unei tradiţii milenare (cum e cazul hinduismului, a budismului).

Însă şi mai greu de asimilat ar fi afirmaţia că această vigoare surprinzătoare a celorlalte religii se datorează tot Marelui Impuls a lui Hristos şi influxului de energie cosmică care s-a revărsat prin coborârea Logosului în materie (Evident că aceasta se produce cu totul inconştient pentru marea majoritate a sufletelor umane care se întrupează sub incidenţa dispozitivului spiritual oriental).

Hristos bate din ce în ce mai insistent la uşile inimilor.

Este fulgerul care apare la «răsărit» (în planurile superioare de fire) şi se vede la «apus», adică până în profunzimile întunecate ale materiei (o interpretare pe care am avut ocazia s-o citim chiar într-un text teologic clasic).

Poate că unii cititori se vor simţi dezamăgiţi. Ar fi mai spectaculos dacă Hristos va apare sub înfăţişarea majestoasă a unui rege, cu o mantie roşie pe umeri, cu o coroană strălucitoare de aur pe cap şi, în faţa camerelor de televiziune, să urce încet treptele parlamentului din Bucureşti, sau treptele oricărui alt parlament din lume (cel din Londra, de exemplu).

Capitolul 57
Rolul poporului român în cadrul civilizaţiei contemporane. Misiunea evreilor în ansamblul omenirii.

După toate aceste expuneri care ne-au condus până-n actualul stadiu al studiului nostru, pare că i-am uitat definitiv pe vechii noştri prieteni: Ramanii sau Oamenii Albi. Ce au făcut ei timp de două mii de ani? Tot ce putem spune este că au fost foarte ocupaţi, mai ales că marile centre de iniţiere au dispărut de pe firmamentul istoriei. Conducătorii ordinelor oculte au păstrat în mod discret contacte cu Templul din Carpaţi, care în felul acesta a continuat să influenţeze (*într-un mod extrem de discret*) mersul istoriei europene. Dar pe măsura trecerii secolelor, aceste legături s-au redus din ce în ce mai mult, practic până la zero. «Templul» s-a ocultat progresiv până la un punct culminant pe la mijlocul secolului XVIII.

Conducătorii unor cercuri ale francmasonilor *primitivi* (din evul mediu), încă mai erau purtătorii unei iniţieri de rang înalt, fiindcă au fost inspiraţi din Centrul din Carpaţi, dar atunci când contactele s-au întrerupt şi vechea francmasonerie a ieşit la suprafaţă, adică s-a format ceea ce se înţelege în accepţiunea modernă prin francmasonerie (aproximativ de pe la mijlocul secolului XVIII), a survenit şi o decadenţă rapidă. Mişcarea francmasonică originară a uitat partea propriu-zis iniţiatică şi s-a orientat spre lupta politică.

A fost necesar ca populaţiile din Spaţiul Carpatic (care au format ceea ce se cheamă astăzi naţiunea română), să fie ţinute într-un fel de toropeală până ce a trecut cel de al doilea punct critic al istoriei europene (din prima jumătate a secolului XIV).

De abia atunci a început în mod timid şi istoria noastră *exterioară*. S-au dat unele impulsuri printr-un Mircea cel Bătrân, printr-un Ştefan cel Mare, printr-un Mihai Viteazul, după care iarăşi a urmat o perioadă de semi-ocultare. Şi în tot acest timp

providenţa a lucrat profund şi în taină. Dacă n-ar fi existat Ştefan cel Mare, turcii ocupau întreaga Europă.

Cineva ar putea zice: până la urmă ce a făcut Ştefan cel Mare? Într-adevăr, a învins două/ trei armate turceşti, dar din punct de vedere strict militar, practic n-a influenţat deloc echilibrul de forţe între puterile europene, având în vedere uriaşele posibilităţi ale Imperiului Otoman. Ca să existe un efect semnificativ, ar fi trebuit probabil să fie învinse vreo douăzeci de armate.

Da, este just dacă privim la modul exterior, dar problema nu se pune în felul acesta. Aici nu este vorba propriu-zis de forţa armată. Ceva din uluitoarea *energie malefică* care anima neamul turcilor şi îi împingea la o permanentă expansiune, s-a înecat în mlaştinile de la Rovine şi Vaslui. Bineînţeles că niciodată nu a avut loc o bătălie asemănătoare ca cea descrisă de Eminescu în Scrisoarea a treia, dar pe un alt plan totuşi într-un fel a avut loc, căci altfel n-ar fi existat nici Eminescu şi nici *Scrisoarea a treia*. Au trebuit să fie sacrificate neamurile acestui pământ ca să fie salvată civilizaţia Apusului, căci altfel ce mai rămânea din Madonele lui Rafael şi din catedralele gotice?

Nu este imposibil de imaginat o asemenea combinaţie de evenimente istorice care să fi permis ca unirea de o clipă realizată de Mihai Viteazul să dureze şi să fie transmisă urmaşilor. Numai că, într-un asemenea caz, o sumă de energii foarte preţioase, care erau puse «la păstrare» în acest spaţiu românesc, s-ar fi risipit într-o serie nesfârşită de conflicte cu popoarele vecine. Anumite puteri trebuiau prezervate pentru un viitor mai îndepărtat.

Atunci (prin Mihai Viteazul) s-a pus doar o sămânţă care urma să dea roade după mai bine de trei secole. Numai că, referitor la ceea ce am spus mai înainte despre rolul românilor în stăvilirea expansiunii turceşti, apare un aspect mult mai profund. N-a fost vorba numai de faptul că acest neam a fost ţinut într-o izolare istorică până spre sfârşitul secolului XVIII. A mai intervenit şi impactul cu ceva incomparabil mai neplăcut.

Populaţia din spaţiul Carpatic a trebuit să suporte formidabilul şoc karmic al Asiei, care s-a imprimat adânc la nivelul psihomentalului colectiv şi a afectat particularităţile evoluţiei spirituale ale poporului român. Schimbarea spontană de atitudine (în fond făţarnică) a devenit condiţia supravieţuirii. Este adevărat că din aceasta trebuie să rezulte până la urmă o înţelegere superioară, *o excepţională forţă spirituală*, dar un asemenea proces decurge lent, *timp de mai multe generaţii*. O vorbă împrumutată din înţelepciunea orientului sună cam aşa: dacă vrei să obţii roade peste un an, trebuie să ari ogorul, dacă vrei să obţii roade peste douăzeci de ani, atunci sădeşte un pom, iar dacă urmăreşti rezultate ce urmează să apară peste *o sută de ani*, atunci *educă oameni*.

Reamintim cititorilor care s-ar simţi dezamăgiţi sau descurajaţi de rândurile precedente, că lucrarea de faţă nu urmăreşte să dea satisfacţie unor eventuale prezumţii spirituale, ci să afirme nişte fapte, şi *totodată să confere curajul de a le privi în faţă.* Adăugăm la cele spuse că avem motive să credem că am ajuns la pragul în care urmează să se declanşeze un proces mult mai rapid de regenerare spirituală şi de ştergere a petelor imprimate în «substanţa» spirituală a acestui popor, din cauza loviturilor foarte crude şi perfide ale istoriei.

* * *

În momentul actual al evoluţiei omenirii, emisfera vestică a globului terestru este dominată practic în totalitate de o formă de viaţă pe care am desemnat-o prin termenul de

iudeoanglosaxonă (repetăm că înţelegem prin această expresie faptul că evoluţia spirituală a civilizaţiei occidentale s-a bazat pe cele două Testamente ale Bibliei).

Vom încerca să abordăm un aspect mult mai delicat. În anumite cercuri (destul de numeroase) nucleul spiritual ocult al acestei civilizaţii a Apusului este denumit prin termenul de sionism. (În general toate comentariile care se fac pe această temă sânt şi diletante şi extravagante!).

Amintim că, în sens restrâns, noţiunea de sionism desemnează acea mişcare care a cuprins o parte însemnată a populaţiei evreieşti europene, de la sfârşitul secolului XIX şi care şi-a propus refacerea unui stat naţional evreiesc pe teritoriul vechii Palestine, ceea ce s-a reuşit în 1948 ca urmare a unei conjuncturi politice speciale create în urma înfrângerii Germaniei naziste.

A existat şi există şi acum tendinţa (mai discretă sau mai făţişă) de a lega aspectul negativ al forţei banului pe care se bazează civilizaţia occidentală, în mod aproape exclusiv, de acţiunea elementului evreiesc. În legătură cu o asemenea părere, dorim să sugerăm nişte întrebări:

Acea civilizaţie a banului a fost creată în exclusivitate de evrei? Sau s-ar fi creat oricum, cu sau fără aportul evreilor, pur şi simplu prin avansul implacabil al istoriei? Nu se poate nega faptul că activitatea elementului evreiesc a grăbit unele procese, dar pe de altă parte ei au ştiut foarte bine să se adapteze la zigzagurile procesului istoric şi eventual să influenţeze în avantajul lor unele evenimente.

Dacă n-ar fi fost evreii, oare această societate «creştină» a banului (care tot s-ar fi alcătuit mai devreme sau mai târziu) n-ar fi căpătat până la urmă aspecte şi mai neplăcute şi dezumanizante? De bine de rău, comunităţile evreieşti au pătruns în lumea europeană cu principiile lor morale, cu pragmatismul lor specific.

Am văzut cum după primul război mondial, în Germania s-a produs acea reacţie extraordinar de puternică îndreptată tocmai împotriva a ceea ce am desemnat mai înainte drept civilizaţie iudeoanglosaxonă. Hitler a ajuns la putere pe creasta valului generat de indignarea şi sentimentele de frustrare ale poporului german, ca urmare a înfrângerii militare, a mizeriei materiale, a crizei economice mondiale, etc., Spiritul de solidaritate excepţional al evreilor le conferea avantaje, care nu puteau fi neglijate, în lupta contra vicisitudinilor istorice. Şi aşa cum s-a întâmplat mereu în cursul istoriei, Hitler a găsit în evrei ţapul ispăşitor ideal pentru toate relele (reale sau imaginare) şi indiferent de cine ar fi fost comise (de evrei sau de neevrei).

Pe lângă aceasta au mai intervenit aspecte oculte complexe. Situaţia specială a poporului german a permis deschiderea unor «canale», prin care la nivelul psihomentalului colectiv au acţionat influenţe nefaste extrem de puternice provenind dintr-un «centru» asiatic, oarecum localizabil din punct de vedere geografic exterior cu Tibetul.

Hitler a ajuns să fie posedat de o entitate de pe al treilea nivel al răului (în legătură cu această problemă am dat mai înainte unele lămuriri). Pe lângă bătăliile exterioare s-au desfăşurat confruntări teribile şi pe planurile subtile. A avut loc un fel de confruntare a civilizaţiilor. Puteri malefice s-au folosit de anumite energii atavice care dormitau adânc în psihismul poporului german, le-au exacerbat până la dimensiuni apocaliptice, ca să le opună acelei covârşitoare ascendenţe a elementului iudeoanglosaxon. Dar metodele folosite au fost de-a dreptul catastrofale, în cea mai gravă contradicţie imaginabilă faţă de noile raporturi cosmice şi noile cerinţe pretinse omenirii din partea lumilor spirituale. O

victorie (teoretică) a Germaniei ar fi dus la o acumulare de nedescris a puterilor întunecate în spaţiul Spiritual al Europei. Şi atunci a intervenit în forţă vechea noastră cunoştinţă: Centrul Carpatic.

OAMENII ALBI DIN CARPAŢI L-AU NIMICIT PE HITLER, adică au distrus fantasticul câmp de protecţie creat în jurul acelui personaj de către magii negri ai Tibetului, au generat o contra-forţă care să acţioneze asupra voinţei lui Hitler şi să-l împingă din greşeală în greşeală, să-l facă să comită o prostie după alta. Puterea nelimitată pe care Hitler o exercita asupra subordonaţilor săi şi a ierarhiei militare a Germaniei s-a întors împotriva sa.

Restul a fost o problemă de timp şi de tehnică. Uriaşa capacitate industrială a Americii, sutele de mii şi milioane de bombe aruncate asupra Germaniei au desăvârşit opera.

S-ar putea să se găsească cineva care să judece în felul următor: Admiţând valabilitatea afirmaţiei de mai sus, totuşi de ce acei misterioşi ghizi din Carpaţi au procedat într-un asemenea mod. Din punctul de vedere al intereselor pe termen lung ale omenirii, victoria Germaniei n-ar fi reprezentat totuşi un rău mai mic decât înfrângerea?

La o asemenea posibilă întrebare nu ne rămâne decât să răspundem că, în orice caz, căile Providenţei sânt de nepătruns şi în general, nu există o îndeletnicire mai inutilă decât să speculezi despre ce s-ar fi întâmplat dacă mersul evenimentelor istorice ar fi luat un alt curs. Dar în ceea ce priveşte problematica legată de al doilea război mondial, există cel puţin un aspect despre care se poate face într-adevăr o afirmaţie foarte sigură cu privire la ce s-ar fi întâmplat în cazul unei victorii ipotetice a lui Hitler: *Atunci în întregul spaţiu cuprins între Oceanul Atlantic şi Munţii Urali n-ar mai fi supravieţuit nici un evreu.* **Şi tocmai aşa ceva nu trebuia să se întâmple.**

O consecinţă covârşitoare a Holocaustului a fost crearea Statului Israel. Dacă n-ar fi existat cu adevărat imensa şi supraomenească suferinţă a evreilor, este îndoielnic că o mare parte din comunitatea mondială ar fi pus umărul ca să faciliteze naşterea Israelului. Trebuia să se împlinească scripturile. Există numeroase locuri în vechiul Testament care pot fi interpretate în sensul unei împrăştieri a evreilor în largul lumii, urmând apoi o masivă întoarcere a lor pe locurile de baştină. Există şi altfel de explicaţii care susţin că acele texte nu se referă la Israel ca entitate politică, ci la o comunitate spirituală a adevăraţilor credincioşi care ar forma noul «Israel». Dar, deocamdată, realitatea este că statul Israel există şi ceea ce este mai important este faptul că s-a format o *naţiune* Israeliană, precum orice altă naţiune: Franceză, Turcă, Chineză, etc. - o naţiune care a demonstrat strălucit că ştie să lupte bine când e vorba de apărarea ţării sale. Este imposibil de a mai face o comparaţie între un izraelian modern şi imaginea clasică a evreului apatrid, veşnic timorat, mereu pregătit să emigreze dintr-o regiune în alta a lumii în funcţie de interesele proprii şi de conjunctura politică. Şi dacă n-ar fi permanenta lucrare a unor forţe obscure interesate să perpetueze conflictul din Orientul apropiat, de mult s-ar fi ajuns la o pace definitivă între israelieni şi arabi (adică cele două ramuri înrudite care se trag din strămoşul comun Abraham), căci nu *statul* Israel ca atare este problema ci *mitul* care s-a creat în jurul lui.

În Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel există un pasaj greu de lămurit ce se referă la problema «mântuirii» lui Israel. Apare ca *o taină* faptul că «*împietrirea s-a făcut lui Israel în parte, până ce va intra tot numărul neamurilor… Şi astfel tot Israelul se va mântui» (Romani 11 25-26).*

Ideea care se sugerează prin întreg acest pasaj (*versetele 25-33 din cap.11*) ar fi următoarea: prin neascultarea lui Israel, s-au mântuit neamurile, căci Apostolii au fost trimişi să propovăduiască Evanghelia *la neamuri* (deci în afara Israelului), din cauza ostilităţii extreme a mediului social şi politic Iudaic faţă de noua învăţătură. Apostolul Pavel se adresează neevreilor (romanilor) prin cuvintele: «*Dar voi aţi fost miluiţi prin neascultarea acestora* (adică a evreilor). Iar apoi în versetul următor se adaugă: Tot aşa şi aceştia n-au ascultat, *ca prin mila către voi* să fie miluiţi şi ei acum» (*cap. 11,31*). Ca şi cum prin mila acordată neamurilor, deci ca urmare a *neascultării acestora* (căci mila divină se acordă celor păcătoşi, celor deviaţi de pe calea dreaptă) să poată fi obţinută miluirea evreilor, a celor care n-au ascultat de la început. Iar în versetul următor, se adaugă: *Căci Dumnezeu i-a închis* **pe toţi** *în neascultare pentru ca* **pe toţi** *să-i miluiască.*

Iar ceva mai devreme (*versetul 28*) se spune că, în ceea ce priveşte Evanghelia, ei (adică evreii) sânt vrăjmaşi din pricina voastră (în altă variantă: *spre binele vostru*), *căci chemarea lui Dumnezeu nu se poate lua înapoi (cap.11,29).*

Prin aceste rânduri, se face trimitere la o problemă foarte profundă şi dramatică care priveşte acţiunea reciprocă dintre spiritul iudaismului şi restul lumii (a neevreilor), în cursul procesului istoric, dar un proces care ţinteşte la implementarea în conştiinţa omenirii a Impulsului Cristic (căci în aceasta constă propriu-zis ceea ce în teologia tradiţională se numeşte mântuire).

S-ar putea trage concluzia că de data asta tocmai prin neascultarea neamurilor urmează să se creeze posibilitatea mântuirii lui Israel, iar imposibilitatea evreilor de a primi mesajul adevărat al Evangheliei s-ar datora tot ostilităţii neevreilor (creştinilor), care pe de o parte n-au înţeles ei înşişi sensul profund esoteric al Învăţăturii lui Hristos, iar pe de altă parte au respins sistematic şi cu maximă îndârjire orice apropiere şi colaborare cu comunitatea evreiască.

Dar în Romani (*11,5*), se spune că *mai există o rămăşiţă aleasă*, căci din Sion va veni izbăvitorul (*cap. 11,26*). Este evident, se poate interpreta uşor că acel *izbăvitor* care vine din Sion este Cel care a şi venit, adică Iisus Hristos, dar rămâne întrebarea dramatică: din cine este formată acea misterioasă *rămăşiţă*?

Din întregul cuprins al Bibliei se sugerează ideea că Dumnezeu este dispus să mântuiască Lumea de dragul unui număr foarte mic de drepţi. Dumnezeu îi spune lui Abraham că va cruţa Sodoma, chiar şi pentru cinci drepţi (dar nici măcar cinci nu s-au găsit).

Indiferent cât de mari ar fi păcatele (reale sau imaginare) ale lui Israel, rămâne problema acelei «rămăşiţe» care a păstrat timp de două milenii un filon spiritual profund şi foarte discret. Acesta ar constitui sâmburele pozitiv al ştiinţei şi spiritualităţii «Sionului», o rămăşiţă de o importanţă covârşitoare nu numai pentru membrii actuali ai comunităţii iudaice, ci şi pentru întreaga omenire.

Problema într-adevăr este extrem de complexă. Nu degeaba însuşi apostolul Pavel exclamă, ca o concluzie a explicaţiilor sale cu privire la planul Divin de mântuire a lui Israel: *O, adâncul bogăţiei al înţelepciunii şi al ştiinţei lui Dumnezeu. Cât sânt de necercetate judecăţile Lui şi cât de nepătrunse căile Lui (Romani 11,33).*

Politica sistematică dusă timp de secole şi secole din partea statelor creştine ale Europei, de izolare a comunităţilor evreieşti (a celor care L-au «*omorât pe Dumnezeu*»), până la urmă n-a făcut decât să amplifice formidabilul lor spirit de solidaritate, cât şi posibilităţile de influenţare ocultă a politicii. Regii au ajuns să se împrumute masiv de la

cămătarii evrei care prin forţa împrejurărilor erau de multe ori singurii deţinători a unor mari sume de bani (sub formă de monedă). Şi o asemenea practică (adică a împrumutării de bani de la evrei şi eventual, dacă există posibilitatea, a nerambursării acestora), nici nu era privită ca o ruşine, căci ei oricum se vor duce în iad. Nesfârşitele războaie dintre Suveranii încoronaţi ai Europei secătuiau trezoreriile regale, iar cei care deţineau banii influenţau deciziile principilor.

«Arginţii» pe care i-a aruncat Iuda la timpul său, au fost preluaţi de conducătorii spirituali ai poporului vechi evreu şi aceşti arginţi s-au înmulţit spectaculos, au format «sângele» unui anume fel de civilizaţie şi mod de viaţă. (Evident s-ar fi ajuns la aceeaşi situaţie şi fără evrei, căci dezvoltarea producţiei manufacturiere implica un schimb tot mai accentuat de mărfuri şi implicit creşterea masei monetare).Dar se ridică o întrebare dramatică: **Care este alternativa la acest tip de civilizaţie?**

Presupunând că Germania nazistă ar fi câştigat marele război şi întreaga populaţie evreiască a Europei ar fi fost exterminată, tot nu s-ar fi rezolvat nimic *chiar din punctul de vedere al unui Hitler*. Lăsând la o parte faptul că poporul german pe plan economic tot ar fi alunecat pe panta liberalismului clasic anglosaxon, mai rămânea şi comunitatea evreiască din America de nord şi e greu de presupus că Hitler ar fi putut să cucerească teritoriul american.

Pe lângă aceasta, o victorie (ipotetică) a Germaniei, ar fi avut ca rezultat fatal, scufundarea restului comunităţii evreieşti mondiale (din afara Europei), în partea întunecată a aşa-zisului Sionism. Orice posibilitate de «mântuire», adică de evoluţie spirituală în direcţia cea justă, ar fi fost iremediabil pierdută pentru poporul evreu.

Poporul evreu prezintă o particularitate unică între toate celelalte neamuri ale Pământului, prin faptul că de la începutul existenţei sale s-a plasat sub incidenţa Principiului Tatălui. Dar situaţia sa, în ultimele două milenii, a prezentat valenţe speciale fiindcă, ne place sau nu, Iisus Hristos a venit totuşi prin evrei. În cei două mii de ani care au trecut de când Hristos a călcat cu picioarele Pământul Sfânt, evreii au rămas, să zicem aşa, «blocaţi» în vechea structură psihospirituală.

Pe de o parte, aceasta explică uluitoarea lor rezistenţă, fantastica putere a dispozitivului spiritual iudaic. Totodată, la nivelul psihomentalului colectiv al evreilor, nu s-a putut realiza sinteza dintre principiul Tatălui şi cel al Fiului. Ca şi cum ei au trăit timp de două milenii, într-un fel de «conflict» între «Tată» şi «Fiu».

Se pune întrebarea: oare această sinteză s-a efectuat cu adevărat în lumea care se intitulează *creştină*? Nu spune chiar teologia oficială că unirea dintre Fiul şi Tatăl, când Fiul va preda Tatălui Împărăţia, se va realiza doar la sfârşitul Istoriei într-o lume întru totul spiritualizată?

Şi am văzut cum această putere uluitoare a spiritualităţii iudaice s-a infiltrat discret şi profund în lumea europeană influenţând mai ales «subteranele» spirituale ale cosmosului creştin. Am ridicat puţin, atât cât ne-a fost permis, vălul asupra problemei legate de descendenţii familiei lui Iisus. Am arătat cu privire la cei pe care Evanghelia îi numeşte *fraţii lui Iisus*, că nici ei nu erau tocmai entităţi care să se fi întrupat la fel ca oamenii comuni, dar nici chiar fraţii lui Iisus la început n-au crezut în El (am discutat această problemă mai înainte în contextul potrivit). Descendenţii Sfintei Familii au reprezentat un filon ultra select care a transmis, din om în om, o serie de taine esenţiale legate de activitatea şi opera de mântuire a Fiului. Ei au realizat o foarte profundă verigă de legătură dintre iudaismul tradiţional şi anumite ordine oculte ale lumii creştine. Chiar şi ei

s-au aflat oarecum într-o sfâşiere între cele două puteri Cosmice esenţiale. Principiul Tatălui şi cel al Fiului (Logosului).

Încă odată avem ocazia să ne cutremurăm în faţa uluitoarei puteri de insinuare a unui anume element iudaic, care a marcat adânc Spiritul civilizaţiei europene occidentale, în anumite resorturi foarte secrete. (Atragem atenţia cititorilor că noi încercăm să apreciem, la modul *spiritual obiectiv*, un anume proces psihoistoric aşa că deocamdată este cazul să ne abţinem de la aprecieri morale).

Pe de altă parte, tocmai acea formidabilă structură a neamului evreesc le-a conferit o putere de rezistenţă aproape supranaturală şi totodată i-a menţinut într-un fel de «prizonierat» transcendental. A intervenit un principiu ocult ce a predeterminat întreaga evoluţie ulterioară a fiilor lui Israel şi anume: *odată* evreu, *pentru totdeauna* evreu, adică pentru toate întrupările viitoare.

Adăugăm că singurii care s-au plasat deasupra oricărei influenţe iudaizante au fost rozicrucienii, pentru că ei au păstrat puritatea doctrinei esoterice originare fiind continuatorii direcţi ai ordinului Sfântului Graal. Mulţi creatori de artă din Evul mediu şi din epoca modernă au suferit influenţa lor, a rozicrucienilor (printre care şi Leonardo da Vinci, de care am pomenit la momentul oportun) şi bineînţeles că autorii moderni (din secolul XX) care au tratat tematica esoterică creştină se află pe linia celei mai pure tradiţii rozicruciene.

În legătură cu cele spuse în rândurile de mai sus, putem să amintim tot o scenă evanghelică din Ioan (*14,8*). Apostolul Filip îl roagă pe Hristos: **arată-ne nouă pe Tatăl** şi **ne este de ajuns**.

Este foarte normal că *ar fi fost de-ajuns…* Iniţierea Tatălui reprezenta cea mai sublimă aspiraţie spirituală la care *principial* putea să tindă o entitate umană întrupată. Chiar şi treapta imediat anterioară, cea a Fiului era atinsă foarte rar, iar cei care parveneau la un asemenea nivel erau numiţi Fii, Fiice ai lui Dumnezeu.

Iar Hristos îi răspunde: *De atâta vreme sânt cu Voi şi nu M-aţi cunoscut?* Adică tot nu înţelegeţi că vechiul drum este într-un fel deja mort. **Eu sânt noul drum către Tatăl**. *Prin Mine şi* **numai prin Mine**, *ajungeţi la iniţierea supremă într-un mod regulamentar*.

Şi atunci devin inteligibile cuvintele lui Hristos cu câteva versete mai jos: că cel care crede în Mine va putea să facă lucrări *şi mai mari* **pentru că Eu mă duc la Tatăl** (*cap. 14,12*), adică aceste lucrări *şi mai mari* vor fi posibile în măsura în care se va realiza uniunea dintre Tatăl şi Fiu, în fiecare suflet individual luat în parte, cât şi la nivelul întregii umanităţi, ceea ce îşi va primi împlinirea la sfârşitul evoluţiei Pământeşti şi în urma Judecăţii Finale.

Dar tot din rândul celor care creează un mod de civilizaţie, se ridică până la urmă aceia care îl contestă. Poate că ultima speranţă, în ceea ce priveşte un anume mod de viaţă, este acea «rămăşiţă» pomenită în Romani (*cap. 11*), care a păstrat un invizibil fir de continuitate prin cele mai teribile încercări istorice; Pe fundalul unei «neascultări» generale, a unei imense decadenţe spirituale, rămâne acel *ultim nucleu* din care să pornească un impuls radical de schimbare. (Cum se va întâmpla aceasta la modul concret nu putem şti). Numai că aşa cum Iuda «a aruncat arginţii», adică a respins un fel de iniţiere telurică care a conferit elitei iudaice acel extraordinar fler financiar, tot aşa trebuie să se găsească cineva (sau un grup de individualităţi suficient de influent), care să repete acel «gest», adică să fie capabil să «arunce arginţii», să dea un impuls de dezvoltare într-o direcţie complet diferită.

Până la urmă rolul comunităţii evreeşti mondiale, din ultimele două milenii şi în aspectul său cel mai profund şi ocult, a constat în a grăbi arderea imensului munte de «zgură» şi energii malefice acumulate în cursul marelui ciclu al civilizaţiilor indoeuropene.

La plângerea proorocului Ilie contra neascultării lui Israel, Dumnezeu îi răspunde: *Mi-am pus deoparte şapte mii de bărbaţi*, care nu şi-au plecat genunchiul înaintea lui Baal, (*Romani 11,4*), adică nu urmează pe «Prinţul acestei Lumi», duhul civilizaţiei materiale. Şi dacă ne amintim ceea ce am indicat mai înainte că cei patru mii de bărbaţi hrăniţi cu şapte pâini erau oamenii epocii lor, iar ceata celor cinci mii se referă la cei care (potenţial) se găseau la un nivel superior de evoluţie, atunci cei *şapte mii* reprezintă poate prin potenţialul lor Spiritual ultima şansă a unei lumi.

Dar, aşa cum am spus, nici o *forţă politică* (sau combinaţie imaginabilă de forţe politice), nu va putea oferi salvarea. Soluţia este în trezirea unei noi conştiinţe spirituale (a unei conştiinţe *cristificate*).

Şi acest proces a început. Germenii au fost sădiţi acum două mii de ani, iar în actuala epocă totul s-a radicalizat. Spiritul sfâşie vălul materiei. Nu e nevoie de prea multă perspicacitate ca să înţelegi că omenirea a ajuns sub incidenţa unor procese fără precedent în întreaga istorie cunoscută a lumii.

În câteva secole, omenirea trebuie să ajungă la o formă de organizare pe care eventual am putea s-o numim comunistă. Bineînţeles că nu se va numi aşa, dar nu are nici o importanţă cum se va numi şi dacă în general se va numi într-un fel.

Rugăm pe cititor să înţeleagă termenii pe care i-am folosit (liberalism, comunism), până la un punct în sens figurat. Precizăm că pentru noi, *liberalismul* semnifică mai degrabă *o atitudine spirituală* decât o doctrină economică. Şi mai facem precizarea foarte importantă că acel «liberalism» al viitorului va semăna cu actualul liberalism sălbatic anglo-saxon în aceeaşi măsură în care şi acel «comunism» viitor va putea fi comparat cu un regim de tristă amintire, care se intitula comunism, dar care de fapt constituia o combinaţie bizară şi grotescă dintre un capitalism de stat hipertrofiat şi un fel de neo-feudalism industrial.

Am folosit termenul de comunism din cauza pretenţiilor acestei doctrine de a realiza o societate bazată pe fraternitate şi o perfectă colaborare între oameni (pe hârtie cel puţin), dar faptul că totul s-a transformat într-o caricatură, asta-i deja altceva. Şi nici nu putea să fie altfel, când la baza societăţii a fost pusă doctrina materialistă cea mai radicală cu putinţă. Tot aşa cum prin *liberalism* înţelegem în primul rând neîngrădirea iniţiativei individuale, dar care să fie îndreptată exclusiv spre ajutorarea semenilor, nu spre «strivirea aproapelui», aşa cum se întâmplă în *globalizarea* contemporană.

Dacă totuşi unii cititori s-ar simţi oarecum descumpăniţi de rândurile de mai sus, nu ne rămâne decât să apelăm din nou la Cartea Sfântă şi să privim cu atenţie un text din faptele apostolilor, în care se descrie viaţa din primele comunităţi de creştini (*cap.4,32-37*), *în care toate bunurile erau în comun şi nimeni nu ducea lipsă de nimic căci fiecare primea cât avea trebuinţă*.

Iar mai departe, se spune că o pereche (soţ şi soţie) au vândut o ţarină şi au dosit o parte din bani (*cap.5,1-11*), dar că ei au murit amândoi de îndată ce au fost descoperiţi.

Ca peste tot, intervine un simbolism esoteric. Viaţa de obşte implică o comuniune în primul rând spirituală şi orice gând necurat, orice concepţie ascunsă păstrată într-un

colţişor secret al cugetului, nu putea să se eschiveze în faţa puterii de pătrundere supranaturale pe care o posedau apostolii.

Contactul cu spiritualitatea zdrobitoare a apostolilor a provocat un asemenea şoc asupra sufletului, încât rezultatul a fost moartea trupului. Apostolul Petru îl mustră pe Anania, fiindcă a ascuns o parte din banii obţinuţi din vânzare, cu cuvintele: «*Oare păstrând-o nu-ţi rămânea ţie* şi *vândută nu era în stăpânirea ta*?».

Dar dacă ţarina a fost *vândută*, ea nu a devenit proprietatea altuia? Şi cui trebuia «vândută» ţarina? Ţarina înseamnă o bucată de pământ, un bun imobiliar, deci ceva legat de civilizaţia exterioară şi de conştiinţa legată de un anume mod de viaţă! Ce fel de obiect era acea «ţarină» care odată vândută continua să rămână în posesia vechiului proprietar? Este evident că aici se face referire la aspectul spiritual. Un bun spiritual, o idee, o concepţie de viaţă, un sistem metafizic, odată împărtăşit, rămâne în «proprietatea» creatorului său, ba mai mult, îl face să crească spiritual (îl îmbogăţeşte) şi pe cel care «vinde», cât şi pe cei care «cumpără».

«Preţul vânzării» (a transformării bunului în bani) înseamnă şi o transmutaţie în conştiinţă. Însă, o parte din «preţ» în loc să fie depus la picioarele apostolilor, a fost ascuns. O parte a sufletului a fost afectată de civilizaţia banului (a «arginţilor» pe care Iuda i-a aruncat şi au fost preluaţi de conducătorii Templului).

O păşire pe noua cale implică o totală ruptură de formele vechi de conştiinţă, căci nu se putea sluji şi lui Dumnezeu şi lui Mamona. «Banii» erau depuşi la «picioarele» apostolilor. Se producea o «alchimie» spirituală, o transmutaţie de conştiinţă şi este evident că orice încercare de a merge pe două cărări, ceea ce implică o sfâşiere a conştiinţei între vechi şi nou, avea şanse mari să se sfârşească tragic.

Până la urmă, totul se reduce la respectarea celor zece porunci. Dar Hristos a mai adăugat două, care suplimentează aspectul *juridic* al celor zece comandamente tradiţionale, cu principiul Milei şi al Iubirii.

În poruncile clasice ale lui Moise, nu se foloseşte cuvântul *iubire*. Se spune că trebuie să recunoşti *un singur* Dumnezeu, să-L venerezi, să-ţi cinsteşti părinţii, să nu furi, etc. Tonalitatea generală este strict juridică. Dar Hristos adaugă că Dumnezeu trebuie *adorat*, iar pe semenul tău trebuie să-l iubeşti *ca pe tine însuţi*, nu numai pe rudele tale de sânge, căci asta fac şi păgânii, dar iubeşte-i şi pe duşmanii tăi, căci niciodată ura n-o să poată învinge ura, dar iubirea lui Dumnezeu arde cea mai imensă ură şi răutate pe care o minte omenească ar fi în stare s-o conceapă şi chiar mai mult decât poate concepe.

Capitolul 58
Ce înseamnă «pedepsele divine»?

Marile impulsuri spirituale care s-au dat omenirii nu intră în contradicţie cu libertatea Omului atât pe plan individual cât şi colectiv, *iar felul cum oamenii răspund* la marile provocări ale evoluţiei şi implicit ale schimbării raporturilor dintre omenire şi Lumea Spiritului, *depinde tocmai* de *această libertate*. Aşa cum am spus mai înainte, ritualul botezului pe care îl practica Ioan Botezătorul avea ca scop trezirea sufletelor cu privire la iminenţa schimbării care urma să intervină în situaţia spirituală a omenirii.

Natura umană inferioară, întârziată în evoluţie, se răzvrăteşte. Se aude strigătul «Răstigniţi-L!» în faţa prezenţei Spiritului Nou, căci partea neevoluată se simte torturată de Focul Spiritual.

Din acest punct de vedere, omenirea actuală a ajuns deja la *limita* ultimă de dinaintea unei schimbări radicale şi necruţătoare.

Atragem atenţia în modul cel mai categoric că nu este vorba dacă ceva se va întâmpla sau nu, ci *cum se vor întâmpla* unele evenimente, *cât de comode* vor fi aceste schimbări şi revoluţii? Se zice că în viitorul mai mult sau mai puţin îndepărtat, trebuie să se reducă drastic populaţia globului. Chiar dacă teoretic şi practic, Pământul ar putea hrăni mult mai mulţi oameni faţă de cât se găsesc în momentul actual pe suprafaţa lui, problema nu se pune în felul acesta, căci intervine un număr optim al monadelor umane întrupate în corpuri fizice, pentru a asigura echilibrul just spiritual între Pământ şi Cosmos. Creşterea explozivă a populaţiei s-a datorat unei necesităţi, căci în epoca contemporană (mai precis în ultimele două secole) s-au creat anumite condiţii pe Pământ care au facilitat încarnarea unui număr mare de suflete, suflete care, în felul acesta, au căpătat ocazia să progreseze în evoluţia lor.

În următoarele secole n-o să mai fie nevoie de prezenţa în planul fizic a unui aşa mare număr de entităţi. S-ar putea ca populaţia globului să se reducă la zece la sută din cea actuală.

Şi problema nu se pune că poate Dumnezeu se va milostivi şi nu-şi va vărsa mânia peste noi. Aici nu este vorba de pedeapsă divină, ci de necesităţile ce provin din evoluţia spiritual-cosmică. Putem doar să ne întrebăm dacă procesul (inevitabil) se va desfăşura lent, printr-o evoluţie nedureroasă, eşalonată pe un interval de mai multe secole, prin simplul fapt că se vor naşte mai puţini copii, sau va rezulta ca o consecinţă a unei (unor) catastrofe majore?

Nu există pedepse divine. Dumnezeu nu pedepseşte pe nimeni. Dumnezeu îi iubeşte pe toţi.

Dar, acţiunile greşite, distructive, criminale ale oamenilor generează, *în virtutea legii compensaţiei universale*, fenomene catastrofice.

Acumulările de ură şi sentimente negative, concentrate în aura Pământului, provoacă cutremure. Activitatea industrială nesăbuită duce la o degradare progresivă şi implacabilă a planetei care pe termen lung poate avea efecte comparabile cu ale unei catastrofe nucleare.

Totuşi în Evanghelie sânt reproduse cuvintele lui Dumnezeu Fiul, adresate celor nepocăiţi: «*Duceţi-vă blestemaţilor în focul cel veşnic*». (*Matei 25,41*) Şi reprezentanţii clerului nu pierd ocazia de a reaminti mereu aceste vorbe.

Multe s-ar putea comenta în legătură cu această temă. În primul rând precizăm că din fericire cuvintele citate mai sus se referă la un viitor mult mai îndepărtat. Până atunci şi cei foarte căzuţi în momentul de faţă vor avea *numeroase ocazii* să se încadreze în evoluţia normală. Sau cel puţin aşa ar fi firesc să se întâmple; dacă omenirea nu va reuşi suprema «performanţă» să se auto-nimicească înainte de vreme. Numai că aici intervin într-adevăr nişte aspecte de o excepţională complexitate şi subtilitate, care s-au produs şi se produc în continuare la nivelul psihomentalului colectiv al întregii omeniri.

Fiecare cuvânt din Evanghelie este considerat a fi inspirat de Duhul Sfânt, ceea ce este foarte adevărat. Dar, pe parcurs, transpunerea şi «traducerea» pe hârtie (pergament) s-a efectuat *prin mijlocirea unor mâini omeneşti*, aparţinând unor fiinţe umane, cu toate limitările şi păcatele inerente unui suflet omenesc. Aşa că s-au mai introdus şi unele deviaţii de sens, sau unele expresii care exprimă mai puţin dorinţa lui Dumnezeu cât

dorinţa oamenilor de a auzi mai degrabă anumite sentinţe (care păreau mai comode pentru unii), decât altele (care poate deranjau pe câte cineva).

Cineva ar putea zice*: interesant argument ne-a prezentat autorul. Nu cumva chiar el însuşi a ales din textele evanghelice ceea ce i-a convenit şi a lăsat cu bună ştiinţă părţile incomode la o parte? Sau poate chiar întregul text al Bunei Vestiri este aşa cum au vrut să-l audă oamenii?*

Da, dar mai intervine ceva cu adevărat greu de pătruns cu raţiunea umană. Afirmaţia de mai sus (adică faptul că textul evanghelic îşi are originea absolută în inspiraţia Duhului Sfânt) nu anulează faptul că fiecare verset al Mesajului Divin a fost dat pentru că **oamenii au vrut să-l audă.** Au dorit cu disperare să-l audă, şi s-au pregătit timp de milenii pentru acest eveniment, căci altfel omul ar fi fost pierdut iremediabil. Aşa cum am avut ocazia să ilustrăm în tot cursul expunerii noastre, **întregul proces** de întrupare al Logosului a fost o lucrare **umano-divină**. Hristos a preluat un trup omenesc, fiindcă **oamenii au vrut** să-L aibă în mijlocul Lor, şi L-au aşteptat timp de mii de ani. Aşa că din acest punct de vedere întregul proces de elaborare al textului Evangheliilor (cel puţin al celor canonice) poate fi privit ca un proces divino-uman ca şi cum Dumnezeu *ar fi colaborat* cu evangheliştii. *Cuvântul Domnului* a răsunat în interiorul conştiinţei evangheliştilor şi a acelora care L-au transmis către generaţiile următoare, dar aşa cum am spus, în mod fatal modul de exprimare a fost influenţat de imperfecţiunile proprii firii umane scufundate în materie cât şi de însăşi posibilităţile de receptare ale contemporanilor lui Iisus.

Dar în virtutea acelei relaţii de nepătruns dintre providenţă şi Libertate, pare că Dumnezeu ar fi renunţat la o parte din propria sa omnipotenţă ca să confere acea libertate transcedentală fiinţei umane, i-a permis pe de o parte să persevereze în rău până la limite inimaginabile, pe de altă parte să-şi impună voinţa în desfăşurarea procesului istoric, oarecum (am îndrăzni să folosim expresia) să se substituie lui Dumnezeu însuşi, să se autodivinizeze. Se poate afirma că Dumnezeu nu are alte planuri pentru viitorul Omului (şi implicit al Omenirii) decât cele pe care *Omul însuşi şi le elaborează în virtutea Libertăţii cu care l-a înzestrat Dumnezeu.* Iar consecinţele (bune sau rele) ale acţiunilor sale se prelungesc în eternitate. Am putea risca afirmaţia radicală că, privit de pe un nivel foarte înalt, chiar şi *iadul* va exista cât timp oamenii vor dori ca acela să existe. Şi bineînţeles că vor trebui «fabricaţi» şi păcătoşii care să-l umple.

Şi aceasta nu este aşa de greu de înţeles. Oare nu a venit Hristos pe Pământ ca să permită fiinţei umane *să se îndumnezeiască?* «*Eu am zis: dumnezei sânteţi*» (*Ioan 10,34*). Şi mai există acele cuvinte ale apostolului Pavel: *Nu ştiţi oare că noi vom judeca pe îngeri? (1Corinteni 6,3)*. Şi să ne amintim de acele teribile cuvinte: *Dumnezeul Meu de ce M-ai părăsit*? Dumnezeul care s-a făcut om ca să poată fi cuprins de înţelegerea umană, trebuia să *deznădăjduiască ca un om*. Pe de altă parte, când este vorba de însăşi Evanghelia, problemele devin extrem de complexe şi dramatice. Aceste cuvinte (care aşa cum am arătat, trebuiau să reprezinte de fapt strigătul de biruinţă) au fost metamorfozate într-un strigăt de disperare şi au fost ca atare *transpuse în scris*. Duhul este viu. *Litera ucide*, dar litera fixează pentru posteritate, într-o formă oarecum moartă, rigidizată şi în felul acesta cuvintele scrise capătă *o eficacitate lucrativă* care se transmite peste veacuri, peste eoni.

Iar în ceea ce priveşte expresia: *ceea ce veţi lega pe Pământ, va rămâne legat în cer*, etc…câte mii, poate chiar milioane de destine au fost ucise în numele acestei sentinţe. Câte iubiri au fost sugrumate în faşă cu o cruzime rece, neomenoasă?

Fiecare cuvânt din Evanghelie este spus de Dumnezeu, *dar totodată este spus şi de oameni*, sau mai bine zis de către «Dumnezeul» inerent fiinţei umane, de către «scânteia divină» din interiorul fiinţei celor care au transmis cuvintele Domnului şi ulterior le-au transpus în scris. Chiar dacă Hristos nu a pronunţat asemenea vorbe (cel puţin *nu în forma* în care s-au transmis), aceasta nici nu mai are importanţă.

Ne lovim de o colosală taină.

La nivelul psiho-mentalului colectiv s-a substituit oarecum voinţa divină cu cea umană şi cel mai tulburător aspect este că până la un punct a fost firesc să se întâmple aşa. Dar cuvintele trecute în literă de Evanghelie, odată ce au fost fixate în formă definitivă, au căpătat o putere ca şi cum ar fi fost spuse de Dumnezeu Însuşi.

Sântem confruntaţi cu ceea ce în esoterism, cât şi în tradiţia Bisericii, se numeşte Puterea Cheilor, puterea de a «lega» şi a «dezlega» destine, ceea ce se conferea numai iniţiaţilor de cel mai înalt nivel.

Aşa că, în perspectiva a ceea ce am explicat mai sus, putem să proiectăm o anume lumină asupra cuvintelor prin care Hristos îi condamnă pe păcătoşi la «focul iadului». Dumnezeu, *infinit de iubitor* nu condamnă *în sens propriu* niciodată pe nimeni.(*Ioan 3,17 sau 12,47,48)*

Nu Hristos pronunţă, sau va pronunţa, acele cuvinte, ci tot Conştiinţa (nucleul interior) fiecărui suflet individual se va judeca şi se va condamna până la urmă pe sine însăşi. Tot aşa cum cei care la procesul lui Iisus au stat în faţa Lui (precum Pilat, Caiafa şi alţii) şi au auzit cuvintele atribuite Fiului lui Dumnezeu ca răsunând în propria lor conştiinţă, ca un dialog şi «judecată» din propriul lor for interior. *(…nu Eu îl judec, căci n-am venit să judec…ci să mântuiesc…cuvântul pe care l-am spus îl va judeca în ziua cea de apoi (Ioan 12,47,48).*

Nu Dumnezeu va despărţi «oile de capre», ci fiecare suflet individual (din cei care vor depăşi ultimul nivel al egoismului şi al răului) se va respinge pe sine de la sine însuşi. Se va produce la o anumită categorie de entităţi o ruptură dintre partea empirică (să zicem personală) şi elementul superior spiritual din nucleul cel mai adânc al fiinţei. Din acest punct de vedere trebuie înţeleasă expresia: *a-ţi pierde sufletul*.

În acest context putem înţelege afirmaţia lui Hristos, care spune că cei care vor păzi Cuvântul Domnului şi vor crede în El nu vor fi judecaţi şi vor trece direct de la moarte la viaţă *(Ioan 5,24).* Şi este firesc să fie aşa căci *judecata* înseamnă o separare *a ceva faţă de altceva* (în germană *urteil* înseamnă *judecată*, iar particula *teil* desemnează o parte din ceva opusă întregului, un fel de «diviziune originară»), dar în Hristos nu mai există nici o separaţie, nici o opoziţie şi deci nici nu mai ai «*ce judeca».* Sufletul nu se mai «judecă», nu se mai opune sie însuşi *(Ioan 5).*

Vom mai reveni asupra acestor probleme pe care doar le-am schiţat în rândurile anterioare. Pentru moment, dorim să înfăţişăm un aspect mai puţin remarcat, tocmai pentru că este *foarte comun*, dar care ilustrează într-un mod, am putea spune «interesant», acea tendinţă de auto-înălţare a fiinţei umane în proprii săi ochi. Este vorba de faptul că în toate limbile europene (nu ştim dacă există o excepţie), modul politicos de adresare către o persoană care nu-ţi este prieten sau apropiat, constă în a pune verbul la persoana a doua plural. Dar lui Dumnezeu te adresezi la persoana a doua singular! În rugăciunea

Tatăl Nostru, se spune Tatăl Nostru care *eşti* în ceruri, Sfinţească-se Numele *Tău* etc. Până la un punct acest lucru este firesc, căci de fapt te adresezi acelui «Dumnezeu» din străfundurile propriului tău Suflet, «scânteii divine» care dormitează în profunzimea secretă a fiecărui om în parte.

În vechea limbă latină nu exista un asemenea obicei. Nu se foloseau decât pronumele personale eu, tu,voi, etc., chiar dacă existau formule de politeţe prin care era apelată o persoană plasată pe o poziţie socială superioară. Căci politeţea nu stă în *pronume*.

Este cunoscută acea expresie împrumutată din filozofia marxistă şi anume că: Omul nu poate avea alt Dumnezeu decât tot pe om. Dar dogma centrală a credinţei creştine spune că *Dumnezeu s-a făcut Om*, adică s-a coborât până la nivelul omului, astfel încât să poată fi văzut cu ochii, atins cu mâna (Şi cei care se atingeau de haina lui Iisus, se vindecau de orice boală), căci altfel n-ar fi putut să fie înţeles, «acceptat» de către conştiinţa umană căzută în materie, o conştiinţă care nu mai putea concepe decât un Dumnezeu *în formă materială.*

Pe de altă parte, Omul şi-a luat «revanşa». S-a plasat pe sine într-un fel, mai presus de Dumnezeu. Chiar apelativul *Domnule* (din limba română) exprimă acel subtil proces de auto-idolatrizare a fiinţei umane, căci s-a spus că numai Dumnezeu este DOMNUL.

În aparenţă, ceea ce am comentat în rândurile de mai sus, ar fi un aspect minor dar după părerea noastră, denotă un proces foarte profund din straturile subtile ale psihismului uman.

Capitolul 59
Perspective de viitor. Noile tehnologii

Avalanşa de fenomene zise paranormale reprezintă un simptom caracteristic foarte important al vremurilor pe care le trăim. Reprezentanţii clerului ori ignoră complet fenomenul în discuţie, ori manifestă o reacţie de respingere totală. În general există tendinţa, mai mult sau mai puţin tacită, în a plasa orice fenomen psihic ciudat în cârca diavolului. Numai că membrii clerului nu înţeleg că prin aceasta ei fac cel mai mare serviciu reprezentantului Forţei Răului, căci cea mai subtilă capcană pe care acela a întins-o oamenilor constă în a-i atribui toate fenomenele insolite, care nu se încadrează în tiparele tradiţionale, mai ales cele care pot zdruncina unele concepţii comode.

În legătură cu fenomenele psihice ciudate (evident, nu toate sânt pozitive), să vedem dacă apelând la Cartea Cărţilor nu putem găsi unele indicaţii care să arunce o anumită lumină asupra acestei probleme.

După înviere, când apostolii au început să propovăduiască Evanghelia la neamuri, cei care credeau căpătau puteri suprafireşti, izgoneau demoni, deveneau imuni la orice otravă, *îşi puneau mâinile pe cei bolnavi care se vindecau (Marcu 16,15,18).* Cele spuse pot fi privite şi ca o replică oferită celor care ar considera că anumite fenomene neobişnuite, mai ales cele legate de tratamentele prin mijloace psihospirituale s-ar produce sub influenţa Forţei Răului. Este adevărat că nu este imposibil de conceput că o vindecare s-ar putea obţine şi cu ajutorul Spiritului Rău, dar aceasta este o altă problemă, ceva ce ţine de domeniul vrăjitoriei, de care nu ne ocupăm.

În faptele Apostolilor (*cap.2*), aflăm că la cincizeci de zile după Înviere, când s-a pogorât Duhul Sfânt peste Apostoli, ei au început să propovăduiască astfel încât diferiţii reprezentanţi ai neamurilor, ce se găseau în acel moment în Ierusalim, îi auzeau vorbind

în limbile lor materne, dar s-au găsit unii care să râdă zicând că cineva a băut mai mult decât trebuie (*Fapte 2,13,13-15*).

Prin replica Apostolului Petru, faţă de o asemenea atitudine, s-a amintit celor prezenţi o veche proorocire: «*Iar în zilele din urmă, zice Domnul, voi turna din Duhul meu* **peste tot trupul**, şi fii şi fiicele voastre vor prooroci,…şi slugile şi slujnicele Mele vor prooroci şi **cei mai tineri** ai voştri vor avea vedenii (*cap.2,17-19*).

Se arată în mod clar şi la obiect că în vremurile de *pe urmă* (vremurile apocaliptice, adică *ale Revelaţiei*) se vor produce schimbări majore *în tot trupul*, adică fenomenele neobişnuite vor căpăta *un aspect de masă*. Se atrage atenţia că vor fi şi Hristoşi mincinoşi care vor prezenta «semnele» lor.

Totuşi, să privim lucrurile *în primul rând* într-o manieră optimistă. Pe măsură ce un număr din ce în ce mai mare de indivizi vor păşi conştient pe calea evoluţiei Spirituale, (ceea ce este facilitat prin schimbarea raporturilor dintre Sufletul Omului şi Marele Cosmos şi înmulţirea spectaculoasă a contactelor cu planurile subtile), se va ajunge ca viaţa economică şi cea politică să fie influenţată tot mai mult de noile valori spirituale. Poate că însăşi noţiunea de *politică* (în accepţiunea actuală) va dispărea. De asemenea, dezvoltarea unor capacităţi chiar incipiente de clarvedere (de percepţie extrasensibilă) va face ca *greşeala în alegerea partenerului de viaţă să fie practic exclusă.* Totodată, înnobilarea fiinţei umane va avea ca rezultat că forma corpului omenesc va deveni din ce în ce mai delicată, mai armonioasă. Generaţiile viitoare vor dezvolta corpuri superbe (masculine şi feminine), această afirmaţie se referă bineînţeles la cei care vor fi capabili să se spiritualizeze. Şi este firesc să fie aşa. O formulă esoterică spune că: *Forma Corpului Uman este Idealul Zeilor* (un aspect conştientizat de artiştii plastici ai antichităţii), dar Idealul Păgân al Eladei Eroice urmează să fie penetrat de Impulsul lui Hristos.

Noi deja am ajuns la punctul în care se poate schimba radical întreaga problematică legată de raporturile între sexe şi în general de însoţirea bărbatului cu femeia. Se vor crea *în planul fizic* aşa numitele «discuri», adică cele două aspecte fundamentale, care formează Spiritul Bază, îşi vor trimite proiecţiile de *sexe opuse* în lumea materială, încât să se alcătuiască cupluri perfecte bazate pe o unitate sufletească de o profunzime şi o intensitate care era de neimaginat până în epoca noastră (decât cel mult în cazuri rarisime ce s-au păstrat în legende). Am putea chiar risca expresia că un singur suflet să prezinte simultan cele două aspecte polare. În tot cursul *multor milenii* ale evoluţiei omenirii pe planeta Pământ, un asemenea fenomen a fost imposibil. Cele două «fundamentale» erau nevoite să se întrupeze alternativ. Cele două laturi ale Spiritului au trebuit să se maturizeze suficient ca să poată realiza unitatea completă, chiar în planul materiei.

Am folosit mai devreme termeni precum «disc» sau «spirit bază», fără a da explicaţii, dar prin exemplul de mai sus am oferit o imagine sugestivă a ceea ce înţelegem noi prin asemenea expresii. Chiar dacă multă vreme de acum încolo reproducerea fiinţei umane se va efectua tot la modul «clasic», actul unirii trupeşti îşi va pierde caracterul său «animalic», aspectul de «cădere». În esenţă, toată mizeria sexuală a omenirii se datorează faptului că raporturile fireşti între sexe au fost într-un fel întoarse cu capul în jos. Dacă în cursul secolul XIX în Europa s-a ajuns la o adevărată obsesie în ceea ce priveşte acoperirea corpului, acum s-a căzut în cealaltă extremă.

Nu este vorba de acea nuditate, firească în anumite condiţii naturale, cum ar fi pe plajă, dar s-a creat o întreagă industrie de exacerbare nefirească a senzualităţii în aspectele ei josnice, animalice.

* * *

Epuizarea implacabilă a resurselor materiale ale Pământului va impune căutarea disperată a unor noi surse de energie şi a unor tehnologii alternative. Oare aceste tehnologii nu există deja? Răspunsul este afirmativ. Dar atunci de ce nu se aplică? Este mai uşor de formulat o asemenea interogaţie decât de a da un răspuns. Aici intervine un vast complex de factori.

Noile tehnologii sânt de regulă extraordinar de costisitoare. Un adevăr parţial, care nu reprezintă factorul decisiv. Uriaşele cheltuieli militare asumate de unele state ale emisferei occidentale, se justificau pe vremea aşa-zisului «război rece» şi a tendinţelor expansioniste sovietice. Dar acum când nu mai există comunismul, vedem că bugetele militare ale unor mari puteri (SUA, în primul rând), *exprimate la preţuri comparabile*, sânt cel puţin la fel de mari ca şi pe vremea când se desfăşura concurenţa faţă de lagărul socialist (sau cel puţin aşa apreciază analiştii militari).

În legătură cu problema tehnologiilor, se poate afirma că noile metode cu adevărat revoluţionare de abordare a raporturilor dintre Om şi Natură şi a căror asimilare condiţionează supravieţuirea omenirii, va impune şi o schimbare *covârşitoare* în cea ce priveşte *relaţiile sociale*. Şi tocmai aceasta nu convine unor cercuri formate din indivizi puţin zis bogaţi şi puţin zis puternici. Pe undeva ne lovim de aşa zisa *lege a concordanţei dintre forţele şi relaţiile de producţie,* de care s-a făcut atâta caz pe vremea vechiului regim. Există un sâmbure de adevăr în spatele acestei formule, însă modul de prezentare a fost extrem de simplist şi naiv.

Istoria tehnicii cunoaşte numeroase relatări (mai mult sau mai puţin fabuloase) despre roţi ciudate care se învârteau fără să se oprească. Bineînţeles că cea mai mare parte din asemenea poveşti au fost mistificări. *Dar nu chiar toate.* Rezultatul încercărilor de a realiza asemenea «maşini» minune, era fără excepţie acelaşi. Un accident ciudat, sau o explozie a laboratorului, ori inventatorul înnebunea sau invenţia dispărea fără urmă (cu inventator cu tot!).

Cineva ar putea să se întrebe: Nu cumva autorul repune în discuţie răsuflata problemă a aşa- zisului *perpetuum mobile*, adică a mişcării perpetue? Răspunsul nostru este următorul: Este o afirmaţie chiar banală că, atât timp cât ne menţinem în planul materiei, mişcarea perpetuă este imposibilă, iar întreaga tehnologie de care dispune omenirea în actualul moment istoric se bazează exclusiv pe forţe fizico-mecanice sau chiar subfizice (precum electricitatea, magnetismul). Dar dacă apelăm la ajutorul forţelor eterice, lucrurile se schimbă în mod radical. Ne-am putea imagina de exemplu o navă maritimă folosind ca sursă de energie căldura apei oceanului şi, pe măsura înaintării, lăsând în urmă sloiuri de gheaţă. Pentru cei cu cunoştinţe minime de fizică menţionăm că din punctul de vedere al ştiinţei actuale o asemenea maşină ar contrazice cel de al doilea principiu al termodinamicii.

Posibilităţile «tehnologice» ale vechilor atlanţi se bazau pe manipularea unor asemenea forţe eterice. Sarcina omenirii (pentru viitoarele câteva secole) este să redescopere vechea «magie» a atlanţilor, dar bineînţeles adaptată la condiţiile actuale (materiale şi intelectuale) ale unei omeniri care are în spate o evoluţie de 10-15 mii de ani.

O caracteristică *esenţială* a «tehnologiei» viitorului va fi că, pe de o parte, aceasta nu va necesita structuri ultra complicate precum cele ale aparaturii contemporane bazate pe forţele materiei, iar pe de altă parte «aparatele» şi «maşinile» de care va beneficia omenirea peste câteva generaţii, nu vor putea fi manipulate de oricine (chiar presupunând că persoana respectivă posedă cunoştinţele necesare). Dacă operatorul nu va avea un nivel moral-spiritual corespunzător, «maşina» nu va porni, orice i-am face.

Credem că este foarte clar pentru oricine că, în lumina celor spuse, un experiment la vedere şi pe *scară largă*, în condiţiile actuale economice ale omenirii, ar fi mai mult decât imposibil.

Dar va veni şi vremea aceea, la fel cum a venit vremea maşinii cu abur sau a electricităţii şi a tuturor celorlalte. Ar fi inutil să adăugăm că o asemenea «*tehnică vie*» va fi *absolut nepoluantă* şi *prietenoasă* faţă de Natură.

Şi primii paşi, în mod foarte discret, au fost deja făcuţi în direcţia indicată.

Capitolul 60
Noi abordări ale problematicii legate de relaţiile dintre sexe şi ale raporturilor cu fondul Spiritual al Naturii

Fiindcă tot suntem la capitolul prospectării viitorului, să încercăm să aruncăm o privire într-o perspectivă mai îndepărtată. Pe măsura evoluţiei în sens spiritual a omenirii, care va afecta şi corporalitatea omului, raporturile sociale şi familiale se vor modifica într-un mod imposibil de reprezentat pentru noi cei de astăzi. *Grupuri* de bărbaţi şi femei vor putea realiza «Familii spirituale» bazate pe o asemenea intimitate reciprocă care în momentul de faţă ar fi posibilă doar în cazuri de dragoste ideală, gen Romeo şi Julieta. Dar mai adăugăm o precizare importantă. În vremea aceea reproducerea omului se va face într-un mod complet diferit, care nu va mai avea absolut nimic în comun cu aspectul actual («ruşinos», «păcătos»…) prin care noile fiinţe umane sânt aduse în materie.

Toate explicaţiile pe care le-am dat în legătură cu Sfânta Familie, cu problema naşterii lui Iisus, a fraţilor şi surorilor lui Iisus, etc., se referă la nişte procese care reprezintă *o anticipare cu mii de ani* a ceea ce urmează să devină o achiziţie a tuturor fiinţelor umane normal evoluate şi care îl vor fi primit pe Hristos.

Corpurile omeneşti se vor îmbiba într-o măsură tot mai mare cu elementul LUMINĂ. Deja există persoane întrupate fizic care au demonstrat practic că fiinţa umană poate să subziste hrănindu-se cu lumină şi neconsumând alimente materiale. Aceste cazuri (foarte rare) reprezintă prefigurări ale evoluţiei viitoare a tuturor celor care vor păşi conştient pe Calea indicată prin Impulsul lui Hristos. O asemenea afirmaţie n-ar fi greu de acceptat dacă ne amintim că există numeroase relatări despre sfinţi şi asceţi creştini care ajungeau să nu mai aibă nevoie de hrană fizică, menţinând totodată funcţionalitatea corpurilor lor.

Şi bineînţeles că evoluţia omului va fi însoţită de dobândirea unor capacităţi spirituale de neimaginat în stadiul actual al omenirii. Hristos Însuşi ne promite acest lucru, atunci când le spune discipolilor că *oricine crede în El*, va putea să facă lucruri şi mai mari decât cele care s-au făcut în prezenţa apostolilor. Corpurile umane vor ajunge să recapete *strălucirea originară*, acea strălucire pe care Adam şi Eva au pierdut-o după izgonirea din paradis, astfel încât ei s-au trezit «goi». Una dintre cauzele care i-au determinat pe oameni *să se îmbrace*, să-şi acopere corpurile cu veşminte fabricate artificial, a fost şi aceasta. Pe lângă nevoia de protecţie a corpului faţă de un mediu

natural ostil, s-a manifestat şi un impuls profund de a imita cât de cât, printr-un adaos artizanal, acel «veşmânt» de lumină pierdut, pierdere care i-a făcut pe oameni să-şi simtă goliciunea ca pe ceva ce nu era în regulă.

* * *

Dar evoluţia omenirii nu se desfăşoară fără o evoluţie paralelă a celorlalte regnuri. Aşa cum căderea omului de la începutul vremurilor a tras după sine întreaga Natură, tot aşa o spiritualizare pe trepte din ce în ce mai înalte a fiinţelor umane va atrage şi modificări corespunzătoare în întregul ambiental natural, ceea ce evident va modifica profund toate raporturile între Om şi Natură. Odată cu instituirea creştinismului s-a produs o schimbare radicală de perspectivă în ceea ce priveşte atitudinea faţă de Natură, dar această schimbare poate fi interpretată mai degrabă într-un sens negativ. O relatare transmisă din antichitate ne arată că, pe vremea Împăratului Tiberiu, un grup de mateloţi coborâţi de pe o corabie au cerut o audienţă la Împărat pe motiv că au să-i comunice ceva foarte important. Ei au povestit că în timp ce călătoreau pe mare au auzit o voce supranaturală, un glas răsunător, care i-a anunţat că Marele Pan a murit şi totodată le-a cerut să comunice această ştire celei mai înalte autorităţi din Imperiu. Pentru cei care au uitat care a fost rolul lui Pan, amintim că acel Pan (reprezentat cu coarne şi copite) era considerat a fi un *demon* (adică un *zeu teluric*, conform cu sensul atribuit pe atunci acestui cuvânt), o entitate ce «prezida» asupra întregului «cosmos» natural păgân, asupra lumii fabuloase de nimfe, driade, spiriduşi care populau fiecare tufiş, fiecare izvor. Dar odată ce spiritul antichităţii clasice îşi trăia agonia, intervenea un fel de întunecare a acestei lumi din sânul căreia se alimentau basmele copilăriei. Faptul că acei marinari au primit poruncă să-i transmită o asemenea ştire însuşi împăratului, nu trebuie să ne mire mai mult decât călătoria magilor la Irod ca să-l anunţe că s-a născut Mântuitorul Lumii. Tiberiu, din ceea ce ne relatează istoria, nu a fost un tiran mai puţin rău decât Irod, dar asta este o altă problemă. În calitate de conducător al imperiului Roman, el a trebuit să fie informat că ceva foarte profund s-a întâmplat în Lume, ceva ce va afecta însăşi soarta Lumii. Şi pe vremea aceea anumite realităţi de ordin ocult erau luate în consideraţie mult mai serios decât în vremurile ulterioare.

Într-un fel, «Cosmosul» păgân a murit. Jertfa Logosului şi formidabilul impuls de energie care s-a transmis planetei Pământ, a bulversat până în temelii întregul substrat al acelei lumi care în esoterism este cunoscută sub numele de lume a *elementalilor* (a spiritelor elementelor).

Întreg acest regn a intrat într-un fel de ocultare, s-a produs un fel de «moarte» a spiritelor Naturii. Însăşi lumea elementalilor a fost pusă în faţa unei «alegeri» extrem de dramatice, cu privire la felul în care să se adapteze la noua condiţie spirituală a Planetei (din nou atragem atenţia că folosim termenii noştri omeneşti în mod convenţional). Bineînţeles că pe plan exterior nu s-a schimbat nimic. Pământul nu şi-a modificat viteza de rotaţie, a rămas aceeaşi alternanţă a anotimpurilor, etc.

Biserica (mai ales cea din Apus) s-a folosit de întreaga sa autoritate, pentru a combate orice contacte individuale cu lumea suprasensibilă, imediat limitrofă planului fizic, calificându-le ca manifestări vrăjitoreşti. Şi de fapt nu avea cum să procedeze altfel. Oamenii nu mai erau capabili (decât poate cu foarte puţine excepţii) să menţină contactul cu spiritele luminoase ale Naturii.

Chiar necesităţile de dezvoltare ale civilizaţiei exterioare au dus la accentuarea acelor calităţi sufleteşti care erau legate de intelectul analitic şi de simţurile fizice. Dacă

vechile raporturi dintre sufletul uman şi fondul Naturii ar fi continuat în vechile forme, oamenii ar fi ajuns sub incidenţa unor entităţi demonice din acea zonă obscură a nălucirilor, strigoilor, etc., formate din rebuturi, deşeuri ale lumilor superioare, «paraziţi» astrali ce se hrănesc din egoismele şi cele mai josnice pasiuni ale naturii umane decăzute. S-au păstrat destule relatări despre aşa-zisele sabaturi vrăjitoreşti din Evul Mediu, probabil nişte orgii nocturne bazate pe resturile degenerate ale vechilor culte păgâne.

Omenirea a ajuns deja în pragul dincolo de care, pe lângă alte transformări, urmează să se creeze o nouă legătură cu fondul spiritual al Naturii. Acel substrat al Naturii a fost deja sfinţit (la modul virtual) prin Moartea pe Cruce a lui Hristos şi unirea Lui cu însăşi substanţa ca atare a Pământului. Dar procesul va fi de durată lungă. Energia necesară regenerării planetei a fost dată oamenilor, dar *actualizarea* efectivă nu se va putea produce fără aportul şi activitatea conştientă a oamenilor, *a fiecăruia în parte şi a tuturor la un loc*. Altfel, Pământul va muri de «sete» precum marinarii în mijlocul oceanului, dacă li se terminau proviziile de apă dulce şi nu posedau o instalaţie de desalinizare.

Pământul are menirea să-şi recapete aspectul în conformitate cu planurile originare ale ierarhiilor, adică să redevină o gigantică *feerie*. Etimologic, termenul de feerie înseamnă spectacol al zânelor. La origine, lumea fiinţelor protoumane şi lumea elementalilor formau un singur regn. De-a lungul ciclurilor, cele două lumi s-au despărţit din ce în ce mai mult. Acest proces a fost consecinţa necesităţilor de evoluţie a regnului uman. Dar, încetul cu încetul, omul va dobândi maturitatea necesară în vederea unei reapropieri *conştiente* de fondul spiritual al Naturii Mamă. Deja există informaţii despre înmulţirea contactelor cu lumea paralelă a spiritelor elementale.

Capitolul 61
Raportul Conştiinţei umane faţă de ritualul creştin. Noile posibilităţi de percepere a Entităţii Hristos pe plan eteric. Semnificaţia spiritual-cosmică a actului împărtăşaniei

Într-adevăr, frumoase vise. Este însă cazul să revenim cu picioarele pe pământ. Oricum, perspectivele fascinante pe care le-am înfăţişat în ultimele două capitole se referă la un viitor mult mai îndepărtat. Mai avem de crescut până să vină acele timpuri.

În viitorul imediat (asta înseamnă la scara istoriei, următoarele două-trei generaţii) soarta Lumii (*poate chiar supravieţuirea omenirii*) va depinde într-o mare măsură de capacitatea şi disponibilitatea *clerului creştin* de a asimila adevărurile spiritual-esoterice (care, aşa cum am încercat să demonstrăm, nu contrazic nici un cuvânt din *esenţa* exprimată prin dogmatica creştină cu condiţia să fie *just înţelese*. Dacă am presupune că un preot creştin care a citit cristologia lui Rudolf Steiner s-ar simţi tulburat, asta n-ar dovedi nimic altceva decât că el n-a înţeles nici pe Rudolf Steiner şi nici propria lui teologie).

Este cazul să mai facem o precizare importantă. Afirmaţia noastră cu privire la necesitatea ca reprezentanţii clerului să ia aminte mai serios la noile curente spirituale, sub nici o formă nu poate fi interpretată că ar fi nevoie de o modificare a ritualului. După cum se ştie, fiecare gest al preotului exprimă o *recapitulare*, *o reactualizare* în conştiinţa participanţilor la serviciul divin, a Marelui Mister Cosmic a Morţii Omului Divin pe Cruce şi din acest punct de vedere dacă s-ar pune problema unei schimbări a ritualului,

aceasta ar fi un mod absurd de a pune problema, căci pentru asta ar trebui să se schimbe însăşi *istoria patimilor Mântuitorului.*

O legendă esoterică relatează despre Iisus (de înainte de 30 de ani) că, asistând la un moment dat la un ritual dintr-un Templu păgân, el a avut o viziune îngrozitoare, văzând cu ochii spiritului cum pe altar coborau demoni. În felul acesta, o rugăciune adresată zeilor în vederea scăpării de un necaz (de ex: o epidemie) avea ca rezultat o *agravare a situaţiei* şi nu o micşorare a suferinţei. Vechile entităţi ale panteonului Eladei (care aşa cum am spus au avut până la un punct un rol pozitiv) s-au retras şi nici n-au mai avut posibilitatea să acţioneze în mod regulamentar.

Nivelul de dezvoltare al conştiinţei în general a depăşit cadrele spirituale ale vechiului cult. A apărut o gravă discrepanţă dintre nevoile de dezvoltare ale omenirii (a popoarelor mediteraneene) şi posibilităţile de satisfacere a acestor nevoi de către instituţiile religioase tradiţionale. Şi în golul creat pătrundeau entităţi demonice, distructive. La un număr tot mai mare de indivizi se dezvolta sentimentul persoanei, a valorii şi *unicităţii* persoanei, iar metodele vechii iniţieri veneau în contradicţie din ce în ce mai accentuată cu noile structuri spirituale care se dezvoltau în profunzimile fiinţei umane.

În starea actuală a omenirii, problemele se pun bineînţeles în cu totul alt mod. Nu mai poate fi vorba de o contradicţie dintre conştiinţa umană şi cult. Liturghia pe care o săvârşeşte preotul în altar este un reflex al liturghiei pe care o «oficiază» îngerii în planurile ontologice superioare şi ei o «oficiază» în permanenţă, fără nici o întrerupere, chiar dacă nu ne putem plăsmui nici un fel de reprezentări sensibile cu privire la acea «liturghie» cosmică.

Situaţia este totuşi foarte delicată. Dacă am încerca să facem o comparaţie cu starea conştiinţei oamenilor de acum două milenii, problema se pune oarecum invers. Dacă atunci conştiinţa umană sfărâma cadrele anacronice ale vechilor culte şi «*nu mai încăpea*» în ritual, se poate spune că acum ritualul «nu mai încape» în conştiinţa omului. Dintr-un punct de vedere, omenirea creştină a decăzut. Cu tot caracterul şocant al acestei afirmaţii (şi cu toată dezvoltarea explozivă a intelectului), dacă e să privim *dintr-un punct de vedere superior*, constatăm că omenirea, *în ansamblul ei*, a regresat.

Mai devreme, am explicat problematica legată de ispita lui Hristos, cu cele două aspecte ale răului. Am spus că necesităţi cosmice au determinat ca Hristos să nu meargă până la capăt în combaterea Principiului Ahrimanic, căci anihilarea influenţei unor entităţi luciferice decăzute era mult mai stringentă, entităţi care acţionau mult mai covârşitor şi în mod direct asupra sufletului uman. Nivelul marii mase a omenirii potenţial creştine nu mai putea să conceapă spiritul decât la modul *sensibil*. De aceea chiar Divinitatea şi-a asumat un chip uman în forma corporalităţii materiale, ceea ce, dintr-un punct de vedere superior, a reprezentat suprema încununare a Lucrării Divine, Lucrare care s-a desfăşurat în decursul a nenumărate cicluri cosmice. Exprimat în limbaj filozofic, Ideea Absolută şi-a imprimat în realitatea sensibilă forma adecvată Conştiinţei Sale de Sine Universale.

Pe de altă parte, a fost necesar şi un fel de compromis cu forţele materialităţii. Pentru că nu se putea altfel. Omenirea trebuia să facă şcoala dură a materiei, **căci prin munca în materie se cucereşte Spiritul.** De aceea Divinitatea a acceptat ca unele din modurile în care se manifestă lucrarea Spiritului, să se producă prin mijlocirea unor substanţe materiale, a unor obiecte făcute de mâini omeneşti.

Numai că procesul de legare de materie a conştiinţei umane a continuat. Principiul ahrimanic şi-a luat un fel de revanşă pătrunzând subtil în minţile oamenilor. S-a produs o materializare a reprezentărilor religioase. Conştiinţa ca atare a fiinţelor umane a devenit din ce în ce mai prizonieră a unei urzeli de noţiuni şi reprezentări care o ţin fixată de materie. Sentimentele de adoraţie adresate de credincioşi Spiritului, rămân învăluite în veşmântul noţiunilor împrumutate din realitatea sensibilă. Dacă cineva ar zice că aceasta reprezintă o fatalitate şi că oricum noi nu avem noţiuni corespunzătoare pentru realităţile suprasensibile şi nu ne rămâne decât să ne folosim de formulele tradiţionale, am putea răspunde că nu de asta este vorba; că deşi în timpul oficierii liturghiei se deschid canale de legătură foarte puternice cu planurile ontologice superioare, mintea umană nu mai este capabilă (decât cu foarte puţine excepţii) să se ridice la conştientizarea prezenţei Spiritului.

Dar, se întâmplă ceva şi mai grav. Anumite energii sufleteşti subtile, ce emană din sufletele credincioşilor, rămân fatal legate de aspectul *material* al unor obiecte legate de desfăşurarea ritualului (icoane, potire, etc.). Ceea ce am atins în rândurile anterioare reprezintă un aspect foarte subtil şi tulburător care nu depinde nici de harul preoţesc, nici de intensitatea sentimentelor participanţilor. Se produc unele procese foarte profunde la nivelul psihomentalului colectiv şi a căror rezolvare necesită transformări incomparabil mai vaste care să vizeze conştiinţa întregii omeniri (cel puţin a lumii tradiţional creştine) şi care implică metamorfoze la scara planetei. Din acest punct de vedere, cei vechi stăteau mai bine. *Ei trăiau efectiv* cu inima, dacă nu realizau cu mintea.

Am arătat cum Fiinţa lui Hristos, prin Taina Cinei, s-a unit cu sufletele apostolilor şi în continuare cu «substanţa» mentală a întregii omeniri şi cu materia ca atare din care este alcătuit Pământul. Numai că în cele două milenii de creştinism, modul de manifestare a acestei legături a fost unul preponderent *exterior*, mijlocit de elementele realităţii sensibile. Instituţia Bisericii, ca *formaţiune istorică*, a devenit unica distribuitoare a Harului. Credinţa a înlocuit cunoaşterea (gnoza). Lucrarea de mântuire (din punctul de vedere social) s-a rezumat la aspectul pragmatic, la opere de binefacere precum: spitale, orfelinate, etc. Bineînţeles că nici asta nu e de lepădat, dar pe de altă parte reprezintă la scară istorică acel aspect (pomenit mai sus) de «prizonierat» al Spiritului Creştin în planul materialităţii fizice.

Dacă din punctul de vedere individual un număr mare de suflete se luptă să asimileze impulsul lui Hristos, pe plan colectiv (la scara întregii omeniri) pare că, Creştinismul nici nu există. Nu s-a reuşit să se creeze o adevărată fraternitate economică *în sens creştin*. În două mii de ani, lumea creştină nici n-a fost în stare să cadă de acord asupra datei sărbătoririi Paştelui, a Evenimentului central al Istoriei Pământului şi a Omenirii! Până una alta, de atâta ortodoxism, catolicism, luteranism, baptism, neoprotestantism, etc., am uitat că mai sântem *creştini*.

Dar într-un timp relativ scurt din punct de vedere al Istoriei umane, trebuie să se producă schimbări *cu adevărat profunde şi pe scară largă*. Altfel, omenirea ar putea efectiv să dispară înainte de împlinirea vremurilor, aşa cum au fost ele sorocite de dinainte de veac în Sânurile Tatălui Ceresc.

* * *

Nimic nu stă pe loc. Deja am atins pragul în care Hristos poate fi perceput pe plan eteric, de către cei cărora printr-un har special li «se deschid ochii» şi numărul lor se va mări din ce în ce mai mult în cursul epocilor viitoare. La începutul Erei Creştine,

Sublimul Spirit al lui Hristos şi-a asumat un trup material, în sensul că putea fi văzut cu ochii, chiar atins cu mâna, de către orice păcătos a cărui soartă l-a făcut să se găsească în preajma Logosului Întrupat.

În momentul de faţă, *încă* nu orice ochi poate să-L perceapă pe Hristosul Eteric, dar această percepere nu mai este condiţionată de un anume loc. Poţi să-L întâlneşti în gheţurile Arcticii sau în jungla ecuatorială.

În viitorul mai îndepărtat, legătura cu Hristos se va realiza pe nivele ontologice din ce în ce mai înalte, iar la sfârşitul Evoluţiei Pământului, ca planetă fizică, se va ajunge la Marele Ideal trasat de Hristos prin Misterul Suprem al Cinei, adică integrarea tuturor persoanelor umane într-un fel de Hiperconştiinţă Universală, despre care nu avem nici ce a mai vagă posibilitate de reprezentare. O asemenea fuziune cu Spiritul Cosmic nu înseamnă de loc pierderea personalităţii, se poate mai degrabă numi o *hiperpersonalizare*. Într-un fel, fiecare Eu este absolut închis în sine, fiecare monadă (după cum spune Leibniz) este lipsită de «uşi» şi «ferestre», în sensul că eu pot *primi* în mine conţinutul de reprezentări ale unei alte conştiinţe, în măsura în care persoana respectivă mi le comunică, dar nu pot să le *trăiesc*, oarecum ca fiind ale mele, ca şi cum m-aşi fi substituit unei *alte persoane*, unui alt Eu individual.

Dar Hristos reprezintă EUL MACROCOSMIC, adică PRINCIPIUL care face ca fiecare să se perceapă ca un Eu, ca EU SÂNT *acesta şi Nu altul*. Şi prin Lucrarea Logosului Cosmic toate monadele umane (n-are sens să le numărăm!) sânt chemate la Suprema Viaţă Cosmică, la interpenetrare reciprocă fără pierderea individualităţii. Despre o asemenea stare, chiar că nu putem spune nimic, dar probabil că suntem în faţa unei Taine în faţa căreia se prosternează cele mai înalte ierarhii îngereşti (Heruvimi, Serafimi, etc.).

Aşa cum am spus, Marele Impuls de Evoluţie (în direcţia indicată în rândurile de mai sus) a fost sădit prin Misterul Cinei, dar ceea ce s-a petrecut atunci oarecum la modul potenţial, urmează să se valorifice în cursul ciclurilor de evoluţie terestră, *prin activitatea conştientă* a oamenilor şi, din acest punct de vedere, ritualul creştin şi-a avut şi continuă să aibă un rol covârşitor. *Afirmăm* că, în momentul de faţă, *din punct de vedere al eficacităţii lucrative*, ritualul ortodox este cel mai puternic. Să ne amintim de Lumina care coboară în Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim în cursul Slujbei de Înviere.

Asta nu înseamnă că ceilalţi nu mai au nici un rol, ca de exemplu catolicii sau chiar cultele necreştine precum budiştii, etc. Dar putem afirma că, dintr-un anumit punct de vedere, ortodoxia reprezintă vârful de lance.

Catolicii au avantajul organizării *exterioare* mai bine pusă la punct, a numărului, a forţei economice. Biserica Apuseană a răspuns unor nevoi intelectual-estetice legate de structura spirituală abisală a Omului Occidental, care avea menirea să cucerească lumea materială şi chiar lucrarea spirituală a conducătorilor (din umbră) ai Catolicismului a împins societatea în sensul dezvoltării excesive a intelectului.

Numărul celor care participă regulat la serviciul divin a scăzut dramatic, dar nu acesta este aspectul cel mai grav, ci un fel de «materializare» a aşa numitelor Taine. În vechime tot mai exista o altă conştiinţă. În primele secole ale erei creştine, nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să interpreteze «prefacerea pâinii şi a vinului» ca o transformare de substanţă exclusiv materială. Nu trebuie să uităm că ceea ce este numai materie urmează calea *firească* a materiei menită să asigure subzistenţa trupului, adică se duce în pântece şi din pântece este aruncată afară. Dar aici este vorba de ceva *infinit mai mult decât o*

cantitate de materie (o bucăţică de pâine sau o înghiţitură de vin).Prin oficierea ritualului, Fulgerul Spiritului străpunge toate planurile de fire, până la Tronul Divinităţii şi atunci un fel de, să zicem, «informaţie», de un nivel hiperînalt se coboară până în planul materiei fizice şi sfinţeşte darurile. Dar nu numai *o bucată* de pâine sau *un pahar* de vin, ci *pâinea şi vinul* în general şi până la urmă, *roadele Pământului* ca atare. Sarcina slujitorilor altarului este să conştientizeze importanţa spiritual-cosmică a Actului Prefacerii, căci în felul acesta nebănuite puteri Spirituale se revarsă în masa Pământului şi contribuie la evoluţia planetei către Spirit, la spiritualizarea substanţei pământeşti.

Dacă cineva ar zice că majoritatea locuitorilor Pământului nici în momentul de faţă nu sânt creştini şi că din rândurile creştinilor nu toţi se împărtăşesc, răspundem că din fericire încă mai este timp. Mai devreme sau mai târziu, toţi fără excepţie vor fi nevoiţi să se «împărtăşească» cu sau fără voia lor, prin faptul că vor consuma roadele Pământului. Prin faptul că Spiritul Cristic s-a unit cu Pământul, planeta ca atare tinde să devină într-o măsură tot mai mare corpul lui Hristos (şi aşa cum am spus, acest proces este condiţionat de lucrarea spirituală conştientă a membrilor colectivităţii umane). Când noi umblăm pe suprafaţa Pământului, noi de fapt călcăm cu picioarele pe «cuminecătură», ceea ce urmează să se actualizeze în sens propriu în cursul evoluţiei viitoare a Pământului şi a fiinţelor umane care îl populează. În cursul epocilor ce vor veni, pe măsură ce masa planetei se va spiritualiza, se vor spiritualiza în mod corespunzător şi trupurile oamenilor. Numai că această spiritualizare depinde de primirea lui Hristos în propria fiinţă. Cei care vor refuza să-L primească se vor «spiritualiza» şi ei într-un fel, dar în «sens invers», mai degrabă se poate vorbi de o antispiritualizare, o subtilizare a materiei dar, totodată, o învârtoşare extremă. Aceia vor resimţi acţiunea Pământului asupra propriilor lor fiinţe ca un fel de foc mistuitor, ca un «foc» care va arde, fără să consume, trupurile devenite într-un fel indestructibile. Acesta este acel «foc veşnic» la care se referă Hristos când se adresează celor care nu vor să-L recunoască.

N-ar trebui să ne impresioneze prea tare cuvântul *veşnic*. Este normal că «focul» este veşnic, căci *elementele* sânt veşnice («apa», «aerul», etc….). Este veşnic «focul» creativităţii sau al pasiunilor omeneşti, sau al remuşcărilor. Din fericire acel «foc» la care se referă Hristos, încă nu a ajuns să ardă prea tare. Deocamdată poate fi numit mai degrabă un foc de «purgatoriu», decât propriu-zis de «infern».

El este chiar binefăcător, dintr-un punct de vedere. Pentru că atunci când, mai devreme sau mai târziu, fiecare dintre noi ajunge în planurile subtile, el este «ars» de conştiinţa ocaziilor ratate, a tot ce ar fi putut înfăptui în timp ce se găsea în corp fizic şi a lăsat să-i scape printre degete. Şi atunci intervine alegerea: între «focul» veşnic al părerilor de rău (care se intensifică progresiv) sau reîntoarcerea în materie în vederea continuării evoluţiei individuale şi colective.

Şi aceasta este forţa care împinge sufletele să revină în lumea materială. Căci altfel, după o viaţă de chinuri, nimeni n-ar mai fi vrut să se reîntoarcă în această «vale a plângerii». Am arătat că asimilarea impulsului lui Hristos este *condiţia esenţială* a evoluţiei sufletului. Dar Hristos este unit cu Planeta Pământ în mod indisolubil. Pentru a-L cunoaşte pe Hristos, trebuie să cobori în materie căci numai într-un asemenea mod poţi să te întâlneşti cu El, adică *mâncând* («împărtăşindu-te») din roadele Pământului, oferind o bucată de pâine unui sărac, cercetând un bătrân sau un bolnav, etc., căci din milioane şi miliarde de acţiuni individuale, se pregăteşte Cerul şi Pământul Nou.

Este foarte adevărat că *cei care vor răbda până la sfârşit se vor mântui.* Ne place sau nu, *noi toţi* va trebui să răbdăm până la sfârşit. *Căci nu există o altă cale.* Dacă noi toţi suntem (potenţial) cuprinşi în Entitatea Hristos, iar Hristos este indisolubil unit cu Pământul, nu mai există nici o posibilitate să te sustragi din *evoluţia Pământului* (în bine sau în rău), la fel cum nu poţi să evadezi din propriul tău *eu.* Ori rabzi până la sfârşit, adică te reîntorci mereu ca să continui şcoala aspră a materiei, până la împlinirea vremurilor, ori arzi în «foc», în focul patimilor propriului tău suflet.

Noul Pământ (Pământul transfigurat) va reprezenta «raiul», suprema satisfacţie spirituală pentru cei evoluaţi corespunzător, sau invers, un «foc al iadului» pentru cei căzuţi, căci aici nu este vorba de o pedeapsă divină, ci pur şi simplu de efectul unui proces cosmic obiectiv. Focul Spiritului arde pe cei care «nu au haine de nuntă» menite să-i protejeze.

* * *

Au avut loc în toate timpurile numeroase dispute dacă Natura este bună sau rea, sau dacă omul este bun sau rău *de la natură*. Răspunsul este că Natura Creată ca atare nu este nici bună nici rea. Natura este natură şi atât. «Căderea Omului», adică materializarea excesivă a fiinţei umane, cu adevărat a tras în jos *întreaga* natură, cel puţin viaţa *animală* a planetei. S-a produs o duşmănire între regnuri, între cel uman şi cel animal. S-au despărţit radical căile de evoluţie ale oamenilor propriu-zişi şi ale elementalilor.

Dar s-ar putea spune că Natura nu este încă aşa de rea, dovadă că asigură hrana trupurilor a miliarde de fiinţe umane (cu toată bătaia de joc la care o supunem) şi continuă (deocamdată) să ne suporte perversiunile.

Selecţia naturală nu are nimic rău în ea, atât timp cât este doar *naturală*. Există tendinţa de a judeca procesul natural, precum faptul că pisicile mănâncă şoareci şi în general carnivorele subzistă pe seama ierbivorilor, din punctul de vedere al conştiinţei umane.

Selecţia naturală nu înseamnă decât faptul că exemplarele nereuşite, bătrâne, bolnave, sânt eliminate repede şi eficient, **fără suferinţă conştientă**.

Ceea ce pare ca o luptă nemiloasă pentru existenţă, în plan fizic, pe plan superior constituie o colaborare armonioasă între *Sufletele-specie* corespunzătoare diferitelor categorii de vieţuitoare. *În orice caz, războiul oamenilor unii cu alţii* (chiar dacă nu propriu-zis cu arme), *este mult mai nemilos.*

Natura în ansamblul ei este prin excelenţă domeniul în care se manifestă Principiul Tatălui, ceea ce constituie aspectul exterior, plastic şi formator al Divinităţii. Nu credem că ar fi jenant să desemnăm Natura ca Soţia Cosmică a lui Dumnezeu.

Şi tot ce putem să mai adăugăm este că, precum căderea Omului a tras în jos Natura, la fel evoluţia Omenirii va contribui la metamorfoza întregii Naturi în forme pentru care deocamdată nu avem posibilitate de reprezentare.

Capitolul 62
Reprezentările despre iad.
Lupta cu Anticristul în fiecare fiinţă umană

Să aruncăm o privire asupra începuturilor creştinismului. Noile învăţături (într-o formă foarte simplificată) se răspândeau printre sclavii şi proletariatul marilor aglomerări

urbane, în masa unei populaţii posedând în majoritate covârşitoare posibilităţi reduse de înţelegere intelectuală. Aspiraţia disperată către dreptate, către o lume mai fericită, se grefează pe un profund sentiment de frustrare. Noua credinţă se răspândeşte ca focul în paie şi urmează represalii sălbatice din partea autorităţilor. Mii, zeci de mii, sute de mii de creştini sânt persecutaţi, torturaţi, ucişi în decursul a vreo două secole şi jumătate. Noua învăţătură spune că trebuie săi iubeşti până şi pe cei care te omoară, dar aceasta reprezintă un ideal mai uşor de formulat decât de pus în practică. Desigur, nenumăraţi martiri se duc cu zâmbetul pe buze la moarte, fericiţi că urmează să se unească cu Hristos, dar pe de altă parte, natura omenească inferioară îşi cere drepturile. Oricât de sfânt ai fi, dacă totuşi eşti om, nu prea poţi scăpa uşor de tendinţa (*poate inconştientă*) de a-l vedea pe călăul tău suferind. Nevoia disperată de dreptate a produs, la nivelul psihomentalului colectiv, ceva ca o «dorinţă de răzbunare». Dar călăii sânt morţi demult, iar morţii nu mai simt dureri.

Este adevărat că, la popoarele antichităţii, a existat reprezentarea unei lumi a morţilor (o împărăţie a umbrelor) numită Hades (din care a derivat iadul creştin). Trebuia să fii un adevărat monstru ca să ajungi să fii condamnat de zei la chinuri veşnice în Hades. Dar aceasta ar fi fost prea puţin ca să compenseze suferinţele miilor de martiri. Chinul, ca să fie plenar, trebuie să fie trăit în trup. Un chin numai sufletesc n-ar fi putut să cuprindă dimensiunile crimelor comise de adversarii noii religii. Era nevoie de ceva mai mult. Şi dacă toţi morţii trebuie să învie, conform cu exemplul dat de Fiul lui Dumnezeu, atunci trebuie să învie şi cei răi şi să sufere în *trup* aceleaşi chinuri pe care le-au provocat trupurilor creştinilor, numai că dacă chinurile trupeşti ale martirilor au fost relativ de scurtă durată, căci deznodământul era trecerea într-o lume mai bună şi unirea cu Hristos, chinurile celor care i-au omorât pe creştini trebuiau să fie veşnice şi să se amplifice progresiv până la nivele inimaginabile. Mintea omenească s-a întrecut pe sine în a imagina rafinamentul chinurilor păcătoşilor în iad.(Un exemplu ar fi chiar Infernul lui Dante, dar în fond el n-a făcut decât să descrie realităţile din societatea în mijlocul căreia trăia!)

Hristos a reprezentat impulsul Binelui Absolut, întruparea Iubirii Infinite a Divinităţii. Este acea **Iubire Cosmică Infinită** de care au fost conştienţi *la modul plenar*, doar câţiva sfinţi creştini din cei mai mari şi care transcede orice posibilitate de abordare în categorii filozofice curente, acea trăire în comuniune cu Totul Lumilor care,după cum se zice, îl făcea pe unul dintre asceţii creştini să se roage pentru… însuşi Diavolul. Dar Răul îşi are pe plan cosmic, «drepturile» sale. Aici ne lovim de o problemă extremă, inabordabilă în categorii filozofice curente. În paralel cu Ierarhia Luminii, Ierarhia Umbrei îşi are evoluţia sa. La fiecare nouă Spirală a evoluţiei apar încercările şi obstacolele corespunzătoare noului nivel. Prin intervenţia radicală a lui Hristos în evoluţia Pământului, s-a creat un nou Bine *(nemaiîntâlnit* în epocile anterioare), *dar şi un nou rău*. Repetăm, că problema prezintă o asemenea profunzime încât nu poate fi raţionalizată în resorturile sale ultime. Dintre toţi marii gânditori şi creatori de valori din istoria culturii, poate doar Dostoievschi a fost cel care a reuşit să ridice oarecum vălul ce fereşte ochii profanilor să privească în Abisul fără fund.

Să ne amintim de scena relatată de toţi cei trei sinoptici în care Hristos îl mustră pe tânărul care i se adresează cu expresia: *Bunule Învăţător* (Matei 19,17, Marcu 10,18, Luca 18,19).

Cheia problemei stă până la urmă în acel 666 al apocalipsei, tulburătorul «număr de om». *Fiecare dintre noi* îl poartă ca germene, iar lucrarea lui Hristos a răscolit până-n ultimele străfunduri acel germen al răului inerent fiinţelor umane. Totul se petrece ca şi cum fiecare individ uman în parte ar purta în el cele două principii: al Luminii şi al Întunericului, care se lupta în permanenţă. Ar fi interesant să amintim de scena convorbirii dintre Dumnezeu şi Mefisto, din prologul tragediei Faust, în care Mefisto (Spiritul Negaţiei) îi cere personal lui Dumnezeu ca Acela să-i acorde libertatea să-l ispitească în toate felurile posibile pe Faust. Iar Dumnezeu îi dă aprobarea exprimându-şi convingerea că până la urmă *scânteia divină* din sufletul lui Faust va triumfa şi îl va mântui.

Deocamdată tot ce putem spune este că acel 666 are legătură cu structura intimă psihospirituală a fiinţei umane, de aceea se cheamă număr *de om*. (Pentru cei care doresc să aprofundeze mai serios semnificaţia acestui faimos număr, le recomandăm comentariile asupra Apocalipsei ale lui Rudolf Steiner).

Lupta cu Anticristul se dă în fiecare suflet omenesc în parte.

Omenirea nu se împarte numai în lumea celor buni şi răi, în împărăţia «oilor» şi a «caprelor», în «îngeri» şi «demoni». Fiecare îl are în sine pe «îngerul» şi pe «demonul» său. Şi tot aşa cum Sufletul Omului îl naşte pe Fiul Omului (Cristul Interior) care păşeşte în întâmpinarea Hristosului Cosmic, la fel în interiorul Sufletului se «moşeşte» germenele Fiarei, iar pe plan astral se plăsmuieşte un egregor monstruos, acea Fiară pe care a contemplat-o (anticipat) Apostolul Ioan. Din fericire acest proces este doar la început, dar se va amplifica în cursul epocilor viitoare.

Tot ce putem face este să constatăm faptul că pot exista fiinţe umane care, în virtutea acelei libertăţi transcedentale, să persevereze în rău perioade nemăsurat de lungi de timp, să se închisteze într-un eşec perpetuu. Ierarhia umbrei îşi recrutează soldaţii săi. Dar şi Armata Luminii devine din ce în ce mai puternică.

* * *

Am arătat într-o lucrare anterioară cum puterea Gândului Cosmic (a Conceptului Divin) plăsmuieşte Universul.

Într-un mod similar, dar pe planuri inferioare, gândurile cultivate timp de numeroase generaţii ale marilor colectivităţi de oameni, plăsmuiesc anumite formaţii astrale ce capătă un fel de consistenţă quasimaterială. Evul mediu european a cunoscut atâtea fenomene de isterie în care oamenii chiar îl vedeau pe diavol. Şi cea mai sinistră ironie este că acel diavol era într-un fel «real»; evident că el nu era real precum este reală această foaie de hârtie, pe care sânt scrise aceste cuvinte, dar pe un plan subtil individualitatea sa se alcătuia din toate energiile negative emanate de fiinţele umane. Iar în psihomentalul omenirii se plăsmuiesc entităţi întunecate sau luminoase. Pe plan astral te poţi întâlni cu Necuratul sau cu Alba ca Zăpada, sau cu… Moş Crăciun, şi asemenea întâlniri sânt într-un fel foarte reale.

Dar dacă există Iadul, atunci el trebuie să fie şi umplut. Groaza damnaţiunii eterne a bântuit omenirea europeană a evului mediu, timp de un mileniu şi jumătate. Hristos prin jertfa Sa a spart porţile Hadesului păgân, dar creştinii au avut grijă să-l refacă, la o scară mai largă, cu infinit mai multe grozăvii faţă de cum era el închipuit în cursul antichităţii clasice. Într-un fel, un proces grandios de «alchimie» cosmic spirituală s-a desfăşurat în mentalul popoarelor creştine.

O ciudată concepţie, foarte vag conştientizată, cerea că dacă unii progresează, atunci, *obligatoriu*, alţii trebuie să regreseze. În virtutea acelei Legi Universale a polarităţii contrariilor, acolo unde se manifestă cele mai elevate impulsuri spirituale, ca urmare a unui echilibru cosmic transcendent, se manifestă şi formele extreme ale Răului ca şi cum, dintr-un punct de vedere hiperînalt, Universul în întregul său n-ar putea subzista dacă n-ar exista această polaritate: bine-rău, viaţă-moarte, rai-iad.

Ne lovim de aceeaşi transcendenţă absolută în faţa căreia orice comentariu trebuie să înceteze.

Filozoful rus Berdiaev şi-a permis o expresie foarte şocantă care sună aproximativ aşa: Să terminăm cu mitul puterii lui Dumnezeu. Dumnezeu n-are putere nici cât a unui jandarm. Dumnezeu nu este «putere». El este Libertate şi Iubire. Dacă o asemenea exprimare poate avea un sens tolerabil, acesta este că, atunci când vorbim de Atotputernicia lui Dumnezeu, această omnipotenţă transcede orice noţiune a *puterii* în accepţiunea comună, cu tangenţă la politică, oarecum în sensul de *putere de stat*, având rolul să organizeze mari colectivităţi de oameni aparţinând *lumii obiective*, «căzute».

Şi, în acelaşi timp, Omul este menit unei activităţi creatoare, care să se prelungească în eternitate. Ca şi cum Dumnezeu ar fi renunţat la o parte din Atotputernicia Sa ca să-i confere Omului acea Libertate, care emană din Libertatea *Necreată* a Divinităţii Însăşi. *Faptele* Omului îşi prelungesc efectele în veşnicie. Să ne amintim de teribilele cuvinte: Dumnezeul Meu de ce M-ai părăsit? Am indicat că ceea ce trebuia să fie un strigăt al victoriei a fost întors cu 180 de grade şi a devenit un strigăt de disperare. Sau alte exemple precum: *«Sângele Lui pe noi şi pe copiii noştri»* sau *«Cele ce veţi lega pe Pământ va rămâne legat în ceruri»,* etc. Dar prin faptul că asemenea sentinţe au fost transpuse în scris, ele au căpătat o *eficacitate lucrativă*. *Forţa cuvântului* s-a imprimat în Spaţiul Akaşic. Ne putem întreba: Oare Dumnezeu în infinita Sa înţelepciune l-a înzestrat pe om, o fiinţă aşa de mărginită şi supusă tuturor ispitelor, cu o asemenea putere? Şi totuşi, pe undeva, într-adevăr i-a acordat o putere potenţial nelimitată. Este aceeaşi dialectică a spiritului care în ultimă instanţă transcede orice logică omenească, o dialectică care îşi are sorgintea în Divinitate şi *totodată* în profunzimile insondabile ale Eului omenesc, în «scânteia divină» din Fiinţa umană. Desigur, Providenţa Divină face ca până la urmă din toate încercările să rezulte nebănuite puteri cu efecte în veşnicie.

Capitolul 63
«Separaţia oilor de capre»

În acelaşi timp nici adversarii nu stau cu mâinile în sân, ba au chiar succese, din păcate, mai mari decât ne-am fi putut aştepta cu câteva generaţii mai devreme. Am afirmat mai înainte că s-a ajuns la o *cursă contra cronometru*.

Omenirea, în ansamblul ei, a ajuns la o stare asemănătoare cu situaţia în care se afla Hristos în timpul încercării supreme din Grădina Ghetsimani, în care părea că soarta lumii atârnă de un fir de păr. De fapt, toată evoluţia omenirii de acum încolo va fi o cursă contra cronometru şi un permanent dans pe sârmă deasupra Abisului. Căci fără luptă nu există evoluţie. Şi prin această permanentă luptă progresează şi se spiritualizează omenirea (în Bine sau în Rău), iar «lupta» se desfăşoară cu mijloace din ce în ce mai subtile.

Este foarte posibil că omenirea a trecut irevocabil dincolo de perioada războaielor clasice de mari proporţii, dar pe plan astral nu se duc «bătălii» mai puţin înverşunate, acestea predeterminând evoluţia în ansamblu a regnului uman.

Şi are loc în permanenţă o triere şi o separare a «oilor» de «capre». Dar cine sânt până la urmă «oile» şi cine «caprele»?

Fiecare dintre noi poartă în sine pe «oaia» şi pe «capra» sa, propriul său «rai» şi propriul său «iad». Aici avem de-a face cu o problemă foarte delicată. Am arătat mai devreme cum entităţi superioare luau sub protecţie sufletele fiinţelor umane aflate pe nivele mult mai joase şi în felul acesta le canalizau evoluţia. Astfel s-au sădit germenii primelor meserii, impulsuri către creaţia artistică, primele principii de organizare socială şi politică. Ne-am folosit în cursul acestei lucrări de termenul de *Eu superior*. Aici este momentul să oferim unele explicaţii suplimentare. Până la un punct, acest Eu superior este identificabil cu îngerul păzitor, ataşat fiecărui suflet uman. Acel regn imediat superior celui uman (format din fiinţele numite îngeri în tradiţia bisericii), a trecut printr-o stare de conştiinţă oarecum echivalentă celei în care se găseşte omenirea actuală. Bineînţeles, că această evoluţie s-a desfăşurat în «timpuri» despre care nu putem face nici un fel de aprecieri cantitative în ani tereştri actuali. Dar, în virtutea acelei unităţi universale a contrariilor, orice *evoluţie* este însoţită de o *involuţie*.

Trecerea regnului angelic pe un plan ontologic superior a permis «sedimentarea» monadelor umane independente, astfel că fiecare înger a rămas oarecum ataşat de un suflet uman şi a devenit răspunzător într-un fel de evoluţia aceluia (precizăm din nou că ceea ce am afirmat nu anulează nici o fărâmă din libertatea umană. Se zice că îngerii suferă, în felul lor, mai intens decât oamenii, din cauza păcatelor acestora). La fel se va întâmpla şi în cursul evoluţiei Planetei Pământ. Odată cu trecerea unui număr suficient de mare de monade umane într-un stadiu ontologic superior, alţii vor regresa. Se depune şi se va depune în continuare un fel de «precipitat», o «zgură» cosmică, care va cuprinde toate entităţile degenerate. Ne lovim de aceeaşi problemă care transcede raţiunea umană. Totul se petrece ca şi cum «căderea» unora ar fi «condiţia» fără de care n-ar fi posibilă înălţarea celorlalţi, a celor «aleşi», dar aşa cum am spus nu putem transpune sub nici o formă aceste realităţi supreme în noţiuni intelectuale curente.

Nimic nu este bătut în cuie pentru eternitate. Tot aşa cum regnul îngerilor de lumină se «sacrifică» într-un fel, ca să impulsioneze evoluţia omenirii, la fel şi omenirea mântuită se va «jertfi» în deplină libertate ca să dea o nouă posibilitate de evoluţie regnului spiritelor căzute. Acele entităţi (căzute) vor trebui să reia întregul ciclu de evoluţie de-a lungul regnurilor, dar în condiţiile despre care nu avem nici o posibilitate de reprezentare şi care oricum reprezintă o problemă ce se referă la un viitor foarte îndepărtat.

Ceea ce am spus în rândurile de mai sus, n-ar fi aşa de greu de înţeles dacă ne amintim ceea ce am explicat în prima parte a prezentei lucrări, cu privire la uciderea lui Abel de către Cain, sau chiar a ciobanului mioritic. Am arătat că la origini nu a fost vorba de crime în sensul banal, ci de o separare radicală între partea superioară (ceea ce am desemnat prin termenul de Eu superior) şi partea «căzută», coborâtă în planul fizic. Din acest punct de vedere, chiar şi cei doi fraţi din parabola fiului risipitor, pot fi priviţi ca formând o unică entitate dintre care unul a rămas pe lângă «Tatăl», iar celălalt a rămas să-şi toace averea (rezerva de forţe sufleteşti) în «ţară străină», adică în planurile inferioare de fire până când acela a ajuns la nivelul «porcilor», a ajuns sclavul unor puteri josnice

din astralul inferior, dar dorul după Spirit l-a făcut să se smulgă şi să se reîntoarcă la Tatăl, să se reintegreze în partea sa superioară, să-şi «regăsească sufletul». Se poate spune că noi toţi oarecum «ne-am pierdut sufletele» prin faptul că ne-am născut pe Pământ, adică ne-am rupt de partea propriu-zis spirituală a fiinţei noastre şi toate tribulaţiunile, zigzagurile şi revenirile de-a lungul ciclurilor de evoluţie ţintesc la «*regăsirea sufletului*», adică la reunirea *cu adevăratul nostru Sine*.

Din fericire, noi beneficiem de ajutorul entităţilor mult superioare ca nivel de evoluţie faţă de media omenirii, entităţi care îşi asumă un mare sacrificiu prin preluarea de corpuri fizice ca în felul acesta să contribuie la smulgerea unui număr cât mai mare de suflete din «somnul materialist», din «întunericul cel mai dinafară». Dar pentru asta trebuie să se găsească spirite superioare care să fie capabile să se coboare de bunăvoie în «întunericul din afară», să aibă puterea să-l suporte, dar nu la modul inconştient, precum la majoritatea covârşitoare a sufletelor umane de nivel mediu, ci *să-l biruiască*, să-l străpungă cu lumina Spiritului. De regulă asemenea entităţi sânt extrem de discrete, îşi desfăşoară activitatea în condiţii aparent foarte modeste, dar influenţa lor a fost cu totul covârşitoare în cursul evoluţiei omenirii. Ele au fost cele care au alimentat în permanenţă «candela spiritului» cu ulei şi au împiedicat-o să se stingă în perioadele de întuneric spiritual şi de persecuţii.

* * *

Desigur, pentru unii ar fi o concepţie mult mai comodă reprezentarea clasică a unui paradis în care sfinţii («oile»), se veselesc, mănâncă şi beau, în timp ce păcătoşii («caprele») ard în focul veşnic. Şi bineînţeles că urletele condamnaţilor din iad nu se aud în rai ca să tulbure veselia celor mântuiţi, precum într-un castel medieval, în timp ce cavalerii se ospătau în sala de mese, nu se puteau auzi gemetele unor ţărani răzvrătiţi care erau schingiuiţi în beciuri.

Poate că într-un fel se poate spune că Dumnezeu a creat un rai (Chiar textul Genezei spune că Dumnezeu a «clădit rai în Eden»), dar în mod cert n-a creat nici un fel de iad. Iadul este o creaţie născută exclusiv din psihomentalul oamenilor şi tot oamenilor le va reveni sarcina să-l desfiinţeze.

Într-o lucrare anterioară, am folosit termenul de *mentalizare* în sensul de meditaţie creatoare de nivel superior şi care ajunge să capete efecte vizibile chiar la modul fizic, în orice caz este vorba de o putere născută din gândurile oamenilor şi care poate influenţa mari mase de fiinţe umane, atât în bine cât şi în rău. Asemenea gânduri care se cultivă în decursul multor generaţii, ajung să capete un fel de quasimaterialitate aşa că în această perspectivă, chiar şi iadul este dintr-un punct de vedere chiar foarte real.

«Iadul» va exista cât timp oamenii *vor dori* să existe şi bineînţeles îl vor alimenta cu «păcătoşi», cât timp omenirea va continua să se menţină într-o asemenea stare care să determine acea permanentă separaţie a «oilor» de «capre», cât timp fatalitatea evoluţiei în materie îi va împinge pe unii într-o direcţie iar pe alţii în direcţie opusă. Dar aşa cum am spus, nimeni nu este obligat să rămână la nesfârşit chiar şi în «iad».

Am arătat cum prin saltul ontologic realizat de către ierarhia angelică,imediat superioară omului, s-a produs o individualizare a monadelor umane, astfel că regnul uman actual poate fi privit ca efectul unui fel de «separaţie între planuri». Adică prin faptul că s-au plăsmuit îngerii, s-au precipitat individualităţile umane şi fiecare om îşi are îngerul său păzitor, despre care am spus că poate fi identificat cu *vocea conştiinţei* sale. Ceea ce am afirmat nu anulează importanţa covârşitoare a întrupării Cuvântului, căci

dacă Hristos n-ar fi coborât printre oameni, soarta omenirii era să se auto-anihileze în final printr-un război al tuturor contra tuturor. Acest război tot va veni, dar numai pentru aceia care, după nu se ştie câte cicluri de evoluţie, tot vor refuza să asimileze impulsul Cristic.

Există numeroase indicii că ceva asemănător cu ceea ce am indicat mai sus (adică acea «precipitare» a monadelor umane aflate înainte într-o stare de «dizolvare» în ansamblul ierarhiilor), este pe punctul să înceapă în cadrul regnului omenesc actual. Desigur, este mult mai comod să ne ţinem de textul clasic al Evangheliilor. «Mântuiţii» vor intra în «Cămara de nuntă», ceilalţi vor rămâne în întunericul cel mai dinafară, adică în materialitate. Dar ceea ce se depune provine *din noi*, şi din *fiecare dintre noi*, căci în ultimă instanţă noi toţi suntem *una* cu Dumnezeu. (Nu spune asta Hristos în rugăciunea arhierească?). «Părţile bune» care se vor ridica pe un plan superior de fire vor lucra la evoluţia celor căzuţi, a «caprelor», vor deveni «îngerii lor păzitori». Până la urmă se vor plăsmui trei regnuri de oameni, aflaţi pe nivele diferite de evoluţie, nivele între care vor exista mari diferenţe calitative precum între îngeri şi oameni. Numai că ceea ce am afirmat în rândurile anterioare vizează un viitor foarte îndepărtat care depăşeşte stadiul propriu-zis pământesc şi care în literatura esoterică este desemnat prin denumiri simbolice precum «Jupiter», «Venus» etc.

Rudolf Steiner ne prezintă o experienţă foarte dramatică cu care trebuie să se confrunte orice Maestru Spiritual aflat deja pe o treaptă superioară de conştiinţă. În faţa sa apare o entitate de o măreţie şi strălucire atât de covârşitoare, încât nici un ochi omenesc n-ar putea să privească, iar Maestrul are conştiinţa zdrobitoare a faptului că în faţa sa se găseşte însuşi Hristos în întreaga Sa Slavă. Şi Hristos îi spune:

«Tu ai ajuns la un foarte înalt nivel de desăvârşire, dar tocmai acum eşti pus în faţa Încercării Supreme. Poţi rămâne definitiv în lumea spirituală şi să nu te mai întorci niciodată în straturile dense, dar nu o să ai linişte până ce nu vor fi mântuiţi toţi semenii tăi şi va trebui să te întorci mereu ca să-i ajuţi pe cei rămaşi în urmă, pe cei căzuţi în «întunericul cel din afară».

Dar asta înseamnă *niciodată*, căci acea «precipitare» a entităţilor căzute se produce în permanenţă şi mai vin şi entităţi din regnul animal, căci evoluţia a început *din eterni*tate şi se prelungeşte în *eternitate*.

Cea mai mare fericire pentru un Maestru Spiritual nu constă într-un fel de beatitudine «abstractă», într-un «paradis» în care nu faci nimic altceva decât să asculţi corurile îngerilor, ci într-o *veşnică muncă* pentru progresul spiritual al omenirii, într-o permanentă luptă (în care în orice caz nu te plictiseşti!), în vederea răspândirii luminii spirituale, în scopul smulgerii unui cât mai mare număr de suflete din întunericul materiei.

Puterile Spiritului care au început să se reverse în virtutea necesităţilor spiritual-cosmice corespunzătoare stadiului în care a ajuns omenirea, vor fi conferite în mod fatal şi celor buni şi celor răi. Dar unii se vor folosi de ele spre bine, iar alţii pentru satisfacerea dorinţelor egoiste. Aceştia vor deveni magicieni negri.

Întreaga istorie viitoare a omenirii va fi o continuă luptă între Magii albi şi cei Negri. De fapt, lupta a început încă de la originile Pământului (Ispita Şarpelui) dar se va acutiza până la nivele de neimaginat pentru minţile contemporanilor noştri. Am folosit cu bună ştiinţă cuvântul mag (căci nici Evanghelia nu se ruşinează de el) în sensul de *Magistru*, adică *Maestru Spiritual*. Fiecare fiinţă umană are ca sarcină a evoluţiei sale individuale să devină un «mag».

Asta o spune chiar Hristos când le promite celor care cred în El asemenea puteri încât să facă lucruri «*şi mai mari decât acestea*», adică mai mari decât cele care au fost făcute pe când Fiul lui Dumnezeu călca cu picioarele Sale pământul.

Ceilalţi, *închinătorii la idoli* (adică la «idolii» materialităţii), *vrăjitorii* (adică cei care se vor folosi de forţele *telurice* în vederea satisfacerii egoităţii proprii), se vor complace să sălăşluiască în «întunericul din afară».

* * *

Există în Evanghelii un exemplu care ilustrează ceea ce am analizat mai devreme în legătură cu acel proces de *separare* a entităţilor. Astfel încât în timp ce unii progresează, alţii se scufundă în abis.

Este vorba de vindecarea demonizatului din ţinutul Gadarenilor. A devenit aproape inutil să amintim că la fel ca în alte locuri, relatările sinopticilor nu coincid cu totul. În Marcu (*cap.5*) şi în Matei (*cap.8*), ţinutul respectiv este numit «al Gadarenilor», iar în Luca este vorba de ţara Gherghesenilor (ar fi două neamuri diferite?). În Luca şi Marcu este vorba de *un demonizat*, iar în Matei de doi. În acelaşi capitol din Matei, cu câteva versete mai înainte, se spune că Hristos a vindecat mulţi demonizaţi. Dar aceste discrepanţe nu au importanţă. Ca peste tot, trebuie să pătrundem semnificaţia spirituală.

Conform cu Evanghelia lui Luca (*cap.8,26-31*), atunci când Iisus şi apostolii au ajuns în ţinutul Gherghesenilor, le-a ieşit în cale un demonizat despre care aflăm că era posedat de o *întreagă legiune de demoni*. Este interesant de remarcat că toţi cei trei sinoptici relatează confruntarea lui Hristos cu *legiunea de demoni*, imediat *după* potolirea furtunii pe mare (*adică din sufletele apostolilor*!).

Iar după ce Hristos a scos demonii din fiinţa acelui om, aceia i-au cerut să intre într-o turmă de porci,ceea ce a avut ca rezultat faptul că întreaga turmă s-a repezit în apă şi s-a înecat. Dar luat ca atare, acţiunea acelor demoni este foarte ciudată, căci ei aveau nevoie de trupuri *vii*, fie şi de animale, ca să se poată hrăni cu energiile vitale şi nu de porci înecaţi. Textul indică un număr de două mii de porci (*Matei 5,13*), oare un număr aşa de mare de demoni aveau «sarcina» să chinuie un singur om?

Să ne amintim de ceata celor «patru mii» sau a celor «cinci mii» care au fost hrăniţi cu «pâinile» şi «peştii» pe care i le-a oferit Hristos.

Dacă cei patru mii reprezentau omenirea contemporană cu Hristos, ia cei cinci mii deja întruchipau evoluţia viitoare, atunci cei «*două mii*» formau o categorie de entităţi mult rămase în urmă, căzute sub domnia absolută a simţurilor (dovadă că sânt calificaţi drept «porci»), în timp ce principiul spiritual superior a ajuns «demonizat», adică într-o stare de totală amorţire şi subordonare faţă de *instinctele animalice*. Atunci când Hristos a pus piciorul în ţinutul în care «bântuia» demonizatul, acela a alergat în faţa Lui şi a căzut la pământ rugându-L să nu-L mai chinuie. Oare cel stăpânit de demoni era chinuit de Hristos înainte de a-L fi văzut? Şi cum de-a ştiut cine este Cel din faţa lui, dacă era în aşa hal de tulburare a minţii? Iar după ce s-a vindecat, omul din care ieşiseră demonii L-a rugat pe Iisus să-i permită să rămână cu El.

Este o indicaţie clară asupra unui principiu superior care se afla într-o maximă tulburare şi sfâşiere din cauza unei disperate aspiraţii către Spirit, dar care nu îşi putea găsi satisfacţia în instituţiile religioase ale epocii. Sub impactul Puterii lui Hristos, s-a produs o vindecare la nivelul Eului Superior, prin faptul că acel bărbat nu numai că a redevenit normal, dar la porunca lui Hristos, a început să propovăduiască cuvântul Domnului în tot ţinutul.

În acest punct este cazul să facem o paranteză ca să încercăm să lămurim contradicţia dintre unul sau cei doi demonizaţi la fel ca şi cazul cu unul sau cei doi orbi din Ierihon. Aşa cum am mai avut ocazia să amintim, numerele din Evanghelie (şi din Biblie în general) au alte semnificaţii decât în viaţa curentă. *Unul* nu înseamnă neapărat unul singur şi «mai mulţi» pot să nu fie mai mulţi ca trupuri distincte.

În Marcu 10 se vorbeşte de un orb vindecat, dar în Matei 20 apar *doi orbi* plasaţi *în acelaşi context* şi aceşti orbi i se adresează lui Hristos cu *exact aceleaşi cuvinte*, cerându-i să-şi recapete vederea. De fapt aici este vorba de *trup şi spirit*, de aceea sânt doi lipsiţi de vedere, adică lipsea atât vederea fizică cât şi cea a duhului. Numai că în ceea ce priveşte orbul din naştere (căci în toate exemplele este vorba de aceeaşi individualitate) am văzut că problematica este mult mai complexă. El nu a fost mai rău decât cei din jurul său, şi nici orbirea nu a reprezentat efectul unei karme foarte rele. Într-un fel el a fost ales ca să se vădească lucrarea Spiritului. La aflarea veştii că vine Hristos, presupusul Mesia, în el s-a trezit «scânteia divină» prin care orbul L-a recunoscut pe Mântuitorul Lumii, iar rezultatul a fost că el nu numai că şi-a recăpătat vederea trupească, dar a căpătat *vederea spirituală* şi a devenit un discipol al lui Hristos («amândoi orbii» au fost vindecaţi, şi cel material, şi cel spiritual).

Iar faptul că într-o Evanghelie se vorbeşte de un demonizat, în timp ce cealaltă pomeneşte de doi, se explică la fel ca şi contradicţia dintre unul sau doi orbi din Ierihon. Cei doi erau de fapt tot unul singur, dar la fel ca şi în cazul orbului din naştere, tulburarea care a cuprins fiinţa demonizatului din ţinutul Gadarenilor a atins nu numai partea legată de conştiinţa sa empirică, nu a afectat numai omul material ci şi pe cel interior, şi a pătruns în *adâncurile secrete* ale fiinţei sale, până la Spirit. Cu alte cuvinte, asta înseamnă că sfâşierea a fost aşa de puternică încât a atins ceea ce în limbaj esoteric este denumit Eul superior, (cel care în urma iniţierii apare în faţa privirii spirituale a aspirantului ca un dublu al său propriu, ca un suflet soră şi totuşi distinct până la un punct).

De aceea, într-un anume context se poate vorbi de *doi* orbi sau de doi demonizaţi. Dar şi Puterea lui Hristos a fost pe măsură încât a putut vindeca chiar şi nucleul cel mai lăuntric (inconştient) al fiinţei umane. S-au refăcut legăturile dintre Spirit (Eul superior) şi partea propriu-zis întrupată în materie.

În sprijinul celor expuse, adăugăm că mai există cel puţin un episod în care intervine raportul misterios între o entitate întrupată efectiv şi partea legată de Eul superior; este vorba de femeia care avea timp de doisprezece ani o scurgere de sânge. Dar legat intim de vindecarea miraculoasă a femeii, are loc o nouă vindecare şi anume a fiicei lui Iair, mai marele sinagogii, o fată «ca de doisprezece ani».

Este remarcabil amănuntul că vindecarea femeii cu scurgere de sânge este intercalată în episodul vindecării fiicei lui Iair, căci femeia respectivă s-a atins de hainele lui Iisus pe când El se îndrepta către casa şefului sinagogii. Aici este sugerată o legătură foarte profundă între femeia bolnavă şi fiica lui Iair. În Evanghelii nu numai anumite cuvinte sau expresii exprimă taine profunde, ci şi *ordinea* în care sânt aşezate unele episoade, ca şi cum vindecarea fetei era condiţionată de vindecarea femeii. În realitate, «femeia bolnavă» nici nu era întrupată efectiv. Ea reprezenta Eul superior al fiicei lui Iair. În sufletul fetei s-a produs o foarte gravă tulburare. Ea aspira inconştient către o nouă Lumină a Spiritului, dar se sufoca în corsetul reprezentărilor tradiţionale iudaice. Aceasta i-a provocat o paralizie a forţelor sufleteşti care ar fi dus la moartea fizică dacă nu intervenea Hristos.

Şi această tulburare s-a repercutat pe nivelele spiritului, căci chiar Eul ei superior a fost serios afectat. Femeia care s-a atins de hainele lui Iisus suferea de o «scurgere de sânge» timp de 12 ani. Dar ce putea însemna această scurgere de sânge?

O hemoragie care să ţină doisprezece ani ar fi ceva absurd din perspectivă medicală. Pe vremea aceea nu existau transfuzii de sânge ca să menţină un corp în viaţă.

Dar din punct de vedere esoteric, *sângele* este expresia fizică a Spiritului, a Eului uman. De aceea când Faust a făcut pactul cu Forţa Răului, el a fost nevoit să «semneze cu propriul său sânge», adică să garanteze cu fiinţa sa lăuntrică, cu Eul său.

Ca şi în alte părţi, cei doisprezece ani de boală, ca şi vârsta fetei, *cea de doisprezece ani*, sau vârsta de doisprezece ani a lui Iisus, exprima raporturile profunde care se stabilesc între un suflet individual şi constelaţiile zodiacale. În cazul fiicei lui Iair, aceste raporturi au fost grav perturbate. Eul ei risca să se risipească iremediabil în largul lumilor. De aceea vindecarea ei nu a fost posibilă înainte ca Hristos să fi acţionat la un nivel ontologic superior.

S-a produs o vindecare şi o normalizare a raporturilor cu întregul cosmos (la nivelul Eului superior), căci cei 12 ani se referă la întregul zodiac. În clipa când s-a oprit «scurgerea de sânge», a încetat acea permanentă risipire a forţelor Eului, Eul fetei s-a regăsit pe Sine şi s-a reîntors în trup, aşa că s-a produs «învierea» ei.

Aşa cum am avut numeroase ocazii să remarcăm, fenomenele şi procesele descrise în mod simbolic de evanghelişti sânt de o asemenea profunzime, încât efectiv nu existau categorii ale intelectului capabile să le expună în mod adecvat. Nu mai rămân decât imaginile plastice sugestive. Şi atunci cu atât mai evident devine faptul că autorii Evangheliilor nici nu se puteau exprima altfel având în vedere nivelul general de receptivitate şi înţelegere al marii majorităţi a contemporanilor lor.

Revenind la episodul cu demonizatul din ţinutul Gadarenilor, putem spune că natura inferioară (porcii) a fost separată, «aruncată afară» şi s-a înecat. Era o categorie de entităţi care deja era atinsă de un morb al autodistrugerii. Prin intervenţia lui Hristos, ei au fost împinşi pe un nivel ontologic care le era propriu (şi în care de fapt se simt bine). Ei formează categoria «sufletelor pierdute» cel puţin pentru actualul ciclu de manifestare. Şi tocmai această «cădere în abis» a «porcilor» a permis eliberarea părţii superioare care tot mai păstra, cu toată extrema tulburare, un dor după Spiritualitate.

Episodul cu demonizatul din neamul Gadarenilor poate să ilustreze foarte pregnant starea omenirii actuale, conflictul care se acutizează dramatic la foarte multe suflete umane dintre aspiraţiile către Spirit şi răzvrătirea naturii inferioare, «porceşti». Fiinţa Omului se zvârcoleşte fiind sfâşiată între «rai» şi «iad» şi, prin forţa Spiritului, ruptura (poate chiar foarte dureroasă) devine inevitabilă. Partea superioară se smulge, sub impactul Spiritului, din materialitate, iar natura inferioară sub chipul «porcilor» se individualizează de partea sa. De cealaltă parte, Spiritul chiar dacă accede la un fel de «mântuire» se simte neîmplinit. Oricât de rea ar fi natura «porcească», tot îşi are rolul şi menirea sa. Însăşi fericirea «porcilor» riscă să se transforme într-un fel de fum, devine tot ceea ce orientalii numesc Maia (Marea Iluzie) şi atunci singura menire, singura raţiune de a fi a Spiritului este permanenta revenire, permanenta muncă asupra celor căzuţi, în vederea ridicării lor spre lumină. Şi acest proces se desfăşoară *în permanenţă* de la începutul istoriei Pământului, dar în perioadele de criză, de zguduire ontologică, precum este cea în care trăim noi în momentul actual, fenomenele de separaţie a «oilor» de «capre» se acutizează într-un mod foarte dramatic.

Dar pot să fie entităţi care să ajungă aşa de jos, încât să fie nevoite să reia *întreaga evoluţie* dea-lungul regnurilor *subumane*. Vom da un exemplu care a apărut într-o lucrare esoterică. S-a transmis informaţia că spiritul lui Irod (cel care a ucis pruncii), a fost redus la stadiul de «mineral». Adică el a devenit un fel de «stâncă», dar o «stâncă» care, în felul său, este conştientă că este stâncă.

* * *

Nu-i de mirare, că mulţi din cei ale căror suflete aspiră cu disperare spre lumină, dar sânt nesatisfăcuţi de ineficienţa teologiei tradiţionale, sau dezamăgiţi de calitatea corpului clericilor, se orientează spre noi doctrine mai promiţătoare, cum sânt sistemele metafizice orientale, sau unele culte neoprotestante.

Succesul relativ al unor asemenea grupări poate fi explicat în parte prin faptul că ele oferă pe undeva nişte explicaţii mai logice ale textelor biblice, dar într-o formă foarte «materialistă», adică în sensul că totul este interpretat (în aparenţă foarte convingător) prin prisma unor reprezentări sensibile (cum ar fi zilele creaţiei, despărţirea apelor de ape, etc.).

Biserica tradiţională respinge pe bună dreptate asemenea interpretări mult prea grosiere. Foarte just. **Dar ce punem în loc?**

De asemenea, mai intervine şi un anume exclusivism, promisiunea apartenenţei la un grup de «aleşi», care ar avea privilegiul păstrării «adevăratului» creştinism.

Să ne amintim de expresia atribuită lui Iisus: *Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl a binevoit să vă dea vouă Împărăţia! (Luca 12,32)*.

Şi evident, cu cât este mai mică «turma», cu atât creşte şi sentimentul unei anume excelenţe legat de perspectiva ocupării unor locuri fruntaşe în viitoarea Împărăţie. Ca întotdeauna, anumite expresii sânt smulse din contextul general al mesajului Evanghelic şi adaptate nevoilor de promovare ale unor interese de grup, chiar dacă aceste «interese» sânt tot de natură spirituală, dar exclusiviste.

Capitolul 64
Aşa-numitul fenomen OZN.
Fondul spiritual al civilizaţiei tehnologice contemporane şi «războiul tuturor contra tuturor»

De cealaltă parte, asistăm la ofensiva doctrinelor orientale care, cu toate aspectele lor stranii, neobişnuite pentru mentalitatea europeanului, oferă pe plan metafizic soluţii mai acceptabile din punctul de vedere al raţiunii umane - «Paradisul», «Împărăţia Cerurilor», «mântuirea» se câştigă prin merit *individual*. Foarte corect. Dar pare absurd, chiar revoltător din punct de vedere moral, că Divinitatea a condiţionat *în mod iremediabil* soarta finală a fiinţei umane de acest interval ridicol de mic (în comparaţie cu viaţa Pământului), cuprins între naştere şi moarte (sau mai bine zis între *aşa - zisa* naştere şi *aşa - zisa* moarte).

E foarte uşor «să rabzi până la sfârşit» dacă eşti sănătos, asigurat material, etc. Dar în urechile a milioane de deznădăjduiţi o asemenea expresie poate avea o cu totul altfel de rezonanţă. Unul se naşte bogat, drumul vieţii sale se derulează ca pe roate, fără încercări insuportabile şi are asigurată mântuirea, altul nimereşte într-un mediu social infernal care poate să-l împingă la crimă, îşi poate pune capăt zilelor într-un moment de deznădejde şi

este condamnat, *fără drept de apel*, pentru eternitate. Şi chiar dacă cel dezavantajat totuşi «rabdă până la sfârşit», nevoia elementară de dreptate şi de asigurare a unei compensaţii, inerentă naturii umane, cere ca cel privilegiat să treacă prin experienţe dureroase, ca să dovedească că merită «paradisul», căci «sătulul» nu crede celui «flămând», până când nu flămânzeşte şi el.

Tehnicile de meditaţie orientale pot fi salutare - până la un punct - pentru un număr restrâns de europeni, dar nu oferă soluţia pe termen lung.

La fel şi puzderia de culte şi concepţii sincretice care pătrund în conştiinţele europene. Tot spiritul Creştin are menirea să integreze pe un nivel superior şi să transfigureze adevărurile tuturor celorlalte religii. Aici nu se pune problema de a *opune un set* de dogme *altui set* de dogme şi tradiţii, căci asta se face de două milenii cu rezultate derizorii. Şi în această perspectivă tot clerului creştin îi va reveni răspunderea în viitorul imediat (adică următoarelor două-trei generaţii, în măsura în care ne raportăm la scara istoriei).

Şi numai în felul acesta se va putea ajunge la Idealul trasat de Hristos pentru Omenire şi anume: *o singură turmă şi un singur păstor (Ioan 10,16)*.

Dar, peisajul spiritual al omenirii contemporane prezintă fenomene mult mai bizare. Au înflorit o serie de culte care pot fi denumite de-a dreptul neopăgâne. Nu este vorba de marile religii ale Asiei, cu o teologie elaborată şi cu tradiţii milenare, ci mai degrabă de un fel de «vrăjitorie», cel puţin de o abordare a entităţilor de la baza naturii, adică a puterilor vii ale teluricului, ale elementelor: «pământ», «apă», etc. A înflorit o întreagă literatură care poate fi numită *magică*.

Asemenea fenomene nu pot fi calificate ca fiind exclusiv malefice. Cel puţin se manifestă nevoia acută la multe suflete, de a se smulge din «paradisul» electronic, chiar dacă forma de prezentare este de multe ori foarte discutabilă. Am afirmat mai devreme că înmulţirea contactelor cu entităţile eterice ale elementelor intră în mersul firesc al evoluţiei. Dar pericolul constă în transformarea unor asemenea legături într-un fel de cult, o pseudo-religie. Sub nici o formă o conjuraţie adresată spiritelor Naturii nu poate avea eficacitate lucrativă în sens pozitiv. Raporturile sufletului uman cu fondul spiritual al Naturii s-au schimbat radical faţă de situaţia de acum două mii de ani. Cel mult, o entitate aparţinând regnului elementalilor se poate supune voinţei malefice a unui vrăjitor. Ei se bucură dacă primesc gânduri de simpatie din partea oamenilor, dar nu noi putem aştepta ajutorul lor, ci exact invers.

Ei aşteaptă din partea oamenilor un fel de «mântuire». Din informaţiile primite de la cei care au putut lua contact cu entităţile elementelor, rezultă că activitatea industrială a oamenilor le provoacă o imensă suferinţă. *Spiritul viu* al Naturii se sufocă în corsetul tehnologic al omenirii.

* * *

De cealaltă parte a baricadei, se menţin cei care tot speră într-o soluţie «tehnologică» a problemelor omenirii. Numai că, dacă omenirea nu va fi capabilă să-şi găsească soluţiile prin forţe proprii, se aşteaptă intervenţia binevoitoare a reprezentanţilor unei (sau unor) civilizaţii extraterestre. Şi anumite fenomene ar sugera ideea că asemenea speranţe nu sânt chiar lipsite de orice bază reală. Este vorba de aşa numitul fenomen OZN.

Dacă am folosi termenul de extraterestru în sens larg, ca desemnând o entitate incomparabil mai evoluată decât nivelul oamenilor, atunci constatăm că nici concepţia creştină tradiţională n-ar fi străină de o asemenea noţiune. Părinţii Bisericii au vorbit de

nenumărate ierarhii de fiinţe care populează Universul. Există învăţătura clasică a Bisericii despre cele nouă trepte de entităţi angelice, tot atâtea «trepte» către Sfânta Treime.

«*Învaţă de la stele că-n Cer sânt numai oşti*» spune un vers dintr-o poezie intrată în folclorul internaţional şi atribuită unui autor anonim, nu se ştie din ce naţie.

Problema se pune dacă putem concepe o civilizaţie (în sens omenesc) situată undeva pe o altă planetă, formată din fiinţe din «carne şi oase», adică alcătuite din materie biologică (pe baze de proteine) şi eventual chiar asemănătoare la chip cu oamenii. O asemenea civilizaţie ar beneficia de o super - tehnologie care să ne depăşească cu mii de ani şi care să ofere posibilităţi de străbatere a incomensurabilelor distanţe cosmice (de nu se ştie câţi ani lumină).

Mărturisim că nu ştim să răspundem la o asemenea întrebare, *dar nici nu ne interesează*, din motive evidente pentru orice cititor care a reuşit să ne parcurgă până-n punctul la care am ajuns şi va avea răbdarea să ne însoţească până la sfârşitul lucrării.

Nu negăm că în spatele acestor nenumărate relatări despre obiecte zburătoare neidentificate sau întâlniri cu extratereştri, se ascunde o problemă serioasă, poate nu neapărat în exclusivitate malefică.

S-au acumulat informaţii despre *milioane* de contacte în ultimele decenii cu presupuşi ozenauţi, aşa că fenomenul sub nici o formă nu mai poate fi taxat ca o mistificare sau o colecţie de inventii gazetăreşti. Este cert că toţi cei care povestesc despre întâlniri cu obiectele zburătoare misterioase şi eventual despre «ocupanţii» lor au văzut ceva. Întrebarea care se pune este: **Ce au văzut ei de fapt?**

S-a creat un fel de pseudo-religie pe marginea acestor OZN-uri, numită ozeneolatrie sau UFO- latrie (UFO- reprezintă iniţialele cuvintelor din limba engleză care formează expresia: obiecte zburătoare neidentificate).

Cea mai mare parte din literatura OZN nu reprezintă nimic altceva decât praf în ochii lumii. Dar unii cercetători mai perspicace ai fenomenului şi care au fost capabili să privească puţin mai adânc lucrurile, au remarcat o serie de ciudăţenii care nu concordă cu imaginea clasică a unor reprezentanţi ai unei civilizaţii super-tehnologice. Din numeroasele poveşti despre contactele cu ocupanţii eventualelor «nave extraterestre»,n-ar rezulta cine ştie ce nivel de inteligenţă al acelor fiinţe. Ba mai mult, s-ar putea zice că ele prezintă uneori apucături ciudate, asemănătoare cu modul de manifestare al demonilor şi strigoilor din evul mediu, evident cu modernizările corespunzătoare reprezentărilor curente ale sec. XX. Să ne amintim despre ceea ce am spus mai înainte cu privire la fenomenele de isterie medievale, când oamenii vedeau pe diavol, de fapt un fel de proiecţie quasimaterializată produsă de subconştientul colectiv al *lumii creştine; un fel de precipitat otrăvit* născut din coşmarul fiinţelor umane. Cu siguranţă că s-au modernizat şi dracii. A trecut moda coarnelor şi copitelor, acum se poartă costume de cosmonaut.

În faţa teribilelor atacuri ale unei civilizaţii demonizate, instituţiile religioase clasice (cel puţin din cadrul lumii creştine) se mulţumesc cel mult la o rezistenţă pasivă sau să se baricadeze în spatele formulelor dogmatice, juste în esenţă, dar care luate ca atare, fără interpretările corespunzătoare noilor cerinţe ridicate de nevoile de cunoaştere modernă ale Spiritului Uman, devin din ce în ce mai incapabile să satisfacă necesităţile spirituale ale europenilor. De aici şi tendinţa de a evada fie într-un viitor paradis tehnologic, fie într-un trecut mitic fabulos.

Unele culte milenariste se leagănă în speranţa unei inevitabile «apocalipse» de factură «clasică». În fond, omenirea a ajuns aşa de rea, încât este imposibil ca Dumnezeu să mai rabde cumulul de nedreptăţi ce s-a îngrămădit în cursul întregii istorii umane, căci atunci de ce a mai creat fiinţele umane? Asta poate să se întâmple chiar mâine sau poate peste un an sau poate peste zece ani, dar cât mai poate să dureze?

Şi cea mai mare ironie este că nu se poate pune mâna în foc că nu se va întâmpla şi aşa. Arsenalul nuclear de care dispune omenirea este suficient să distrugă nu numai civilizaţia, dar chiar viaţa ca atare de pe suprafaţa Planetei.

Până la urmă, Pământul ca planetă va trebui să intre în disoluţie, conform cu eternele legi ale metamorfozelor cosmice, cărora se supun toate entităţile şi formaţiile Universului, fără excepţie, de la cristale sau organisme unicelulare, până la sisteme solare.

Am putea aminti cu această ocazie nişte versuri care se găsesc într-unul din manuscrisele lui Eminescu:

Şi astfel pasăre şi ram / Şi Soarele şi Luna /

Se nasc şi mor în Sfântul Brahm / În care toate-s una

Dar această transfigurare finală nu trebuie să se producă înainte de vreme. În general, se apreciază (la nivel esoteric) că omenirea mai are în faţa ei cam trei milenii de evoluţie propriu-zis fizică (din punct de vedere al percepţiei noastre actuale a timpului). Un asemenea număr de ani ar putea fi acceptat având în vedere că timpul nostru *istoric* a «început» cam cu cinci milenii înainte de Hristos şi că au trecut două mii de ani de la întruparea Cuvântului, eveniment central al Evoluţiei Pământului, care s-a produs într-un fel de «punct de mijloc» al unei anumite perioade de evoluţie. Conform cu afirmaţia lui Rudolf Steiner, au fost necesari trei sute de ani ca spiritele apostolilor şi ale discipolilor apropiaţi ai lui Hristos (şi în general întregul Cosmos) să se pătrundă în profunzime de întreaga semnificaţie a Impulsului lui Hristos. Şi de abia după trecerea acestei perioade de timp au fost posibile primele sinoade ecumenice şi elaborarea dogmaticei creştine.

Dogmele (ca formule imuabile exprimând principiile noii credinţe) au fost necesare ca un fel de «înveliş de protecţie», menit să asigure Supremele Adevăruri faţă de toate deviaţiile şi lipsa de înţelegere a naturii umane. Şi chiar aşa, Biserica a trebuit să se confrunte în primele secole ale funcţionării sale ca instituţie istorică, cu o mulţime de mişcări deviaţioniste. În cursul următoarelor trei milenii urmează ca «Evanghelia să fie propovăduită la toate neamurile», adică Marele Impuls a lui Hristos va penetra, încetul cu încetul şi în profunzime, marea masă a monadelor umane.

Pentru moment şi din punct de vedere mai mult sau mai puţin formal, mai puţin de o treime din omenire este creştină, dar ultimii două mii de ani de istorie au reprezentat un fel de perioadă de pregătire faţă de ceea ce urmează.

Şi în tot acest timp se va desfăşura o înnobilare şi spiritualizare a corporalităţii umane, o înaintare progresivă către elaborarea «corpului învierii», în timp ce acei care vor continua să se opună, vor luneca pe panta «războiului tuturor contra tuturor».

Cineva ar putea să se întrebe: Dar totuşi de ce trebuie să se întâmple aşa? Oare Dumnezeu doreşte să se producă asemenea conflicte? Nu putem să ne închipuim o posibilitate de evoluţie fără nenumărate lupte, tragedii? Reamintim că «războaiele» viitorului care vor însoţi inevitabil evoluţia vor căpăta aspecte mult mai subtile şi spirituale. Se vor da «lupte» pentru controlul sufletelor, pentru impunerea anumitor atitudini spirituale. Am afirmat mai devreme posibilitatea ca acele entităţi ce vor însufleţi trupurile iremediabil degenerate, nici să nu mai fie suflete propriu-zis umane. Rudolf

Steiner face afirmaţia că cei care vor continua să se opună evoluţiei, chiar după parcurgerea unui anume număr de cicluri cosmice, vor forma în final un corp ceresc numit «Luna incorigibilă». De fapt este vorba de ceea ce astronomii contemporani numesc «găuri negre», *capcane gravitaţionale absolute* care înghit orice formă de materie sau radiaţie (de aceea se cheamă «negre»). Dar chiar şi aceste «găuri» reprezintă porţi de intrare spre alte nivele existenţiale despre care chiar că nu are sens să mai speculăm.

Nu ne rămâne decât să ne referim mereu la tulburătoarea şi covârşitoarea posibilitate a fiinţei umane de a călători pe calea luminii sau a întunericului şi a progresa în bine sau în rău până la limite inimaginabile.

* * *

Mai devreme sau mai târziu, fiecare trebuie să se confrunte cu «Anticristul» din propria sa fiinţă, cu propriul său număr al Fiarei.

Dacă Hristos este purtătorul principiului Euităţii, atunci adversarul Său poate fi numit Anti-eu, adică ceva care atacă nucleul cel mai lăuntric al Spiritului omenesc.

În clipa de faţă, majoritatea covârşitoare a sufletelor umane întrupate sânt (din fericire!) încă foarte departe de *punctul încercării supreme.* Dar dacă privim omenirea *în ansamblul ei*, atunci putem spune că ea se găseşte într-o stare de extremă cumpănă, echivalentă cu lupta lui Hristos împotriva Puterilor adverse în Grădina Ghetsimani.

«Războiul tuturor contra tuturor» care se va desfăşura pe plan mental îi va cuprinde pe toţi cei care vor refuza sistematic să asimileze Impulsul Cristic. Remediul contra acestei tendinţe generale de excludere reciprocă a monadelor umane, este Iubirea lui Hristos care asigură acea întrepătrundere a Eurilor, dar **fără pierderea individualităţii proprii.**

Germenele acestui proces a fost sădit de Hristos prin Misterul Cinei, prin acea «împărtăşire» generală din «substanţa» cristică, de care *potenţial* a beneficiat întreaga omenire, dar care urmează să se actualizeze pentru marea masă a sufletelor umane, în cursul evoluţiei viitoare. De cealaltă parte, cei care nu îl primesc pe Hristos ating în mod fatal limita egoismului absolut, o hiperdezvoltare, în sens negativ, a egoităţii proprii, ceea ce s-ar putea numi, din punct de vedere filozofic, *solipsism* (amintim celor ce nu cunosc termenul, că acesta exprimă o concepţie ultra radicală care, împingând aserţiunile sale până la limita absurdului, ajungea să afirme că nu există nimic altceva decât propriul eu).

Numai că cei care se pun în serviciul puterilor telurice (materialiste), ajung ce-i drept la o exacerbare a egoismului, dar aceasta este, iarăşi, doar o iluzie, căci privit *de pe planul spiritului* are loc de fapt *o pierdere a individualităţii*, o prăbuşire într-un fel de «spirit de turmă», un fel de «solipsism colectiv» (visul tuturor ideologiilor totalitare!).

Războiul economic neiertător, de care a fost cuprinsă omenirea în ultimele două secole şi care s-a exacerbat dramatic în ultimele decenii, reprezintă o copie foarte palidă a ceea ce ar putea să însemne adevăratul «război al tuturor contra tuturor». Faptul remarcabil este că acea civilizaţie bazată pe tehnică a fost exclusiv creaţia Europei Occidentale, adică a lumii catolice. (împreună cu ramurile colaterale: luteranism, calvinism, etc.). Lumea ortodoxă a ajuns în parte sub stăpânirea turcească (popoarele balcanice), iar Rusia cu toată dimensiunea sa şi uriaşele sale resurse, a avut mereu probleme în a se adapta ritmului de dezvoltare impus de apuseni. Aici ne lovim de o mare taină a istoriei oculte a omenirii.

Un anume nucleu esoteric din interiorul Bisericii Catolice a dus o «politică» sistematică timp de secole şi secole prin care s-a exacerbat dezvoltarea intelectului uman. De fapt, pe plan ocult s-a urmărit o hipertrofiere a inteligenţei exterioare, ca să ucidă forţele de cunoaştere spirituală şi pe cât posibil să anihileze până la dispariţie principiul *iniţierii individuale*. Orice cunoştinţă despre planurile superioare se reducea la sistemul dogmaticei oficiale al cărei posesor exclusiv era Biserica în rolul ei de *instituţie istorică*. Dar, pe de altă parte, un uriaş potenţial malefic care s-a acumulat în psihomentalul colectiv a fost până la un punct exteriorizat. Nebănuite energii creatoare (care riscau să fie deviate spre rău) au fost împinse către o regiune «neutră», din punct de vedere spiritual, către domeniul concurenţei economice şi a inventivităţii tehnice, cu toate consecinţele pe plan individual şi colectiv (marginalizarea unor mari mase de oameni, teribilele conflicte armate pentru reîmpărţirea globului).

În felul acesta s-a grăbit de fapt avansul omenirii către «războiul tuturor împotriva tuturor», totuşi (oricât de paradoxal ar suna) într-o formă mult atenuată faţă de *ceea ce ar putea să fie.*

Ahriman a preluat şi a amplificat anumite puteri inerente sufletului uman, astfel încât a rezultat întregul eşafodaj industrial al omenirii şi întreaga civilizaţie monstruoasă a banului dar, pe de altă parte, dacă nu s-ar fi produs această evoluţie în direcţia care a dus la alcătuirea unei asemenea civilizaţii ce atacă sufletul uman, dar totuşi *din exterior*, acele forţe malefice ar fi rămas în stare latentă în interiorul «substanţei» generale a sufletului uman, ceea ce ar fi avut până la urmă efecte şi mai distructive. «Eliberarea» acelor puteri a fost posibilă datorită lui Hristos, ca urmare atât a întrupării Logosului în Materie, dar şi a acelui aşa-zis «compromis» cu aspectul ahrimanic, de care am pomenit la începutul lucrării noastre, în sensul că lui Ahriman i s-a acordat libertatea să-şi «facă planurile», *până la o vreme*. Combaterea forţelor luciferice reprezenta prioritatea absolută, mai ales că am arătat cum aceste puteri au penetrat la un nivel ridicat mentalul poporului vechi grec. Şi în felul acesta forţele luciferice vor putea fi reaşezate pe făgaşul lor firesc dar, pe de altă parte, o sumă de energii latente au fost «scoase afară» şi s-au «materializat» sub forma fantasticului dispozitiv tehnologic de care beneficiază omenirea actuală şi care acum ameninţă pur şi simplu să o sufoce. O mare parte din suflete au ajuns sub incidenţa celuilalt principiu ostil, incomparabil mai virulent, adică cel ahrimanic. Dacă cineva ar încerca să ne demonstreze că totuşi tehnologia nu este chiar aşa de rea, (spre exemplu, substanţele chimice folosite în agricultură şi fără de care nu s-ar putea obţine recoltele foarte mari, dar care nu sânt periculoase pentru organismul uman), răspundem că aici mai intervin şi alţi factori pe care nici o ştiinţă (materialistă) nu le va putea pune în evidenţă (ele nu se văd la nici un microscop). Rezultatul este că rezistenţa naturală a oamenilor (şi în general a vieţuitoarelor) scade cu fiecare generaţie. Omenirea civilizată devine tot mai dependentă de medicamente. Dar prin asimilarea impulsului Cristic se va câştiga maturizarea necesară pentru a înlocui actuala tehnică cu o altfel de «tehnologie», mult mai prietenoasă faţă de natură şi de sufletul omului şi în felul acesta să fie învins şi celălalt aspect, cel ahrimanic.

Chiar şi o concepţie precum *doctrina predestinării* s-a născut dintr-o disperare acută a sufletului şi a intelectului, un intelect care se simţea efectiv *sfâşiat* (ameninţat cu nebunia) în faţa abisului metafizic, din nevoia disperată de a găsi un reazem care să prevină propria autodistrugere. Până la urmă, dacă Dumnezeu i-a dat Omului *liberul*

arbitru, de ce i-a mai creat pe acei indivizi despre care El ştia, **înainte de a-i fi creat,** că ei vor cădea şi nu vor rezista încercărilor? Asta înseamnă libertate?

Procese de o excepţională subtilitate şi profunzime se desfăşoară pe planurile superioare ale conştiinţei umane, privită în ansamblu. În măsura în care asemenea procese (în cea mai mare parte inconştiente) ajung sub incidenţa unor anumite entităţi ostile evoluţiei normale a omenirii, ce nu au nici o tangenţă cu direcţia normală de evoluţie a omului, rezultă fenomene de o extremă maleficitate. În vremurile vechi se jertfeau oameni ca să potolească setea de sânge a unor zei. Acum nu mai este nevoie, se găsesc destui care să se jertfească de bună voie. Libertatea *interioară* a omului devine propriul său duşman.

Anumite culte milenariste susţin că numărul celor mântuiţi va fi foarte mic în raport cu numărul total al sufletelor care au trăit pe Pământ în cursul întregii istorii a omenirii. Ne întrebăm: atunci de ce s-a mai ostenit Dumnezeu să-i creeze?

Dar chiar dacă sună şocant, în spatele unor asemenea aserţiuni tot se mai poate ascunde o fărâmă de realitate, numai că o «realitate» întoarsă cu capul în jos. Totul este ce se înţelege prin termenul de *mântuire*. Din punct de vedere oriental, asta înseamnă smulgerea din Roata existenţelor; din dansul fără început şi fără sfârşit al generaţiilor, din blestemul reîntrupărilor inconştiente (adică fără păstrarea continuităţii de conştiinţă între două întruchipări terestre). Ţinta finală constă în obţinerea beatitudinii supreme în Nirvana, căci nesfârşitele existenţe ar reprezenta un fel de chinuri veşnice ale iadului, *dar pe Pământ.*

Aşa cum am spus, în cursul câtorva viitoare generaţii, omenirea trebuie să realizeze un fel de salt ontologic. Actuala civilizaţie tehnologică va fi depăşită şi înlocuită cu o nouă «tehnică» nedistructivă faţă de Natură.

Poate că numărul celor ce vor obţine «mântuirea», adică vor realiza la modul plenar această transformare şi în cursul unei singure existenţe pământeşti, va fi relativ redus, dar evoluţia omenirii nu se termină aşa de repede. Cei «mântuiţi» vor deveni ghizii spirituali, «îngerii păzitori» ai celor ce vor fi nevoiţi să revină în plan fizic ca să continue cursurile Şcolii Pământului. Dacă nu toţi, în orice caz marea majoritate din cei evoluaţi, care vor prelua trupuri dense, vor fi capabili să-şi aleagă conştient ipostaza, în vederea ajutorării celor rămaşi în urmă.

Să ne amintim de acea remarcă în Epistola lui Pavel către Romani despre cei 7000 de bărbaţi care nu s-au închinat lui Baal şi care reprezintă *o rămăşiţă aleasă prin har* (*cap. 11,4,5*). Ceva mai devreme se pomeneşte iarăşi despre *o rămăşiţă* care urmează să se mântuie (*cap. 9,27*). Dar mai încolo (*cap. 11,25,26*) se spune că atunci când *se va împlini numărul neamurilor*, *întregul Israel se va mântui.* Persistă o contradicţie: se vor mântui «rămăşiţe» sau întregul Israel.

Având în vedere că ceea ce am explicat despre cei 2000 de «porci» sau despre cei 4000 sau cei 5000, putem trage concluzia că cei 7000 constituie un «vârf de lance», un grup de «pionieri», care vor avea misiunea să efectueze un salt calitativ radical şi în felul acesta se oferă un exemplu covârşitor pentru rest, vor forma nuclee în jurul cărora încetul cu încetul se vor grupa toate neamurile. *Baal* simbolizează o civilizaţie dedată exclusiv plăcerilor senzuale, dezmăţul împins până la ultimele limite, marea desfrânată a Babilonului.

Poate că «cei 7000» reprezintă ultima speranţă a civilizaţiei. Dar, aşa cum am spus, aceştia se află în faţa unei hotărâri supreme: *trebuie zvârliţi* «*arginţii*»! (Iuda a fost

primul care i-a zvârlit).Dar cum se va întâmpla aceasta la modul concret, evident nu se poate şti; va fi o îmbinare imprevizibilă între o serie de acţiuni născute din hotărâre liberă în combinaţie cu acte ale providenţei Divine în situaţii complexe ieşite din comun; un proces eşalonat probabil pe mai multe secole; totul este să faci un *început* şi avem multe semne că s-au copt vremurile ...

Se mai poate ridica o întrebare. Aceşti «7000» sânt formaţi exclusiv din entităţi aparţinând neamului evreilor? Există indicii că, în textele apostolilor, termenul de *Israel* este folosit la un moment dat într-un sens mai larg. (ca de ex. în Romani - *cap. 9,23,24,25*: Dumnezeu face cunoscută «bogăţia slavei Sale» către vasele milei… pe noi ne-a chemat *nu numai dintre Iudei*, *ci dintre păgâni*… Chema-voi poporul Meu, pe cel ce *nu este* poporul Meu….)

Putem presupune că, prin expresia «rămăşiţa lui Israel», se înţelege un nucleu de individualităţi care are menirea să realizeze saltul calitativ spiritual, indiferent din ce neam vor fi recrutaţi aleşii.

Este adevărat că tot se mai păstrează în sânul poporului evreu un filon esoteric foarte discret, care a păstrat o rămăşiţă pură a unei înţelepciuni şi cunoaşteri esoterice ancestrale, şi nu putem crede că acesta nu urmează să joace un rol decisiv, căci altfel însuşi neamul evreilor ar fi dispărut de mult din punct de vedere biologic, dar Dumnezeu l-a păstrat pentru vremurile de apoi.

Chiar dacă la început numai «o rămăşiţă» se va mântui, până la urmă va veni vremea tuturor. Ce-i drept, unii dovedesc o încăpăţânare diavolească în a persista în greşeală, dar şi Dumnezeu este infinit de răbdător.

În viitor, va continua transformarea şi spiritualizarea substanţelor şi forţelor Pământului şi implicit ale corpurilor omeneşti. Se va mări în ritm vertiginos numărul celor ce vor forma Armata Fiilor Luminii, aşa că va creşte în mod corespunzător şi numărul mâinilor de ajutor întinse către cei întârziaţi.

Care ar putea fi concluzia comentariilor din ultimul capitol? Nu ne rămâne decât să facem o trimitere la acele sublime cuvinte prin care Apostolul Pavel descrie dragostea (*Corinteni 13*). Dragostea care rabdă orice, nu renunţă niciodată la sine însăşi oricât de mare ar fi răul cu care se confruntă şi implicit dezamăgirea pe care trebuie s-o suporte, care nu numai că iartă răul care i s-a făcut, dar într-un fel îl «asimilează» adică îl acceptă, *dintr-un punct de vedere foarte înalt*, în sine însăşi. Cu scopul să-l «biruiască», să-l ardă şi să-l *transmute* în bine (la fel cum rarii alchimişti autentici ai Evului Mediu reuşeau să transmute plumbul în aur).

Este Iubirea Divină care îi cuprinde pe toţi într-un fel de hiperconştiinţă, dar fără anularea persoanei.

Aceasta n-ar fi aşa de greu de conceput dacă ne amintim dogma centrală a Bisericii Creştine despre Dumnezeu care este UNUL în trei persoane, fiecare din cele trei persoane fiind Dumnezeu, în totală unitate cu celelalte în mod *nedespărţit* dar *neconfundabil*. De asemenea, rugăciunea arhierească a lui Hristos, în referirile la unitatea Sa cu Apostolii, reprezintă o indicaţie în limitele posibilităţilor de exprimare umană cu privire la unitatea hipostatică de ultimă instanţă a tuturor monadelor umane în Hristos.

Capitolul 65
Unele observaţii în legătură cu ideea revenirii periodice a sufletelor în lumea materială

Pământul va mai parcurge multe faze până la transfigurarea finală, desemnată în tradiţia Biblică prin expresia Noul Ierusalim. Eforturile (pe care nu le putem cuprinde cu mintea) ale Ierarhiilor ţintesc să atragă cât mai multe suflete pe calea Luminii. Nimeni nu este predestinat să păşească pe calea răului, a «mâinii stângi» cum se spune în Orient, tot aşa cum nici războaiele mondiale nu au fost *predeterminate* printr-o hotărâre divină.

Nimic nu ne împiedică să ne imaginăm posibilitatea ca atunci când Hitler a dat semnalul de atac către uriaşa sa armată să înceapă războiul contra URSS, milioanele de soldaţi germani să refuze să execute ordinele şi fiecare dintre ei (fără să se înţeleagă cu tovarăşii săi, ceea ce ar fi fost practic imposibil) să arunce arma din mână. Şi atunci războiul ar fi încetat într-o secundă. *Partea «interesantă»* din această ipoteză este că nu exista nimic în Univers care să fi împiedicat *principial* o asemenea variantă. Dar *partea proastă* este că aşa ceva nu s-a întâmplat. *Milioane* de militari germani s-au dus să lupte, ferm convinşi (majoritatea, dacă nu toţi) că Hitler îi va conduce la cucerirea lumii, şi au luptat bine, şi au *murit cu milioanele,* şi au îngrăşat cu trupurile lor pământul necuprinselor stepe ruseşti.

Iar dacă evenimentele tragice, totuşi se întâmplă, Ierarhiile se sforţează să scoată toate avantajele dintr-o anumită situaţie, adică să transforme în experienţe pozitive nenorocirile pe care oamenii şi le provoacă cu propriile lor mâini.

Milioane de suflete au trebuit să iasă prematur din corpuri, ca urmare a marilor conflicte din sec. XX. Ele revin acum masiv printre noi. Unele dintre aceste individualităţi sânt conştiente de faptul că au trecut printr-o moarte violentă.

Acest mare număr de suflete tinere au contribuit la o revigorare a cosmosului; ele se întorc cu forţele neconsumate din ultima lor întrupare, dar primesc şi o sumă de forţe noi, menite să fie utilizate în condiţiile aşa de complexe ale lumii contemporane (şi, în orice caz, se integrează în mişcarea pacifistă).

Din toate aceste zvârcoliri, omenirea totuşi mai învaţă ceva. Dar facem o observaţie *foarte importantă*. Sub nici o formă ceea ce am afirmat mai înainte cu privire la revenirea unor suflete care au murit prematur, nu se mai aplică în cazul unei sinucideri.

În general, când vine vorba de revenirea sufletelor în planul fizic, argumentele cu care se încearcă combaterea unei asemenea posibilităţi sânt de regulă aşa de naive, încât ne întrebăm dacă mai merită să le punem în discuţie. Să dăm un exemplu: Cineva a pus întrebarea: dacă am admite că sufletele se întrupează şi deci numărul lor ar rămâne constant, atunci cum se explică că a crescut populaţia? Răspunsul este, dintr-un anumit punct de vedere, chiar banal. Actuala epocă istorică în care a ajuns omenirea, se caracterizează printr-o scurtare foarte pronunţată a timpului dintre două întrupări succesive. Bineînţeles că intervin şi alte fenomene. «Numărul» sufletelor este potenţial infinit şi vin entităţi din ansamblul întregului Cosmos.

Dar există şi argumente mai inteligente care fac apel la anumite principii ale Credoului creştin. S-a spus că fenomenele legate de reîntruparea sufletelor, cel puţin în forma în care sânt ele tratate în anumite lucrări, ar veni în contradicţie cu *unicitatea* persoanei, cu *irepetabilitatea* unei anume persoane legate de un anume interval de timp şi

spaţiu, *acesta şi nu altul*. Şi dacă am admite reîntruparea, atunci cum rămâne cu învierea morţilor şi judecata de obşte?

Principala piatră de poticnire cu care se confruntă abordarea temelor legate de sfârşitul istoriei şi «Judecata» finală, este faptul că asemenea noţiuni exprimă salturi ontologice în planuri existenţiale superioare, sub impactul acţiunii suprafireşti a Spiritului care se petrece *înafara timpului istoric,* dar reprezentarea omenească le plasează într-un anume moment *empiric* al Istoriei. Am discutat aceasta mai devreme. Am văzut cum un eveniment precum Naşterea lui Iisus nu prezintă nici o posibilitate de a-l «fixa» într-o *anumită zi* a timpului istoric.

«Învierea morţilor» precum şi «ziua Domnului» a început acum două mii de ani. Şi acest Proces Cosmic Spiritual a căpătat, odată cu secolul XX, valenţe incomparabil mai puternice (dintr-un punct de vedere!). Până la urmă, epidemia de ciumă care a distrus o treime din populaţia Europei Occidentale, la mijlocul sec. XIV, nu reprezenta tot unul din aspectele acestei permanente trieri dintre «oi» şi «capre»?

Cele două milenii care au trecut au cuprins doar «ancheta preliminară». Adevărata «judecată» începe de acum încolo. În privinţa aceasta, indicaţiile din Noul Testament sânt extrem de vagi, chiar Apostolul Pavel spune că mulţi nu înţeleg cum se va întâmpla o asemenea «înviere». Ies oasele din Pământ? Răspunsul este că ceea ce «se seamănă» nu este acelaşi lucru cu ceea ce «răsare» (*1Corinteni 15,3).* «Ceea ce semeni nu este trupul ce va să vie». Astfel, refuzul lui Hristos de a da un răspuns apostolilor şi celor mai apropiaţi discipoli la întrebarea când va începe «judecata finală», devine inteligibil. Hristos nu a răspuns pentru că *principial nu se putea da un răspuns* (ca şi cum ai întreba ce este mai mare, un metru pătrat sau un minut?). Mulţi se aşteptau că *Împărăţia* va veni foarte repede (şi aveau dreptate într-un fel) dacă ne gândim că «*împărăţia*» vine până la urmă pentru fiecare la modul individual. Chiar în Luca (*cap. 19,11*) se spune textual: Oamenii «*credeau că împărăţia lui Dumnezeu se va arăta îndată*». Iar în versetele imediat următoare Iisus le spune o pildă care se termină cu cuvintele: *Că oricui are, i se va da, iar celui ce nu are şi ceea ce are i se va lua,* o formulare care luată ca atare, poate părea revoltătoare, dar care devine mai de înţeles în perspectiva unei evoluţii de lungă durată (am analizat chestiunea mai înainte). Dar, în Luca (cap. 17,20,21) Hristos se exprimă într-un mod extraordinar de explicit. **Împărăţia lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut. Nici nu vor zice: Iată aici sau acolo. Căci Împărăţia este înăuntrul vostru.** Şi atunci, devine evident că versetele următoare (aşa numita mică apocalipsă) cu privire la «focul» ce va ploua din cer, etc. poate şi *trebuie* interpretată în primul şi în primul rând din punct de vedere al *proceselor spirituale* ce se desfăşoară în fiecare suflet individual luat în parte (ceea ce nu exclude bineînţeles şi evenimente exterioare). În această lumină, multe aserţiuni devin mai rezonabile, precum faptul că *Fiul Omului vine când nu gândiţi* (*Luca 12,40*), pentru că trezirea ce se produce într-un suflet survine de multe ori brusc, *când nu te aştepţi* (un accident din care ai scăpat ca prin urechile acului, o boală cu perspective letale, pierderea neaşteptată a cuiva drag, etc.). Câţi atei sau indiferenţi n-au devenit credincioşi în urma unor asemenea şocuri? Ca o paranteză, putem să punem şi următoarea problemă. Dacă cineva ar întreba: în fond unde trăiesc toate acele ierarhii angelice: de la îngeri de primul grad până la serafimi. Între «milioanele de galaxii» unde este locul lor?

Răspunsul este că dacă am vrea totuşi să precizăm un «loc», acesta este interiorul Fiinţei Umane. Spaţiul infinitei subiectivităţi a omului. Şi această aserţiune n-ar trebui să

pară şocantă dacă ne gândim că Universul însuşi reprezintă o plasticizare a Conceptului Divin, o emanaţie a Minţii Cosmice a Divinităţii şi întreaga evoluţie a Lumii este până la urmă o lucrare umano-divină. Dumnezeu nu-şi face alte planuri decât cele pe care şi le fac oamenii în virtutea tainei de nepătruns a Libertăţii Omului.

* * *

În lume, în ultimele decenii, s-a produs o adevărată avalanşă de fenomene aşa-zis paranormale. Dacă am încerca să sintetizăm într-o formulă aforistică mesajul primit din partea a milioane de individualităţi destrupate, atunci, aceasta ar suna cam aşa: **Noi aşa-zişii morţi suntem mai vii decât voi aşa-zişii vii.** Au avut loc *milioane* de cazuri de extracorporalizare în urma cărora subiecţii unor asemenea experienţe au avut posibilitatea să se întâlnească cu cei dragi trecuţi în cealaltă dimensiune.

S-ar putea răspunde că aceasta nu reprezintă o înviere «în trup». Dar atunci când copiii încep să vorbească şi povestesc că ei au fost cutare sau cutare personaj, adică au murit şi acum sânt din nou vii printre noi *în trupuri*, cum putem interpreta un asemenea fenomen? «Învierea morţilor» este un proces care se desfăşoară progresiv, căci deocamdată din punct de vedere al conştiinţelor entităţilor angelice, noi suntem încă «morţi» şi, pe măsură ce progresăm pe calea Spiritului, «înviem» pe trepte din ce în ce mai înalte.

S-a scris o întreagă literatură pe această temă în ultimele decenii. Să dăm un exemplu, unul *din foarte numeroase posibile.* A apărut, relativ de curând, o carte (în 1992). (Nu avem cunoştinţă dacă a fost tradusă în româneşte) scrisă de un rabin, *Ionasan Gershom*, cu titlul: «*Se reîntorc victimele Holocaustului*?», în care autorul a relatat o serie de cazuri de copii care povestesc că ei au murit în lagărele naziste. Unii dintre ei au revenit ca evrei, iar alţii în familii de neevrei.

Dar ne-a fost dat să ne întâlnim şi cu o părere cam de felul următor: Dacă am admite că sufletul se poate reîntrupa, atunci ce nevoie am eu ca să fiu cinstit? Am timp să mă pocăiesc. Eventual într-o viaţă viitoare. Răspunsul este că dacă nu te hotărăşti să fii cinstit ÎN CLIPA ACEASTA, atunci nici *într-o mie de vieţi* n-ai să fii, iar karma negativă se va acumula progresiv.

Noi zicem: Nu lăsa pe mâine ceea ce poţi face astăzi. Dar la orientali, unde există o altă conştientizare a timpului, echivalentul acestei zicale sună altfel: Nu lăsa pe viaţa viitoare, ceea ce poţi face în actuala ta existenţă trupească.

În ceea ce priveşte problema persoanei, a valorii şi unicităţii persoanei umane, am tratat în amănunt această temă în prima noastră lucrare. Nu trebuie să uităm un fapt esenţial: Caracterul absolut *transcendent* al Persoanei nu exclude aspectul ei *social la fel de esenţial*, căci societatea umană este un summum de persoane, dar NU simpla lor alăturare, ci un hiperorganism spiritual. Persoana umană este *persoană* în măsura în care se încadrează într-un dispozitiv social. Se cunosc cazuri de copii care au supravieţuit, câţiva ani, în mijlocul unor animale sălbatice, dar erau complet incapabili să vorbească, având creierul atrofiat. Tot aşa, integrarea unui suflet individual într-o ierarhie de puteri spiritual-cosmice nu-i anulează personalitatea, de abia *o pune în adevărata valoare*. Marii creatori de valori pe drept cuvânt se considerau inspiraţi de un «geniu», un spirit superior, dar în momentele de inspiraţie propria lor persoană nu se desfiinţa, ci tocmai atunci strălucea mai intens, când era penetrată de un principiu superior.

Mai devreme, am comparat persoana cu faţeta unui cristal. Cristalul (masiv) ar fi ceea ce am desemnat prin termenul de *spirit bază*, iar faţetele, fiind diferitele proiecţii în

planul fizic. Fiecare «faţetă» este totuşi un unicat în felul său, ea nu poate să dispară pur şi simplu fără ca să dispară întregul cristal. Sau să comparăm Spiritul cu un trandafir, iar diferitele petale ca fiind tot atâtea întrupări ale sale în materie. Fiecare «petală» îşi păstrează individualitatea proprie, căci ele sânt totuşi diferite, împreună formează trandafirul întreg, adică o realitate *transpersonală*, dar tocmai în felul acesta este pusă în valoare *personalitatea adevărată*.

Iar în ceea ce priveşte «învierea morţilor», *în ultimă instanţă*, aceasta înseamnă amintirea conştientă la sfârşitul evoluţiei pământeşti a tuturor întrupărilor Spiritului (*de la «firul de nisip» până la stadiul final al iluminării,* conform cu expresia atribuită lui Buda). Dar aşa cum am analizat din punct de vedere filozofic, amintirea Spiritului despre Sine, (adică a Ideii în sensul lui Hegel), este ceva infinit mai mult decât o simplă amintire, precum sânt amintirile unui om oarecare. Prin «amintirea»Ideii despre Sine, se înţelege o «re-creaţie», o reactualizare pe nivele ontologice din ce în ce mai elevate a întregului decurs al evoluţiei Spiritului. Este realizarea Conştiinţei de Sine Absolute în care se integrează toate conştiinţele particulare în mod nedespărţit dar neconfundabil. «Baza» spirituală a procesului de «înviere a morţilor» a fost pusă odată cu Supremul Mister al Cinei, iar «*începătura*» în sens propriu, a fost Jertfa pe Cruce şi Învierea lui Hristos, adică a început procesul de «înviere», de trezire a conştiinţelor umane căzute şi acest proces ajunge la plenitudine odată cu transfigurarea finală. Am arătat mai devreme, importanţa deosebită în cadrul evoluţiei Pământului către Spirit, a ritualului prin care are loc prefacerea pâinii şi a vinului.

În legătură cu Învierea Morţilor, să amintim un pasaj deosebit din Evanghelia lui Ioan. Atunci când Maria Magdalena le-a spus apostolilor că Mormântul Învăţătorului este gol, Petru şi încă unul dintre ucenici au alergat la mormânt şi după ce s-au convins de realitatea faptului, au crezut, căci ei încă nu ştiau scriptura că Iisus trebuia să învie din morţi (*Ioan 20,9*). Dar aceasta este o afirmaţie cel puţin ciudată. Credinţa în învierea morţilor era răspândită în lumea Iudaică. Dovadă, disputa lui Hristos cu Saducheii care au ajuns să nu mai creadă în înviere. Chiar în cartea lui Iov se spune, de către personajul cu acelaşi nume, că toate nenorocirile Dumnezeu le-a trimis spre creştere spirituală şi înviere.

Şi după ce Hristos a petrecut trei ani împreună cu discipolii Săi, explicându-le scripturile, la nivel superior, ei tot nu pricepeau sau nu puteau să accepte realitatea anumitor revelaţii? Iar scripturile erau studiate în orice familie de evrei şi copiii învăţau să citească pe baza textelor din vechiul testament. De fapt acest exemplu evanghelic ar trebui să ne sugereze *complexitatea şi profunzimea problemei.* Este greu de presupus, că o individualitate de calibrul Apostolului Petru se aştepta la o «înviere» în care să se poată vedea cum cadavrul capătă viaţă şi se scoală în picioare. Dar nici chiar Apostolii n-au apucat să realizeze dimensiunea cosmică a Lucrării Divine. Şi tot îl mai căutau pe Iisus în «mormânt», adică pe un plan de fire inferior, oarecum în rând cu marea masă a sufletelor oamenilor obişnuiţi, care au murit. De abia după Înviere şi după apariţiile lui Hristos, ei s-au pătruns de ultimele înţelesuri ale textelor sacre, au conştientizat în propriul lăuntric, în întreaga ei grandoare, acea noţiune a Fiului Omului, a *germenului divin* care se naşte în profunzimile Eului omenesc individual, adică semnificaţia *spiritual-cosmică* a Învierii.

Şi atunci n-ar fi aşa de greu de conceput că acel Act Unic al Divinităţii, pe care Hristos l-a realizat *o singură dată* în istoria lumii, plasându-l în faţa omenirii ca pe un ideal transcendental, are nevoie de perioade mult mai lungi de timp ca să fie «tradus în viaţă» pentru marea masă a individualităţilor umane.

Idei similare cu cele expuse în paragrafele anterioare (printre care şi revenirea periodică a sufletelor) nu erau chiar aşa de străine în primele secole ale Erei Creştine. Origene le-a susţinut, dar scrierile sale au fost declarate ulterior ca fiind eretice. De asemenea, cam pe vremea împăratului bizantin Iustinian s-a interzis să se discute despre reîntruparea sufletelor.

În planul evoluţiei omenirii, o asemenea măsură a fost necesară, căci sufletele care se întrupau în popoarele europene aveau misiunea să dezvolte forţele necesare cuceririi Naturii exterioare, să conştientizeze *valoarea absolută a persoanei proprii*, a oricărei persoane umane, importanţa covârşitoare a acţiunii individuale. Creştinismul a pus accentul în mod radical pe *unicitatea* vieţii personale. Într-adevăr, chiar dacă privim lucrurile în sens larg, nu avem nimic de obiectat. Viaţa individuală *este unică,* numai că nu se termină cu aşa-zisa moarte şi nici nu a început cu aşa-zisa naştere. Bineînţeles, aşa cum am avut ocazia să comentăm mai înainte, problematica este *foarte complexă* şi dacă sufletele europenilor s-ar fi îmbibat *prematur* cu o asemenea cunoaştere, aceasta ar fi reprezentat un handicap în desfăşurarea corectă a evoluţiei lor, în loc să-i stimuleze.

Capitolul 66
Câteva exemple menite să atragă atenţia asupra erorilor ce pot interveni în cursul unei investigaţii oculte

S-ar putea ca unii cititori care nu sânt străini de literatura esoterică să se simtă foarte satisfăcuţi de faptul că s-ar putea interpreta tot ce am expus până în momentul actual ca o dovadă în sprijinul doctrinei reîntrupării sufletelor şi chiar o dovadă bazată pe textele Evangheliilor. Afirmăm că nu aceasta a fost intenţia noastră.

Scopul acestei lucrări este cel care îi spune numele, adică aprofundarea înţelegerii unor episoade din Viaţa şi Activitatea lui Iisus Hristos. În plus am urmărit să punem în evidenţă unele aspecte foarte puţin cunoscute în ezoterismul european legate de rolul *foarte discret* şi profund al Spaţiului Carpatic în evoluţia spirituală a Europei. Tocmai datorită rolului aşa de discret al acelui centru Spiritual a fost necesar ca neamurile acestui pământ să fie ţinute oarecum la marginea procesului istoric european, mai departe de «privirile indiscrete»...

Am încercat să convingem pe cititori că anumite pasaje evanghelice devin pur şi simplu mai fireşti dacă acceptăm ideea că un suflet omenesc (în sens larg) reprezintă ceva mai mult decât o anumită persoană legată de un anume interval spaţio-temporal foarte limitat, de un anume popor, familie, sex, etc. Am folosit termenul de reîntrupare, fiindcă a ajuns foarte popular. Conform cu unele informaţii, cam jumătate din populaţia Europei occidentale acceptă ideea revenirii periodice a sufletelor, sau cel puţin nu o respinge ca fiind imposibilă. Nu avem cunoştinţă dacă s-au făcut statistici pe această temă în România, dar oricum nu este relevant pentru ceea ce noi urmărim.

Dar acum este cazul să atragem atenţia asupra unor aspecte foarte subtile, chiar cu riscul să provocăm unele dezamăgiri. Una este să accepţi ideea că există reîncarnarea sau *un fel* de reincarnare, sau ceva căreia în lipsa altui cuvânt îi zicem reincarnare, sau că totuşi *ceva* se reîncarnează. Atunci când o iei la bani mărunţi şi încerci să răspunzi: cine sau ce se reîncarnează *de fapt*? întreaga problematică devine mult mai complicată.

Intrăm într-un domeniu extrem de complex, în care posibilităţile de investigaţie oculte sânt încă relativ limitate. Este adevărat că s-au efectuat foarte multe experienţe

spectaculoase prin aşa-zisele «regresii temporale». Există numeroase relatări despre persoane care s-au vindecat prin regresii hipnotice de anumite suferinţe ciudate, inabordabile cu mijloacele medicinii clasice şi în felul acesta ele au conştientizat unele evenimente neplăcute, chiar tragice, care s-au petrecut în vremuri de mult trecute şi au generat efecte karmice nefaste în actualele lor întruchipări.

Dar, în spatele acestor fenomene exterioare (chiar foarte remarcabile) se ascunde o paletă largă de procese ale subconştientului, extrem de subtile, uneori chiar periculoase!, şi care se cam bagă în acelaşi sac.

Intervin fenomene variate precum proiecţii, conlocuiri, etc. În multe din «amintirile» din vieţile anterioare, se manifestă un fel de «memorie a celulelor» care se poate foarte uşor confunda cu o reîntrupare propriu-zisă. Şi pe lângă multe altele, se produc şi fenomene de «captare», prin care un suflet care coboară către planul fizic se «imprimă» cu o serie de elemente preluate de la un alt suflet cu care acela se afla în raporturi strânse de soartă, imagini care apoi se ridică din subconştient cu o *forţă covârşitoare*, ca şi cum ar fi trăite efectiv de persoana în cauză.

Se poate chiar întâmpla ca mai multe persoane *contemporane* să creadă despre sine că reprezintă reîntruparea unei aceleiaşi individualităţi, şi nici una dintre ele să nu greşească complet, căci un Spirit Bază îşi poate trimite simultan în planul fizic mai multe «proiecţii». Nu degeaba Biserica a interzis să se discute asemenea probleme.

Dacă ne plasăm într-o perspectivă *superioară,* care să cuprindă punctele de vedere, atât ale celor care acceptă reîncarnarea cât şi a celor care nu o acceptă, atunci riscăm să afirmăm că ADEVĂRUL în această polemică, se găseşte *deasupra*; atenţie, DEASUPRA, *NU la mijloc*.

Şi am mai putea adăuga unele elemente: Chiar cu vreo două secole în urmă, atunci când europenii au venit în contact mai serios cu profunzimile ameţitoare ale spiritualităţii indiene, anumite cercuri (evident mai puţin numeroase decât în timpul nostru actual) s-au entuziasmat de perspectiva reluării vieţii în materie. Dar alţi cercetători mai perspicace au atras chiar de atunci atenţia că lucrurile nu sânt chiar aşa de simple şi că termenul de «reîncarnare», aşa cum a pătruns în limbile europene, reprezintă de fapt o transpunere prea simplistă a unor concepte mult mai profunde şi subtile din filozofia indiană. S-a propus la un moment dat termenul de *palingeneză,* ceea ce din punct de vedere etimologic înseamnă *re-naştere*, dar care ar reprezenta Ideea unei *restauraţii universale*, deci pe undeva se apropie de ideea creştină a revenirii întregii creaţii la starea originară (şi implicit a învierii morţilor). Şi chiar Maeştrii indieni au avertizat pe europeni să nu preia la modul simplist doctrinele metafizice ale Indiei (şi în general ale Orientului). Din punct de vedere indian, «*legea reîntrupării*» era o lege *moral-spirituală* a ispăşirii. În conştiinţele europene, aceasta a căpătat un aspect mai degrabă *natural-evoluţionist* sub influenţa Ştiinţelor Naturii. Indianul încerca să se smulgă din *roata existenţelor*, dintr-un fel de chinuri veşnice *pe Pământ*. Europenii au preluat această idee a reîntrupării ca pe un fel de «bună vestire», menită să promită compensarea imenselor nedreptăţi suferite de atâtea suflete nevinovate şi să deschidă perspective nebănuite de activitate creatoare în lumea fizică.

Mai devreme am comparat un suflet individual cu un cristal cu un număr neprecizat de faţete, astfel încât fiecare faţetă ar fi câte o «persoană», una dintre numeroasele proiecţii (*iluzorii*!) ale Spiritului Bază în planul fizic.

Dacă n-ar fi fost intervenţia lui Hristos în Istorie, sufletele omeneşti inevitabil s-ar fi «pierdut», s-ar fi risipit într-un număr nedeterminat de personalităţi fantomatice care s-ar fi «dizolvat» în Macrocosmos. Forţa care concentrează Eurile umane, care le face să-şi păstreze *conştiinţa individualităţii proprii* şi după detaşarea de aspectul lor grosier mineral, este **Forţa lui Hristos.** La întrebarea: unde pleacă sufletul după moarte, răspunsul ar putea fi tot o întrebare: *Dar unde ar putea să plece*? Individualitatea omenească într-un fel se «lărgeşte» până la scara întregului Univers, iar Cel care îi conferă acestei individualităţi *continuitatea conştiinţei de sine* este, aşa cum am spus, Hristos. Din acest punct de vedere, nu poţi să ieşi din tine însuţi.

O asemenea individualitate care a realizat o conştiinţă de Sine la nivelul Eului superior, îşi păstrează continuitatea conştiinţei personale. Principial, aceasta este posibil să se realizeze într-o singură întrupare, dar chiar dacă am admite mai multe întruchipări corespunzătoare diferitelor faţete ale Eului superior, nici una din aceste «feţe» nu se pierde, ci se integrează într-o realitate despre care chiar că nu mai avem termeni ca s-o exprimăm, ci cel mult să oferim unele exemple intuitiv plastice precum cel cu petalele trandafirului.

Am putea să ne exprimăm în felul că, la fiecare «coborâre» a Spiritului în materie, de fiecare dată vine partea «nemântuită» la întrupare şi în felul acesta, de-a lungul mai multor cicluri, se plăsmuieşte Individualitatea Spirituală. De fapt, o reîntrupare *în sens propriu al cuvântului* ar avea loc atunci când se poate vorbi de o *repetare de personalitate*, dar un asemenea fenomen se întâmplă mai rar decât se crede de obicei. Dar nici aceasta n-ar fi suficientă, căci ar trebui să survină o *continuitate a conştiinţei individuale.* Există şi asemenea cazuri.

Putem risca o formulare paradoxală. Toate aceste lanţuri de reîntrupări există pentru un Spirit, atâta timp cât el nu este conştient de ele. În momentul când spiritul a realizat *în sens superior* Conştiinţa Sa de Sine, el a trecut dincolo de ele. Într-un fel, el *nu mai are nevoie* de ele, fiindcă s-a trezit la conştiinţa Eului superior, pentru care toate întruchipările terestre ar fi ca nişte vise (ca un «vis al morţii eterne»), precum jocul de lumini pe faţetele unui cristal.

Un asemenea spirit îşi alege în mod conştient ipostaza din planul fizic. Şi aşa cum am spus, aceasta a devenit posibil datorită lui Hristos. Numai că aceasta n-ar mai fi o reîntrupare în accepţiunea clasică, ci o *înviere*. «Învierea morţilor» precum şi «ziua judecăţii» au început acum două mii de ani şi se continuă în clipa de faţă şi se vor amplifica în mod covârşitor în generaţiile următoare şi poate nu se vor termina niciodată, având în vedere că numărul sufletelor este potenţial infinit, în orice caz *nu este ceva numărabil.*

S-ar putea ca unii cititori să se simtă dezamăgiţi de o asemenea «concluzie», mai ales dacă ei s-au aşteptat să oferim o «demonstraţie» a faptului că există reîncarnarea. Repetăm că nu acesta a fost scopul nostru. Iar de cealaltă parte s-ar putea afirma că toate aşa-numitele «regresii temporale» nu reprezintă o dovadă irefutabilă în sprijinul ideii reîncarnării. Foarte adevărat. Se pot găsi şi alte moduri de interpretare. Dar care este dovada *de netăgăduit* că există Dumnezeu? Aşa cum am spus, cel mai simplu este să arunci totul în cârca Diavolului, adică orice fenomen incomod, care poate deranja anumite concepţii tradiţionale.

Tot ce putem spune este că ceea ce am expus în ultimul capitol se referă la o problematică de o excepţională complexitate şi de abia în timpul nostru omenirea

(europeană) a căpătat posibilităţi mai serioase de abordare a acesteia. Într-un fel, bine a spus cel care a spus că nu există o curiozitate mai deşartă, decât să doreşti intens să ştii ce ai făcut într-o viaţă anterioară. Important este CEEA CE FACI ACUM.

Am dori să ilustrăm printr-un exemplu sugestiv dificultăţile şi iluziile cu care se confruntă cel care ar încerca să pătrundă în intimitatea unor fenomene foarte delicate legate de cel mai lăuntric nucleu al Sufletului uman.

Să presupunem că cineva (să zicem un bărbat) este foarte convins că a fost cândva un mare conducător de oşti, că a condus armate în bătălii, etc. Impresia devine din ce în ce mai covârşitoare (de nedescris) şi se întâmplă ceva şi mai interesant şi anume, că prin regresie hipnotică se poate confirma viziunea. Şi, cu toate acestea, adevărul este incomparabil mai prozaic şi mai trist. Nu este vorba de nici un fel de comandant de armate, ci de …o banală fată, dintr-o ţară, dintr-un trib oarecare. Şi acel trib a fost invadat de un neam duşman. În faţa ochilor fetei sânt ucişi părinţii şi fraţii ei. Satul în care ea a văzut lumina zilei, *universul* ei, este mistuit de flăcări. Ea însăşi este dezbrăcată de veşminte, pusă în lanţuri, târâtă în robie. Şi atunci din sufletul acelei fete se ridică un fel de blestem la adresa zeilor tribului său.

«De ce m-aţi adus în halul acesta? De ce nu m-am născut băiat şi cât de fericit aşi fi murit cu sabia în mână?»

Iar dorinţele foarte intime şi refulate dintr-o anume întruchipare materială a Spiritului, într-o nouă existenţă terestră a aceluia, pot ţâşni din subconştient cu o forţă covârşitoare şi să genereze viziuni de o intensitate deosebită mascând evenimentele reale.

Să mai dăm un exemplu fără legătură cu problema reîntrupărilor, dar care reprezintă o nouă ilustrare sugestivă a capcanelor la care ne putem aştepta, dacă abordăm nepregătiţi unele domenii «interzise». Exemplul a fost dat de Rudolf Steiner şi avea menirea să combată practicile spiritiste. Acel curent cunoscut sub numele de *spiritism*, adică de invocare a sufletelor morţilor în vederea obţinerii de informaţii oculte, s-a dezvoltat masiv în lumea occidentală (Europa şi America) în cursul secolul XIX. La baza acestuia a stat o iniţiativă din partea unui nucleu de maeştri păstrători ai tradiţiei esoterice, dar care se simţeau cuprinşi de un fel de disperare faţă de viitorul spiritual al omenirii. Pe de o parte, influenţa instituţiei bisericeşti a slăbit mai repede decât se anticipase, iar pe de altă parte, în vidul spiritual ce s-a format au năvălit masiv forţele materialismului, care ţinteau să smulgă omenirea de pe făgaşul evoluţiei normale. Şi, într-adevăr, s-au obţinut rezultate aparent foarte spectaculoase. Au fost invitaţi oameni de ştiinţă, fizicieni, care aproape fără excepţie au refuzat să participe. Privit de pe un plan superior, rezultatul spiritual a fost un dezastru. Numai în foarte puţine cazuri s-a reuşit să se realizeze un contact adecvat şi pozitiv cu sufletul unei persoane decedate. În majoritatea covârşitoare a cazurilor, s-au creat un fel de fantome materializate.

Revenind la exemplul lui Rudolf Steiner: să presupunem că un anume grup invocă spiritul lui Goethe. Dorinţa acelor persoane este satisfăcută. Apare, să zicem, o «fantomă» quasimaterială, bineînţeles îmbrăcată în costum de epocă, care seamănă perfect cu Goethe cel care a trăit pe pământ. Fantoma spune o poezie, în stilul lui Goethe, pe care Goethe cel adevărat nici n-a scris-o în decursul vieţii sale terestre. Şi totuşi nu este vorba de nici un fel de Goethe. Anumite entităţi malefice din ceata celor ahrimanice preluau un fel de «reziduuri» astrale ale unei personalităţi ieşite din comun (dar care avea în mod evident limitele şi defectele ei) şi creau o nălucă, dar cu o consistenţă aproape materială şi care de multe ori prezenta aspecte fascinante. (Tot aşa poate fi implicat

Napoleon, Hitler, etc…..). Asemenea experienţe puteau produce efecte grave asupra sufletelor participanţilor.

Oricum, spiritismul de tip clasic a căzut în desuetudine. Dar în cursul sec. XX, s-au elaborat metode mai subtile şi mai curate de contact cu planurile superioare. Totuşi, până la urmă, dincolo de toate speculaţiile rămâne miracolul suprem: Eul omenesc, dar care se transformă într-un fel de «eu» demonic dacă nu primeşte Forţa Cristică.

Capitolul 67
Problema evoluţiei

Am putea, ca o paranteză, să adăugăm că, la fel ca în cazul problemei reîntrupărilor sufletului, ne lovim de obstacole similare când abordăm Ideea Evoluţiei vieţii pe planeta Pământ. Ca întotdeauna, mulţi se sperie de cuvinte şi de *reprezentările preconcepute* legate de anumite noţiuni. S-a spus că Dumnezeu (Divinitatea) n-ar fi aşa de neputincios încât să aibă nevoie de perioade de «evoluţie» de milioane de ani, ca să creeze o lume; asta ca o replică dată celor care sânt de acord cu ideea evoluţiei în accepţiunea clasică, dar cred că este imposibil să concepem o asemenea evoluţie fără ca să luăm în considerare un Principiu Suprem Conştient care s-o dirijeze de-a lungul epocilor geologice, până la culminaţie în fiinţa umană. Dacă ar fi să ne menţinem cât de cât în limitele ştiinţei «clasice», am putea postula existenţa a două principii fundamentale care menţin Universul în echilibru dinamic: un principiu pe care l-am putea numi «entropic», care acţionează în sensul creşterii entropiei, adică a gradului de dezordine moleculară şi a uniformizării energiilor, ceea ce până la urmă va duce la moartea termică a universului, şi alt principiu «anti-entropic», care ţinteşte spre o din ce în ce mai mare complexitate a structurilor materiale.

Se pune întrebarea: Ce înseamnă acele miliarde de ani ai evoluţiei? **Acelea există numai în măsura în care mintea omenească le gândeşte.**

La nivel arhetipal **nu există timp**, există Eternul Prezent. Un milion de ani, din punctul de vedere al Spiritului Absolut, poate să nu dureze mai mult de…o clipă1 Am analizat în amănunt problema timpului în lucrarea anterioară. Am putea imagina totuşi, că, privit într-o perspectivă foarte largă, întâi au apărut peştii, apoi amfibiile, după care, reptilele, în sfârşit mamiferele şi la urmă de tot a apărut Omul pe faţa pământului.

Dar dacă ne plasăm pe poziţia Ideii Absolute, *totul* a fost creat într-o clipă, sau mai bine zis, toate au preexistat în raţiunea divină în deplina lor desăvârşire, precum Minerva în capul lui Zeus. Toată desfăşurarea aşa-zisei evoluţii are sens numai pentru reprezentarea pur omenească. Timpul este modul imperfect prin care Conceptul Absolut (exprimat în limbaj filosofic) îşi desfăşoară momentele sale, dar *din punctul de vedere exclusiv al conştiinţei umane*.

Noi ne imaginăm Creaţia ca dezvoltându-se progresiv, dar toate preexistă din Eternitate. Ceea ce am afirmat nu este deranjat de faptul că au existat specii de vieţuitoare care au dispărut.

Am indicat foarte succint în prima parte a lucrării noastre, cum se pune problema din punct de vedere spiritual cu aşa-zisele fosile preistorice.

Şi am mai putea adăuga că noţiunea de evoluţie face parte din acea categorie de termeni, care au mai degrabă rolul să mascheze o ignoranţă decât să edifice o cunoaştere.

Ca să dăm un exemplu, la întrebarea cum îşi găsesc păsările şi animalele drumul spre cuib sau vizuină? răspunsul este: din *instinct*. Dar ce este instinctul, de fapt?

Iar dacă am căuta refugiul tot în textul scripturii, am putea crede că, chiar relatarea genezei acceptă compromisul cu timpul.

Se spune că Dumnezeu a făcut să apară Lumina *în prima zi*, în *a doua zi* a despărţit apele, iar în *a treia zi* a făcut să răsară plantele. Dar aşa cum am arătat, acele «zile» s-au consumat pe planul *arhetipurilor divine*, în care nu intervine sub nici o formă o *durată reprezentabilă*. Numai începând cu primul verset al celui de al doilea capitol al Genezei, se poate vorbi de un fel de început al Timpului. Şi odată ce timpul «a început să curgă», s-au aranjat şi toate lucrurile în felul că nu mai exista nici o limită pentru fiinţa umană să extrapoleze procesele *actuale*, aşa cum sânt ele percepute în Natură, pe durate care sfidează bunul simţ (milioane de ani).

S-au scris biblioteci întregi cu privire la problema apariţiei Vieţii pe Pământ. Dacă Viaţa a apărut *din întâmplare*, cum a fost posibilă o asemenea «minune»? Şi ce înseamnă până la urmă această întâmplare, dacă privim lucrurile la scara întregului Univers? Dintr-un punct de vedere însăşi întrebarea cu privire la originea Vieţii nu are sens. *Viaţa este viaţă,* precum oxigenul este oxigen. Cu acelaşi succes am putea întreba care este originea fierului, a carbonului, sau a câmpului electromagnetic, sau…a materiei ca atare? Mulţi oameni de ştiinţă s-au simţit într-un fel «striviţi» de miracolele Naturii Vii, încercând să-şi explice cum s-a născut fantastica complexitate a fiinţelor, prin mutaţii «întâmplătoare», chiar dacă am presupune că am avea un miliard de ani la dispoziţie. Unii au ajuns chiar la credinţă, ca rezultat al cercetării Naturii. Am putea aminti o foarte reuşită expresie care, după cunoştinţa noastră, ar fi fost spusă de fizicianul Heisenberg, şi anume: «Prima înghiţitură din paharul ştiinţelor naturii te face ateu, dar pe fundul paharului te aşteaptă Dumnezeu».

Din tot ce am expus în rândurile anterioare, rezultă că atât adepţii teoriei evoluţiei cât şi cei care continuă s-o respingă *cu disperare,* nu fac altceva decât să forţeze, fiecare în felul său, uşi deschise. Amândouă taberele împung aerul cu lancea fără să se vatăme reciproc, căci fiecare din părţi se plasează pe puncte de vedere diferite, care nu au contact unul cu altul, fiindcă problematica este abordată de pe *nivele ontologice diferite*. Chiar şi apariţia sau dispariţia unor specii nu dovedeşte nimic, nici pro nici contra, căci *naşterea* sau *moartea* ţin de planul fenomenalităţii de care este legată conştiinţa empirică.

O *singură celulă* cuprinde într-o sferă, cu dimensiunea de ordinul unei miimi de milimetru, o uzină chimică care desfide imaginaţia, ceea ce este foarte just *dintr-un punct de vedere*. Dar din *alt punct de vedere*, privit de pe latura Spiritului, lucrurile sunt pe undeva mai simple.

Spiritul este Simplitatea Absolută. Dar această *simplitate* cuprinde în sine o potenţială infinitate de posibilităţi. Din nou ne lovim de Taina Libertăţii Umane. Nu există nici o limită principială care să pună stavilă în faţa posibilităţii Omului, ca acesta, prin activitatea sa, să actualizeze un număr practic nelimitat din aspectele Spiritului (a Ideii). Dar privit dintr-un punct de vedere foarte înalt, tot acest uluitor eşafodaj pe care mintea umană şi l-a plăsmuit, referitor la Univers (evoluţia vieţii, procesele de dezintegrare radioactivă, structura atomului, milioanele de galaxii, etc., etc., etc….) sânt, într-un fel, rezultatul unor *idei preconcepute* de pe nivelul mentalului colectiv al omenirii. Toate acestea ţin de ceea ce orientalii numesc Marea Iluzie a Lumii (Marea Maia). Această ultimă afirmaţie nu anulează caracterul totuşi obiectiv al proceselor naturii, cel

puţin din punctul de vedere al Spiritului individual al Omului. Dar şi această obiectivitate este în ultimă instanţă «impusă» ca urmare a proceselor ce se desfăşoară la nivelul mentalului omenirii, considerate în ansamblul ei, obiectivitate care se reflectă în fiecare subiect uman luat în parte. Omul şi-a creat o lume în care *şi-a închipuit* că se va simţi bine. Noi, cei de astăzi, trăim efectele *extreme şi ultime* ale unui proces ce s-a desfăşurat de-a lungul întregii istorii a omenirii şi care a început odată cu prima ispită a materialităţii (ispita «şarpelui» din Geneză).

S-a spus că, în vremurile de pe urmă, vor apare mulţi falşi profeţi care vor răstălmăci învăţătura originară a Mântuitorului, iar oamenii se vor călăuzi după basme. Într-un fel, toată ştiinţa contemporană reprezintă ceva ca un «basm» fabulos. Pornind de la observaţiile, într-adevăr extrem de ingenioase, exercitate asupra fenomenelor *reale* ale Naturii, s-au elaborat fantastice teorii în care se manipulează numere ce scapă oricărei posibilităţi de reprezentare rezonabilă, în domeniul subatomic sau cu privire la dimensiunile şi vârsta Universului (un domeniu în care poţi fi foarte generos cu numerele) sau referitor la ereditate şi codul genetic şi aşa mai departe… Cineva ar putea să răspundă: dar toată *civilizaţia* care ne înconjoară şi în care suntem cufundaţi până peste cap (de fapt ne înecăm dar nu suntem conştienţi de aceasta!), nu dovedeşte realitatea *obiectivă* a anumitor forţe şi legi ale Naturii? Avioanele zboară pe baza legilor aerodinamicii, centralele nucleare funcţionează datorită dezintegrării atomilor etc…

Multe s-ar putea replica la concepţiile acceptate în quasiunanimitate de lumea intelectuală contemporană. Faptul că omenirea a descoperit o mulţime de procedee *practice*, într-adevăr uluitoare, de manipulare a puterilor Naturii, nu dovedeşte şi justeţea teoriilor cu privire la *esenţa adevărată* a acestor forţe şi legi. Nimeni nu poate spune ce este *de fapt* electricitatea, sau magnetismul, sau gravitaţia etc. Iar dacă insistăm cu întrebările ni se răspunde că toate acestea sânt forţe ale Naturii, forţe şi principii care structurează şi menţin Universul în echilibru, pe care nu ne rămâne decât să le luăm ca atare şi cărora le atribuim nişte denumiri, mai mult sau mai puţin convenţionale, ca să putem opera cu ele.

Atât în domeniul microscopic (subatomic), cât şi în cel macroscopic, s-a ajuns la un aşa păienjeniş de noţiuni bizare, la asemenea formule hipercomplexe şi abstracte, încât se creează impresia unei fantasmagorii, şi care în orice caz se sustrage posibilităţilor de reprezentare pentru majoritatea covârşitoare a locuitorilor Pământului. Dar lăsând la o parte performanţele foarte spectaculoase ale tehnicii contemporane (formidabilele realizări ale electronicii, construcţiile gigantice: blocurile de sute de metri înălţime, uriaşele poduri şi baraje, etc.) rămâne întrebarea: **Care este preţul material şi Spiritual?** Pe de o parte, este foarte grav afectată Natura, baza subzistenţei fizice a Omului, iar pe de altă parte **se distruge însăşi Substanţa ca atare a Sufletului Uman.** Atunci care este valoarea *spirituală* a unei asemenea civilizaţii? Pe de o parte avem mii de teorii din toate domeniile (fizică, biologie, sociologie, etc.) care alcătuiesc un fel de «pânză de păianjen» intelectuală, ce a îmbibat precum un mucegai întreaga aură a planetei şi care a ajuns să înfăşoare precum o gogoaşă de fluture, toate fiinţele umane, pe de altă parte se dezlănţuie nestăvilit *lupta nemiloasă pentru supravieţuire.*

Iar în ceea ce priveşte dovada realităţii obiective a unor forţe ale Naturii, s-ar mai putea adăuga că, privit din perspectiva Spiritului, arderea unui bec electric sau zborul unui avion se datorează până la urmă tot unui proces al cărui germen s-a dezvoltat din timpuri imemoriale. Nu este locul să ne întindem mai mult asupra unei asemenea

concepţii. Cititorii interesaţi pot găsi explicaţii detaliate asupra acestor probleme, în prima noastră lucrare. Tot ce mai putem spune este că oamenii au ajuns să trăiască într-o lume pe care până la un punct au creat-o ei înşişi, şi care *le părea* a fi foarte comodă. Ispita Materiei care şi-a exercitat influenţa din «timpurile» de dinainte de timp, din an istorie, de la primele începuturi, are ca efect ultim *însuşi Universul perceptibil,* în care suntem plasaţi în momentul actual şi care s-a plăsmuit în faţa Conştiinţei Omului, a fiecăruia în parte şi a tuturor la un loc, un Univers pe care Omul şi l-a creat pe plan mental, în domeniul arhetipurilor (fiindcă a crezut că va fi fericit într-o asemenea Lume), şi acest Univers a ajuns la *realitate fizică*.

Procesele extrem de profunde, care s-au desfăşurat la nivelul psihomentalului colectiv, au determinat o subtilă restructurare, până la urmă, a realităţii exterioare. Ca să dăm un exemplu: Ideile unui Aristotel par foarte naive unui om de ştiinţă contemporan, dar cu două milenii şi ceva în urmă, oamenii percepeau altfel esenţa realităţii. Să ne imaginăm un cărturar înzestrat cu posibilităţile intelectuale ale unui Newton şi plasat cu o mie sau două mii de ani înainte de Hristos. Un asemenea învăţat n-ar fi putut formula niciodată o lege a gravitaţiei universale, oricât de multe mere ar fi văzut căzând din pom. *Pur şi simplu ar fi fost obiectiv imposibil ca o asemenea idee să-i treacă prin cap.* Şi este îndoielnic că un avion construit astăzi ar fi putut zbura pe vremea aceea, chiar dacă densitatea şi compoziţia chimică a aerului nu s-a schimbat (din punctul de vedere al chimiei contemporane). Căci aici intervin şi altfel de forţe, mult mai subtile.

Ştiinţa contemporană se încurcă tot mai mult în «plasa de păianjen» pe care ea însăşi a creat-o şi în care sufletul Omului (subiectul uman individual) este ameninţat să se aneantizeze cu totul, nu se mai poate regăsi pe sine în acel punct «atomic» al Conştiinţei.

Dar din această supremă încercare se va plăsmui Suprema Conştiinţă a Spiritului.

Capitolul 68
Misiunea Ezoterismului creştin

Am spus că tragedia istorică a creştinismului oficial a constat în ruptura radicală dintre teologia «exterioară» şi aspectul esoteric-iniţiatic al noii învăţături. A intervenit un complex de factori care au acţionat la nivelul psihomentalului colectiv. Intelectualitatea greco-latină în quasitotalitate nu a înţeles şi nu a acceptat noile concepţii. Înţelepciunea pe care a adus-o Hristos depăşea tot ceea ce a elaborat filosofia şi spiritualitatea păgână, dar tocmai pentru că reprezenta un început absolut, modul prin care se manifesta la vedere această învăţătură, pentru foarte mulţi părea a fi stângaci şi naiv.

Conform cu tradiţia ocultă a lumii creştine, în jurul Apostolului Pavel s-a format un grup ce a constituit nucleul din care s-a dezvoltat esoterismul creştin.

În cursul istoriei s-au împletit multe curente, subcurente, au pătruns şi influenţe străine de concepţia propriu-zis creştină. Am amintit mai înainte de acel grup condus de Iosif din Arimateea, care a ajuns până în Insulele Britanice, ca să stabilească un contact cu un anume filon ce s-a păstrat nealterat din vechea înţelepciune iniţiatică celtică.

Apostolul Pavel n-a fost străin de înţelepciunea Misteriilor Antice şi, pe lângă aceasta, a fost instruit într-o înaltă şcoală rabinică şi atunci ne putem întreba: de ce tocmai el i-a persecutat la început pe creştini? Răspunsul este că tocmai din cauză că a fost prea învăţat. De aceea a fost pe punctul să rateze misiunea sa crucială de răspândire a doctrinei

creştine la neamuri. Era într-adevăr greu să recunoşti în acea scenă a execuţiei unui răzvrătit, Evenimentul Suprem al Istoriei. Cele care au intuit cu *inima* au fost femeile apropiate lui Hristos. Iubirea lor pură şi dezinteresată a depăşit orice posibilităţi ale intelectului.

În Epistola către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, se pot găsi unele indicaţii în legătură cu cele spuse mai înainte (*1 Corinteni 2,4-16)*. Citǎm unele spicuiri.

Iar cuvântul meu…nu stătea în cuvinte de înduplecare ale înţelepciunii omeneşti.

Şi înţelepciunea o propovăduim la cei desăvârşiţi, dar nu înţelepciunea acestui veac…

Ci **propovăduim înţelepciunea de taină** *a lui Dumnezeu.*

Ceea ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit… nouă ni le-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său

…cele ale lui Dumnezeu nimeni nu le-a cunoscut decât Duhul lui Dumnezeu…

…iar noi am primit Duhul lui Dumnezeu

Căci cine a cunoscut gândul Domnului?

…Noi însă avem gândul lui Hristos.

Iar în continuare (*cap. 3,1-2*) se adaugă:

Şi eu fraţilor n-am putut să vă vorbesc ca unor oameni duhovniceşti, ci ca unor trupeşti, ca unor prunci întru Hristos

Cu lapte v-am hrănit, nu cu bucate (în altă variantă de traducere apare formularea: *bucate tari*) căci *încă nu puteţi mânca…*

Dar aceste cuvinte au fost spuse de apostol cu douăzeci de secole în urmă… Lumea s-a schimbat radical între timp.

La un moment dat, **vine şi vremea înţărcatului. Şi cu cât mai mult va întârzia acest moment, cu atât mai insurmontabile şi îngrozitoare vor deveni problemele civilizaţiei.**

Deocamdată, vedem cum Biserica asistă neputincioasă la invadarea spiritualităţii europene de către o mulţime de culte şi practici orientale care, chiar dacă manifestă cele mai bune intenţii (cel puţin la modul declarativ), în orice caz nu corespund nevoilor profunde ale sufletului european.

Până la un punct, asemenea fenomene n-ar fi chiar aşa de surprinzătoare, ţinând seama de o întrepătrundere generală a culturilor caracteristică epocii moderne cât şi de transferul masiv de populaţie provenită din Orient către Europa şi America de Nord. Şi este foarte normal că un asemenea proces este însoţit de aportul unor elemente de natură spiritual-religioasă.

De regulă, noile curente spirituale afişează o atitudine foarte tolerantă. Ele urmăresc în mod deschis să realizeze un sincretism religios cât mai accentuat. Alteori, toleranţa este doar de faţadă şi sub masca unei terminologii creştine (sau quasicreştine) să ascundă o ostilitate nemărturisită!

Concluzia care se impune este că ceea ce vine din Orient nu corespunde nevoilor legate de structura psihospirituală profundă a europenilor, adică toate acestea nu au un rol *mântuitor*, sau exprimat în limbaj esoteric, nu contribuie la evoluţia spiritului în direcţia corectă. Cel mult, se oferă un fel de «ameţeală euforică» pe termen scurt (cum ar fi ex.Yoga), cu efecte care pot fi benefice dintr-un punct de vedere, dar *neesenţiale* în perspectivă mai îndelungată.

Totuşi, în toate timpurile, în Europa a existat o profundă înţelepciune *creştină* secretă. Tragedia este că Biserica oficială (cea din Apus), a combătut cu îndârjire şi a persecutat filonul profund esoteric care a supravieţuit în «catacombe». Ulterior, progresele civilizaţiei exterioare, noile «religii» ale lui Darwin, Freud, Nietzsche, Marx au făcut ca vechile «superstiţii» să cadă tot mai mult în desuetudine.

Dar, înţelepciunea esoterică creştină n-a murit niciodată ci a continuat să fie cultivată în cursul sec. XIX şi XX în diferite cercuri din Europa şi America.

În ultimele două/trei decenii a crescut enorm interesul pentru esoterism, din păcate însă s-a produs o orientare mai degrabă spre cultele exotice orientale (precum Yoga, diferite variante de budism) sau pur şi simplu spre practici vrăjitoreşti, la răspândirea cărora contribuie din plin anumite publicaţii, filme, etc.

Această pătrundere a elementului oriental în civilizaţia creştină prezintă nu numai aspecte pur spirituale! Vedem cum, sub ochii noştri, populaţia unor ţări tradiţional creştine scade şi îmbătrâneşte pe fundalul exploziei demografice din Asia şi se produce totodată un aflux de populaţie arabă, indiană, chineză în lumea Europeană şi Americană, cu ce consecinţe în viitorii cincizeci, o sută de ani, dacă procesul va continua în acelaşi ritm?

Putem afirma că suntem în pragul Marii Încercări a Lumii Creştine.

Cele două milenii au reprezentat perioada de pregătire în vederea Marii Misiuni a Creştinismului. Dogmatica creştină, aşa cum a fost aceasta elaborată în primele şapte/opt secole de după Hristos, a avut menirea să protejeze spiritul popoarelor europene de orice deviere posibilă, datorată unor influenţe interne sau externe. Sistemul de dogme, care a menţinut oarecum sufletele «încorsetate» (pentru binele lor!), ar trebui să joace rolul unei «platforme» de pe care Spiritul European să se lanseze spre noi culmi ale Cunoaşterii spirituale.

Am putea să dăm următorul exemplu: Coaja oului este indispensabilă pentru dezvoltarea puiului de găină. Dacă se produce o crăpătură înainte de împlinirea ciclului de dezvoltare internă, embrionul moare, dar dacă după trecerea timpului prestabilit de clocire (de douăzeci şi una de zile), puiul nu reuşeşte să spargă coaja şi să iasă afară, el se sufocă. În momentul de faţă, un număr foarte mare de suflete aspiră spre spiritualitate şi nu găsesc satisfacţie în vechile forme.

Dacă cineva ne-ar aminti că este scris pe undeva că oricine care va adăuga un cuvânt la cele scrise, Dumnezeu îi va adăuga urgiile, iar dacă va scoate un cuvânt, atunci va fi scos şi el din Cartea Vieţii, atunci putem întreba şi noi: Unde s-a pus problema să scoţi sau să adaugi un singur cuvânt? Problema este *să înţelegi* ce înseamnă fiecare cuvânt din Evanghelie, iar sarcina Omenirii pentru *toate timpurile viitoare*, este să aprofundeze Mesajul Evanghelic (şi în general cel al Bibliei). Şi e de lucru. Nu e nevoie să adaugi nimic. E suficient cât există. Până acum, în cele două milenii de teologie, mintea omenească s-a menţinut la nivelul sensului literal (şi am văzut ce contradicţii insurmontabile rezultă de aici) sau cel mult la *sensul simbolic*, dar dincolo de acestea mai există şi sensul *spiritual*, care, aşa cum am spus, nu le anulează pe primele, ci le completează.

Cel mult, ar fi necesară o *flexibilizare* a unor formulări şi o mai bună adaptare a limbajului la nevoile intelectului unui european modern, cât şi eliminarea unor antropomorfisme jenante.

Avem deplina conştienţă că, deocamdată, toate aceste explicaţii sânt foarte departe de nivelurile ultime ale Tainelor legate de Marele Impuls al lui Hristos. Chiar şi limbile noastre actuale sânt neputincioase în ceea ce priveşte posibilităţile de exprimare ale realităţilor spirituale. Nu ne rămâne decât să ne folosim de termeni împrumutaţi din lumea perceptibilă prin simţuri, pentru a sugera cât de cât profunzimile Spiritului. Lăsăm la latitudinea cititorului să completeze lipsurile prin propria sa intuiţie şi putere de înţelegere. Din punctul de vedere al unui viitor mai îndepărtat, strădaniile noastre, ale celor de azi, vor părea ca nişte bâjbâieli printr-un labirint. Totuşi, se impune cu o putere covârşitoare certitudinea că, pe măsură ce un număr din ce în ce mai mare de fiinţe umane va păşi conştient pe calea către Spirit, în faţa generaţiilor viitoare se vor deschide noi, nebănuite şi minunate posibilităţi de abordare ale planurilor ontologice superioare, se va forma şi limbajul adecvat, şi puterea de intuiţie.

Există o expresie atribuită lui Iisus prin care El îi sfătuieşte pe ascultători să se ferească mai ales să nu fie nevoiţi să fugă în ziua de Sabat. Şi de ce fuga în zi de sâmbătă ar fi mai periculoasă decât în orice altă zi a săptămânii? De fapt Iisus Hristos a vrut să spună: În situaţii de criză majoră, nu încercaţi să «fugiţi» către trecut, ca să nu ajungeţi sub incidenţa puterilor întunecate legate de sfera planetară a lui Saturn. Şi într-adevăr, în omenirea contemporană (fie ea creştină sau nu) se manifestă o tendinţă, mai mult sau mai puţin evidentă, de a se pune la adăpost sub protecţia «sabatului», sub acoperământul concepţiilor tradiţionale.

Omenirea a ajuns într-o criză ontologică majoră. Am putea face o comparaţie cu starea lui Hristos când a dat lupta cu forţele potrivnice în Ghetsimani (mai ales dacă ne amintim şi despre ceea ce am spus mai înainte cu privire la cele trei atacuri radicale ale lui Antihrist). În toate cele trei Evanghelii sinoptice, există câteva pasaje în care se vorbeşte de iminenta venire a Fiului Omului şi a grozăviilor care vor însoţi acel eveniment. Din fericire, putem afirma că suntem încă departe de acele timpuri. Dar sânt deja unele semne foarte ameninţătoare, chiar dacă în mod normal omenirea mai trebuie să beneficieze de câteva milenii de evoluţie materială. S-ar putea replica. Şi cine poate avea certitudinea că sfârşitul lumii nu va veni mâine?

Doar s-a spus că ziua aceea şi ceasul acela nu-l ştie nici Fiul, ci doar Tatăl. Şi oare nu se produc atâtea fenomene fără precedent în istorie?

Este foarte adevărat. Nimeni nu poate şti aşa ceva. Dacă însă ne-am imagina că apocalipsa în sens clasic ar surveni acum, cu toate atributele ei tradiţionale (adică «căderea stelelor» de pe bolta cerului, întunecarea Lunii şi a Soarelui), atunci un asemenea sfârşit ar reprezenta o catastrofă cosmică, fiindcă ar însemna că toate planurile ierarhiilor în legătură cu omenirea au dat greş şi că Hristos s-a jertfit degeaba. Şi dacă am admite o asemenea posibilitate, adică faptul că Sfârşitul Lumii se va întâmpla *mâine*, atunci cine se va mai mântui? Poate doar Sfinţii din calendar. Planeta Pământ şi implicit omenirea de pe suprafaţa ei trebuie să treacă prin ciclurile de evoluţie necesare împlinirii misiunii sale, iar epoca istorică în care ne găsim în momentul actual al dezvoltării umanităţii, poartă numele de epoca *Sufletului de conştiinţă* (ale cărei prime începuturi au fost sădite începând cu sec. XV). Actuala perioadă de cultură şi civilizaţie a plasat un număr considerabil de individualităţi umane în faţa sarcinii de a-şi prelua evoluţia *personală* în propriile lor mâini, adică: nevoia de a păşi conştient şi în mod liber pe calea evoluţiei spirituale individuale şi a *asimilării de cunoştinţe spiritual-esoterice.*

Cele două ramuri istorice ale creştinismului se cheamă *catolică* şi *ortodoxă*. De fapt fiecare dintre ele este (cel puţin potenţial) şi *catolică* şi *ortodoxă*, sau aşa ar trebui să fie, atunci când vor reuşi să stabilească o dată pascală comună… Dacă creştinismul vrea să devină cu adevărat *catolic*, adică *universal,* atunci ar trebui să fie catolic până în Himalaia. Adevărata misiune a creştinismului constă în *integrarea pe un plan superior a tradiţiilor spirituale* ale celorlalte culturi, NU simpla lor anulare.

Şi aceasta explică de ce cu toate eforturile remarcabile care au fost cheltuite pe intervalul atâtor secole, cu tot spiritul de sacrificii în vederea evanghelizării popoarelor pământului, rezultatele au fost sub aşteptări. Doctrina creştină s-a impus cu uşurinţă printre popoarele Africii negre, care practicau religii animiste foarte primitive, cât şi în Mexic şi America de Sud, unde s-a ajuns la cea mai mare degenerare imaginabilă a vieţii religioase. (Se sacrificau *mii de prizonieri* într-o singură zi pe altarele zeilor-demoni), dar, pe de altă parte, creştinismul a cedat nordul Africii şi vestul Asiei în faţa ofensivei Islamului. Iar în ceea ce priveşte impactul asupra restului Asiei, rezultatele au fost foarte modeste, faţă de efortul cheltuit.

Misionarii creştini au trebuit să se confrunte cu culturi şi tradiţii teologice vechi de milenii, doctrine morale elaborate, sisteme de metafizică *foarte sofisticate*. Cu toată morala sublimă pe care o propovăduia, cu tot spiritul de jertfă adus de mesajul creştin, punctul slab al Creştinismului tradiţional a fost caracterul simplist al învăţăturii despre sufletul omenesc şi a destinului său final.

Un oriental se simte cel puţin descumpănit în faţa ideii că Divinitatea infinit de bună a condiţionat soarta finală a sufletului uman, supus tuturor hazardurilor şi devierilor de *o singură existenţă pământească*, aşa de ridicol de scurtă faţă de istoria omenirii privită în ansamblu. Este greu să convingi un indian, de exemplu, de aşa zisul păcat originar, aşa cum este el explicat în manualele de catehism şi anume, că sufletul omului este creat în momentul concepţiei şi preia acel păcat, oarecum ca o boală molipsitoare, sau prin forţele eredităţii, de la perechea de părinţi şi că întregul său destin reprezintă un fel de dâră meteorică între două bezne, cea de dinainte de aşa-zisa naştere şi de după aşa-zisa moarte.

Numai în măsura în care Creştinismul va reuşi să preia *în mod creator* filoanele pozitive ale marilor tradiţii spirituale ale omenirii şi să le *transfigureze* prin noua sa înţelepciune, se va realiza unitatea transcedentală a religiilor.

Bineînţeles că *NU orice* şi *NU oricum* poate şi trebuie să fie acceptat. De fapt, la nivelul psihomentalului colectiv, au fost deja puse bazele unui asemenea proces, prin însăşi întruparea Logosului şi unirea Spiritului Cristic cu substanţa Pământului.

Căci şi celelalte religii au putut să supravieţuiască şi să se regenereze, tot datorită faptului că Hristos s-a unit cu «substanţa» sufletului uman şi această unire s-a realizat la modul virtual pentru întreaga omenire, dar nu este conştientizată *la modul explicit* în religiile necreştine. (Se poate pune întrebarea: cât de conştientizată este această unire chiar în lumea propriu-zis creştină?).

Elitele conducătoare ale altor religii au trebuit să se raporteze, într-un fel sau altul, la noile condiţii *spirituale* ce s-au format prin apariţia creştinismului şi au făcut eforturi deosebite în vederea adaptării la dinamismul pe care spiritul creştin l-a impus evoluţiei.

Omenirea a ajuns în pragul în care se aşteaptă acţiuni perfect conştiente şi pe scară largă. Evident, nimeni nu pretinde că se pot obţine rezultate spectaculoase «peste noapte». **Dar un început radical trebuie făcut, căci de aceasta depinde supravieţuirea omenirii.** Şi totuşi, cum putem să ne ferim de greşeli dacă s-a spus că vor apărea Hristoşi

mincinoşi care să înşele până şi pe cei aleşi? Răspunsul la o asemenea întrebare este şi foarte simplu şi foarte complicat. Nu se pot da reţete fixe, cel mult unele indicaţii. În primul şi în primul rând este valabil un sfat foarte simplu care poate fi rezumat într-o formulare la fel de simplă şi anume: *o moralitate perfectă.*

Mai intervin foarte multe aspecte şi nuanţe. Este necesară o minte flexibilă lipsită de prejudecăţi, deschisă *principial* către orice noutate, dar NU lipsită de spirit critic, chiar foarte ascuţit.

«Grâul» şi «neghina», lumina şi întunericul se amestecă în cele mai ciudate forme. Răul şi binele ar putea fi simbolizate ca nişte pulberi, una albă şi alta neagră. Amestecate ele dau culoarea gri şi această «pulbere» se amestecă foarte intim în sufletul omenesc. (Să ne amintim de exemplul lui Harap Alb care a trebuit să despartă seminţele de mac amestecate cu nisip).

Contururile se estompează şi ajungi la disperare căci orice element ferm îţi scapă printre degete. Dar până la urmă rămâne Iubirea Divină, acea Iubire cosmică care mişcă stelele şi scoate lumile din Haos, singura realitate cu adevărat REALĂ şi în faţa căreia orice altceva este doar ceaţă şi fum. Dumnezeu nu judecă şi nici nu condamnă, **Dumnezeu iubeşte**. Desigur, în imaginaţia comună Ideea de Dumnezeu este însoţită în mod fatal de reprezentările de Dreptate absolută, dar şi de capacitatea de a o aplica, deci de Putere. Dar, noţiunile de Putere şi Dreptate (în sensul exercitării autorităţii în vederea menţinerii unei ordini sociale şi politice) se aplică doar Lumii obiective «căzute» şi aflate sub incidenţa Prinţului Lumii Materiale. Dumnezeu nu blestemă, Omul blestemă pe alţii sau pe sine însuşi. Ceea ce îşi face omul cu propria sa mână, nu-i fac nici toate legiunile de tartori din iad.

Capitolul 69
Câteva precizări suplimentare cu privire la natura divino-umană a Logosului

Dacă aruncăm o privire de ansamblu asupra comentariilor noastre cu privire la unele Misterii ale Evangheliilor, se impune totuşi o concluzie. Şi anume: că nu ne rămâne decât să ne minunăm de modul în care părinţii Bisericii au reuşit să găsească formulele şi expresiile cele mai potrivite pentru a fixa principiile fundamentale ale Credo-ului creştin, asemenea formule care să cuprindă într-un mod cât mai sintetic cele mai sublime adevăruri dar care să fie aşa de simplu formulate încât să-şi păstreze eficacitatea lucrativă pe plan spiritual, indiferent de nivelul de cultură şi spiritualitate al celui care le pronunţă, de la conştiinţa cea mai păcătoasă până la cei mai mari sfinţi.

Am mai atins problema legată de faptul că Spiritul Cosmic al lui Hristos a preluat învelişurile trupeşti ale lui Iisus din Nazaret, astfel încât s-a creat acea dublă natură umano-divină al celui de al doilea ipostas al Divinităţii şi s-a continuat munca de transformare şi spiritualizare a materiei corporale.

Dar chiar şi o asemenea exprimare nu este întru totul exactă sau mai bine zis, nu epuizează complexitatea de necuprins cu mintea a Lucrării Divine de Întrupare a Cuvântului. Dacă ne-am imagina că Logosul Solar ar fi pătruns, să zicem aşa, la modul cras şi pe de-a-ntregul, în trupul unei fiinţe pământeşti, chiar ajunsă pe un nivel de evoluţie practic de neconceput pentru marea masă a oamenilor comuni, atunci o asemenea fiinţă ar fi trebuit să fie arsă instantaneu, şi nu numai corpul material al acelei

fiinţe ci şi întregul Pământ, căci asta ar însemna că Soarele însuşi, cu întreaga sa energie calorică şi radiantă, a intrat ca atare în masa Pământului.

Mai degrabă am putea spune că trupul lui Iisus a fost «învăluit» de către elementul divin, a fost oarecum «absorbit» de către forţele spiritual-cosmice şi în felul acesta puterile inerente acelui corp, puteri rezultate dintr-o lungă evoluţie, au fost potenţate până la niveluri nebănuite. Dar aceasta a necesitat o uriaşă jertfă din partea Spiritului Divin a lui Hristos. Cele spuse în rândurile de mai sus nu reprezintă o contradicţie faţă de concepţia că Spiritul Divin a preluat integral corporalitatea lui Iisus. Aşa cum am afirmat încă în prima parte a lucrării noastre, cea mai mare jertfă imaginabilă de care să fie capabilă în mod *conştient* o fiinţă umană, s-a unit cu jertfa supremă a Divinităţii.

Desigur, se poate spune *într-un fel*, că, în vederea împlinirii Planului de Salvare a Omenirii, Dumnezeu a trebuit să se facă om, sau altfel exprimat, Spiritul Absolut s-a coborât din *infinitatea* Sa până la nivelul conştiinţei umane, s-a «umanizat» ca să-l «înţeleagă» pe Om, şi-a atribuit un «nivel energetic» uman, s-a pătruns în felul acesta de Propria Sa creaţie şi de Sine Însuşi. Şi astfel Omul a primit impulsul de a *redeveni* Dumnezeu, adică s-a refăcut (principial) arhetipul originar al Fiinţei Umane, arhetip care a fost degradat prin excesiva materializare a Omului. Dar tot aşa de bine am putea să ne exprimăm că nu atât Dumnezeu s-a făcut om, cât natura umană în general a fost *îndumnezeită* (la modul potenţial), căci «traducerea în viaţă» a acestui suprem act al Divinităţii depinde de efortul şi de acţiunea liberă a oamenilor, a fiecăruia în parte şi a tuturor la un loc, de-a lungul întregii istorii.

Până la urmă, toate minunile şi vindecările făptuite de Hristos au fost realizate cu ajutorul puterilor inerente ale corporalităţii lui Iisus, puteri care au fost preluate şi ridicate la nivele nebănuite de către Spiritul Cristic. În felul acesta şi în lumina celor spuse în prezentul capitol trebuie înţeleasă cunoscuta formulă teologică: «Dumnezeu s-a făcut om».

Prin Lucrarea de trei ani a Logosului în materie s-a refăcut (deocamdată la modul potenţial) forma originară a Omului, în conformitate cu Ideea Arhetipală aşa cum s-a plăsmuit aceasta în Arcanele Supreme ale Tatălui Ceresc, adică s-au pus bazele Corpului de Slavă, ale Corpului Învierii, şi nu numai într-un singur caz (al lui Iisus), ci pentru *toate fiinţele umane* care există în prezent sau vor mai exista în timpurile viitoare.

Ceea ce am expus în scurta digresiune care a precedat, este legată poate de cea mai grea problemă a dogmaticii creştine şi anume: pe de o parte natura teandrică a Fiului lui Dumnezeu, iar pe de altă parte raportul dintre cele două naturi (desemnate prin numele de Iisus şi Hristos). Cei care au reuşit ca în cursul Evului Mediu european să păstreze o concepţie justă în acest domeniu, au fost membrii curentului foarte select al rozicrucienilor.

Dar acum ne atingem de partea delicată. Nu putem confunda pe Iisus Omul cu Hristos Logosul. Iisus poate fi privit ca cel mai mare iniţiat din întreaga istorie spirituală a Omenirii, «regele» Maeştrilor Spirituali; de aceea a şi putut ajunge la acel nivel suprem de colaborare cu Divinitatea. (un cititor interesat poate găsi explicaţii foarte amănunţite pe această temă în opera lui Rudolf Steiner). Repetăm că toate formulele dogmatice cu privire la Iisus Hristos nu-şi pierd nimic din valabilitatea lor *esenţială,* aşa cum au fost ele elaborate în cursul sinoadelor ecumenice.

Numai că, în anumite curente oculte, s-a manifestat tendinţa de a despărţi complet pe Iisus de Hristos. Adică Iisus ar fi doar *un om* (ce-i drept un om excepţional), care a fost

doar *adumbrit, inspirat* oarecum din exterior de principiul Logosului. Şi în felul acesta reprezentanţii unor asemenea concepţii sânt pe punctul să repete greşeala fatală a templierilor. Bineînţeles că templierii nu au negat *principiul* Hristos. Ei au primit informaţii oculte de la unii rabini iniţiaţi din Ierusalim cu care au fost în contact în timpul în care cruciaţii au stăpânit Palestina.

Pe nesimţite însă (poate sub influenţa unui element iudaizant) s-a produs o ruptură radicală între *Iisus* şi *Hristos,* şi până la urmă s-ar fi ajuns să se nege şi celelalte aspecte fundamentale precum Învierea etc., ceea ce ar fi avut ca rezultat o foarte periculoasă diversiune în sânul Bisericii Apusene.

În cursul secolelor şi mileniilor de-a lungul cărora s-a desfăşurat mersul creştinismului istoric, s-a produs un fenomen foarte subtil şi greu de pătruns cu intelectul. La nivelul cultului creştin tradiţional a avut loc în mod treptat un fel de «prăbuşire» a aspectului divin în cel uman. Acesta a fost un proces ce s-a desfăşurat la nivelul mentalului superior şi nu are nici o legătură cu valoarea sau puterea de înţelegere a membrilor comunităţilor creştine. Încetul cu încetul, adoraţia adresată lui Dumnezeu (aspectul Divin) a ajuns *în mod fatal* să-l vizeze pe Om (aspectul uman).

În legătură cu ceea ce am indicat foarte succint în rândurile de mai sus, credem că ar fi oportun să amintim de un anume personaj a cărui viaţă şi soartă tragică pot arunca o lumină asupra problematicii pe care am amintit-o în paragraful anterior.

Este vorba de împăratul roman Iulian Apostatul, a cărui persoană a fost plasată oarecum pe acelaşi nivel cu Iuda Iscarioteanul, în calitate de simbol al trădării. El a intuit într-o oarecare măsură pericolul şi tendinţele de deviere la care era supusă noua religie, ce se năştea sub ochii lui şi care căpăta forme instituţionalizate din ce în ce mai rigide.

El a fost ultimul împărat care a fost iniţiat în misterele antice şi în sufletul lui se dădea o luptă între vechea spiritualitate, muribundă, şi educaţia creştină care i s-a inoculat din copilărie. El vedea cu durere cum noua religie, care se impunea, manifesta din ce în ce mai puternic tendinţa de a se purta cu foştii ei adversari exact în aceeaşi manieră cum s-au purtat aceia cu primii creştini. Un impuls din ce în ce mai acut de intoleranţă ţintea la distrugerea ultimelor vestigii ale cosmosului păgân.

Să ne amintim de asasinarea matematicienei Hipatia pe străzile Alexandriei, de către o mulţime fanatizată de creştini, eveniment ce s-a petrecut după domnia lui Iulian.

Nu chiar tot ce ţinea de vechea înţelepciune s-a degenerat şi trebuia desfiinţat. Iulian a încercat să integreze unele elemente ale antichităţii clasice, care mai puteau fi salvate, în spiritualitatea creştină şi în felul acesta să flexibilizeze noua doctrină. Dar felul în care a procedat a fost îngrozitor de stângaci şi de naiv. Nu mai era cazul să sufle pe spuza vechilor forme de cult şi a vechilor zeităţi (Apolo, Dionisos). Misiunea acelora se terminase de mult. Şi întregul curs al evoluţiei omenirii s-a opus radical unei asemenea iniţiative. Cosmosul păgân cu lumea lui mirifică de nimfe şi sirene, într-un fel, murise…

Acesta este şi sensul mesajului transmis către împăratul Tiberiu, cu privire la faptul că Marele Pan a murit. De abia după ce omenirea în special cea europeană a făcut timp de două milenii toate experienţele posibile, şi-a spart capul de toţi pereţii şi a câştigat maturizarea necesară, se poate pune încetul cu încetul problema unui fel de «renaşteri» a vechiului cosmos al antichităţii, dar evident într-o formă nouă, cristificată. Dar aşa cum am mai spus, aceasta este o chestiune de perspectivă mai îndepărtată. Altele sânt sarcinile, mult mai presante, care stau în faţa lumii creştine (şi nu numai) pentru viitoarele două trei generaţii.

După cum se ştie din istorie, Împăratul Iulian a murit în cursul unei lupte cu perşii şi moartea lui s-a datorat unei trădări. Agenţi ai unui centru de putere, constituit la Roma şi care deja lucrau ca să imprime un anume curs creştinismului oficial, s-au infiltrat printre soldaţii gărzii sale şi au aranjat în aşa fel ca el să fie lăsat descoperit în momentul cel mai critic. Alţii au sărit să-l salveze, dar el a fost foarte grav rănit şi a murit după câteva ore.

Ultimele sale cuvinte au fost: *Ai învins, Galileanule!*

Cu luciditatea caracteristică muribunzilor, el a vizualizat soarta viitoare a creştinismului instituţionalizat, felul cum, pe nesimţite, OMUL s-a substituit lui Dumnezeu. (Cel care a învins de fapt a fost «galileanul», adică *aspectul uman* a monopolizat întregul cult, iar Biserica, în calitate de *instituţie istorică*, a devenit posesoarea în exclusivitate a cunoaşterii şi unica distribuitoare a Harului).

Şi totuşi, cu toate greşelile sale, Iulian împăratul a fost un suflet mare. El s-a integrat în curentul creştin şi a jucat un rol pozitiv în evoluţia spirituală a Europei în cursul epocilor care au urmat.

În sens larg, Biserica înseamnă comunitatea credincioşilor, adică comunitatea tuturor celor care păşesc conştient pe calea Luminii şi renunţă la micul lor egou, ca să-L poată primi pe Hristos înlăuntrul lor; totuşi *instituţia* îşi are rolul său (cel puţin administrativ) şi îl va mai avea multă vreme.

În măsura în care instituţiile tradiţionale se vor putea deschide către marile profunzimi ale înţelepciunii creştine, civilizaţia va fi salvată. Puterea de atracţie şi de influenţă a creştinismului va deveni irezistibilă. Un exemplu minunat de fraternitate spirituală (şi nu numai), va fi oferit tuturor celorlalte religii. Şi într-adevăr, se va ajunge **la o singură turmă şi un singur păstor.**

Capitolul 70
Misiunea România.
Distorsiunile acestei Idei

Acum este cazul să revenim la acea problemă cu care de fapt a început studiul nostru şi pe care am lăsat-o în suspensie în tot cursul celor câteva sute de pagini ale prezentei lucrări. Este vorba de chestiunea foarte delicată (chiar tulburătoare) legată de aşa numita Misiune a României, căci unul din scopurile lucrării noastre este şi acesta de a da o replică şi de a corecta unele tendinţe pe care nu le putem privi, decât ca fiind cel puţin exagerate dacă nu chiar dăunătoare.

În prima parte a studiului nostru, am prezentat o schiţă sumară a evoluţiei spirituale a omenirii şi acea introducere lungă a fost necesară ca să putem arăta faptul că o anumită regiune a fost oarecum «privilegiată», în sensul că a manifestat o serie de particularităţi specifice, care au permis un contact mult mai îndelungat şi intens cu planurile superioare. Aceste ţinuturi corespunzătoare Carpaţilor au fost impregnate mai intens cu forţele de viaţă provenite din «oceanul» eteric care înconjoară planeta Pământ («apele de sus» pe care Dumnezeu le-a despărţit de cele «de jos» în cursul «zilelor» Creaţiei). Şi tocmai din această cauză, adică urmare a modului specific de evoluţie, s-a putut menţine şi acţiona acel Centru Spiritual foarte select şi extrem de discret, care a influenţat covârşitor evoluţia popoarelor europene (evident că nu se pot aduce dovezi *materiale*).

Teritoriul, corespunzător acestei zone, niciodată nu a fost lipsit de civilizaţie, dar formele de civilizaţie care s-au dezvoltat în spaţiul vechilor popoare pelasge, tracice,

prezenta o foarte puternică componentă *spirituală*, fiind lipsit de aspectele spectaculoase exterioare, de construcţii gigantice precum Egiptul, Roma, etc.

Astfel, a fost pregătit terenul Evenimentului Unic al istoriei Omenirii, adică Întruparea Cuvântului.

Precum în acea unică situaţie (care s-a desfăşurat la modul vizibil pe teritoriul actual al Palestinei) şi în toate celelalte cazuri de influenţă, evenimentele *exterioare* s-au manifestat în regiuni diferite, în timp ce tocmai acest teritoriu din care emanau Marile Impulsuri, a fost necesar să fie menţinut înafara fluxului principal al Istoriei, într-o postură mai puţin remarcabilă istoric, precum Egipt, Babilon etc.

Înainte de a continua, este cazul să facem câteva precizări foarte importante. În primul rând amintim următorul fapt: **Nu au existat şi nu există popoare «alese».** Forţând puţin nota, am putea folosi o asemenea exprimare cu privire la anumite regiuni, în sensul că într-o anumită conjunctură istorică, există entităţi care aleg să se întrupeze în regiunile respective, într-un anumit popor, în vederea unei misiuni liber asumate. Aşa cum am avut ocazia să subliniem de mai multe ori, nu se poate folosi termenul de predestinare, dar când un suflet vine la întrupare şi se îmbracă în «veşmântul» material, el aduce anumite impulsuri pe care şi le-a asumat la nivel de Spirit Bază, iar «hotărârea» sa, depinde de acea insondabilă taină a libertăţii cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om.

În această perspectivă, Dumnezeu n-a ales România (privită ca entitate politică) într-o mai mare măsură, decât a «ales» Franţa sau Portugalia, cu ocazia apariţiilor miraculoase ale Fecioarei Maria la Lourdes sau la Fatima. Despre apariţia Fecioarei în localitatea Fatima (în anul 1917), s-a spus că a provocat o asemenea emoţie şi fervoare religioasă, încât este posibil că a salvat societatea portugheză supusă unor acute tensiuni sociale, de la tulburări serioase, poate chiar de la un război civil similar cu cel care a izbucnit peste un an în Rusia şi încă peste vreo două decenii în Spania. Ne-am putea întreba; De ce n-a făcut Dumnezeu o asemenea minune în Rusia? Este foarte posibil ca întreaga Europă să fi fost scutită de foarte multe necazuri.

Până acum, am vorbit de trecut (despre ceea ce *s-a întâmplat*), dar este evident că atunci când abordăm probleme de viitor, (mai ales cu tangenţe la politică), lucrurile devin «un pic» mai complicate. În acest domeniu chiar că nu trebuie nici o clipă să uităm zicala cu privire *la căile Domnului care sânt nepătrunse.* Nu degeaba s-a spus că toţi profeţii de după Iisus s-au cam făcut de râs.

Dacă încercăm să obţinem informaţii despre evoluţia viitoare a societăţii umane, ajungem în legătură cu entităţi pentru care nu există cine ştie ce diferenţă între zece ani şi…o mie de ani. În măsura în care am raporta la posibilităţile de percepere a conştiinţei umane comune, o mie de ani înseamnă *mâine*, iar zece ani…un sfert de oră.

În general când este vorba de misiunea unui popor, nu există o corespondenţă biunivocă între aspectul cultural-spiritual şi cel politic.

Am vorbit mai înainte de situaţia istorică a Germaniei şi de faptul că, pe undeva, acest popor mare şi-a ratat menirea spiritual-istorică. Pe vremea lui Goethe şi a lui Hegel (în perioada unei maxime fărâmiţări politice), s-a atins, dintr-un anume punct de vedere, o culme a spiritualităţii germane, care urma să aibă o influenţă foarte benefică asupra evoluţiei restului Europei. Dar atunci când s-a realizat unitatea politică a naţiunii germane şi s-a creat un nou *Reich*, aceasta a generat un naţionalism exacerbat până la absurd şi un militarism pe măsură, cu rezultatele care se cunosc, aşa că, nu numai cultura germană, dar şi cea a restului Europei aproape că a ajuns la punctul ca să dispară de pe faţa Pământului.

În domeniul Spiritului, lucrurile nu evoluează aşa de «liniar» ca în matematică, încât să putem spune că dacă o mărime „a" este mai mare decât o altă mărime „b", care la rândul său este mai mare decât „c", atunci cu certitudine „a" este mai mare decât „c". În spirit nu mai există asemenea certitudini şi linia dreaptă nu este întotdeauna drumul cel mai scurt dintre două puncte.

Este mai mult decât evident că atunci când abordăm tema legată de viitorul *spiritual* al României şi legat de aceasta de un eventual statut «privilegiat», nici o prudenţă nu este de prisos. Termenii trebuie folosiţi cu maximă atenţie şi multă flexibilitate. Ideea care emană din anumite cercuri esoterice, susţine că trebuie să ne aşteptăm la un impuls spiritual major, ce urmează să se manifeste în spaţiul românesc. În principiu este just. Este vorba de acel impuls radical care trebuie să coboare din cele mai înalte regiuni ale Spiritului şi care reprezintă cea de a treia revărsare supremă de forţe spirituale acordate omenirii (după cele de pe vremea lui Moise şi a lui Iisus) şi aceasta este o problemă care priveşte *întreaga omenire* (nu numai poporul român).

Dar, atenţie! Amintim şi ceea ce am spus mai înainte despre efortul disperat al slujitorilor întunericului de sub conducerea acelei puteri numită Anticristul de a contracara noile impulsuri în direcţia Spiritului.

În linii foarte generale, putem afirma următoarele: Un anume, să zicem, «experiment» spiritual încercat în spaţiul Carpatic îşi va găsi în sens propriu actualizarea, în măsura în care va fi preluat de Spiritul poporului rus şi de abia atunci se va putea vorbi de un exemplu pentru restul omenirii. O asemenea idee n-ar trebui să pară greu de acceptat dacă ne gândim că tocmai experienţa cumplită prin care a trecut poporul rus în prima jumătate a secolului XX, ar putea avea drept rezultat ca tocmai acest popor să fie cel mai nimerit să devină purtătorul unui nou Principiu Spiritual, dar de data asta aplicat *aşa cum trebuie*, nu cu capul în jos.

Poporul Rus a fost victima unor puteri pe care nu el le-a produs, puteri emanate din maşinismul demoniacal al occidentului, şi a căror expresie ideologică a fost reprezentată de teoria comunistă (chiar dacă *la origine* o fi existat şi un filon pozitiv, născut tot dintr-o disperată nevoie de dreptate socială). Idei bizare, distructive, ce s-au plăsmuit în anumite minţi demonizate de pe alte meleaguri au fost implantate (prin mijloace oculte de un nivel foarte ridicat) în subconştientul unor personalităţi, de altfel remarcabile, care într-o anumită perioadă istorică s-au aflat întrupate în spaţiul slav. S-a urmărit un «experiment» grandios, dar care a cam scăpat de sub control. Au intervenit prea mulţi factori imprevizibili. Unele idealuri care au trăit cu adevărat în sufletele unor personalităţi cinstite şi care au crezut sincer, s-au degenerat foarte repede şi au ajuns subordonate mecanismului infernal al statului totalitar. În ultimă instanţă, prin controlul exercitat asupra minţilor unor mari mase de oameni se ţintea la dominaţia mondială.

De fapt, atunci, în 1917, Marele Suflet Rus s-a prăbuşit sub povara prea multor virtuţi. (Nu există nici cea mai mică ironie în afirmaţia precedentă). Şi totuşi, se poate vorbi de o vină colectivă a poporului rus, considerat în ansamblul său. Să nu uităm că acolo unde se manifesta multe virtuţi, *şi ispitele sânt pe măsură*. Poporul rus, la nivelul psihomentalului colectiv, a fost pătruns de un fel de orgoliu luciferic, ceea ce se simte din întreaga spiritualitate rusă, aşa cum s-a dezvoltat aceasta în cursul secolului XIX. Ideea (de cele mai multe ori nemărturisită sau parţial conştientizată) care transpare ar putea fi exprimată cam în felul următor:

«Noi nu avem nevoie de Europa şi de toată civilizaţia ei, noi suntem purtătorii adevăratului Spirit creştin, dintr-un salt ajungem în al nouălea cer». Dar atunci când prevalează forţele luciferice, intervine în istorie, ca o fatalitate, contralovitura ahrimanică. Aşa că, în loc de «al nouălea cer», mulţi s-au trezit cam în «al nouălea iad». Pe undeva, pe plan metafizic, există şi o vină a Europei.

Una din cauzele profunde (dacă ar fi să privim de pe plan spiritual) ale catastrofei poporului rus, a constat într-o foarte puternică respingere din partea spiritului European a tot ce emană din spaţiul rusesc. Un asemenea fenomen putem să-l observăm şi în cazul României, cu specificarea că aici a intervenit o reacţie (justificată) de apărare în faţa unei subtile «agresiuni» oculte, care s-a manifestat chiar cu mult înainte de revoluţia bolşevică.

Din fericire, Spiritul Rusiei nu stă în Lenin şi Stalin, precum nici spiritul Germaniei nu stă în Hitler. Ce tragedie a fost pentru omenire faptul că cele două mari popoare (cel german şi cel rus), *cu atâtea trăsături sufleteşti deosebite*, s-au confruntat într-un asemenea hal în cursul ultimului secol.

După toate cele spuse, care ar fi concluzia la care putem ajunge în legătură cu centrul din Carpaţi, despre Ramani şi toate celelalte? Că pe teritoriul actual al României, ar trăi în clipa de faţă cei mai buni oameni de pe Pământ? Sau cei mai inteligenţi? Am spus şi mai înainte, (în diferite contexte) că unele procese subtile (legate eventual de misiunea spirituală a unui grup etnic sau a unui popor) pot prezenta aspecte exterioare de moment foarte deconcertante.

Timp de mai multe milenii, acel Centru de Forţă al Spaţiului Carpatic, s-a pregătit într-un deplin anonimat şi într-o desăvârşită smerenie în vederea confruntării decisive. Pentru un Spirit uman (chiar evoluat) este practic imposibil să realizeze pe deplin uluitoarea sa putere. De fapt, termenul de *putere* aproape că nu se potriveşte, pur şi simplu nu mai sânt cuvinte. Energiile Divine emanând din Principiul Universal al Tatălui, sânt preluate şi modelate de Nucleul Spiritual al Spaţiului Carpatic, plăsmuind cadrul celui de al treilea impuls radical, de pe urma căruia nu mai sânt posibile decât două variante: pieirea civilizaţiei umane sau trecerea pe un nivel ontologic superior.

Am afirmat că, pe la mijlocul secolului al XVIII-lea, Centrul Carpatic a intrat într-o stare de ocultare aproape totală. De aceea anumite tradiţii iniţiatice europene, care tot se mai păstrau în ordinele oculte (precum francmasoneria), s-au degenerat într-un ritm rapid, în paralel cu expansiunea explozivă a civilizaţiei exterioare.

Dar, am ajuns la stadiul în care acel Centru Carpatic este pe punctul să fie **reactivat în forţă**. Din perspectiva unor cercuri de influenţă ocultă, cu intenţii dubioase (dacă nu pe de-a dreptul ostile), aceasta reprezintă o surpriză neplăcută. Ei se pregăteau să-şi serbeze triumful planetar. Şi, în această situaţie, în starea disperată a civilizaţiei, acei Oameni Albi, ce fac? Ce atitudine manifestă? Ce zic? *Ei zic foarte multe lucruri*, cu condiţia să avem urechi de auzit şi evident nu numai *zic*, dar şi *fac*, numai că modul lor de acţiune este foarte greu de sesizat pentru conştiinţele profane. Ei sânt foarte bucuroşi când se găseşte cineva să-i asculte şi să se lase inspirat. **Fără ajutorul şi asistenţa lor permanentă, n-ar fi fost posibilă nici cartea de faţă.** Tot ce putem adăuga, este că se deschid (şi se vor deschide tot mai mult în viitorul imediat) canale puternice care să faciliteze unui număr mare de suflete deosebite, să se întrupeze în acest spaţiu. Numai că, cu această afirmaţie, posibilităţile noastre de anticipare a viitorului se epuizează. Nu putem spune nimic despre anumite modalităţi concrete în care vor evolua lucrurile. Un suflet vine la întrupare cu o misiune specifică pe care şi-a asumat-o încă din sferele

suprafizice, dar destinul şi în general drumul vieţii sale terestre este supus tuturor contingenţelor vieţii sociale, fiind legat, în ultimă instanţă, de destinele altor mii şi mii de persoane umane. Intervin milioane de factori imponderabili. Taina Libertăţii umane se împleteşte intim cu Taina Providenţei Divine. Unele suflete îşi ratează misiunea din cauza prea multor ispite legate de plăcerile vieţii materiale sau, pur şi simplu, se descurajează, îşi pierd energia de a mai lupta cu atitudinile ostile.

Lucrurile nu se schimbă «peste noapte». Deocamdată, dacă ar fi să privim situaţia la modul exterior, politic, aspectul este destul de descurajant. Ne prosternăm şi noi în faţa unui occident, la rândul său prosternat în faţa viţelului de aur. Totuşi, într-un timp istoric relativ foarte scurt (adică într-o singură generaţie) se pot realiza metamorfoze profunde la nivelul psihomentalului colectiv şi care, până la urmă, se vor reflecta şi în modul organizării sociale şi politice. Vechea tradiţie hiperboreană urmează să renască într-o nouă formă, dar efectele pe plan fizic apar cu întârziere mai mare, căci intervine formidabila inerţie socială, întregul «munte» de prejudecăţi, concepţii învechite, etc. Măcar de s-ar găsi credinţa cât «grăuntele de muştar» şi «muntele» cade în «mare», adică se dizolvă în oceanul eteric care învăluie planeta Pământ. Dar dacă în Uraganul Spiritual ce se anunţă, noi vom avea privilegiul să fim plasaţi în «ochiul uraganului», tocmai aceasta ar putea reprezenta o indicaţie ca să nu ne aşteptăm la cine ştie ce efecte spectaculoase la modul exterior, tot aşa cum în mijlocul unui uragan fizic, se menţine acea zonă de cer senin şi fără vânt. Poate este chiar de dorit o asemenea situaţie. S-a spus că în posibilele bulversări majore, care vor zgudui omenirea la scară planetară, teritoriul României să fie relativ cruţat. Ar fi bine să fie aşa. Dar aşa cum am mai spus, aceasta depinde de foarte multe lucruri. Depinde de cât de mulţi indivizi umani întrupaţi în prezent, în acest spaţiu, (sau care urmează să coboare în materie în viitorul cel mai apropiat), îşi vor trezi facultăţile spirituale superioare, depinde de felul cum se vor organiza şi vor colabora unii cu alţii şi aşa mai departe.

Schimbările sânt inevitabile, pentru că intervine o necesitate spiritual cosmică. Când se împlinesc timpurile, Spiritul sfâşie vălul materiei. Dar *cât de comode* vor fi aceste metamorfoze? În orice caz, efectele nu apar imediat. Rândurile de mai sus vizează şi o posibilă categorie de cititori care au cochetat cu previziunile unor «profeţi» de ocazie şi ar putea să se simtă dezamăgiţi că «râurile de lapte şi miere» întârzie să-şi facă apariţia.

De asemenea, rugăm pe cititor să nu asocieze expresia metaforică de mai sus: uragan spiritual, de cine ştie ce viziuni apocaliptice tradiţionale. Repetăm că toate eforturile ierarhiilor ţintesc să evite sau pe cât posibil să atenueze şocurile inevitabile legate de marile transformări spirituale. Dar dacă totuşi pe alocuri pot avea loc conflicte între naţiuni sau explozii sociale majore, aceasta reprezintă deja altă problemă. Lumile spirituale respectă deplina libertate a fiinţelor umane, căci din experienţele dureroase se naşte înţelepciunea.

Din tot ce am explicat cu privire la rolul spiritual al Spaţiului Carpatic, cel puţin putem înţelege uşor cum se face că poporul român s-a născut creştin, în sensul că nu există informaţii despre activităţile misionare precum în tot restul Europei. De fapt, locuitorii acestui pământ au fost «creştini» de la primele începuturi, chiar dacă nu s-au numit aşa, fiindcă în tot cursul istoriei omenirii s-au menţinut legăturile cele mai pure cu originara revelaţie paradiziacă (adică cu tradiţia hiperboreană). Se ştie că Apostolul Andrei a trecut prin Dobrogea, dar misiunea lui esenţială a fost să sădească germenii viitoarei credinţe pe teritoriile sciţilor şi a protoslavilor. El a avut un contact episodic cu

spaţiul getic şi nu atât ca să-i creştineze pe geţi (*căci ei nu aveau nevoie de misionari,* acceptând în mod natural noua concepţie creştină), cât mai degrabă să ia legătura cu oamenii Albi din Carpaţi, în vederea obţinerii de informaţii esenţiale pentru propria sa misiune.

Din toate timpurile, au existat grupuri de individualităţi întrupate pe acest pământ, care purtau numele sau cel puţin se considerau reprezentanţii Ramanilor, cu eventualele variaţiuni precum romani, români, rumâni. Denumirea de român sau rumân exista de milenii (chiar dacă nu apare în documente), dar s-a menţinut foarte discretă, fiind apanajul unor grupuri reduse de individualităţi evoluate spiritual. Şi, până la urmă, această denumire s-a transmis asupra populaţiilor din spaţiul din jurul Carpaţilor ca o prefigurare a unui viitor mai îndepărtat. Dar, se presupune că un număr suficient de mare de individualităţi evoluate se vor întrupa în regiunea respectivă, încât să formeze o civilizaţie care să corespundă la propriu demnităţii ce implică o asemenea denumire.

* * *

În ultimul timp, în unele scrieri, care au ajuns sub ochii noştri, au apărut nişte viziuni pe care le putem denumi drept halucinante, cu privire la un posibil viitor aproape supranatural al României. Am putea trage concluzia (dacă ar fi să interpretăm *ad literam*) că România urmează să devină prima putere economică şi militară (!) a lumii.

Am mai spus că nu contestăm sinceritatea şi buna credinţă a unor căutători în domeniul Spiritului, dar modul de «traducere» a unor viziuni poate fi de-a dreptul catastrofal, mai ales dacă intervin prezumţii, prejudecăţi, orgolii, poate chiar sincere sentimente patriotice, dar canalizate într-o direcţie falsă.

Cititorul cu siguranţă a observat, că în tot cursul lucrării noastre, am evitat pe cât posibil să folosim termenul de România. Ne-am folosit de expresia *Spaţiul Carpato-dunărean* şi am adoptat acest procedeu cu bună ştiinţă, ca să atenuăm cel mai mic iz de naţionalism.

Dacă anumite suflete aleg să se întrupeze într-o anume regiune geografică, în vederea unei misiuni importante, de regulă ele se întruchipează în poporul dominant numeric, dar se poate foarte bine să coboare într-o familie aparţinând unei naţionalităţi conlocuitoare.

În publicaţiile de care am amintit mai înainte, se vorbeşte de biserici făcute în întregime din aur (!) sau de o armată colosală înzestrată cu submarine, bombardiere, etc. şi care ar aparţine Statului Român. Lăsând la o parte zâmbetele legitime, să încercăm să descoperim care ar fi totuşi grăuntele de realitate ce se ascunde în spatele acestor «revelaţii».

Să presupunem că s-ar putea strânge o asemenea cantitate de aur încât să se construiască o biserică întreagă. Şi ce s-ar câştiga cu asta, dacă conştiinţa oamenilor ar rămâne tot la vechiul nivel? De fapt, aici este vorba de altfel de «aur», de «aurul» spiritului, de acel «aur» pe care îl căutau alchimiştii autentici, NU cei care încercau să fabrice aur material.

Acelaşi lucru se poate afirma şi despre Biserica Viitorului…(mai puţin importă din ce material vor fi realizate clădirile exterioare). *Adevărata* Biserică se clădeşte în sufletele oamenilor. Din acest punct de vedere dacă am insista în încercările de a localiza acel Templu din Carpaţi, răspunsul nu poate fi decât unul singur. *Templul* se găseşte în inimile oamenilor. El a fost foarte activ cândva, apoi a intrat într-o eclipsă practic totală şi urmează să se reactiveze începând cu actuala generaţie. Eventualele clădiri materiale care

ar putea fi construite pe ici pe colo, reprezintă aspectul *exterior* al Adevăratului Templu Spiritual. Iar în ceea ce priveşte «armata» viitorului, aceasta va fi o armată a Luptătorilor Luminii, adică o «armată» de « paranormali », adică va fi Forţa Maeştrilor Spirituali care nu va aparţine numai României, ci întregii omeniri.

În prima noastră lucrare am analizat, din punct de vedere filozofic, problema puterilor spirituale pe care le dobândeşte un maestru de rang superior.

Să dăm un exemplu sugestiv în sprijinul celor afirmate. Să presupunem că un membru al unui trib foarte înapoiat din cele care mai supravieţuiesc în regiunile tropicale de junglă şi care nu a fost deloc în contact cu produsele civilizaţiei umane, ar vedea o locomotivă. Manipulantul i-ar părea o fiinţă supranaturală care supune voinţei sale acel monstru de fier. Dar manipulantul nu face decât să acţioneze asupra unor manete prin care sânt activate nişte forţe oarbe precum cea a aburului sau a electricităţii.

În mod similar, dar pe un plan infinit superior, un maestru de rang înalt acţionează asupra unor «pârghii» de pe planurile subtile, prin care se pot amplifica sau diminua procesele meteorologice. Dacă cineva ar întreba: Dar de *câtă energie* e nevoie ca să poţi disipa un nor de mari dimensiuni? –răspundem că problema nu se pune aşa, căci întreaga energie a Planetei, *în caz de necesitate*, este pusă la dispoziţia unui iniţiat de cel mai înalt ordin. («*Oare nu pot să rog pe Tatăl Meu să-Mi trimită acum mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?»)*- (*Matei 26,53*).

Iar în ceea ce priveşte acele «submarine» sau «bombardiere», acestea reprezintă nişte «arme» de natură spirituală, bazate pe manipularea elementelor (apă, aer, foc). Cândva în viitor, un număr suficient de mare de individualităţi înzestrate cu puteri spirituale deosebite, ar putea crea un «câmp de forţe» în jurul unui teritoriu relativ de mari dimensiuni (cum ar fi suprafaţa actuală a României) prin care să nu poată trece nici un obiect făcut de mâini omeneşti (fie el bombardier sau altceva), sau cel puţin să i se anuleze toate circuitele de comandă.

Singurul lucru ce mai putem adăuga, este să ne exprimăm regretul că asemenea probleme (totuşi *foarte serioase* în esenţa lor), ajung să apară în publicaţii sub o formă cel puţin naivă, ca să nu zicem mai rău.

Capitolul 71
Concluzii finale

Şi acum, când în sfârşit suntem la ultimele retuşuri ale demersului nostru spiritual, nu este imposibil de imaginat că un cititor care a rezistat până la capăt să se întrebe:Şi totuşi, care este dovada valabilităţii a tot ce s-a spus pe parcursul câtorva sute de pagini care au precedat? Într-adevăr, nu avem nici una. Cel puţin nu avem nici o dovadă din felul la care se aşteaptă cei ce fac parte din categoria celor ce se află sub incidenţa spirituală a lui Toma Necredinciosul. (Am spus mai înainte că fiecare din cei doisprezece apostoli avea sub «adumbrirea» sa a douăsprezecea parte din omenire).

Nu putem să le oferim privilegiul pe care Hristos l-a acordat lui Toma, anume, *să pună degetul.* Când Toma a cerut să «pună degetul», el a vrut totuşi ceva mai mult decât o simplă atingere banală, «mecanică». El dorea să trăiască fapta Spiritului în intimitatea sa cea mai interioară şi la modul superlativ. Acelaşi lucru l-a dorit şi Iuda, ceea ce l-a împins la prăbuşire. Dar soarta lui Toma şi a celorlalţi, a fost să treacă cu bine peste momentul maxim al crizei ontologice, a acelei crize care a fost anticipată pe vremea

Mântuitorului şi care acum a ajuns să afecteze întreaga civilizaţie (cel puţin cea creştină, care reprezintă avangarda Spiritului).

Şi dacă ceea ce numim Spiritul Creştin n-ar fi expresia supremă a Adevărului, atunci *unde* să-l mai căutăm? Sau poate că nu ne mai rămâne decât să repetăm faimoasa întrebare a lui Pilat adresată însuşi Fiului lui Dumnezeu: **Ce este adevărul**?

În ultimele decenii a înflorit un gen de literatură (la proporţii uriaşe), cunoscută sub numele de ştiinţifico-fantastică (prescurtat SF). Şi ne putem întreba: Până la urmă ce dovadă avem că viitorul omenirii cât şi menirea omului nu constau în acele imaginaţiuni ale autorilor SF? Să dăm un exemplu concret din multe posibile. Unul din cei mai cunoscuţi şi prolifici autori SF, un adevărat patriarh al genului, timp de trei/patru decenii de după cel de al doilea război mondial, a fost americanul Isac Azimov. Viziunea lui este cu totul covârşitoare, fiind expusă pe parcursul a unui mare număr de romane, într-adevăr bine scrise, dacă ar fi să le privim din punct de vedere strict literar. Este vorba de o omenire care s-a extins în Spaţiu, colonizând toate planetele potenţial locuibile din Calea Lactee, formând Marele Imperiu Galactic. (Până una/alta vedem cu ochii cum ne cam fuge pământul de sub picioare, acest minuscul Pământ pe care suntem nevoiţi să locuim, deocamdată).

Dar dacă am admite (teoretic) că s-ar realiza viziunea lui Isac Azimov, atunci, după părerea noastră, omul va înceta să fie Om (chiar dacă acea «omenire» a viitorului va fi formată, *biologic*, din descendenţii oamenilor actuali). Poate că omul va deveni un aşa zis Cyborg, jumătate om, jumătate maşină electronică, un fel de bio-robot, dar *nu om*, cel puţin nu în accepţiunea actuală a termenului).

În măsura în care citeşti producţiile SF cu alţi ochi (oarecum «în spatele rândurilor»), de fapt te loveşti de o lume de o îngrozitoare sărăcie spirituală, un univers robotizat, mai degrabă un fel de infern subtil, supra-rafinat, extins la scara întregului cosmos.

În acest fenomen care poate fi numit cultul SF-ului (de ce nu, dacă există cultul OZN-urilor?), se manifestă influenţa spirituală directă a acelei Puteri numită Anticrist (cu foarte puţine excepţii – dar şi acelea discutabile – atunci când SF-ul este folosit ca pretext pentru ilustrarea unei idei filozofice). Este greu de imaginat o mai diabolică propagandă ateistă (mascată) şi un atac mai eficient asupra fiinţei lăuntrice a omului. Ca o paranteză, amintim de un alt gen de literatură care de asemenea s-a dezvoltat mult în ultimele decenii, ca o reacţie faţă de avalanşa de producţii SF, şi care se cheamă «fantasy», sau literatură aşa-zis «magică». Dacă SF-ul exprimă tendinţa sufletului uman agresat de civilizaţia modernă să se refugieze într-un viitor supratehnologic, într-un fel de «paradis» (de fapt infern) plin de roboţi, atunci genul «magic» corespunde tendinţei opuse, de a evada în trecut, în fel de fel de «atlantide» fabuloase. Nici această literatură nu este prea lăudabilă, dar oricum, mult mai puţin periculoasă decât SF-ul clasic.

Chiar dacă la început este greu de înţeles, dar tot progresul fabulos al civilizaţiei tehnice se datorează într-o mare măsură activităţii autorilor de anticipaţie ştiinţifică. Am spus mai înainte că invenţiile tehnice se datorează inspiraţiei acelei categorii de entităţi, numite ahrimanice şi pe care noi le-am desemnat prin expresia: Ierarhia Umbrei. «Misiunea» lor constă în a crea cât mai multe obstacole în calea evoluţiei spirituale a Omului, să-l facă să uite că mai există şi o lume spirituală.

Bineînţeles că problematica este infinit de complexă şi aici nu putem oferi decât indicaţii foarte succinte. Tehnica este de multe ori foarte necesară. Depinde cum o utilizezi. Dar prin creaţiile «vizionarilor» ştiinţifici, o anumită informaţie provenită de pe

nivele foarte înalte a fost «personalizată», adică adusă la un nivel ontologic inferior şi a «îmbibat» psihomentalul omenirii astfel încât în a doua instanţă au fost inspiraţi de data aceasta tehnicienii propriu-zişi, adică inventatorii, oamenii de ştiinţă, inginerii, etc.; dar inteligenţa lor nu a fost folosită exclusiv pentru creaţii puse în slujba societăţii civile, ci şi pentru producerea mijloacelor de distrugere a vieţii.

Pe de altă parte însă, vedem cum o uriaşă energie malefică concentrată în câmpul psiho-mental al omenirii, a fost oarecum «deviată», canalizată într-o altă direcţie, până la un punct întoarsă spre bine, adică totuşi spre creativitate, chiar dacă aceste creaţii au fost puse exclusiv în vederea cuceririi naturii materiale şi a satisfacerii plăcerilor simţurilor.

O asemenea situaţie a devenit posibilă tot datorită faptului că Hristos s-a unit cu substanţa Pământului şi implicit cu sufletul uman în genere, chiar dacă conştientizarea în sens profund a acestui proces este de abia la început.

Fantastica structură tehnologică în care a fost plasată omenirea, exprimă dintr-un punct de vedere faţa ascunsă a acesteia. «Demonii», care bântuiau la nivelul mentalului colectiv, au ajuns cât de cât să se exteriorizeze, să se situeze în faţa sufletului uman *ca o lume obiectivată*, dar care pe de altă parte riscă să-l sufoce. Totuşi, în felul acesta, sufletul lumii tot s-a mai descărcat într-o oarecare măsură de formidabila acumulare de energii distructive, cărora li s-a găsit o utilizare pozitivă. Dar ne aşteptăm să înceapă un proces radical de purificare a aurei planetare şi toată tehnologia actuală va fi înlocuită cu o altfel de «tehnică», mult mai umană.

Dacă stai să iei aminte, cât de sinistră este imaginea Universului plăsmuită de ştiinţa modernă!...

În locul *cosmosului* antic plin de zei şi de entităţi surâzătoare, în locul *cosmosului* creştin structurat pe diferite nivele de ierarhii angelice, avem un spaţiu *gol, negru, infinit*, care se întinde în toate direcţiile, fiind punctat din loc în loc de imense globuri de gaz incandescent (dar a căror dimensiuni sânt ridicol de mici faţă de distanţele cereşti). Dacă am imagina Soarele de mărimea unei mingi de tenis (înconjurată de câteva grăunţe de praf aproape invizibile, adică planetele), atunci următoarea stea va fi o minge similară, situată la *câteva mii* de km distanţă. Şi această beznă infinită… iată cu adevărat o reprezentare de infern în faţa căreia pălesc până şi toate descrierile clasice ale iadului. Este acel «*gol* metafizic», de care pomeneşte Mefisto, avertizându-l pe Faust când acela îşi exprimă dorinţa să călătorească la *Mume*, adică să contacteze *arhetipurile dinamice* ale universului material. Cel puţin în iadul tradiţional există o variaţie: clocotul smoalei, hohotele de râs ale dracilor, scrâşnetul dinţilor celor damnaţi, etc.

Spaţiul şi timpul sânt în ultimă instanţă «produse» ale minţii umane, evident nu a unei minţi considerate la modul individual, ci a «minţii» cosmice. *Pământul se învârte în jurul axei.* Aceasta este singura realitate certă. În rest, lucrurile sânt incomparabil mai complexe. Multe lucruri s-au descoperit prin lansările de rachete în profunzimile Spaţiului. Dar se păstrează secretul cu cea mai mare străşnicie…deocamdată.

Tot ce am spus despre problema timpului este valabil şi despre Spaţiu. Am arătat că tot ceea ce depăşeşte cei şapte mii de ani biblici, începe să se «estompeze», să «ne scape printre degete». Am împins aprecierile temporale până la o limită de vreo douăzeci de mii de ani, ca să avem totuşi un criteriu de comparaţie cu modul de receptare a timpului în *conştiinţa noastră actuală.* La fel se întâmplă şi cu Spaţiul. Dincolo de orbita lui Saturn, lucrurile(privite de pe planul spiritului) încep să se «dilueze». Tot aşa cum TIMPUL trece pe nesimţite în ETERNITATE (în eternul prezent), la fel şi SPAŢIUL trece în

NEMĂRGINIRE, *o nemărginire* care este plină de «oştile de stele» şi care *nu se măsoară în ani lumină!* Şi prin telescop se pot vedea incomparabil mai multe stele decât cu ochiul liber, ceea ce justifică expresia că «cerul este plin de oşti». Sânt Ierarhiile Angelice care imprimă pe firmament «scrisul etern al zeilor».

Câtă energie intelectuală se cheltuie pentru elaborarea continuă a zeci, sute de teorii cu privire la naşterea şi evoluţia (*materială*) a Pământului, despre felul cum Universul a explodat dintr-un punct de singularitate absolută în care era concentrată o cantitate *infinită* de substanţă de densitate *infinită?* Câte mijloace materiale şi câtă inteligenţă sânt necesare pentru construcţia giganticelor radiotelescoape şi a super acceleratoarelor de particule?

Cea mai sinistră ironie a istoriei intelectuale a omenirii este aceea că, atunci când şefii Bisericii Catolice au declarat luneta lui Galilei o creaţie a diavolului, *într-un fel* ei aveau perfectă dreptate (în sensul că este o inspiraţie de natură ahrimanică, adăugăm noi în sensul ştiinţei spirituale moderne). Dar care era soluţia de contracarare? (în sensul învăţăturii cristianice -n.ed.). Arderea «dizidenţilor » pe rug? În nici un caz!

Singurul lucru pe care îl mai putem adăuga, ca o concluzie a ultimului capitol, este că, privit de pe planul *Spiritului,* toate acele milioane sau miliarde de ani ai Pământului sau milioanele de ani lumină, prezintă tot atâta *realitate empirică* precum numerele imaginare din matematică.

Ca o paranteză, mai putem spune că în tradiţia indiană Universul este condus de un Brahma, care se supune şi El legii naşterii şi a morţii, numai că durata de viaţă a unui Brahma exprimată în ani omeneşti ar reprezenta o valoare de câteva sute de mii de miliarde de ani, adică un număr cu cincisprezece cifre. Şi au existat *nenumăraţi* Brahma înaintea celui actual după care vor urma alţii *nenumăraţi*. Aşa că, din acest punct de vedere, aprecierile oamenilor de ştiinţă cu privire la vârsta Universului ca fiind de zece, cincisprezece miliarde de ani, sânt chiar foarte modeste

Dacă asemenea numere au sens, atunci acest sens constă tocmai în ilustrarea inutilităţii de a «număra» manifestările Spiritului, chiar în aspectele sale *eonice*, cum ar fi vârsta Pământului sau a Universului, sau numărul de suflete umane care există în Marele Cosmos, sau chiar numărul de întrupări ale unui suflet. Budiştii vorbesc de «milioane» de vieţi, o expresie care n-ar fi aşa de greu de asimilat dacă ne gândim la unitatea ipostatică (de ultimă instanţă) a tuturor monadelor umane în Dumnezeu (în Hristos am putea adăuga noi în calitate de creştini, adică în ipostaza de Fiu al Divinităţii) şi că periodic totul se resoarbe în Divinitate, în cursul «perioadelor» de Pralaya în care orice viaţă *fenomenală* încetează şi se suspendă Timpul însuşi.

Numerele fantasmagorice din mitologia indiană au rolul de a exprima faptul că anumite noţiuni legate de duratele de evoluţie cosmică sânt pur şi simplu *nereprezentabile*.

* * *

Eforturile tuturor celor grupaţi în Marea Fraternitate a Luminii ţintesc să împiedice ca omenirea să lunece iremediabil pe panta deplinei morţi spirituale. Şi este evident că succesul eforturilor lor pline de iubire, eforturi ce depăşesc puterea de cuprindere a minţii omeneşti, depinde de colaborarea conştientă a milioane şi milioane de oameni, şi din fericire numărul acestora creşte încontinuu.

Tot aşa precum Întruparea Cuvântului a fost o lucrare divino-umană (cel puţin prin faptul că Logosul şi-a asumat un *corp uman*), acelaşi lucru se poate afirma despre

Sfârşitul Istoriei. *Toată istoria* omenirii este o lucrare divino-umană, o permanentă actualizare a «Judecăţii Divine». Forţând puţin nota, putem afirma aceasta şi despre prima «cădere» a Omului, căci se spune în Geneză că primii oameni au călcat porunca divină cu *bună ştiinţă*, dar exprimat în categorii filosofice, aceasta reprezintă obiectivarea Ideii Absolute, *ieşirea din Sine* a Spiritului, apariţia Sa în faţa propriei Sale Conştiinţe ca *o lume* ce se reflectă într-o multitudine nedeterminată de *conştiinţe particulare*, procrearea din Eternitate a Fiului care, prin *Jertfa Sa* cosmică, împacă Divinitatea cu propria Sa Creaţie.(Am dezvoltat în amănunt aceste idei în prima noastră lucrare).

Am arătat în tot cursul expunerii noastre cum o tradiţie esoterică *foarte pură* a fost păstrată de Ramanii din Carpaţi. O *rezervă strategică* de forţe spirituale s-a menţinut latent la nivelul psihomentalului colectiv, imprimându-se în întregul mediu ambiant al acestui spaţiu geografic, atât pe plan fizic cât şi pe nivelele subtile, o taină profundă păstrată în întunericul codrilor, în crenelurile de granit ale Făgăraşilor.

Noi suntem la punctul în care această energie secretă - REZERVA STRATEGICĂ DE ULTIMĂ INSTANŢĂ - urmează să fie aruncată în luptă împotriva forţelor întunericului, în bătălia decisivă care va hotărî soarta civilizaţiei umane. (Dar aşa cum am spus, este cazul să ne abţinem de la previziuni mai concrete).

În măsura în care mâna întinsă din Carpaţi se va întâlni cu cea care va veni în întâmpinarea ei din Himalaia şi cele două se vor uni deasupra Caucazului, **se va realiza acea unitate transcedentală a religiilor, fără de care omenirea ca atare nu va putea supravieţui.**

În prima noastră lucrare am discutat despre Înţelepciunea Orientală. Am arătat cum demersurile (greu inteligibile) ale metafizicii indiene pot fi «străpunse» de forţa gândirii filosofice europene, cu condiţia ca aceasta să fie just mânuită şi că toate «miracolele» orientului pot fi raţionalizate chiar de o gândire care s-a format la şcoala occidentală a ştiinţelor naturii.

Acum ne-am ocupat de înţelepciunea creştină, de acea înţelepciune care s-a păstrat în filonul esoteric profund din «subteranele» civilizaţiei europene. În această perspectivă toate analizele filosofice pe care le-am desfăşurat în lucrarea anterioară, nu au alt rol decât să demonstreze imposibilitatea de a le mai aplica când e vorba de Tainele Supreme pe care le-a actualizat creştinismul pentru conştiinţele umane. Aici nu mai e vorba de filozofie, ci de *cu totul altceva.*

S-a spus că, *în ultimă instanţă*, superioritatea creştinismului nu constă într-o doctrină raţionalizată şi raţionalizantă, ci într-o Taină Absolută pe care nici o filozofie nu o va putea niciodată aborda. O opinie cu care suntem într-adevăr de acord.

E bună şi filozofia, dar cu condiţia să te conducă până la punctul în care să realizezi că nu mai ai ce face cu ea. Şi nu mai ai ce face cu ea pentru că de fapt *nu mai ai ce comenta.* În faţa Soarelui Spiritului, toată biata noastră logică se topeşte precum ceara la foc. Mai devreme ne-am folosit de filozofie («Libertate prin Cunoaştere -Yoga şi Idealismul german» – Ed. Solteris, 2007) ca să întoarcem pe toate feţele aserţiunile metafizicii orientale, cu toate fenomenele ei «miraculoase», dar toată analiza noastră de atunci nu poate avea alt scop (în perspectiva a ceea ce am spus în lucrarea de faţă) decât de a pune într-o lumină cât mai clară faptul că toate minunile orientului, toate performanţele (jenante pentru minţile europenilor), atribuite celor mai înalţi Maeştri Spirituali, sânt doar ceaţă şi fum în faţa Tainei Supreme a Logosului Întrupat.

Nici un miracol, nici o putere suprafirească atribuită celui mai mare iniţiat, nu poate fi folosită ca exemplu de comparaţie, ca demers explicativ pentru a raţionaliza Lucrarea lui Hristos. Aici este *altceva*, este vorba de prezenţa ca atare a Divinului în lumea materială. Singura «comparaţie» care ar sta în picioare, ar fi cea de la sfârşitul Evangheliei lui Ioan şi anume că Iisus a făcut *atâtea lucruri*, încât *întregul Pământ n-ar putea să încapă cărţile care ar trebui să fie scrise pentru a înfăţişa lucrarea lui Dumnezeu.*

În ultimele două milenii omenirea tot a mai progresat ceva. S-au deschis totuşi mai multe posibilităţi. Maeştri precum Rudolf Steiner sau Omraam Aivanhov (poate or fi şi alţii, dar noi i-am citat pe cei pe care i-am cunoscut prin opera lor) au ridicat un pic vălul, prin care să ne facă cât de cât să întrezărim Fulguraţiile Orbitoare ale Piscului fără sfârşit. În acest sens, prin această lucrare, sperăm să aducem şi noi o modestă contribuţie.

Hristos face la un moment dat o afirmaţie foarte deconcertantă şi anume: că păcatul *împotriva Fiului* se iartă, dar păcatul *împotriva Duhului Sfânt* nu se va ierta nici în veacul acesta nici în cel viitor.

În planul Sfintei Treimi, Tatăl reprezintă Puterea Veşnic Creatoare din care provine Natura şi în general întregul Univers văzut şi nevăzut. Hristos este Istoria, adică Judecătorul Viilor şi Morţilor, căci prin istorie se consumă karma omenirii, iar Hristos a preluat asupra propriei Sale Fiinţe aspectul *obiectiv* al Karmei umanităţii. Duhul Sfânt exprimă Cunoaşterea, Este Duhul care precum vântul suflă unde vrea şi pe care nimeni nu-L cunoaşte.(*Ioan 3,8).*

Păcatul împotriva Fiului (negarea Fiului) se comite din necunoaştere, de aceea Hristos a putut să se adreseze Părintelui Ceresc, chiar în timp ce era crucificat, cu cuvintele: *Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac*. Poate chiar şi cei care efectiv au pronunţat condamnarea lui Hristos (în frunte cu Caiafa) nu aveau conştiinţa a ceea ce fac. Dar e cu totul altceva *negarea Adevărului evident*, atunci când cu bună ştiinţă afirmi contrariul, având totuşi *conştiinţa* unui Adevăr Spiritual. Acesta este păcatul împotriva Cunoaşterii, adică împotriva Duhului Sfânt şi care nu se mai iartă, fiindcă nici nu mai există acel cineva pe care să-l ierţi, căci are loc un fel de auto-desfiinţare spirituală.

S-a spus că Anticristul poate lua chipul lui Hristos şi va face minuni care vor înşela pe mulţi. Este foarte adevărat. Numai că Anticristul va putea face minuni în măsura în care oamenii *au nevoie* de «minuni», doresc minuni ca să poată crede. Într-un fel se poate spune că Hristos NU a făcut minuni, cel puţin «minunile» lui Hristos nu sânt ceea ce se înţelege în termeni curenţi prin minuni, fiindcă Lucrarea Divină de mântuire a Lumii este ceva infinit mai mult decât orice minune; pur şi simplu un asemenea termen nu se mai potriveşte.

Am arătat cum, în «câmpul» psihomental al omenirii, se plăsmuiesc structuri cu o lucrativitate foarte eficientă, astfel încât oamenii ajung sclavii produselor generate de către subconştientul colectiv. Această afirmaţie este valabilă pentru toate timpurile şi pentru toate religiile. Din acest punct de vedere, putem înţelege acea faimoasă expresie cu privire la religie ca *opiu pentru popor*. Adevărata religie, care le cuprinde în unitatea sa transcedentală pe toate, se găseşte infinit mai sus.

În această perspectivă chiar reprezentarea despre Hristos poate deveni ceea ce am denumit mai devreme prin termenul de *egregor*. Oamenii îşi formează imaginea despre Hristos după cum le convine lor să-şi reprezinte Cuvântul ce s-a făcut trup. Şi atunci Anticristul îşi oferă «serviciile» sale ca să dea satisfacţie celor mai secrete orgolii,

prezumţii, tendinţelor de intoleranţă. Se creează un fel de simulacru al Fiului lui Dumnezeu, o plăsmuire la nivelul mentalului colectiv, dar care poate să se manifeste chiar într-un mod foarte covârşitor. Şi pe nesimţite, o asemenea plăsmuire capătă, într-un mod foarte subtil, trăsăturile unui tiran sclavagist care pune stăpânire pe viaţa de reprezentare a oamenilor, pe atitudinile lor. Oare Inchiziţia nu ardea oamenii pe rug *în numele* Dumnezeului a toate iubitor, a toate iertător? Din acest punct de vedere trebuie înţeleasă aserţiunea că Anticristul va lua chipul lui Hristos ca să-i înşele pe unii la modul extrem.

În ceea ce priveşte problema «minunilor», amintim că am discutat pe larg şi din perspectivă filozofică o asemenea temă în prima noastră lucrare. Acum vrem să mai adăugăm unele precizări. Toate religiile, din toate timpurile, s-au hrănit şi au trăit prin *minuni*, adică printr-un aport mai mult sau mai puţin constant de fenomene *supranaturale* sau cel puţin *paranormale*. Când dispar «minunile» moare religia aşa cum s-a întâmplat cu vechile culte din bazinul mediteranean.

În lumina a ceea ce am explicat în rândurile anterioare (şi a întregii noastre lucrări), putem să ne formăm o concepţie mai flexibilă cu privire la «miracole». Fenomene paranormale se întâmplă *peste tot* în lume (nu numai în spaţiul creştin). Până la urmă ele sânt generate tot de procesele de pe nivelul mentalului corespunzător unei anumite comunităţi. Chiar şi o confesiune mai mult sau mai puţin deviată de pe «linie» generează fenomene ieşite din comun. Căci altfel şi-ar pierde adepţii. Se zice că în cadrul cultelor neoprotestante contemporane se produce o adevărată avalanşă de «minuni», şi asta explică creşterea spectaculoasă a numărului adepţilor lor în cursul ultimelor decenii.
Dar nu orice «minune» orientează sufletul în direcţia *regulamentară* de evoluţie. Mai sânt şi «miracole» care te blochează în progresul spiritual sau chiar te întorc din drum. Iar dacă Dumnezeu l-a creat pe Om după chipul şi asemănarea Sa, la fel şi omul îl plăsmuieşte pe Dumnezeu după chipul său, înzestrându-L cu toate calităţile şi defectele specific umane. Însăşi *Ideea de Dumnezeu* poate deveni un fel de «idol spiritual» Mai mult sau mai puţin, o asemenea tendinţă s-a manifestat în cursul celor două milenii ale erei creştine. A fost un proces fatal, căci altfel nu se putea asigura autoritatea Instituţiei Bisericii istorice şi nu se putea impune noua credinţă unor populaţii barbare aflate la un nivel cultural foarte redus.

Dacă nu se va produce o deschidere radicală şi covârşitoare în cadrul lumii creştine către profunde orizonturi de spiritualitate, atunci clerul creştin (sau cel puţin parte din el) va ajunge sub incidenţa a ceea ce a spus Hristos despre cărturarii şi fariseii care au monopolizat cheile împărăţiei cerurilor (*nici ei nu mai sânt în stare să intre, nici pe alţii nu-i lasă*), adică ceea ce se cheamă păcatul împotriva Duhului Sfânt.

În ceea ce priveşte problema «sfârşitului», până la urmă nu există nimic în Univers care să împiedice principial ca Noul Ierusalim să se instituie *în clipa aceasta.* El se actualizează de-a lungul întregii istorii umane, precum şi Judecata celor Vii şi a celor Morţi care se desfăşoară în fiecare clipă. *Cei Vii* sânt cei care l-au primit pe Hristos (chiar dacă încă nu foarte conştient), care au făcut câţiva paşi în direcţia evoluţiei spirituale şi deja au câştigat foarte mult, căci după cum se zice, dacă Omul face *un pas*, Dumnezeu face *o sută* în întâmpinarea lui (dar trebuie ca la un moment dat Omul să-l facă măcar *pe unul*). Ei îşi păstrează continuitatea conştiinţei individuale după depunerea corpului fizic (mai corect ar fi să spunem, a *părţii minerale* a corpului fizic), iar pentru unele spirite eliberate acest statut ontologic exprimat prin expresia Noul Ierusalim este *deja actualizat*.

Să ne amintim de acele cuvinte ale lui Hristos:

«*Cu adevărat vă spun vouă. Sânt unii care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea împărăţia lui Dumnezeu» (Luca 9,27),* sau «*Nu va trece neamul acesta până ce nu vor fi toate aceste» (Luca 21,32)* cuvinte care au fost mereu interpretate în sensul unui foarte apropiat sfârşit al Lumii.

Dar *milioanele* de mesaje acumulate în cursul secolului XX de la cei trecuţi în planurile subtile, mesaje care se rezumă în esenţă la faptul că nu există moarte, dovedesc că pentru mulţi a şi început să se actualizeze «sfârşitul», adică de fapt *adevăratul început* şi că procesul *se accelerează în avalanşă.*

Fiecare persoană umană este o copie «microscopică» a Sfintei Treimi, căci cele trei Persoane Supreme ale Divinităţii îşi au reflexul în cele trei principii superioare ale fiinţei umane numite în esoterism Manas, Budi şi Atma. Iar de cealaltă parte, Dumnezeu *creează veşnic* o lume (şi nenumărate lumi), care apare ca o lume «căzută», tocmai în virtutea acelei Bunătăţi Infinite a lui Dumnezeu, care lasă ca un număr *infinit* de lucruri şi fiinţe să poată subzista sub aparenţa independenţei.

Şi în acest proces de veşnică evoluţie şi creştere a Conştiinţei, Principiul Universal al Tatălui procreează din eternitate un Fiu care (şi prin care Dumnezeu însuşi) se jertfeşte pentru propria sa creaţie, se «împacă» în permanenţă cu Lumea Obiectivă, o readuce în Sânurile Sale şi totodată se recunoaşte pe Sine în Chipul Fiului, acel Fiu al Omului ce se plăsmuieşte în forul cel mai lăuntric al fiecărui suflet individual.

* * *

Cât de convingătoare au putut să fie explicaţiile din cuprinsul acestei lucrări nu putem şti. Timpul o va dovedi. Tot ce putem spune este că efortul nostru se încadrează în acele demersuri ce au menirea, deocamdată, nu să aducă o explicaţie *definitivă* (căci aşa ceva nu se va întâmpla niciodată), ci doar să indice calea către abordarea ştiinţifică a Spiritului, către o progresivă aprofundare a Tainelor încifrate în Sfintele scripturi. Este acea cale pe care omenirea secolului XX a făcut deja primii paşi, dar pe care urmează să păşească tot mai energic generaţiile viitoare; un drum ce se deschide *către* şi se prelungeşte *în* Eternitate.